Long Vũ Phi Thiên

Contents

Long Vũ Phi Thiên **3**
1. Chương 1-1: Tiết Tử . . . 3
2. Chương 1 . . . 4
3. Chương 2 . . . 5
4. Chương 3 . . . 6
5. Chương 4 . . . 6
6. Chương 5 . . . 8
7. Chương 6 . . . 9
8. Chương 7 . . . 10
9. Chương 8 . . . 11
10. Chương 9 . . . 13
11. Chương 10 . . . 14
12. Chương 11 . . . 16
13. Chương 12 . . . 17
14. Chương 13 . . . 19
15. Chương 14 . . . 22
16. Chương 15 . . . 23
17. Chương 16 . . . 26
18. Chương 17 . . . 28
19. Chương 18 . . . 31
20. Chương 19 . . . 34
21. Chương 20 . . . 37
22. Chương 21 . . . 39
23. Chương 22 . . . 40
24. Chương 23 . . . 42
25. Chương 24 . . . 45
26. Chương 25 . . . 47
27. Chương 26 . . . 50
28. Chương 27 . . . 52
29. Chương 28 . . . 54
30. Chương 29 . . . 57
31. Chương 30 . . . 59
32. Chương 31 . . . 62
33. Chương 32 . . . 64
34. Chương 33 . . . 66
35. Chương 34 . . . 68
36. Chương 35 . . . 70
37. Chương 36 . . . 72
38. Chương 37 . . . 74
39. Chương 38 . . . 76
40. Chương 39 . . . 78
41. Chương 40 . . . 81

42. Chương 41 83
43. Chương 42 86
44. Chương 43 88
45. Chương 44 90
46. Chương 45 92
47. Chương 46 94
48. Chương 47 96
49. Chương 48 98
50. Chương 49 100
51. Chương 50 102
52. Chương 51 104
53. Chương 52 107
54. Chương 53 109
55. Chương 54 112
56. Chương 55 114
57. Chương 56 117
58. Chương 57 120
59. Chương 58 122
60. Chương 59 124
61. Chương 60 125
62. Chương 61 128
63. Chương 62 130
64. Chương 63 132
65. Chương 64 134
66. Chương 65 136
67. Chương 66 139
68. Chương 67 141
69. Chương 68 144
70. Chương 69 146
71. Chương 70 148
72. Chương 71 150
73. Chương 72 152
74. Chương 73 154
75. Chương 74 157
76. Chương 75 159
77. Chương 76 161
78. Chương 77 163
79. Chương 78 166
80. Chương 79 169
81. Chương 80 172
82. Chương 81 175
83. Chương 82 178
84. Chương 83 181
85. Chương 84 184
86. Chương 85 187
87. Chương 86 190
88. Chương 87 192
89. Chương 88 195
90. Chương 89 198
91. Chương 90 201
92. Chương 91 204
93. Chương 92 207
94. Chương 93 210
95. Chương 94 212

96. Chương 95 . . . 215
97. Chương 96 . . . 219
98. Chương 97 . . . 222
99. Chương 98 . . . 225
100. Chương 99 . . . 227
101. Chương 100 . . . 230
102. Chương 101 . . . 233
103. Chương 102 . . . 236
104. Chương 103 . . . 239
105. Chương 104 . . . 242
106. Chương 105 . . . 245
107. Chương 106 . . . 247
108. Chương 107 . . . 250
109. Chương 108 . . . 253
110. Chương 109 . . . 256
111. Chương 110 . . . 259
112. Chương 111 . . . 262
113. Chương 112 . . . 265
114. Chương 113 . . . 266
115. Chương 114 . . . 268
116. Chương 115 . . . 270
117. Chương 116 . . . 271
118. Chương 117 . . . 273
119. Chương 118 . . . 274
120. Chương 119 . . . 276
121. Chương 120 . . . 278
122. Chương 121 . . . 279
123. Chương 122: Pn1: Thanh Trúc . . . 281
124. Chương 123: Pn 2: Mua Y Phục . . . 283
125. Chương 124: Pn 3: Làm Sao Để Dạy Hư Tiểu Hài Tử! . . . 286
126. Chương 125: Pn 4: Dạo Ngự Hoa Viên . . . 289
127. Chương 126: Pn 5: Bí Mật Của Phi Long Liệng Thiên! . . . 291

Long Vũ Phi Thiên

Giới thiệu
Edit: sarina, mimiThể loại: xuyên không, phụ tử, cung đình, giang hồ, huyền huyễnLong Tại Vũ vận dụng khí lực, tập t

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/long-vu-phi-thien

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Ai?

Ai đang ở đây?

Vì cái gì ta không thể mở mắt?

"Ngươi tỉnh?" Âm thanh lạnh lẽo từ đỉnh đầu truyền đến, Long Tại Vũ chậm rãi mở to mắt, hắn phát hiện mình đang ở một nơi trắng xoá, trên đỉnh đầu đang đứng hai người.

“Các ngươi là ai? Ta đang ở đâu?” Long Tại Vũ hoảng hốt bật dậy, nghi hoặc nhìn hai người.“ Đây là địa ngục. Ngươi đã chết.” Người hơi cao thản nhiên nhìn thoáng qua đồng bạn: “Nha không phải cố ý.”

“Ta……. Ta chết? Ta rõ ràng đang cùng Trương Dương cãi nhau a? Ta bị tức chết?” Long Tại Vũ vò vò tóc. Hôm nay Trương Dương giống như nổi điên, nói cái gì gã thích hắn. Sau đó chính mình mắng gã biến thái, tiếp theo mình chạy đi, sau đó? Sau đó thì sao?

“Ngươi là bị Nha hại chết.” Phong đồng tình liếc mắt nhìn Long Tại Vũ.

“Đúng rồi, bạch quang, ta bị một khối bạch quang vây quanh, sau đó cái gì cũng không biết.” Long Tại Vũ đột nhiên hoảng sợ nhìn hai người: “Các ngươi không phải là người.” Uy, tiểu quỷ, Ngươi nói chuyện không thể lễ phép một chút sao? Tuy rằng chúng ta không phải là người ngươi cũng đâu cần nói thẳng ra như vậy.” Phong đưa tay đánh lên đầu Long Tại vũ, nhưng lại xuyên qua thân thể hắn: “Ta đã quên ngươi là linh thể, ta đánh không đến.”

“Ta hiện tại làm sao bây giờ?” Nhìn thấy tay Phong xuyên qua thân thể mình, long Tại Vũ có chút luống cuống.

“Đây là sai lầm của ta, vì tỏ vẻ xin lỗi ngươi, từ hôm nay trở đi ngươi chẳng những có trí nhớ siêu việt nhìn thấy sẽ không quên mà còn có năng lực tự chữa thương. Cũng chính là mặc kệ ngươi bị thương nặng hay nhẹ, chỉ cần không bị người ta chặt đầu, xuyên thấu tim là tốt rồi. Mãi cho đến khi sinh mệnh ngươi kết thúc.” Vẫn không mở miệng, Nha vừa nói vừa làm một ít động tác kỳ quái, nhìn đến sau khi bạch quang đem Long Tại Vũ hoàn toàn vây bọc, dùng chân đá một cước.

“Nha.” Một bên Phong thất thanh kêu lên: “Ngươi đoán sai phương hướng rồi… “

“Sai rồi sao, quên đi. Sống hay chết liền xem mệnh của tiểu tử kia. Chúng ta trở về đi.” Nha không chút nào để ý mắt nhìn về phía Long Tại Vũ biến mất. Chẳng lẽ thật sự sai rồi?

2. Chương 1

Nóng quá…….

Ta ở đâu?

Cái tên Nha chết tiệt kia đem ta đá đến nơi nào?

Cái gì đang ép ta?

Long Tại Vũ nhíu mày, nghĩ muốn đem thứ đang đè ép mình đẩy ra, lại phát hiện chính mình không thể động đậy. Ngay sau đó chân mình bị người khác lôi kéo, trước mắt đột nhiên sáng ngời. Hắn có chút không thích ứng muốn dùng thủ che chắn ánh sáng. Lại phát hiện toàn thân mềm nhũng không có chút khí lực

“Oa…… (ta đang ở đâu?)”Di, âm thanh gì vậy?

“Oa, oa……..”trời ơi, rốt cuộc sao lại thế này?

“Tiểu Liên, đem hoàng nhi ôm đến ta xem xem.”Đang tự mình xót xa, Long Tại Vũ không phát hiện chính mình bị người đỡ lấy. style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});“Hoàng nhi suy nghĩ cái gì? Mẫu phi còn tưởng rằng bảo bảo sẽ không thể ở lại.”Mạnh quý phi từ ái vuốt ve thân thể mềm mại của hoàng nhi.

Long Tại Vũ bị sờ đến không kiên nhẫn, hung hăng trừng mắt nhìn hướng mẫu thân kiếp này.

Đẹp quá!

Nhìn thấy Mạnh quý phi, Long Tại Vũ không khỏi bật cười, hảo một cái đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

“Bảo bảo cười, tiểu Liên, tiểu Liên ngươi xem bảo bảo cười rồi.” Mạnh quý phi hưng phấn nhìn Long Tại Vũ.

“Đúng vậy, tiểu thư, tiểu hoàng tử nở nụ cười.” Tiểu liên lặng lẽ lau đi nước mắt Về sau có tiểu hoàng tử tiểu thư có phải hay không sẽ vui vẻ một chút?

Có phải hay không có thể ít nhớ đến Hoàng Thượng một chút?

“Thánh chỉ đến. ” Một thanh âm bén nhọn đánh gảy giây phút yên bình.

“Tiểu Liên mau, mau đỡ ta tiếp chỉ.”Mạnh quý phi vội vã muốn đứng lên.

“Mạnh nương nương, người cũng không cần đứng dậy, chúng nô tài để lại đồ vật sẽ lập tức đi ngay. “Tiểu thái giám có chút khinh thường liếc mắt nhìn Mạnh quý phi: “Hoàng Thượng có chỉ, ban thưởng danh thất hoàng tử “Tử khải”, hoàng tử ngọc bội một khối.”

Tiểu thái giám đem ngọc bội để lại rồi đi ra ngoài.

Tiểu Liên nhìn tiểu thư sắc mặt tái nhợt lại không kềm được nước mắt: “Tiểu thư, người đây là tội gì?”

“Bởi vì ta thương hắn a.”Mạnh quý phi cười khổ một tiếng ôm lấy Long Tại Vũ đang ngây người: “bảo bảo, thực xin lỗi, mẫu phi không có năng lực cho ngươi cuộc sống tốt.”

3. Chương 2

Hai năm sau ——

“Bảo bảo lại đang ngẩn người nga.”Mạnh quý phi sủng ái nhéo chóp mũi Long Tại Vũ.

“Này không phải là ngẩn người mà là có chút đăm chiêu.”Long ở vũ kéo tay mẫu thân, cường thử đoạt ý mở miệng.

“Phải, phải bảo bảo nói là có lý nhất.” Mạnh quý phi kéo chăn đắp cho Long Tại Vũ: “vậy hiện tại hảo hảo ngủ đi.”

“Nương, ngọc bội này đeo trên cổ không thoải mái, lấy nó xuống được không?” Long Tại Vũ kéo kéo sợi dây tinh tế trên cổ. Phía dưới là ngọc bội rất nặng. “Không được nga. Mặc kệ khi nào thì bảo bảo cũng không thể tháo xuống.” Mạnh quý phi hiếm khi cứng rắn nhìn Long Tại Vũ.

“Được rồi. vậy mẫu thân ngủ ngon.” Long Tại Vũ thở dài. Một khi nói chuyện này mẫu thân thái độ sẽ đặc biệt cứng rắn.

“Thật ngoan.” Mạnh quý phi khẽ hôn lên hai má nhi tử: “Mau ngủ đi.”

Long Tại Vũ nhìn nàng mở cửa phòng, nhưng cũng vào lúc này, một thanh chủy thủ sáng chói đâm vào ngực nàng. style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});Long Tại Vũ trừng lớn hai mắt, nhìn thấy mẫu thân ngã xuống ôm chân người mới tới: “bảo bảo, đi…… Đi mau……”

“Mẫu thân……. Mẫu thân……” Long Tại Vũ nghiêng ngả lảo đảo chạy đến bên người mẫu thân. Cánh tay nho nhỏ ôm lấy đầu nàng: “Mẫu thân, người không cần tử…. Đừng tử, ta không muốn người chết……”

“Di, giết sai người?” Hắc y nhân nhìn nhìn Long Tại Vũ, đưa hắn nâng lên: “Tiểu quỷ, ngươi là ai? người đâu?”

“Ngươi giết mẫu thân ta…… Ngươi giết nàng……” Long tại Vũ dùng sức đá nam nhân đang đem mình bế lên, hai mắt bởi vì hận ý mà biến thành màu đỏ.

“Câm miệng.” Hắc y nhân một chưởng đánh lên đầu Long Tại Vũ. Nghe thấy tiếng bước chân hỗn độn từ xa đang đến gần, Hắc y nhân dẫn theo Long Tại Vũ bị hắn đánh hôn mê, thi triển khinh công bay ra ngoài.

()Cái này mình chịu, chẳng biết dịch thế nào, đại khái hình như là cưỡng từ đoạt ý thì phải (không biết mình có hiểu sai không nữa). Haizzz

4. Chương 3

Long Tại Vũ bị tiếng đánh nhau hỗn độn đánh thức, Hắc y nhân còn mang theo hắn. Long Tại Vũ một thân quần áo mỏng manh, gió đêm trên núi thổi vào làm hắn không ngừng hắt xì.

" Tỉnh, tiểu quỷ." Hắc y nhân vừa đánh vừa lui hướng trên núi chạy, còn không quên đem Long Tại Vũ kẹp càng chặt

" buông……"Long Tại Vũ lạnh lùng mở miệng. Là nam nhân này, là hắn giết mẫu thân của mình, là hắn giết mẫu thân của mình……

" thả ngươi? Tốt. Chờ ta an toàn ta sẽ thả ngươi."

Mặt sau có rất nhiều truy binh, Hắc y nhân mang theo Long Tại vũ không ngừng đích chạy. Tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần, Hắc y nhân ngừng lại. Là huyền nhai——

Huyền nhai rất sâu, long Tại vũ có chút trào phúng nhìn nhìn Hắc y nhân: "Xem ra là trời muốn vong ngươi."

" ngươi không sợ?" Hắc y nhân có chút phức tạp nhìn này nam hài có vẻ yếu đuối, người bình thường đã sớm bị dọa khóc lớn! Mà hắn còn có tâm tình cười nhạo mình. Là bị dọa đến đần độn? Hay là hắn vốn không thông minh?

Long Tại Vũ đột nhiên thân thủ kéo xuống khăn che trên mặt nam tử, thừa dịp hắn kinh ngạc nhảy ra khỏi giam cầm, thân thể hướng huyền nhai rơi xuống. style="display:inline-block;width:300px;height:250px" data-ad-slot="7309093013"> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});" Tiểu quỷ……."Nam tử cả kinh thân thủ muốn bắt lấy, nhưng Long Tại Vũ thân thể đã rơi xuống dưới.

" Chỉ cần ta không tử nhất định sẽ trở về, ta sẽ vì mẫu thân của ta báo thù……. Ta sẽ nhớ kỹ ngươi cho đến khi tự tay giết ngươi……." thanh âm non mềm có chút cuồng loạn truyền đến.

Nam tử sắc mặt phức tạp nhìn xuống đáy nhai, trước khi truy binh đánh tới thi triển khinh công thoát đi.

5. Chương 4

"Uy. Lão nhân, hắn như thế nào còn không có tỉnh?" Hoa Đóa Đóa nhìn đứa nhỏ được phu thê bon họ nhặt về. Lúc ấy hai người vô tình đi ngang qua vách đá kia, nhìn thấy đứa nhỏ này cả người đầy huyết, mới vội vàng đem hắn mang về "Hoa tẫn cốc". Đứa trẻ này đã mê man hơn một tháng, thương tích trên người sớm đã tốt lắm, nhưng hắn lại vẫn chưa tỉnh lại.

" chờ một chút đi. Sống hay chết phải nhìn xem tạo hóa của hắn. "Long Tỉnh vỗ vỗ vai thê tử: " chúng ta trước chuẩn bị dược dục đi."

Hơn một tháng nay, bọn họ dụng hết tâm cơ vì đứa nhỏ này tìm đủ mọi dược liệu trân quý. Hắn trên người thương tích đều đã sớm lành lại, thế nhưng không biết vì cái gì vẫn bất tỉnh.

Nóng quá……. Ta đang ở trong nước?

Trước đó dường như mình rơi xuống huyền nhai. Như thế nào lại ở trong nước?

Thủy ở dưới Nhai chẳng lẽ ấm như vậy sao?

Long Tại Vũ chậm rãi mở mắt, một hồi lâu mới nhìn rõ xung quanh.

Là một gian phòng ở, so với chỗ của hắn trong hoàng cung lại càng hoa lệ. Hắn bị người cứu trở về hoàng cung? Không, sẽ không. Hắn cũng không cho rằng bởi vì mẫu thân của mình bị sát hại mà cái gã phụ thân lãnh huyết vô tình kia sẽ chú ý đến mình. Vậy đây là chỗ nào? style="display:inline-block;width:300px;height:250px" data-ad-slot="7309093013"> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});" A……." Đột nhiên có tiếng thét chói tai khiến cho Long Tại Vũ đang thả hồn trên chín tầng mây cũng giật mình khôi phục lại tinh thần, nhìn thấy nữ nhân vừa mới tiến vào lại giống như gặp phải quỷ vội chạy ra ngoài.

" Ta có đáng sợ như vậy không?" Long Tại Vũ theo bản năng sờ soạng mặt, không cảm giác được trên mặt có thương tích a.

" Tỉnh, tỉnh rồi." Hoa Đóa Đóa kích động ôm Long Tại Vũ.

" Ta muốn chết!" Bị người ôm vào trong ngực, Long Tại Vũ sắc mặt đỏ lên cố gắng đẩy ra.

" Lão bà, hắn sắp bị ngươi làm ngạt chết rồi." Long Tỉnh cũng không kéo Hoa Đóa Đóa ra, chính là ở một bên lẳng lặng nhìn.

" Ngươi tên gì?" Bị Long Tỉnh nhắc nhở, Hoa Đóa Đóa mới buông ra Long Tại Vũ, bắt đầu hỏi lai lịch.

"Ngọc bội của ta ở đâu?" Long Tại Vũ sờ soạng ngực phát hiện ngọc bội vẫn luôn mang trên người đã không thấy, vội vàng hướng Hoa Đóa Đóa hỏi.

" Ở chỗ ta. Ngươi phải trả lời vấn đề của ta trước, ta sẽ suy nghĩ có nên trả ngọc bội cho ngươi hay không." Hoa Đóa Đóa lấy ngọc bội đung đưa trước mắt Long Tại Vũ. Nàng xem ra khối ngọc bội này cũng không đơn giản. Gia đình bình thường sẽ không dùng ngọc bội hình rồng để khắc tên đứa nhỏ.

" Ngươi không phải sớm đoán được hay sao? Còn hỏi ta làm gì." Long Tại Vũ thản nhiên liếc mắt nhìn Hoa Đóa Đóa: "đúng như ngươi sở liệu ta họ Hiên Viên danh Tử khải. Một cái tên thực là "cao quý" phải không."

Hao Đóa Đóa nhìn Long Tại Vũ tươi cười mang theo vẻ trào phúng, vươn hai tay —— đánh lên đầu của hắn: "Phi, lão nương mới không cần quan tâm cái gì cao quý hay không cao quý. Lão nương chỉ biết miễn là nhân còn sống mới là tối vô giá.Tiểu tử này, tiểu hài tử phải có bộ dáng của tiểu hài tử, không cần phải làm ra vẻ thâm trầm."

Long Tại Vũ sửng sốt một hồi lâu. Trước kia mẫu thân cũng thường nói như vậy "Tiểu hài tử phải có bộ dáng của tiểu hài tử, trời có đổ xuống đã có mẫu thân thay ngươi chống đỡ."

Mà cái người hứa sẽ thay mình chống đỡ hiện tại đã nằm sâu dưới lớp đất vàng. Hết thảy đều không có. Cái người mỗi ngày hay mỉm cười đùa giỡn cùng mình đã muốn biến mất trên thế gian này.

"Tiểu quỷ ngươi có khỏe không?" Hoa Đóa Đóa lo lắng nhìn Long Tại Vũ. Sẽ không phải bị mình đánh đến đần độn chứ?

"Ta là cái điềm xấu. Nếu mẫu thân không phải ở trong phòng cùng ta cũng sẽ không bị giết. Nếu ta làm cho nàng cùng ta ngủ nàng cũng sẽ không chết. Đều là ta sai…… Đều là ta sai……." Long Tại Vũ chậm rãi cuối đầu tựa vào dục dũng.

" Tiểu quỷ ngươi cho ta một vừa hai phải thôi. Cho dù mẫu thân của ngươi thật sự đã chết thì thế nào, ngươi muốn cho nàng mang theo tiếc nuối ra đi sao? Ta cũng làm qua mẫu thân, ta hiểu tâm tư của người làm mẹ, nàng nhất định mong muốn ngươi luôn vui vẻ, không phải như hiện tại tinh thần sa sút, bi ai hối tiếc." Hoa Đóa Đóa ôm Long tại Vũ nhấc đứng lên, một phen đánh vào mặt hắn.

"……." Long Tại Vũ lăng lăng nhìn Hoa Đóa Đóa một hồi lâu, theo miệng phun ra hai chữ: " dữ quá ——"

" Có bản lĩnh ngươi nói lại một lần nữa xem." Hoa Đóa Đóa sắc mặt hung dữ áp sát khiến Long Tại Vũ gần như ngã trên mặt đất.

" Ngươi có muốn làm con của chúng ta không?" Hồi lâu không lên tiếng, Long Tỉnh thản nhiên mở miệng.

Bởi vì một câu nói của Long Tỉnh làm hai người đình chỉ động tác, Hoa Đóa Đóa thân thể đột nhiên cứng đờ, một hồi lâu mới chua xót cười.

" Các người không có con sao?" Long Tại Vũ nhìn hai người, bọn họ chắc cũng phải hơn ba mươi tuổi? Hơn nữa vừa rồi nữ nhân kia cũng nói qua nàng cũng là mẫu thân.

" Hắn đã chết. Chúng ta chính là đi thăm hắn mới trong lúc vô tình phát hiện ngươi cả người đầy huyết nằm ở đó." Long Tỉnh vẻ mặt nhìn như bình tĩnh nhưng Long Tại Vũ vẫn nhìn thấy được hắn trong lúc vô tình biểu lộ vẻ đau thương.

"Thực xin lỗi, ta vô tình mạo phạm." Long Tại Vũ cảm thấy áy náy.

" Tiểu tử. Lão nương đã nói không phải người lớn thì không cần làm ra vẻ." Hoa Đóa Đóa hít sâu một hơi, lại khôi phục gương mặt "hung dữ" vừa rồi.

" Ta có thể chính mình chọn tên được không?" Long tại Vũ nhìn Long Tỉnh, hắn có thể cảm giác được hai phu thê này rất mạnh. Có thể dạy cho mình cái mà mình muốn học. Chính là —— giết người.

" Ngươi muốn gọi là gì?" Long Tỉnh ngữ khí vẫn thản nhiên, bất quá Long Tại Vũ vẫn nghe ra hắn có vẻ hiếu kì.

"Tại Vũ. Long Tại Vũ." Vẫn là cái tên của kiếp trước, có lẽ là muốn hồi tưởng một chút kí ức ở tiền thế.

" Vậy từ hôm nay trở đi ngươi chính là Thiếu chủ của "Hoa tẫn cốc", là con của Long Tỉnh ta." Long Tỉnh mặc dù nghe Long Tại Vũ khởi danh tự nhưng vẫn chưa nói cái gì. Là trên trời rơi xuống một nhi tử nên cao hứng quá sao? Cho dù hắn khởi chính là " a miêu, a cẩu" hai người cũng sẽ không có ý kiến.

6. Chương 5

Mười ba năm sau ——

"Cốc chủ, trở về đi." Quản gia của "Hoa tẫn cốc", Hoa Tưởng Dung đứng ở phía sau Long Tại Vũ khẽ thở dài. Mỗi khi đến ngày giỗ của lão cốc chủ cùng phu nhân thì cốc chủ sẽ buông hết thảy mọi thứ, đứng ở đây ngẩn ngơ cả ngày.

" Đi thôi." Long Tại Vũ hít sâu một hơi, xoay người rời đi.

Nghĩa phụ nghĩa mẫu mất cũng đã ba năm, có lẽ bọn họ chính là muốn ở trên người hắn tìm kiếm lại hình ảnh đứa con của mình, nhưng đồng dạng cũng đã cho hắn một gia đình ấm áp.

" Dì Dung, ta muốn ra bên ngoài xem thử." Long Tại Vũ nhìn lên không trung, mười lăm năm. Hắn chưa bao giờ biết bên ngoài là cái hình dạng gì? " Đi thôi. Trở về ta giúp ngươi thu thập hành lý." Hoa Tưởng Dung mỉm cười: " ngươi a, cũng nên đi ra ngoài. Từ khi ngươi đến "Hoa tẫn cốc" đến nay đã không bước chân ra bên ngoài, có muốn ta phái vài người đi theo ngươi?"

"Dì Dung. Ta không yếu ớt như vậy." Long Tại Vũ bật cười lắc lắc đầu: " luôn đem ta trở thành nữ nhân."

" Ta biết ngươi không phải nữ nhân, ngươi là quý công tử anh tuấn tiêu sái." Hoa Tưởng Dung điểm điểm đầu long Tại Vũ, xoay người rời đi.

Long Tại Vũ nhìn nơi mình đã sinh sống mười ba năm nay, bên trong có nhiều lắm ngọt bùi cay đắng. style="display:inline-block;width:300px;height:250px" data-ad-slot="7309093013"> (adsby-google=window.adsbygoogle||[]).push({});Nhớ lúc luyện "phi long thập thất thức", cha nuôi khi ấy biểu tình chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!

Nhớ lúc cùng mẹ nuôi so chiêu, không cẩn thận phá rách quần áo của người. Vì chuyện ấy hắn bị cha nuôi nhốt trong một tháng!

Đủ loại dĩ vãng chợt hiện lên trước mắt, tưởng như mọi thứ chỉ mới phát sinh ngày hôm qua, nhưng hiện tại hai người đã dạy cho hắn mọi thứ cũng đã không còn, cũng giống như mẫu thân, đều đã biến mất khỏi thế gian này.

Đi hết một vòng "Hoa tẫn cốc", khi trở về phòng đã thấy trên bàn có một gói hành lý giản dị, còn có một ít đồ ăn, có lẽ là do dì Dung làm cho hắn.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng bỗng nghe ngoài cửa có tiếng hít thở cùng với tiếng thút thít.

" Ai đã chết?" Long Tại Vũ mở cửa phòng, kỳ quái nhìn đám người đang đứng ngoài cửa. Bình thường cũng không thấy họ dậy sớm như vậy a. Mặt trời mọc từ hướng tây?

" Phi, phi, nói chuyện không biết kiêng kị. Mới sáng sớm đã nói toàn lời xui xẻo." Hoa Tưởng Dung đảo đảo mắt: " còn không phải vì chuyện ngươi phải đi sao, bọn họ đều là đến tiễn ngươi thôi."

" Tiễn? Tiễn ta mà khóc sướt mướt như vậy?" Long Tại Vũ khó hiểu nhìn những nữ tử đứng trong sân đang lau khóe mắt.

" Cốc chủ đi rồi, "Hoa tẫn cốc" của chúng ta sẽ thiếu đi một phong cảnh đẹp. Tưởng tượng đến việc muốn nhìn nhưng không thể thấy cốc chủ, chúng tôi liền nhịn không được rơi lệ. " Một tiếng vừa dứt lại có không ít thanh âm phụ họa.

" Ta là đi chơi không phải thượng đoạn đầu đài, các ngươi không nên nói nghiêm trọng như vậy được không. " Long Tại Vũ cảm thấy có chút đau đầu: " Vậy nam nhân thì khóc cái gì? Đừng nói cũng là không muốn ta đi, lừa quỷ cũng không thể tin đâu."

" Ô ô ——— cốc chủ đi rồi những nữ nhân này chẳng phải sẽ chịu để ý đến chúng tôi sao, chúng tôi đây là cao hứng nên…… Ô ô……."

Cái này lại càng khiến Long tại Vũ đau đầu hơn nữa.

" Cốc chủ, ngươi xuất môn phải cẩn thận, đừng ăn đồ của người lạ cho Cũng không được uống nước của người lạ cấp cẩn thận đừng để ngã xuống giường"

" Ta không phải là tiểu hài tử." Long Tại Vũ thực bất đắc dĩ.

" Ở trong mắt ta ngươi chính là tiểu hài tử."

Long Tại Vũ cười gượng một tiếng, dùng tốc độ nhanh nhất chạy vọt trở về phòng lấy hành lý: "Các ngươi bảo trọng, ta đi trước."

Long Tại Vũ gần như chạy trối chết ra khỏi "Hoa tẫn cốc", sau khi dừng lại, vẫn còn sợ hãi quay đầu nhìn về phía sau, không thấy có người đuổi theo mới yên tâm vỗ vỗ ngực. Mẹ ơi, nguyên lai nữ nhân là như vậy dài dòng.

" Ya, giang hồ ơi, ta đến đây."Long Tại Vũ cầm hành lý chạy như điên về phía trước.

7. Chương 6

"Mệt mỏi quá a." Long Tại Vũ nhu nhu đùi. Đều đã đi đến giờ ngọ mà sao vẫn chưa gặp được người nào?

"Ai ở đàng kia?" Có thanh âm trầm thấp từ trên cây không xa truyền đến.

"Ta, ta chỉ là đi ngang qua. Ngươi là ai?" Bị kinh hách, Long Tại Vũ tức giận mở miệng.

"Mau cút." Chủ nhân của thanh âm có chút không kiên nhẫn.

"Ta muốn ở ngươi quản được sao." Long Tại Vũ chẳng những không đi mà còn tiến về phía trước vài bước. "Ngươi muốn chết." Nam nhân tựa hồ tức giận, tiện tay dùng nội lực phóng ra vài chiếc lá, hướng về phía Long tại Vũ đang đứng.

“khốc ” Long Tại Vũ vội vàng tránh hướng lá cây di chuyển, mở miệng định mắng to lại ngửi được một cỗ hương vị, hắn sửng sốt một chút nhưng sau đó lại mỉm cười nham hiểm: “Hắc hắc, tiểu tử, mùi vị của “Phệ hồn hương” chắc là rất khổ sở phải không!”

Người trên cây nhảy xuống dưới, từng bước tiến tới gần Long Tại Vũ: “Đem giải dược đưa cho ta.”

” ‘Phệ hồn hương’ là không có giải dược.” Nhìn thấy nam tử vì trúng ‘phệ hồn hương’ mà khuôn mặt trở nên xanh tím, Long Tại Vũ không khỏi nuốt nuốt nước miếng. style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});“Ngươi đã biết đây là ‘Phệ hồn hương’ mà lại không có thuốc giải?” Nam tử thân hình nhanh đến kinh ngạc, vọt đến trước mặt Long Tại Vũ..

“Biết tên của nó không nhất định phải có giải dược a.” Long Tại Vũ nhíu mi nhìn cổ tay đang bị nắm trụ: “buông tay ngươi ra.”

“Đưa ta giải dược. Nếu không ta chém đứt tay phải của ngươi.”

Long Tại Vũ thở hổn hển, xương cốt đã muốn kêu “răng rắc”, vội vã rút tay về.

“Chính ngươi cũng không phải không biết hiệu lực của “Phệ Hồn hương”. Cho dù hiện tại tìm được đủ dược liệu, ngươi nghĩ ngươi có bản lĩnh trong nháy mắt có thể chế ra giải dược của ‘Phệ hồn hương’ sao?”

Đối mặt với lời nói của Long Tại Vũ, nam tử trầm tư một chút: “Trong khoảng thời gian này ngươi phải đi theo ta. Cho đến khi ta giải được độc mới thôi.” Nam tử sau khi thấy rõ Long Tại Vũ, trong mắt xuất hiện một tia kinh diễm.

“Ta có cái gì ưu đãi?” LongTại Vũ lui về phía sau vài bước, có chút hối hận vì cái gì lại đi con đường này?

Ngô, vừa rồi dường như bị lạc đường ——

“Thả ngươi một con đường sống.” Nam tử gắt gao nhìn chằm chằm long Tại Vũ, giống như con báo nhìn thấy miếng mồi ngon, tùy thời đều có thể nhào về phía trước.

Long Tại Vũ cúi đầu suy nghĩ tình cảnh trước mắt. Hắn hiện tại trúng “Phệ hồn hương” công lực sẽ giảm đi, nhìn mặt hắn ta xanh mét thì biết. Hiện tại mình muốn chạy trốn hoàn toàn có thể, nhưng chính mình lại đang lạc đường, người này vừa vặn có thể mang mình ra khỏi khu rừng này.

“Ta có thể đáp ứng. Nhưng ta giúp ngươi giải độc, ngươi phải đưa ta đến kinh thành. Thế nào ngươi không thiệt thòi chứ.”

“Ta đáp ứng ngươi. Ta gọi là Hiên…… Ta gọi là Viên Toàn. Ngươi cứ kêu ta là Viên đại ca đi. Ngươi giúp ta giải độc, ta nhất định sẽ đưa ngươi đến kinh thành.” Sau đó khiến ngươi mãi mãi không – ly khai. Viên Toàn ở trong lòng yên lặng bỏ thêm một câu. Ngay cả chính hắn cũng không hiểu được vì cái gì đối với một thiếu niên lần đầu gặp mặt lại nảy sinh dục vọng chiếm hữu mạnh đến thế.

“Vậy phiền toái ngươi. Chúng ta có thể đi rồi chứ?” Long Tại Vũ đối với Viên Toàn mỉm cười. “Viên Toàn” phải không? Thật cao hứng nhận thức một người cùng họ —— Hiên Viên.

Cứ như vậy, mỗi người đều mang ý nghĩ xấu xa kết bạn với nhau.

8. Chương 7

“Ta còn chưa biết tên của ngươi.” Viên Toàn ở phía trước đột nhiên xoay người lại, ở phía sau Long Tại Vũ thiếu chút nữa đụng vào ngực hắn.

“Uy, đại gia ngươi lần sau có quay đầu lại cũng phải “chi” một tiếng a!” Long Tại Vũ oán giận mở miệng.

“Ta không phải con chuột.” Viên Toàn nguyên bản mặt đã xanh lại càng thêm đen: “Ngươi còn không có trả lời ta tên của ngươi.”

“Ta sao” Long Tại Vũ liếc mắt nhìn Viên Toàn, chớp mi một chút: “Ta họ Hiên Viên, danh Tử Khải.”

“Ngươi là người của hoàng gia?” Viên Toàn nhìn chằm chằm Long Tại Vũ. “Hiên Viên là quốc họ, ta họ Hiên Viên rất kỳ quái sao? Nếu thiên hạ họ Hiên Viên đều là người hoàng gia, vậy hoàng cung có bao nhiêu phòng đủ để bọn họ trụ? Hơn nữa a ” Long Tại Vũ đột nhiên dừng lại, vẻ mặt cười xấu xa nhìn Viên Toàn: ” tên khất cái trước cửa nhà ta cũng họ Hiên Viên, chẳng lẽ hắn cũng là hoàng tộc?”

“Ngươi ” Viên Toàn tức giận liếc mắt nhìn Long Tại Vũ, không nói lời nào, bước nhanh đi về phía trước.

“Uy, ngươi đừng đi nhanh như vậy a, ta nói sai cái gì sao?” Long Tại Vũ trộm cười vội vã bước nhanh đuổi theo Viên Toàn, đáy lòng lại nhớ kỹ bước chân di chuyển của hắn.

Viên Toàn ở phía trước đang bước nhanh cũng dần dần thả chậm cước bộ, cuối cùng đứng ở chỗ cũ che ngực, vẻ mặt thống khổ. style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});“Ta vừa rồi đã quên nói với ngươi, đặc điểm lớn nhất của ‘Phệ hồn hương’ chính là không thể sinh khí nếu không chính là bộ dáng của ngươi hiện tại ai nha, ta mới vừa nói xong ngươi liền lại kích động, không phải nói với ngươi rồi sao, không!!!! Được!!!! Kích!!!! Động!!!!” Long Tại Vũ ra vẻ ngây thơ đứng ở trước mặt Viên Toàn lay động ngón tay, từ đầu đến cuối vẫn đứng ở vị trí mà Viên Toàn Không thể đánh tới. Hắn cũng không phải là ngu ngốc, cho dù nam nhân này hiện tại trúng độc, nhưng công lực vẫn không thể coi khinh. Nếu là người bình thường trúng ‘phệ hồn hương’ khi sinh khí chống đỡ được cùng lắm là mười bước chân, nhưng hắn lại đi được năm mươi bước!

“Tiểu quỷ, ngươi vì cái gì không nói sớm?” Viên Toàn có chút nghiến răng nghiến lợi nhìn Long Tại Vũ. Nếu không phải hắn hiện tại trúng độc mà tiểu quỷ trước mắt lại có thể cứu hắn thì hắn đã sớm đánh vào mông nó.

“Ngươi hỏi ta sao?” Long Tại Vũ làm bộ buồn rầu vò vò tóc: “Ta như thế nào lại không nhớ rõ?”

Viên toàn hít sâu mấy hơi thở, không ngừng nhắc nhở chính mình: “Phong độ phong độ ngươi không thể bị tên tiểu quỷ lông còn chưa đủ dài này chọc tức chết hắn là cố ý chọc giận ngươi ”

“Đi thôi.” Viên Toàn khôi phục bình thường, lướt qua Long Tại Vũ đi về phía trước.

Long Tại Vũ ở phía sau nhìn theo bóng dáng Viên Toàn. Không tức giận? Không sao. Người trúng ‘phệ hồn hương’ còn có một cái “Đặc điểm” là rất dễ phát cáu. Oa ha ha mới ra cốc liền gặp được một người chơi vui như vậy, ông trời, ngươi đối đãi ta cũng không bạc a.

(ông trời: Tiểu Vũ Nhi a về sau cũng không nên oán ta a)

9. Chương 8

“Chúng ta hiện tại đi đâu?” Long Tại Vũ nhìn thấy Viên Toàn không ngừng đi về phía trước, mở miệng hỏi.

“Đi “Vân Thiên thành” ngươi không phải mới vừa lạc đường sao?” Viên Toàn trầm tư một chút, chính mình trúng độc li thành cũng đã năm ngày! Còn không biết người ở thành lí gấp thành cái dạng gì? Cái loại bộ dáng gà bay chó sủa này nhất định thực náo nhiệt đi!

“Còn bao lâu mới đến? Ta mệt chết đi a.” Long tại Vũ có chút oán giận mở miệng.

“Còn gần một canh giờ nữa.” Viên Toàn quay đầu lại liếc mắt nhìn Long Tại Vũ: “Ngươi không đi qua đường xa sao?”

“Đúng thì thế nào.” Long Tại Vũ liếc mắt nhìn hắn. Vừa xuất cốc liền lạc đường, không biết đã đi hết bao nhiêu đoạn đường oan uổng nữa. “Nhanh lên.” Viên Toàn nói một câu không đầu không đuôi, sau đó lại không mở miệng, chính là cước bộ lại nhanh hơn một chút.

Không nhân tính

Long Tại Vũ có chút tức giận suy nghĩ, thật sự là không biết quan tâm người khác, như vậy mà gọi là "an ủi" người sao?

Một lúc lâu sau, hai người rốt cục đi tới nơi nổi danh là đệ nhị thành thị của Hiên Viên đế quốc —— Vân Thiên thành style="display:inline-block;width:300px;height:250px" data-ad-slot="7309093013"> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});"Oa, nóng quá a." vừa tiến đến trong thành, Long Tại Vũ liền chung quanh chạy loạn, Viên Toàn ở một bên hận không thể tìm sợi dây thừng đem hắn cột trên lưng.

"Chúng ta phải nhanh đi, ngươi không phải mệt mỏi sao? Ta ngày mai phái người theo ngươi đi một vòng, hôm nay ngươi trước nghỉ ngơi đã." Viên Toàn một phen giữ chặt Long Tại Vũ.

"Không cần, chúng ta ngay tại đây chia tay đi." Long Tại Vũ bỏ ra tay Viên Toàn, từ trong lòng ngực lấy ra hai cái bình nhỏ giao cho hắn: "Đây là giải dược. Màu đen là thuốc uống, màu hồng là thoa ngoài da. Ngươi bảo trọng, ta đi trước."

"Ngươi đừng nghĩ chạy." Viên Toàn đem dược tiếp nhận, ánh mắt có chút nguy hiểm nhìn Long Tại Vũ: "Ta không muốn nói lần thứ ba, hiện tại theo ta đi."

"Ngượng ngùng, ta cũng không nói lần thứ ba, ta phải đi. Ta sở dĩ cùng với ngươi đồng hành là bởi vì ta tìm không thấy lộ. Vì cảm tạ ngươi dẫn ta đi ra, ta cho ngươi giải dược của "Phệ hồn hương". Chúng ta tính ra hai bên không ai nợ ai. Còn có " Long Tại Vũ lui về phía sau mấy bước: "Ta không thích người không thành thật. Ngươi cũng họ Hiên Viên nhỉ! Ta trước cáo từ."

"Ngươi có biết ta từ khi bắt đầu đã không có ý nhượng ngươi rời đi." "Viên Toàn" cười lạnh một tiếng tới gần Long Tại Vũ: "Ta từ khắc đầu tiên nhìn thấy ngươi đã không tính toán thả ngươi đi."

"Ha ha ngươi làm được sao." Vừa dứt lời thân hình hắn đã phóng lên mái nhà, Viên Toàn cả kinh vội vàng đuổi theo, lại sớm không thấy bóng dáng của Long Tại Vũ, không khỏi nghiến răng rống giận: "Hiên Viên Tử Khải, ngươi tốt nhất đừng để ta tìm được, nếu không ta nhất định sẽ không tái cho ngươi đào tẩu "

"Ha ha cho ngươi tìm được mới là lạ ngươi tìm, ta sẽ không biết "hoán dung" sao! Lần này cần dịch dung thành cái dạng gì ta? Ngô làm một cái hiệp khách suất khí cũng tốt lắm để xem ngươi có tìm được không " nghe người nào đó rống giận xong, Long Tại Vũ vẻ mặt kiêu ngạo mỉm cười.

Sau khi ở "Vân Thiên thành" tìm được khách ***, hắn đem mặt nạ dịch dung trên mặt gở xuống, lộ ra khuôn mặt có năm phần giống Mạnh quý phi. Sau đó ở gói hành lý tùy thân lấy ra công cụ dịch dung cẩn thận bắt đầu giả trang "mặt mũi" của mình.

Một lát sau, một trang thiếu niên hiệp sĩ diện mạo tuấn mỹ trịnh trọng ra lò.

Long Tại Vũ vừa lòng đánh giá thành quả của mình, trong lòng xấu xa suy nghĩ: không biết vị "Viên Toàn" kia hiện tại thế nào? Hy vọng không cần quá sinh khí, nếu không đối với thân thể thật là không tốt nga.

Lúc này "Viên Toàn" ————

"Phong độ phong độ ngươi là vua của một nước ngươi không thể sinh khí " "Viên toàn"hít sâu mấy hơi——

——

"Tiểu vương bát đản, ngươi chờ đólần sau gặp ngươi nếu không đánh mông ngươi lão tử sẽ không họ hiên Viênlão tử theo họ ngươi" (thì vẫn là họ Hiên Viên)

Ở khách *** ngây người hai ngày, nghe có người nói phải tổ chức cái gì "Vân Thiên anh hùng hội"? Còn nói là năm năm tổ chức một lần?

Nói trắng ra là không phải là "võ lâm đại hội" trong "Truyền thuyết" sao!

Còn có một tin tức, là cái lão cha vô duyên gặp mặt của hắn cũng sẽ tới.

Dù sao không có việc gì không bằng đi xem cũng tốt. Thật cũng muốn hảo hảo nhìn xem rốt cuộc nam nhân này hình dáng "kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu" đến cỡ nào mà phải khiến cho mẫu thân hắn thần hồn điên đảo.

Long Tại Vũ nhìn dưới lầu đông nghịt người, có chút tiếc hận lắc lắc đầu, hôm trước đi ra ngoài du ngoạn, muốn nhìn một chút Hiên Viên đế quốc danh bài đệ nhị "Vân Thiên thành" rốt cuộc bộ dáng ra sao. Nhưng rất nhanh đã trở lại, trên đường trở về thuận tiện giải quyết ba tên móc túi, hai tên trộm vặt. Ai nói là tiên cảnh! Phong cảnh tuyệt đẹp đều bị phá hư hết.

() suất khí: anh tuấn

() vương bát đản: con rùa nhỏ

10. Chương 9

Lại ở khách *** ngây người ba ngày, đợi mãi cuối cùng "Vân Thiên đại hội" kia cũng đã mở màn.

Long Tại Vũ tìm một chỗ đứng tương đối "im lặng", nghe vị Thủy Tứ Tiệm ở trên đài kích động diễn thuyết, hắn có chút nhàm chán ngáp một cái, lão cha vô duyên của hắn vẫn chưa tới.

"Hiên Viên thành "Thành chủ" Hiên Viên Thiên Hành đến." Khi vị chủ trì kia giảng đến một nửa thì lão cha vô duyên của hắn mới đến, lại còn cái gì "Thành chủ"?

"Hiên Viên tiên sinh đại giá đến đây thật sự làm cho "Vân Thiên đại hội" như dệt hoa trên gấm a." Người chủ trì vội vàng từ trên đài đi xuống nghênh đón.

"Không cần khách khí, tiếp tục đi." Hiên Viên Thiên Hành thản nhiên mở miệng, tự nhiên ngồi xuống vị trí chủ toạ. Khuôn mặt của Hiên Viên Thiên Hành hiện ra rõ ràng trước mắt Long Tại Vũ. Mà Long Tại Vũ sau khi nhìn thấy hắn ánh mắt cũng đột nhiên trừng lớn, miệng há to đến nỗi có thể nhét vào cả một quả trứng chim.

Hắn là "Lão cha" của mình? hoàng đế của Hiên Viên đế quốc?

Hắn hắn mới hai mươi sao? Hắn rốt cuộc bao nhiêu tuổi? Chẳng lẽ mẫu thân lấy chồng thông *** mới sinh ra mình sao?

Hiên Viên Thiên Hành lạnh lùng nhìn lướt qua dưới đài, không có phát hiện người mình đang nhung nhớ, không khỏi có chút nhụt chí. Vốn tưởng rằng"Hắn" sẽ đến nên mình mới tham gia cái "Vân Thiên đại hội" nhàm chán này. style="display:inline-block;width:300px;height:250px" data-ad-slot="7309093013"> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});Hiên Viên Thiên Hành không hết hy vọng lại nhìn thêm một lượt, nhìn đến cái mặt "ngu ngốc" nào đó không khỏi lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Long Tại Vũ thấy Hiên Viên Thiên Hành nhìn hắn, không khỏi cả kinh, theo bản năng sờ soạng một chút mặt, lại thấy hắn sau đó lộ ra vẻ mặt khinh thường, không khỏi đảo mắt xem thường.

Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy động tác biểu tình của Long Tại Vũ có chút nhíu mày. Động tác này hắn từng thấy qua ở một người. Chính là vật nhỏ đã làm cho hắn phải tìm kiếm năm ngày nay.

Hiên Viên Thiên Hành hướng phía sau nhẹ phất tay, ảnh vệ ở một bên lập tức rời đi, đến gần đó theo dõi Long Tại Vũ.

Long Tại Vũ "chuyên tâm" xem trên đài bắt đầu luận võ, cảm giác được bên người có thêm vài đạo hơi thở xa lạ, hắn nắm chặt mấy viên đá nhỏ trong lòng bàn tay. Hiên Viên Thiên Hành đang ở trên đài, mấy ảnh vệ này hắn đương nhiên sẽ không để vào mắt, làm cho hắn thật sự chú ý chính là cái gã Hiên Viên Thiên Hành đang nhìn chằm chằm vào hắn

Long Tại Vũ vừa định xoay người, một đạo thân ảnh hấp dẫn sự chú ý của hắn. Thân pháp kia quá mức quen thuộc. Cha nuôi ở trước mặt hắn đã biểu diễn qua không ít lần. Đó là thân pháp độc môn của Phượng gia: "Phượng tường cửu thiên"! Thật sự không nghĩ tới a. Ở cái chỗ đại hội chó chết này cũng có thể gặp được người của Phượng gia. Vậy hắn, truyền nhân của Long gia nếu không đi ra có phải hay không "rất không có ý tứ"?

Trong nháy mắt Phượng Lăng Khiếu đã đánh bại không ít cao thủ, Long Tại Vũ cũng bắt đầu di chuyển về phía trước.

"Phượng công tử thật sự là võ nghệ hơn người a, còn có vị đại hiệp nào muốn tới khiêu chiến không? Nếu không vậy tiền thưởng hôm nay sẽ thuộc về Phượng công tử." Chủ trì cười ha hả tiêu sái đi đến giữa lôi đài đứng bên cạnh Phượng Lăng Khiếu.

"Ai nói không có? người của Phượng gia cũng đi ra, ta đây người của Long gia nếu không xuất hiện chẳng phải thật áy náy hay sao!" Long Tại Vũ chầm chậm tiêu sái đi đến phía dưới lôi đài, cười hì hì nhìn hai người.

"Ngươi là người Long gia?" Phượng Lăng Khiếu có chút nghi hoặc nhìn Long Tại Vũ: "Long Tỉnh đã mất tích nhiều năm như vậy, ngươi như thế nào lại chính là người Long gia?"

"Ngươi nếu biết cha ta đã mất tích nhiều năm như vậy, ngươi làm sao biết hắn không có đứa con là ta?" Long Tại Vũ hỏi ngược lại.

"Lời lẽ thật thông minh, hy vọng công phu của ngươi cũng lợi hại như miệng lưỡi của ngươi." Phượng Lăng Khiếu trong mắt chợt léo lên hàn khí. Hắn thật muốn xem thiếu niên tự xưng mình là "hậu nhân Long gia" này là thật hay giả!

11. Chương 10

"Ngươi nhất định sẽ không thất vọng." Long Tại Vũ như trước chậm rãi tiêu sái thượng lôi đài. Hiên Viên Thiên Hành ở một bên khiến cho ảnh vệ đứng ở tại chỗ, tập trung nhìn Long Tại Vũ.

"Lấy binh khí của ngươi ra đi." Phượng Lăng Khiếu nhìn thấy một thân trang phục nhẹ nhàng, cuối cùng vẫn không thể nhìn ra binh khí của Long Tại Vũ đặt ở chỗ nào.

" Người Long gia bình thường sẽ không xuất binh khí, ngươi không biết sao? Có thể làm cho người Long gia xuất ra binh khí chỉ có hai loại người thứ nhất: mạnh đến nỗi phải bất dắc dĩ sử dụng binh khí. Thứ hai: người làm cho chúng ta tôn trọng." Đương nhiên, lời nói trên đều do Long Tại Vũ bịa đặt. Người Long gia sử dụng chủ yếu là chưởng pháp, cho dù là" binh khí" cũng là "dùng vật liệu tại chỗ" đâu giống như bọn " tôm tép" cả ngày ôm khư khư đao kiếm bên người. Như vậy không phải sẽ mệt chết sao?

"Ngươi? " quả nhiên, Long Tại Vũ lời vừa khỏi miệng liền khiến cho một trận ồ lên. Phượng Lăng Khiếu giận xanh cả mặt.

"Ta chưa nói sai a." Long Tại Vũ cố tình bày ra vẻ mặt vô tội. "Tiểu tử cuồng vọng." Phượng Lăng Khiếu đem kiếm giơ lên trước ngực: "Động thủ đi. Ta thật muốn nhìn xem người Long gia rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh, dám ba hoa khoác loát như vậy. Ra chiêu đi."

"Vậy ngươi chú ý một chút." Long Tại Vũ mắt nhìn Hiên Viên Thiên Hành ngồi trên vị trí chủ vị, vươn hai tay trắng nõn chậm rãi giơ lên phóng ở trước ngực.

Phượng Lăng Khiếu nhìn Long Tại Vũ quái dị thủ thế lại nhíu mi, đem kiếm hướng về phía trước.

"Ta phải bắt đầu rồi nga." Long Tại Vũ song chưởng duỗi thẳng, vẫn không nhúc nhích nhìn Phượng Lăng Khiếu. style="display:inline-block;width:300px;height:250px" data-ad-slot="7309093013"> (adsby-google=window.adsbygoogle||[]).push({});"Ngươi tại sao còn không động thủ?" Phượng Lăng Khiếu đợi nửa ngày cũng không thấy Long Tại Vũ động thủ không khỏi kỳ quái hỏi. Hắn lẽ ra phải xuất chiêu chứ?

"Không phải ngươi xuất chiêu trước sao?" Long Tại Vũ vung vẩy một chút hai tay: "Ta đang đợi ngươi ra chiêu a."

"Tiểu quỷ chết tiệt " Phượng Lăng Khiếu nổi giận gầm lên một tiếng, trường kiếm trong tay hướng Long Tại Vũ đâm tới.

“Lão quỷ này, ngươi đấu võ cũng không biết “Chi” một tiếng a.” Mắt thấy kiếm đâm đến trước mặt, Long Tại Vũ vội vàng né tránh.

Hiên Viên Thiên Hành lúc nghe câu nói ấy hơi hơi sửng sốt, đôi mắt càng lúc càng nhíu chặt.

Quả thật là ngươi, lần này đừng nghĩ đào tẩu!

“Vô.” Hiên Viên Thiên Hành ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm hai người đang kích đấu.

“Chủ nhân. Ngài có việc gì phân phó?” Vô đứng ở sau lưng Hiên Viên Thiên Hành cung kính mở miệng.

“Đem đại hội này phá đi. Bắt lấy tên thiếu niên họ Long kia.” Hiên Viên Thiên Hành đứng dậy, theo bên cạnh rời đi.

Long Tại Vũ nhìn thấy Hiên Viên Thiên Hành rời đi, cảm thấy không xong. Vội đánh hư chiêu lừa được Phượng lăng Khiếu: “Họ Phượng kia, thiếu gia hiện tại có việc, chúng ta hôm nào tái đánh. Ngươi chậm rãi chơi đi.”

“Đứng lại, còn không có đánh xong ” Phượng Lăng Khiếu vội vã đuổi theo sau.

“Hôm nay ta không muốn đánh với ngươi. Ngươi đừng quấn quít lấy ta.” Nhìn thấy Phượng Lăng Khiếu đuổi theo sau, Long Tại Vũ có chút đau đầu. Vì sao gần đây hắn cứ gặp phải “phiền toái”?

“Ngươi không muốn đánh cũng phải đánh.” Phượng Lăng Khiếu khinh công càng không bằng Long tại Vũ, một hồi công phu đã bị Long Tại Vũ bỏ lại rất xa.

Long Tại Vũ nhìn xuống phía dưới, vội vã thả người nhảy xuống, tìm được một chỗ bí ẩn đem hắc y trên người cởi xuống, lại thay mặt nạ dịch dung “Hiên Viên Tử Khải”, đem y phục kia xử lý tốt sau đó tiêu sái đi ra ngoài.

“Có thấy một thiếu niên mặc hắc y hay không?” Long Tại Vũ vừa ra khỏi hẻm nhỏ đã bị Phượng Lăng Khiếu bắt lấy cánh tay.

“Không có, buông tay ngươi ra được không.” Long Tại Vũ chớp mi, nhìn Phượng Lăng Khiếu.

“Thật có lỗi. Cáo từ.” Phượng Lăng Khiếu xấu hổ thu hồi thủ, nôn nóng đi về phía hẻm nhỏ.

Long Tại Vũ nhìn Phượng Lăng khiếu đi rồi, thè lưỡi cười nhỏ một tiếng rồi hướng đường phố phồn hoa đi tới.

“Chủ nhân. Chúng thuộc hạ đã mất dấu thiếu niên họ Long kia, mong chủ nhân tha mạng.” Trên đường cái, Vô cúi đầu đứng ở sau lưng Hiên Viên Thiên Hành. Bộ dáng cam tâm chịu phạt.

“Không cần ngươi nói ” Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy một người thì đổi giọng: “Ta hiện tại không phạt ngươi, đi theo ta.”

Vô bất minh bất bạch đi theo phía sau Hiên Viên Thiên Hành, không rõ vì cái gì chủ tử luôn luôn vô tình lại bỗng nhiên thay đổi.

“Ngươi đi tới phía sau hắn đi.” Hiên Viên Thiên Hành dùng cằm hất hất về phía Long Tại Vũ đang hướng bọn họ đi tới.

“Vâng” Vô lại càng không rõ tiêu sái đến phía sau Long Tại Vũ.

“Chúng ta lại gặp mặt.” Hiên Viên Thiên Hành cười lạnh một tiếng ngăn lại Long Tại Vũ.

“Ta nhận thức ngươi?” Long Tại Vũ nhìn nam nhân hắn nên gọi là cha, hỏi lại.

“Ngươi thực thích đùa a, cư nhiên làm cho ta tìm đến năm ngày.” Hiên Viên Thiên Hành từng bước tới gần Long Tại Vũ, khuôn mặt so với khi trúng độc lại càng đen hơn.

“Năm ngày?” Long Tại Vũ cẩn thận nghĩ nghĩ năm ngày trước mình gặp cái gì?

“A ” Long Tại Vũ sợ hãi kêu một tiếng: “Ngươi là cái gã”

“Phải” Hiên Viên Thiên Hành đánh gảy lời nói của Long Tại Vũ: “Lần này xem ngươi như thế nào trốn.”

Long Tại vũ nhìn thấy Hiên Viên Thiên Hành đang hướng hắn tới gần, rất muốn ngửa mặt lên trời ai thán: Thần a. Ta đã làm ra chuyện xấu xa gì mà ngươi phải chỉnh ta như vậy.

12. Chương 11

"Trốn? Ta vì cái gì phải chạy trốn? Ta chính là ân nhân cứu mạng của ngươi a, ngươi đối đãi với ân nhân cứu mạng của mình như vậy sao?" Long Tại Vũ khoa trương quát to một tiếng, dẫn tới không ít người chú ý.

"Ta chính là muốn báo đáp ngươi mới muốn ngươi theo ta cùng nhau trở về a. Chẳng lẽ ngươi ngay cả cơ hội 'báo đáp' cũng không cho ta!" Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy xung quanh càng lúc càng nhiều người, không khỏi nhíu mày, xem ra phải tốc chiến tốc thắng mới được. Bằng không lại càng phiền toái.

" Ưu điểm của ta chính là thi ân bất cầu báo." Long Tại Vũ mỉm cười với Hiên Viên Thiên Hành: "Ta hiện tại có thể đi rồi chứ?"

Hiên Viên Thiên Hành có chút không kiên nhẫn nhíu mày. Chưa từng có người dám cự tuyệt hắn như vậy. Vật nhỏ này là người đầu tiên.

"Tiểu hỗn đản này, ngươi lại dám trốn ra ngoài, xem lão tử đánh chết ngươi." tiếng gầm lên giận dữ vang lên sau lưng Hiên Viên Thiên Hành, Long Tại Vũ nhanh trí vội vàng tiếp lời: "Ta chỉ là đi ra ngoài chơi một chút" " Xem ra lão tử không nhốt ngươi vài ngày không được "

Hiên Viên Thiên Hành nghe hai người đối thoại có chút tò mò, quay đầu đi, muốn nhìn một chút xem người có thể sinh ra tên tiểu quỷ này rốt cuộc bộ dáng ra sao?

Ngay lúc Hiên Viên Thiên Hành xoay người, Long Tại Vũ nháy mắt điểm huyệt đạo của người đứng bên cạnh, kéo đến đứng ở vị trí của mình, nghiêng mình lẩn vào hẻm tối hắn vừa đi ra.

Lúc Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy một gã cường tráng lôi kéo một thiếu niên mới giật mình phát hiện mình mắc mưu, vội vàng chụp vào chỗ long Tại Vũ vừa đứng. style="display:inline-block;width:300px;height:250px" data-ad-slot="7309093013"> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});"Vô " Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy người vừa bị mình điểm huyệt đạo, thanh âm có chút âm trầm: "người đâu?"

"Chủ tử hắn hắn điểm huyệt điểm huyệt thuộc hạ trốn mất " thật vất vả mới giải khai huyệt đạo, hắn cơ hồ mang theo tiếng khóc nức nở. Cũng không biết chính mình sao lại xui xẻo như vậy, rõ ràng là tới ngăn cản, lại bị thiếu niên kia điểm huyệt đạo ô chẳng lẽ mình hôm nay xuất môn không xem hoàng lịch? Hay là đắc tội vị thần tiên nào? Nếu không sao luôn có người ở trước mắt mình trốn mất? Đầu tiên là thiếu niên họ Long kia! Hiện tại lại là vị công tử này.

"Đi thăm dò." Hiên Viên Thiên Hành hít sâu một hơi, để tránh chính mình quá tức giận đem Vô chém chết: "Nhớ kỹ hắn gọi ' Hiên Viên Tử Khải '. Tái tra không được mang đầu tới gặp ta. Hiểu chưa?"

"Hiên Viên Tử Khải?" Vô có chút thất thần niệm cái tên này: "Chủ tử, 'Hiên Viên Tử Khải' không phải tên của thất hoàng tử sao?"

"Nói rõ ràng." Hiên Viên Thiên Hành vừa đi hướng biệt viện vừa hỏi.

"Mười hai năm trước trong hoàng cung xuất hiện một gã cao thủ cực kỳ lợi hại, thị vệ trong cung cũng không phải đối thủ của hắn, hắn còn giết không ít ám vệ. Sau đó đầu lĩnh của đại nội thị vệ Tàng Uy dẫn người truy kích, đến chỗ một vị quý phi thất sủng, chính là Mạnh quý phi, mẫu thân của thất hoàng tử. Gã thích khách kia giết Mạnh quý phi, mang thất hoàng tử đi. Sau đó người nọ tựa hồ đã đạt được mục đích, mang thất hoàng tử bỏ chạy. Nhưng khi bọn thị vệ đuổi tới trên núi thì nhìn thấy thất hoàng tử bị người nọ đánh rớt xuống huyền nhai. Tàng Uy trở về bẩm báo chủ tử, nhưng lúc ấy chủ tử thập phần phẫn nộ, không có nghe Tàng Uy nói hết lời đã hạ lệnh xử trảm bọn thị vệ chặn giết thích khách. Mà chuyện của thất hoàng

tử cũng bị xếp lại, không ai dám nhắc tới. Thi thể của Mạnh quý phi cũng đưa về nhà, nha hoàn Tiểu Liên cũng đã trở về. Sự tình cứ như vậy kết thúc. Chủ tử cũng liền quên."

Nghe Vô nói xong Hiên Viên Thiên Hành cũng có chút ấn tượng. Nghĩ đến vật nhỏ kia khi nhắc tới hoàng tộc luôn mang vẻ mặt khinh thường, không khỏi nhíu mi. Chẳng lẽ hắn đã sớm nhận ra mình? hay là hận mình không xứng làm phụ thân?

"Vô. Trở về truyền ý chỉ của trẫm, vì Mạnh quý phi 'thiên táng'."

"Chủ tử?" Vô kinh ngạc nhìn Hiên Viên Thiên Hành, "Thiên táng" vốn chỉ có hoàng hậu mới có được đãi ngộ này. Vì sao chủ tử lại vì một phi tử thất sủng đã chết mười hai năm trước cử hành "thiên táng"?

"Còn phải chiếu cáo thiên hạ, càng lớn càng tốt." Hiên Viên Thiên Hành lộ ra vẻ tươi cười hiếm có: "Lớn đến mức vật nhỏ kia phải xuất hiện mới thôi."

"Vâng" Vô có vẻ chần chờ. Chẳng lẽ mục đích của chủ tử chính là dẫn thất hoàng tử xuất hiện? Vậy hà tất hao phí lớn như vậy?

"Không cần nghĩ những chuyện ngươi không nên biết, chỉ cần lo an bài cho thật tốt. Một con chim cũng không thể bay ra."

"Thuộc hạ không dám." Vô vội vàng cúi đầu: "Không biết phải dùng lý do gì?"

"Chính mình suy nghĩ đi." Hiên Viên Thiên Hành đóng cửa để lại Vô một mình ở bên ngoài. Nghĩ đến nhất cử nhất động của 'Hiên Viên Tử Khải', hắn lộ ra vẻ mỉm cười mà chính mình cũng không phát hiện.

Chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại. Vật nhỏ, ta thực chờ mong lần gặp mặt sau, ngươi sẽ lại có hành động gì làm cho ta kinh ngạc đây!

13. Chương 12

Sau lần đó, Long Tại Vũ liền ly khai ' Vân Thiên thành '. Lợi dụng thế lực của 'Hoa tẫn cốc' ở 'Vân Thiên thành' đi tới đô thành "Hiên Viên thành" của Hiên Viên đế quốc.

"Đại thúc, 'bách hoa lâu' đi như thế nào?" Vừa tới 'Hiên Viên thành' hắn lại lạc đường. Vội vàng lôi kéo hỏi thăm một vị đại thúc qua đường, lại còn bày ra khuôn mặt tươi cười tự nhận là mê người.

"Tuổi còn nhỏ không học điều tốt, đến thanh lâu làm gì." Lão nhân liếc mắt mắng Long Tại Vũ rồi rời đi.

Long Tại Vũ có chút dở khóc dở cười nhìn theo lão nhân. Hắn làm sao biết 'bách hoa lâu' là thanh lâu!

'Bách hoa lâu' là thế lực của 'Hoa tẫn cốc' ở Hiên Viên thành. Nhưng không có ai nói cho hắn biết là thanh lâu a! Hắn vẫn nghĩ cái gã Hoa Tề cả ngày lạnh như băng kia sẽ mở tửu lâu hoặc là cửa hàng bán hoa hay cái gì đó? (cổ đại có cửa hàng bán hoa sao?) nhưng không nghĩ tới lại là thanh lâu! "Uy. Ngươi nếu mang ta đi 'bách hoa lâu' ta liền cho ngươi mười hai lượng bạc, thế nào?" Long Tại Vũ đi đến trước một tên khất cái, đem bạc quơ quơ trước mặt hắn.

"Tiểu nhân lập tức dẫn ngài đi. Ngài đi theo tôi." Tên khất cái vừa rồi còn lười biếng lập tức lấy lại tinh thần.

"Dẫn đường đi." Long Tại Vũ theo phía sau tên khất cái đi đến "bách hoa lâu", thanh lâu lớn nhất của Hiên Viên thành.

"Công tử chính là nơi này." Tên khất cái cúi người gật đầu, nhìn bạc trong tay Long Tại Vũ. style="display:inline-block;width:300px;height:250px" data-ad-slot="7309093013"> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).p
ngươi." Long Tại Vũ đem bạc cho tên khất cái, nhấc chân đi vào.

"U. Công tử ngài đến sớm. Chúng ta còn chưa mở cửa đâu. Các cô nương còn chưa ngủ dậy a." Long Tại Vũ vừa bước vào đã có một tú bà hơn năm mươi tuổi chạy ra nghênh đón.

“Kêu Hoa Tề ra đây.” Long Tại Vũ cầm ngọc bội trong tay giao cho tú bà.

“Hoa lão bản chưa ngủ dậy chúng ta cũng không dám kêu đâu a.” Tú bà tiếp nhận ngọc bội, vẻ mặt sợ hãi mở miệng.

Lão bản khi thức dậy mà tức giận cũng không phải chuyện đùa, nhẹ thì trọng thương, nặng sẽ phải bỏ mệnh a

“Phòng của hắn ở đàng kia phải không? Ta đi gọi hắn.” Hoa Tề khi thức dậy tính tình thế nào chẳng lẽ hắn không biết! Có đôi lúc khiêu chiến những chuyện ‘không thể ‘ mới có kích thích.

“Không cần. Ta dậy rồi. Hứa mụ, ngươi đi đi.” Một thanh âm lạnh lẽo truyền đến, tú bà rùng mình một cái, vội vàng đem ngọc bội trả lại cho Long Tại Vũ rồi nghiêng mình rời đi.

Long Tại Vũ nhìn thấy tú bà thân thể mập mạp lại có thể chạy nhanh như vậy, đem ánh mắt sùng bái hướng về Hoa Tề: “Tiểu Tề Tề, thật lợi hại a. Các nàng đều như vậy sợ ngươi. Khi nào mới có người sợ ta như vậy đây?”

“Ngươi ” Hoa Tề khinh thường liếc mắt nhìn Long Tại Vũ: “Kiếp sau cũng chưa có.”

“Tiểu Tề Tề, ngươi làm ta đau lòng a.” Long Tại Vũ ra vẻ đáng thương cố tình bổ nhào vào người Hoa Tề: “Ngươi sao có thể nói như thế, Người ta đáng yêu như vậy!”

“Ngươi chính là tới tìm ta khua môi múa mép sao?” Hoa Tề không né không tránh, tùy ý Long Tại Vũ bắt tại trên người mình, kéo hắn đi đến phòng mình.

“Chẳng lẽ tiểu Tề Tề còn có chuyện trọng yếu muốn làm sao?” Long Tại Vũ cố tình ra vẻ kinh hỉ nhìn Hoa Tề.

“Chẳng lẽ ngươi là đến tìm tử sao?” Hoa Tề thanh âm lập tức ôn nhu hơn mấy chục lần

“Ách. Không phải ” Nghe thanh âm như thế Long Tại Vũ vội vàng buông Hoa Tề ra. Người nhận thức hắn đều biết hắn đang sinh khí.

“Ta nghĩ đến xem mẹ ta. Lại nói ở ‘Hoa tẫn cốc‘ thực buồn. Các ngươi đều có việc phải làm. ‘Hoa tẫn cốc‘ lại có dì Dung. Ta vì vậy đến đây.”

“Mẹ ngươi a!” Hoa Tề trầm tư lúc lâu mới mở miệng: “Chiều ngày hôm qua Hoàng Thượng hạ một đạo thánh chỉ nói mấy ngày trước đây có vị cao tăng tiến đến làm phép, nói ở mười hai năm trước Mạnh quý phi là hàm oan mà chết, nàng vẫn có tâm nguyện chưa thực hiện, chính là muốn trông thấy con trai của nàng thất hoàng tử. Hoàng Thượng nghe xong đã hạ lệnh vì Mạnh quý phi ‘ thiên táng ‘. Chuyện này khiến cho trong triều có không ít tranh luận.”

“Nga. Thú vị vậy sao. Ngươi nói xem ta có nên xuất hiện hay không?” Long Tại vũ lạnh lùng cười. Bây giờ mới làm cái gì mà ‘thiên táng‘ không phải đã quá muộn sao!

“Ngươi muốn đi?”

“Phải. Người ta đều nói như vậy, đứa con như ta có thể không đi sao! Tề. Giúp ta một chuyện.” Long Tại Vũ đem mặt nạ dịch dung gở xuống phóng tới trước mặt Hoa Tề: ” ‘Phiêu nhứ ‘ thân pháp của ngươi ở ‘Hoa tẫn cốc ‘ là tốt nhất. Mang mặt nạ này dùng ‘phiêu nhứ‘ thân pháp đưa ta đến chỗ ‘thiên táng‘.”

“Vì cái gì?” Hoa Tề nhìn mặt Long Tại Vũ, nhíu mi: “Ngươi muốn đi hẳn là không ai có thể ngăn cản ngươi!”

“Lão cha kia của ta cũng không phải là ngồi không. Hắn công lực so với ta cao hơn. Hơn nữa ta trêu chọc hắn hai lần, hắn nhất định ghi hận trong lòng. Ta nghĩ hắn nhất định đã biết thân phận của ta mới cấp cho mẹ ta làm ‘thiên táng‘ gì đó. Dù sao khuôn mặt này của ta cùng mẹ ta có vài phần giống nhau. Ngươi chỉ cần đóng tốt vai ‘Hiên Viên Tử Khải ‘ giả thì được rồi.”

“Ngươi quyết định.”Hoa Tề đột nhiên nghiêm túc nhìn Long Tại Vũ.

“Đúng vậy. Ngươi làm gì nhìn ta như vậy?” Long Tại Vũ bị ánh mắt của Hoa Tề dọa sợ. Chưa từng thấy qua hắn nhìn ai như vậy.

“Cũng được. Ngươi muốn diễn như thế nào thì diễn như vậy. Ta coi như là phải chăm sóc một đứa “con chồng” đi! Ngươi tính toán khi nào đi ta nhất định giúp ngươi. Nếu ta làm không được ta giúp ngươi gọi Hoa Luân Hoa Mật tới.” Hoa Tề nói một mạch, khóe môi dường như cong lên.

“Ngươi đồ gian thương vô tình”

“Đâu có.”

“Quỷ hẹp hòi ”

“Khách khí.”

“”

Long Tại Vũ không nói gì, nhìn Hoa Tề giống như thay đổi thành một người khác. Chẳng lẽ hắn khiến người khác chán ghét đến vậy sao?

“Ta thực đáng ghét vậy sao?” Long Tại Vũ bóp đùi, cố gắng nhỏ vài giọt nước mắt.

“Thu hồi nước mắt giả tạo của ngươi đi. Ngươi không đáng ghét, ngươi chỉ là một tên yêu tinh phiền toái mà thôi.” Hoa Tề đối với nước mắt của Long Tại Vũ bất vi sở động. Cũng chỉ có những nữ nhân ngốc nghếch của ‘Hoa tẫn cốc‘ mới bị hắn lừa thôi.

“Thật là. Lãng phí nước mắt của ta. Tốt lắm, ta mệt mỏi phải nghỉ ngơi. Ta liền ngủ chỗ này.” Long Tại Vũ lau khô nước mắt trên mặt mình, đá bay giày, nằm trên giường của Hoa Tề.

“Ngươi quả nhiên là tên yêu tinh phiền phức.” Hoa Tề đem giày của Long Tại Vũ đặt lại ngay ngắn, sau đó nằm xuống bên cạnh hắn.

14. Chương 13

”Uy, tên phiền phức kia, ngươi còn không mau lên.” Hoa Tề lại không kiên nhẫn thúc giục Long Tại Vũ. Từ khi hắn đến “Bách hoa lâu”, nơi này không có được một ngày yên tĩnh. Tất cả các cô nương ở đây đều theo hắn “hồ đồ” làm hại Hoa Tề không thể làm ăn gì cả.

”Đã biết rồi. Ngươi đừng thúc giục nữa! Ta còn không gấp ngươi gấp cái gì?” Long Tại Vũ ở bên cạnh kéo ống tay áo của Hoa Tề.

“Vội mở cửa buôn bán.” Hoa Tề nghiến răng nghiến lợi nói.

” ‘Hoa tẫn cốc’ hiện tại cũng không nghèo đến vậy.” Long Tại Vũ cố ý vặn vẹo ý tứ của Hoa Tề.

” “Hoa tẫn cốc” nghèo hay không ta không biết. Ta chỉ biết nếu ngươi không đi chỗ này của ta sẽ sập mất.” Hoa Tề mặc kệ Long Tại Vũ đang bám hắn như sam, nắm lấy lỗ tai hắn kéo đi về phía trước. ”A. Đau quá! Tề Hoa Tề ta sai rồi ngươi mau buông ra Lỗ tai ta sắp rớt rồi” bị lôi kéo cái lỗ tai, Long Tại Vũ vội vàng cầu xin tha thứ.

“Vậy đi mau.” Hoa Tề chẳng những không buông tay lại càng đi nhanh hơn.

“Ta tự mình đi được rồi. Không cần làm phiền đại gia ngài ”

”Đều chuẩn bị tốt chứ?” Hiên Viên Thiên Hành lúc này đang chuẩn bị thiên la địa võng chờ Long Tại Vũ “đại giá”. style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});“Đều đã chuẩn bị tốt. Có tổng cộng bốn mươi tám ám vệ, hai trăm đại nội cao thủ.” Vô tẫn chức đứng ở phía sau Hiên Viên Thiên Hành bẩm báo.

”Tốt lắm. Nếu lần này vật nhỏ kia lại đào tẩu, ngươi liền lấy đầu mình tới gặp trẫm.” Hiên Viên Thiên Hành lạnh lùng nhìn đám người đông nghịt bên dưới.

Chỉ còn một canh giờ nữa là đến đại lễ "thiên táng" của mẫu thân ngươi, ngươi không đến sao? Hay là ngươi đã đến, chỉ là ta không thấy được! Hoặc là ngươi đang ở ngay trong đám người này?

Long Tại Vũ đích xác đã đến, nhưng là bị Hoa Tề xách áo đưa tới!

"Chủ nhân, canh giờ tới rồi. Phải bắt đầu sao?" Vô cẩn thận nhìn thấy sắc mặt chủ tử càng ngày càng đen, nhẹ giọng hỏi. Sợ chính mình nếu không may khuấy động một chút thì "núi lửa" này sẽ hoạt động!

"Bắt đầu đi." Hiên Viên Thiên Hành gật gật đầu.

Chẳng lẽ là mình đoán sai rồi? Chỉ là trùng tên trùng họ mà thôi.

"Sao vậy, " đứa con" này chưa tới các ngươi đã bắt đầu rồi sao? Đây là cho " mẫu thân" ta " thiên táng" sao?" Ngay lúc Hiên Viên Thiên Hành hạ lệnh bắt đầu, Hoa Tề mang theo long Tại Vũ xuất hiện ở trên dàn tế "Thiên táng".

"Đã lâu không thấy, Hiên Viên Thiên Hành. Ngươi sẽ không cho rằng ta là đứa con của ngươi chứ? Thật đúng là buồn cười nga." Hoa Tề đem Long Tại Vũ đã "té xỉu" vứt trên mặt đất, tươi cười sáng lạn nhìn Hiên Viên Thiên Hành.

"Chẳng lẽ không đúng sao!" Hiên Viên Thiên Hành như trước không có đứng dậy, coi như "Hiên Viên Tử Khải" đã ở trong lòng bàn tay của hắn.

"Thực đáng tiếc a. Hắn mới đúng là Hiên Viên Tử Khải, đứa con thật sự của ngươi." Hoa Tề dùng chân đá đá Long Tại Vũ đang nằm trên mặt đất.

Hoa Tề ta sẽ không để ngươi yên đâu! Đầu tiên là bị vứt trên mặt đất, hiện tại lại bị đá. Long Tại Vũ đại hỏa, giật giật ngón tay. Nếu không phải phải ở trước mặt cha hắn diễn trò, hắn mới không cần để tên Hoa Tề vô đức, lòng dạ hiểm độc này khi dễ (Hoa Tề: ya. Báo thù! Tại ngươi mà nửa tháng nay việc buôn bán của ta vị ảnh hưởng!!! Đá thêm vài cái)

"Hắn? Ngươi đang gạt ta sao?" Hiên Viên Thiên Hành hoài nghi, mắt nhìn Long Tại Vũ đang nằm trên mặt đất: "Ngươi có cái gì chứng minh hắn chính là con ta?"

"Chứng cớ a? Khuôn mặt của mẫu thân hắn ngươi còn không nhớ rõ sao?" Hoa Tề dùng chân đem đầu Long Tại Vũ chuyển về hướng của Hiên Viên Thiên Hành. (tiểu Vũ nhi thật đáng thương!)

Hiên Viên Thiên Hành mắt nhìn Long Tại Vũ, sau đó nghiêm túc nhìn "Hiên Viên Tử Khải": "Ngươi tìm được hắn ở đâu?"

"Đáy huyền nhai. Hắn trên người còn có ngọc bội. Ta nghĩ phụ tử các ngươi cũng cần "liên hệ" tình cảm. Vậy tại hạ liền cáo từ." lại đá Long Tại Vũ một cước, Hoa Tề nghiêng người rời đi.

"Vô " Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy Vô đang ngẩn người, gầm lên giận dữ: "Còn không mau đuổi theo." " a? vâng!" Vô lập tức phục hồi lại tinh thần, đuổi theo hướng Hoa Tề vừa biến mất. Trong lòng khóc thét: thần a, vì sao lại là ta?

" 'Thiên táng' tiếp tục. Mang thất hoàng tử cứu tỉnh, thay đổi quần áo." Hiên Viên Thiên Hành khi nói "thất hoàng tử" sắc mặt có chút âm trầm.

"Hiên Viên Tử khải" a "Hiên Viên Tử Khải" ngươi dám đùa giỡn trẫm ba lần. Nếu như bị trẫm tìm được ngươi nhất định phải chết.

Mà hắn lại không biết tên nhóc đùa giỡn hắn ba lần kia chính là đang vui vẻ đổi quần áo, vì mình tìm được trò chơi mới mà khoái hoạt

"Hoàng Thượng, thất hoàng tử ra đến." tổng quản thái giám Lai Hỉ nhỏ giọng nhắc nhở.

"Để hắn đến trước bài vị của mẫu thân hắn." Hiên Viên Thiên Hành nhìn vẻ mặt "bất lực" của Long Tại Vũ, lạnh lùng mở miệng.

"Vâng" Lai Hỉ đi tới bên người Long Tại Vũ, có chút thương hại mở miệng: "Tiểu hoàng tử, mời ngài đi đến trước bài vị."

“Nhưng nhưng ta sợ. Ngài có thể giúp ta đi qua không?” Long Tại Vũ hai mắt rưng rưng, thân thể phối hợp run rẩy, nhìn Lai Hỉ xin giúp đỡ.

“Vậy ngài đi theo nô tài.” Lai Hỉ nhìn thấy Long Tại Vũ dường như sắp khóc, lại càng từ ái.

Ya! Long Tại Vũ trong lòng làm một cái tư thế cái thắng lợi. Hắn quả nhiên không đoán sai, trong hoàng cung có rất nhiều người thú vị. Xem ra những ngày tiếp theo nhất định sẽ không nhàm chán!

Long Tại Vũ theo Lai Hỉ đi đến trước bài vị của mẫu thân, nước mắt kiềm nén lâu ngày không thể khống chế rơi xuống.

Nàng đã chết! Đã chết a!

Long Tại Vũ đứng trước bài vị mẫu thân im lặng khóc thầm.

Bi thương không thể che dấu toàn bộ phát ra. Tiếng khóc càng ngày càng lớn hơn.

Cảm giác bất lực và hoang mang khi vừa đến thế giới này, chính là nhờ có mẫu thân bên cạnh mới có thể quên đi.

Khi bi bô học nói cũng chính mẫu thân tự mình dạy hắn từng từ từng chữ. Nàng dạy hắn từ đầu tiên không phải là mẹ, mà là cha!

Lúc hắn từng bước học đi, nàng ở phía trước chờ hắn.Nhìn hắn ngã xuống liền khẩn trương không biết hắn té có bị thương hay không

Nàng khi chết người duy nhất nghĩ đến cũng là hắn

Mẫu thân. Đời này ta phải báo đáp người như thế nào đây?

Ta đã nói sẽ vì người báo thù, nhưng cừu nhân của ta ở nơi nào?

Mẫu thân, người nói cho ta biết ta phải làm sao đây?

Hiên Viên Thiên Hành lúc đầu mặt không chút biểu tình, khi nhìn thấy Long Tại Vũ không ngừng khóc lớn thì có chút buông lỏng.

Nhũng kẻ dưới đài dường như cũng cảm nhận được bi thương của Long Tại Vũ, không khỏi lắc đầu thở dài, lại cuối đầu.

Tối thị vô tình đế vương gia a! Ngay cả nhi tử của mình còn có thể không hỏi đến, đối với người khác sẽ có thương hại chi tâm hay sao?

Dưới đài mọi người trong lòng tự vấn.

“Lai Hỉ. Hồi cung đi. Mang theo Tử Khải” Hiên Viên Thiên Hành thản nhiên mở miệng. Tự mình rời đi.

”vâng” Lai Hỉ cung kính tiễn Hiên Viên Thiên Hành, sau đó hướng Long tại Vũ: “thất hoàng tử, cùng nô tài trở về đi.”

Long Tại Vũ nhìn Lai Hỉ gật gật đầu, nhẹ nhàng nâng lên bài vị của mẫu thân: “Ta sẽ báo thù cho người. Ta thề!”

Lai Hỉ lại không khỏi thở dài. Ngay cả ám vệ cũng không thể tìm thấy người, thất hoàng tử như thế nào tìm đươc?

”Chúng ta trở về đi.” Long Tại Vũ đem bài vị mẫu thân để lại tại chỗ, rời đi, cũng không quay đầu lại. Trở lại nơi hắn đã từng sống hai năm!

() Tẫn chức: làm tròn trách nhiệm.

() Cừu nhân: kẻ thù.

() Tối thị vô tình đế vương gia: vô tình nhất là gia đình đế vương.

15. Chương 14

“Lai Hỉ. Ngươi đi xuống đi.” Hiên Viên Thiên Hành vẫy lui Lai Hỉ, bình tĩnh nhìn Long Tại Vũ: “Đùa giỡn ta vui lắm sao?”

“Hài nhi không rõ ý của phụ thân.” Long Tại Vũ sợ hãi nhìn Hiên Viên Thiên Hành, không rõ hắn vì sao lại hỏi như vậy? Chẳng lẽ chính mình có chỗ nào lộ ra sơ hở?

“Ngươi cùng hắn có quan hệ gì?” Hiên Viên Thiên Hành lạnh lùng nhìn Long Tại Vũ.

“Là hắn đã cứu con.” Long Tại Vũ có chút sợ hãi nhìn phụ thân của mình.

“Hắn gọi là gì? Các ngươi sống ở đâu?” Hiên Viên Thiên Hành có chút không kiên nhẫn nhìn Long Tại Vũ. “Ngài là đang nói đến “Thanh” phải không?” Long Tại Vũ thật cẩn thận nhìn sắc mặt Hiên Viên Thiên Hành. Dường như sắc mặt hắn so với khi trúng độc lại càng đen hơn?

“Thanh? Hắn gọi Thanh sao?” Hiên Viên Thiên Hành thì thào tự nói, rồi sau đó lại nhìn về phía long Tại Vũ: “Các ngươi trụ ở chổ nào?”

Hắn nhớ lần đầu tiên thấy”Thanh” là ở gần một huyền nhai. Khi đó “Thanh” giống như đang lạc đường!

“Chúng ta vẫn trụ ở đáy nhai.” Long Tại Vũ nhìn Hiên Viên Thiên Hành, dù sao cũng không sợ hắn đi tra, dưới đáy nhai có một nhà tranh bỏ hoang. style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});Hiên Viên Thiên Hành nhìn Long Tại Vũ một hồi lâu, cảm giác được trong lời nói của hắn có điểm đáng ngờ, nhưng chính mình nhất thời lại không thể tìm thấy khuyết điểm.

“Cái kia phụ thân con có thể hỏi ngài một vấn đề không?” Long Tại Vũ nhìn thấy Hiên Viên Thiên Hành mặt lúc thanh lúc bạch, cẩn thận mở miệng.

“Vấn đề gì?”

“Ngài bao nhiêu tuổi?” Long Tại Vũ đem vấn đề thắc mắc hơn nửa tháng nay dò hỏi. Trước kia vẫn nghĩ hắn là dùng mặt nạ dịch dung, nhưng hôm nay mới biết hắn hình dạng vốn là như vậy!

“Ba mươi chín. Ngươi hỏi cái này để làm gì?” Hiên Viên Thiên Hành nhíu nhíu mày, nhìn bộ dạng cẩn thận của Long Tại Vũ, không khỏi nghĩ đến bộ dáng hắn khi đứng trước bài vị của mẫu thân, không ngừng khóc lớn. Thật làm cho người ta muốn ôm vào lòng ngực, hảo hảo yêu thương một phen.

Trời! Ta suy nghĩ cái gì vậy? Hiên Viên Thiên Hành bị ý nghĩ của chính mình làm cho kinh hách. Ta đang suy nghĩ cái gì a? Sao lại có suy nghĩ như vậy đối với đứa con mới lần đầu gặp mặt.

“Không không có gì bộ dáng phụ thân nhìn qua thực trẻ quá ” Long Tại Vũ suy nghĩ một hồi lâu mới miễn cưỡng mở miệng.

Hiên Viên Thiên Hành liếc mắt, cao thấp đánh giá Long Tại Vũ: “Ngươi năm nay cũng đã mười lăm?”

“Đúng vậy.” Long Tại Vũ khó hiểu, liếc mắt nhìn Hiên Viên Thiên Hành. Không rõ hắn vì cái gì lại hỏi như vậy?

“Chỉ cần là chính thống hoàng tộc, khi đến mười sáu tuổi sẽ đình chỉ phát triển. Dung mạo cũng sẽ không biến đổi. Mãi đến mấy ngày trước khi chết mới nhanh chóng già đi.” Hiên Viên Thiên Hành cũng không hiểu được chính mình vì cái gì lại vì hắn giải thích.

“Thiên Thiên Sơn Thiên Sơn đồng ‘ đồng lão ” Long Tại vũ chịu đả kích, tự mình lẩm nhẩm.

“Ngươi nói cái gì?” Hiên Viên Thiên Hành nhíu mày.

“A? Không a.” Long Tại Vũ chột dạ cúi đầu, rồi sau đó lại hỏi: “Vậy hoàng tộc bình quân bao nhiêu tuổi?”

Hiên Viên Thiên Hành nhìn nhi tử mới "lần đầu" gặp mặt này. Thản nhiên mở miệng: "Hẳn là khoản hơn một trăm ba mươi tuổi!"

Long Tại Vũ hoàn toàn không nói nên lời. Hắn biết tuổi thọ bình quân ở nơi này so với thế giới của hắn dài hơn. Dù sao nơi này cũng không có ô nhiễm. Nhưng cũng không cần phải dài như vậy! Làm người ta khó chịu nhất chính là cư nhiên còn luôn là bộ dạng mười mấy tuổi!

"Quái vật " Long Tại Vũ một hồi lâu mới phun ra được hai từ.

Hiên Viên Thiên hành sắc mặt phát lạnh, song chưởng đưa tới trước ngực Long Tại Vũ.

"Phốc " Long Tại Vũ bị một chưởng của Hiên Viên thiên Hành, bay ngược ra ngoài, va vào trụ tử sau đó rơi xuống đất, ngất đi.

Hiên Viên Thiên Hành bước nhanh đến bên người Long Tại Vũ, nhìn thấy hắn đã ngất, không khỏi nhíu mi. Nguyên bản chính là nghĩ muốn thử một chút xem hắn có biết võ công hay không. Chính là không nghĩ tới hắn lại mặc cho mình đánh mà không hề né tránh.

"Lai Hỉ. Truyền ngự y." Hiên Viên Thiên Hành vội vàng ôm lấy Long Tại Vũ đặt lên giường..

"Hoàng Thượng. Vị công tử này không có việc gì. Lão thần sẽ viết phương thuốc kêu tiểu đồng tiên đưa tới." Ngự y xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán. Vừa rồi tổng quản quýnh quáng lôi hắn chạy đến đây, hại hắn còn tưởng là Hoàng Thượng bị thương.

"Đi xuống đi." Hiên Viên Thiên Hành đầu cũng không nâng lên, chỉ nhìn Long Tại Vũ sắc mặt có chút tái nhợt, trong lòng bỗng nhiên áy náy. Không khỏi cảm thấy may mắn khi ấy mình chỉ dùng ba phần công lực.

Lai Hỉ liếc mắt nhìn hai người, đóng cửa đi ra ngoài.

Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy tất cả mọi người đều rời khỏi, kéo tay Long Tại Vũ cẩn thận quan sát. Hắn đã từng xem qua đôi tay trơn mịn tinh tế của "Thanh". Nếu đúng như Tử Khải đã nói, hắn cùng "Thanh" lâu nay sinh sống tại đáy nhai, vậy bọn họ bình thường ăn cái gì?

Nhớ rõ lần đó mình gặp "Thanh" là khi hắn lạc đường. Bộ dáng đó không giống thường xuyên đi ra ngoài.

Nếu nói là bọn họ săn thú, vậy tay của "Thanh" không ít thì nhiều phải có vết chai mới đúng. Nhưng hắn không có.

Nếu "Thanh" không làm thì phải là Tử Khải làm. Nhưng tay của Tử Khải so với "Thanh" chỉ có hơn chớ không kém.

Còn nữa, quần áo của bọn họ đều là gấm vóc Tô Châu thượng đẳng Loại này những kẻ có tiền bình thường cũng chưa chắc mặc nổi, vậy mà lại dùng ở hai kẻ sinh sống tại đáy nhai, không phải rất khả nghi sao?

() kinh hách: giật mình

() trụ tử: cây cột

16. Chương 15

"Chủ nhân. Thuộc hạ vô năng. Lại để thiếu niên kia trốn mất." Vô vẻ mặt áy náy, quỳ gối trước mặt Hiên Viên Thiên hành.

Long Tại Vũ vốn đã tỉnh lại, nghe đến Hoa Tề đã trốn mất, cảm thấy yên lòng. Hắn đã biết Hoa Tề không phải kém cỏi.

"Bất quá hắn trúng một chưởng của thuộc hạ, có lẽ là đã bị thương." Vô thật cẩn thận nhìn sắc mặt chủ tử. Sợ hắn bởi vì mình làm bị thương thiếu niên kia mà sinh khí (1).

“Cái gì? Hoa Tề bị thương ” Long Tại Vũ nghe được Hoa Tề bị thương, cũng quên mất giả bộ bất tỉnh, sợ hãi kêu lên. Đến lúc ý thức được mình kêu tên “Hoa Tề” mà không phải là “Thanh”, lập tức ngậm miệng, bất an nhìn Hiên Viên Thiên Hành sắc mặt thay đổi.

“Xem ta nghe được cái gì? Hoa Tề? Tử Khải không phải nói hắn gọi là “Thanh” Sao? Như thế nào lại biến thành Hoa Tề?” Hiên Viên Thiên Hành vẻ mặt âm trầm nhìn Long Tại Vũ: “Còn không nói thật sao!” “Concon” Long Tại Vũ không khỏi ảo não, đều tại chính mình nhất thời sơ ý, như thế nào lại nói ra tên Hoa Tề.

“Không nói sao?” Hiên Viên Thiên Hành lạnh lùng cười: “Vô, ngươi trước đi xuống.”

“Vâng” Vô trước khi đi liếc mắt đồng tình nhìn Long Tại Vũ, biểu tình giống như đang nói ” ngươi chết chắc rồi, bảo trọng đi.”

“Phụ phụ thân ” Long Tại Vũ nhìn thấy Hiên Viên Thiên Hành từ từ đến gần, nhịn không được nuốt nuốt nước miếng. Bộ dáng của hắn nhìn qua thực khủng bố. style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});“Đem tất cả chuyện của hắn nói cho ta biết. Còn nữa, hắn trụ ở đâu? Thân phận?” Hiên Viên Thiên Hành dừng lại trước mặt Long Tại Vũ, cao cao tại thượng nhìn hắn. (không có biện pháp, ai bảo tiểu Vũ nhi là đang nằm a!)

“Hoa Tề là đại danh của hắn. Thanh là biệt xưng (2). Bình thường hắn đều bảo con gọi hắn là Thanh.” Long Tại Vũ nhìn thấy sắc mặt Hiên Viên Thiên Hành càng ngày càng đen, nhịn không được rụt lui về phía sau, sợ hắn không vui lại đem mình ra giết để trút giận. Như vậy thì mình mất nhiều được ít. Chính mình vừa mới ra “Hoa tẫn cốc”, còn chưa có ở trên giang hồ tung hoành ngang dọc một phen mà phải chết trên tay “lão cha” của mình, vậy không phải là rất oan uổng sao?

“Còn muốn gạt ta.” Hiên Viên Thiên Hành nắm lấy cánh tay Long Tại Vũ, đưa hắn ném trên mặt đất.

“Ta không có. Ngươi nếu không tin ta cứ giết ta đi. Ta thật không rõ, ngươi bất quá chỉ thấy qua hắn hai lần.Vì cái gì phải chấp nhất như vậy? Thiên hạ nam nhân đâu phải thiếu, hà cớ gì ngươi phải quấn quít lấy hắn?” bị ném ngã trên mặt đất, Long Tại Vũ hỏa khí cũng bốc lên. Nếu không phải hắn dùng kim châm phong bế công lực của mình, hắn nhất định sẽ đánh gãy răng “lão cha” này, đương nhiên còn cả bên dưới.

“Ngươi làm sao biết ta cùng hắn chỉ gặp qua hai lần?” Hiên Viên Thiên Hành từng bước tới gần, trên mặt biểu tình cũng càng ngày càng dữ tợn.

“Ta và hắn ở cùng một chỗ như thế nào lại không biết. Ngươi cho rằng hắn vì sao lại đem ta đuổi về đây. Hắn chính là không muốn cùng ngươi có quan hệ.” Long Tại Vũ từ từ đứng lên. Vô vị nhìn Hiên Viên Thiên Hành.

“Ngươi thì biết cái gì. Ngươi bất quá là một tiểu hài tử.” Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy thiếu niên này chống đối hắn. Đáy lòng có một thanh âm nói với hắn “Giết hắn. Đem tất cả những người chống đối ngươi giết chết” nhưng có một thanh âm lại không ngừng cảnh cáo hắn “giết không được, nếu giết hắn có lẽ mình sẽ không thể gặp lại thiếu niên làm mình không thể quên kia”. Trong lúc nhất thời, một Hiên Viên Thiên Hành luôn quyết đoán cũng không biết làm thế nào cho phải.

“Ngươi chắc không phải là đã yêu hắn rồi chứ.”Long Tại Vũ có chút trào phúng cười cười: “Không cần cười chết người.”

Nghe được lời nói của Long Tại Vũ, Hiên Viên Thiên Hành nhất thời sửng sốt. Đúng vậy, mình vì sao lại để ý một người chỉ mới gặp mặt hai lần như vậy? Yêu sao? Hăn vốn không tin trên thế gian lại có thứ này. Ở trong mắt hắn, con người chính là ích kỷ. Vì quyền lợi và tiền tài, cái gì cũng có thể làm. Huống chi là đem hài tử của mình đẩy xuống vực sâu, vạn kiếp bất phục

“Bị ta nói trúng?” Long Tại Vũ lạnh lùng cười: “Ngươi biết yêu sao? Có lẽ ở trong mắt ngươi chỉ có quyền lợi mới là thật! Chỉ có người khác phục tùng mới là cái ngươi muốn. Bất quá địa vị có cao tới đâu, cho dù có bao nhiêu người bị ngươi dẫm nát dưới chân, cảm giác cô độc trong lòng cũng chỉ nặng thêm. Cao xử bất thắng hàn (3) a”

“Đủ rồi.” Hiên Viên Thiên Hành nổi giận gầm lên một tiếng, một phen kháp trụ(4) cổ Long Tại Vũ: “Ngươi thực cho rằng ta sẽ không giết ngươi.”

"Ngươi thật sự là đáng thương! Muốn giết thì cứ giết đi dù sao ta cũng chết qua một lần. Bây giờ cũng không cần quan tâm" Long Tại Vũ cảm giác hô hấp càng ngày càng khó khăn, trước mắt cũng dần dần bắt đầu tối lại. Không khỏi cười khổ. Không nghĩ tới bởi vì mình nhất thời ngoạn (5) một chút lại đem tặng cả tính mạng của mình.

Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy thiếu niên hô hấp ngày càng suy yếu, đột nhiên ý thức được hắn sẽ chết, mới vội vàng buông thủ, nhìn thấy Long Tại Vũ đã muốn hôn mê, không có điểm tựa ngã trên mặt đất.

Có lẽ hắn nói đúng. Mình chính là rất tịch mịch (6) mới muốn đem kẻ kêu "Hoa tề" hay là "Thanh"giữ ở bên người. Bởi vì những người xung quanh đối với mình chỉ có kính nể cùng sợ hãi nên khi có một người không đồng dạng xuất hiện bên cạnh, mình mới bất chấp tất cả nghĩ muốn đem hắn giữ ở bên!

"Vô." Hiên Viên Thiên Hành có chút thẫn thờ nhìn Long Tại Vũ đang nằm trên mặt đất, đối với Vô đang đứng ngoài cửa, kêu nhỏ một tiếng.

"Chủ tử." Vô đẩy cửa tiến vào. Hắn ở ngoài cửa nghe rất rõ ràng. Lúc này hắn nghĩ Long Tại Vũ đã chết.

"Mang Tử Khải về nơi hắn trụ trước kia. Gọi người thu dọn sạch sẽ bên trong." Hiên Viên Thiên Hành nói xong bước đi ra ngoài. Lưu lại Vô ngây người như phỗng cùng Long Tại Vũ đang ngất xỉu trên mặt đất.

"Chủ tử đổi tính rồi sao?" Vô khó hiểu ôm lấy Long Tại Vũ. Nếu là trước đây, phàm là kẻ nào chống đối chủ tử đều phải biến mất khỏi thế gian này. Mà thất hoàng tử này dám can đảm chống đối chủ tử như vậy, lại còn sống. Chẳng lẽ đây là sức mạnh của tình thân?

Vô vạn phần khó hiểu ôm lấy Long Tại Vũ đi nhanh ra ngoài. Cho nên hắn vẫn chưa nhìn thấy ở một góc khuất, một bóng người nhìn Vô ôm Long Tại Vũ trong lòng ngực, ánh mắt hung ác kia như muốn đem hai tay Vô chém đứt.

Hiên Viên Thiên Hành đứng ở trong góc khuất, nhìn thấy Vô đã ôm Long Tại Vũ đi xa. Không rõ chính mình vì cái gì lại có ý nghĩ đem hai tay Vô chặt đứt. Chính là cảm giác đôi tay Vô ôm lấy Long Tại Vũ nhìn thật chướng mắt, rất muốn từ tay hắn đoạt lại cái kẻ dáng người mảnh khảnh, vừa rồi thiếu chút nữa đã bị mình giết chết.

Chẳng lẽ chính mình đem dục vọng chiếm hữu đối với "Thanh" chuyển dời sang Tử Khải? là bởi vì hắn do "Thanh" nuôi lớn, nên tính cách cùng hắn tương tự? Hiên Viên Thiên Hành có chút thất thần lắc lắc đầu.

Quên đi. Có một số việc phải từ từ. Dù sao Tử Khải cũng không có võ công, hoàng cung lại nhiều cao thủ như vậy, hắn muốn trốn cũng không thoát. Mình cần gì phải nhất thời nóng lòng như vậy..

Nghĩ thông suốt, Hiên Viên Thiên Hành tâm tình biến tốt, tiêu sái quay về tẩm cung của mình, lưu lại bọn thị vệ đang kinh ngạc.

Nguyên lai bệ hạ cũng có Biểu tình của "nhân loại" a!!! (xem ra có người đã muốn bị coi là "phi nhân loại" a)

(1) sinh khí: tức giận

(2) biệt xưng: biệt danh

(3) cao xử bất thắng hàn: cái này đại khái là địa vị cao chưa chắc bằng những kẻ nghèo khổ

(4) kháp trụ: bóp (ở đây là bóp cổ)

(5) ngoạn: chơi đùa

(6) tịch mịch: cô đơn

17. Chương 16

“Khụ di. Ta chưa chết sao? Nơi này nhìn thật quen mắt a.” Vừa mới tỉnh dậy, Long Tại Vũ nhìn cảnh vật quen thuộc trước mắt, không khỏi có chút suy tư. Dường như đã từng thấy qua ở nơi nào thì phải.

“Đây là nơi thất hoàng tử đã trụ trước đây, “Tầm Phương Các” a.” Cung nữ đứng ở một bên, thấy Long Tại Vũ vừa tỉnh, biểu tình nghi hoặc nên vội vàng giải thích.

“Ngươi là ai?” Long Tại Vũ nhìn tiểu cô nương trước mắt. Nếu đây là người mà phụ thân phái tới, hẳn là không đơn giản.

“Nô tỳ tên là Tiểu Vãn.” Tiểu Vãn buông bát dược trong tay, đem Long Tại Vũ nâng dậy: “Ngài đã ngủ một ngày, nên mau ngồi dậy uống dược.”

“Uống dược? Ta không bệnh a?” Long Tại Vũ mắt nhìn chén dược đen như mực, đã cảm thấy vị đắng lan trong miệng. “Điện hạ, đây là bệ hạ phân phó. Ngài cũng đừng khó xử nô tỳ.” Tiểu Vãn lập tức quỳ trên mặt đất, rất có quyết tâm nếu Long Tại Vũ không uống dược sẽ không đứng lên.

“Ta ta uống ” Long Tại Vũ nhìn thấy bộ dáng của Tiểu Vãn, không đành lòng nói lời cự tuyệt, lập tức đem chén dược uống sạch sẽ.

Dược mới vừa nuốt vào một chút đã muốn nhổ ra. Long Tại Vũ vội vàng vọt tới bên cạnh bàn, cầm chém nước uống cạn.

“Ai nha, điện hạ ngài chậm một chút. Thủy nhiệt.” Tiểu Vãn ở một bên lo lắng, sợ Long Tại Vũ bị bỏng. style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsby-google=window.adsbygoogle||[]).push({});“Phốc ” Tiểu Vãn vừa mới dứt lời, Long Tại Vũ liền phun một ngụm thuỷ. Không có biện pháp, thật sự là rất nhiệt a.

“Đại hoàng tử đến.” Thanh âm chói tai từ ngoài cửa truyền vào. Nhưng chỉ lo tìm thuỷ, Long tại Vũ đâu thèm quan tâm đến “đại hoàng tử” gì đó. Hắn hiện tại chỉ thầm nghĩ làm thế nào áp chế cảm giác muốn phun.

“Ta nghe nói thất đệ mất tích bấy lâu đã trở lại, nên cố ý đến thăm.” Đại hoàng tử đi đến bên cạnh bàn, nhìn thấy Long Tại Vũ, không khỏi có chút sinh khí. Nghĩ rằng chính mình đến thăm hắn, không hành lễ đã đành, cư nhiên còn ngồi trên ghế, cả động cũng không động. Quả nhiên là kẻ lỗ mãng, theo bọn thảo dân thôn dã lớn lên, một chút quy củ cũng đều không hiểu.

“Thất điện hạ. Đại điện hạ đang cùng ngài nói chuyện.” Tiểu Vãn ở một bên, kéo kéo ống tay áo Long Tại Vũ.

“Ta ” Long Tại Vũ sắc mặt không tốt, quay sang, gắt gao nhìn chằm chằm đại hoàng tử Hiên Viên Tử Kì.

“Thất đệ không thoải mái?” Hiên Viên Tử Kì nhìn thấy Long Tại Vũ sắc mặt có chút tái nhợt, quan tâm hỏi han.

“Phải. Ngươi có thể nhắc lại hay?” Long Tại Vũ miễn cưỡng mở miệng. Nếu không phải đang chống đỡ cái “chướng ngại vật” trước mặt này, hắn đã sớm chạy ra ngoài nôn rồi.

“Ngươi thật sự không có việc gì chứ? Có cần kêu thái y không?” Hiên Viên Tử Kì đỡ lấy Long Tại Vũ, hướng giường đi tới.

Long Tại Vũ giãy giụa hai cái nhưng không tránh được. Lúc này bởi vì cử động khiến dạ dày càng khó chịu, cũng không cần để ý bên cạnh có người hay không, liền phun ra

“A điện hạ ” Tiểu Vãn sợ hãi kêu một tiếng, vội vàng từ trong tay Hiên Viên Tử Kì tiếp lấy Long Tại Vũ.

“Quay về.” Hiên Viên Tử Kì hít sâu một hơi, không nhìn tới những thứ ô uế trên người mình, sắc mặt xanh mét rời đi.

“Đã nói ngươi tránh ra mà.” Hiên viên Tử kì đi rồi, Long Tại Vũ sau khi súc miệng mới chậm rãi mở miệng.

“Tiểu tổ tông của tôi, người muốn phun cũng nên nói một tiếng a.” Tiểu Vãn lần này thật sự là khóc ra nước mắt ” bây giờ tốt rồi. Ngài vừa tới liền đắc tội đại hoàng tử. Về sau phải làm sao bây giờ a?”

“Sợ cái gì. Hơn nữa, ta không phải đã nói hắn tránh ra đó sao. Hắn chẳng những không nghe còn muốn đỡ ta lên giường, ta không phun trên người hắn thì phun chỗ nào? Phun trên mặt đất ngươi còn phải quét dọn, phun trên người hắn thì không cần phải thay hắn tẩy y phục”. Long Tại Vũ nói như chuyện đương nhiên. Tiểu Vãn đứng một bên dở khóc dở cười. nàng cũng không biết trong thiên hạ lại có lời ngụy biện như thế!

“Chúng ta hiện tại làm gì a?” Tiểu Vãn bất đắc dĩ thở dài. Tiểu tổ tông này tính tình cũng thật rất cổ quái.

“Ngươi trước giúp ta thay y phục. Ta cũng không thể mặc lí y đi ra ngoài a.” Long Tại Vũ đi vòng vòng trước mặt Tiểu Vãn.

“Vâng” Tiểu Vãn lúc này mới nhớ đến tân chủ tử của nàng vẫn chưa mặc ngoại y. Vội vàng mang đến cho hắn.

“Tiểu Vãn nhi, ngươi thủ thật nhanh Tiểu Vãn nhi tương lai nhất định có thể gả cho gia đình tốt nha Tiểu Vãn nhi mặt thật hồng a a Tiểu Vãn nhi thẹn thùng a ” Hiên Viên Thiên Hành mới vừa đi tới “Tầm Phương Các” chợt nghe thấy Long Tại Vũ đang “đùa giỡn” cung nữ của hắn, trong lòng không khỏi có chút sinh khí. Nghe được Vô báo cáo nói hắn cùng với Tử Kì xảy ra xung đột, còn nôn mửa trên thân Tử Kì, vội vàng đến xem hắn thế nào. Ai ngờ mới vừa vào cửa đã nghe thấy thanh âm hắn trêu đùa người khác, không hiểu sao trong lòng chợt nổi lên hỏa khí. Cước bộ càng nhanh hơn, hướng về phía phòng Long Tại Vũ đi tới.

“Các ngươi đang làm cái gì?” Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy hai người “ôm ấp”, lạnh lùng mở miệng.

“Mặc y phục a.” Long Tại Vũ trả lời, lăng lăng nhìn Hiên Viên Thiên Hành đột nhiên xông vào.

“Mặc y phục cũng cần hai người ôm ấp hay sao? Hiên Viên Thiên Hành liếc mắt nhìn tiểu cung nữ quỳ gối một bên.

“Ôm ấp?” Long Tại Vũ kỳ quái nhìn Hiên Viên Thiên Hành “Không có a.”

“Chẳng lẽ vừa rồi là ta hoa mắt sao?” Hiên Viên Thiên Hành trào phúng nhìn Long Tại Vũ.

“Phụ hoàng. Xin hỏi ngài chính là đến “tróc gian” sao?” Long Tại Vũ có chút căm tức, lạnh lùng mở miệng.

“Đúng thì thế nào.” Hiên Viên Thiên Hành nghe thấy Long Tại Vũ thừa nhận, càng thêm tức giận.

“Vậy đem nàng ban cho nhi thần làm thị thiếp là được rồi.” Long Tại Vũ sửa lại vẻ mặt bất mãn vừa rồi, hớn bở mở miệng.

“Ngươi ” Hiên Viên Thiên Hành nghẹn lời nhìn Long Tại Vũ, trong lúc nhất thời có cảm giác như “Thanh” đang đứng trước mặt mình.

“Phụ hoàng nếu như không có việc gì, nhi thần còn phải thay y phục.” Ý tứ chính là mau cút đi!

“Cả hoàng cung đều là của trẫm, trẫm muốn đi hay ở còn phải cần hoàng nhi cho phép hay sao?” Hiên Viên Thiên Hành không những không đi, ngược lại còn tiến thêm vài bước, ngồi ở trên giường, nhìn Long Tại Vũ y phục không chỉnh tề.

“Phụ hoàng nếu nghĩ muốn tọa, xin cứ tự nhiên. Tiểu Văn nhi, tiếp tục thay y phục.” Long Tại Vũ đảo mắt. Không thèm để ý đến phụ thân “nhàn nhã” của mình.

“Ngươi trên người hương vị cùng với “Thanh” rất giống nhau.” Hiên Viên Thiên Hành đột nhiên mở miệng. Nhãn tình không chớp mắt nhìn Long tại Vũ.

“Hương vị gì?” Long Tại Vũ thân thể cứng đờ, có chút mất tự nhiên hỏi.

“Dược vị. Ngươi cùng hắn trên người đều có hương dược vị thanh đạm.” Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy Long Tại Vũ đột nhiên biến hoá, dù chỉ trong phút chốc. Tuy rằng hắn che dấu rất tốt nhưng biểu hiện vẫn có chút mất tự nhiên.

"Có cái gì kỳ quái. Chúng ta mỗi ngày đều ở cùng một chỗ, hắn thích nghiên cứu y dược, có dược vị cũng thực bình thường a." Long Tại Vũ nhẹ nhàng thở ra. Còn tưởng rằng vấn đề lớn gì. Trên người có dược vị là từ nhỏ ngâm dược lưu lại, đến bây giờ vẫn còn.

"Phải không? Các ngươi thân hình cũng không khác biệt nhiều lắm. Nếu nói ngươi đổi một khuôn mặt ta nghĩ trừ bỏ việc không có võ công, ngươi tất cả mọi thứ đều giống hắn." Hiên Viên Thiên Hành nhàn nhã uống ngụm trà.

"Đúng a. Con đúng là không có võ công nga." Long Tại Vũ ở trước mặt Hiên Viên Thiên Hành ngồi xuống, học bộ dáng của hắn, tự mình ngã một chén trà, đưa lên môi nhấp một tí lại buông xuống.

"Có nhiều thứ không thể nhìn bên ngoài. Tiểu Khải nhi của ta. Ngươi cũng không nên có "nhược điểm" gì rơi vào tay ta nga. Nếu không ta cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì khiến ngươi không thoải mái" Hiên Viên Thiên Hành buông tách trà trên tay "Lai Hỉ, trở về."

Hiên viên Thiên Hành đi rồi, Long Tại Vũ mắt nhìn tách trà hắn vừa buông xuống. Chẳng lẽ "lão cha" là đến cảnh cáo mình không cần lừa hắn?

"Thất điện hạ. Chúng ta còn đi ra ngoài không?" Tiểu Vãn mở miệng hỏi.

"Còn đi cái gì, ở trong phòng ngủ đi. Mất hứng." Long Tại Vũ hài cũng không cởi, nhảy lên giường, đem mặt vùi vào chăn.

Hắn sao lại không biết phụ thân đã muốn hoài nghi mình chính là "Thanh". Ai, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó. Thật sự không được thì chuồn a. Dù sao Phiêu nhứ thân pháp của "Hoa tẫn cốc" chính là dùng để chạy trốn

() lí y: áo bên trong

() ngoại y: lớp áo bên ngoài

() tróc gian: bắt người ngoại tình

() hài: giày

18. Chương 17

"Tiểu Vãn nhi. Ta thật rất nhàm chán nga." Long Tại Vũ bò ở trên giường "khóc thét".

"Vậy ngài muốn đi đâu?" Tiểu Vãn bất đắc dĩ mở miệng. Những lời này nàng đã muốn nghe hơn ba mươi lần!

"Hoàng cung ngươi so với ta quen thuộc a. Có chỗ nào hảo ngoạn không? Long Tại Vũ ỉu xìu nằm bò trên giường, rất giống một loài động vật nào đó.

"Đã không có a. Ngài không phải đều đi qua rồi sao!" Nói đến đây Tiểu Vãn càng thêm bất đắc dĩ. Ba ngày! Bọn họ dùng ba ngày đi khắp các góc trong hoàng cung. Ngay cả lãnh cung cũng đã đi qua. Hiện tại đến các vị phi tử trong lãnh cung cũng biết hoàng cung có một vị "thất hoàng tử".

"Không có sao. Vậy ngươi đi tìm đàn tranh đến cho ta đi." Long Tại Vũ đột nhiên nhớ ra đã lâu rồi mình không ca hát. Trước kia khi ở "Hoa tẫn cốc", mỗi lần mình xướng ca bên cạnh sẽ vây quanh không ít người a. "Đàn tranh? Ngài muốn đàn sao?." Tiểu Vãn không tin, liếc mắt nhìn Long Tại Vũ "ngài biết đàn sao?"

"Ta ta đương nhiên biết." Nhìn thấy Tiểu Vãn biểu tình không tin, Long Tại Vũ không khỏi khí kiệt. Chẳng lẽ mình lại là người không đáng tin như vậy sao?

" Điện hạ, nếu không chúng ta đi "Hà hoa đình" đi." Tiểu Vãn suy tư sau đó mở miệng.

“Nơi đó có cái gì hảo ngoạn?” Long Tại Vũ không yên lòng hỏi. style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});“Hôm nay thiên hạ đệ nhất mỹ nhân sẽ đến hoàng cung bái kiến.” Tiểu Văn vừa nói vừa ở một bên xem sắc mặt Long Tại Vũ. Sợ hắn trách cứ mình không sớm nói ra.

“Thật sao? Vậy còn chờ cái gì? Mau a.” Long Tại Vũ lập tức nhảy xuống giường, ba chân bốn cẳng mang hài, giống như sợ mỹ nhân kia trốn mất.

“Ngài chậm một chút. Thời gian còn sớm mà.”

“Vạn nhất bọn họ chờ không kịp bắt đầu rồi thì sao?”Long Tại Vũ mang hài xong vội đi ra.

“Điện hạ chờ nô tỳ a.” Tiểu Văn nhìn thấy Long Tại Vũ chạy như bay, vội vàng đuổi theo “thất điện hạ, ngài biết đường sao?”.

Chờ khi hai người tới nơi thì bốn phía đã vây quanh không ít người. Vị mỹ nhân kia an vị ở trong đình, trước mặt đặt một cây đàn tranh

“Ngươi xem đều tại ngươi. Chúng ta chậm rồi. Vị trí tốt đều bị người khác chiếm mất!” Long Tại Vũ nhẹ giọng oán giận.

“Nếu không phải điện hạ ngài chạy quá nhanh lạc đường, nô tỳ làm sao phải tìm ngài lâu như vậy.”

Long Tại Vũ thè lưỡi, chuyên tâm nhìn về phía vị mỹ nhân trong đình.

Hiên Viên Thiên Hành đã nhìn thấy Long Tại Vũ trong đám đông. Từ khi hắn vừa tới đây một khắc, mình đã chú ý đến hắn. Nhưng vật nhỏ kia chẳng những không liếc mắt nhìn mình một cái, còn cùng nha hoàn của hắn “liếc mắt đưa tình”. Này còn chưa tính, hiện tại còn tượng như mèo nhìn Tô Liên Tâm, thật sự là quá mức a.

“Hoàng Thượng, thiếp xin vì Hoàng Thượng dâng lên một khúc nhạc.” thanh âm mềm mại đáng yêu vang lên bên cạnh Hiên Viên Thiên Hành. Lúc này mới gọi “hồn” hắn “bay” trở về.

“Mời tự nhiên.” Hiên Viên Thiên Hành liếc mắt lạnh lùng nhìn Tô Liên Tâm, lại tiếp tục nhìn về phía Long Tại Vũ.

“Khúc danh “Thiên nhai ”. thiếp xin dâng khúc.” Tô liên tâm đối với Hiên Viên Thiên Hành khẽ gật đầu. Thủ đặt trên đàn tranh, tay vẫn chưa đàn ca từ đã xuất khẩu.

Phong đến nơi đây liền ngừng lại

Hạt mưa nào rơi không tiếng động âm thành

Chúng phải chăng cười ta quá đa tình

Bóng hình người vẫn ngày đêm ôm ấp

Những vỡ tan cũng theo dĩ vãng trôi đi

Bao nhiêu năm khoái nhạc với ưu thương

Ai đã đem trăng khuyết hoá trăng tròn

Ta dùng tương lai đổi cùng người duyên phận

Cho tới nay phong hoa tuyết nguyệt vô thường

Ta không thể chỉ mỉm cười liền quên hết

Phong đến nơi đây liền dừng lại

Hạt mưa nào rơi không tiếng động âm thanh

Chúng vẫn đang cười ta quá đa tình

Mãi bi thương đứng trong mưa chờ đợi

Phiêu bạc kiếm tìm thượng nguồn con suối
Lời ca nào vẫn xướng mãi không vơi
Ai đã đem trăng khuyết hoá trăng tròn
Ta dùng tương lai đổi cùng người duyên phận
Cho tới nay phong hoa tuyết nguyệt vô thường
Ta không thể chỉ mỉm cười liền quên hết
Đón thái dương nhìn mãi tận phương xa
Ta chỉ mong ở người một lời hẹn ước
Vô luận lời người thật giả ra sao
Đối với ta, đấy là chân trời hoàn mỹ
Đón thái dương nhìn mãi tận phương xa
Ta chỉ mong ở người một lời hẹn ước
Vô luận lời người thật giả ra sao
Ta nguyện cùng ai đi đến tận chân trời.
Đón thái dương, nhìn mãi tận phương xa
Ta chỉ mong ở người một lời hẹn ước
Vô luận lời người thật giả ra sao
Đối với ta, đấy là chân trời hoàn mỹ
Đón thái dương nhìn mãi tận phương xa
Ta chỉ mong ở người một lời hẹn ước
Vô luận lời người thật giả ra sao
Ta nguyện cùng ai đi đến tận chân trời.
Ai đã đem trăng khuyết hoá trăng tròn
Ta dùng tương lai đổi cùng người duyên phận
Cho tới nay phong hoa tuyết nguyệt vô thường
Ta không thể chỉ mỉm cười liền quên hết.
Phong đến nơi đây liền dừng lại
Hạt mưa nào rơi không tiếng động âm thanh
Chúng phải chăng cười ta quá đa tình
Bóng hình người vẫn ngày đêm ôm ấp
Những vỡ tan cũng theo dĩ vãng trôi đi
Bao nhiêu năm khoái nhạc với ưu thương
Ai đã đem trăng khuyết hoá trăng tròn
Ta dùng tương lai đổi cùng người duyên phận
Cho tới nay phong hoa tuyết nguyệt vô thường
Ta không thể chỉ mỉm cười liền quên hết

Phong đến nơi đây liền dừng lại

Hạt mưa nào rơi không tiếng động âm thanh

Chúng vẫn đang cười ta quá đa tình

Mãi bi thương đứng trong mưa chờ đợi

Phiêu bạc kiếm tìm thượng nguồn con suối

Lời ca nào vẫn xướng mãi không vơi

Ai đã đem trăng khuyết hoá trăng tròn

Ta dùng tương lai đổi cùng người duyên phận

Cho tới nay phong hoa tuyết nguyệt vô thường

Ta không thể chỉ mỉm cười liền quên hết

Đón thái dương nhìn mãi tận phương xa

Ta chỉ mong ở người một lời hẹn ước

Vô luận lời người thật giả ra sao

Đối với ta, đấy là chân trời hoàn mỹ

Đón thái dương nhìn mãi tận phương xa

Ta chỉ mong ở người một lời hẹn ước

Vô luận lời người thật giả ra sao

Ta nguyện cùng ai đi đến tận chân trời.

Ai đã đem trăng khuyết hoá trăng tròn

Ta dùng tương lai đổi cùng người duyên phận

Cho tới nay phong hoa tuyết nguyệt vô thường

Ta không thể chỉ mỉm cười liền quên tất cả.

Ca từ quen thuộc từ miệng của Tô Liên Tâm truyền ra, Long Tại Vũ ngốc lăng nhìn nàng. Sau lại phục hồi tinh thần, vẻ mặt kích động nhìn nữ tử nhu mì trước mặt. Nàng có phải hay không cũng giống như mình, đều là từ thế giới kia đến đây.

() thiên nhai: phía chân trời.

19. Chương 18

"Điện hạ điện hạ ngài đang tiến vào "Hà Hoa đình"!" Tiểu Vãn ở bên cạnh Long Tại Vũ không ngừng nhắc nhở. Nhưng Long Tại Vũ tựa như xem nàng không hề tồn tại, hăng hái tiến vào đình.

" Tử khải có việc gì sao?" nhìn thấy Long Tại Vũ vào "Hà Hoa đình", Hiên Viên Thiên Hành có chút không vui.Vừa rồi nhìn chằm chằm Tô liên tâm không ngừng, bây giờ lại còn tiến đến đây. Hắn đúng là được một tấc lấn một thước, không biết có hay không đem phụ thân này để vào mắt?

" A?" Long Tại Vũ phục hồi tinh thần lại phát hiện mình đã đứng trước mặt Tô Liên Tâm, mà phụ thân hắn vẻ mặt lại có vẻ không vui.

"Nhi thần vội tới thỉnh an phụ thân a."Long Tại Vũ vội vàng hướng Hiên Viên Thiên Hành hành lễ.

“Không cần. Hoàng nhi có thể đi trở về rồi.”Hiên Viên Thiên Hành cũng không hiểu được chính mình sao lại thế này, nhưng hắn quả thật không muốn để Tử Khải cứ mãi nhìn Tô Liên Tâm như vậy. “Nhi thần không vội. Nhi thần cũng đã vài ngày chưa thấy qua phụ hoàng. Trong lòng thật tưởng niệm. Mong rằng phụ hoàng sẽ không trách nhi thần bất hiếu.” Nghĩ muốn đuổi ta đi, không có cửa đâu.

“Tùy ngươi đi.” Hiên Viên Thiên Hành liếc mắt nhìn Tô Liên Tâm một cái, lại tiếp tục không để ý đến nàng.

” Tô tiểu thư. Tại hạ cả gan hỏi một câu, khúc ca ngươi vừa xướng tên gọi là gì?” thấy Hiên Viên Thiên Hành tỏ vẻ mặc kệ, Long Tại Vũ cũng tự mình tọa ở thạch y.

“Thiên nhai.” Tô Liên Tâm liếc mắt nhìn long Tại Vũ “công tử biết sao?” style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});“Vậy Tô tiểu thư đã từng nghe qua “não bạch kim” hay chưa?” Long Tại Vũ cười híp mắt.

” A!” Tô Liên Tâm vẻ mặt kinh hỉ nhìn Long Tại Vũ: ” chẳng lẽ ngươi ”

” Đúng vậy.” Long Tại Vũ vẻ mặt thật hưng phấn. Thât vất vả mới thấy được một “đồng hương” a!

Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy hai người đang phấn khích, sắc mặt càng ngày càng lạnh.

” điện hạ ” Tiểu Vãn nhìn thấy Hiên Viên Thiên Hành sắc mặt ngày càng âm trầm, đánh bạo kéo kéo ống tay áo Long Tại Vũ, muốn nhắc nhở hắn bệ hạ đang sinh khí.

” A?” Long Tại Vũ đang cùng Tô Liên Tâm trò chuyện hăng say, bị Tiểu Vãn lôi kéo mới chợt nhớ ra kẻ đã bị mình quên mất. Khi hắn nhìn thấy sắc mặt không mấy “thân thiện” của Hiên Viên Thiên Hành, lập tức hiểu được nguyên nhân Tiểu Vãn lôi kéo mình.

“Phụ hoàng. Nhi thần cáo lui trước.” Long Tại Vũ bị hắn trừng, có chút sợ hãi, vội vàng đứng dậy.

“Ngươi không phải đang trò chuyện thực hăng say sao! làm gì phải đi vội vậy!” Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy Long Tại Vũ nóng lòng rời đi, lại càng thêm sinh khí. Vừa rồi bỏ quên mình, bây giờ lại vội vả bỏ đi.

“Nhi thần có chút cao hứng, không để ý xung quanh, mong phụ hoàng thứ tội.” Long Tại Vũ khác hẳn ngày thường, không chống đối Hiên Viên Thiên Hành, bộ dạng cúi đầu nhận lỗi.

Hiên Viên Thiên Hành liếc mắt nhìn Tô Liên Tâm: ” nàng rất đẹp phải không. Trẫm đang có ý thu nàng làm phi tử. ngươi cảm thấy thế nào?”

“Phụ hoàng?” Long tại vũ vẻ mặt khiếp sợ nhìn Hiên Viên Thiên Hành. Hắn vừa mới nói phải lập Liên Tâm vi phi?

“Không được. Người không thể lập nàng làm phi tử.” Long Tại Vũ mắt nhìn Tô Liên Tâm cũng đồng dạng khiếp sợ như mình ” nàng không thể làm phi tử của người.”

“Ngươi chỉ là hài tử của trẫm. Chẳng lẽ trẫm lập ai vi phi còn phải được ngươi đồng ý hay sao?” Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy Long Tại Vũ lại ngỗ nghịch hắn, lạnh lùng mở miệng ” hay là ngươi cũng thích nàng?”

” Việc ấy cũng không quan hệ đến người. Tóm lại tóm lại nàng không được.” Long Tại Vũ sốt ruột nhìn Hiên Viên Thiên Hành. hắn không thể để cho Liên Tâm tiến cung.

“Hiên Viên Tử Khải, lá gan ngươi cũng thật lớn” Hiên Viên Thiên Hành âm trầm đứng lên: ” người tới. Đem Hiên Viên Tử Khải giam tại “Tầm Phương Các”. không có lệnh của trẫm không ai được phép thả hắn ra.”

“Không cần. Buông. Buông có nghe hay không. Ta không để ngươi cưới nàng làm vợ, không được ” Long Tại vũ bị hai tên thị vệ nắm lấy cánh tay lôi đi.

“Ngươi bản lĩnh cũng thật không nhỏ. Có thể đem hài tử của trẫm mê hoặc thành như vậy.” Hiên Viên Thiên Hành cũng không hiểu được chính mình vì cái gì không trực tiếp giết tên tiểu quỷ dám ngỗ nghịch kia, chính là có một thanh âm một mực nói với hắn nếu giết hắn sẽ vĩnh viễn không gặp được”Thanh” hay “Hoa Tề”!

“Thiếp thiếp không có ” Tô Liên Tâm nhìn thấy Long Tại Vũ bị mang đi, cảm giác giống như có người đang ghen tuông. Nhưng sao có thể? nàng biết tuy rằng nơi này không bài xích đồng tính tương luyến, nhưng còn không “thoáng” đến nỗi lão cha có thể yêu thượng hài tử của mình?

“Không có! Ngươi cũng đi chuẩn bị đi. Ngày mai phong phi.” Hiên Viên Thiên Hành không liếc mắt nhìn Tô Liên Tâm, rời khỏi ” Hà Hoa đình”. Đi được vài bước, hắn lại dừng lại ” Nếu ngươi còn muốn “Hoa Hồ thảo” thì hãy ngoan ngoãn ở yên trong phòng đi”

Tô Liên Tâm lăng lăng nhìn Hiên Viên Thiên Hành đã đi xa, nàng có phải hay không thành “người thứ ba” của hai phụ tử này?

“Chết tiệt chết tiệt ” Bị mang về “Tầm Phương Các”, Long Tại Vũ không ngừng mắng nhiếc, hắn chưa bao giờ thống hận mình vô lực như lúc này. Nếu biết võ công sẽ không cần phải võ công!

Đúng vậy. mình không phải biết võ công sao!

“Tiểu Văn. Lấy kim châm đến đây. Ở trong cái hộp nhỏ trên đầu giường của ta. Mau a.” Long Tại Vũ vội vàng kêu Tiểu Văn giúp mình lấy kim khâu. Hiện tại chỉ có mình có thể cứu Liên Tâm.

“Vâng” Tiểu Văn nghi hoặc lấy kim châm đến, đặt ở trước mặt Long Tại Vũ “kim châm ngài cần đây rồi.”

“Ngươi đi xuống đi. Không có lệnh của ta đừng để ai tiến vào, hiểu chưa?” Long Tại Vũ sau khi tiếp nhận kim châM, xoay người đi về phía dục thất.

“Nô tỳ hiểu được.” Tiểu Văn nhãn tình khẽ động, cung kính rời khỏi phòng.

“Ngươi đi báo cho bệ hạ nói thất điện hạ muốn kim châm.” Tiểu Văn ở bên tai một tên thị vệ nhẹ giọng mở miệng. Tên thị vệ kia sau khi nhận được mệnh lệnh của nàng, nhanh chóng rời đi.

Nghe được thị vệ bẩm báo, Hiên Viên Thiên Hành trên mặt xuất hiện nụ cười hiếm có: ” vật nhỏ, ngươi cuối cùng cũng muốn hành động rồi sao??”

Sau khi dùng kim châm đả thông huyệt đạo, Long Tại Vũ vội vàng điều tức một lát. Nhìn thấy trời đã tối, vội thay một thân hắc y, nhanh chóng rời đi. Chẳng những là bọn thị vệ thủ ngoài cửa mà ngay cả Tiểu Văn, kẻ đã đi báo tin cho Hiên Viên Thiên Hành cũng không phát hiện.

Long Tại Vũ né né tránh tránh tiến đến nơi giam giữ Tô Liên Tâm, không kinh động bất cứ ai, lách mình đi vào gian phòng.

“Ai?” Long Tại Vũ còn chưa đến gần Tô Liên Tâm, nàng đã nhận thấy có người tiến nhập phòng mình.

“Là ta, đừng lên tiếng. Ta tới cứu ngươi đi.”Long Tại Vũ vội vàng tiến lên che miệng tô liên tâm.

“Ta không thể đi theo ngươi.” Tô Liên Tâm hơi hơi cười khổ.

“Vì cái gì?” Long Tại Vũ vội vàng hỏi: “Ngươi không phải muốn đứng ở hố lửa này chứ? Đừng có ngu ngốc.”

“Bởi vì nàng đến đây là vì ‘Hoa Hồ thảo’.” Hiên Viên Thiên Hành thanh âm từ cửa vang lên. Long Tại Vũ sửng sốt một chút, theo phản xạ đem Tô Liên Tâm che ở phía sau. Khi hắn nhìn đến Tiểu Văn ở phía sau Hiên Viên Thiên Hành, nhất thời hiểu được. Tiểu Văn vẫn luôn là người Hiên Viên Thiên Hành phái tới giám thị mình. Hắn cho tới nay vẫn chưa bao giờ tin tưởng mình!

“Ngươi thật rất lợi hại. Cư nhiên lừa ta lâu như vậy.” Hiên Viên Thiên Hành mặt không chút thay đổi, mở miệng, mà ánh mắt bởi vì giận dữ đã đỏ bừng.

“Ngươi cầm cái này, đến “Bách hoa lâu” tìm Hoa Tề, bảo hắn mang ngươi đi “Hoa tẫn cốc” lấy “Hoa Hồ thảo”.Một lát ngươi không cần lo cho ta, chính mình đi trước. Nói với Hoa Tề cũng không cần tìm ta. Ta không có việc gì.” Long Tại Vũ đem ngọc bội của mình đặt vào tay Tô Liên Tâm, ở bên tai nàng thấp giọng mở miệng.

“Vậy ngươi chính mình cẩn thận.” Tô Liên Tâm đem ngọc bội cất vào, toàn thân đề phòng nhìn Hiên Viên Thiên Hành.

“Nói xong chưa!” Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy hai kẻ đã “sắp chết đến nơi” còn có tâm tình nói chuyện, lại sinh khí.

“Còn chưa xong. Ngươi thư thả một hồi không được sao?” Long Tại Vũ nhíu mày.

“Ngươi là “Thanh” phải không?” Hiên Viên Thiên Hành nhìn Long Tại Vũ.

“Ngươi không phải đã có đáp án rồi sao! vậy còn hỏi ta làm gì?” Long Tại Vũ

nắm chặt tay Tô Liên Tâm, ý bảo nàng chuẩn bị động thủ.

“Ta hận nhất chính là người khác lừa gạt ta.” Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy hai người tay ở cùng một chỗ, sắc mặt càng thêm âm trầm.

“Vậy ngươi muốn làm gì ta?” Vừa nói, Long Tại Vũ đồng thời một chưởng đánh vỡ cửa sổ, kéo Tô Liên Tâm bay ra ngoài.

“Ngươi đi trước.” Long Tại Vũ đem Tô Liên Tâm đặt ở trên tường hoàng cung, chính mình tiến đến ngăn cản Hiên Viên Thiên Hành.

“Vậy ngươi làm sao?” Tô Liên Tâm nhìn Long Tại Vũ đang đối phó Hiên Viên Thiên Hành, sốt ruột lớn tiếng hỏi.

“Còn không mau đi.” Long Tại vũ hét lớn một tiếng, phát hiện Hiên Viên Thiên Hành hướng Tô Liên Tâm đánh tới, vội vàng dùng nội lực đem nàng tống ra xa. Thuận tiện giải quyết mấy tên thị vệ đang đuổi giết nàng.

Tô Liên Tâm nắm chặt ngọc bội Long Tại Vũ giao cho nàng, cắn chặt răng, xoay người chạy đi. Đến khi nàng quay đầu lại đã thấy Long Tại Vũ bị một chưởng của Hiên Viên Thiên Hành đánh vào phía lưng, té ngã trên mặt đất.

“Thực xin lỗi ” Tô Liên Tâm che miệng lại, trước khi bọn thị vệ đuổi tới vội vàng đào tẩu.

() thạch y: ghế bằng đá

() não bạch kim: giống như “thiên nhai” là một bài hát thời hiện đại

() dục thất: phòng tắm

20. Chương 19

“Đều đi xuống đi.” Hiên Viên Thiên Hành ôm lấy thân thể bất động của Long Tại Vũ, đi về hướng tẩm cung của mình.

Hiên Viên Thiên Hành nhẹ nhàng mang Long Tại Vũ đặt lên giường. Trên mặt biểu tình vẫn không hề thay đổi.

“Muốn giết cứ giết!” Long Tại Vũ thấy Hiên Viên Thiên Hành thật lâu vẫn không hề có động tĩnh, bản thân có chút không kiên nhẫn. Nếu không vì lo lắng Liên Tâm bị thương, hắn cũng không để mình bị thương như vậy!

“Giết ngươi? Ta như thế nào lại nỡ giết ngươi!” Hiên Viên Thiên Hành lạnh lùng cười, ngồi xuống cạnh giường, nhẹ nhàng vuốt ve mặt Long Tại Vũ, tựa như đang chạm tay vào một báu vật rất dễ dàng tan vỡ.

“Vậy ngươi muốn thế nào? Phụ hoàng!” Long Tại Vũ mắt nhìn bàn tay đang vuốt ve khuôn mặt mình, cố tình tăng thêm hai chữ “phụ hoàng”. Hiên Viên Thiên Hành hơi nhíu mày, bình tĩnh nhìn Long Tại Vũ một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng: “khinh công của ngươi tốt lắm”.

“Vậy sao. Có một việc nhi thần muốn thỉnh giáo phụ hoàng”. Cảm giác được ánh mắt Hiên Viên Thiên Hành có chút nguy hiểm, Long Tại Vũ vội vàng đổi đề tài.

“Nói.”

“Người khi nào thì bắt đầu hoài nghi ta?” Hắn vẫn nhớ rõ mình che dấu rất tốt. Khi nào thì lộ sơ hở? style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsby-google=window.adsbygoogle||[]).push({});” Sự xuất hiện của ngươi rất trùng hợp. Cho dù khinh công của người kia cùng ngươi có phần tương tự, nhưng cũng không thể thay thế được ngươi.” Hiên Viên Thiên Hành nhẹ nhàng ôm Long Tại Vũ vào lòng, thản nhiên mở miệng.

“Chỗ nào bất đồng?” Long Tại Vũ đột nhiên bị ôm, không thích ứng được, nhăn mặt.

“Thứ nhất thanh âm của ngươi cùng hắn không giống nhau. Thanh âm của hắn vốn là của một nam nhân đã trưởng thành, còn ngươi là thiếu niên đang trong thời kì biến giọng, tự nhiên sẽ không giống. Thứ hai, chính là chiều cao. Ngươi không cao bằng hắn, tuy rằng chỉ thua kém một chút, nhưng vẫn có thể nhận ra. Thứ ba, chính là từ sau khi ngươi đến đây, ngữ điệu đối với ta từ “sợ hãi” chuyển sang châm chọcnhững điểm đó còn chưa đủ sao?” Hiên Viên Thiên Hành nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc hắn.

“Thật đúng là nhiều a! Đây là nguyên nhân ngươi nơi chốn đều nhân nhượng ta sao?” Long Tại Vũ không khỏi nhớ đến nửa tháng nay, hắn nhiều lần nhân nhượng mình, chính mình cũng quá ngu ngốc, sao không biết ngẫm lại nguyên nhân.

“không sai. Ta lúc ấy chính là hoài nghi, nhưng trong cơ thể ngươi lại không có nội lực, có một đoạn thời gian ta thực sự nghĩ mình đoán sai rồi. Có lẽ ta còn phải cảm tạ Tô Liên Tâm. Nếu không phải nàng xuất hiện, có lẽ ngươi sẽ không lòi đuôi như vậy.” Hiên Viên Thiên Hành nói xong, lại ôm Long Tại Vũ càng chặt.

“Là ta quá ngu ngốc a. Vẫn nghĩ chính mình mới là người khống chế “trò chơi”.” Long Tại Vũ cười cười tự giễu. Mình quả thật quá ngây thơ rồi a. Hắn nếu có thể làm đế vương một nước, sao lại có thể để mình tùy tiện nắm trong tay!

“Không! Ngươi không ngu ngốc! Nếu không như thế nào có thể từ tay ta đào tẩu ba lần!” Hiên Viên Thiên Hành thân thủ chuyển qua đầu Long Tại Vũ, nhẹ nhàng hôn lên mặt hắn. ” Còn nhớ ngươi đã từng nói thế nào không. Ta chính là tịch mịch, nghĩ muốn kéo một người đến cạnh ta, mà ngươi chính là người được lựa chọn. Ta sẽ không thả ngươi đi. Vĩnh viễn sẽ không. Ngươi không cần vọng tưởng, không ai có thể cứu ngươi ra ngoài. Cho dù phải chết, ngươi cũng chỉ có thể chết trong hoàng cung.”

Long Tại Vũ có chút sợ hãi nhìn Hiên Viên Thiên Hành, hắn hiện tại mới hiểu được nam nhân này đáng sợ cỡ nào. Hắn là muốn giam giữ mình cả đời! Trực giác của Long Tại vũ nói cho hắn biết Hiên Viên Thiên Hành không phải nói đùa.

“Ngươi muốn nhốt ta cả đời ở cái nhà giam này?” Long Tại Vũ vẻ ngoài bình tĩnh nhìn Hiên Viên Thiên Hành.

“Phải. Ngươi vĩnh viễn không cần nghĩ đào tẩu. Trừ phi ngươi muốn bức ta giết Hoa Tề!” Hiên Viên Thiên Hành nâng cằm Long Tại Vũ: ” nói cho ta biết ngươi cùng hắn có quan hệ gì?”

“Ngươi không phải rất lợi hại sao? Chính mình đi thăm dò a!”

“Ngươi lại đang khiêu chiến tính nhẫn nại của ta sao, vật nhỏ.” Hiên Viên Thiên Hành ánh mắt hơi hơi nheo lại: “Đừng tưởng rằng ta không dám thương ngươi.”

“Ta nào dám a. Không ai nói ngài không dám thương tiểu nhân, nếu không tiểu nhân sao lại nằm ở đây.” Long Tại Vũ châm chọc, liếc mắt nhìn Hiên Viên Thiên Hành.

“Ta không phải cố ý ” Hiên Viên Thiên Hành có chút xấu hổ mở miệng. Lúc ấy nhìn hắn tự thân còn khó bảo toàn, lại còn che chở Tô Liên Tâm, nhất thời sinh khí, xuống tay không có chừng mực, làm hắn bị thương nặng như thế.

“Ta đây giết người có phải hay không cũng có thể nói không phải cố ý?” Long Tại Vũ nhịn không được đảo mắt khinh thường.

“Ngươi không cần được một tấc lại muốn lấn một thước.” Nghĩ đến chính mình đường đường là vua một nước cư nhiên còn phải xem sắc mặt hài tử của mình, không khỏi có cảm giác uất ức, hỏa khí vừa mới hạ xuống lại một lần nữa bốc lên.

"Nhi thần không dám." Long Tại vũ bị Hiên Viên Thiên hành ôm vào trong ngực, cảm giác cánh tay hắn càng lúc càng bế chặt, hoài nghi mình có phải hay không sẽ bị hắn làm cho ngạt thở mà chết?

"Vậy ngươi hiện tại liền thề đi, từ nay về sau sẽ không rời hoàng cung nửa bước." Hiên viên thiên hành nhìn thấy bộ dạng suy yếu của Long Tại vũ, vội vàng buông tay.

"Ngươi muốn thề như thế nào a? Phụ hoàng!" Long Tại Vũ lại lộ vẻ khinh thường. Thực là không sao hiểu được. Vốn là một người trưởng thành, nhưng đôi lúc lại cố tình làm những chuyện ngây thơ như vậy!

"Nói theo ta. Ta Hiên Viên Tử Khải tại đây thề, từ nay về sau quyết không rời đi hoàng cung nửa bước. Nếu như có vi phạm, nguyện mãi mãi không được siêu thoát!"

"Ta Hiên Viên Tử Khải tại đây thề, từ nay về sau quyết không rời đi hoàng cung nửa bước. Nếu như có vi phạm, nguyện mãi mãi không được siêu thoát!" Long Tại Vũ ngoan ngoãn niệm theo. Dù sao hắn cũng không gọi là Hiên Viên Tử Khải. Long Tại Vũ mới là tên của hắn a!

"Ngươi như thế nào lại ngoan ngoãn như vậy?" Hiên Viên Thiên Hành trong lòng không khỏi hoài nghi nhìn Long Tại Vũ. Hắn nhìn qua không giống là người ngoan ngoãn như vậy!

"Miệng vết thương của ta rất đau a!" Long Tại Vũ có chút nghiến răng mở miệng. Hắn sẽ không quên mình đang bị trọng thương chứ?

"Trẫm còn tưởng rằng ngươi đã quên rồi. Nếu đều bị thương, hẳn sẽ không để ý trên chân lại nhiều thêm hai đạo vết thương chứ!" Hiên Viên Thiên Hành nhìn chân Long Tại Vũ, đột nhiên cùng lúc cởi cả hài miệt của hắn xuống.

"Ngươi muốn làm gì?" Long Tại Vũ hoảng sợ nhìn Hiên Viên Thiên Hành. Hắn sẽ không phải là muốn phế hai chân của mình chứ?

"Ngươi không phải đã nghĩ ra rồi sao? " Hiên Viên Thiên Hành nhẹ nhàng nâng hai chân của Long Tại Vũ trên tay. Nguy hiểm nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Long Tại Vũ: " Chỉ có như vậy ngươi mới không thể đào tẩu. Yên tâm, ta sẽ không làm ngươi đau."

"Không ngươi buông. Buông " Long tại vũ đồng tử đột nhiên trừng lớn, nhìn thấy Hiên Viên Thiên Hành từ ống tay áo lấy ra một thanh đoản chuỷ tinh xảo, lập tức hét ầm lên: "Không ngươi không có quyền làm như vậy ngươi buông buông a "

Long Tại Vũ cảm giác chân trái truyền đến một trận đau nhức, không khỏi kêu lên thảm thiết. Ngay sau đó, chân phải cũng truyền đến cảm giác đồng dạng.

"Như vậy ngươi muốn cũng trốn không thoát!" Hiên Viên Thiên Hành nhẹ nhàng mang đoản chủy vứt trên mặt đất, tươi cười ôm lấy Long Tại Vũ vẫn đang đờ đẫn.

"Ngươi chặt đứt gân chân của ta?" Long Tại Vũ thanh âm run rẩy mở miệng.

"Phải " Hiên Viên Thiên Hành vẻ mặt hạnh phúc ôm chặt Long Tại Vũ: "Như vậy ngươi mãi mãi sẽ không ly khai ta!"

Mà Long Tại Vũ khi nghe đến những lời này liền hôn mê bất tỉnh.

Thật sự trốn không thoát sao? Hắn sẽ giống như mẫu thân, cả đời bị nhốt tại đây sao?

Hắn còn có thể tránh thoát sự giam cầm kinh khủng này sao?

Ai tới nói với hắn, hắn sẽ không cùng gã nam nhân có huyết thống ràng buộc này dây dưa không rõ. Tất cả những thứ này chỉ là một giấc mộng. Tỉnh mộng hắn vẫn đang thế kỷ hai mươi mốt, vẫn đang trải qua cuộc sống sinh viên của mình. Tất cả chỉ là một giấc mộng!

() tịch mịch: cô đơn

() hài miệt: giày và vớ lót

() đoản chủy: thanh đao ngắn.

21. Chương 20

Long Tại Vũ lần thứ hai tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau. Hai chân mềm nhũng không có khí lực. Thật muốn nghĩ đây chỉ là một giấc mộng. Như vậy sẽ không cần vì hành động ngu xuẩn của mình mà hối hận.

"Bảo bối, ngươi tỉnh rồi!" Hiên Viên Thiên Hành vừa tiến vào đã nhìn thấy Long Tại Vũ đang ngẩn người, liền hướng bên ngoài vỗ vỗ tay. Lập tức có người đem y tử có mang theo bánh xe tiến vào. (chính là xe lăn): " bảo bối, thấy thế nào? "

"Đi ra ngoài. Ta không muốn thấy ngươi." Long Tại Vũ cũng không nhìn Hiên Viên Thiên Hành, lạnh lùng mở miệng.

"Không. Ngươi nhìn ta." Hiên Viên Thiên Hành nhẹ nhàng đem mặt Long Tại Vũ chuyển về phía mình: "ngươi muốn như thế nào đều hảo. Chỉ là đừng không để ý đến ta. Ngươi muốn mắng ta cũng được."

"Cơ thể của ta là ngươi cấp, ngươi muốn sao thì làm như vậy đi." Long Tại Vũ có chút cam chịu mở miệng. Nếu không còn có thể thế nào, dù sao gân chân cũng đã bị chặt đứt, còn để ý mạng sống làm gì! "Ta biết ngươi hận ta. Nhưng ta không có biện pháp thả ngươi đi. Biết rõ là sai, biết rõ ngươi sẽ hận ta nhưng ta không hối hận. Ít ra như vậy ngươi sẽ ở bên cạnh ta, nơi nào cũng không đi được." Hiên Viên Thiên Hành không quan tâm Long Tại Vũ giãy giụa, mạnh mẽ ôm hắn vào lòng.

"Ta không muốn thấy ngươi không muốn thấy ngươi cút cút a " Long Tại Vũ liều mạng giãy giụa. Nhưng động tác quá mạnh ảnh hưởng đến nội thương và thương ở hai chân, làm cho cơ thể đau đớn.

"Ngoan. Ngươi như vậy sẽ làm bị thương chính mình." Hiên Viên Thiên Hành ôm chặt cơ thể đang đau đớn của Long Tại Vũ. Biết rõ những vết thương này do hắn tạo thành, nhưng hắn không hối hận. Nếu muốn một người cả đời phải nhớ kỹ mình, vậy thì có gây thương tổn một chút cũng không sao!

"Ta không muốn thấy ngươi. Không muốn" Long Tại Vũ suy yếu tựa vào lòng Hiên Viên Thiên Hành, tuyệt vọng nhìn lên trần nhà. Hắn kiếp này nhất định phải bị giam cầm tại nhà giam hoa lệ này sao? style="display:inline-block;width:300px;height:250px" data-ad-slot="7309093013"> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});"Ngươi không cần kích động. Trước uống dược đã." Hiên Viên Thiên Hành ôn nhu vì Long Tại Vũ vuốt ngực thuận khí. Cầm trong tay chén dược, thổi nguội rồi đưa đến miệng hắn.

"Ta không uống dược. Dù sao gân chân cũng đã bị chặt đứt, ngươi nhanh chóng giết ta đi." Long Tại Vũ đem chén dược trong tay Hiên viên Thiên Hành đánh đổ trên mặt đất.

"Không cần phát cáu. Không uống dược sao được, thương thế của ngươi phải chậm rãi điều trị." Hiên Viên Thiên Hành giống như đã sớm chuẩn bị, từ bên cạnh lại lấy đến một chén dược khác.

"Điều trị?" Long Tại Vũ cười cười châm chọc: " Trong chén dược thêm " Hóa công tán" chính là " điều trị" mà ngươi nói đấy sao? Thật đúng là buồn cười a!"

Hiên Viên Thiên Hành nghe Long Tại Vũ nói, hơi hơi nhíu mày: "Sao ngươi lại biết?"

"Độc "Phệ hồn hương" trên người ngươi không phải ta cũng biết được sao!" Long Tại Vũ nói đến đây lại cười cười tự giễu: " phương thức "báo ân" của ngươi cũng thật đặc biệt a! Đầu tiên là đem ân nhân đả thương. Sau đó lại chặt đứt gân chân của hắn. Bây giờ lại là 'Hóa công tán'!"

"Ta sẽ bảo hộ ngươi thật tốt. Ngươi có võ công hay không cũng không quan trọng." Hiên Viên Thiên Hành đem dược đưa đến bên miệng Long Tại Vũ: "nào, ngoan ngoãn uống đi. Đừng để ta bức ngươi."

"Được, ta uống. Bất quá uống xong ta liền tự sát. Có bản lĩnh ngươi cũng đem gân tay của ta chặt đứt đi!" Long Tại Vũ đem hai tay quơ quơ trước mặt Hiên Viên Thiên Hành.

"Ngươi hừ " Hiên Viên Thiên Hành đẩy ngã chén dược trên mặt đất, hừ lạnh một tiếng rồi đi ra ngoài.

“Chủ tử ” Hiên Viên Thiên Hành mới vừa đi, Tiểu Vãn đã bước đến gần. Nhìn Long Tại Vũ muốn nói lại thôi.

“Ta không muốn thấy ngươi. Đi ra ngoài.” Nghĩ đến nha hoàn mình tín nhiệm cư nhiên lại bán đứng mình, Long Tại Vũ không khỏi cười khổ. Cũng chỉ có mình mới ngu ngốc như vậy, lại đi tin tưởng nàng!

“Chủ tử, thực xin lỗi ” Tiểu Vãn nhìn long Tại Vũ, vội vàng quỳ xuống.

“Đi ra ngoài đi. Về sau không cần xuất hiện ở trước mặt ta.” Long Tại Vũ liếc mắt nhìn Tiểu Vãn. bây giờ mới mong mình tha thứ, không cảm thấy đã quá muộn rồi sao?

”Bệ hạ bảo nô tỳ chăm sóc điện hạ. ”

“Là giám thị sao! Các ngươi yên tâm, ta hiện tại chỉ là một phế nhân, muốn trốn cũng trốn không thoát, các ngươi còn lo lắng cái gì? Chính ta mới phải lo lắng các ngươi một ngày nào đó cảm thấy ta là kẻ thừa thải, lại mang ta ném ở nơi nào đó tự sinh tự diệt!” Long Tại Vũ đánh gãy lời nói của Tiểu Vãn, lạnh lùng mở miệng.

“Điện hạ ” Tiểu Vãn nhìn Long Tại Vũ đối với nàng lãnh ngôn. Là nàng đã làm tổn thương trái tim của chủ tử. Nhưng nàng chỉ là một nô tỳ. Lời nói của bệ hạ nàng sao có thể không nghe a.

“Không dám nhận tiếng “ điện hạ” này của ngài.” Long Tại Vũ không hề để ý đến Tiểu Vãn, lấy tay chống đỡ thân thể ngồi dậy

Long Tại Vũ thân thủ khẽ chạm vào dưới chân, phát hiện nó cũng không nghiêm trọng như mình tưởng tượng. Nhưng mà hiện tại không thể nhìn thấy miệng vất thương trên chân.

“Điện hạ có muốn nô tỳ giúp ngài?” Tiểu Vãn nhìn đến bộ dạng nhíu mày của Long Tại Vũ, vội vàng tiến lên.

“Cút ra. Không cần để ta nói lần thứ hai.” Long Tại Vũ tùy tay đem gối đầu ném hướng Tiểu Vãn.

“Vâng. Nô tỳ lập tức đi ra.” Tiểu Vãn đem gối đầu đặt lại giường, lau nước mắt rồi rời đi.

Long Tại Vũ thở hỗn hển tựa vào bên giường. Không hiểu rõ vì sao khi Tiểu Vãn đi ra biểu tình lại mang vẻ ủy khuất. Rõ ràng là nàng bán đứng mình, không phải sao?

Mặc kệ! Long Tại Vũ lắc lắc đầu, cẩn thận đem chân nâng lên. Đem băng vải cởi bỏ, nhìn thấy miệng vết thương, cảm giác muốn tức chết. Cái tên biến thái chết tiệt kia, cư nhiên chỉ cho hắn dùng kim sang dược trị ngoại thương bình thường. Xem ra hắn là quyết định làm cho mình cả đời là một phế nhân!

Long Tại Vũ cắn chặt răng đem băng vải băng lại. Dùng sức bóp mạnh đùi mình.

“Đau quá ” Sau khi cảm giác được đau đớn, Long Tại Vũ nghi hoặc trừng mắt nhìn. Vì sao dưới đầu gối hắn lại có cảm giác ê ẩm. Cảm giác vẫn giống như trước khi bị trọng thương.

Chẳng lẽ

Long Tại Vũ kích động nắm chặt nắm tay. Cái lão yêu ngàn năm đem hắn đập chết kia gọi là gì? (Nha: ta chém chết ngươi dám nói người anh tuấn tiêu sái như ta là lão yêu ngàn năm)

A, đúng rồi. Kêu Nha. Hắn không phải đã nói chỉ cần mình không bị người khác chặt rơi đầu, đâm thủng tim thì sẽ không phải chết sao. Mặc kệ bị thương nặng cỡ nào cũng sẽ hồi phục. Vậy vậy có phải là nói chân mình sẽ không bị phế!

() y tử: ghế dựa

22. Chương 21

Hiên Viên Thiên Hành tiến vào viện lạc hắn đã chuẩn bị riêng cho Long Tại Vũ, nhìn thấy hắn đang giả vờ say ngủ dưới ánh mặt trời, khuôn mặt cHợt hiện ra nụ cười hạnh phúc.

“Khải nhi đang suy nghĩ gì vậy?” Hiên Viên Thiên Hành nhẹ nhàng ôm Long Tại Vũ vào lòng ngực, sủng nịch hôn lên hai má hắn. Hắn không phải không muốn chạm vào Khải nhi. Nhưng tưởng tượng đến việc hắn vẫn đang so đo chuyện bị mình chặt đứt gân chân. Nếu bây giờ mình lại cưỡng ép hắn, với tính cách của hắn, có lẽ tử cũng sẽ không tha thứ cho mình?

“Suy nghĩ ngươi vì sao lại trúng “phệ hồn hương”.” Long Tại Vũ lẽ nào lại để ý đến Hiên Viên Thiên Hành, hắn cũng chỉ vì tò mò. Thương ở chân cũng đã tốt lắm. Nếu không hỏi hắn sẽ tò mò chết mất!

“Ngươi không biết sao?” Hiên Viên Thiên Hành lúng túng mở miệng

” Biết? Biết cái gì? Ta chỉ biết “Phệ hồn hương” phải hạ trên người nữ nhân mới có hiệu quả.” Long Tại Vũ giả ngu nhìn Hiên Viên Thiên Hành. Hắn sao lại không biết “phệ hồn hương” phải hạ trên người nữ nhân mới có tác dụng! “Đúng là ở trên người nữ nhân mới có hiệu quả a.” Hiên viên thiên Hành lại càng thêm lúng túng.

“Nga. Ta nghe Hoa tề nói qua, phải có nữ nhân làm thuốc dẫn mới được. Mà nữ nhân kia sau khi đưa độc qua thân nam nhân cũng sẽ phải tử! NgôNữ nhân kia thật ngu ngốc a, cả mạng cũng không cần, chỉ vì để hạ độc ngươi! ” Long Tại Vũ cũng không để ý tới vẻ mặt lung túng của Hiên Viên Thiên Hành, ra vẻ như đang tự nói với chính mình.

“Cái đó không quan trọng. Bảo bối hôm nay muốn ăn cái gì?” Hiên Viên Thiên Hành khôn khéo nói sang chuyện khác. Khải nhi thật khó khắn mới chủ động cùng mình nói chuyện, hắn cũng không muốn vì “việc nhỏ” này mà phá huỷ.

“Ta ăn cái gì không phải ngươi đều tự mình sắp xếp cả rồi sao?” Long Tại Vũ khẽ cười một tiếng. style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsby-google=window.adsbygoogle||[]).push({});Long tại vũ biết hắn luôn thả “hoá công tán” vào thức ăn. Tuy rằng phân lượng rất nhẹ, nhưng lâu dài sẽ phân tán công lực của mình. Cho nên những thức ăn này hắn thường chỉ ăn lửng dạ.

“Ngươi vẫn đang oán trách ta sao?” Hiên Viên Thiên Hành không khỏi thở dài

“Không có a. Ta có quyền gì mà oán ngươi!” Long Tại Vũ nhẹ lay động bên dưới. Thương của hắn đã tốt lắm. Về phần công lực bị tán đi, chỉ cần trở về “Hoa tẫn cốc”, nơi đó có đầy đủ các loại thảo dược hỗ trợ, hắn không sợ không loại được độc tính của “hoá công tán”.

“Ngươi nói như vậy ta lại càng thấy áy náy.”

“Ngươi không có gì phải áy náy cả. Ta cũng chưa nói sẽ hận ngươi.” Long Tại Vũ lắc lắc đầu. Ngẩng đầu đem môi chạm vào mặt Hiên Viên Thiên Hành.

“Khải nhi, ngươi ” Hiên Viên Thiên Hành kinh hỉ nhìn Long Tại Vũ. Đây là kết quả mà hắn đã chờ đợi sao?

“Mật dược của “Hoa tẫn cốc”, “thuỵ đoạn hồn”. Nghe tên chắc phụ hoàng cũng đã biết đây là gì rồi chứ.” Long Tại vũ cảm giác cánh tay ôm mình đang dần dần thả lỏng, lúc này mới chậm rãi mở miệng.

“Ngươi sao lại có loại dược này?” Hiên Viên Thiên Hành phẫn hận nhìn Long Tại Vũ: “Chẳng lẽ vẻ ôn thuận của ngươi đều là giả vờ?”

“Nói hôm nay sao? Ta chỉ là tò mò mà thôi. Ngươi yên tâm. Ngươi sẽ không chết đâu. Có hai loại dược liệu trong hoàng cung sẽ tìm không thấy. Ngươi đại khái sẽ ngủ hai, ba canh giờ.” Long Tại Vũ tránh né ôm ấp của Hiên Viên Thiên Hành.

“Ngươi có thể đi sao? Đừng quên gân chân của ngươi đã bị chặt đứt. Ngươi có thể đi nơi nào đây?” Hiên Viên Thiên Hành gắt gao nhìn chằm chằm Long Tại Vũ: “Đừng tưởng rằng ngươi có thể đào tẩu.”

“Ngươi là nói cái này sao?” Long Tại Vũ trước ánh mắt bất khả tư nghị của Hiên Viên Thiên Hành, chậm rãi đứng lên. Còn cố ý trước mặt hắn đi một vòng: “ ngươi ban đầu đúng là đã làm ta bị thương. Nhưng hiện tại ta đã hoàn toàn khôi phục.”

“Không có khả năng ” Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy Long Tại Vũ thân thủ điểm thuỵ huyệt của hắn, mang theo ánh mắt không cam long, lâm vào bóng tối

Vĩnh viễn đừng gặp lại! Phụ hoàng!

() lạc viện: sân

() thuỵ huyệt: huyệt ngủ

23. Chương 22

Long Tại Vũ mắt nhìn Hiên Viên Thiên Hành đang mê mang, hơi do dự một lúc, lấy ra kim châm trộm khụ trộm được từ thái y viện, hai tay rất nhanh châm vào huyệt vị trên đùi Hiên Viên Thiên Hành, sau đó lấy tới bút mực, suy nghĩ một chút lại viết: Ngươi đoạn gân chân của ta, ta tha tính mạng cho ngươi. Hai bên không ai nợ ai. Từ nay về sau quan hệ phụ tử xem như xoá bỏ. Chân của ngươi ba ngày sau sẽ khỏi. Ngươi cũng đừng vọng tưởng giải khai huyệt đạo trước ba ngày. Nếu không ta không bảo đảm ngươi về sau có thể đi lại bình thường!

Long Tại Vũ đem thư đặt dưới nghiên mực, lách người đi vào phòng trong, lấy ra y phục tiểu thái giám ngày hôm qua vừa “mượn” được, đem thẻ bài đặt tại thắt lứng, quang minh chính đại đi về hướng cửa cung.

“Đang làm gì?” Long Tại Vũ vừa đi đến cửa cung đã bị thị vệ ngăn lại.

“Tiểu nhân là người trong cung của Thi quí phi, đi ra ngoài giúp nương nương mua vài thứ. Các vị đại ca xin giúp đỡ một chút.” Long Tại Vũ vẻ mặt nịnh nọt đi đến, xuất ra thẻ bài đồng thời lấy bạc nhét vào tay thị vệ.

“Đi đi, đi đi. Nhớ trước lúc trời tối trở về là được rồi.” Thị vệ nhìn thoáng qua Long Tại Vũ, đem thẻ bài trả lại cho hắn. “Cám ơn cám ơn ” Long Tại Vũ vội vàng tiếp nhận thẻ bài, bước nhanh rời đi. Loại dược kia cản trở Hiên Viên Thiên Hành cũng không được bao lâu. Hắn phải nhanh chóng đến chỗ Hoa Tề. Hoàng thành này Hoa Tề cũng đã không thể ở lại. Vậy thì cùng nhau trở về “Hoa tẫn cốc”. Cùng lắm thì ở lại “Hoa tẫn cốc” một năm rưỡi. Tục ngữ nói rất đúng: Cha nhạ bất khởi hoàn đoá bất khởi, không phải sao?

Quyết định xong, Long Tại Vũ theo trí nhớ đi đến cửa “Bách hoa lâu”. Nhưng nhìn thấy cũng không phải là “bách hoa lâu” náo nhiệt khác thường kia, mà là đại môn bị dán giấy niêm phong.

“Sao lại thế này?” Long Tại Vũ nhíu mày. Tại sao hắn chỉ một tháng không đến, nơi đây đã bị niêm phong?

“Ngươi không biết sao?” Thanh âm lạnh lùng từ sau lưng Long Tại Vũ truyền đến. Ngay sau đó, Long Tại Vũ bị một người dùng sức ôm vào trong ngực: “Tiểu hỗn đãn này, sao không biết tự mình ngẫm lại?” style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsby-google=window.adsbygoogle||[]).push({});“Hoa Tề ta sắp bị ngươi làm nghẹn chết rồi ” Thanh âm rầu rĩ của Long Tại Vũ từ trong ngực Hoa Tề truyền ra.

“Nghẹn chết ngươi càng tốt, đỡ khiến chúng ta luôn phải bận tâm đến ngươi” Hoa Tề buông ra Long Tại Vũ, khẩu khí sắc bén tựa như dao.

“Thực xin lỗi, làm cho các ngươi lo lắng.” Long Tại Vũ vẻ mặt ngây ngô, cười nhìn Hoa Tề. Hắn biết Hoa Tề lo lắng. Nhưng thương của hắn dù đã tốt cũng phải chờ cơ hội mới có thể trốn được a!

“Trước rời nơi đây rồi nói sau.” Hoa Tề mắt nhìn bốn phía, lôi kéo Long Tại Vũ rời đi.

“Ngươi đi gấp như vậy làm gì chứ? Đúng rồi, “Bách hoa lâu” sao lại bị niêm phong?” Long Tại Vũ chậm chạp đi theo Hoa Tề. Chân của hắn vẫn còn có chút đau a!

“Còn không phải tại tên yêu tinh ngươi làm hại sao.” Hoa Tề tức giận trợn mắt liếc Long Tại Vũ.

“Ta? Ta lại làm gì?” Long Tại Vũ ủy khuất nhìn Hoa Tề: “Ta không ở đây cũng gây phiền toái cho ngươi sao?”

“Ngươi vốn đã là một tên phiền toái.” Hoa Tề đẩy ra Hậu môn của một trạch viện, rồi mang Long Tại Vũ đi vào: “ Ngươi không phải đã nhắc qua tên ta với Hiên Viên Thiên Hành sao?”

“Ngô ” Long Tại Vũ cúi đầu suy nghĩ: ” dường như có đề cập qua.”

“Không phải dường như, mà là chắc chắn đã đề cập qua.” Hoa Tề đi đến bên thạch trác, ngồi xuống: “Ngươi tiến cung chưa được ba ngày, đã có người tại hoàng thành điều tra tất cả những người tên “Hoa Tề”. Phàm là những ai có tên gọi như vậy đều bị đuổi ra khỏi hoàng thành. Thậm chí cả tiểu hài tử mới sinh cũng không ngoại lệ. Ta cũng đành đưa cái tên phiền toái kia đến “Hoa tẫn cốc”, sau đó lén lút quay lại hoàng thành.”

“Thực sự như vậy sao? Vậy Liên Tâm làm sao tìm được ngươi?” Long Tại Vũ nghe xong lắp bắp kinh hãi. Không nghĩ tới bởi vì mình nhất thời ham chơi lại liên lụy nhiều người như vậy.

“Ta sợ ngươi trở về tìm không thấy ta, liền trụ không xa “Bách hoa lâu”, không nghĩ tới có ngày nhìn thấy một nữ nhân cứ đứng trước cửa “Bách hoa lâu” chần chừ. Ta còn tưởng là có người muốn bán thân. Đi đến hỏi mới biết nguyên lai lại là một tai hoạ nữa!” Nói đến đây Hoa Tề lại không khỏi đau đầu. Nữ nhân kia, từ hoàng thành đến “Hoa tẫn cốc” chỉ nói hai câu: một là “ta muốn tìm Hoa Tề”, câu thứ hai là “ Tử Khải bị thương hắn vì ta mà bị thương” mà những lời này nàng cũng đã nói từ hoàng cung cho đến “Bách hoa lâu”

“Thật là ngượng ngùng vậy nàng hiện tại thế nào?” Long Tại Vũ cười gượng một chút. Xem ra nếu hắn trở lại “Hoa tẫn cốc” khẳng định sẽ bị dì Dung mắng!

“Vẫn đang ở “Hoa tẫn cốc”. Nàng còn dẫn theo một nam nhân.”

“Nga. Chúng ta cũng lên đường đi. Ta sợ chậm trễ chúng ta cũng không thể ra được hoàng thành.” Long Tại Vũ tính toán thời gian. Loại dược kia ở trên người Hiên Viên Thiên Hành chắc cũng không còn bao nhiêu tác dụng.

“Đã sớm chuẩn bị tốt. Chúng ta bây giờ liền ra thành. Ngươi trước đem y phục thay đổi đi. Người không biết còn tưởng rằng ta lừa gạt một tiểu công chúa trong hoàng cung a. Không chừng chưa ra khỏi thành đã bị bắt lại!” Hoa Tề nhìn cách ăn mặc của Long Tại Vũ, bĩu môi. Bộ dáng của hắn hiện tại thật giống một tiểu công chúa nữ cải nam trang, trốn ra cung chơi đùa

“Ngươi thật lắm miệng.” Long Tại Vũ trợn mắt tức giận liếc Hoa Tề: “Không cần ngươi nói ta cũng biết phải thay y phục.”

“Vậy ngươi cũng mau một chút. Nếu không ta đây đi trước.” Hoa Tề mang Long Tại Vũ đi vào phòng trong: “Mau đổi đi. Bên trong đã chuẩn bị cho ngươi y phục “đầy hứa hẹn” a”

“Vậy ngươi mau cút a.” Long Tại Vũ quay đầu lại liếc mắt nhìn Hoa Tề: ” hay là ngươi muốn nhìn bổn thiếu gia thay y phục?”

“Ta từ khi ngươi còn bé đã thấy qua. Có cái gì không thể xem. Ta chỉ là nhắc nhở ngươi một chút. Nếu không mặc thì nhớ gọi ta một tiếng.” Hoa tề nhún vai phản đối.

“Ngươi mới sẽ không mặc y phục a. Còn thiếu gia có khi nào để ánh sáng chiếu đến mông chứ?” Long Tại Vũ đẩy Hoa Tề ra khỏi phòng, đem cửa đóng lại.

“Nếu không mặc nhất định bảo ta một tiếng

Long Tại Vũ không để ý tới Hoa Tề đang nói chuyện ngoài cửa, đi đến bên giường,. Nhìn thấy phía trên để một bao hành lý, lập tức mở ra.

“Mẹ nó, Hoa Tề, lão tử sẽ không để ngươi yên ” tiếng rống giận của Long Tại Vũ từ bên trong truyền ra. Tên Hoa Tề chết tiệt kia cư nhiên lại chuẩn bị y phục nữ nhi cho hắn, kại còn là màu đỏ

” Ngươi cứ từ từ, ta cũng không vội ” Hoa Tề lại thong thả mở miệng: “dù sao người bị đuổi giết cũng không phải là ta!”

“Ngươi ngươi tiến vào giúp ta ” Long Tại Vũ hít sâu một hơi: “Nhanh lên ”

“Đây là thái độ ngươi cầu người khác sao?”

“Thực xin lỗi, ta sai rồi ” Long Tại Vũ gục đầu xuống: “Ngài mau tới giúp tiểu nhân một chút được không?”

“Nhìn ngươi có thành ý như vậy, giúp ngươi một chút cũng được.” Hoa Tề xem thời gian, lúc này mới từ bi mà buông tha Long Tại Vũ.

Có cốc chủ bị uất ức như hắn sao? Long Tại Vũ không có lời nào có thể hỏi trời xanh!

() chạ nhạ bất khởi hoàn đoá bất khởi: đại khái là nếu không thể trêu vào, ta cũng có thể bỏ trốn.

() thạch trác: bàn bằng đá

24. Chương 23

“Chúng ta hiện tại phải về “Hoa tẫn cốc” sao?” Long Tại Vũ cố gắng không chú ý đến y phục trên thân. Nhưng đây thật sự là để cho người mặc sao? Lớp lụa mỏng màu đen này, thật đã đem những đường cong trên cơ thể thi triển đến mức không ngờ.

“Đúng vậy. Nếu không ngươi còn muốn đi đâu?” Hoa Tề ánh mắt gian tà liếc nhìn Long Tại Vũ: “hay là ngươi còn muốn đi tìm lão cha của ngươi?”

“Aha ngươi đừng làm ta sợ chứ.” Long Tại Vũ cười gượng một chút. Đi tìm Hiên Viên Thiên Hành? Hắn cũng không phải là không muốn sống nữa!

“Vậy theo ta quay về “Hoa tẫn cốc”. Trời cũng sắp tối rồi, chúng ta đi nhanh đi.”Hoa Tề tức giận liếc mắt nhìn Long Tại Vũ: “Nếu không để lão cha không giống người của ngươi đuổi tới sẽ không tốt lắm.”

“Không giống người? Ngươi nói cái gì. Ta là do hắn sinh, hắn không phải người, ta là cái gì?” Long Tại Vũ nhịn không được, nhỏ giọng oán giận. “Ta không quan tâm ngươi là cái gì. Ta chỉ biết nếu không đi thì không kịp.” Hoa Tề nghe tiếng bước chân hỗn độn bên ngoài, nhíu mày: “Nhanh như vậy đã đuổi tới?”

“Làm sao bây giờ? Ta hiện tại chỉ có thể phát huy một nửa công lực. Nếu như bị Hiên Viên Thiên Hành quơ được, ta sẽ chết thật thê thảm.”Long Tại Vũ nhớ đến ánh mắt không cam lòng của Hiên Viên Thiên Hành trước khi ngất đi. Nhịn không được rùng mình một cái. Nếu bị hắn tìm được có phải hay không cả mạng nhỏ cũng không còn? (tiểu Hành Hành: sẽ không lấy mạng ngươi. Chỉ là càng thảm hại hơn thôi)

“Cái gì mà làm sao bây giờ? Ngươi nói xem phải làm sao. Xông ra a! Vì sao ngươi luôn tìm phiền phức lại bắt ta thu dọn?” Hoa Tề ôm chặt thắt lưng Long Tại Vũ, dẫn hắn đi ra ngoài.

“Aha ” Long Tại Vũ lại cười gượng. Kinh nghiệm từ trước đến nay đều cho hắn biết càng ít trêu chọc đến Hoa Tề càng tốt! Tuy là đã chọc đến hắn rồi style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});“Các ngươi đang làm gì?” Hoa Tề mới vừa mở cửa đã bị một đám thị vệ gọi lại.

“Đại nhân, không ai nói phiêu kĩ cũng phạm pháp chứ.” Hoa tề cười cười nghênh đón. Long Tại Vũ nghe xong, khoé mắt không khỏi run rẩy. Mẹ nó, dám gọi lão tử là “kĩ”. Hoa Tề, ngươi cũng thật độc ác

“Nữ nhân này trông cũng không tệ lắm ” Thị vệ thân thủ sờ sờ mặt Long Tại Vũ.

“Đại gia, ngài sờ đau ta a.” Long Tại Vũ hạ giọng, vẫn e lệ nép vào lòng Hoa Tề.

“Được rồi. Bây giờ không phải lúc phiêu kĩ.” Thị vệ trưởng hừ lạnh một tiếng: “Các ngươi mau cút đi. Về sau không cần để chúng ta nhìn thấy.”

” Vâng, chúng ta lập tức đi ngay.” Hoa Tề vội vàng kéo Long Tại Vũ bước đi.

“Đại nhân nữ nhân vừa rồi không giống người trên bức hoạ sao?” một thị vệ cầm bức hoạ trên tay đi đến trước mặt thị vệ trưởng.

“Mẹ nó, mắt ngươi bị mù a. Cả nam nhân hay nữ nhân cũng không phân biệt rõ ràng?” thị vệ trưởng tức giận mở miệng: “còn không tiếp tục tìm. Nếu không bắt được người, ta chết các ngươi cũng đừng mong toàn mạng.”

“Vâng, vâng” gã thị vệ vội vàng lui ra, sau đó lại nhìn bức hoạ tên tay, thật sự rất giống a!

“Nguy hiểm thật.” Long Tại Vũ quay đầu nhìn lại, phát hiện không có người đuổi theo, vỗ vỗ ngực thở nhẹ.

“Ở cùng một chỗ với ngươi không bao giờ có chuyện tốt” Hoa Tề buông cánh tay đang ôm chặt thắt lưng Long Tại Vũ.

“Phải có kích thích chơi mới vui a.” Long Tại Vũ thân thủ chỉnh lại y phục trên người: “bây giờ chúng ta phải đi đường kia sao?”

“”

“Sao không nói?” Long Tại Vũ đợi một lát vẫn không thấy Hoa Tề trả lời, tưởng hắn còn đang suy nghĩ. Ai ngờ ngẩn đầu lên lại thấy Hoa Tề vẻ mặt quái dị nhìn về phía sau lưng hắn.

“Uy. Ngươi có khỏe không?” Long Tại Vũ lấy tay đẩy đẩy Hoa Tề

“Ta tốt lắm. Bất quá ngươi có lẽ không tốt!” Hoa Tề có chút cứng đờ nhìn Long Tại Vũ.: “ Ngươi hiện tại có thể phát huy mấy thành công lực?”

“Ngươi hỏi cái này để làm gì?” Long Tại Vũ khó hiểu, mở miệng.

“Ngươi nhìn phía sau sẽ rõ.” Hoa Tề xoay người Long Tại Vũ, để hắn nhìn rõ phái sau lưng mình.

“Aha hôm nay thời tiết không tồi ” Long Tại Vũ nhìn thấy người đứng phía sau, cố tình ra vẻ ung dung, mở miệng.

“Phải, không tồi.” Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy cách ăn mặc của Long Tại Vũ, lại nhìn Hoa Tề bên cạnh, lạnh lùng mở miệng: “được lắm, dám theo trai bỏ trốn.”

“Ta quen biết ngài sao?” Long Tại Vũ “kinh ngạc” nhìn Hiên Viên Thiên Hành: “chúng ta dường như chưa từng gặp mặt thì phải.”

“Phải không? Ta đây không ngại nhắc lại cho ngươi nhớ.” Nghe thấy Long Tại Vũ nói không quen biết mình, Hiên Viên Thiên Hành có cảm giác muốn tóm lấy hắn.

“Ta là đang cùng tướng công về nhà. Công tử cũng vậy sao? Hay là ngài coi trọng tướng công nhà ta?” Long Tại Vũ dùng sức nhéo nhéo tay Hoa Tề.

“Tướng công nhà ngươi? Ta là coi trọng ngươi. Không bằng ngươi theo ta trở về không tốt sao!” Vẫn còn giả vờ sao!

“Ta phải tuân thủ phụ đạo a. Tướng công nhà ta cho ngươi mượn trước cũng được.” Long Tại Vũ không để ý ánh mắt giết người của Hoa Tề, đẩy hắn lên phía trước mình.

“Ta chỉ cảm thấy hứng thứ đối với ngươi” Hiên Viên Thiên Hành nheo mắt nhìn Hoa Tề: “Là vì hắn sao? Ngươi là muốn cho hắn chết? Hay là sống không bằng chết?”

“Ta ”

“Ai nha. Có phải ta đến không đúng lúc?” Một thanh âm trêu chọc đánh gảy lời nói của Long Tại Vũ.

“Ai?” Hiên Viên Thiên Hành cùng Long Tại Vũ gần như đồng thời mở miệng.

“Ngươi không biết ta là ai sao? Phụ hoàng!” từ bóng cây hiện ra một đạo thân ảnh. Mà gương mặt kia cùng Long Tại Vũ giống nhau như đúc.

“Ngươi ” Ba người đồng thời sửng sốt. Mặc kệ là thanh âm hay là bộ dáng đều giống hệt Long Tại Vũ.

“Ta? Ta làm sao? Ngươi không phải đang tìm ta sao? Sao bây giờ ngược lại tìm đến “muội muội” ta?” “Hiên Viên Tử Khải” đi đến trước mặt Long Tại Vũ, xoa xoa đầu hắn: “ta nói “muội muội” a. Ngươi không phải là tới tìm “tướng công”sao? Sao lại để phụ hoàng tìm được rồi?”

“Ta ta ” Long Tại Vũ nhìn khuôn mặt giống hệt mình, lắp bắp mở miệng: “Là là hắn cứ cứ quấn lấy ta ”

“Ai nha. Phụ hoàng ngươi xem, đã doạ “muội muội” ta rồi.” “Hiên Viên Tử Khải” khoa trương kêu to.

“Là Hoa Luân.” Hoa Tề nhỏ giọng bên tai Long Tại Vũ.

” Vậy a.” Long Tại Vũ hướng Hoa Tề cười ám muội: “Vậy cùng ta diễn màn kịch này đi”

“Nguyện ý phụng bồi!”

“Vậy bắt đầu thôi” Long Tại Vũ nhìn Hiên Viên Thiên Hành đang đứng phía trước: “ca ca người ta không biết ngươi cũng ở hoàng thành a. Ngươi tới cũng không nói cho người ta một tiếng.”

“Khụ ” Hoa Luân không được tự nhiên, vội ho một tiếng: “Không phải ta không nói cho ngươi, chính là ca ca không đi được”

“Ta còn không biết ngươi có một “muội muội”” Hiên Viên Thiên Hành nhìn hai người “kẻ xướng người hoạ”, lạnh lùng mở miệng.

“Chuyện ngươi không biết còn rất nhiều!”Hoa Luân khinh thường mở miệng: “Ngươi có biết mẫu thân ta sinh nhật là ngày nào? Thích ăn cái gì? Thích màu sắc nào không?”

Mẹ nó. Lão tử đây phục ngươi. Ngay cả mẫu thân ta là ai ngươi cũng không biết. Ngươi phải nhớ rằng ta đây cũng không phải họ Hoa a!!!

“Ta ” Hiên Viên Thiên Hành bị hỏi đến á khẩu, không thể trả lời. Đối với hắn mà nói nữ nhân vốn là công cụ tiết dục, cần gì phải tìm hiểu đời sống của các nàng

“Không biết sao? Vậy ngươi làm sao biết trước đây mẫu thân ta sinh hai hay sinh ba chứ?”

“Khụ ca, mẫu thân chỉ sinh “hai người” chúng ta.” Long Tại Vũ lặng lẽ nhéo thắt lưng Hoa Luân.

“Ta chỉ đùa một chút mà thôi.” Hao Luân vội vàng sờ soạng thắt lưng. Ô ô đau quá a Tại Vũ xuống tay thật đúng là không lưu tình a!

“Các ngươi đều theo ta trở về.” Nếu là cốt nhục của mình, đương nhiên đều phải dẫn trở về.

“Không cần ngài lo lắng. Chúng ta có chỗ trụ.”

“Ngươi dám điểm huyệt đạo của ta lại không có can đảm theo ta trở về sao?” Hiên Viên Thiên Hành nghiến răng nhìn Hoa Luân.

“Ta không muốn trở về. Như vậy rất nhàm chán” Hoa Luân nhìn hai người kia, nháy mắt: “ Ngươi tự mình gải quyết cho tốt a. Phụ hoàng!”

“Ngươi cho là mình có thể đi?” Hiên Viên Thiên Hành cười lạnh: “Ngươi nghĩ rằng ta sẽ không chuẩn bị để bắt ngươi sao?”

“Vậy ngài cho rằng ta cũng không chẩn bị gì lại đến đây gặp ngài? Chẳng lẽ ngài không có nghe thấy tiếng đánh nhau sao? Hay là người lớn tuổi, thính giác cũng không còn tốt nữa?” Hoa Luân nhìn Hiên Viên Thiên Hành, ra vẻ đồng tình lắc lắc đầu.

“Ngươi có ý gì?” Hiên Viên Thiên Hành trong lòng biết không ổn. Bản thân mình cũng thật ngốc, cư nhiên lại không chú ý điểm này.

“Người của ngươi đang cùng người nhà của ta chơi đùa rất vui vẻ.” Hoa Luân cười lớn một tiếng, bắt lấy tay Long Tại Vũ: “chúng ta chia tay ở đây a.”

“Đứng lại.” Mắt thấy người sắp trốn thoát ngay trước mặt mình, Hiên Viên Thiên Hành vội vàng ngăn cản.

“Ngươi chậm rãi cùng độc trận của ta ngoạn a.” Hoa Luân cầm dược phấn trong tay, tung ra giữa không trung rồi cùng Hoa Tề kéo Long Tại Vũ rời đi.

“Đáng giận ” Hiên Viên Thiên Hành nhìn độc trùng từ bốn phía bò tới, rống giận ra tiếng: “ngươi chờ đó, không bắt được ngươi ta sẽ không gọi là Vô”

“Hiên Viên Thiên Hành” vội vàng rời đi. Ô hắn thật xúi quẩy. Vì sao bị thương luôn là ta?

Chân của Hiên Viên Thiên Hành không có vấn đề gì sao? Đương nhiên không phải! Hiện tại đứng ở kia chính Vô dịch dung thành bộ dáng của Hiên Viên Thiên Hành mà thôi!

Mà Hiên Viên Thiên hành chân chính thì

“Tiểu quỷ kia. Bị ta bắt được sẽ rút gân, lột da ngươi cho ngươi không bao giờ đi được nữa ”

25. Chương 24

“Sao ngươi lại tới đây?” Long Tại Vũ nhìn kẻ đang đứng trước mặt, lấy tay xoa xoa huyệt thái dương. hắn hiện tại rất đau đầu a!

“Cứu ngươi a. Nếu không làm sao bây giờ?” Hoa Luân thâm hiểm mở miệng: “Hay là ngươi muốn để cho phụ hoàng xinh đẹp của người bắt trở về?”

“Không có a.” Long Tại Vũ vẻ mặt vô tội nhìn Hoa Luân: “Ta chỉ là vô tình chạm mặt với hắn thôi.”

“Được rồi. Chúng ta tốt nhất nên trở về đã, Hiên Viên hoàng đế sẽ không dễ dàng từ bỏ ý định đâu.” Hoa Tề cởi ngoại y của mình, đưa cho Long Tại Vũ: “Ngươi thay y phục đi, chúng ta phải tiếp tục lên đường.”

“Không cần. Bổn thiếu gia cứ như vậy đi về.” Long Tại Vũ mắt nhìn y phục của Hoa Tề, lắc đầu cự tuyệt. “Ngươi như vậy sẽ lại dẫn tới phiền toái ” Hoa Tề nhìn Long Tại Vũ một thân nữ trang. Bộ dáng hiện tại của hắn thật khiến cho người khác muốn hảo hảolăng nhục một phen

“Không phải ngươi muốn ta mặc như vậy sao!” Long Tại Vũ ánh mắt khinh thường, nhìn nhìn Hoa Tề.

“Được rồi. Ta có mang theo y phục.” Hoa Luân đem ngoại y cởi ra, bên trong còn có một kiện y phục khác.

“Ngươi bình thường sẽ mặc hai kiện y phục sao?” Long Tại Vũ tiếp nhận y phục trong tay Hoa Luân, tò mò hỏi: “không nóng sao?” style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});“Liên quan gì ngươi! Không muốn mặt thì trả đây.” Hoa Luân tức giận mở miệng: “Có để ngươi mặc đã may lắm rồi, còn chọn lựa”

“Được, được. Ta mặc, ta mặc.” Long Tại Vũ vội vàng cầm y phục khoác lên người. Hoa Luân tính tình so với Hoa Tề lại càng quái. Ở “Hoa tẫn cốc”, đây là hai kẻ không nên chọc tới!

“Vậy chúng ta đi thôi. Độc trên người cốc chủ cũng cần phải thanh giải.” Hoa Tề mặc lại y phục, từ trong lòng ngực, lấy ra nhân bì diện cụ tinh xảo: “Đeo nó lên. Ta không muốn lại phải thu dọn tai hoạ của ngươi.”

“Đâu cần phải nói như vậy chứ.” Long Tại Vũ bất mãn thì thầm. Bây giờ mới nhớ ra hắn là cốc chủ sao!

“Ngươi có ý kiến??” Hoa Luân chớp chớp mắt, nhìn Long Tại Vũ.

“Không có a Vậy chúng ta có thể đi rồi chứ.” Long Tại Vũ chột dạ nhìn Hoa Luân. Sợ hai tên vô lương tâm này sẽ bỏ lại mình.

“Hừ. Coi như ngươi thức thời.” Hoa Luân hừ lạnh một tiếng, đi ở phía trước.

Trời ạ!! Người đem ta đưa cho hai tên này là để bọn hắn ngược đãi ta sao?

“Hoa Hoa Tề. Ngươi ngươi xác định chúng ta phải từ đây đi vào “Hoa tẫn cốc” sao?” Long Tại Vũ không dám tin, nhìn xuống huyền nhai dưới chân.

“Đúng vậy yên tâm, sẽ không ngã chết ngươi đâu!” Hoa Tề đem Long Tại Vũ ôm vào trong ngực: “Các con đường khác đều đã bị phong toả. Chúng ta chỉ có thể đi từ huyền nhai.”

“Nhưng nhưng nơi này rất cao a!” Long Tại Vũ nhìn xuống huyền nhai, nuốt nuốt nước miếng.

“Ngươi đừng nhìn là được rồi.” Hoa Luân tiến lên, che mắt Long Tại Vũ. Bọn họ đều biết rõ Tại Vũ sợ nhất chính là huyền nhai. Có lẽ hắn đến giờ vẫn còn ám ảnh.

“Nhưng nhưng mà ” Long Tại Vũ bị che mắt, thính giác lại càng trở nên mẫn cảm. Nghe thấy tiếng gió lao vun vút, thân thể hắn không tự chủ được, nhè nhẹ run lên.

Hoa Tề cảm giác được Long Tại Vũ khác thường, lại càng dùng sức ôm lấy hắn. Bọn họ trước đây đều tận lực để hắn cách xa huyền nhai. Lần này nếu không phải vạn bất đắc dĩ, bọn họ cũng sẽ không dẫn hắn “khiêu nhai”!

Hai người ở trên vách đá hơi mượn lực, lách người tiến vào một sơn động rất nhỏ.

“Chúng ta tới rồi.” Đợi khi tiến vào bên trong, Hoa Tề mới buông ra Long Tại Vũ.

“Tới rồi?” Long Tại Vũ chậm rãi mở mắt: “Sao nhanh như vậy đã tới?”

“Ta có thể sẽ đem ngươi ném trở lại ” Hoa Luân giả vờ cầm lấy y phục của Long Tại Vũ.

“Chúng ta mau trở về đi thôi.” Long Tại Vũ vội vàng vọt đến sau lưng Hoa Tề.

Làm lại một lần nữa? Nói đùa hắn không muốn sống nữa mới lại ngoạn thêm một lần như vậy!

“Chúng ta trở về đi. Người phiền toái kia vẫn còn trong cốc a.”

“Người nào?” Long Tại vũ khó hiểu, nhìn nhìn Hoa Tề: “còn có ai lại bị ngươi gọi là “phiền toái” thế?”

“Người nữ nhân mà ngươi cứu.” Hoa Luân gõ gõ vài cái lên vách đá, Nơi đó liền xuất hiện một đường ngầm.

“Đây đây là làm như thế nào?” Long Tại Vũ ngạc nhiên, mắt nhìn đường ngầm đột nhiên xuất hiên.

“Ngươi không cần biết. Chỉ cần nhớ kỹ ba nhẹ, một mạnh, hai cái không nhẹ không mạnh. Vậy là được rồi.” Hoa Tề tức giận đẩy Long Tại Vũ đi vào.

“Không hiểu!” Long Tại Vũ khó hiểu nhìn Hoa Tề “cái gì mà “ba nhẹ, một mạnh, hai cái không nhẹ không mạnh” chứ?”

“Ngươi là đầu trư. Tất nhiên sẽ không hiểu.”

Long Tại Vũ nhìn thấy Hoa Luân nói lời hung dữ, ai oán mở miệng: “ Hoa Luân, ngươi ghét ta đến như vậy sao?”

“Phải.” Hoa Luân nói không chút lưu tình, tay lại đẩy ra một cửa đá khác trên thạch động.

“Ô ô ta thật sự khiến người ta ghét đến vậy sao?” Long Tại Vũ đem mục tiêu chuyển sao người Hoa Tề. Hoàn toàn không chú ý đến có người đang nhào tới.

“Tiểu Khải Khải, ngươi rốt cục đã trở lại ta còn nghĩ là ngươi đã anh dũng hy sinh a!” Tô liên Tâm bổ nhào vào người Long Tại Vũ, tặng hắn một cái hôn thật lâu.

“Tiểu Tâm Tâm, ta cũng tưởng chết chắc rồi. Ngươi không biết cái tên chết tiệt kia quá đáng thế nào đâu. Cư nhiên dám chặt đứt gân chân ta!” Long Tại Vũ cũng ở trên mặt Tô Liên Tâm hôn một cái, hoàn toàn không phát hiện mọi người sắc mặt thay đổi.

“Long công tử. Thỉnh ngươi buông ra nội nhân.” Bên này hai người “tình chàng ý thiếp” thì bên kia có người sắc mặt càng lúc càng tối đen.

“Nội nhân là cái gì?” Long Tại buông ra Tô Liên Tâm, khó hiểu mở miệng.

“Ngươi thật đúng là ngốc! “Nội nhân” ý chính là lão bà đó.” Tô Liên tâm chỉ chỉ vào Long Tại Vũ, cười nhạo.

“Ngươi là lão bà của hắn sao?” Long Tại Vũ nhìn nhìn Tô Liên Tâm, lại nhìn Thi Dương: “ngươi sao lại nhìn trúng hắn a?”

“Liên quan gì ngươi!” Tô Liên Tâm tức giận, nhìn Long Tại Vũ.

“Đi vào trước đi.” Hoa Luân xem hai người không có ngừng cãi cọ, vội vàng xách Long Tại Vũ rời đi..

“Ha ha bị người ta xách đi rồi!” Tô Liên Tâm nhìn Long Tại Vũ, biểu tình vui sướng khi thấy người gặp hoạ.

“Chúng ta cũng trở về đi.” Bất quá nàng không cao hứng được bao lâu cũng đã bị Thi Dương xách đi

“Hoa Tề, lúc các ngươi trở về tình huống bên ngoài thế nào?” Hoa Tưởng Dung cùng Hoa Tề đi ở cuối cùng.

“Hiên Viên Thiên Hành giống như phát điên tìm Tại Vũ.”

“Thời gian này ngươi cùng Hoa Luân nghĩ biện pháp để Tại Vũ ở yên trong cốc, đừng cho hắn ra ngoài. Chờ mọi chuyện lắng dịu sẽ tính sau.” Nàng thật sự không muốn để Tại Vũ rời đi nơi này, tuy rằng hắn không thuộc về nơi đây!

“Ta biết rồi” Hoa tề gật gật đầu: ” Ta đi về phòng trước.”

“Đi đi.” Hoa Tưởng Dung nhìn theo Hoa Tề rời đi.

“Ai phu nhân. Người đem Tại Vũ phó thác cho ta, thật là đã cho ta một cái nan đề khó nhất a ”

() nhân bì diện cụ: mặt nạ da người

() khiêu: nhảy xuống

26. Chương 25

“Hoa Tề ngươi khi nào thì đi a?”

“Hoa Tề ngươi sao còn ở đây ”

” Hoa Tề hôm nay chúng ta ăn cái gì ”

” Hoa Tề ”

“Ngươi nếu lại kêu ta thêm một tiếng, ta sẽ lập tức mang ngươi ra bên ngoài.” Hoa Tề không thể nhịn được nữa, rống giận. Ai có thể chịu được một người suốt ngày ở bên cạnh lải nhải, nhưng nhắc đi nhắc lại chỉ có một đề tài! “Người ta nhàm chán thôi mà.” Long Tại Vũ ai oán nhìn Hoa Tề: “Chúng ta trở về đã bảy ngày, vậy mà các ngươi cũng không cùng ta ngoạn!”

“Ngươi không phải tiểu hài tử. Tự mình ngoạn đi.” Hoa Tề cảm giác gân xanh trên trán mình đã muốn nổi lên. Thật không biết vì sao hắn phải ở cùng cái tai hoạ này!

“Nhưng các ngươi cũng không muốn ta xuất cốc.” Long Tại Vũ ủy khuất nhìn Hoa Tề: “công lực của ta đã khôi phục. Thật đó. Ta có thể thề với trời.”

“Chuyện đó ta không cần biết.. Ta chỉ biết ngươi là cốc chủ, nên ở yên trong cốc.” style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});“Vậy ta lấy danh nghĩa đi tuần tra một chút sản nghiệp của “Hoa tẫn cốc”, được không?” Long Tại Vũ nhìn nhìn Hoa Tề, bắt đầu thương lượng.

“Sau đó giống như lúc “tuần tra” Bách hoa lâu, bị người ta dán giấy niêm phong!” Hoa Tề không chút lưu tình, vạch trần Long Tại Vũ.

“Đó là ngoài ý muốn ” Long Tại Vũ có chút xấu hổ, mở miệng: “Ai bảo “Bách hoa lâu” mở ở hoàng thành a. Nếu ở nơi khác không phải sẽ không có việc gì sao! Cho nên cũng không thể trách ta a ”

“Sao không nói nữa?” Hoa Tề ôn nhu mở miệng. Thanh âm nhẹ nhàng như nước chảy.

Long Tại Vũ nhìn thấy Hoa Tề “ôn nhu”, lập tức câm miệng. Ô ô trừ phi hắn ngứa da mới chọc đến Hoa Tề lúc này!

“Nguyên lai ngươi ở chỗ này a. Ta tìm ngươi nửa ngày rồi.” Một người khác cũng làm cho Hoa Tề đau đầu đã đi tới.

“Liên Tâm. Liên Tâm, ngươi đến tìm ta sao?” Long Tại Vũ nhìn thấy Tô Liên Tâm, định tặng cho nàng một cái ôm đầy tiêu chuẩn. Lại nhìn đến Thi Dương ở phía sau, đành từ bỏ..

Ánh mắt giết người của hắn như đang nói: ngươi ôm thử xem! Thật đúng là một thùng dấm chua lớn a!

“Đúng vậy. Không đến tìm ngươi chẳng lẽ tìm khối băng kia a.” Tô Liên Tâm dùng cằm điểm điểm về phía Hoa Tề. Từ khi nàng nhìn thấy người này đến giờ, vẫn chưa từng thấy hắn thay đổi biểu tình!

“Là tìm ta ngoạn sao?”

“Là chào từ biệt.” Thi Dương bị Long Tại Vũ bỏ quên một bên, thản nhiên mở miệng. Sau đó ôm lấy thắt lưng Tô Liên Tâm, biểu tình đầy vẻ chiếm hữu.

“Ngay cả ngươi cũng muốn đi? Ta không phải sẽ nhàm chán đến chết sao? Mang ta đi theo đi.” Long Tại Vũ nghe thấy Tô Liên Tâm phải đi, vội vàng lôi kéo tay nàng.

“Ta cũng không muốn. Nhưng mà Thi mộc đầu nhất định muốn đi! Ta cũng không có biện pháp a. Người ta không phải nói “lấy gà theo gà, lấy chó theo chó” sao? Ta đã là người của hắn, có thể không theo hắn sao?” Tô Liên Tâm phối hợp, nắm chặt cánh tay Long Tại Vũ.

“Chúng ta đều là những con người tiến bộ của thời đại mới, sao có thể để mấy cái vấn đề này gây khó dễ a. Ngươi bây giờ liền thôi hắn, chúng ta cùng nhau đi”

Long Tại Vũ vừa nói dứt lời, Tô Liên Tâm lập tức bị Thi Dương lôi đi.

“Ta nói sai cái gì sao?” Long Tại Vũ có chút phản ứng trì độn, hỏi Hoa Tề.

“Ngươi chưa nói sai cái gì a. Ta nghĩ nếu dì Dung biết ngươi xúi người ta cùng ngươi bỏ trốn, nàng nhất định sẽ đem gia pháp ra, hảo hảo giáo huấn ngươi cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sĩ.” Hoa Tề liếc mắt, cao thấp đánh giá Long Tại Vũ: “Ngươi thật sự muốn cùng nàng bỏ trốn?”

“Ta cái gì cũng chưa nói.” Long Tại Vũ cười gượng một chút: ” nếu không có việc gì, ta trở về phòng đây.”

“Ngươi ngoan vậy sao?” Hoa Tề hoài nghi nhìn Long Tại Vũ: “Không phải lại nghĩ ra chủ ý xấu xa gì chứ?”

“Hoa Tề, ngươi cư nhiên không tin ta sao.” Long Tại Vũ ủy khuất nhìn Hoa Tề: ” ngươi hoài nghi ta.”

“Được rồi, làm ơn thu hồi nước mắt giả tạo của ngươi. Đi trở về đi”

“Cũng không biết tôn trọng vốc chủ chút nào. Nói sao ta cũng là chủ nhân của “Hoa tẫn cốc” a! Vì sao ai cũng có thể mắng ta?” Long Tại Vũ lầm bầm trong miệng. Hoa Tề ở một bên giả vờ như không nghe thấy. Có một cốc chủ luôn tìm phiền toái như hắn thật sự là bất hạnh của bọn họ a!

“Liên Tâm đi rồi sẽ không ai chơi cùng ta, sẽ nhàm chán chết a.” Long Tại Vũ nằm trên giường than thở.

“Ngươi vì sao lại muốn xuất cốc?” Hoa Luân vô thanh vô thức xuất hiện trong phòng Long Tại Vũ.

“Ngươi không phải biết rồi sao?” Long Tại Vũ đối với việc Hoa Luân đột nhiên xuất hiện cũng không kinh ngạc. Mấy ngày này hắn cùng Hoa Tề luôn đi theo bên cạnh mình.

“Ngay cả người của “Hoa tẫn cốc” cũng tra không được, ngươi làm sao tìm?” Hoa Luân nhíu mi: “không có một chút manh mối mà tìm một người đã biến mất, ngươi nghĩ có thể sao?”

“Vì sao không thể?” Long Tại Vũ xoay người, ngồi ở bên giường “ta đã nói sẽ vì nàng báo thù, không cần biết nguyên nhân gì.”

Hoa Luân nhìn Long Tại Vũ một hồi lâu, mới mở miệng: “Có một nơi có lẽ có thể giúp ngươi tìm được người kia.”

“Nơi nào?” Long Tại Vũ kích động nhìn Hoa Luân: ” ngươi mau nói a.”

“Ở trong hoàng thành có một nơi gọi “Vân Bảo”. Nơi đó gần như là mạng lưới của cả hoàng triều Hiên Viên. Chỉ cần ngươi muốn biết, bọn họ đều có thể tìm được. Có điều cái giá phải trả cũng không nhỏ!”

“Vân Bảo?” Long Tại Vũ trầm tư một lát: “Ta vì sao chưa từng nghe nói qua?”

“Ngươi nghe nói? Chờ đến lúc ngươi nghe nói, thái dương sẽ mọc từ hướng tây.” Hoa Luân tức giận mở miệng: ” ngươi ngoại trừ ăn và ngủ còn quan tâm đến cái gì?”

“Ta hiện tại không phải đã nghe nói sao? Thái dương cũng không mọc từ hướng tây a.”

“Không nói vô nghĩa với ngươi. Ngươi trước hết nghĩ xem có đi hay là không.”

“Đi a. Bọn họ muốn điều kiện gì?” Long Tại Vũ hiếm khi nghiêm túc mở miệng: ” ta đều sẽ đáp ứng.”

“Hiện tại làm sao biết a. Phải đợi sau khi ngươi đưa ra yêu cầu bọn họ mới nói cho ngươi cái giá phải trả!” Hoa Luân bị Long Tại Vũ làm cho tức giận đến trợn mắt. Hắn thật không hiểu. lúc trước lão cốc chủ và phu nhân sao lại tìm một tên “ngu ngốc” mang về?

” Aha ngươi không nói ta cũng không biết a!”

“Phải nói trước một việc. Sau khi ngươi làm xong việc này, phải ngoan ngoãn trở về làm cốc chủ của ngươi. Không thể cứ suốt ngày đùa giỡn không nghiêm túc như trước đây.” Hoa Luân nhân cơ hội đưa ra điều kiện.

“Nhất định nhất định.” Long Tại Vũ vội gật đầu đáp ứng.

“Vậy không được dỗi ý nga.” Hoa Luân không tin tưởng, phải xác định lại lần nữa. Long Tại Vũ “tiền khoa” nhiều lắm. Làm cho người ta rất khó xác định câu nói kia của hắn là thật hay giả!

“Nhất định sẽ không đổi ý.” Long Tại Vũ dùng ánh mắt chân thật nhất của mình, nhìn Hoa Luân.

“Vậy ngươi đi cùng Tô tiểu thư là được rồi. Nhưng mà ngươi phải cam đoan với ta không được hướng Tô tiểu thư “đòi yêu”!”

“Cái đó là ta nói đùa a!” Long Tại Vũ có chút dở khóc dở cười.

“Nói đùa cũng không được.” Hoa luân giận dữ, trách cứ một tiếng: “Ngươi làm như vậy sẽ huỷ hoại danh dự của Tô tiểu thư. “

Nói cùng cổ nhân thật đúng là không thông a. Nếu nói với bọn họ thời đại kia của mình khắp nơi đều có thể phát sinh “một đêm tình”, bọn họ có phải sẽ tức đến hộc máu, chết ngay tại chỗ?

“Ta đã biết. Về sau sẽ không.” Long Tại Vũ thở dài. Vì để cho bên tai mình thanh tỉnh, vẫn là nên cùng Tô Liên Tâm duy trì khoảng cách a. Nếu không có ngày sẽ bị thùng dấm chua Thi Dương chém chết!

“Vậy là tốt rồi. Ta đi trước. Ngươi tự mình thu dọn đồ đạc đi.” Hoa Luân sau khi nghe được Long Tại Vũ trả lời, mới vừa lòng rời đi. Tuy rằng không biết lời cam đoan của hắn có bao nhiêu độ tin cậy?

” Ya ” Long Tại Vũ từ trên giường nhảy xuống, chạy đến phòng của Tô Liên Tâm..

” Liên Tâm Liên Tâm ngày mai ta có thể đi cùng ngươi rồi a ” Long Tại Vũ một cước đá văng cửa phòng của Tô Liên tâm. Đến khi nhìn thấy tình cảnh bên trong, mặt hồng tai đỏ, vội vàng rời khỏi phòng, thuận tiện đóng cửa dùm bọn họ:: ” thực xin lỗi ta cái gì cũng chưa thấy các ngươi cứ tiếp tục ”

Thi Dương mặt mày méo mó, nhìn thấy cửa phòng mở rồi lại đóng, một hồi lâu mới có thể nghẹn ra một câu: “Chúng ta đêm nay đi thôi ”

Mặc kệ người nào đó chuyện tốt bị đánh gảy, sắc mặt vẫn chưa tốt. Mà kẻ đánh gãy kia lại là tiểu quỷ từng tuyên bố muốn dẫn Tô Liên Tâm “bỏ trốn”!

Long Tại Vũ chạy như điên về phòng mình, sau đó lại suy nghĩ. Không đúng a! Bọn họ bất quá là hôn môi thôi, ta vì sao lại chạy ra a?

Long Tại Vũ nghĩ đến bộ dáng hai người khi nãy, trong đầu không khỏi hiện lên ánh mắt của Hiên Viên Thiên Hành khi chuyên chú nhìn mình. Nếu hắn vẫn luôn ôn hoà, có phải mình sẽ không chán ghét hắn như vậy?

Phi! Ta suy nghĩ cái gì a? Khi Long Tại Vũ ý thức được mình đang tìm ưu điểm của Hiên Viên Thiên Hành, vội mạnh mẽ lắc đầu. Mình chẳng lẽ là thụ ngược cuồng sao? Nếu không sao lại nghĩ điểm tốt của tên biến thái kia?

Mệt nhọc! Phải! Nhất định là mệt nhọc. Ngủ một giấc thì tốt rồi.

Long Tại Vũ nằm trên giường, tự trấn an mình. Nhưng lăn qua lăn lại vẫn không thể ngủ.

"A phiền muốn chết " Long Tại Vũ từ trên giường bật dậy. Nguyên bản chăn đệm ngăn nắp đã bị hắn vò đến không ra hình dạng.

"Ngươi có bệnh a. Không có việc gì la hét làm gì?" Hoa Tề vừa vặn đi ngang qua, bị Long Tại Vũ làm giật mình, đẩy cửa phòng hắn, tức giận mở miệng.

"Hắc hắc ta ngủ " long Tại Vũ ngây ngô cười một tiếng, lại nằm tại đống hỗn độn trên giường.

"Ngủ cái gì? Giờ phải dùng ngọ phạn!" Hoa Tề kéo Long Tại Vũ đứng dậy: "Ta gọi người thu dọn giường, ngươi đi ra ngoài đi."

"Nga." Long Tại Vũ mới vừa đi hai bước lại ngừng lại: "Hoa Tề, thích một người cảm giác thế nào?"

"Ngươi sẽ không là thật sự thích Tô tiểu thư chứ?" Hoa Tề chớp chớp mắt: "nếu ngươi dám nói phải, ta không ngại cho ngươi thư giãn gân cốt!"

"ta cái gì cũng chưa nói. Ta đi dùng ngọ phạn." Long Tại Vũ cười gượng một chút. Nguyên lai Hoa tề vẫn còn nhớ rõ lời nói đùa của hắn a!

Có điều, hắn sẽ không thật sự có hảo cảm với phụ thân của hắn chứ? Cái gã nam nhân bá đạo kia

() dấm chua: chỉ những người đang ghen tuông

() ngọ phạn: cơm trưa

27. Chương 26

"Liên Tâm Liên Tâm ngươi thức dậy chưa? Chúng ta đi thôi " Long Tại Vũ đứng ở cửa phòng của Tô Liên Tâm. Lần này hắn không có trực tiếp xông vào, mà là rất lễ phép gõ cửa.

"Liên Tâm chúng ta phải đi nga " Long Tại Vũ đợi thật lâu vẫn không thấy Tô Liên Tâm đáp lại, lại gõ cửa.

"Ta đi vào nga " Long Tại vũ nhẹ nhàng đẩy cửa, phát hiện bên trong không có ai, kinh ngạc mở miệng: "người đâu?"

"Ngươi là nói bọn họ sao?" Thanh âm của Hoa Luân từ phía sau Long Tại Vũ vang lên: "Thi Dương sợ ngươi cùng lão bà của hắn "bỏ trốn", nửa đêm hôm qua đã mang Tô Liên Tâm đi rồi. Phỏng chừng cả "Hoa tẫn cốc" này, cũng chỉ có ngươi là không biết mà thôi."

"Các ngươi là cố ý phải không?" Long Tại Vũ tức giận nhìn Hoa Luân: "Đừng tưởng rằng ta lần nào cũng sẽ lạc đường!" "Chúng ta chính là cố ý." Hoa Luân đắc ý nhìn Long Tại Vũ: "Ngươi có thể tự mình đi ra ngoài mà. Không phải chỉ là một khu rừng nhỏ thôi sao!"

"Ta ta đi cho các ngươi xem." Long Tại Vũ đẩy ra Hoa Luân đang chặn trước mặt: "Ta cũng không tin ta không thể đi ra."

"Ta cũng tin tưởng ngươi không thể đi ra. " Hoa Luân từ phía sau nói vọng theo Long Tại Vũ: " Lúc ngươi đi, nhớ mang theo nhiều lương khô một chút. Vạn nhất đi ra không được cũng không cần chạy loạn. Cứ ở

yên một chỗ, chờ chúng ta đến tìm ngươi. Còn nữa, ngươi không nhớ đường đi ra ngoài cũng không việc gì, chính là đừng không nhớ đường trở về nga."

"Ngươi ngươi cút một bên cho ta " Long Tại Vũ hướng trở về phòng lấy hành lý, lại lao ra cửa: "Bổn thiếu gia sẽ tự đi ra cho ngươi xem." style="display:inline-block;width:300px;height:250px" data-ad-slot="7309093013"> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});"Ta đây chờ nga " Thanh âm Hoa Luân lạnh lùng truyền đến.

"Đáng giận. Ta nhất định đi ra ngoài cho ngươi xem." Long Tại Vũ đi về phía trước, trên đường đi không ngừng lẩm nhẩm.

Cũng là nơi này

Cũng là rừng cây này

Cũng lại lạc đường

Long Tại Vũ buồn bực đi qua đi lại. Cũng cùng một chỗ, chỉ thiếu cái người đã từng gặp ở nơi này mà thôi

"Ngươi là đang tìm ta sao?" Thanh âm quen thuộc từ trên cây truyền đến. Long Tại Vũ theo phản xạ nhìn về nơi vọng ra âm thanh. Khi nhìn thấy người đang ở trên cây, hắn cảnh giác lùi về phía sau mấy bước.

"Ngươi sao lại ở nơi này?" Long Tại Vũ cảnh giác nhìn Hiên Viên Thiên Hành. Hắn không phải hẳn là ở hoàng thành sao? Vì sao lại xuất hiện ở chỗ này?

"Chúng ta là ở chỗ này gặp nhau, bảo bối nhi không nhớ sao?" Hiên Viên Thiên Hành từ trên cây nhảy xuống: "Ngươi muốn đi đâu? Là đi tìm ta sao?"

"Ít tự kỷ đi." Long Tại Vũ lui về phía sau vài bước: "Ngươi đừng qua đây! Từ khi ta gặp ngươi không có chuyện gì tốt cả!!"

"Bảo bối đừng nói như thế! Ta biết trước kia là ta không đúng. Cho ta giải thích được không?" Hiên Viên Thiên Hành quả nhiên đứng ở tại chỗ, có chút ai oán nhìn Long Tại Vũ.

"Ngươi giải thích? Hôm nay thái dương không có mọc từ hướng tây a. Nói mau, mục đích của ngươi là gì. Bằng không ta sẽ không khách khí!" Long Tại Vũ vẫn như trước, vẻ mặt cảnh giác nhìn Hiên Viên Thiên Hành. Hắn muốn giải thích? Buồn cười

"Ta nói thật đánh gảy gân chân của ngươi là ta sai. Bức ngươi ăn "Hóa công tán" cũng là ta sai. Xin ngươi tha thứ cho ta đi."

"Ngươi không phải là người khác dịch dung chứ?" Long Tại Vũ nhìn chằm chằm Hiên Viên Thiên Hành đang đứng trước mặt.

"Sao lại có thể. Ai dám dịch dung thành hình dáng của ta. Trừ phi hắn không muốn sống nữa!" Hiên Viên Thiên Hành vẻ mặt ngạo nghễ, mở miệng.

" Ngươi không phải chỉ là tự kỷ bình thường " Long Tại Vũ cảm giác không còn lời nào để nói.

"Vậy là ngươi tha thứ cho ta!" Hiên Viên Thiên Hành làm ra vẻ muốn đi đến ôm Long Tại Vũ.

"Đứng lại. Không được tới gần ta." Trước khi vẫn chưa hiểu rõ ý tứ của hắn, Long Tại Vũ không muốn mạo hiểm!

"Ta không đáng tín nhiệm như vậy sao?" Hiên Viên Thiên Hành hơi cười khổ.

"Ta đây đánh gảy gân chân của ngươi, để ngươi tàn phế cả đời, ngươi sẽ tha thứ cho ta sao?" Long Tại Vũ lạnh lùng cười. Giả vờ đáng thương sao? Chiêu này khi hắn ba tuổi đã biết dùng rồi!

"Ta biết ta sai rồi "

"Ngươi rốt cuộc đến đây làm gì?" Long Tại Vũ đánh gảy lời nói của Hiên Viên Thiên Hành. Hắn rốt cuộc muốn chơi trò gì đây?

"Ta đang đợi ngươi a. Từ khi chân có thể đi lại, ta luôn ở đây đợi ngươi." Hiên Viên Thiên Hành nghiêm túc nhìn Long Tại Vũ: "Những ngày ở nơi đây ta đã suy nghĩ rất nhiều. Ta biết ta sai rồi. Ta không nên đánh gảy gân chân của ngươi. Xin ngươi tha thứ cho ta đi!"

"Phụ hoàng ngươi rốt cuộc muốn làm gì a?" Long Tại Vũ xem như bị hắn đánh bại. Lâu như vậy còn chưa nói đến vấn đề chính a.

"Không a. Chính là muốn cùng đi với ngươi mà thôi." Hiên Viên Thiên Hành thấy Long Tại Vũ đã dịu xuống, lập tức được một tấc lại lấn một thước, vội tới gần.

"Ta còn có việc, không thể đi cùng ngươi. " Nghĩ muốn cùng đi? Lừa tiểu hài tử ba tuổi sao!

"Thật mà. Ta đem mọi việc đều giao lại cho Vô. Bây giờ cũng sẽ không cản trở ngươi. "Hiên Viên Thiên Hành vội vàng mở miệng. Hoàn toàn không để cho Long Tại Vũ có cơ hội phản đối.

"Có ai từng nói với ngươi là ngươi rất vô lại chưa " Long Tại Vũ cảm giác gân xanh trên trán mình đang kịch liệt vận động.

"Không có a " Ai dám a! Chỉ sợ còn chưa nói đã bị chém rồi.

"Ta nói ngươi đừng quấn quít lấy ta. Ta chán ghét cái chỗ kia." (ý em ấy là hoàng cung)

"Ta biết a. Cho nên ta đi ra cùng ngươi a." Hiên Viên Thiên Hành mở miệng, dường như không hiểu ý tứ của Long Tại Vũ.

"Ngươi tùy ngươi đi! Muốn theo tới khi nào thì theo, chỉ cần lúc ta làm việc đừng cản trở ta là được rồi.

"Ngươi cứ yên tâm. Ta sẽ không trở ngại ngươi." Hiên Viên Thiên Hành tự mình làm một cái tư thế thắng lợi. Hắn đã biết tiểu Vũ là người mạnh miệng mềm lòng mà

Long Tại Vũ mắt nhìn Hiên Viên Thiên Hành đi theo sau hắn, âm thầm thở dài. Mình làm sao vậy, tại sao lại để hắn đi cùng?

"Uy " Long Tại Vũ đột nhiên ngừng lại.

"Làm sao vậy?" Hiên Viên Thiên Hành khó hiểu nhìn Long Tại Vũ.

"Ngươi dẫn đường a. Ta lại không biết đường này phải đi như thế nào." Long Tại Vũ tức giận mở miệng. Hắn cũng không phải không biết mình sẽ lại lạc đường

"Vậy ngươi đi theo ta." Hiên Viên Thiên Hành cười trộm một chút. Vật nhỏ, ta không sợ sẽ không bắt được ngươi!

28. Chương 27

"Bảo bối, kế tiếp chúng ta đi đâu?" Hiên Viên Thiên Hành đang đi ở phía trước đột nhiên xoay người lại.

"Đi hoàng thành. Còn nữa, về sau đừng bảo ta "bảo bối"." Phanh lại không kịp, Long Tại Vũ thiếu chút nữa va vào lòng ngực Hiên Viên Thiên Hành. Hồi tưởng lại, tình cảnh lần đầu tiên khi hai người gặp mặt cũng giống như thế, chỉ khác lần này Hiên Viên Thiên Hành không trúng độc mà thôi!

"Bảo bối muốn đi hoàng thành?" Hiên Viên Thiên Hành kinh hỉ, nhìn Long Tại Vũ: "Nguyên lai bảo bối ngay từ đầu đã muốn đi tìm ta a!"

"Tìm cái đầu nương ngươi! Ta lặp lại lần nữa, đừng bảo ta "bảo bối". Nếu không liền cút!" Long Tại Vũ một cước đá hướng Hiên Viên Thiên Hành. Hiện tại tình huống giống như trái ngược thì phải? Lúc ấy là chính mình chọc hắn tức giận đến phát độc, hiện tại là hắn chọc mình tức giận đến muốn đánh người. (đã đánh rồi)

“Nương của ta không phải cũng là nãi nãi của ngươi đó thôi! Lão thái bà kia đã sớm tử rồi. Tìm nàng là phải xuống hoàng tuyền a.” Hiên Viên Thiên Hành tránh cú đá “vô ảnh cước” của Long Tại Vũ, giả ngu trả lời. “Cút! Cút càng xa càng tốt ” Một cước kia của Long Tại Vũ đá vào thân cây. Hiện tại thật hận không thể có một thanh bả kiếm trong tay, trực tiếp đâm chết hắn cho xong.

“Không cần nhẫn tâm như vậy a. Ngươi nếu muốn đá ta cho ngươi đá là được rồi.” Hiên Viên Thiên Hành bày ra bộ dáng “đả bất hoàn thủ, nhạ bất hoàn khẩu”.

“” Long Tại vũ không nói nên lời, nhìn nhìn Hiên Viên Thiên Hành. Thần a. Tên vô lại này thật sự là hoàng đế sao? Sẽ không phải là người khác giả mạo chứ?

Hiên Viên Thiên Hành nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Long Tại Vũ. Hắn đã biết Khải nhi sẽ không nhẫn tâm như vậy mà! (hắn là tức giận nói không nên lời!!!) style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});“Ngươi tại sao lại ở chỗ này?” Long Tại Vũ khó hiểu, nhìn Hiên Viên Thiên Hành. Hắn mới không tin người nọ đến đây chỉ để giải thích!

“Chờ ngươi a ” Hiên Viên Thiên Hành tự nhiên trả lời. Khi nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của Long Tại Vũ nhìn mình, lập tức tăng thêm ngữ khí: “ta thật sự là đang đợi ngươi.”

“Vậy ngươi làm sao biết ta nhất định sẽ đi đường này?” Long Tại Vũ không rõ hắn vì sao có thể khẳng định mình nhất định sẽ đi con đường này?

“Hai mặt “Hoa tẫn cốc” là núi. Một bên là huyền nhai. Ngươi nhất định sẽ chọn con đường tốt nhất, cũng chính là nơi này!” Hiên Viên Thiên Hành trộm cười một chút. Nếu không phải mình tìm không được đường vào cốc thì đã sớm vào đó đem bảo bối “đoạt” lại

“Ngươi đúng là rất tinh tường.” Long Tại vũ mất tự nhiên, hừ một tiếng: “Vậy ngươi sao lại biết ta nhất định ở chỗ “Hoa tẫn cốc”?”

“Ngươi không phải đi cùng tên Hoa Tề nào đó sao. hắn là người của “Hoa tẫn cốc”, đương nhiên sẽ mang ngươi quay về nơi này.” Hiên Viên Thiên Hành ngữ khí chua xót, hỏi Long Tại Vũ: “Ngươi cùng hắn có quan hệ gì? Vì sao hắn lại làm nhiều chuyện cho ngươi như vậy?”

“Phụ hoàng. Ngươi không thấy mình quản nhiều việc quá sao? ” Long Tại Vũ tăng thêm hai chữ “phụ hoàng”.

“Ai nha bảo bối. Ngươi phải biết rằng phụ hoàng thích ngươi đến cỡ!” Hiên Viên Thiên Hành nhíu mày: ” “Quan tâm” là chuyện đương nhiên a!”

“Làm cho phụ hoàng “lo lắng”, thật sự là “lỗi” của nhi thần.” Long Tại Vũ đảo mắt khinh thường: “Ngài vẫn là nên trở về thì tốt hơn. Nhi thần thật không “nhẫn tâm” thấy ngài “chịu khổ”.”

“Phụ hoàng cũng không nhẫn tâm thấy Khải nhi chịu khổ. Vẫn là cùng cha trở về thì tốt hơn. Trong hoàng cung muốn cái gì mà không có.” Hiên viên thiên Hành cười cười tiếp lời. Nghĩ muốn đuổi ta đi? Không có cửa đâu! lần này cho dù bị đánh chết cũng phải bám bên người hắn.

“Ngươi không có sự cho phép của ta không được cùng ta nói chuyện.” Long Tại Vũ thở phì phì, xoay người đi. Hắn thật không hiểu nổi tên vô lại này sao có thể sống đến bây giờ? Không có ai giết chết hắn sao?

“Bảo bối không cần đi nhanh như vậy a.” Hiên Viên Thiên Hành vội vàng đuổi theo: “Bảo bối ngươi đi nhầm đường rồi.”

“Lão tử thích đi nhầm, liên quan gì ngươi.” Long Tại Vũ không dừng, ngược lại càng đi nhanh hơn.

“Đó là ngược hướng ra rừng cây.” Hiên Viên Thiên Hành cũng không kéo Long Tại Vũ lại, chỉ đi theo phía sau hắn, thờ ơ mở miệng.

“Lão tử thích ” Long Tại vũ nổi giận gầm lên một tiếng, rõ ràng ngay cả khinh công cũng lấy ra dùng.

“Ngươi chậm một chút a.” Hiên Viên Thiên Hành vội vàng đuổi theo. Khinh công của Khải nhi tốt lắm. Vạn nhất lạc mất sẽ rất phiền phức.

Long Tại Vũ không để ý tới Hiên Viên Thiên Hành, tiếp tục đi về phía trước.

“Cẩn thận ” từ phía sau, tiếng nói của Hiên Viên Thiên Hành đột nhiên trở nên cứng rắn. Cùng lúc, một chi đoản tiễn từ bên trái Long tại Vũ bắn ra.

“Ai cần ngươi nhiều chuyện.” Long Tại Vũ thân thủ tiếp được đoản tiễn. Phản thủ bắn ngược về hướng tiễn phát ra.

“Kẻ nào, mau ra đây?” Long Tại Vũ nghe được tiếng kêu thảm thiết truyền đến. Trong lòng biết không có khả năng chỉ đến một người.

“Các huynh đệ, đều xuất hiện đi.” Một đám hắc y che mặt đem hai người bao vây.

“Các ngươi là ai? Giữa ban ngày còn mặc hắc y. có bệnh à.” Long Tại Vũ khinh thường nhìn đám thích khách trước mặt. Ban ngày còn mặc hắc y. Sợ người ta không biết bọn họ là thích khách sao!

“Chúng ta là tới giết Hiên Viên Thiên Hành. Không muốn chết liền cút sang một bên đi.” Tên cầm đầu dùng vũ khí chỉ hướng Hiên Viên Thiên Hành.

“Giết hắn? Vậy thì cùng ta không quan hệ a. các ngươi cứ từ từ. Ta sẽ không làm trở ngại các ngươi..” Long Tại vũ dứt khoát tránh đường.

“Bảo bối, ngươi sao lại nhẫn tâm như vậy? Ta nếu bị thương ngươi không đau lòng sao?” Hiên Viên Thiên Hành hoàn toàn không đem bọn thích khách này để vào mắt. Nhưng lại dùng ánh mắt ai oán nhìn Long Tại Vũ.

“Các ngươi là quan hệ gì?” Tên cầm đầu thấy hai người “đã chết đến nơi” còn có tâm tình đùa giỡn, sớm đã tức giận.

“Không quan hệ ”

“Phụ tử tình nhân ” Hai người đồng thời mở miệng.

“Vậy thì giết hết lên a các huynh đệ. Giết bọn họ chúng ta sẽ có một ngàn vạn lượng hoàng kim a.”

“ Ngươi còn rất đáng giá ” Long Tại Vũ nhìn Hiên Viên Thiên Hành, tức giận mở miệng. Thuận tiện tránh thoát một kích trí mạng.

“Aha đâu có ” Hiên Viên Thiên Hành cười gượng một chút. Điêu luyện vừa giết vừa hướng về phía Long Tại Vũ tiến tới.

“Con mẹ nó. Ngày nào đó thiếu gia nếu không có tiền liền đem bán ngươi.” Long Tại Vũ nghiến răng nghiến lợi. Mình sao lại xui xẻo như vậy? Từ khi gặp phải hắn không gặp được chuyện gì tốt. Không bằng một sét đánh chết hắn cho bớt việc

() Đả bất hoàn thủ, nhạ bất hoàn khẩu: đánh không đánh lại, mắmng không mắng lại.

29. Chương 28

” Mẹ nó, ngươi còn không đi? Chờ ngươi giết sạch bọn họ rồi không chừng lại có kẻ khác đuổi theo.” Long Tại Vũ đứng một chỗ, xem Hiên Viên Thiên Hành không có việc gì làm lại đi đánh nhau cùng thích khách không khỏi tức giận mắng.

” Ai nha bảo bối, ngươi đừng đi nhanh như vậy. Ta lập tức sẽ”.Hiên Viên Thiên Hành vừa thấy Long Tại Vũ đi liền lập tức đuổi theo.

Long Tại Vũ quay đầu nhìn Hiên Viên Thiên Hành liếc mắt một cái. Trong lòng không khỏi giận. Lần đầu tiên nhìn thấy hắn đã bị nhắm trúng. Gặp lại hắn thì chạy trối chết. Lần thứ ba nhìn thấy hắn thì bị hắn đánh gẩy gân chân. Hiện tại thì bị người đuổi giết! Vẫn là không biết tại sao bị người đuổi giết.

” Bảo bối ngươi đi như vậy thế nào cũng lạc đường đó ”. Hiên Viên Thiên Hànhđuổi theo Long Tại Vũ: “Đừng nóng giận.”

” Cút. Ta không muốn gặp ngươi ”. Long Tại Vũ không hiểu được. Người trong thiên hạ nhiều như vậy, hắn như thế nào lại nhắm trúng mình? ”Nhưng ta hiện tại bị người đuổi giết, không có chỗ để đi a”. Hiên Viên Thiên Hành đáng thương hề hề nhìn Long Tại Vũ: ” Ngươi nếu không thu lưu ta, ta đây làm sao bây giờ?”

” Không phải việc của ta”. Long Tại Vũ dừng lại cước bộ. Trợn mắt trừng Hiên Viên Thiên Hành:” Là ngươi bị người đuổi giết, không phải ta”

” Nhưng hiện tại chúng ta là một thằng thượng đích châu chấu (cùng hội cùng thuyền) không phải sao? Cho nên chúng ta chỉ có thể cùng nhau đi”. Hiên Viên Thiên Hành lời lẽ hùng hồn nói.

“Thả ngươi con bà nó giầy u-la cứt chó điểu đản thí (TT^TT anh hùng nào giúp ta dịch câu đây đi) ai với ngươi là cùng hội cùng thuyền ” style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});“Bọn họ ở đây. Không được để cho bọn họ chạy ”. Long Tại Vũ còn chưa có nói xong thì truy binh đằng sau đã muốn đuổi tới.

“Là bọn chúng a”. Hiên Viên Thiên Hành nhẫn cười nhìn gương mặt biến sắc của Long Tại Vũ:” Cho dù ngươi hiện tại muốn đi, bọn họ cũng sẽ hội đuổi giết ngươi”

“ dựa vào ” Long Tại Vũ tức giận mắng một tiếng. Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách! Hắn không có thời gian nhàn rỗi ở đây theo chân bọn họ nháo!

“Uy. Bọn họ vì cái gì phải đuổi giết ngươi a?” Long Tại Vũ một bên chạy một bên mở miệng hỏi. Hắn chính là không rõ. Hiên Viên Thiên Hành dù nói thế nào cũng là vua của một nước. Ai muốn chết mà dám công khai đuổi giết hắn a?

” Ta cũng không rõ ràng a”. Hiên Viên Thiên Hành cũng không hiểu được những người này vì cái gì nhận thức mình? Không phải ở trong hoàng cung đã có người thay thế mình? Như thế nào còn có thể có người biết hành tung của mình? Trừ phi bên trong hoàng cung có nội gian

“Chính ngươi bị người đuổi giết quên đi. Coi như ta không hỏi”. Long Tại Vũ có chút nhụt chí. Bọn họ có phải là người xui xẻo trên thế giới? Không biết tại sao lại trở thành ” Tội phạm truy nã” có lẽ chính mình xui xẻo thôi

” Aha bảo bối, chúng ta hiện tại đi nơi nào?” Hiên Viên Thiên Hành vội cười làm lành. Mà ý cười lại không có trong mắt. Mặc kệ là ai đuổi giết hắn, nếu bị hắn tra ra chỉ có đường chết. Cư nhiên dám đến phá hư hắn cùng bảo bối hẹn ước!

” Ta làm sao biết ngươi muốn đi đâu? Ta chỉ biết ta muốn đi hoàng thành.” Long Tại Vũ cước bộ nhanh hơn, ý đồ đem Hiên Viên Thiên Hành bỏ phía sau.

“Chúng ta phải cùng nhau a”. Hiên Viên Thiên Hành xem Long Tại Vũ cước bộ nhanh hơn, vội vàng đuổi theo. Nghĩ muốn bỏ hắn phía sau. Không có cửa đâu! Lần này nói cái gì cũng sẽ không để cho bảo bối chạy trốn!

“Ta không nghĩ muốn cùng ngươi một chỗ ”. Long Tại Vũ ngừng lại, một chữ một chữ theo miệng thốt ra.

“Ngươi không nên ép ta lại sử dụng thủ đoạn đem ngươi lưu lại”. Hiên Viên Thiên Hành xem Long Tại Vũ kiên trì đuổi chính mình đi, tính nhẫn nại vốn không nhiều đã dùng hết, cố gắng che dấu bản tính sắp lộ ra. Chính mình đều ăn nói khép nép hướng bảo bối giải thích, bảo bối còn muốn thế nào?

“Vậy ngươi sẽ thấy đánh gảy gân chân của ta tốt lắm? Có lẽ ngươi hiện tại là nghĩ như vậy đi”. Long Tại Vũ châm chọc nhìn Hiên Viên Thiên Hành: “Cũng là ngươi nghĩ tới “Hảo” biện pháp?”

“Ta ”. Hiên Viên Thiên Hành bị nói đến á khẩu không trả lời được. Đúng vậy, hắn đã muốn thương tổn Khải nhi một lần.

“Đây là bản tính của ngươi đi. Từ nhỏ đã bị huấn luyện thành lãnh huyết vô tình. Có lẽ trong tư tưởng của ngươi chỉ có thuận theo ngươi. Nếu có một người bất đồng xuất hiện trong thế giới của ngươi mang đến cảm giác khác lạ. Ngươi muốn có hắn! Vậy ngươi có hay không nghĩ tới, nếu ngươi thật sự chiếm được hắn

về sau? Phải chăng nếu không còn hứng thú liền vứt bỏ. Ngươi như vậy cùng tiểu hài tử tranh giành một món đồ chơi có gì khác nhau? Ngươi chưa từng nghĩ tới cảm thụ của người khác! Cũng chưa từng hỏi qua cảm thụ của người khác. Ngươi thật quá ích kỷ". Long Tại Vũ không để ý tới thích khách đã muốn đuổi theo. Một mặt chỉ trích Hiên Viên Thiên Hành.

" Ta không có nếu ta không để ý đến cảm thụ của ngươi thì đã trực tiếp đem ngươi trở về. Ngươi không phải là đối thủ của ta. Ta chính là rấtquan tâm đến cảm thụ của ngươi mới có thể như vậy luôn lo lắng". Hiên Viên Thiên Hành bị lời nói của Long Tại Vũ chọc giận, nhưng hắn vẫn không hướng Long Tại Vũ ra tay, mà đem lũ thích khách đuổi theo làm nơi trút giận, bắt đầu giết chóc.

" Đủ rồi ". Long Tại Vũ hoảng sợ nhìn thấy Hiên Viên Thiên Hành như Tu La đến từ địa ngục. Đột nhiên có một loại ý tưởng. Có lẽ hắn đối với chính mình đều đã thực nhân nhượng

"Cái gì đủ rồi? Là chính bọn hắn muốn chết. Ngươi nói đúng. Ta chính là" Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết". Nhưng ta thật không hiểu được. Vì cái gì đối với ngươi lại không thể hạ thủ được có khi ta thật muốn giết ngươi khiến cho ngươi không thể rời đi. Nhưng ta đều nhịn xuống. Bởi vì ta biết nếu làm như vậy thì chính mình nhất định sẽ hối hận". Hiên Viên Thiên Hành cả người đầy huyết đi đến trước mặt Long Tại Vũ: " Ngươi tốt nhất không còn muốn rời xa ta. Nếu không ta cũng không biết chính mình lại làm ra chuyện gì khiến ngươi hờn giận"

"Ngươi là kẻ điên kẻ điên ". Long Tại Vũ nước mắt lưng tròng, hắn không rõ chính mình rốt cuộc chọc tới dạng người gì.

" Đúng ta là kẻ điên Nhưng ngươi phải cùng kẻ điên này ở cùng một chỗ cả đời. Thậm chí càng lâu. Ngươi có biết. Ở hoàng tộc có một loại võ công có thể làm cho con cháu có cùng huyết thống trường sinh rất khó luyện thành được bất quá ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ luyện thành! Ngươi cũng như vậy! Ta kiếp này đã chọn ngươi Vậy ngươi cũng đừng nghĩ muốn lẫn trốn ta". Hiên Viên Thiên Hành hai tay nhiễm huyết sờ mặt Long Tại Vũ: "Bảo bối. Ta sẽ làm cho ngươi cả đời đều mang dung nhan này.".

" Ngươi thích chính là gương mặt của ta sao?". Long Tại Vũ thanh âm có chút run rẩy hỏi. Trong tay mũi kiếm nhọn chợt lóe. Trên mặt liền có một vết thương thật sâu: "Hiện tại mặt của ta đã bị hủy. Ngươi có thể rồi rồi "

"Bị hủy? Bị hủy rất tốt. Như vậy sẽ không có những kẻ luôn sử dụng ánh mắt mê đắm nhìn ngươi. Gương mặt của ngươi chỉ có thể ở trước mặt ta lộ ra tươi cười ". Hiên Viên Thiên Hành mê muội vuốt mặt Long Tại Vũ: "Ngươi biết không? Ta thật muốn đem tất cả những người thấy ngươi đều giết hết!"

"Ha ha nguyên lai cũng cũng chỉ là một kẻ điên đáng thương ". Long Tại Vũ đem tay Hiên Viên Thiên Hành mở ra: " Ngươi có dự đoán được thân xác của ta sẽ ra sao không?"

"Có ý tứ gì?". Hiên Viên Thiên Hành nhìn Long Tại Vũ: "Ngươi nghĩ muốn tự sát?"

" Ta sẽ không ngốc như vậy". Long Tại Vũ khinh thường lắc lắc đầu: "Đó là hành vi của kẻ nhu nhược". Cho dù muốn chết cũng phải chết cho đáng a.

"Ngươi thật đúng là làm cho ta mê muội!". Ánh mắt Hiên Viên Thiên Hành dần lui đi vẻ điên cuồng lúc đầu, biểu tình dần dần khôi phục bình thường: "Ta thật rất thích ngươi. Cho nên sẽ làm ra một ít chuyện cực đoan. Ngươi không cần sinh khí".

Long Tại Vũ nhìn ánh mắt Hiên Viên Thiên Hành, tự cố tìm lý do xoay người rời đi. Tha thứ hắn? Sẽ không Hiên Viên Thiên Hànhhắn rất nguy hiểm. Nếu bản tính hắn luôn che dấu bộc lộ ra, ai cũng không thể khống chế được. Hắn chính là người như vậy!

30. Chương 29

“Bên kia có nguồn nước. Chúng ta đi tẩy tẩy huyết trên người đi!”. Hiên Viên Thiên Hành giữ chặt Long Tại Vũ: ” Hiện tại bộ dáng của chúng ta mà ra khỏi rừng thì sẽ hù chết người đó”

“Buông tay. Cho dù ngươi không nói ta cũng biết”. Long Tại Vũ bỏ tay Hiên Viên Thiên Hành ra: ” Tất cả huyết này cũng đều là trách nhiệm của ngươi đi!”

“Mặt của ngươi còn đau không?”. Hiên Viên Thiên Hành vừa đi vừa chần chừ hỏi.

“Cám ơn đã quan tâm. Nhất thời sẽ không chết được!”. Long Tại Vũ châm chọc nhìn Hiên Viên Thiên Hành liếc mắt một cái: “Gân chân của ta bị chặt đứt đều có thể vô sự còn sợ chút tiểu thương này sao?”.

“Ta ” “Tại hạ ở chỗ này chờ hai vị thật lâu”. Một người từ cái cây phía trước hai người nhảy xuống.

“Ách ”. Long Tại Vũ nhìn thấy trước mắt là một thân áo trắng, tay cầm chiết phiến(quạt), diện mạo thập phần xấu xí, nghi hoặc mở miệng hỏi: “Hắn là ai vậy a?”

Lời này đương nhiên là hỏi Hiên Viên Thiên Hành. Hắn niên kỉ so với chính mình lớn hơn, nhận thức người so với chính mình đương nhiên cũng hơn(t/g: đây là cái lí luận gì a?)

“Không biết!”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy người trước mắt mình phong thái phong lưu, trở mình xem thường: “Ai nhận thức kẻ thần kinh này a!” style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});“Ngươi hừ các ngươi giỏi lắm. Lão tử là “Toản địa thử” Lịch Nghiêm”. Người tới vẻ mặt kiêu ngạo nhìn hai người: “Các ngươi ngoan ngoãn muốn chịu trói hay chờ lão tử động thủ? Lão tử nói cho các ngươi biết, chờ khi lão tử động thủ thì sẽ không để các ngươi thoải mái vậy đâu!”

“Này kẻ ngu ngốc, biết chính mình đang nói cái gì không?”. Long Tại Vũ khóe miệng co rúm lại. Ở trước mặt Hiên Viên Thiên Hành tự xưng là “Lão tử”, hắn không muốn sống nữa chắc!

” Thằng nhãi con, ngươi có biết ngươi đang nói gì không? Lão tử thấy các ngươi còn nhỏ nên mới tốt bụng khuyên bảo(edit: lạy hồn, anh Hiên làm cha người ta rồi mà nó kêu ảnh nhỏ, thần kinh quá). Ngươi đã không nghe lời lão tử nói thì lão tử sẽ không khách khí!”. Lịch Nghiêm xem hai người ” chết đến nơi” còn dám mắng hắn, lập tức rống giận.

” Chúc may mắn”. Long Tại Vũ đối Lịch Nghiêm mỉm cười, lui về phía sau hai bước: ” Địch nhân của ngươi, ngươi tự giải quyết”.

“Bảo bối thật sự có lòng nha”. Hiên Viên Thiên Hành lại khôi phục bộ dáng đứng đắn. Vui cười mở miệng.

” Ta không nghĩ sẽ động thủ. Dù sao người hắn muốn giết cũng không phải là ta!”. Long Tại Vũ lạnh lùng mở miệng. Hiện tại giở bộ dáng ” Đáng Yêu” nhìn hắn, mẹ nó, dọa quỷ a!

“Hảo. Nếu bảo bối nhẫn tâm để ta ở lại một mình cũng tốt thôi. Hiên Viên Thiên Hành tươi cười biến mất, trong mắt dần dần hiện lên lệ huyết quang mang. Xưng là ” lão tử” với hắn thì đây là kẻ thứ nhất. Cũng sẽ chết một cách thê thảm nhất!

“Ngươi từ từ đến!”. Long Tại Vũ xoay người đi hướng đến dòng suối nhỏ. Hắn cũng không nguyện ý dùng vẻ mặt toàn huyết tiêu sái ra khỏi rừng cây. Hơn nữa huyết dính ở trên mặt rất khó chịu.

“Bảo bối ngươi đi đâu?”. Hiên Viên Thiên Hành bị ” Toản địa thử ” Lịch Nghiêm cuốn lấy nhất thời thoát thân không được, đành phải lớn tiếng hỏi.

” Làm chuyện của ngươi đi”. Long Tại Vũ đối Hiên Viên Thiên Hành trở mình xem thường. Hắn là kẻ ngu ngốc sao? Vừa rồi còn nói mình đem huyết trên mặt tẩy sạch sẽ, hiện tại còn hỏi mình muốn đi đâu gì chứ? Có phải hay không hắn già rồi nên trí nhớ cũng sẽ giảm xuống?

“Ngươi lại quên ta đã nói gì sao?”. Hiên Viên Thiên Hành xem đúng thời cơ rồi nhanh chóng đem Lịch Nghiêm giết chết. Lập tức đuổi theo Long Tại Vũ.

“Tiểu nhân làm sao dám quên điều ngài đã phân phó!”. Long Tại Vũ châm chọc mở miệng: “Ngài là ông trời nhỏ a! Không nghe ngài thì nghe ai!”.

“Vậy ngươi muốn đi đâu?”. Thấy Long Tại Vũ biểu tình khinh bỉ, Hiên Viên Thiên Hành đi đến bắt lấy cánh tay hắn: ” Thái độ của ngươi không thể tốt một chút sao?”.

“Ngươi muốn ta phải sửa như thế nào?”. Long Tại Vũ đem vấn đề cấp cho Hiên Viên Thiên Hành. Sửa? Cho dù ta vì bất kì kẻ nào sửa cũng sẽ không vì hắn sửa!.

“Ít nhất cũng không cần hung hăng như vậy!”. Hiên Viên Thiên Hành khó nhìn thấy được khi nào Long Tại Vũ ngoan ngoãnhơn.

“Con mắt nào của ngươi thấy ta hung hăn?”. Long Tại Vũ đi đến bờ suối, ngồi xổm xuống. Tay đụng tới nước thì chần chừ hạ xuống, rồi sau đó lại rất nhanh bắt đầu vốc nước tẩy trừ vết máu trên mặt.

“Ngươi còn chưa đủ hung hăn sao?”. Hiên Viên Thiên Hành thấy Long Tại Vũ ngồi xổm xuống tẩy trừ vết máu trên mặt cũng đến ngồi xổm theo.

“Không muốn chết thì đừng dùng nước!”. Long Tại Vũ nhìn Hiên Viên Thiên Thành thân thủ muốn vốc nước, thấp giọng cảnh cáo: ” Nước này bị người ta hạ độc!”

“Vậy sao ngươi còn dùng?”. Hiên Viên Thiên Hành thân thủ kéo Long Tại Vũ lên: “Cho dù ngươi hận ta cũng không nên dùng cách này tự thương tổn chính mình a!”.

” Ít tự mình đa tình đi. Ai sẽ vì ngươi mà tự mình hại mình a? Ta chỉ là muốn dẫn người nọ đi ra mà thôi. Hiện tại thì tốt lắm, nói không chừng hắn đã sớm trốn mất”. Long Tại Vũ tức giận bỏ tay Hiên Viên Thiên Hành ra. Xem đi, người khẳng định là bị hắn dọa chạy mất rồi! Thật vất vả mới tìm được một cao thủ dụng độc. Cứ như vậy bị hắn dọa mất rồi!

“Vậy ngươi trúng độc làm sao bây giờ?”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy mặt Long Tại Vũ dần chuyển đen, lo lắng hỏi.

“Yên tâm. Chút độc ấy không giết được ta. Một hồi thì tốt rồi. Hiện tại huyết trên người ngươi không cần tẩy. Ta muốn tìm biện phải giải độc cho nơi này”. Long Tại Vũ nhìn thấy dòng nước chuyển động. Này dòng suối nhỏ sẽ xuôi dòng chảy thẳng qua “Hoa tẫn cốc”, nếu có người muốn nguy hại đến “Hoa tẫn cốc”, hắn sẽ không làm cho tai họa này chảy đến đó!

“Vậy là tốt rồi. Vậy ngươi thế nào giải độc? Độc này hình như theo thượng nguồn chảy xuống phía dưới. Ngươi ở trong này cũng giải không được a!”. Hiên Viên Thiên Hành xem Long Tại Vũ từ trong ngực lấy ra một cái bình sứ nhỏ đem thuốc đổ vào dòng sông. Không khỏi nghi hoặc hỏi: “Ngươi xác định sẽ hữu dụng?”.

“Đương nhiên là hữu dụng! Vô dụng ta đây để lại làm gì a.” Long Tại Vũ cầm trong tay bình sứ để tại bờ sông, lại xuất ra một cái bình khác tiến đến con sông.

“Ngươi rốt cuộc đang làm cái gì?”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy con sông dần chuyển thành màu đen, khó hiểu hỏi: “Ngươi rốt cuộc là giải độc hay là hạ độc?”

“Ngu ngốc. Vừa rồi nước là vô sắc, cho dù trúng độc cũng sẽ không biết. Dược ta hạ sẽ không giống nhau. Màu đen này vừa thấy đã biết chính là nước có độc, như vậy ai còn dám uống a!”. Long Tại Vũ hợp tình hợp lý trả lời. Nhưng hắn không biết khi hắn làm như vậy, tùy tiện dùng một bao giải độc phấn là có thể giải quyết chuyện làm cho bọn hạ độc tổn hao một tháng!

“”. Hiên Viên Thiên Hành không nói gì nhìn dòng suối ngày càng đen cùng với bụng cá trắng nổi khắp nơi(cá chết a). Không thể không nói có đôi khi bảo bối thật sự làm cho người ta đau đầu! (t/g:Hiện tại đã biết rõ tại sao Hoa Tề mỗi lần nhìn thấy Long Tại Vũ liền hận đến nghiến răng nghiến lợi đi!)

“Tốt lắm. Chúng ta đi thôi”. Long Tại Vũ rốt cục cũng hoàn thành xong “Nghiệp lớn”, vỗ vỗ mông đứng lên.

“Hảo ”. Hiên Viên Thiên Hành lại liếc mắt nhìn suối nước, nhịn không được nuốt nước miếng một cái. Chính mình vẫn là không cần chọc giận bảo bối, nếu không, ngày tử vong chắc cũng không xa mấy!

31. Chương 30

“Chúng ta kế tiếp đi nơi nào?”. Long Tại Vũ cũng không quay đầu lại mà cứ thế trả lời. Hắn hiện tại không muốn thấy Hiên Viên Thiên Hành.

“Ngươi không phải muốn đi hoàng thành sao? Chúng ta đương nhiên đi hoàng thành”. Hiên Viên Thiên Hành chuyển bước tới trước mặt Long Tại Vũ: “Ta nói bảo bối nhi, ngươi như vậy không thấy phiền hay sao?”.

“Mặc kệ ta”. Long Tại Vũ trở mình xem thường: “Phiền ngài không cần đi trước ta. Mắt của ta không tốt, nói không chừng một lát không cẩn thận liền đem ngài đạp dưới chân”.

“Ta có nhỏ như vậy không?”. Hiên Viên Thiên Hành lớn tiếng kháng nghị. Xem Khải nhi nói như hắn là con kiến không bằng, còn muốn dẫm nát dưới chân!

“Như ngươi nói!”. Long Tại Vũ có chút không kiên nhẫn dừng lại cước bộ: “Ta nói lão cha, chúng ta rốt cuộc phải đi hoàng thành a. Hiện tại trời đã tối. Chẳng lẽ ngươi muốn chúng ta phải ăn ngủ nơi hoang dã sao?

“ ta như vậy lão sao ”(mimi: a há, chê anh già kìa). Hiên Viên Thiên Hành theo bản năng sờ soạng gương mặt mình: ” Hình như không phải đi”.

“Ta là do ngươi sinh ra. Hiện tại ta chính là nói vậy”. Trời ạ, hắn thực sự muốn chọc cho thánh nhân cũng phải giận mà.

“Nương ngươi sinh ra ngươi chứ không phải ta! Ta không có cái bổn phận đó!”. Hiên Viên Thiên Hành tiếp tục giả ngu nói.(ý anh nó nói, anh nó không phải nữ, không thể sinh em ra được)

“Ngươi Hiên Viên Thiên Hành. Xem như ngươi lợi hại”. Long Tại Vũ oán hận cắn răng. Ở cùng tên ngốc như hắn có hay không chính mình có thể biến thành kẻ nhược trí(ngu lây)?

“Ngươi đi nhầm đường”. Hiên Viên Thiên Hành xem Long Tại Vũ đi ngược hướng, vội vàng gọi hắn lại: “Phải đi bên này cơ”.

Long Tại Vũ xoay người lại nhìn Hiên Viên Thiên Hành: “Ngươi có thôi nói hay không?”.

Hiên Viên Thiên cười gượng một tiếng: “Ta chỉ là muốn nhắc ngươi thôi mà”.

Long Tại Vũ khó mà phản bác. Vì hướng Hiên Viên Thiên Hành đi mới là hướng chính xác.

“Khải nhi đi hoàng hoàng thành làm gì a?”. Hiên Viên Thiên Hành còn không tự kỉ đến nỗi nghĩ Long Tại Vũ đi tìm hắn. Bảo bối nhi đi hoàng thành nhất định là có chuyện quan trọng.

“Tìm hung thủ đã giết mẫu thân ta”. Long Tại Vũ thản nhiên trả lời, coi như đang nói chuyện của người khác.

“Đều qua mười ấy năm rồi, làm gì tìm ra! Nói không chừng người kia đã sớm chết”. Hiên Viên Thiên Hành nhíu mi. Ấn tượng của hắn đối với nữ nhân kia chính là mẫu thân của Khải nhi. Tuy rằng đã quên bộ dáng của nàng nhưng chính mình vẫn thực cảm tạ nàng. Vì nàng đã sinh ra Khải nhi.

“Ta nhất định phải tìm được hung thủ kia, mặc kệ có ra sao”. Long Tại Vũ kích động xoay người: “Ngươi thì biết cái gì, những đau khổ của nàng ngươi làm sao biết”.

“Lạnh nhạt các ngươi là ta không đúng ”

“Hiện tại nói những lời giả mù sa mưa này thì có ích lợi gì”. Long Tại Vũ khinh thường nhìn Hiên Viên Thiên Hành: ” Có lẽ trong mắt ngươi nàng chỉ là công cụ để phát tiết dục vọng!”.

“Ta ”. Hiên Viên Thiên Hành bị nói đến á khẩu không trả lời được. Hắn trước kia đúng là như vậy. Nhưng sau khi gặp được Khải nhi hắn cũng không có tìm đến nữ nhân nào! Như vậy còn không được hay sao?

“Được rồi. Chúng ta vẫn nên đi nhanh đi”. Long Tại Vũ phiền đến bắt đầu muốn bứt tóc: “Nếu không đi nhanh ngươi thật muốn ăn ngủ nơi hoang dã”.

"Ân". Hiên Viên Thiên Hành nhanh chân đi phía trước. Đúng vậy, hiện tại không phải là thời điểm bàn luận chuyện này. Chờ khi nào có thời gian hắn nhất định phải cùng Khải nhi hảo hảo nói chuyện. Tốt nhất là ở trên giường "Thật mong chờ".

Hai người một đường không nói gì mà chỉ đi về phía trước, thật vất vả mới tới thành trấn thì trời đã tối, hai người vội vàng tìm nơi bán quần áo. Không thể nào cứ để bộ dạng như vậy mà đi.

"Chưởng quầy, giúp chúng ta tìm hai bộ quần áo". Hiên Viên Thiên Hành chuẩn bị đem một thỏi bạc đặt ở trên quầy.

"Khách quan ngài ". Chưởng quầy trước nhìn đến bạc sau đó lại ngẩng đầu lên, khi nhìn đến bộ dáng của hai người thì vội vàng đem bạc trả lại cho Hiên Viên Thiên Hành: "Khách quan, sinh ý(chuyện làm ăn) này ta không làm, Hiện tại chúng ta đóng cửa".

"Uy ngươi ". Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy bạc bị nhét lại vào trong tay có chút kinh ngạc mở miệng: "Vì cái gì không làm sinh ý với chúng a?".

"Chưởng quầy. Chúng ta không phải là thổ phỉ. Thật ra chúng ta đi lên núi bị thổ phỉ đánh cướp. Nhà của chúng ta chỉ vì bảo hộ ta cùng phụ thân đều đã chết ô ô chúng ta liều mạng chạy mới trốn thoát được bá bá ngươi nhất định phải tin tưởng ta a ". Long Tại Vũ dùng sức nhéo bắp đùi mình, muốn nặn cho ra vài giọt nước mắt.

"Ai. Đứa nhỏ đáng thương! Mặt còn bị thương nữa chứ. Kia cho các ngươi hai bộ quần áo, bạc không cần trả. Bạc các ngươi tự giữ để xây lại nhà đi". Chưởng quầy vừa thấy Long Tại Vũ thái độ lập tức nhuyễn xuống. Có chút thương tiếc sờ soạng vết thương trên mặt Long Tại Vũ. Ngay sau đó đem hai bộ quần áo nhét vào trong tay hắn.

"Đi thong thả a. Về sau phải cẩn thận. Cũng không nên gặp phải cường đạo nữa". Chưởng quầy đưa quần áo, đưa hai người ra khỏi cửa, còn không yên lòng dặn dò Long Tại Vũ.

"Bá bá yên tâm. Phụ thân sẽ " chiếu cố" hảo ta". Long Tại Vũ lôi kéo người đã hóa đá là Hiên Viên Thiên Hành đi, còn không quên nhấn mạnh thêm hai chữ "chiếu cố".

"Vậy tốt tốt rồi. Đi nhanh đi. Bá bá sẽ không lưu các ngươi". Chưởng quầy lưu luyến nhìn hai người cất bước. Đóng cửa lại sau đó mới nhỏ giọng nói thầm: "Tiểu cô nương lớn cũng cũng thật khả ái. Nếu trên mặt không bị thương thì tốt rồi! Nhất định có thể được mua với giá tốt!!!!!".

"Uy ngươi còn muốn ngẩn người tới nào nào?". Long Tại Vũ bỏ bàn tay đang kéo Hiên Viên Thiên Hành ra.

"Ngươi làm như vậy chưởng quầy kia sẽ cho ngươi quần áo?". Hiên Viên Thiên Hành nhìn Long Tại Vũ, hắn không hiểu được vì cái gì cùng là người mà chưởng quầy kia lại không cho hắn quần áo?(Mỗ Kì: Đây là vấn đề nhân phẩm, Mỗ Kì lần thứ hai bị đá bay!)

"Bởi vì chưởng quầy kia nhất định cho rằng ta là nữ phẫn nam trang". Long Tại Vũ tức giận trả lời: "Ngay cả điều này cũng nhìn không ra ngươi vẫn xưng mình là hoàng đế! Ngươi không phát hiện hắn ngoại trừ xem bạc thì chính là nhìn trên người chúng ta đầy huyết, rồi sau đó ánh mắt liền dừng lại trên người ta hay sao?

"Aha giờ chúng ta đi chỗ nào?". Hiên Viên Thiên Hành không được tự nhiên mở miệng. Hắn thật sự rất ngốc hay sao?(t/g: có chút)

"Tìm khách ***. Ngươi không cần ngủ nhưng ta còn muốn ngủ". Long Tại Vũ dùng cái mũi ngửi ngửi. Ngửi được mùi son phấn từ hướng kia đến.

"Ngươi đi nơi đó làm gì?". Hiên Viên Thiên Hành vội vàng giữ chặt Long Tại Vũ: "Nơi đó là kỹ viện!".

"Ta tìm chính là kỹ viện". Long Tại Vũ bỏ tay Hiên Viên Thiên Hành ra: "Nơi đó ngủ thoải mái"

"". Đâu có liên quan a?.

Ôi hai vị công tử, các ngươi có chọn trước cô nương nào không? Nếu không có mụ mụ ta liền giới thiệu cho các ngươi!". Hai người vừa mới đứng trước cửa liền có người ra đón.

“Không cần. Mụ mụ ngươi giúp chúng ta chuẩn bị hai gian phòng là tốt rồi.”. Long Tại Vũ đem một viên chân châu tốt nhất nhét vào trong tay của tú bà: “Không cho bất kì kẻ nào đến quấy rầy, hiểu chưa?”(mimi: đi kĩ viện tìm phòng ngủ? nghe bên cạnh tường có tiếng rên rỉ, ngủ được a, xuân phong phơi phới mà đi ngủ, chậc)

” Vâng, hai vị công tử chờ một chút. Ta liền đi chuẩn bị”. Tú bà ánh mắt đen tối nhìn hai người liếc mắt một cái, lại mang theo nụ cười đen tối tránh ra.

“Nàng có phải hay không hiểu lầm cái gì?”. Long Tại Vũ chờ tú bà rời đi rồi sau đó mới hỏi Hiên Viên Thiên Hành.

“Chắc là như vậy”. Hiên Viên Thiên Hành nhịn cười. Tú bà kia nhất định nghĩ bọn họ một đôi tới tìm “Kích thích”!

“Công tử. Phòng đều đã chuẩn bị tốt. Các ngươi nhanh đi nghỉ tạm đi”. Long Tại Vũ vừa mới ngồi xuống, tú bà lại bay nhanh trở lại.

“Vậy mụ mụ dẫn đường đi”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn Long Tại Vũ liếc mắt một cái: “Được rồi, mau đứng lên đi”.(mimi: ngươi ta muốn ngủ mà còn chưa gấp, ngươi gấp cái gì? nghĩ bậy bạ gì đó?)

“Đi”. Long Tại Vũ miễn cưỡng mở miệng. Rõ ràng dáng người mụ mụ béo như vậy vì cái gì đi nhanh như thế?

“Tới rồi”. Tú bà đem cửa phòng mở ra: “Đây là phòng tốt nhất a”.

“Được rồi, ngươi lui ra đi”. Quả nhiên không ngoài dự đoán. Tú bà chỉ chuẩn bị một gian phòng!(keke)

“Tại sao chỉ có một gian phòng?”. Long Tại Vũ mở miệng hỏi. Hắn sẽ không phải cùng tên biến thái này ngủ cùng một chỗ đi?

“Công tử. Chúng ta chỉ còn một gian phòng này, ngài thông cảm đi”. Tú bà nhận được ánh mắt của Hiên Viên Thiên Hành, vội vàng giải thích.

” Hử ”. Long Tại Vũ hết nhìn Hiên Viên Thiên Hành rồi lại nhìn đến tú bà: “Ta có thể thêm một ít tiền. Ngươi thử tìm phòng khác đi”.

“Này ”. Tú bà chần chừ đứng lên. Ngẩng đầu nhìn hướng Hiên Viên Thiên Hành. Đương nhiên nhìn thấy hắn đang dùng ánh mắt uy hiếp mình, lập tức mở miệng: “Công tử thật sự không còn phòng trống. Các vị hãy chịu khó một chút đi”.

“Được rồi, Khải nhi. Ngươi cũng đừng làm mụ mụ khó xử”. Hiên Viên Thiên Hành xem Long Tại Vũ còn muốn mở miệng nói tiếp, vội vàng nói: “Bọn họ còn phải buôn bán. Nơi này cũng không phải là khách ***”.(mimi: tốt rồi thấy chưa, hậu quả của việc muốn chơi nổi- zô kỉ viện ngủ, giờ thì phải ở cùng một tên đại sắc lang rồi, haha)

“Vậy được rồi”. Long Tại Vũ nghĩ nghĩ rồi gật đầu.

“Vậy chúng ta vào thôi”. Hiên Viên Thiên Hành nét mặt mừng rỡ lôi kéo Long Tại Vũ tiến vào phòng.

Long Tại Vũ nhìn thấy bộ dạng Hiên Viên Thiên Hành cao hứng, nuốt nuốt nước miếng. Hắn không phải đã trúng kế đi.

“Kia, ta ngủ trên nhuyễn tháp(ghế nằm), ngươi ngủ trên giường. Buổi tối không được tập kích ta!”. Long Tại Vũ cùng Hiên Viên Thiên Hành phân rõ giới hạn. Trời ạ, hắn rõ ràng là nam nhân, vì cái gì còn phải quan tâm đến vấn đề “Trinh tiết” chứ? Không phải nữ nhân mới nên quan tâm đến vấn đề này sao?

” Cùng nhau ngủ tốt hơn. Ta sẽ không tập kích ngươi(mimi: có trời mới biết có hay không)”. Hiên Viên Thiên Hành vừa thấy Long Tại Vũ cùng chính mình phân rõ giới hạn liền vội vàng mở miệng giải thích.

“Làm như vậy đi”. Long Tại Vũ không thương lượng trực tiếp nằm trên nhuyễn tháp: “Ngươi cũng nhanh đi ngủ đi”.

Hiên Viên Thiên Hành uể oải hít không khí. Ông trời, vì cái gì ngươi muốn ta xem được mà không ăn được?

32. Chương 31

“Khải nhi đã ngủ chưa?”. Hiên Viên Thiên Hành nằm trên giường nhàm chán trở mình.

“Gì chứ?”. Long Tại Vũ tức giận mở miệng: “Có chuyện gì nói mau, có rắm(hơi…hơi) thì mau phóng. Thiếu gia ta còn muốn ngủ a!”.

“Ngươi lên trên giường ngủ đi”. Hiên Viên Thiên Hành chừa ra một nửa cái giường ngủ: “Ngủ trên nhuyễn tháp không thoải mái đâu”.

“Ta thích ngủ ở đây”. Long Tại Vũ vùi đầu vào trong chăn, quyết định không để ý tới Hiên Viên Thiên Hành.

“Nhưng một người ngủ rất lạnh”. Hiên Viên Thiên Hành lấy chăn quấn lại trên người đi tới chỗ Long Tại Vũ.

“Hiện tại thời tiết đã tới tháng sáu!”. Long Tại Vũ không còn chỗ nào để nói. Đúng là nói dối không chớp mắt!

“Nhưng vẫn rất lạnh a”. Hiên Viên Thiên Hành lấy chăn đặt trên người Long Tại Vũ rồi cũng trèo lên.

“Ngươi lên đây để làm gì?. Long Tại Vũ hoảng sợ, phản xạ đẩy Hiên Viên Thiên Hành ra.

“Ngoan ngoãn đừng nhúc nhích. Ta sẽ không làm gì cả”. Hiên Viên Thiên Hành xem Long Tại Vũ hoảng sợ liền điểm ma huyệt của hắn.

“Hỗn đản. Mau khai giải huyệt đạo của ta”. Long Tại Vũ nhất thời không tra ra bị điểm huyệt đạo nào, toàn thân bị Hiên Viên Thiên Hành ôm vào trong ngực.

“Khải nhi, Ngươi có biết đã bao nhiêu lần ta muốn được ôm ngươi như vậy không?Taycủa Hiên Viên Thiên Hành từ từ tiến vào vạt áo trong của Long Tại Vũ.

“Tay ngươi sờ chỗ nào?”. Long Tại Vũ cả người cứng ngắc mở miệng. Mẹ nó, tên biến thái chết tiệt này sẽ không “bá vương ngạnh thượng cung” (Cưỡng gian) ta đi?

“Đương nhiên là âu yếm ngươi a. Chẳng lẽ kĩ thuật của phụ hoàng không tốt?” (mimi: zậy đó….zậy đó….zậy mà bảo là sẽ không làm gì, đang ăn đậu hũ của Vũ nhi kìa). Hiên Viên Thiên Hành đặt Long Tại Vũ ở dưới thân: “Khải nhi không thích?”

“Đừng bính ta. Tránh ra, cút”. Long Tại Vũ cảm giác tay của Hiên Viên Thiên Hành càng ngày càng đi xuống lập tức rống giận: “Từ trên người lão tử lăn xuống, mau!”

“Ta hôm nay sẽ không bỏ qua ngươi. Bảo bối của ta. Ta sẽ là người nam nhân đầu tiên của ngươi, cũng sẽ là người cuối cùng!”. Hiên Viên Thiên Hành cúi đầu hung hăn cắn một cái trên vai của Long Tại Vũ.

“A ngươi đang làm gì?”. Long Tại Vũ ăn đau liền rống giận. Hắn là cẩu hay sao?

“Để lại trên người ngươi ấn kí của ta”. Hiên Viên Thiên Hành lấy ra trên người thuốc chữa thương không biết dấu khi nào, Long Tại Vũ ánh mắt khó hiểu nhìn hắn thượng dược trên vết thương: “Ta không muốn gây tổn thương nhan sắc này.”

“Mẹ nó. Ngươi là đồ hỗn đản. Lão tử không phải nữ nhân”. Long Tại Vũ nghiến răng nghiến lợi nhìn Hiên Viên Thiên Hành. Hiện tại nếu hắn có thể cử động nhất định sẽ chém tên hỗn đản này.

“Ta biết ngươi không phải nữ nhân!”. Hiên Viên Thiên Hành chứng minh lời nói bằng cách dùng tay phủ lấy của Long Tại Vũ: “Nữ nhân không có cái này!”

“Buông tay ”. Bị người bắt lấy chỗ yếu hại, Long Tại Vũ thanh âm có chút run rẩy. Sợ tên biến thái kia dùng sức một chút thì cả đời mình sẽ tuyệt hậu!

“Khải nhi sợ hãi”. Hiên Viên Thiên Hành cười khẽ một tiếng: “Là sợ hãi sẽ bị ta phế đi hay sợ bị ta thượng?”

"". Long Tại Vũ chính là hung hăng nhìn Hiên Viên Thiên Hành, vẫn chưa nói chuyện. Mà trong lòng thì lại nghĩ: Không biết nơi đó bị phế đi thì thân thể có thể hay không tự động khôi phục? (mimi: chắc rồi……có điều chờ nó khôi phục thì …….nhịn được sao? hắc hắc)

"Đừng sợ. Ta sẽ rất nhẹ nhàng. Sẽ không làm đau ngươi". Hiên Viên Thiên Hành dường như mở miệng thì thào nói.Taykia cũng không rãnh rỗi nhẹ nhàng xoa nắn Long Tại Vũ, nhìn vật đó của bảo bối ở trong tay mình chuyển thành màu đỏ tươi.

Long Tại Vũ bính bó sát người thể, trong lòng tính toán giải khai huyệt đạo của mình mất bao lâu.

"Ngươi đang tìm huyệt đạo sao? Đừng uổng phí khí lực. Ta làm sao có thể để cho ngươi đào tẩu. Đêm nay ta nhất định sẽ làm cho ngươi trở thành người của ta". Hiên Viên Thiên Hành nhìn đôi môi đỏ tươi của Long Tại Vũ, chậm rãi cúi đầu hấp trụ đôi môi ấy, Từ từ khai giải khớp hàm Long Tại Vũ

"Ô ô ". Long Tại Vũ cố gắng đẩy đầu lưỡi của Hiên Viên Thiên Hành ra ngoài nhưng lại làm cho hắn càng thêm dễ dàng hấp trụ hơn.

"Đau quá bảo bối ngươi cắn thật a!". Hiên Viên Thiên Hành lau đi vết máu nơi khóe miệng. Cắn thật mạnh! (cạp….cạp….cắn chết ngươi cái tên sắc lang……chứ chậm trễ hoài…..nhanh ăn em nó đi chứ!)

"Hiên Viên đế thật hảo nhã hứng a. Bị người đuổi giết còn có thể tán tỉnh cùng đứa con của mình!". Đang lúc hai người đang còn dây dưa, cửa sổ bị người đẩy ra, gió đêm liền thổi vào.

"Ngươi là ai?". Hiên Viên Thiên Hành lạnh lùng nhìn nữ nhân xinh đẹp không mời mà đến này.(t/g: Ngươi gặp qua kẻ ám sát thông tri trước chưa?)

"Ta Vân Tiên Tử, gặp qua Hiên Viên đế". Vân Tiên Tử hơi hơi hạ thấp người. Thuận tiện nhìn xiêm y bán mở của Long Tại Vũ.

Thật là một công tử tuấn tú a! Đáng tiếc hắn không bính được!

"Cực Lạc Tiêu Dao cung cung chủ: Vân Tiên Tử!". Hiên Viên Thiên Hành nhìn nữ nhân trước mặt. Thật câu dẫn người a.

"Ai nha, có thể được Hiên Viên đế kêu đúng danh tự ta thật thấy vinh hạnh a". Vân Tiên Tử súc tích cười cười.

"Lão vu bà cách ăn mắc của ngươi cùng cách ngươi cười thật không xứng ". Giải khai huyệt đạo xong, Long Tại Vũ sửa sang lại quần áo, đứng ở bên người Hiên Viên Thiên Hành: "Đợi lát nữa lão tử xử ngươi!".

"Ngươi ". Vân Tiên Tử tức giận nhìn Long Tại Vũ. Rõ ràng nhìn qua thật nhu thuận nhưng sao lời nói thật chọc người, ghét nha!

"Ta? Ta làm sao?". Long Tại Vũ thu hồi ánh mắt trừng Hiên Viên Thiên Hành quay sang nhìn Vân Tiên Tử: "Chẳng lẽ ta nói sai rồi hay sao? Ngươi được như thế này không phải đều nhờ hóa trang sao?"

…….

"Đúng rồi. Hiện tại ta đã được được một biện pháp rất tốt ". Vân Tiên Tử tham lam nhìn hai người tuần tra: " Máu của người hoàng tộc các ngươi".

"Máu của người hoàng tộc?". Long Tại Vũ khó hiểu nhìn về phía Hiên Viên Thiên Hành: "Có lợi ích gì?".

"Ta cũng không biết!". Hiên Viên Thiên Hành nhăn lại mi: "Ngươi nghe được cái gì mới đến giết chúng ta chăng?"

"Đừng giả bộ. Không phải người hoàng tộc các ngươi sau mười sáu tuổi đều đình chỉ phát triển, mãi cho đến khi chết vẫn giữ được bộ dáng này. Chỉ cần uống máu của các ngươi thì có thể bảo trì được dung nhan hiện tại!". Vân Tiên Tử nắm chạt trong tay nhuyễn tiên vẻ mặt kích động nhìn hai người: "Có thể có được dung nhan lâu dài lại có thể có được năm nghìn vạn lượng vàng, tại sao lại không làm!".

"Giá của ngươi lại tăng ". Long Tại Vũ trở mình xem thường: "Mới mấy canh giờ mà thôi. Mạng của ngươi thật đáng giá!".

“Lên rất nhanh a”. Trước lúc trời tối vẫn là hai ngàn vạn lượng vàng, hiện tại đã tăng tới năm nghìn vạn lượng! Ngày mai có phải hay không liền tăng thành mấy ngàn vạn lượng? Ai mà chịu chi lớn như vậy để đuổi giết hắn?

“Ngươi muốn giết hắn liền đến. Không giết thì cút! Ta còn phải tìm hắn tính sổ!”. Long Tại Vũ không kiên nhẫn mở miệng.

“Ngươi các ngươi ”. Vân Tiên Tử thấy hai người không hề coi nàng ra gì: “Các ngươi không cần quá đáng vậy!”.

“Thì sao?”. Long Tại Vũ tùy tiện khoát tay áo: “Là do ngươi chướng mắt, được không đại thẩm?”.

“Ta giết ngươi, tiểu súc sinh ”. Vân Tiên Tử không thể nhịn được nữa mà chém roi da.

“Uy, nàng mắng ta là tiểu súc sinh, vậy ngươi chính là lão súc sinh. Vui thật!”. Long Tại Vũ đem Hiên Viên Thiên Hành đẩy lên trước. Tục ngữ có câu: Phải chết tử đạo hữu, không phải tử bần đạo.

Mà Hiên Viên Thiên Hành chính là kia”Đạo hữu”!

Chú giải:

Nhuyễn tiên:

33. Chương 32

Bị đẩy đến phía trước Hiên Viên Thiên Hành bất đắc dĩ ứng chiến. Mà Long Tại Vũ lại rãnh rỗi uống trà, ăn điểm tâm! (ách đồ ăn ở kĩ viện không thể tự tiện ăn nha!!!)

“Uy, ngươi có thể nhanh lên không? Công lực của nàng không bằng ngươi, cư nhiên còn để đến bây giờ”. Long Tại Vũ nhìn hai người dây dưa không ngớt lạnh lạnh mở miệng: “Phiền ngươi nhanh lên một chút, chúng ta còn có việc cần tính toán nha”

“Ta nói bảo bối a. Ngươi cho dù không hỗ trợ cũng đừng có nói mát a”. Hiên Viên Thiên Hành thoải mái tiếp chiêu, chính là không thấy hắn dùng đòn sát thủ.

“Vậy ngươi chậm rãi ngoạn(chơi). Ta trước ngủ”. Long Tại Vũ ăn uống no đủ, xoay người chuẩn bị tiếp tục ngủ.

“Uy phiền ngươi tìm người lại nâng giường lên ”. Long Tại Vũ xoay người rồi mới phát hiện giường cùng nhuyễn tháp đã bị hai người đánh nhau hủy hoại (Kì: Vô nghĩa đánh nhau ở nơi nhỏ như vậy có thể hay không không hư đồ! Thật sự ngốc chết!! Tiểu Vũ nhi: ngươi cút một bên đi!)

“Ha ha vậy ngươi chờ, chúng ta cùng nhau ngủ!”. Hiên Viên Thiên Hành một chưởng đem cửa sổ đập nát, người cũng bay theo ra ngoài.

“A đây là có chuyện gì ”. Tú bà nghe được tiếng đánh nhau vội vàng chạy lại, nhìn thấy tình cảnh trong phòng suýt chút nữa hộc máu. Căn phòng đẹp của nàng những đồ gỗ tốt nhất

“A ”. Long Tại Vũ hết nhìn phòng lại nhìn tú bà, lập tức cười gượng một tiếng, bay nhanh ra khỏi phòng chạy đến hướng của Hiên Viên Thiên Hành. Hắn hiện tại đã biết rõ tên cáo già biến thái chết tiệt vì cái gì muốn chạy trốn

“Các ngươi thất thần làm gì? Còn không mau bắt lấy tên tiểu quỷ kia. Hảo hảo dạy dỗ một chút nhất định có thể bán tốt giá ”. Tú bà đối nhóm hán tráng phía sau rống giận: “Còn không đi làm mất cây ra tiền này lão nương nhất định không để cho các ngươi yên ”

“Khải nhi hảo chậm a”. Hiên Viên Thiên Hành cười hì hì từ trên cây nhảy xuống.

“Ngươi con mẹ nó lão tử chém chết ngươi ”. Long Tại Vũ nhìn thấy Hiên Viên Thiên Hành liền đánh tới. Thù mới hận cũ giải quyết luôn một thể!

“Khải nhi đừng kích động. Ta không phải cố ý bỏ ngươi lại. Bên ngoài rộng lớn, như vậy mới hảo thu thập nữ nhân kia không phải sao. Ngươi trước xin bớt giận ”. Hiên Viên Thiên Hành một bên trốn tránh một bên giải thích. Hắn vừa rồi thật sự không phải cố ý bỏ lại Khải nhi. Vì không biết giải thích ra sao nên trước hết mới “Trốn” một chút mà thôi!

“Ai cần ngươi giải thích!”. Long Tại Vũ xuống tay càng ngày càng ngoan, chiêu thức tấn công toàn chỗ hiểm của Hiên Viên Thiên Hành.

“Nguyên lai Khải nhi còn muốn tiếp tục chuyện chúng ta chưa hoàn thành a! Vậy ngươi yên tâm phụ hoàng nhất định sẽ thỏa mãn ngươi”. Hiên Viên Thiên Hành cười đen tối, sử dụng động tác giả lừa gạt Long Tại Vũ, tay chế trụ thắt lưng hắn.

“Ngươi cái hỗn đản. Buông tay, nếu không ta thật sự chết cho ngươi xem ”. Long Tại Vũ dùng sức vặn vẹo thắt lưng. Mẹ nó. Vì cái gì hắn giống nữ nhân khi bị cưỡng bạo thì nói ra như vậy chứ không nghĩ tới hắn một nam nhân còn muốn mỗi ngày lo lắng vấn đề “Trinh tiết” của mình.

“Ngươi ”. Hiên Viên Thiên Hành dừng lại động tác, nhìn Long Tại Vũ: “Ngươi thật sự nghĩ vậy!”

“Vô nghĩa”. Long Tại Vũ nghiến răng nghiến lợi nhìn Hiên Viên Thiên Hành: “Ngươi lần sau nếu không có sự đồng ý của ta mà tự tiện bính ta, ta thật sự bất chấp tất cả mà xử lý ngươi”.

“Vậy chỉ cần ngươi đồng ý là được?”. Hiên Viên Thiên Hành vẫn như trước không buông Long Tại Vũ ra, mà còn dùng biểu tình thật sự sẽ được nhìn hắn.

“”. Long Tại Vũ không nói gì ngẩng đầu. Ông trời a! Hắn không phải là nghe không hiểu tiếng người chứ?

“Trước buông”. Long Tại Vũ đem tay Hiên Viên Thiên Hành hạ xuống, cảm thấy sự buông lỏng nhỏ liền lập tức rời khỏi lòng ngực Hiên Viên Thiên Hành.

“Ngươi ai yên tâm ta thật sự sẽ không đối với ngươi làm cái gì. Rừng núi hoang vắng, khong khí thật sự quá kém!”. Hiên Viên Thiên Hành xia cánh tay bị Long Tại Vũ nắm lấy.

“Hừ.” Long Tại Vũ dựa vào cây thụ ngồi xuống nhắm mắt.

Hiên Viên Thiên Hành xem Long Tại Vũ không hề để ý đến mình mà cũng ngồi xuống bên cạnh cây thụ, nhìn bầu trời ngẩn ngẩn người.

Long Tại Vũ cảm giác trên người tiếng hô hấp ngày càng dồn dập liền đứng lên.

“Khải nhi làm sao vậy?”. Hiên Viên Thiên Hành phát giác Long Tại Vũ khác thường, vội vàng quan tâm hỏi. Nếu hiện tại là ban ngày, hắn nhất định có thể nhìn thấy trên mặt Long Tại Vũ ửng đỏ một cách mất tự nhiên.

“Không có việc gì”. Long Tại Vũ hít sâu một hơi ý đồ điều chỉnh hô hấp tốt hơn, không cho Hiên Viên Thiên Hành nghe ra điều gì.

“Thật sự không có việc gì?”. Hiên Viên Thiên Hành không yên tâm tới gần Long Tại Vũ. Thanh âm Khải nhi không bình thường!

“Ngươi nhiều chuyện gì chứ? Chạy trở về đi ngủ”. Long Tại Vũ nổi giận gầm lên một tiếng. Dựa theo phương pháp trước kia điều tức. Là xuân dược. Mẹ nó chính mình như thế nào liền quên đồ trong kỹ viện đều có xuân dược!

“Ngươi ”. Hiên Viên Thiên Hành nghe Long Tại Vũ phát ra tiếng hít thở ồ ồ, lập tức hiểu được. Khải nhi ăn điểm tâm ở kĩ viện, điểm tâm nhất định có sảm xuân dược. Tuy rằng chỉ là xuân dược bình thường nhưng nhất định vẫn rất khó chịu!

“Ta đến giúp ngươi”. Hiên Viên Thiên Hành ôm Long Tại Vũ vào ngực, bàn tay khai giải hai chân hắn.

“Ân ngươi làm gì ”. Long Tại Vũ vô lực tựa vào lòng ngực Hiên Viên Thiên Hành. Tên hỗn đản này không phải nói sẽ không bính hắn sao?

“Yên tâm ta sẽ không ôm ngươi. Hiện tại rất khó chịu đi. Ta đến giúp ngươi”. Hiên Viên Thiên Hành ôm chặt lấy Long Tại Vũ, làm cho hắn ngồi trên đùi mình.

“Ngươi tránh ra. Ta chính mình có thể”. Long Tại Vũ tức giận mở miệng. Đều là hắn, vừa rồi chính mình đã muốn điều tức sẽ không sao, ai muốn hắn nhiều chuyện?

“Như vậy sao được. Yên tâm giao cho ta”. Hiên Viên Thiên Hành gắt gao dán lưng Long Tại Vũ lại, làm cho hắn cảm nhận nhiệt độ của chính mình! Một bàn tay cởi bỏ áo khoác của Long Tại Vũ, bàn tay linh hoạt như xà tiến vào áo trong của hắn, cầm lấy ngọc hành đã muốn nóng bỏng!

“Ngươi ân hỗn đản, buông tay”. Long Tại Vũ được tay của Hiên Viên Thiên Hành trợ giúp làm hắn bất đắc dĩ không thể khống chế chính mình. Lập tức ở trong lòng thề: về sau sẽ không bao giờ… Ăn đồ ở kĩ viện nữa

“Ta không phải hỗn đản là xấu đản thoải mái không?”. Động tác Hiên Viên Thiên Hành nắm lấy ngọc hành của Long Tại Vũ nhanh hơn, cảm giác nó ở trong tay mình trướng đại.

“Buông ra a ân ”. Long Tại Vũ ngăn cản khoái cảm đang ăn mòn, ý đồ giữ lại một tia thanh tỉnh.

“Đừng sợ. Ta sẽ không thương tổn ngươi”. Hiên Viên Thiên Hành cởi bỏ quần áo chính mình, đỉnh ngọc hành của Long Tại Vũ căng thẳng, hai chân gian ra co rúm lại

“A mau buông tay ”. Long Tại Vũ cảm giác được hai chân có dị vật, phản xạ co hai chân lại.

“Đúng, cứ như vậy. Khải nhi, Khải nhi của ta. Ta thật sự không thể buông tha ngươi. Về sau không được rời khỏi ta ”. Hiên Viên Thiên Hành thở dốc, động tác cũng nhanh hơn, cùng Long Tại Vũ cùng nhau đi lên thiên đường dục vọng.

34. Chương 33

“Lão tử chém ngươi ”. Sửa sang lại hảo quần áo, Long Tại Vũ lập tức lấy ra binh khí ít khi dùng đến – Đốt nguyệt.

“Đốt nguyệt?”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy binh khí trong tay Long Tại Vũ liền kinh ngạc thốt ra.

Nhuyễn kiếm “Đốt nguyệt” được đồn là sử dụng răng nanh của thần thú “Bách thú nha” tôi luyện mà thành. Nghe nói Đốt nguyệt có thể tùy theo ý nguyện của chủ nhân mà biến đổi hình thái, này thân kiếm lại mềm mại vô cùng! Binh khí này Khải nhi như thế nào có được?

”Mẹ nó”. Long Tại Vũ một mạch vung kiếm loạn xạ, không chém được Hiên Viên Thiên Hành nhưng lại hủy hoại không ít cây cối. Lập tức trong lòng càng khí, xuống tay lại càng tàn nhẫn.

“Bảo bối ngươi đừng sinh khí. Ta vừa rồi cũng là tốt cho ngươi. Ngươi ngẫm lại nếu ngươi cứ như vậy có phải hay không rất khó chịu? Ta là muốn giúp ngươi mà thôi!”. Hiên Viên Thiên Hành một bên trốn tránh một bên giải thích. Tuy rằng kiếm pháp hiện tại của Khải nhi không hề có kết cấu, nhưng nếu để bị thương cũng không phải là chuyện đùa giỡn.

“Cút con mẹ ngươi ”. Long Tại Vũ lại tức giận bổ về phía Hiên Viên Thiên Hành: “Không phải lão tử đã nói chính mình sẽ chữa trị? Ai cần ngươi nhiều chuyện!”.

“Không có lần sau. Ngươi đừng xúc động a”. Hiên Viên Thiên Hành vẫn là biết cái gì là chuyển biến tốt nên thu lại. Tốt giống như nếu lại kích kích Khải nhi nói không chừng hắn thật sự sẽ chém cái đầu quý giá của mình. Đến lúc đó nói không chừng chính mình sẽ trở thành hoàng đế duy nhất bị chặt đầu vì đã làm ra sự tình này.

“Dù sao cũng không buông tha ngươi!”. Long Tại Vũ xem Hiên Viên Thiên Hành nhanh trốn, tay kia xuất ra một đoản chủy(kiếm ngắn) hướng Hiên Viên Thiên Hành.

“Bảo bối ngươi tới thật sự!”. Hiên Viên Thiên Hành kêu sợ hãi một tiếng vội vàng né tránh đoản chủy đang phóng tới, mắt thấy kiếm của Long Tại Vũ đã tới trước ngực, bèn lập tức một bên xuất ra khí lực một bên tránh né

“Bọn họ ở đây mau, bắt lấy bọn họ ”. Ngay tại lúc Long Tại Vũ một kiếm đâm vào ngực phải của Hiên Viên Thiên Hành thì phía sau cũng truyền đến tiếng bước chân hỗn độn.

“Mẹ nó không hay ho”. Long Tại Vũ vội vàng đem kiếm thu hồi bên hông, nhìn thoáng qua Hiên Viên Thiên Hành oán hận mở miệng: “Đừng tưởng rằng ngươi sẽ tránh thoát. Quân tử báo thù ba năm không muộn. Đừng tưởng rằng lần này ta buông tha ngươi”.

“Aha ”. Hiên Viên Thiên Hành vội vàng cười làm lành. Trong lòng thì tại tính toán lần sau tìm một ít xuân dươc cực mạnh cấp bảo bối ăn như thế nào đây? Có phải hay không là có thể làm được “bước tiếp theo”? (mimi: bị chém một nhát rồi còn chưa chừa? đầu óc lại càng ngày càng đen tối hơn……mặt anh thật chai……xin bái phục)

“Chúng ta kế tiếp muốn đi đâu?”. Long Tại Vũ cắn mạnh lương khô trên tay. Không có biện pháp, hiện tại trong thành từng ngóc ngách đều dán hình truy nã bọn họ, mà chính mình lại không mang theo thuốc mỡ để dịch dung. Muốn ăn một bữa cơm nóng đều là hi vọng xa vời. Thật đúng phải cảm tạ Hoa Luân đã cấp nhiều lương khô cho mình mang theo! (mimi: em bị bệnh mù đường nên Hoa Luân mới cấp cho em nhiều lương khô để nếu em lạc đường thì còn có cái để ăn, đợi mấy anh trong cốc đến cứu, giờ thì thấy Hoa Luân thật tốt a).

“Xem ra gần lộ(đường) là không thể đi, không bằng chúng ta liền đi đường xa nhất, ít nhất sẽ không dễ dàng bị phát hiện đường, ngươi nghĩ thế nào?”. Hiên Viên Thiên Hành đi tới gần lấy lòng Long Tại Vũ. Từ lần trước đến bây giờ Khải nhi không cho mình đến gần hắn!

“Cút xa một chút”. Long Tại Vũ xem Hiên Viên Thiên Hành hướng lại gần mình, lập tức lên tiếng cảnh cáo: “Nếu ngươi đến gần một chút nữa thì đừng trách ta không khách khí!”

“Được thôi! Ngươi nói hảo là tốt rồi”. Hiên Viên Thiên Hành liền dừng lại để cách Long Tại Vũ một thước: “Chúng ta liền từ nơi này xuất phát, trải qua Than Thở, Xích Cánh, Phàm Thiên, Tuy Dương. Ngươi nói được không?”

“Có bệnh a? Vì cái gì phải qua Xích Cánh cùng Tuy Dương?”. Khi dễ hắn không biết tình huống(đường đi) sao? Xích Cánh cùng Tuy Dương là hai đế quốc lân cận hoàng triều Hiên Viên. Muốn đi qua Than Thở thì hắn cũng còn có thể lý giải. Đó là biên cảnh của hoàng triều Hiên Viên. Đi qua Xích Cánh cùng Tuy Dương thì có ý gì?

“Ta có biết một việc rất rõ ràng”. Hiên Viên Thiên Hành nhíu mày mở miệng: “Nếu không có thế lực ở sau hỗ trợ, bọn họ như thế nào dám đến đoạt ngôi vị hoàng đế? (chém) Hơn nữa bọn họ thế lực rất lớn. Nếu không như thế nào có tài đến nỗi ta rời cung trong bốn ngày ngắn ngủi đã tấn công hoàng cung!”

Đều là bọn ngốc. Vô từ nhỏ cùng chính mình lớn lên, thế thân không ai thích hợp hơn Vô, nhưng hoàng cung vẫn bị người công xuống dưới. Chỉ có một khả năng, hoàng cung cùng bên trong “Vân bảo” đều có nội gian!

Còn có một nguyên nhân chính là đi đường xa có thể tạo nhiều cơ hội cùng Khải nhi thân cận. Nói không chừng còn có thể đem hắn “Ăn sạch sẽ”!

“”. Long Tại Vũ hai mắt tuần tra trên người Hiên Viên Thiên Hành: “Nhất thời tin tưởng ngươi một lần! Bất quá nếu để cho ta phát hiện ngươi nói dối, ngươi sẽ chết thực thảm!”

“Sẽ không. Ta như thế nào đối với ngươi nói dối”. Hiên Viên Thiên Hành vội vàng mở miệng. Hắn sẽ làm cho Khải nhi trước khi phát hiện sẽ yêu thượng hắn!

“Chúng ta đi nhanh đi. Phải mau tìm biện pháp kiếm thức ăn. Lương khô đã nhanh hết”. Long Tại Vũ đem hành lý phía sau cầm trong tay, nhìn thấy bên trong đã vơi dần lương khô liền thở dài.

“Chúng ta có thể bắt thỏ rừng hoặc gà rừng a”. Hiên Viên Thiên Hành một bộ biểu tình “ngươi là đồ ngốc” nhìn Long Tại Vũ.

"Ngươi biết nướng a? Hay là ngươi muốn chúng ta ăn sống? Ta tình nguyện đói chết cũng sẽ không ăn thịt sống!". Long Tại Vũ tưởng tượng chính mình cùng Hiên Viên Thiên Hành cầm con thỏ hoang máu chảy đầm đìa ăn, nhịn không được run lên vài cái.

"Ngươi nghĩ gì a. Ta có nói không biết nướng sao? Trước khi ta làm hoàng đế cũng sống ở nhân gian một năm. Đoạn thời gian kia trên núi trừ bỏ quả rừng còn có tiểu động vật. Ngán ăn quả rừng thì bắt đầu học nướng thịt thỏ ăn!". Hiên Viên Thiên Hành đi tới mở miệng. Khi đó chính mình vẫn là một thiếu niên, mơ mộng có thể cùng mối tình đầu của mình sống cả đời! (mimi: sao h anh thay đổi dữ zậy……..ngẫm lại, lúc xưa anh có suy nghĩ thật đáng yêu nga). Nhưng cái nữ nhân kia chỉ vì hắn không phải là hoàng tử cao ngạo liền phản bội hắn, ở trước mặt hắn cùng người khác ôm ấp!

"Ngươi khi đó có bao nhiêu lớn?". Long Tại Vũ vô cùng buồn bực nhìn Hiên Viên Thiên Hành.

"Ách đại khái là mười một mười hai tuổi". Hiên Viên Thiên Hành phục hồi tinh thần lại. (này đại thúc thực trưởng thành sớm!!!)

"". Long Tại Vũ hoàn toàn hết chỗ nói rồi. Mười một mười hai tuổi? Hắn hiện hiện đều đã gần bốn mươi! Hai mươi ba năm không nướng. Nướng ra cái gì đó có thể ăn được sao? (dù sao ta không biết có thể ăn được hay không!)

"Quên đi. Chúng ta đi thôi". Long Tại Vũ vô lực mở miệng, hắn đúng là không nên ôm hi vọng gì ở lão cha này!

Hiên Viên Thiên Hành thấy Long Tại Vũ biểu tình nhụt chí liền hạ quyết tâm, chờ buổi tối nhất định nướng một lần cho Khải nhi đại khai nhãn giới. Đừng tưởng rằng chính mình là một đế vương chỉ biết hưởng thụ!

35. Chương 34

"Uy. Chúng ta phải đi như thế nào?". Long Tại Vũ căm tức nhìn Hiên Viên Thiên Hành phía sau. Sau khi bọn họ ra khỏi rừng cây thì cáo già này liền không không nói gì cũng không dẫn đường, hắn đâu biết phải đi như thế nào a!

"A? Cái gì? Ngươi vừa rồi nói gì đó?". Hiên Viên Thiên Hành bị Long Tại Vũ rống phục hồi lại tinh thần, có chút mờ mịt nhìn hắn.

"Ta coi như ta không hỏi". Long Tại Vũ nhụt chí mở miệng. Người kia lại muốn ngoạn gì chứ?

"Ai nha bảo bối nhi nói xạo cũng không tốt nga. Ngươi nếu không biết đi như thế nào, ta đi phía trước dẫn đường là được rồi!". Hiên Viên Thiên Hành nhớ tới Long Tại Vũ không biết đường, mà chính mình lại vẫn đi ở sau, phỏng chừng là không biết đi như thế nào mới hỏi mình!

"Ngươi vừa rồi làm cái gì không biết?". Long Tại Vũ mới vừa áp chế cơn tức lại nổi lên. Rõ ràng nghe thấy còn giả ngu!

"Đang suy nghĩ một việc. Vậy bảo bối nhi đi phía sau ta là được rồi". Nhìn thấy bộ dáng tức giận của Long Tại Vũ, Hiên Viên Thiên Hành vội vàng " dập tắt lửa" nếu không người không hay ho vẫn là mình! (t/g:nguyên lai ngươi còn biết a!)

"Hừ. Ai muốn đi theo ngươi ". Long Tại Vũ liếc đôi mắt trắng nhìn Hiên Viên Thiên Hành. (trợn mắt ^^ em nó dữ quá). Nhưng cũng không tái phản bác. Dừng lại cước bộ chờ Hiên Viên Thiên Hành đi đến phía trước.

"Hì hì. Bảo bối Nhi nói thẳng chính mình không biết đường là tốt rồi, ta sẽ không cười ngươi". Hiên Viên Thiên Hành đi hai bước đến phía trước còn không quên quay đầu lại giễu cợt Long Tại Vũ một chút. (Cho ta xin, ngươi bi nhiêu tuổi rồi? Trẻ con quá!!!)

“Ngươi nói di ngươi có hay không nghe được thanh âm gì?”. Long Tại Vũ đang muốn đuổi giết Hiên Viên Thiên Hành thì lại nghe động tĩnh rất nhỏ ở phía sau mà dừng lại cước bộ.

“ hình như là thanh âm của một loài bò sát nào đó ”. Hiên Viên Thiên Hành cẩn thận nghe xong trả lời: “Hình như là thanh âm của một ít xà (rắn) ”.

“Xà?”. Long Tại Vũ sắc mặt trắng bệch. Hắn sợ nhất chính là xà.

“Đừng sợ. Nói không chừng là ta nghe lầm”. Hiên Viên Thiên Hành nhân cơ hội cầm tay Long Tại Vũ. Nguyên lai bảo bối nhi sợ rắn a. Sớm biết như vậy đã tìn mấy con xà đến dọa hắn! Nói không chừng bảo bối nhi còn có thể chủ động yêu thương nhung nhớ hắn!

“Ngươi nói thật thoải mái!”. Long Tại Vũ nghe thanh âm càng ngày càng gần có chút sợ hãi cầm lại tay Hiên Viên Thiên Hành.

“Thật sự đáng sợ như vậy sao?”. Hiên Viên Thiên Hành thấy Long Tại Vũ nắm chạy tay mình. Có thể cảm giác được hắn hơi run rẩy. Là cái dạng gì làm bảo bối sợ hãi thành như vậy?

“Kia đương nhiên. Nếu có một con xà lớn triền trên người ngươi có cảm giác gì?”. Long Tại Vũ sắc mặt càng trắng. Lôi kéo tay Hiên Viên Thiên Hành bỏ chạy.

“Ngươi bị mãng xà triền qua?”. Hiên Viên Thiên Hành xem sắc mặt Long Tại Vũ nhíu mày hỏi. Hắn vẫn chưa biết một số việc của Khải nhi?

“Không liên quan đến ngươi”. Long Tại Vũ cố gắng lôi kéo Hiên Viên Thiên Hành chạy về phía trước.

“Bảo bối ngươi chậm một chút. Đừng chạy nhanh như vậy”. Hiên Viên Thiên Hành giữ chặt Long Tại Vũ, cơ hội tốt như vậy hắn như thế nào sẽ bỏ qua. Chỉ cần có cơ hội tiếp cận bảo bối hắn sẽ không bỏ qua, cho dù có tai hại đến hắn!

“Ngươi làm gì? Nếu không đi chúng sẽ đuổi tới”. Long Tại Vũ nổi giận gầm lên một tiếng. Hắn không hiểu được. Sao biến thái lai giữ chặt hắn? Chẳng lẽ nghĩ đến làm một “bữa thịt xà lớn”? Chỉ sợ đến lúc đó sẽ là “bữa thịt người lớn” của xà!

“Ngươi này tiểu quỷ. Chạy thật mau a, bất quá ngươi cho là mình có thể trốn được xà của ta?”. Thanh âm bén nhọn truyền đến, Long Tại Vũ hung hăn trừng Hiên Viên Thiên Hành liếc mắt một cái, nhìn về phía người tới.

“Ngươi là ai?”. Long Tại Vũ nhìn trước mắt là một lão phụ đen gầy. Bình thường trên TV người điều khiển xà không phải đều là những cô gái đẹp hay sao?

“Nàng là đại Vu Sư A Táp Lạp của đại mạc. Là Vu sư số một số hai trên đời. Đương nhiên nàng cũng nổi danh ra tay tàn nhẫn”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy lão phụ trước mắt. Không rõ rốt cuộc là cái gì có sức hấp dẫn mới thỉnh được Vu Sư đã hơn bảy mươi này xuất động? Muốn nói nàng tự nguyện, hắn sẽ không tin tưởng. Từng có người ra tám vạn hai ngàn lượng hoàng kim thỉnh nàng cứu một người không thể động đậy. Rốt cuộc là cái gì hấp dẫn khiến nàng rời xa sa mạc đi vào địa phương này đuổi giết bọn họ?

“Vẫn là Hiên Viên tiểu tử, kiến thức cũng nhiều. Ngươi đang nghĩ là điều gì khiến ta phải xuất động?”. Ánh mắt A Táp Lạp thẳng tắp nhìn chằm chằm Long Tại Vũ đang muốn chạy!

“Phải”. Hiên Viên Thiên Hành nghe đến “Hiên Viên tiểu tử” Không khỏi nhíu hạ mi. Không có ai dám gọi hắn như vậy!

“Nghe nói qua “nhuyễn kiếm Đốt nguyệt”! A đúng rồi, ngày đó tiểu tử kia còn lấy nó đuổi giết ngươi. Nó cùng “Diệu nhật bảo đao” nổi danh. Mục đích của ta chính là “nhuyễn kiếm Đốt nguyệt”. Ngươi nói không tìm các ngươi thì tìm ai?”. A Táp Lạp tham lam nhìn Long Tại Vũ, độc xà phía sau nàng cũng dần dần đem ba người vây quanh ở bên trong.

“Ngươi đừng nằm mơ. Ta sẽ không đưa thanh kiếm kia cho ngươi”. Long Tại Vũ nhìn thấy độc xà mồ hôi lạnh dần dần xuất ra ngoài. Nhưng nếu bắt hắn phải nghe lời giao ra thanh kiếm, hắn tình nguyện bị xà ăn cũng không giao thanh kiếm cho kẻ khác! Đó là đồ vật duy nhất có ý ngĩa mà nghĩa phụ nghĩa mẫu lưu

cho hắn! Thanh kiếm này đồng thời cũng làm bạn với hắn suốt tám năm. Nếu muốn hắn giao ra kiếm còn không bằng giết hắn nhanh hơn!

"Biết ngươi sẽ không giao ra. Lão thân thích nhất chính là nhìn thấy người bị hài tử của ta làm cho thống khổ giãy dụa (biến thái, coi rắn là con – -||). Nhìn thấy bọn họ từng chút bị hài tử của ta ăn luôn là chuyện làm ta vui vẻ ha ha ".

"Nguyên lai thanh danh của ngươi chính là như vậy mà có". Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy Long Tại Vũ giả bộ làm bộ dáng trấn định không khỏi đau lòng (thì do ngươi hại chứ ai). Lão bà này cư nhiên như vậy khi dễ bảo bối nhi của hắn! Bảo bối nhi chỉ có thể bị hắn khi dễ, làm gì đến phiên nàng! (này càng biến thái hơn).

"Thì như thế nào! Ngươi Hiên Viên đế thanh danh cũng không kém so với ta đi". A Táp Lạp cười một tiếng quái dị: "Ngươi tàn nhẫn cũng không kém lão thân, khác nhau chính là ngươi lưu lại nguyên vẹn thi thể của bọn họ mà thôi!".

"Cũng so với ngươi mạnh hơn, trực tiếp đem người cấp ăn!". Hiên Viên Thiên Hành châm chọc miệng miệng.

"Đủ rồi. Long Tại Vũ đánh gảy lời nói của hai người, bọn họ nói thêm gì nữa chính mình đều ói ra!

"Yêu. Tiểu bảo bối của ngươi không kiên nhẫn na!". A Táp Lạp ánh mắt ngắm hướng Long Tại Vũ: "Cùng phụ thân của mình loạn luân ngươi không cảm thấy thẹn hay sao?" (vả cho vỡ mồm bây giờ, nói nhảm nữa ta cho mi sống không bằng chết, dám khi dễ Vũ nhi của ta…í lộn, của anh Hiên).

"Ngươi nói cái gì?". Long Tại Vũ phẫn nộ trừng mắt A Táp Lạp. Nếu không phải Hiên Viên Thiên Hành chết cũng quấn lấy hắn, hắn cũng sẽ không bị người đuổi giết! Bây giờ còn đem chủ ý đánh hắn để giành kiếm!

"Bớt sàm ngôn đi. Mục tiêu của lão thân chính là thanh kiếm kia. Chúng ta thuộc hạ gặp thực chương. Các ngươi hảo hảo nếm thử, chút nữa ta cho các ngươi thưởng thức vạn xà đại trận hắc hắc ". A Táp Lạp cười quái dị lui về phía sau.

"Bảo bối cẩn thận". Hiên Viên Thiên Hành bảo hộ Long Tại Vũ ở phía sau, hết sức chăm chú nhìn chằm chằm A Táp Lạp cách đó không xa.

Long Tại Vũ đứng phía sau Hiên Viên Thiên Hành, nhìn bờ vai rộng của hắn. Trước kia chính mình vẫn muốn tìm tình thương của cha giống như vậy. Nếu không phải tình cảm khác hỗn loạn thì lời nói kia làm hắn thực hạnh phúc.

36. Chương 35

"Bảo bối, ngươi đứng ở phía sau ta không cần lộn xộn". Hiên Viên Thiên Hành thân thủ che chở Long Tại Vũ, nhìn thấy độc xà càng ngày càng gần không khỏi nhăn lại mi.

"Ta trong bao quần áo của ta có dược trị xà. Ngươi ngươi mau lấy!". Long Tại Vũ nhìn thấy đàn xà dần đuổi tới gần thanh âm không khỏi run rẩy đứng lên.

"Đừng sợ. Trên đời không ai có khả năng có thể đồng thời giết hai người chúng ta. Ngươi cứ thoải mái". Hiên Viên Thiên Hành tiếp nhận Long Tại Vũ ôm vào trong ngực, theo lời Long Tại Vũ tìm dược.

"Ngươi nói nghe thật tốt. Nhiều xà như vậy không sợ chính là ngu ngốc". Long Tại Vũ nhìn thấy độc mang đông nghìn nghịt khóc nức nở hỏi: "Ngươi rốt cuộc tìm được chưa a?"

"Kia đâu phải chỉ có một cái?". Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy trong bao quần áo của Long Tại Vũ bình bình hủ hủ. Hắn không hiểu được, Khải nhi mang nhiều dược vậy đều để trong bao quần áo?

"Chai màu đen kia a. Ngươi mau một chút a a chúng nó bò lại đây ". Long Tại Vũ hét lên một tiếng tránh thoát đợt tập kích của xà, luống cuống tay chân đem " nhuyễn kiếm Đốt nguyệt" ở bên hông rút ra.

“Bình tĩnh một chút ”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy Long Tại Vũ hoàn toàn rối loạn vội vàng kéo hắn. Dẫn hắn vọt đến nơi khác, cũng nhân cơ hội rắc dược trong tay ra ngoài.

“Di ”. A Táp Lạp kinh ngạc nhìn đàn xà chạy tứ tán chung quanh. Đó là loại dược gì cư nhiên có thể làm cho đàn xà nàng chỉ dẫn hoảng sợ chạy tán loạn?

“Khải nhi đây là dược gì? Cư nhiên dùng được?”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy độc xà khi bị thuốc bột dính vào thì thống khổ quay cuồng, trên người dần dần xuất hiện vết máu rồi sau đó chúng cư nhiên lại cắn xé lẫn nhau

“Ta cũng không biết. Là Hoa Tề chuẩn bị cho ta”. Long Tại Vũ xem thuốc bột dùng được, không khỏi yên lòng. Cũng không biết Hoa Tề làm sao biết hắn sợ rắn, đột nhiên có một ngày cho hắn bình dược này, cũng nói nó có thể đối phó được với xà. Hôm nay dùng một chút không nghĩ tới hiệu quả tốt như vậy!

“Hoa Tề?”. Hiên Viên Thiên Hành sắc mặt lập tức tối sầm xuống. Cầm thuốc bột trong tay quăng đi rất xa (AAAAA….ta biết mà, đọc câu trên biết ảnh ăn dấm chua rồi dục thuốc mà).

“Ngươi làm gì?”. Long Tại Vũ kêu sợ hãi một tiếng, vội vàng đoạt lấy thuốc bột, lại bị Hiên Viên Thiên Hành giữ chặt.

“Làm gì? Ta nói cho ngươi làm gì! Nhớ kỹ, về sau không cần để cho ta lại nghe đến cái tên này. Nếu không sẽ giết hắn. Nhớ kĩ?”. Hiên Viên Thiên Hành giữ chặt Long Tại Vũ, đưa hắn tiến vào lòng ngực. Hoàn toàn đã quên chính mình còn bị xà vây bên trong.

“Ngươi điên rồi. Mau thả ta ra. Ta cũng không muốn chết tại đây”. Long Tại Vũ nhìn thấy đàn xà lại tấn công tới sắc mặt bị dọa đến trắng bệch. Hiện tại là khi nào? Biến thái còn đem thuốc bột duy nhất ném đi!

“Ngươi trước đáp ứng rồi nói sau”. Hiên Viên Thiên Hành ôm Long Tại Vũ tránh thoát xà tiến công, lại kiên trì không chịu buông hắn ra.

“Ta đáp ứng ngươi! Đáp ứng ngươi! Mau thả ta ra đi!”. Long Tại Vũ mở to mắt kêu to.

“Đáp ứng ta cái gì?”. Hiên Viên Thiên Hành vẫn không buông ra Long Tại Vũ. Chính là mang theo hắn tránh trái tránh phải.

“Đáp ứng sẽ không nhắc đến tên Hoa Tề!”. Long Tại Vũ đã muốn khóc. Mẹ nó, vì cái gì cho hắn gặp tên biến thái này!

“Lúc này mới nghe lời”. Hiên Viên Thiên Hành chặn ngang ôm lấy Long Tại Vũ, hướng A Táp Lạp vội chạy đi.

“Ngăn bọn họ lại”. A Táp Lạp thấy thấy hai người càng ngày càng gần vội vàng hướng xà đàn ngoắc.

“Vô dụng thôi lão thái bà. Đàn xà của ngươi đều trúng độc. Không cần vọng tưởng chúng nó sẽ đến cứu ngươi”. Hiên Viên Thiên Hành trào phúng nhìn A Táp Lạp. Hắn không phải phải cảm tạ cái tên Hoa Tề kia một chút sao? Nếu không phải dược của hắn, chính mình bởi vì đối phó đàn xà này cũng phí chút thời gian!

“Đó là dược gì?. A Táp Lạp không cam lòng nhìn thấy xà đàn thống khổ cắn nuốt lẫn nhau.

“Ngươi không cần biết”. Hiên Viên Thiên Hành bắt lấy tay Long Tại Vũ, cầm lấy kiếm của hắn. Đem nội lực truyền đến đầu kiếm, hướng A Táp Lạp đâm tới!

“Ngươi không cần đắc ý. Ta sẽ trở về báo thù!”. A Táp Lạp không biết từ nơi nào triệu tập một cự xà? Lợi dụng nó đỡ kiếm của Hiên Viên Thiên Hành, chính mình chạy thoát thân.

“Hừ. Coi như ngươi chạy nhanh”. Hiên Viên Thiên Hành ôm lấy Long Tại Vũ khi nhìn thấy mãng xà đã muốn té xỉu (mất mặt ghê), rời đi địa phương có mùi tanh đến tận trời này.

Ở trong mắt hắn bất kể thứ gì cũng đều không sao cả. Chỉ cần hiện tại hắn còn ôm Khải nhi! Cho dù ngay sau hắn có chết cũng cam tâm tình nguyện!!! (yêu anh)

Hiên Viên Thiên Hành đặt Long Tại Vũ trên mặt đất, lấy bộ quần áo trong bao đồ giúp hắn thay. Thuận tiện ăn vài cái đậu hũ.

Long Tại Vũ nằm ác mộng. Mộng chính hắn trở lại địa phương kia. Chính hắn chạy thoát vô số lần cũng không thoát được giam cầm. Năm ấy hắn chỉ vài tuổi? Đại khái ba tuổi? Chắc là bốn tuổi đi!

Phụ mẫu mang hắn đến vườn bách thú chơi đùa. Đến khi đi đến chuồng của mãng xà, xà kia đột nhiên khai phá ***g sắt bên trong trốn thoát, có lẽ xà bị kinh hách, đương trường cuốn lấy thân thể của hắn. Cha mẹ vì cứu hắn mà đập con xà đang nổi điên kia, mãng xà kia bị chọc giận. Liền cắn phụ thân. Mẫu thân nhìn thấy phụ thân bị cắn trúng, huyết văng một mảng. Mà nhiều người vây xem cũng không một ai giúp đỡ. Trơ mắt nhìn phụ thân tử. Thậm chí ngay cả một xe cứu thương cũng không có. Cuối cùng cảnh sát đến đây. Đem Long Tại Vũ đã hấp hối cứu. Vườn bách thú cũng phải đóng cửa, cấp cho nhà hắn một số tiền bồi thường, mà mẫu thân bởi vì phụ thân chết mà cũng hẫm hực chết theo.

Mà khi đó thân thích của hắn lại trốn tránh, không ai quan tâm hắn! Thậm chí thấy hắn còn trốn rất xa. Cuối cùng vẫn là bà ngoại gần năm mươi tám tuổi đem hắn về nuôi. Sau đó chính hắn liền sợ hãi xà!

Mặc kệ thế nào, thủy chung chính mình hại chết cha mẹ! Kiếp trước như thế! Mà kiếp này mẫu thân cũng vì hắn mà chết! Chẳng lẽ hắn thật sự là một người mang điềm xấu? Là khắc tinh trời sinh?

"Khải nhi tỉnh tỉnh Khải nhi tỉnh tỉnh ". Thanh âm của ai? Long Tại Vũ mở hai mắt, nhìn đến nét mặt lo lắng của Hiên Viên Thiên Hành, bi thương ẩn nhẫn lâu ngày đều hóa làm nước mắt mà khóc

"Đừng sợ! Đều là quá khứ!". Hiên Viên Thiên Hành vỗ nhẹ đầu Long Tại Vũ. Vừa rồi bảo bối nhớ tới cái gì? Người vẫn luôn giả trang kiên cường bỗng nhiên biến thành yếu ớt? Có phải hay không ta không có tư cách đi vào lòng hắn? Cùng hắn cùng nhau chia sẻ thống khổ cùng khoái hoạt của hắn?

Hiên Viên Thiên Hành thở dài đem Long Tại Vũ ôm càng chặt. Khi nào thì ngươi mới chính thức chấp nhận ta?

37. Chương 36

"Uy họ Hiên Viên kia phiền ngươi buông ra!". Cảm giác tư thế không đúng Long Tại Vũ đẩy Hiên Viên Thiên Hành đang ôm mình ra. Chính hắn như thế nào lại nằm trong lòng ngực Hiên Viên Thiên Hành?

"Bảo bối nhi không có lương tâm a. Ta xem ngươi khóc thật khó chịu nên mới đem bả vai cho ngươi mượn dựa vào, ngươi cư nhiên còn ghét bỏ ta!". Hiên Viên Thiên Hành cố gắng thay đổi tâm tình Long Tại Vũ. Hắn biết tâm tình Khải nhi hiện tại đã tới cực điểm! Cho nên vẫn là đem hắn chọc vui vẻ tốt hơn, nếu không cuối cùng người không hay ho vẫn là chính mình.

"Cút!". Long Tại Vũ dùng sức đẩy Hiên Viên Thiên Hành. Hắn không hiểu được, người này rõ ràng là vua của một nước, vậy mà lời nói ra cùng hành động như thế nào lại giống tên vô lại? (t/g: hắn chỉ là với ngươi mới như vậy thôi!!)

"Hảo, ngươi nói cái gì chính là cái đó. Được rồi đừng nóng giận. Chúng ta phải đi. Mau chết đói". Hiên Viên Thiên Hành thông minh dùng thức ăn hấp dẫn Long Tại Vũ.

"Ăn?". Long Tại Vũ thân thủ sờ sờ hành lý một bên: "Ngươi nha đồ hỗn đản, cư nhiên đem lương khô uy xà!"

"A?". Hiên Viên Thiên Hành nghi hoặc tiếp nhận hành lý, đương nhìn đến trong bao quần áo chỉ có một ít bình bình chai chai sau cười gượng một tiếng: "Aha cái kia, ta đi bắt thỏ, ngươi ở chỗ này chờ ta một chút!".

"Ta đi cùng ngươi!". Long Tại Vũ tức giận liếc mắt Hiên Viên Thiên Hành một cái: "Chờ ngươi trở về nói không chừng ta đã sớm chết đói!".

Kỳ thật là hắn sợ tái gặp được những điều đáng sợ này nọ.

"Được rồi. Chúng ta cùng nhau đi thôi. Trời cũng mau tối, chúng ta phải tìm một nơi tránh gió để nghỉ ngơi". Hiên Viên Thiên Hành nhìn ra Long Tại Vũ sợ hãi. Nhìn nhìn sắc trời quyết định vẫn là trước tìm

một chỗ ngủ! Thời tiết của Hiên Viên hoàng triều rất không ổn định. Ban ngày trời trong nắng ấm, buổi tối nói không chừng liền mưa gió khắp nơi! Không để ý không được!

"Ân, vậy tìm a. Ta sắp chết đói". Long Tại Vũ từ trong bao quần áo lấy ra một bình dược màu đỏ, từ trong lấy ra một viên dược bỏ vào miệng.

"Đó là dược gì? Ngươi bị thương?". Hiên Viên Thiên Hành xem Long Tại Vũ lấy dược ra ăn, lập tức khẩn trương mở miệng: "Vì cái gì không sớm nói cho ta biết?".

"Ta không bị thương". Long Tại Vũ bỏ tay Hiên Viên Thiên Hành ra: "Chính là đói bụng quá nên ăn trước hai viên giải độc cho đầy bụng!".

"Nói như vậy. Kia ngươi không có việc gì cũng uống thuốc? Mau nhổ ra". Hiên Viên Thiên Hành nói thế nào cũng không tin tưởng có người vì đói bụng mà uống thuốc giải độc để no bụng! (t/g: đại thúc trước mặt ngươi có một người!!!)

"Ai nha ngươi nếu muốn bắt thỏ rừng gà rừng thì phiền ngươi nhanh lên! Ta thật sự sắp chết đói!". Long Tại Vũ né tránh tay Hiên Viên Thiên Hành: "Ngươi nếu chậm một chút ta thật muốn chết đói!".

"Vậy ngươi lần đó dùng nước suối có độc rửa mặt cũng không có việc gì". Hiên Viên Thiên Hành nghĩ đến Long Tại Vũ lúc ấy dùng độc thủy rửa mặt thì một hồi nét mặt cũng khôi phục lại như cũ.

"Ta từ nhỏ là tắm dược mà lớn lên. Độc tính bình thường sẽ không thương hại đến ta! Hiện tại được chưa? Chúng ta có thể đi rồi đi?". Long Tại Vũ nhịn xuống xúc động đang dâng trào hướng Hiên Viên Thiên Hành giải thích.

"Vậy mặt của ngươi cũng sẽ không sao?". Hiên Viên Thiên Hành nhìn trên mặt Long Tại Vũ chỉ còn một vết hồng ngân, thực sợ hội vẫn đều ở lại trên mặt! Tuy thương kia là vì chính mình mà tạo thành!

"Không cần lo lắng. Hiện tại chúng ta có thể đi chưa? Ta đói!". Long Tại Vũ TMD người này như thế nào lại dài dòng như vậy?

"Đi thôi". Hiên Viên Thiên Hành nhìn ra Long Tại Vũ không kiên nhẫn, mang theo Long Tại Vũ đi về phía trước. Ô. Nếu Khải nhi có thể ngoan ngoãn bằng một nửa khi mê man cũng thật tốt. Vừa mới nãy còn đối ta yêu thương nhung nhớ! (t/g: Chỉ sợ chỉ một mình đại thúc tự kỉ mới cho rằng như vậy)

Hai người vận tốt tìm được một gian cỏ tranh của thợ săn thú dùng để che gió tránh mưa. Hiên Viên Thiên Hành cầm lấy thỏ hoang vừa mới bắt được trên đường, lột da, lấy gậy cố định con thỏ ở trên đầu gậy, điều chỉnh lửa hảo rồi chậm rãi nướng thỏ (không có thao tác rửa thỏ a!!!! hảo bẩn….)

"Uy ngươi không cần nướng ra thứ không thể ăn a! Nếu không thật lãng phí một tính mạng!". Long Tại Vũ thấy Hiên Viên Thiên Hành lật tới lật lui con thỏ nướng trên lửa. Thỉnh thoảng đem muối rải trên mặt: "Ngươi lấy muối ở đâu?"

"Muối này sao? Trước kia dưỡng thành thói quen. Hoàn hảo mang theo nếu không thật đúng là đồ nướng này không thể ăn". Hiên Viên Thiên Hành có thể không muốn nhắc tới chuyện muối ăn. Chính là thản nhiên đáp lời Long Tại Vũ sau đó liền chuyên tâm nướng thỏ.

Long Tại Vũ nhìn Hiên Viên Thiên Hành liếc mắt một cái, hắn không nói lời nào, chính mình cũng sẽ không có gì phải nói với hắn. Hai người đột nhiên trầm mặc, làm cho đêm tối yên tĩnh đến đáng sợ.

Hiên Viên Thiên Hành thấy lửa "đùng" rung dộng, dần dần xuất thần đứng lên, cho đến khi mùi khét truyền đến!

Hiên Viên Thiên Hành vội vàng lấy thịt thỏ, ngẩng đầu thì vừa phát hiện gương mặt tuấn tú của Long Tại Vũ biến đen nhìn mình. Cười gượng một tiếng: "Aha vừa rồi là ngoài ý muốn!".

"Lão tử mới mặc kệ ngươi là "ngoài ý muốn" hay là "cố ý". Tóm lại phải ăn chính ngươi ăn là được, ta không ăn". Long Tại Vũ nhìn thấy thịt thỏ bị cháy đen, rõ ràng đích nằm trên rơm rạ ngủ. Thiên tài mới ăn được thứ khủng bố này!

"Bảo bối ngươi không cần sinh khí. Ta làm lại thì được rồi. Ngươi không nên gấp gáp!". Hiên Viên Thiên Hành đem con thỏ đã muốn cháy đen vứt trên mặt đất, lần nữa lấy một con thỏ khác lột lông nướng tiếp! Hoàn hảo bắt hơn một con, nếu không còn không bị Khải nhi cười chết! (t/g: Hắn chỉ biết bị tức chết!!)

"Thiên tài quản ngươi. Ta muốn đi ngủ. Ngươi chậm rãi nướng đi. Nhưng không cần quấy rầy ta ngủ". Long Tại Vũ đưa tay bịt lại lỗ tai để được yên tĩnh hơn!

Hiên Viên Thiên Hành buồn bực nhìn Long Tại Vũ, quyết định: Lần này nhất định phải đem con thỏ này nướng hảo. Nếu không có thể bị Khải nhi cười nhạo lần nữa!

Long Tại Vũ xoay người, đem lưng đối diện với Hiên Viên Thiên Hành, nhắm mắt lại liều mạng thôi miên chính mình, nhưng mặc kệ thế nào chính là ngủ không được. Trong đầu không ngừng nghĩ tới sau khi đi vào thời đại này đã xảy ra nhiều việc. Nhất là sau khi đụng tới cái người họ Hiên Viên này thì không có việc nào tốt xảy ra! Chẳng lẽ người này là do ông trời phái đến để khắc chế mình?

38. Chương 37

Thơm quá! Long Tại Vũ ngửi mùi thơm trần ngập trong không khí, thân thể hơi hơi nhúc nhích, bụng cũng không chịu thua kém mà kêu lên.

"Bảo bối ngươi đang ngủ sao?". Hiên Viên Thiên Hành nhìn đến động tác của Long Tại Vũ, cố ý đem thịt thỏ đã nướng hảo đem tới phía sau Long Tại Vũ.

"Gì chứ?". Long Tại Vũ đè lại cái bụng đang " thì thầm" kêu, tên hỗn đản này nhất định là cố ý!

"Đứng lên ăn đi. Ngươi không phải đang đói sao". Hiên Viên Thiên Hành đem thịt thỏ đến trước mặt Long Tại Vũ, thịt thỏ cũng vừa vặn đụng đến chóp mũi hắn.

"Ngươi ". Long Tại Vũ mở to mắt, nhìn thấy thịt thỏ bị nướng thành màu vàng trước mắt, nhịn không được nuốt nuốt nước miếng. Thật sự thơm quá a! (ực! bụng ta đang réo ầm ĩ, hiện tại > 9h sáng, ta còn chưa ăn sáng a, vừa edit vừa nuốt nước miếng, chẹp!)

"Mau đứng lên. Nếu ngươi đói bụng quá ta sẽ đau lòng!". Hiên Viên Thiên Hành đem một bên chân thỏ kéo xuống, đặt ở miệng: "Ngô, thơm quá a. Thịt thỏ mùi mà không béo. Giòn mà không chai, lửa vừa đủ, chia thành nhiều phần, ít nạc thừa, trọng yếu hơn là, con thỏ hoang này nhiều năm chạy trốn, thịt ngon không thể tưởng ". (chém đa phần) (t/g + mimi: ô ô, Hảo muốn ăn a!!!)

Long Tại Vũ nghe Hiên Viên Thiên Hành một bên khoe khoang thịt thỏ mình nướng, trong lòng hung hăng khinh bỉ một chút. Nhưng cái bụng âm thanh " thì thầm " lại càng lớn hơn! Hỗn đản này như thế nào lại ác vậy?

"Bảo bối ngươi đứng lên thưởng thức một chút đi. Ta cam đoan ăn ngon, ngươi nếu không ăn ta liền ăn xong nga! Ta thực ăn xong rồi nga!". Hiên Viên Thiên Hành đem thịt thỏ bắt được đưa đến trước mặt, cố ý đem thanh âm phóng đại, trong lòng yên lặng tính xem Long Tại Vũ có thể kiên trì được bao lâu!

"Ngươi dám ". Long Tại Vũ nghe Hiên Viên Thiên Hành " ăn" Càng lúc càng nhanh, cảm thấy quýnh lên, mạnh mẽ xoay người lại, đem thịt thỏ trong tay Hiên Viên Thiên Hành đoạt lấy.

"Ai. Ta nói bảo bối ngươi nếu muốn ăn trực tiếp nói cho ta biết thì được rồi, không cần nóng vội như vậy!". Hiên Viên Thiên Hành nhất thời bị Long Tại Vũ cướp đi thịt thỏ. Mà trong tay hắn vẫn còn cái chân thỏ vừa mới kéo xuống. (t/g: cũng không tệ lắm, ít nhất còn có một chân! Hẳn là cái gì cũng không cho ngươi!!!)

"Ai cần ngươi lo!". Long Tại Vũ giận giận trừng mắt nhìn Hiên Viên Thiên Hành liếc mắt một cái, cầm thịt thỏ trong tay kéo xuống một khối, hoài nghi cẩn thận đặt ở miệng.

“Thế nào?”. Hiên Viên Thiên Hành xem Long Tại Vũ bộ dáng thật cẩn thận, vàng vàng hỏi: “Ăn ngon không?”.

“Cũng không tệ lắm!”. Long Tại Vũ đem thịt thỏ trong miệng nuốt xuống, hứng thú kiếm kiếm môi dưới.

“Ngươi thích là tốt rồi”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn động tác Long Tại Vũ, nhịn không được cũng liếm môi dưới. Đương nhiên nếu có thể liếm môi của Khải nhi thì có thể tốt rồi!

Long Tại Vũ không hề để ý tới Hiên Viên Thiên Hành chính là cúi đầu cùng thịt thỏ trong tay ” chiến đấu”!

Long Tại Vũ dường như nghĩ đến cái gì đột nhiên ngẩng đầu, miệng nhồi thịt thỏ, không rõ ràng mở miệng: “Nươi niện nại nính noán nhàm sao dây nhờ? (phiên dịch: ngươi hiện tại tính toán làm sao bây giờ?)

“A?”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy Long Tại Vũ không rõ ràng mở miệng, khó hiểu hỏi: “Ngươi nói cái gì?”.

“Ta nói ngươi tính toán làm sao bây giờ?”. Long Tại Vũ đem thịt thỏ trong miệng nuốt xuống mới mở miệng. Không có biện pháp lão nhân kia lỗ tai không được tốt! Không nói rõ ràng hắn sẽ không hiểu được!

“Không phải đã nói cho ngươi rồi sao? Chúng ta phải tới Than Thở trước ”

“Ta biết trước tới Than Thở! Ta là hỏi về chuyện ngươi bị đuổi giết. Cùng với bọn họ như thế nào biết ” nhuyễn kiếm Đốt nguyệt” ở trên người ta?”. Long Tại Vũ nói xong ánh mắt mị lên, ánh mắt bị che khuất dần hiện lên lệ huyết. Hắn sẽ không cho phép người khác có chủ ý với ” Đốt nguyệt”. Ai cũng đều không được!

“Hiện tại ta liên hệ không được với “Vân bảo”, chỉ có liên hệ tới “Vân bảo” Mới có thể biết rõ ràng chân tướng sự tình”. Hiên Viên Thiên Hành thản nhiên mở miệng. Coi như đang nói “Thời tiết hôm nay tốt lắm! Ta cũng tốt lắm!”

“Vân bảo?”. Long Tại Vũ khiếp sợ ngẩng đầu lên: “Ngươi nói liên hệ với “Vân bảo”?”.

“Đúng vậy! Ngươi biểu tình này là sao?”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy bộ dáng không thể tin của Long Tại Vũ nghi hoặc mở miệng: “Ta nói sai cái gì sao?”.

“Ngươi nhận thức “Vân bảo” Lý nhân?”. Long Tại Vũ kích động bỏ lại thịt thỏ (hảo đáng tiếc a!!!), bổ nhào vào Hiên Viên Thiên Hành bắt lấy áo hắn: “Nói mau a!”. (hiện tại chủ động “Yêu thương nhung nhớ” đi!).

“Ngươi lần này muốn muốn đi “Vân bảo”?”. Hiên Viên Thiên Hành khôn khéo mở miệng. Hắn biết Khải nhi sẽ không tìm hắn!

“Phải. Ngươi nói mau a”. Long Tại Vũ gắt gao bắt lấy quần áo Hiên Viên Thiên Hành.

“Vậy ngươi nên biết quy củ của “Vân bảo” “. Hiên Viên Thiên Hành lần đầu tiên chán ghét chính mình năm đó định ra quy củ!

“Phải nhưng Hoa Luân nói sau khi tới “Vân bảo” mới biết được yêu cầu của bọn họ! Ngươi có biết bọn họ sẽ yêu cầu cái gì không?”. Hắn đương nhiên biết.

“Hoa Luân là ai?”. Hiên Viên Thiên Hành đột nhiên đem Long Tại Vũ bắt lấy, vẻ mặt cùng bộ dáng như bắt được thê tử đi vụng trộm: “Ngươi cùng hắn là quan hệ gì?”.

“Ngươi!”. Long Tại Vũ bị hoảng sợ, lập tức mở miệng mắng to: “Lại nữa, ngươi phát điên cái gì?”.

“Hoa Luân là ai?”. Hiên Viên Thiên Hành tăng lớn thanh âm, tay nắm ngày càng chặt.

“Hắn hắn chỉ là bằng hữu của ta mà thôi. Ngươi mau buông tay đau quá a!”. Long Tại Vũ dùng sức lôi kéo tay bị Hiên Viên Thiên Hành bắt lấy: “Mau buông tay a!”

“Cái gì bằng hữu?”. Hiên Viên Thiên Hành thoáng thả lỏng tay một chút, tiếp tục ép hỏi.

“Ngươi! Ngươi đồ hỗn đản!”. Long Tại Vũ khó thở đem đoản chúy trong giày ra ám sát Hiên Viên Thiên Hành.

“ ngô ngươi cư nhiên thật sự đâm!”. Hiên Viên Thiên Hành nhất thời không kịp tránh bị Long Tại Vũ đâm bị thương cánh tay.

“Xem ngươi có buông không”. Long Tại Vũ đem chủy thủ một lần nữa nhét vào giày. Hoàn hảo Hoa Tề làm cho hắn một đoản chủy! (Ngươi thật mạnh a! Hoa Tề: ha ha kia đương nhiên!).

“Ngươi còn không có trả lời ta a!”. Bị đâm bị thương Hiên Viên Thiên Hành vẫn chưa bỏ ý ý định truy vấn.

“Vậy ngươi trả lời vấn đề ta hỏi trước đã rồi nói sau”. Long Tại Vũ đem con thỏ lần thứ hai lấy lên, đem mặt dính bụi thổi sạch sẽ. Ân! Không thể lãng phí thức ăn a!.

“Phải xem ngươi yêu cầu việc lớn hay nhỏ. Ngươi muốn tra chuyện gì?”. Hiên Viên Thiên Hành ai oán nhìn Long Tại Vũ liếc mắt một cái, chính mình đưa tay mở áo, cẩn thận lấy ra kim sang dược.

“Tìm ra hung thủ sát hại mẫu thân ta”. Long Tại Vũ hung hăng cắn con thỏ trong tay, đại khái đã muốn xem con thỏ trong tay trở thành hung thủ kia!

“Điều kiện gì ngươi đều đáp ứng?”. Hiên Viên Thiên Hành hai mắt tỏa sáng sáng nhìn Long Tại Vũ.

“Phải”. Bất tri bất giác đem đem chính mình cấp bán!

“Ta đây muốn ngươi cả đời ở lại bên cạnh ta. Ngươi cũng sẽ đồng ý sao?”. Hiên Viên Thiên Hành khôi phục lại thân phận đế vương, giờ phút này hắn không hề là cái người hay làm chuyện xấu với Long Tại Vũ, mà là người cao cao tại thượng, là một hoàng đế khôn khéo!

39. Chương 38

“Có ý gì?”. Long Tại Vũ lăng lăng mở miệng.

“Ngươi không phải đã hiểu được sao?”. Hiên Viên Thiên Hành băng bó lại miệng vết thương hảo, tựa tiếu phi tiếu nhìn Long Tại Vũ.

“Ngươi cùng “Vân bảo” kia có quan hệ gì?”. Long Tại Vũ phản ứng trì độn mở miệng. (t/g: Người bình thường cũng không nhiều lời như thế này đi? Tiểu Vũ nhi: Ngươi cút sang một bên đi!!!)

“Ngươi nói đi!”. Hiên Viên Thiên Hành thú vị cười nhìn vẻ mặt mê hoặc của Long Tại Vũ: “Khải nhi của ta thực ngốc như vậy? Không đoán được! Vậy nhắc ngươi một câu. Thiên hạ có ai dám ở hoàng thành mà tạo ra mạng lưới quan hệ lớn như vậy? Không có ta hậu thuẫn bọn họ dám sao?”.

“Vậy vậy ở “Vân Thiên thành” thì những người đó vì cái gì gọi ngươi là thành chủ?”. Long Tại Vũ khó hiểu nhìn Hiên Viên Thiên Hành: “Không lẽ ngươi vẫn luôn dùng thân phận “Hiên Viên thành chủ” để xuất hiện chứ?”

“Thiếu niên ngày đó quả thật là ngươi!” (giờ mới biết à???????). Hiên Viên Thiên Hành vẻ mặt hiểu rõ. Cám giác của hắn nói thiếu niên kia thực quen thuộc, quả nhiên là Khải nhi dịch dung thành!

“Đúng thì thế nào?”. Long Tại Vũ tức giận mở miệng, đã nửa ngày rồi mà vẫn còn chưa nói đến vấn đề chính!

“Không được tốt lắm. Vậy ngươi rốt cuộc gọi là gì? Không cần nói là Hiên Viên Thế Khải”. Hiên Viên Thiên Hành hơi hơi cúi đầu. Không cho Long Tại Vũ nhìn thấy biểu tình hiện tại của hắn.

“Long Tại Vũ! Tên của ta”. Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi. Không bằng thừa nhận thì tốt hơn!

“Tên thật hay. Long Tĩnh là dưỡng phụ của ngươi đi!”. Hiên Viên Thiên Hành tay cầm gắt gao. Hắn cư nhiên giấu diếm mình lâu như vậy! Như vậy chẳng phải là không tín nhiệm mình sao?

“Ngươi làm sao biết được?”. Long Tại Vũ chỉnh lại thắt lưng, cầm con thỏ chỉ còn lại xương cốt để một bên. (giờ mới biết em thật cao thâm, vừa đối thoại vừa ăn mà vẫn nhanh như thường).

“Vân bảo cái gì cũng có thể tra ra!”. Hiên Viên Thiên Hành tự phụ mở miệng.

“Nga vậy vì cái gì không tra ra ta chính là con của ngươi na? Có lẽ ngươi ngay từ đầu đã không có chú ý tới ta được sinh ra đi!”. Long Tại Vũ tự giễu cười cười: “Cũng là ngươi có nhiều con, thế cho nên đã quên nguyên lai mình còn có đứa con thứ bảy?”.

“Ngươi không cần đổi đề tài”. Hiên Viên Thiên Hành ngẩng đầu lên: “Ta biết từng quên ngươi tồn tại, nhưng không cần nhắc nhở ta”.

“Được thôi. Chỉ cần ngươi giúp ta tra ra hung thủ, ta đáp ứng với ngươi sẽ không rời ngươi”. Long Tại Vũ châm chọc cười cười: “Như vậy ngươi vừa lòng chưa?”.

“Hảo. Chờ chuyện này bình ổn về sau ta sẽ tra giúp ngươi!”. Hiên Viên Thiên Hành mặt mày hớn hở tới gần Long Tại Vũ: “Ta hiện tại thu trước một chút “Tiền đặt cọc” ngươi không ý kiến đi!”.

“Cái gì ”. Long Tại Vũ còn chưa nói xong miệng đã bị Hiên Viên Thiên Hành áp trụ!

”Ngươi ngươi làm gì?”. Long Tại Vũ vội vậy đẩy Hiên Viên Thiên Hành ra. Làm gì có người thu tiền đặt cọc như vậy?

“Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi sẽ dùng phương thức như hiện tại ở chung cả đời? Đừng choáng váng. Ta với ngươi. Đây mới là điều mà chúng ta ước định”.

“Ngươi có bệnh! Chúng ta là nam nhân!”. Long Tại Vũ cực khí mở miệng. Hắn đã nghĩ biến thái này như thế nào liền đáp ứng? Nguyên lai là vì này!

“Ta đã xem qua”. Hiên Viên Thiên Hành cao thấp đánh giá Long Tại Vũ liếc mắt một cái: “Ngày đó ta đã muốn nghiệm chứng qua”. (trơ trẽn, ẻm là nam ai ai cũng biết)

“Hạ lưu. Chúng ta là phụ tử!”. Long Tại Vũ mặt đỏ lên, không khỏi nghĩ đến chuyện đêm qua.

“Ta đã sớm biết chúng ta là phụ tử. Ngươi không cần phải nói. Nếu có từ mới thì nói ra đi!”. Hiên Viên Thiên Hành ngoáy ngoáy lỗ tai. Biểu tình cùng lời nói như ra lệnh của hắn khiến Long Tại Vũ càng khí.

“Ngươi nếu biết chúng ta là phụ tử thì không nên nói và làm những chuyện như vậy”. Long Tại Vũ phiền muộn đứng dậy không ngừng tiêu sái động. Hắn như thế nào liền gặp phải người kia?

“Ai dám nói ta?”. Hiên Viên Thiên Hành ánh mắt không ngừng đảo quanh trên người Long Tại Vũ, cân nhắc kiện quần áo của Long Tại Vũ màu xanh có hay không cùng màu da của Long Tại Vũ xứng đôi?

“Ngươi ”. Long Tại Vũ không nói gì trừng mắt Hiên Viên Thiên Hành. Người này không cảm thấy thẹn với lương tâm chút nào sao?

“Được rồi bảo bối, ngươi đừng nói nữa. Ta sắp bị ngươi nói đến hôn mê!”. Hiên Viên Thiên Hành hướng Long Tại Vũ vẫy vẫy tay, ý muốn bảo hắn đến bên người mình.

“Ngươi cho là mình gọi cẩu hả? Vẫy tay thì ta sẽ lại?”. Long Tại Vũ trợn mắt liếc Hiên Viên Thiên Hành một cái tại bên kia của nhà tranh nằm xuống.

“Ta bên người cũng không thiếu cẩu”. Hiên Viên Thiên Hành gặp Long Tại Vũ nằm ở bên kia, thực vô lại mà tiêu sái đến nàm bên người hắn: “Bảo bối chúng ta cùng nhau ngủ. Hiện tại lạnh!”

“Cút ngay. Lạnh liền cút đến đống lửa bên kia ngủ”. Móng vuốt của Hiên Viên Thiên Hành hiện đến Long Tại Vũ.

“Không cần. Trên người ngươi ấm áp”. Hiên Viên Thiên Hành nói xong càng thêm hướng Long Tại Vũ dựa vào.

“Không cần tái dựa vào quá gần”. Long Tại Vũ xoay người lại tức giận trừng mắt Hiên Viên Thiên Hành.

“Không cần hung như vậy. Sẽ nhanh già”. Hiên Viên Thiên Hành đem Long Tại Vũ đặt ở phía dưới: “Được rồi, cứ như vậy ngủ đi”.

“Ta sẽ bị ngươi áp chết. Mau đứng lên ”. Long Tại Vũ bị Hiên Viên Thiên Hành mạnh mẽ áp, nguyên bản lời nói muốn thốt ra lại nuốt trở về bụng.

“Ta mới không áp chết ngươi na. Ta chỉ muốn đem ngươi “áp” không xuống giường được thôi!” (hạ lưu). Hiên Viên Thiên Hành nói xong thuận tiện sờ soạng mông Long Tại Vũ.

“Ngươi cút một bên cho ta”. Long Tại Vũ dùng sức đẩy cánh tay bị thương của Hiên Viên Thiên Hành.

“Oa bảo bối, đau quá a”. Hiên Viên Thiên Hành bị Long Tại Vũ đẩy sang một bên, ngồi dậy nhìn quần áo đã nhiễm huyết tức giận.

“Đáng đời. Xem ngươi về sau có còn dám đắc tội ta”. Long Tại Vũ đắc ý hướng Hiên Viên Thiên Hành giơ nắm tay.

Hiên Viên Thiên Hành nhìn Long Tại Vũ biểu tình đắc chí hơi hơi thở dài. Khi nào thì hắn đã phải xem sắc mặt của đứa con trước khi làm việc? (t/g: Người nào đó ra vẻ căn bản không đem ngươi là cha hắn đi!!!).

“Được rồi, mau ngủ đi. Ngày mai chúng ta còn phải chạy. Không có tinh thần tốt như thế nào ứng phó địch nhân?”. Long Tại Vũ tìm vị trí thoải mái hảo nhắm mắt ngủ.

“Ngươi thật là thoải mái!”. Hiên Viên Thiên Hành mắt nhìn Long Tại Vũ lại nhìn đến miệng vết thương bất đắc dĩ thở dài. Còn có thể thế nào đánh chính hắn mà không nương tay. Nhưng mặc kệ bảo bối, chính hắn lại rất bướng bỉnh!

“Vậy ngủ đi. Chuyện gì ngày mai nói sau”. Hiên Viên Thiên Hành cũng tìm một chỗ ngồi xuống nhắm mắt ngủ.

40. Chương 39

Long Tại Vũ nhàm chán nắm cành liễu rung, ánh mắt nhìn chung quanh, miệng không không biết nói thầm cái gì?

“Ngươi nói cái gì?”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn Long Tại Vũ lầm bầm tò mò hỏi?

“Hát a”. Long Tại Vũ lười biếng trả lời.

“Ngươi biết hát?”. Hiên Viên Thiên Hành hoài nghi nhìn Long Tại Vũ từ trên xuống dưới: “Ta như thế nào không biết?”.

“Còn nhiều chuyện ngươi không biết lắm!”. Long Tại Vũ tức giận liếc mắt Hiên Viên Thiên Hành một cái.

“Vậy ngươi đang xướng cái gì? Có thể xướng cho ta nghe không?”. Hiên Viên Thiên Hành nghĩ Long Tại Vũ xướng có thể nghe không?

“Thính giác của ngươi có vấn đề, vẫn không nghe tốt hơn!”. Long Tại Vũ khinh bỉ nhìn Hiên Viên Thiên Hành liếc mắt một cái.

“Được rồi được rồi mau xướng đi. Nghe không hay ta sẽ không cười ngươi”. Hiên Viên Thiên Hành giữ chặt tay Long Tại Vũ.

“Ngươi sẽ không thích đâu!”. Long Tại Vũ dùng sức rút ra tay trái bị giữ chặt. Làm cái gì a, gặp qua xấu lắm đích chưa thấy qua như vậy xấu lắm đích!

“Ngươi không xướng sao biết ta không thích? Xướng đi”. Hiên Viên Thiên Hành không ngừng cố gắng lại gần hắn. Hiện tại thực thú vị vừa lúc Khải nhi cấp chính mình ăn đậu hũ!!!

“Vậy ngươi nghe. Lúc ấy hối hận đừng nói ta không nhắc nhở ngươi!”. Long Tại Vũ ý xấu nghĩ phải ca gì. Có nhiều bài ca có thể làm cho tên vô lại này thay đổi sắc mặt na?

A đúng rồi, bài này tốt lắm: “Ta đây xướng nga!”.

Long Tại Vũ mắt lé nhìn Hiên Viên Thiên Hành liếc một một cái, đôi môi khẽ mở:

NaNaNaNaNaNaNaNa

Đêm hôm đó gió thổi thật lớn,

NaNaNaNaNaNaNaNa

Đêm hôm đó trời mưa thật lớn,

NaNaNaNaNaNaNaNa

Cô gái ấy so với ta có thật sự tốt hơn?

NaNaNaNaNaNaNaNa

Tốt như vậy đi như vậy đi,

Ngươi đi yêu cô ấy đi!

Đi thôi, mang hoa hồng của ngươi đến tặng cô ấy,

Đi thôi, cô ấy đang chờ ngươi ôm lấy,

Ta một mình về nhà,

Hoặc lưu lạc thiên nhai,

Dù sao ta sẽ không tự sát,

Ta còn muốn dùng cả đời nhớ lại những câu nói tâm tình của ngươi,

Vẫn ngốc như vậy!

NaNaNaNaNaNaNaNa

Đêm hôm đó gió thổi thật lớn,

NaNaNaNaNaNaNaNa

Đêm hôm đó trời mưa thật lớn,

NaNaNaNaNaNaNaNa

Cô gái ấy so với ta có thật sự tốt hơn?

NaNaNaNaNaNaNaNa

Tốt như vậy đi như vậy đi,

Ngươi đi yêu cô ấy đi!

Đêm đêm xé rách tóc dài của ta,

Dạ vũ phát hai gò má của ta,

Mưa gió trên người ta,

Sao không cười đến mê người?

Vượt qua đêm nay,

Ta sẽ già đi,

Thừa dịp ta còn xinh đẹp,

Cầu ngươi lần cuối cùng,

Tái hôn ta một chút!

NaNaNaNaNaNaNaNa

Đêm hôm đó gió thổi thật lớn,

NaNaNaNaNaNaNaNa

Đêm hôm đó trời mưa thật lớn,

NaNaNaNaNaNaNaNa

Cô gái ấy so với ta có thật sự tốt hơn?

NaNaNaNaNaNaNaNa

Tốt như vậy đi như vậy đi,

Ngươi đi yêu cô ấy đi!

Đi thôi!

"Ngươi liền như vậy thích hắn?". Hiên Viên Thiên Hành nhìn Long Tại Vũ xướng xong liền nghiến răng nghiến lợi mở miệng.

"Cáp?". Long Tại Vũ khó hiểu nhìn Hiên Viên Thiên Hành: "Ngươi nói cái gì?"

"Hắn không yêu ngươi, ngươi hà tất gì còn đối hắn nhớ mãi không quên? Ta không tốt sao?". Hiên Viên Thiên Hành mạnh mẽ ôm Long Tại Vũ vào lòng ngực: "Quên hắn đi! Ta sẽ đối tốt với ngươi!".

"". Người này điên rồi hay sao? Long Tại Vũ mạc danh kỳ diệu bị Hiên Viên Thiên Hành ôm vào trong ngực. Hắn chính là nghĩ muốn xướng ca bài này một chút, y không phải hiểu lầm gì chứ? (ách hẳn là hiểu lầm gì đi!!!)

"Cho ta một cơ hội được không? Ta sẽ không tái cho ngươi đau thương, sẽ không tái cho ngươi thống khổ, chỉ cần ngươi đừng rời đi ta!". Hiên Viên Thiên Hành gắt gao ôm Long Tại Vũ, sợ buông lỏng tay thì hắn sẽ biến mất!

"Uy. Ngươi không sao chứ?". Long Tại Vũ vỗ vỗ lưng Hiên Viên Thiên Hành: "Mau buông tay, ta mau bị ngươi làm ngộp chết!"

"Tên Hoa Tề kia có gì hao? Ngươi không cần cần hắn. Ta sẽ không cho hắn có cơ hội làm tổn thương ngươi nữa!". Hiên Viên Thiên Hành thoáng buông lỏng tay đang ôm Long Tại Vũ. Ánh mắt kiên định nhìn hắn!

"Ngươi đừng hiểu lầm a!! Ta không có nói bị Hoa Tề "vứt bỏ" a?". Long Tại Vũ đau đầu mở miệng. Hắn như thế nào lí giải bài hát thành như vậy?

"Chẳng lẽ ngươi vừa rồi ca không phải là tâm tình của ngươi hiện tại sao? Ngươi ra khỏi Hoa Tẫn cốc không phải vì tên Hoa Tề kia có nữa nhân khác mà đuổi ngươi sao?". Hiên Viên Thiên Hành kích động hỏi Long Tại Vũ: "Đến bây giờ ngươi còn đối với hắn không chết tâm? Hắn tốt như vậy sao?".

Long Tại Vũ không nói gì nhìn Hiên Viên Thiên Hành. Không thể không bội phục trí tưởng tượng phong phú của hắn! Ngay cả điều này cũng có thể đôán! Hắn thật cao hứng nếu ngày đó Hoa Tề vì có nữ nhân khác mà đá hắn ra khỏi Hoa Tẫn cốc!

"Được rồi Khải nhi. Quên hắn đi!". Hiên Viên Thiên Hành xem Long Tại Vũ ngẫn người nghĩ đến hắn vì lời nói của mình mà thương tâm vội vàng mở miệng: "Đừng thương tâm. Nếu ngươi thật sự mất hứng chúng ta liền trở về phái người đốt Hoa Tẫn cốc, như vậy ngươi sẽ không bị thương tâm đi!"

"". Long Tại Vũ không nói gì hỏi trời: Nếu hắn đem Hoa Tẫn cốc đốt sẽ có hậu quả gì? Đại khái mọi người trong Hoa Tẫn cốc sẽ cầm đao kiếm mà đuổi giết hắn đi!

"Vậy vậy nếu không thì ta đem tên Hoa Tề kia bắt tới cho ngươi hết giận?". Hiên Viên Thiên Hành xem Long Tại Vũ vẫn không phản ứng, có chút luống cuống tay chân mở miệng.

"". Long Tại Vũ rất muốn té xỉu! Đem Hoa Tề bắt tới cho hắn hết giận? Nghĩ đến lúc đó Hoa Tề sẽ đem hắn ra để thải khí đi! Hắn sẽ chết không toàn thây!!!

"Khải Nhi ngươi nói chuyện a!". Hiên Viên Thiên Hành lo lắng phe phẩy Long Tại Vũ: "Ngươi nói gì đi a".

"Ngươi tái lay ta sẽ chết!". Long Tại Vũ hữu khí vô lực mở miệng: "Còn có ta không có thích Hoa Tề! Ngươi không có việc gì thì không cần đoán bậy được không?".

"Ta chính là nói đến người khác trong bài ca xướng mà thôi!". Long Tại Vũ xem như xong. Xem ra về sau ca hát còn không cẩn thận! Không không sẽ hại "Tử" Không ít người a!

"Ách ngươi không nói sớm". Hiên Viên Thiên Hành thân thủ lau mồ hôi lạnh trên trán.

"Ai bảo ngươi đầu heo!". Long Tại Vũ sửa sang lại quần áo bị Hiên Viên Thiên Hành làm cho nhăn nheo.

"Aha chúng ta đi tiếp đi!". Hiên Viên Thiên Hành gượng gượng một tiếng. Nhìn Long Tại Vũ xoay người đi nhỏ giọng nói thầm: "Ai bảo ngươi xướng ca như vậy làm cho người ta hoài nghi!".

Đi ở phía trước Long Tại Vũ lựa chọn xem nhẹ hắn. Chính mình ngốc như vậy còn nói người khác ca không đúng. Thật là có bệnh.

41. Chương 40

"A ta hảo đói a!". Long Tại Vũ ngồi dưới đất đáng thương hề hề nhìn Hiên Viên Thiên Hành: "Ngươi đi bắt thỏ đi!" (Thân phận của người nào đó đã trở thành người hầu)

"Khải nhi, ngươi hiện tại ngược đãi người bệnh sao?". Hiên Viên Thiên Hành đưa cánh tay bị thương đến trước mặt Long Tại Vũ: "Ngươi xem cánh tay của ta còn không có hảo nga".

"Ta quản cái rắm? Còn có không cần gọi ta là "Khải nhi" nếu đã biết tên ta thì không cần kêu cái tên kia. Ta không thích!". Long Tại Vũ không chút nào để ý Hiên Viên Thiên Hành đẩy cánh tay hắn sang một bên.

"Tên Hoa Tề kia gọi ngươi là gì?". Hiên Viên Thiên Hành xoa cánh tay ngồi xuống bên Long Tại Vũ.

"Tại Vũ a". Long Tại Vũ không rõ việc này cùng với việc Hoa Tề gọi hắn là gì có gì quan hệ?

"Như vậy a. Vậy ta gọi ngươi là Tiểu Vũ nhi thì được rồi". Hiên Viên Thiên Hành suy tư một hồi rồi mở miệng.

"Vì cái gì? Cái tên giống nữ nhân như vậy không được gọi ta". Long Tại Vũ chán ghét nhìn Hiên Viên Thiên Hành liếc mắt một cái.

"Ngươi không thích? Vậy ta vẫn gọi ngươi là Khải nhi thì được rồi. Cái tên chỉ một mình ta gọi". Hiên Viên Thiên Hành mỉm cười.

"Ngươi tùy ngươi ". Long Tại Vũ không tiếp nói chuyện. Cùng hắn nói chuyện quả thực là "ông nói gà, bà nói vịt", căn bản là nói không thông!

"Vậy ta đi tìm thỏ hoang và một chút gì đó. Ngươi ở chỗ này chờ ta. Ta lập tức sẽ trở lại, ngươi không cần tránh ta". Hiên Viên Thiên Hành nhìn sắc trời, tự hỏi nên ăn cái gì. Bọn họ đã đi cả ngày đường.

"Mau đi đi. Bất quá ngươi phải nhanh chút. Ta trước tiên sẽ nhóm lửa". Long Tại Vũ bộ dáng nằm trên mặt đất miễn cưỡng ngồi dậy nhóm lửa.

"Ngươi không cần nhóm lửa, chờ ta trở lại rồi nhóm lửa là được". Hiên Viên Thiên Hành sợ đến lúc đó lửa cháy hết mà hắn lại lạc đường.

"Vậy ngươi nhanh trờ về a!". Xem ra người nào đó ngay từ đầu sẽ không tính toán đi a!

"Ân. Ngươi phải ngoan ngoãn chờ". Hiên Viên Thiên Hành đi hai bước lại quay trở về, ngồi xổm xuống bên Long Tại Vũ.

"Làm sao vậy?". Long Tại Vũ khó hiểu nhìn Hiên Viên Thiên Hành trở lại: "Trở về làm gì chứ?".

“Đột nhiên nghĩ tới một việc ”. Hiên Viên Thiên Hành cười nhẹ một tiếng làm Long Tại Vũ mê hoặc rồi điểm huyệt đạo của hắn: “Vạn nhất ngươi thừa dịp ta không chú ý thì đào tẩu làm sao bây giờ?”.

“Ngươi tên hỗn đản này”. Long Tại Vũ trợn mắt trừng Hiên Viên Thiên Hành: “Mau cởi bỏ huyệt đạo của ta”.

“Ngoan ngoãn chờ ta trở lại”. Hiên Viên Thiên Hành cúi đầu khẽ hôn môi Long Tại Vũ, thuận tay điểm á huyệt của hắn.

Long Tại Vũ không thể động nằm trên mặt đất trong lòng tính toán chờ tên hỗn đản đó trở về thì nên như thế nào giết hắn giải hận?

“Yêu. Tiểu mỹ nhân, ngươi ở chỗ này chờ ta sao?”. Đang lúc Long Tại Vũ nghĩ như thế nào sát Hiên Viên Thiên Hành để rửa hận thì một đạo thanh âm lỗ mãng từ bên phải truyền đến.

“Ngươi yên tâm nhìn ngươi như vậy ngoan ngoãn ở chỗ này chờ ta, ta sẽ ôn nhu một chút”. Long Tại Vũ thấy được mặt nam nhân. Đó là một loại tuấn mỹ mang theo tà khí. Hắn chính là tên *** tặc trên giang hồ được xưng là “Dạ lang”? Thực không hay ho cư nhiên tại tình huống này mà gặp được hắn!

“Ngươi thật đúng là mĩ na!”. Dạ lang giống cúng bái thần linh bàn tay đưa ra hướng mặt Long Tại Vũ, một lần lại một lần vuốt ve.

Long Tại Vũ cứng ngắc khi cảm giác tay của Dạ Lang dần dần đi xuống, hai mắt phẫn hận nhìn chằm chằm Dạ Lang. Hận không thể đem hắn phanh thây vạn đoạn. (một chữ: ác, hai chữ: rất ác, ba chữ: vô cùng ác, bốn chữ: không gì ác hơn, ta sẽ cầu nguyện+ cầu siêu cho tên *** tặc kia, amen+).

“Bảo bối bộ dáng của ngươi thật đẹp. Thực luyến tiếc khi phải giết ngươi. Vậy ngươi từ nay về sau liền đi theo ta, ta không tìm những người khác, chỉ có hai người chúng ta!”. Dạ Lang không thèm để ý ánh mắt Long Tại Vũ đặt hắn ở dưới thân, tay đã cởi bỏ thắt lưng trói buộc!

Hiên Viên Thiên Hành ngươi chết nơi nào? Ngươi nếu không về ta liền xong rồi! Long Tại Vũ có chút run rẩy cảm giác bàn tay Dạ Lang tiến vào trong quần hắn, đi xuống một chút không khỏi nghĩ đến mặt Hiên Viên Thiên Hành. Nếu hiện tại hắn ở đây thì thật tốt!

“Bảo bối da thịt của ngươi mềm nhẵn tựa như tơ lụa tốt nhất, thật sự là làm cho ta yêu thích không buông tay a. Ngươi đang suy nghĩ đến tên nam nhân kia sao? Yên tâm hắn nhất thời sẽ chưa về! Ngươi liền an tâm để ta làm đi!”. Dạ Lang khai giải xong quần áo Long Tại Vũ ở xương quai xanh của hắn dùng sức hấp duẫn.

“Ngươi tới a! Ngươi mau tới a!”. Hiên Viên Thiên Hành trong rừng cây không ngừng bôn tẩu, tìm nửa ngày cũng không tìm được bóng dáng con thỏ nào, nhìn đến phía trước có hồ, nghĩ thầm, thầm,rằng bắt hai con cá ăn cũng được, ai ngờ vừa đến bên hồ liền nhìn đến một nữ nhân nửa thân trần ở trong hồ giãy dụa!

Hiên Viên Thiên Hành xem nàng ở trong hồ, mà bốn phía đã không có bóng dáng của cá, không khỏi nhíu hạ mi, thi triển khinh công đem nữ nhân nhắc tới trên bờ.

“Đa đa tạ ân cứu mạng của công tử”. Nữ nhân được Hiên Viên Thiên Hành cứu sau khi lên bờ lập tức nhảy vào trong ngực hắn. Bộ ngực sữa cao ngất không biết cố ý hay vô tình cọ xát thân thể hắn.

Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy hành động của nữ nhân, một cỗ bất an theo đáy lòng dâng lên! Khải nhi ‘

Nữ nhân nhìn đến Hiên Viên Thiên Hành thay đổi sắc mặt, vội vàng cầm chủy thủ trong tay hướng hắn. Nàng không nghĩ tới bộ dáng của mình cũng không hấp dẫn được Hiên Viên Thiên Hành, chỉ cần một hồi chỉ cần một hồi Dạ Lang có thể giải quyết tên tiểu quỷ kia!

“Muốn chết”. Hiên Viên Thiên Hành một tay đem chủy thủ cầm trong tay nữ nhân đánh rớt, một bàn tay khác đã đem cổ nàng vặn gãy, vội vàng chạy về nơi kia!

Khải nhi ngàn vạn lần không cần gặp chuyện không may a!

“Thả —— hắn —ra ——”. Hiên Viên Thiên Hành đến nơi liền nhìn thấy một màn khiến hắn nổi điên. Đang trần trụi nằm trong lòng ngực nam nhân khác chính là bảo bối của hắn, bị nam nhân hôn hôn môi, một thoáng không kịp nghĩ ngợi liền đem thạch tử trong tay bắn tới.

"Ngươi như thế nào trở về nhanh như vậy?". Dạ Lang chật vật vọt đến một bên. Hắn rõ ràng đã cho người cuốn lấy tên kia a! Vì cái gì tên kia còn có thể xuất hiện ở trong này?

"Người của ngươi đã chết". Hiên Viên Thiên Hành đoạt lại Long Tại Vũ, nhìn thấy hắn hai mắt rưng rưng thương tiếc lau đi nước mắt trên khóe mắt hắn.

"Như thế nào như vậy?". Dạ Lang nhìn Hiên Viên Thiên Hành động tác cùng ánh mắt tàn nhẫn không hợp liền không nhịn được lui về phía sau.

"Ngươi cho là làm cho cái nữ nhân dụ dỗ ta là được? Thật là ngu xuẩn". Hiên Viên Thiên Hành đem quần áo Long Tại Vũ mặc lại lần nữa, tay ở nơi mà Dạ Lang lưu lại hôn ngân khẽ vuốt hạ. Đột nhiên biến mất hướng Dạ Lang đánh tới.

Long Tại Vũ nhìn thấy hai người đánh nhau liều mạng nghĩ muốn khai giải huyệt đạo, nhưng là không biết Hiên Viên Thiên Hành dùng dạng điểm huyệt gì, hắn vô luận như thế nào đều giải không được. Đành phải không ngừng mắng hắn trong lòng.

Đang lúc Long Tại Vũ phiền não thì cảm giác chính mình bị một cái bóng che khuất, vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn đến Hiên Viên Thiên Hành mặt mày tối tăm thì tức thời nhìn đến nơi mà bọn họ đã đánh nhau.

Dạ Lang đã chết. Trên người cơ hồ không còn chỗ nào lành lặng, đều bị lưỡi dao sắc bén khắc sâu, hai mắt không cam lòng trợn to, gắt gao nhìn chằm chằm hướng Long Tại Vũ.

"Khải nhi đang nhìn cái gì?". Hiên Viên Thiên Hành đưa mặt Long Tại Vũ hướng chính mình: "Ngươi xem hắn đã chết còn nhìn chằm chằm ngươi không tha, ta sẽ đem cặp mắt kia của hắn phế đi!". Hiên Viên Thiên Hành không dùng bất kì đạo cụ gì mà đem hai cục đá phóng tới: "Ngươi xem hắn hiện tại không nhìn ngươi được nữa!".

Long Tại Vũ run rẩy nhìn Dạ Lang nguyên bản trừng lớn hai mắt chỉ còn lại có hai lỗ máu.

"Ngoan. Đừng sợ. Đã không còn việc gì". Hiên Viên Thiên Hành hôn đôi môi run rẩy của Long Tại Vũ, tay ở xương quai xanh của hắn mà vân vê: "Ngươi xem hắn lưu lại dấu vết thật sự là dơ bẩn, phụ hoàng giúp ngươi tẩy được không?". Hiên Viên Thiên Hành đem Long Tại Vũ đặt ở trên mặt đất chậm rãi hấp duẫn xương quai xanh của hắn.

"Bảo bối, ngươi xem nơi này của ngươi lưu lại dấu răng của phụ hoàng nga. Rất đẹp mắt na!". Hiên Viên Thiên Hành mê muội liếm nơi dấu răng đỏ son: "Đây là dấu vết ta lưu lại. Ta sẽ không bao giờ quên. Cho dù dưới địa ngục uống canh Mạnh bà ta cũng sẽ không quên!".

"Buông ". Thật vất vả khai giải á huyệt Long Tại Vũ run rẩy mở miệng.

"Hảo. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, chỉ cần là nam nhân chạm qua ngươi đều là kết cục này". Hiên Viên Thiên Hành khai giải huyệt đạo Long Tại Vũ, dìu hắn ngồi dậy: "Được rồi, ta đi nhóm lửa, ngươi đem quần áo sửa sang lại rồi đến giúp ta".

Vẫn là không cần đem Khải nhi ăn quá nhanh, nếu không chỉ đem lại hiệu quả ngược lại!

42. Chương 41

"Uy ". Long Tại Vũ sửa sang lại hảo quần áo đi đến trước mặt Hiên Viên Thiên Hành: "Ngươi nhóm lửa vậy có thỏ không?".

"Ách!". Hiên Viên Thiên Hành nhìn nhìn hai tay trống trơn: "Dường như không có!"

Long Tại Vũ trở mình xem thường: "Vậy mau cút đi bắt".

"Nhưng dường như vùng này không có thỏ a!". Hiên Viên Thiên Hành cười gượng một tiếng.

"Ta đây đi bắt được rồi!". Long Tại Vũ nhíu mày.

“Ngươi đừng có ý nghĩ muốn chạy!”. Hiên Viên Thiên Hành giữ chặt tay Long Tại Vũ: “Ta vì muốn cứu ngươi mới không bắt thỏ thôi!”. (Tất cả chỉ là ngụy biện, anh chính là không bắt được con nào, để zợ phải chịu đói)

“Do tên hỗn đản nào đã điểm huyệt ta? Nếu không phải ngươi, lão tử làm sao để người khác ăn đậu hủ?”. Long Tại Vũ thật sự tức giận. Hắn không nói chính mình còn không tính toán với hắn. Hiện tại hắn cư nhiên còn dám đề cập!

“Ngươi nếu nghĩ sẽ luôn ở bên cạnh ta thì ta làm gì cần điểm huyệt đạo của ngươi? Nếu ngươi ngoan ngoãn đứng ở bên người ta thì tại sao rời khỏi hoàng cung? Ngươi có khi nào hảo hảo ở lại bên cạnh ta? Hiện tại tốt lắm, nếu không bởi vì tìm ngươi chúng ta cũng không cần bị người đuổi giết!”. Hiên Viên Thiên Hành gắt gao nhìn chằm chằm Long Tại Vũ. Coi như hết thảy đều là lỗi của hắn!

“Cáp hảo thật tốt a! Đều là ta sai. Là ta không nên cho ngươi thấy! Là ta không nên xuất hiện trước mặt ngươi! Là ta không nên làm cho Hiên Viên đế cao cao tại thượng bị người đuổi giết! Không nên cho ngươi cuộc sống màn trời chiếu đất! Hừ! Ngươi thật đúng là buồn cười a! Mình sai còn đem trách nhiệm đổ lên đầu người khác”. Long Tại Vũ cười lạnh một tiếng. Oán hắn sao? Rốt cuộc ai oán ai? Chơi trò chơi truy đuổi này rốt cuộc là ai đúng ai sai?

“Chẳng lẽ không đúng sao? Ngươi nếu hảo hảo đứng bên người ta sẽ không phát sinh chuyện như vậy”. Hiên Viên Thiên Hành vây Long Tại Vũ trong vòng tay mình, một tay nâng lên mặt hắn: “Vì cái gì ngươi làm cho ta mê muội? Vì cái gì xuất hiện trong thế giới của ta? Nếu không có sự xuất hiện của ngươi ta chính là một đế vương không có nhược điểm! Vậy mà ngươi lại xuất hiện ”

làm cho ta nguyên bản vô tình lại bắt đầu mềm lòng

“Như thế nào phụ hoàng? Ngươi còn chưa nói xong nha! Như thế nào lại dừng lai?”. Long Tại Vũ đón nhận hai mắt sắc bén của Hiên Viên Thiên Hành: “Sự xuất hiện của ta làm ngươi cảm thấy phức tạp sao? Nhưng ta cho tới bây giờ cũng không nghĩ sẽ ở lại bên cạnh ngươi! Cho dù có nhược điểm cũng chính là ngươi lựa chọn!”.

“Ngươi Khải nhi của ta, ngươi có biết biểu tình hiện tại của ngươi có bao nhiêu mĩ không? Ánh mắt của ngươi lóe ra một loại quang mang có thể chinh phục được lòng người. Thật muốn đem ngươi đặt ở dưới thân mà hung hăng tiến vào thân thể ngươi (da gà của ta….rụng…rụng) nhìn ngươi vì đau đớn mà khóc ánh mắt đó thật đẹp ”. Hiên Viên Thiên Hành khóe miệng hơi hơi cong lên, cái loại tựa tiếu phi tiếu này chính là biểu tình mà Long Tại Vũ sợ hãi!

“Vậy ngươi đúng thật là cao hứng! Phụ hoàng!”. Hiện tại không phải là thời điểm sợ hãi. Một khi hắn biểu hiện ra biểu tình sợ hãi thì không phải hợp ý tên biến thái kia sao!

“Xem Khải nhi miệng còn nói ra những lời khiến phụ hoàng không vui. Hiện tại nên làm gì đây?”. Hiên Viên Thiên Hành ma sát miệng Long Tại Vũ.

“Vậy ngài nghĩ muốn làm gì?”. Long Tại Vũ giả trang trấn định mở miệng. Con mẹ nó. Tại sao lại xui xẻo vậy? Mới vừa bị tên biến thái kia sỗ sàng, hiện tại còn phải lo lắng bị người “ăn”! Nha a Nha! Ngươi rốt cuộc đem ta đưa đến cái thế giới gì? (Nha: ta cũng không biết không đi qua!)

,

“Làm cho Khải nhi ở dưới thân phụ hoàng khóc một lần được không”. Hiên Viên Thiên Hành tà tà cười.Taylại niết xương quai xanh Long Tại Vũ.

“Ngươi nếu nói muốn liền hảo”. Long Tại Vũ chọn mi nhìn Hiên Viên Thiên Hành.

“Nếu Khải nhi đáp ứng vậy phụ hoàng sẽ không khách khí”. Hiên Viên Thiên Hành tại xương quai xanh của Long Tại Vũ không ngừng hấp duẫn, làm cho dấu hôn ngân mà Dạ Lang lưu lại lại càng đỏ tươi.

“Ngươi ”. Long Tại Vũ nhăn lại hàng mi đẹp: “Vì cái gì lại cắn? Rất đau!”.

“Nơi này có dấu vết người khác lưu lại”. Hiên Viên Thiên Hành không những không dừng lại mà càng dùng sức hấp duẫn.

“A điểm nhẹ”. Long Tại Vũ nhịn không được âm thanh đau đớn.

“Bảo bối. Hôm nay ta sẽ không tha ngươi”. Hiên Viên Thiên Hành đặt Long Tại Vũ trên mặt đất, chậm rãi cởi bỏ áo khoác hắn nhẹ nhàng xoa bóp điểm đỏ trước ngực hắn.

“Ân ngươi ”. Long Tại Vũ kêu lên một tiếng đau đớn. Mẹ nó hắn cư nhiên cắn!

“Đi theo ta đi”. Hiên Viên Thiên Hành khẽ cười một tiếng: “Lần đầu tiên của Khải nhi là phụ hoàng nga!”.

“Đừng nói lời vô nghĩa! Muốn làm liền làm”. Long Tại Vũ đem đoản chủy chộp trong tay, cẩn thận nghe động tĩnh bốn phía.

“Nguyên lai bảo bối so với ta còn nóng vội a!”. Bàn tay Hiên Viên Thiên Hành đưa đến thắt lưng Long Tại Vũ nhẹ nhàng vuốt ve.

“Ít nói lời vô nghĩa ”. Long Tại Vũ cảm nhận bàn tay trên lưng mình không an phận, nhịn không được giật giật thân thể.

“Hảo ta không nói! Bảo bối nhi thật thơm”. Hiên Viên Thiên Hành hấp trụ miệng Long Tại Vũ, một lần lại một lần hôn.

Tên hỗn đản này! Long Tại Vũ trong lòng mắng một tiếng. Ánh mắt chợt lóe, chủy thủ trong tay đã phóng ra ngoài

“Uy. Ta nói bảo bối nhi ngươi không thể ra tay chậm một chút sao?”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn người cách đó không xa bị Long Tại Vũ phóng trúng mở miệng oán giận: “Chờ một lát nữa hắn cũng sẽ không chạy trốn!”.

“Mẹ nó! Đợi một hồi nữa lão tử ngay cả ngươi cũng giết”. Long Tại Vũ đem quần áo mặc lại, đi đến người bị hắn hạ thủ: “Ta nói lão huynh, ngươi đã đi theo chúng ta được vài ngày đi! Như thế nào chúng ta vẫn chưa được gặp mặt na?”.

“Ngươi các ngươi vừa rồi là diễn trò?”.Nam nhân vẻ mặt tái nhợt nhìn hai người trước mắt” “Các ngươi như thế nào phát hiện ra ta?”.

“Vừa rồi nếu không phải cái tên Dạ Lang kia đi ra trước ngươi thì ngươi cũng đã lộ diện đi!”. Long Tại Vũ ngồi xổm xuống bên người nam nhân: “Vừa rồi ta nghe được tiếng hít thở của ngươi!”.

“Ngươi ”

“Rất hương diễm đi!”. Long Tại Vũ ánh mắt đột đích biến lãnh: “Ngươi nghĩ rằng ta và hắn làm là để cho ngươi xem? Chê cười. Chúng ta chính là muốn nhìn một chút để xem ngươi có thể làm được trò đa dạng gì thôi!”.

“Bảo bối! Ta vừa rồi là thật sự muốn!”. Hiên Viên Thiên Hành đột nhiên vẻ mặt sắc lang mở miệng nói.

“Cút con mẹ ngươi!”. Long Tại Vũ nghiến răng nghiến lợi mở miệng: “Nói nữa liền đem ngươi chôn”.

“Ha ha thật sự không nghĩ tới a không nghĩ tới đường đường là Hiên Viên đế lại thích thượng đứa con của mình!”. Namnhân đột nhiên cười to.

“Muốn chết”. Hiên Viên Thiên Hành nhăn lại mi tay phải khẽ nhúc nhích, một viên thạch tử vô thanh vô tức đánh vào trán nam nhân.

“Được rồi! Thanh tịnh”. Hiên Viên Thiên Hành vẻ mặt lấy lòng nhìn về phía Long Tại Vũ: “Bảo bối chúng ta tiếp tục”.

Long Tại Vũ thần tình tươi cười nhìn về phía Hiên Viên Thiên Hành: “Ngươi nghĩ muốn tiếp tục như thế nào? Phụ hoàng!”.

“Ách cáp ngươi đói bụng đi! Ta đi bắt thỏ”. Hiên Viên Thiên Hành cười gượng một tiếng. Ô ô. Bảo bối còn sinh khí vì chuyện bị hắn điểm huyệt đạo!

Bất quá quên đi. Da mặt mình dày không chỉ mới ngày một ngày hai, một lần “ăn” không được còn có lần sau! Không cần phải gấp gáp động thủ! Hiên Viên Thiên Hành từ Long Tại Vũ cũng học được một chữ

"Nhẫn"!

43. Chương 42

"Nướng được rồi". Hiên Viên Thiên Hành hướng thịt thỏ như hướng vật quý mà đưa đến tay Long Tại Vũ. Khó trách hắn tìm khắp nơi mà không tìm được con thỏ nào, nguyên lai đều bị sát khí của ba người kia đuổi đi hoàn hảo Khải nhi đã giải độc, nếu không bọn họ thật đúng là phải chịu đói bụng!

"Ngô đợi lát nữa chúng ta đến nơi khác đi! Cách xa nơi này một chút". Long Tại Vũ ăn thịt thỏ mở miệng nói không rõ.

"Vì sao?". Hiên Viên Thiên Hành cầm lấy một con thỏ khác "chiến đấu". Lần trước nướng một con kết quả bị Khải nhi ăn hết mất! (Tiểu Vũ nhi: ta không phải để lại cho ngươi cái chân sao? Hành:)

"Có hai người chết ở bên cạnh ngươi ăn được ngủ được hả?". Long Tại Vũ liếc mắt trắng Hiên Viên Thiên Hành một cái. Nhìn thật ghê tởm!

"Hảo! Đợi lát nữa ta mang ngươi đi đường khác". Hiên Viên Thiên Hành nhìn hai cổ thi thể cách đó không xa. Thật đúng là có chút cảm giác ghê tởm! (ghê tởm cũng là do ngươi làm!)

"Uy. Ngươi xác định là đi đúng đường sao?". Long Tại Vũ nhìn rừng cây tối như mực hoài nghi mở miệng.

"Đúng vậy! Không sai. Ta từng một lần đi từ nơi này đến Thân Thở a". Hiên Viên Thiên Hành nhìn rừng cây nhăn lại mi: "Bất quá lúc đó rừng cây không có tối như vậy. Lá cây cũng không nhiều".

"Nói không chừng ". Long Tại Vũ nhìn Hiên Viên Thiên Hành liếc mắt một cái: "Thật là ngươi lầm. Ta đã nói, chúng ta ngay tại rừng cây này qua đêm thì được rồi. Nói ngươi không nên đi. Hiện tại tốt lắm, lạc đường rồi!".

"Bảo bối nhi là ngươi nói nơi đó có thi thể. Mùi máu tươi rất khó ngửi. Như thế nào hiện tại lại trách ta?". Hiên Viên Thiên Hành ủy khuất nhìn Long Tại Vũ. Rõ ràng là bảo bối đề nghị đi không phải sao? Hiện tại lại trách hắn!

"Ta ta chỉ là nói nơi đó có thi thể nên muốn chúng ta đổi nơi khác. Lại không có nói phải đổi đường đến Than Thở!". Long Tại Vũ nổi giận gầm lên một tiếng làm kinh động không ít giấc ngủ của chim chóc. Thoáng chốc rừng cây âm trầm lại náo nhiệt không ít.

"Nhưng ngươi cũng không nói không đi đường này a!". Hiên Viên Thiên Hành vô tội mở miệng.

"Ngươi ngươi ". Long Tại Vũ tức giận á khẩu. Người kia có tật xấu là cãi lí a!

"Được rồi! Đừng tức giận! Chúng ta đi thôi. Tìm một nơi thoải mái ngủ một giấc". Hiên Viên Thiên Hành như trước cười hì hì nhìn Long Tại Vũ.

"Nơi này làm sao mà ngủ a!". Long Tại Vũ nhỏ giọng nói thầm câu: "Rừng cây âm trầm như vậy ai biết có ... "cái gì đo" bẩn thỉu a?".

"A đúng rồi! Ngươi không không nói ta đều đã quên. Nột!". Hiên Viên Thiên Hành vỗ vỗ cái trán, từ trong lòng ngực lấy ra một viên dạ minh châu.

"Ngươi ngươi gì chứ? Di!". Long Tại Vũ thấy Hiên Viên Thiên Hành đưa ra một viên đại minh châu kinh hỉ mở miệng: "Ngươi như thế nào có cái này?"

"Ta lấy a. Nguyên bản nghĩ là có tiền nên không cần. Không nghĩ tới bây giờ lại dùng đến!". Hiên Viên Thiên Hành đem dạ minh châu đưa tới tay Long Tại Vũ: "Cầm cho tốt vào".

"Ngươi thật sự hoàng hoàng đế sao?". Long Tại Vũ hoài nghi nhìn Hiên Viên Thiên Hành. Có hoàng đế nào cầm dạ minh châu đi làm phô sao?(ta không hiểu nội dung của hai câu này)

"Đúng vậy!". Hiên Viên Thiên Hành không giải thích được nhìn Long Tại Vũ: "Ngươi không phải đã biết sao?".

"Ô "

"Âm thanh gì?". Long Tại Vũ dừng lại cước bộ khẩn trương nhìn bốn phía.

"Hì hì ". Thanh âm âm trầm từ nơi sâu nhất trong rừng cây hắc ám truyền ra.

"Ai? Đi ra!". Hiên Viên Thiên Hành toàn thân đề phòng đứng bên người Long Tại Vũ.

"Ha ha ".

"Không không phải là quỷ chứ?". Long Tại Vũ giữ chặt ống tay áo Hiên Viên Thiên Hành. Hắn rất sợ quỷ. Nghĩ đến hình dáng gì đó mập mờ vào lúc đêm khuya doạ đến hắn làm hắn không dám xuất môn!

"Oa nhi hảo đáng yêu tặng cho ta ngoạn ngoạn ". Thanh âm âm trầm lại truyền đến. Long Tại Vũ lần này cảm giác nguyên cả rừng cây đều âm lãnh.

"Đi ra ngoài? Ha các ngươi nghĩ ta là ngốc tử sao? Hai người các ngươi đều là cao thủ nhất đẳng, ta đi ra ngoài không phải là chịu chết hay sao". Thanh âm âm trầm mang theo chút trào phúng lại vang lên.

"Nếu đã biết thì sẽ không chặn đường chúng ta". Long Tại Vũ ngốc cũng biết theo chân bọn họ đối thoại là một người, mà không phải là "cái gì đó" bẩn thỉu như hắn nghĩ. Không khỏi rống giận: "Mẹ nó, không có việc gì thì nửa đêm không cần đi ra dọa người. Ngươi nghĩ người ta nửa đêm không cần ngủ a!"

"Ha ha oa nhi ngươi không sợ ta? Vậy cho ngươi một vật xem được không?". Thanh âm âm trầm theo bốn phương tám hướng truyền đến, Hiên Viên Thiên Hành không tìm thấy nơi phát ra thanh âm.

Long Tại Vũ vừa định hỏi là cái gì, liền thấy bóng ma theo trong TV đi ra. Hướng chính mình đi tới!

"A ". Long Tại Vũ hoảng sợ bổ nhào vào trong lòng ngực Hiên Viên Thiên Hành: "Đem nàng đuổi đi! Mau đem nàng đuổi đi "

"Bảo bối bảo bối ngươi làm sao vậy?". Hiên Viên Thiên Hành lắng lắng đem Long Tại Vũ ôm lấy: "Ngươi làm sao vậy? Nhìn thấy cái gì?".

"Đem nàng đuổi đi mau đuổi nàng đi a ". Long Tại Vũ như trước tại lòng ngực Hiên Viên Thiên Hành tê rống. Vì cái gì? Vì cái gì hắn lại rõ ràng nhìn thấy? vì cái gì lại hướng tới hắn?

"Đuổi cái gì đi?". Hiên Viên Thiên Hành bắt lấy tay Long Tại Vũ đang quơ.

"Quỷ! Quỷ a! Ngươi không nhìn thấy sao?". Long Tại Vũ nhắm mắt lại quơ loạn dạ minh châu!

"Không có a ". Hiên Viên Thiên Hành ôm chặt lấy Long Tại Vũ.

"Có a ngươi không thấy sao?". Long Tại Vũ chỉ vào "bóng ma" đang đi đến: "Nàng đấy a! Đang đi đến bên này a".

"Là ảo thuật!". Hiên Viên Thiên Hành giật mình nhớ ra nắm tay Long Tại Vũ: "Bảo bối nhi. Ngươi đừng suy nghĩ chuyện khủng khiếp gì nữa".

"Nhưng thật là khủng khiếp a thật sự là khủng khiếp a ". Long Tại Vũ hoàn toàn không có nghe Hiên Viên Thiên Hành nói mà bàn tay như trước nắm chặt lấy quần áo hắn.

"Nếu như vậy ". Hiên Viên Thiên Hành cười xấu xa một tiếng. Hôn xuống môi Long Tại Vũ.

"Ngô ". Long Tại Vũ đầu tiên là khó hiểu trừng mắt Hiên Viên Thiên Hành, trong đầu trống rỗng

"Nha ngươi ăn đậu hủ của lão tử ". Long Tại Vũ đẩy ra Hiên Viên Thiên Hành cho mặt hắn một chưởng!

"Đau quá a!". Hiên Viên Thiên Hành bụm mặt oán giận: "Ta nói bảo bối ngươi hiện tại tốt lắm đi? Xuống tay nặng như vậy!".

"Ách thật có lỗi ". Long Tại Vũ xấu hổ cười cười. Ảo giác thật sự đã biến mất!

“Không có gì. Vậy hiện tại chúng ta đi thu thập tên bại hoại ở sau lưng đi!”. Hiên Viên Thiên Hành rộng lượng khoát tay áo. Cảm giác thương hại hắn sẽ khiến bảo bối nhi giác ngộ! (thương tổn hắn nhiều nhất chính là ngươi đi!!!)

44. Chương 43

“Không đơn giản a! Ha ha Hiên Viên đế ngươi đang suy nghĩ gì ở trong lòng? Không bằng cho tiểu bảo bối nhìn xem như thế nào!”. Thanh âm âm trầm lại truyền đến. Hiên Viên Thiên Hành cả kinh. Hắn có suy nghĩ gì sao? Không được không thể nghĩ muốn! Không thể thương tổn khải nhân! Không thể nghĩ muốn!

“Phụ hoàng! Ta đẹp không?”. Trong lòng ngực Long Tại Vũ đột nhiên ngẩng đầu lên, khát vọng nhìn Hiên Viên Thiên Hành.

“Đẹp”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn đôi môi khẽ mở của Long Tại Vũ, kìm lòng không đậu mà ấn lên.

“Đẹp cái đầu con mẹ ngươi ”. Ngay tại một khắc Hiên Viên Thiên Hành muốn hôn môi, nguyên bản Long Tại Vũ nhu thuận chờ Hiên Viên Thiên Hành hôn môi ngay lập tức cho hắn một tát.

“A ”. Hiên Viên Thiên Hành kêu thảm thiết một tiếng, che mặt giận dữ nhìn Long Tại Vũ: “Bảo bối ngươi xuống tay không thể nhẹ một chút sao? Hơn nữa cũng không cần phải đánh cùng một chỗ như vậy!”. “Mẹ nó. Ngươi nếu không nghĩ đến những chuyện xấu xa lão tử sẽ đánh ngươi hả?”. Long Tại Vũ đem nắm tay ở trước mặt Hiên Viên Thiên Hành mà lắc lư một chút: “Nếu lại có lần sau nói lầm bầm lão tử diệt ngươi!”

“Không cần hung(dữ) như vậy!”. Hiên Viên Thiên Hành che mặt mà nhe răng nhếch miệng. Cũng chỉ có tiểu quỷ này mới đánh mặt hắn! Cũng chỉ có hắn mới dám đánh mặt mình!

“Các ngươi ”. Người trong rừng cây tựa hồ có chút thiếu kiên nhẫn. Thanh âm có vẻ lo lắng đứng lên.

“Chúng ta làm sao? So với ngươi người không ra người vẫn tốt hơn đi!”. Hiên Viên Thiên Hành ánh mắt đối Long Tại Vũ ra hiệu. Hai người đồng thời hướng một chỗ phóng tới. style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});“Các ngươi ”. Người đánh lén nhìn thấy hai người đột nhiên xuất hiện trước mặt mình liền không thể tin trừng lớn hai mắt: “Các người như thế nào tìm được vị trí của ta?”.

“Vấn đề ngu ngốc như vậy chúng ta cự tuyệt trả lời. Kia ”. Hiên Viên Thiên Hành cười lạnh một tiếng ánh mắt hơi hơi nheo lại: “Hiện tại nên xử trí ngươi như thế nào na?”

“Ha ha. Các ngươi không cần đắc ý. Chớ quên các ngươi bây giờ còn ở trên địa bàn của ta”.Namnhân lui về phía sau hai bước: “Chỉ cần các ngươi còn ở địa bàn của của, các ngươi sẽ không giết được ta”.

“Năng lực của ngươi còn chưa đủ đi! Nếu năng lực của ngươi đủ cường như ngươi nói. Thì có thể đồng thời khống chế hai chúng ta! Nhưng hiện tại thực có lỗi trò chơi của ngươi đã kết thúc”. Long Tại Vũ nghiến răng nghiến lợi mở miệng. Mẹ nó, dám như vậy khủng bố hắn gì đó, không xử lí tốt ngươi ta không phải họ Long!

“Các ngươi các ngươi ”.Namnhân tức giận phát run nhưng cũng không có động tác. Chính là cả người run rẩy nhìn hai người.

“Chúng ta không phải đang hảo sao! Bất quá ngươi không hay ho rồi! A, đúng rồi, ngươi muốn chính là bảo bối nhi của ta đi! Hiện tại ngươi có bản lĩnh thì đem câu kia nói lại một lần”. Hiên Viên Thiên Hành tiến về phía trước.

“Ta ta ”.Namnhân nhìn thấy Hiên Viên Thiên Hành dần dần tới gần thì run rẩy càng thêm lợi hại. Hiên Viên đế vốn nổi danh tàn nhẫn. Chỉ cần hắn nhìn thấy ai liền khó chịu thì người đó sẽ không thể sống. Hiện tại làm sao bây giờ?

“Ta có thể nói bí mật của báo bối ngươi cho ngươi biết. Chỉ cần ngươi đừng giết ta”.Namnhân đột nhiên quỳ trên mặt đất.

“Ngươi phải như thế nào mới có thể nói cho ta biết?”. Hiên Viên Thiên Hành cảm thấy hứng thú mở miệng. Bí mật của bảo bối! Chủ ý thật không tồi.

“Ta ta có một loại ảo thuật, khả có thể làm cho bí mật trong đầu hắn hiện ra trước mặt người. Còn có chỉ cầu ngươi đừng ta ta ”.Namnhân cung kính dập đầu. Trên mặt đất mơ hồ phiếm hồng.

“Hảo!”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn Long Tại Vũ liếc mắt một cái: “Nhưng nếu ngươi dám thương tổn hắn thì không phải ngươi chết là có thể giải quyết được! Ta có một ngàn một vạn loại phương pháp khiến cho ngươi thống khổ. Mau làm!”.

“Hảo, ta hiểu được ta hiểu được ”.Namnhân vui sướng ngẩng đầu, hướng Long Tại Vũ làm tư thế kì quái.

“Các ngươi đang làm cái gì?”. Long Tại Vũ nghe hai người này cư nhiên đem hắn trở thành đối tượng giao dịch không khỏi rống giận. Nhưng Nhưng nhanh phát hiện chính mình bị tư thế của nam nhân hấp dẫn. Trong đầu không ngừng hiện lên mọi việc của kiếp trước.

“Ma ma ngươi không cần bỏ lại tiểu Vũ ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời ”. Kiếp trước chính hắn nhìn thấy ma ma càng ngày càng gầy yếu, lại chỉ có thể ở bên người nàng yếu yếu khóc!

“Ngoan ma ma sẽ ở thiên đường nhìn tiểu Vũ! Nhìn thấy ngươi tìm được người mình thích. Tìm được người yêu chân chính của ngươi”. Nữ nhân rơi lệ,ánh mắt mang theo một tia đau lòng cùng thõa mãn mà ly khai nhân thế!

“Ngươi xem đứa nhỏ kia đi, nhất định là một yêu nghiệt! Đã khắc chết phụ mẫu của mình. Chúng ta vẫn là nên cách xa hắn một chút thì tốt hơn ”. Cái này gọi là thân thích cũng như một đám rắn rết, bọn họ tất cả đều đóng cửa làm như không thấy hắn.

Ma ma! Ngươi đang ở đâu? Tiểu Vũ của ngươi đang khóc! Ai tới cứu cứu ta? Nơi này hảo lạnh! Ma ma, tiểu Vũ có gì không tốt?

“Cục cưng không khóc! Bà ngoại mang ngươi về nhà”. Ngay tại thời điểm hắn tuyệt vọng bất lực thì bà ngoại luôn luôn mang bệnh lại đưa hắn về nhà của nàng. Chỉ dựa vào lương hưu một tháng năm trăm đồng của mình mà chống đỡ cho cuộc sống của hai người.

“Ngươi xem ngươi xem! Đã khắc chết bà ngoại rồi. Đứa nhỏ này quả nhiên là yêu nghiệt a ”. Cùng bà ngoại ở chung hai năm, ngay khi hắn vào tiểu học, bà ngoại thân mang nhiều bệnh cũng đã ly khai hắn! Thân thích cầm đi khế ước mua bán nhà của bà ngoại, cho hắn hơn mười đồng thì đuổi hắn ra khỏi nhà bà.

Hắn lưu lạc, tiền không có, liền lục đống rắc mà tìm đồ ăn. Lạnh, liền tìm quần áo người ta đã vứt bỏ mà mặc. Cứ như vậy sống qua năm năm.

Thẳng đến khi có một nữ tu hảo tâm xuất hiện. Đem hắn đưa đến cô nhi viện. Lúc này hắn mới được cơm no áo ấm qua từng ngày!

“Tại Vũ ta biết ngươi ở trong này!”. Lúc đó là thời điểm tại trường âm nhạc của hắn.

“Chuyện gì?”. Long Tại Vũ khép lại quyển sách trên tay.

“Có chuyện muốn nói với ngươi, đi theo ta một chút được không?”. Trương dương mặt mang tươi cười xuất hiện trước mặt Long Tại Vũ.

“Hảo!”. Long Tại Vũ không nghi ngờ liền đi đến nhà Trương Dương.

“Tại Vũ ”. Trương Dương nhìn Long Tại Vũ muốn nói nhưng lại thôi.

“Làm sao vậy?”. Long Tại Vũ kỳ quái nhìn Trương Dương.

“Ta ta ”. Trương Dương đem tay hắn nắm chặt, khẩn trương nhìn Long Tại Vũ.

“Có chuyện thì nói a!”. Long Tại Vũ nhăn lại mi. Người kia sao lại thế này? Bình thường không phải có chuyện thì liền nói sao?

“Ta thích ngươi”. Trương Dương nói một câu làm cho Long Tại Vũ chết đứng.

“Ngươi điên rồi?”. Long Tại Vũ phiền não bắt đầu cào, cấu tóc: “Ta không rảnh cùng với ngươi nổi điên”.

“Ta không điên, ta là thật sự thích ngươi ”. Trương Dương nắm chặt vai Long Tại Vũ: “Ngươi không tin ta? Ngươi cư nhiên không tin ta!”

“Ngươi điên rồi điên rồi ”. Long Tại Vũ đẩy ra tay Trương Dương hướng phía ngoài chạy ra.

“Vũ ngươi không cần chạy”. Trương Dương đuổi theo ở phía sau.

“Ai tới cứu cứu ta ”. Long Tại Vũ cảm giác chính mình bị một đạo bạch quang vây quanh dần dần mất đi tri giác

Mà bên này hình ảnh cũng biến mất theo nam nhân cùng Hiên Viên Thiên Hành tương đối không không gì. Có lẽ là khiếp sợ có lẽ là sợ hãi! Sợ hãi hắn là một quái vật!

Long Tại Vũ tự giễu cười, xoay người tránh ra. Không nghĩ tái đối mặt bọn họ!

45. Chương 44

“Bảo bối ”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy Long Tại Vũ xoay người tránh ra, trong lòng biết hắn hiểu lầm. Đem nam nhân bên người giải quyết xong, vội vàng đuổi theo Long Tại Vũ. Bí mật này chỉ hắn mới có thể biết!

“Bảo bối ngươi không cần đi nhanh như vậy a”. Hiên Viên Thiên Hành giữ chặt tay Long Tại Vũ.

“Buông tay, không được đụng ta!”. Long Tại Vũ giống như bị kinh hách bỏ tay Hiên Viên Thiên Hành ra: “Được rồi, hiện tại ngươi đã biết, ta không phải con của ngươi. Về sau không cần tái quấn quít lấy ta. Ta là yêu nghiệt mang đến điềm xấu, là yêu tinh hại người. Nói không chừng ngươi bị người đuổi giết là ta làm hại! Cút a, không cần đi theo ta”.

“Bảo bối, bảo bối, ngươi bình tĩnh một chút. Là ta không đúng, là ta không đúng, không cần sinh khí. Ta không nên nhìn bí mật của ngươi, đừng khóc!”. Hiên Viên Thiên Hành đem Long Tại Vũ gắt gao ôm vào trong lòng ngực. Có lẽ bởi vì hắn không phải là người của thế giới này, chính mình mới có thể đối với hắn mê muội như thế đi! Hiên Viên Thiên Hành buộc chặt cánh tay. Hắn thừa nhận khi hắn nhìn đến một thế giới bất đồng thì rất sợ hãi, hắn nhìn đến Long Tại Vũ với hiện tại rất bất đồng thì mê mang. Hắn sợ, sợ có một ngày Khải nhi sẽ rời bỏ hắn mà quay về thế giới kia! Hắn sợ hãi, sợ hãi Khải nhi sẽ thích thượng thiếu niên đã bày tỏ với hắn. Bất quá không sao, hắn sẽ không cho Khải nhi rời đi. Chỉ cần trở lại “Vân bảo” hắn sẽ làm cho Khải nhi quên hết thảy. Làm cho hắn cả đời không, đời đời kiếp kiếp cũng không thể rời đi! (Yêu anh, anh thật cường, tim hồng bay phấp phới).

“Buông, buông!”. Long Tại Vũ ở trong lòng ngực Hiên Viên Thiên Hành liều mạng giãy dụa: “Ngươi nếu không buông lão tử ra, lão tử sẽ giết ngươi”. “Bảo bối, ta mới là lão tử của ngươi a!”. Hiên Viên Thiên Hành cười xấu xa đem Long Tại Vũ ôm càng chặt: “Kêu một tiếng phụ thân đi”.

“Thúi lắm!”. Long Tại Vũ cơ hồ mạnh bạo giãy ra đứng lên. Mẹ nó! Người này thật có tật xấu đi, trước kia nếu không biết kiếp trước của hắn thì nói hắn không có quan hệ gì. Nhưng hiện tại chỉ có thể nói người này có bệnh! Nhưng bệnh lại không nhẹ!

“Được rồi, dù sao bảo bối nhi hiện tại cũng không phản kháng được. Vậy phụ hoàng liền cùng bảo bối làm một việc tốt nhé”. Hiên Viên Thiên Hành cố ý đưa tay ma sát trên lưng Long Tại Vũ. Hiện tại bảo bối nhi cơ hồ không có khí lực phản kháng, thật đúng là nên cảm tạ tên kia na! Được ăn thật niều đậu hũ!

“Ngươi ngươi ”. Long Tại Vũ hít sâu một hơi, tươi cười: “Phụ thân, ngươi trước buông người ta ra thôi! Ngươi như vậy ôm người ta thật không thoải mái”. (da gà, da gà…..) style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});“A

hảo!". Hiên Viên Thiên Hành lăng lăng nhìn Long Tại Vũ. Khải nhi cư nhiên như vậy nghe lời Long Tại Vũ Không khỏi thả lỏng lực đạo.

Long Tại Vũ cảm giác bàn tay đặt trên lưng mình không còn chặt nữa, lập tức thay đổi biểu tình. Chân hung hăng đá vào giữa hai chân Hiên Viên Thiên Hành: "Mẹ nó! Không cần nhượng ngươi ba phần liền muốn làm tới ". Hắn dù không có khí lực cũng không phải không thể động! Ăn đậu hũ của hắn! Mơ a

"Bảo bối ngươi chừng nào thì mới có thể xuống tay nhẹ một chút?". Hiên Viên Thiên Hành một thân mồ hôi lạnh. Hai tay ôm lấy tiểu thối (-///////- cái ấy ấy đấy, ai cũng hiểu) ngồi xổm trên mặt đất.

"Hừ, ta muốn đi ngủ". Long Tại Vũ gặp Hiên Viên Thiên Hành khống nhắc đến kiếp trước của hắn, thực tự nhiên khôi phục thái độ với Hiên Viên Thiên Hành trước kia. Nhưng Nhưng người đều biết, bọn họ trong lúc này đã xuất hiện một ít ràng buộc không thể tháo bỏ. Huyết thống cũng tốt, có có cũng tốt, bọn họ nhất định dây dưa trong kiếp này!

"Hảo, đến, phụ hoàng ôm bảo bối ngủ!". Hiên Viên Thiên Hành ôm Long Tại Vũ tìm một đại thụ nhảy lên. Ở một cành cây lớn nằm xuống. Hiện tại Long Tại Vũ thực yếu ớt. Có đôi khi hắn thật mỏng manh, chỉ cần ngươi nhẹ nhàng vẫn có thể xé nát hắn! Hiện tại Long Tại Vũ giống như bị hở chỉ, lộ ra bên trong đều là vết thương! Càng nhìn thấy hắn kiên cường thì hắn lại càng có thêm nhiều vết thương!

"Uy!". Trong lòng ngực Hiên Viên Thiên Hành Long Tại Vũ đột nhiên mở miệng.

"Chuyện gì?". Hiên Viên Thiên Hành làm cho Long Tại Vũ ghé vào trên người mình. Không có biện pháp, cành cây thô không thể cho hai người cùng nằm.

"Ngươi không phải muốn ta sao? Hiện tại ta cho ngươi" (phun, sốc quá). Long Tại Vũ lôi kéo quần áo, lộ ra hơn phân nửa bả vai.

Hiên Viên Thiên Hành sửng sốt, đem dạ minh châu bỏ ra sau, đem quần áo Long Tại Vũ mặc lại hảo: "Đứa ngốc, ta muốn thân thể của ngươi, nhưng ta lại càng muốn lòng của ngươi".

"Ngươi xem tới rồi, cái nam hài kia thổ lộ với ta. Nhưng ta chán ghét như vậy, ta thích chính là nữ nhân, là một nữ nhân yêu kiều. Ngươi hiểu chưa?". Long Tại Vũ lấy tay minh họa lại bộ dáng của nữ nhân.

"Bảo bối ngươi có biết ngươi vừa nói gì không?". Hiên Viên Thiên Hành thân thủ giữ chặt áo Long Tại Vũ: "Ngươi còn muốn tìm nữ nhân? Ngươi đời này là của ta. Chỉ cần ta còn sống ngươi sẽ không được nghĩ như vậy. Nếu có một nữ nhân nào không biết xấu hổ mà ở trên giường của ngươi, ta khiến cho nàng sống không bằng chết".

"Uy ngươi đó là biểu tình gì?". Long Tại Vũ nhìn mặt Hiên Viên Thiên Hành nuốt nuốt nước miếng: "Ngươi chính là lão tử của ta, cũng không phải tình nhân của ta, quản nhiều việc của ta như vậy để làm gì?".

"Nguyên lai bảo bối còn muốn tìm tình nhân!". Hiên Viên Thiên Hành lần này hoàn toàn phát điên! Nguyên lai không nghĩ so đo khi hắn nói hắn muốn tìm nữ nhân, dù sao chính mình vẫn cùng hắn ở một chỗ, hắn cũng không cơ hội tìm nữ nhân. Hiện tại thì hảo, hắn còn muốn tìm tình nhân! Xem ra nếu không giáo huấn hắn một chút thì tiểu quỷ này sẽ ngoạn (chơi) hắn lên trời đi!

"Ngươi ngươi làm gì?". Long Tại Vũ đột nhiên bị bế đứng lên, tay bị Hiên Viên Thiên Hành chộp ở phía sau. Thân thể bị hắn đặt ở trên thân cây.

"Lầm gì? Dạy cho ngươi biết cái gì có thể nói cái gì không thể nói". Hiên Viên Thiên Hành sợ Long Tại Vũ giãy dụa nên điểm huyệt đạo hắn.

"Ngươi ngươi sẽ không bá vương ngạnh thượng cung ta chứ?". Long Tại Vũ sợ hãi nhìn Hiên Viên Thiên Hành cởi ách giày của hắn?

"Yên tâm, ta sẽ không làm như vậy. Ít nhất hiện tại sẽ không". Hiên Viên Thiên Hành đem bàn chân trắng noãn của Long Tại Vũ đặt trong tay, nhìn Long Tại Vũ lạnh lùng cười: "Ta sẽ cho ngươi biết ngươi cả đời này cũng sẽ không có được nữ nhân cùng tình nhân! Nếu ngươi không nhận sai ta sẽ không dừng tay!".

"Cái gì?". Long Tại Vũ khó hiểu nhìn Hiên Viên Thiên Hành lấy vài cái lá trên cây, sau đó

“Aha ha ha ngươi này ha ha hỗn đản ha ha ngươi chờ ha ha mau dừng tay ha ha ”. Long Tại Vũ chảy nước mắt mở miệng. Tên hỗn đản kia cư nhiên cừ bàn chân hắn! (đây mới là hình phạt tàn khốc nhất a!)

“Được rồi a, chỉ cần bảo bối nói: ta về sau tuyệt đối sẽ không tìm nữ nhân! Cũng sẽ không tìm tình nhân ta sẽ tha cho ngươi”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy bộ dáng Long Tại Vũ càng thêm ra sức “công kích”!

“Ta ha ha ta đáp ứng ta đáp ứng ha ha ta ta về sau ha ha tuyệt đối sẽ không tìm nữ nhân ha ha ta thề ”. Long Tại Vũ thực không có cốt khí trực tiếp đầu hàng!

“Vậy là tốt rồi, bảo bối nhớ kỹ lời ngươi nói a. Nếu không phụ hoàng còn có thể làm thêm một lần nữa nga”. Hiên Viên Thiên Hành mặt mày hớn hở mặc giày cho Long Tại Vũ. Muốn tìm nữ nhân! Hừ Long Tại Vũ Kiếp sau cũng đừng hy vọng!

46. Chương 45

“Ngươi còn không mau cởi bỏ huyệt đạo của ta!”. Long Tại Vũ nhìn Hiên Viên Thiên Hành đem giày của hắn mặc vào nhưng vẫn không cởi bỏ huyệt đạo của hắn Long Tại Vũ!

“Chờ một chút đi!”. Hiên Viên Thiên Hành không phải ngốc ngốc tử Long Tại Vũ! Một khi hắn cởi bỏ huyệt đạo của Khải nhi thì hắn nhất định sẽ bị đuổi giết!

“Nha, có bản lĩnh thì ngươi đừng cởi bỏ! Nếu không lão tử nhất định sẽ hung hăng chém ngươi!”. Long Tại Vũ tính toán sau khi giải khai huyệt đạo sẽ không buông tha Hiên Viên Thiên Hành. Tên hỗn đản này cũng không biết dùng cái phương pháp gì điểm huyệt đạo của hắn, hắn giải không được!

“Ngươi cũng đừng thử! Nếu để cho ngươi khai giải được, ta còn điểm huyệt đạo của ngươi để làm chi!”. Hiên Viên Thiên Hành đắc ý nhìn Long Tại Vũ. Hắn luyện “Trường sinh quyết” tuy rằng mới đến tầng thứ tư, nhưng điểm huyệt đạo của một người thì vẫn dư sức!

“Ngươi nha mau cởi bỏ huyệt đạo của ta a ”. Long Tại Vũ hoàn toàn phát điên. Tên hỗn đản này như thế nào lại ác liệt như vậy! “Được rồi, không đùa ngươi nữa”. Hiên Viên Thiên Hành khẽ cười một tiếng khai giải huyệt đạo cho Long Tại Vũ. Kiên nhẫn của Khải nhi cũng có giới hạn. Nếu không sẽ hoàn toàn ngược lại.

Long Tại Vũ hoạt động lên xuống cánh tay, thân thủ trực tiếp đem Hiên Viên Thiên Hành đẩy xuống cây: “Mẹ nó, Ngươi dám điểm huyệt đạo của lão tử!”.

“Khải nhi ”. Hiên Viên Thiên Hành không đề phòng đã bị Long Tại Vũ đẩy xuống, còn không kịp sử dụng khinh công thì đã bị trực tiếp rơi xuống!

“Ta thế nào a?”. Long Tại Vũ đem dạ minh châu treo trên cây cầm lấy, theo trên cây nhảy xuống. Lấy chân đá đá Hiên Viên Thiên Hành: “Uy, ngươi không cần giả chết a”. style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});“Uy ngươi không sao chứ?”. Long Tại Vũ xem Hiên Viên Thiên Hành thật lâu vẫn nằm bất động, lại đá tiếp.

“”. Hiên Viên Thiên Hành như trước vẫn không nhúc nhích quỳ rạp trên mặt đất.

“Ta không phải cố ý, ngươi mau đứng lên a!”. Long Tại Vũ nhìn Hiên Viên Thiên Hành vẫn không có phản ứng gì có chút hoàng hốt. Chính mình mặc dù có chút chán ghét hắn, nhưng không phải thực chán ghét hắn. Nếu lỡ tay giết hắn thì làm sao bây giờ? (đừng lo em, con đĩa này nó sống dai lắm, nó không thể nào quên máu của em mà die được đâu).

“”. Hiên Viên Thiên Hành vẫn không có phản ứng gì nằm trên mặt đất.

“Ta sai rồi a, ngươi đứng đứng lên a!”. Long Tại Vũ nhìn nhìn rừng cây âm trầm hắc ám, vội vàng đem Hiên Viên Thiên Hành bay đi. Trong rừng cây này chỉ có hai người bọn họ, nếu Hiên Viên Thiên Hành thực sự té xỉu thì hắn thực sợ hãi!

“Vậy ngươi phải đáp ứng ta không được rời xa ta, ta sẽ vô sự”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Long Tại Vũ liền tính toán “rèn sắt khi còn nóng”!

“Ta hiện tại đi nơi nào a, nơi này thực tối!”. Long Tại Vũ hoàn toàn không phát hiện đây là “âm mưu” của Hiên Viên Thiên Hành!

“Vậy là tốt rồi!”. Hiên Viên Thiên Hành lập tức tỉnh táo tinh thần, hắn chỉ biết Khải nhi luyến rời rời đi hắn.

“Ngươi giả bộ ”. Long Tại Vũ nhìn thấy Hiên Viên Thiên Hành đột nhiên ngồi xuống bừng tỉnh đại ngộ mở miệng. Hắn nghĩ tên hỗn đản này như thế nào có thể ngất! Nguyên lai là giả bộ!

“Không có a! Ta xác thực là bị ngươi đẩy xuống dưới a!”. Hiên Viên Thiên Hành vô tội vỗ vỗ bùn đất trên người.

“Ngươi Hiên Viên Thiên Hành! Đùa giỡn ta vui lắm hay sao?”. Long Tại Vũ tức giận rống giận.

“Không phải a, bộ dáng Khải nhi tức giận thật đáng xem a!”. Hiên Viên Thiên Hành say mê nhìn Long Tại Vũ vì sinh khí mà mặt đỏ lên, dạ minh châu chiếu rọi đến càng thêm vẻ kiều diễm động lòng người.

“Ngươi ”. Long Tại Vũ hoàn toàn hết chỗ nói! Người này căng bản là không có cách nào đả thông cho hắn.

“Được rồi, đừng nóng giận. Chúng ta đi thôi, trời cũng gần sáng”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy ánh sáng nơi phương Đông. Ai, cả đêm lại không ngủ a!

Long Tại Vũ đem dạ minh châu bỏ vào túi tiền của mình, đắc ý nhìn Hiên Viên Thiên Hành: “Cái này của ta!”.

“Nguyên bản ta muốn cho ngươi a”. Hiên Viên Thiên Hành không để ý nhún vai. Cái này trong hoàng cung có nhiều mà, nếu biết Khải nhi thích hắn liền lấy nhiều một ít. (sướng quá, ta cũng thích nè, không biết có ai cho ta không????)

“Không được đổi ý a”. Long Tại Vũ nhanh chóng đem dạ minh châu bỏ vào trong lòng lòng ngực: “Trong thế giới của chúng ta vật này thực đáng giá a!”.

”Ngươi nghĩ muốn trở về?”. Hiên Viên Thiên Hành bất động thanh sắc thử thăm dò. Nếu Khải nhi thật sự nghĩ muốn trở về thì hắn làm sao bây giờ?

“Đúng vậy, đương nhiên a. Nơi này trừ bỏ không khí trong lành thì có cái gì hao?”. Long Tại Vũ bĩu môi: “Thế giới của ta có TV, có máy tính, còn có rất nhiều thứ mà nơi này không có”.

“Nhưng trong thế giới của ngươi không có ta”. Chẳng lẽ ta ở trong lòng ngươi không có chút vị trí nào sao?

“Ta biết a! Nhưng nơi này hết thảy ta cũng không quen thuộc!”. Long Tại Vũ tiếp tục đi tới phía trước, cũng không có phát hiện Hiên Viên Thiên Hành sắc mặt dần dần biến đen.

“Ngươi sống ở đây mười lăm năm còn không quen thuộc sao?”. Hiên Viên Thiên Hành cắn răng răng miệng. Cái gì không quen! Đều là lấy cớ, kia chỉ là cái cớ để hắn thoát li chính mình thôi!

“Ta là bất đắc dĩ a!”. Long Tại Vũ thở dài: “Nếu có thể đi ta đã sớm đi rồi! Nếu không sẽ không bị ngươi cắt dứt gân chân a!”.

“Ngươi vẫn còn trách ta!”. Hiên Viên Thiên Hành sâu kín mở miệng. Long Tại Vũ vẫn không hiểu được ẩn ý tròng lời nói của Hiên Viên Thiên Hành.

“Không có a!”. Long Tại Vũ không cho là đúng mở miệng: “Dù sao cũng không sao cả!”.

Hiên Viên Thiên Hành nhìn Long Tại Vũ một hồi lâu: “Mặc kệ ngươi nghĩ cái gì, ta cũng không hối hận về quyết định lúc đó”.

Nếu ngươi vẫn trách ta ta đây không ngại tiếp tục làm vậy với ngươi! Bởi vì ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi rời đi bên người ta.

“Ngươi thật đúng là kỳ quái. Được rồi, chúng ta đi đâu? Ngươi để ta đi phía trước ta làm sao đi a?”. Long Tại Vũ cảm giác không tất yếu phải cùng Hiên Viên Thiên Hành tranh luận việc nhỏ này.

“Ngươi đi theo ta thì được rồi”. Hiên Viên Thiên Hành cúi đầu đi đến phía trước Long Tại Vũ, không cho Long Tại Vũ nhìn đến sắc mặt tối tăm của hắn.

Ngươi nghĩ muốn rời đi ta sao bảo bối? Sẽ không đâu, ngươi sẽ không ly khai ta! Ta sẽ không cho ngươi có cơ hội này. Hiên Viên Thiên Hành niết quyển sách trong túi đang cầm trong tay. Trước khi ngươi rời đi ta sẽ đem ngươi trói thật chặt. Cho dù ngươi hận ta cả đời! Nhưng còn hơn là để ngươi rời đi, ta tình nguyện cho ngươi thống hận, bởi vì ta không thể chịu đựng được việc mỗi ngày không được nhìn thấy ngươi!

Long Tại Vũ nhìn bóng dáng Hiên Viên Thiên Hành thở dài, hắn như thế nào không biết việc Hiên Viên Thiên Hành sinh khí. Nhưng hắn thật sự phải ở nơi này cả đời sao? Trong lòng hắn đã bắt đầu nhận thức được sự hiện diện của Hiên Viên Thiên Hành. Hắn sợ hãi, sợ hắn sẽ thật sự yêu thượng Hiên Viên Thiên Hành! Thích thượng nam nhân là phụ thân của mình! Hắn rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Có ai có thể nói cho hắn biết? (Có ta, em thích anh Hành đi để rồi còn có cảnh hay cho tui ta xem chứ, nhi?).

47. Chương 46

“Nơi này chính là Than Thở?”. Long Tại Vũ nhìn thấy thành trấn tiêu điều hỏi Hiên Viên Thiên Hành. Hắn một mực nghĩ đến hình dáng của Than Thở! Chính là không nghĩ tới sẽ như vậy!

“Đúng vậy, năm trước ta có đến đây một lần. Chính là nơi này a, làm sao vậy, có cái gì không đúng sao?”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn Long Tại Vũ. Có cần phải kinh ngạc như vậy không? Nơi này so với lần trước hắn tới còn tốt hơn nhiều!

“Ta vẫn nghĩ nơi này cũng giống đế quốc Hiên Viên mà mặt trước của thành được đẹp một chút! Nhưng hiện tại ”. Long Tại Vũ nhìn thấy người trong thành biếng nhác đi lại không nói gì.

“Nói không chừng khi khi đánh giặc, mặt trước của thành đã bị hủy hoại! Trước kia Than Thở thực phồn hoa a! Chỉ vì hồi lần chiến tranh mà biến thành bộ dáng này! Cho nên cũng không sửa lại. Dù sao cũng không biết khi nào lại đánh giặc”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn Than Thở hiện tại, lúc trước Than Thở thật phồn hoa, chỉ vì một lần chiến tranh mà đã chôn vùi nơi đô thị phồn hoa này. Cho nên không cần sửa chữa!

“Ngươi thật sự là ”. Long Tại Vũ nhìn Hiên Viên Thiên Hành thở dài: “Ta xem, chúng ta tìm một ít đồ ăn đi, ta đói bụng”. “Được, Ta nhất định phải đến tửu lâu tốt nhất”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy tòa lâu cao ngất lập tức mở miệng.

“Ân”. Long Tại Vũ nhìn Than Thở như thế này không hề thấy xứng với đệ nhất tửu lâu hoa lệ. Tại nơi này lại có một tửu lâu tốt như vậy. Sẽ có người tới sao? Chẳng lẽ đây là cái “khác người” mà bọn họ hay nói?

“Chính là bọn họ ”. Hai người vừa mới đi, những người khác liền nhanh chóng tụ tập lại cùng một chỗ. Trong mắt lóe ra ánh sáng tham lam: “Nhanh đi bẩm báo thành chủ”.

“Vâng”. Một người sau khi tiếp nhận mệnh lệnh vội vàng chạy đi. style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});Hai người vừa mới đi đến tửu lâu trước cửa liền có người đón: “Hai vị khách quan muốn ăn cơm hay là nghỉ trọ?”.

Long Tại Vũ đi sau Hiên Viên Thiên Hành mở miệng: “Ăn cơm, đem tất cả món ăn tốt nhất nơi này bưng lên”.

“Hảo! Ngài chờ một lát”. Tiểu nhị mặt mày hớn hở thỉnh hai người vào. Đầu năm nay muốn gặp hai người “coi tiền như rác” cũng không dễ a!

“Chúng ta vào đi”. Hiên Viên Thiên Hành nhỏ giọng bên tai Long Tại Vũ mở miệng: “Đợi lát nữa cẩn thận một chút, khách *** này có vấn đề”.

“Ta biết”. Long Tại Vũ tức giận bỏ tay Hiên Viên Thiên Hành ra: “Muốn nói thì nói, vì cái gì phải kéo tay của ta?”.

“Không có gì”. Hiên Viên Thiên Hành cười gượng một tiếng, dẫn đầu vào ***. Mà ngay tại thời điểm bọn họ đi vào nháy mắt tất cả người đang ăn cơm ở tửu lâu đều đồng loạt ngẩng đầu lên. Nhìn đến mặt của hai người lại rất ăn ý nhìn nhau. Nhưng ánh mắt lại vô tình hướng đến hai người!

“Bảo bối chúng ta ngồi ở đây”. Hiên Viên Thiên Hành cảm giác được tầm mắt của người trong ***, ý tứ ngăn trở trước mặt Long Tại Vũ.

“Hảo”. Long Tại Vũ nhìn bốn phía nhíu mày. Hắn chỉ biết bữa cơm này ăn tuyệt đối không được yên ổn!

“Bảo bối thực để ý?”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn bộ dáng Long Tại Vũ nhíu mày.

“Không phải a, chính là bị nhiều người như vậy nhìn chằm chằm thực chán ghét”. Long Tại Vũ nhìn bốn phía, hắn chỉ biết nơi này không thái bình. Sớm biết vậy ăn trong rừng cây rồi mới đi tiếp! Tuy không thích ở bên người nam nhân này nhưng hắn đích thịt thỏ ăn rất ngon. (đây chính là khi muốn nắm bắt người nào đó thì trước tiên phải nắm bắt dạ dày của họ, cơ hội thành công sẽ rất lớn)

“Ta cũng không thích, nếu không chúng ta đem đồ ăn đi nơi khác!”. Hiên Viên Thiên Hành mở miệng.

“Hảo”. Long Tại Vũ vội vàng đứng dậy. Cho dù là ai nếu bị mấy chục cặp mắt nhìn chằm chằm thì muốn nuốt cũng khó!

“Khách quan muốn đi đâu a?”. Khách *** tiểu nhị thấy hai người đứng lên vội vàng đi tới.

“Ngươi chuẩn bị cho chúng ta một ít lương khô thì được rồi”. Hiên Viên Thiên Hành sắp sửa phóng tới một thỏi bạc trên bàn.

“Khó mà được. Chủ tử của chúng ta cho mời hai vị, nếu hai vị đi rồi kia tiểu nhân rất khó xử!”. Tiểu nhị cúi người gật đầu, đem bố khăn trên vai kéo xuống dưới gắt gao niết ở trong tay.

“Nga! Ta đây sẽ nhìn xem các ngươi như thế nào đem chúng ta lưu lại”. Hiên Viên Thiên Hành bảo hộ Long Tại Vũ ở sau người.

“Uy ta không phải nữ nhân”. Long Tại Vũ hờn giận nhìn động tác của Hiên Viên Thiên Hành. Người kia thật đúng là đem hắn trở thành nữ nhân!

“Ta biết ngươi không phải nữ nhân a”. Hiên Viên Thiên Hành cười hì hì mở miệng: “Ngươi so với nữ nhân còn đẹp hơn!”.

“Cút ”. Long Tại Vũ tức giận nhìn Hiên Viên Thiên Hành. Chẳng lẽ hắn không bọn tình huống hiện tại sao?

Người vây tới ngày càng nhiều, Long Tại Vũ âm thầm đem đoản chủy niết trong lòng bàn tay. “Đốt nguyệt” hắn sẽ không tùy ý lấy ra nữa. Đây cũng là điều hắn đã đáp ứng với cha nuôi!

“Thành chủ đến ”. Theo một tiếng quát to, một trung niên nam nhân buồn bã đi tới.

“Hiên Viên đế đã lâu không thấy ngài, ngài vẫn tráng kiện như vậy a!”. Thành chủ Than Thở động tác hướng Hiên Viên Thiên Hành hành lễ.

“Nói không chừng còn có người ước gì ta chết a!”. Hiên Viên Thiên Hành châm chọc mở miệng.

“Ai? Ai lớn mật như vậy? Ty chức sẽ giết hắn!”. Thành chủ Than Thở khoa trương mở miệng. Ánh mắt không biết cố ý hay vô tình ngắm người Long Tại Vũ.

“Phải không?”. Hiên Viên Thiên Hành giống như xem hài nhìn thành chủ Than Thở biểu diễn.

“Hừ Hiên Viên Thiên Hành ngươi không cần đắc ý. Hiện tại ngươi đã ở trong tay của lão phu. Lão phu hiện tại muốn giết ngươi thực dễ dàng. Ngươi không cần rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt”. Thành chủ Than Thở ăn tức, trực tiếp chỉ vào Hiên Viên Thiên Hành tức giận mắng ra tiếng.

“Chỉ bằng các ngươi?”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy ngày càng nhiều người đến, khinh thường cười lạnh: “Thêm người nữa ta cũng không sợ. Uy hiếp ta, ngươi, còn không đủ tư cách!”.

“Ngươi ngươi chờ ta. Đi lên, ai có thể giết Hiên Viên Thiên Hành lão phu sẽ trọng thưởng! Bắt sống tiểu mĩ nhân kia”. Thành chủ Than Thở hổn hển mở miệng. Ánh mắt như trước tham lam nhìn Long Tại Vũ.

"Người kia chán sống?". Long Tại Vũ đem ý đồ tới gần của bọn người kia giải quyết, cắn răng mở miệng. Mẹ nó, có một Hiên Viên Thiên Hành gọi hắn là "Khải nhi" đã đủ ghê tởm rồi, hiện tại lại có thêm một tên ngu ngốc nữa!

"Đợi lát nữa chúng ta cho bọn hắn hảo hảo ngoạn ngoạn". Hiên Viên Thiên Hành công kích tiểu lâu. Nghĩ ta không mà muốn bắt bọn họ, có phải hay không đã quá xem thường bọn họ?

"Được! Bất quá ngươi cũng không nên bị thương a". Long Tại Vũ dường như vũ vui mở miệng.

"Ngươi yên tâm! Ta không ngốc như vậy". Hiên Viên Thiên Hành đánh mấy tên đứng bên người Long Tại Vũ, cùng hắn đưa lưng về nhau đối phó với địch!

"Ngươi còn không gọi là ngốc sao? Ngôi vị hoàng đế đều bị người khác đoạt!". Long Tại Vũ bất đắc dĩ nhìn thấy càng ngày càng nhiều địch nhân. Tục ngữ nói thật đúng, hai đấm không địch lại bốn tay. Bọn họ cho dù là lợi hại cũng sẽ mệt a! Chẳng lẽ tên thành chủ kia muốn chính là khiến bọn họ mệt chết? Hắn hẳn không có ngốc như vậy đi!

"Các ngươi làm cái gì? Bọn họ sớm muộn cũng sẽ mệt. Chờ bọn hắn mệt mỏi liền bắt lấy bọn hắn!". Thành chủ Than Thở ở một bên kêu quỷ, mà bên này hai người thực sự đã hết chỗ nói rồi! Nguyên lai người này thực sự ngốc như vậy!

48. Chương 47

"Ngươi đi giải quyết tên ngu ngốc kia". Long Tại Vũ đem "con kiến" bên người đánh bay. Mẹ nó, tên ngu ngốc kia thật đúng là tính toán làm cho hai người bọn họ mệt chết! Bất quá nếu nói như vậy nói không chừng cũng có thể!

"Vậy ngươi ở chỗ này chờ ta a!". Hiên Viên Thiên Hành giao cho Long Tại Vũ, nói một tiếng hướng thành chủ Than Thở đi đến.

"Muốn động đến hắn phải qua cửa của ta". Ngay tại thời điểm Hiên Viên Thiên Hành tiếp cận thành chủ Than Thở, đột nhiên một hắc y che chở trước mặt hắn. Đứng trước mặt Hiên Viên Thiên Hành.

"Không nghĩ tới a, trên giang hồ lừng lẫy nổi danh "người quỷ cầm đao" Kỉ Hồng cư nhiên lại làm bảo tiêu cho người khác!". Hiên Viên Thiên Hành tìm tử liệu về tên trước mắt trong đầu. Hắn trên giang hồ nổi danh là "người quỷ cầm đao" truyền nhân Kỉ Hồng! Bởi vì người này ít lộ diện trên giang hồ, cho nên Hiên Viên Thiên Hành chỉ cho Vô tùy tiện điều tra một chút tư liệu về hắn. Không nghĩ tới hôm nay cư nhiên có cở hội gặp hắn!

"Tại hạ cũng không nghĩ tới đường đường là Hiên Viên đế cũng có thể bị người đuổi giết một ngày". Kỉ Hồng ngữ khí đồng dạng nói. "Đâu có". Hiên Viên Thiên Hành như trước nhìn phía trước không động tĩnh.

"Mẹ nó! Ngươi đang làm cái gì?". Long Tại Vũ xem Hiên Viên Thiên Hành không có động tĩnh lại cùng đại hán kia "liếc mắt đưa tình", không khỏi tức giận!

Hiên Viên Thiên Hành bật cười nhìn Long Tại Vũ đã muốn đem "Đốt nguyệt" ra. Xem ra bảo bối sốt ruột rồi: "Bảo bối của ta sốt ruột. Chúng ta vẫn là nên tốc chiến tốc thắng?".

"Tiểu tình nhân của người sốt ruột a. Vẫn là tốc chiến tốc thắng đi! Khiến cho tại hạ nhìn xem thực lực của Hiên Viên đế đi". Kỉ Hồng chậm rãi rút ra đao của hắn "Quỷ nguyệt". style="display:inline-block;width:300px;height:250px" data-ad-slot="7309093013"> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy Khải Hồng rút ra binh khí của hắn, cũng bắt đầu trịnh trọng đứng lên. Bởi vì phải đối mặt không biết địch nhân nào, khinh địch là tử huyệt lớn nhất!

Nhưng Long Tại Vũ nhìn đến đao trong tay Khải Hồng kinh hô ra tiếng: "Là "Quỷ nguyệt"!".

Hiên Viên Thiên Hànhkhông biết giải đích sao nhìn Long Tại Vũ: "Làm sao vậy? Đây là "Quỷ nguyệt" a".

“Ta trước kia đáp ứng với cha nuôi, nhìn thấy người giữ “Quỷ nguyệt”, vô luận luận ai cũng không thể khó xử hắn!”. Long Tại Vũ ánh mắt phức tạp nhìn Khải Hồng liếc mắt một cái: “Đao này ngươi làm sao có?”.

“Cha nuôi? Long Tĩnh?”. Kỉ Hồng xuyên qua hắc sa nhìn Long Tại Vũ: “Ngươi chính là nghĩa tử của kẻ phụ lòng kia?”. (What? phụ lòng? cái gì đây?)

“Người phụ lòng? Cha nuôi ta?”. Long Tại Vũ cũng vọt đến bên người Hiên Viên Thiên Hành: “Ngươi vì cái gì nói hắn là người phụ lòng?”.

Cha nuôi là một người chung tình như thế nào có thể phụ lòng như người kia nói?

“Nếu không còn có ai! Hắn là cha nuôi của ngươi lời hắn nói đến tai ngươi liền hảo!”. Kỉ Hồng lạnh lùng mở miệng.

“Ngươi muốn ta chết cũng phải nói rõ vì cái gì a!”. Long Tại Vũ nghi hoặc mở miệng. Hắn không thể không minh không bạc mà bị người chém! Nhưng kẻ kia lại là người giữ “Quỷ nguyệt”! Cũng không biết cha nuôi làm chuyện thiếu đạo đức gì mà làm cho người ta hận hắn như vậy! (Long Tĩnh: lão tử đã xuống địa ngục mà còn bị ngươi tha ra nói)

“Cái kẻ phụ lòng kia không nói cho ngươi sao?”. Kỉ Hồng đem đao đặt ở trước ngực: “Ta muốn dùng huyết của Long Tĩnh để tế vong hồn của tỉ tỉ ta trên trời!”.

“Hắn đang nói cái gì?”. Long Tại Vũ hoàn toàn bị làm cho hồ đồ! Cái gì tỷ tỷ? Cái gì trên trời có linh thiêng? Chuyện này rốt cục là sao a?

“Uy hắn đang nói cái gì?”. Long Tại Vũ không kiên nhẫn kéo ống tay áo Hiên Viên Thiên Hành. Nếu không biết hắn sẽ tò mò chết a!

“Nhiều năm trước cha nuôi của ngươi bất quá chỉ mới hai ngươi tuổi, bởi vì mới ra giang hồ, trong lúc vô tình chọc tới truyền nhân của ” Quỷ nguyệt”- Kỉ Tình trên giang hồ. Kỉ Tình tuổi trẻ mỹ mạo mà Long Tĩnh lại tiêu sái tuấn lãng, hai người dần dần từ đối chọi gay gắt biến thành một đôi tình nhân thân mật! Nhưng về sau Long Tĩnh lại biến mất trên giang hồ. Kỉ Tình nổi điên đi tìm nơi nơi nhưng không thu được gì! Sau Long Tĩnh trở lại, lại lĩnh thêm một tiểu mĩ nhân về. Mà Long Tĩnh lúc trước cá tính đường hoàng lại trở nên trầm mặc vô tình. Ngay lúc đó hai nhà Kỉ-Long lại cho hai người là một đôi tình nhân trời se duyên. Liền thúc giục bọn họ nhanh lập gia đình. Ngay ngày hôn lễ của hai người, nữ tử xinh đẹp kia cư nhiên lại là một cao thủ xâm nhập vào lễ đường. Làm trò cho võ lâm đồng đạo mà hướng Long Tĩnh nói lời yêu. Nói nếu Long Tĩnh thú nàng kia, nàng sẽ đem Kỉ gia san bằng. Lúc ấy tất cả mọi người nhạo báng nàng kia không biết liêm sỉ. Cư nhiên trước mặt mọi người mà nói lời yêu với nam tử. Nữ tử cũng không đem người trong thiên hạ nhạo báng để vào mắt. Chính là cố chấp muốn Long Tĩnh cho một đáp án. Ngay lúc đó Kỉ Tình trả lời trước Long Tĩnh mà rút ra “Quỷ nguyệt” đao hướng nàng kia đâm tới. Tất cả mọi người đều nghĩ nàng kia chết chắc rồi hoặc là Long Tĩnh sẽ cứu nàng, Kỉ Tình tuy là nữ tử nhưng một tay “Quỷ nguyệt” đao pháp so với nam tử sử dụng còn tốt hơn. Ngay tại thời điểm mọi người nghĩ nàng kia chết chắc rồi, nàng kia cư nhiên chỉ dùng trong năm chiêu đã đem Kỉ Tình chế phục, còn đoạt được đao của nàng. Lúc ấy tất cả mọi người thực khiếp sợ, muốn đánh bại Kỉ Tình không khó, nhưng muốn đoạt đao của nàng rất là khó khăn, Mà nàng kia trong vòng năm chiêu dã phân thắng thua, đủ thấy võ công rất cao. Long Tĩnh thấy Kỉ Tình bị thua cũng không ra tay, lúc ấy trưởng bối hai nhà đều rất tức giận, nhất định phải đem nàng kia tróc nã trọng phạt, nhưng nàng kai khinh công cũng rất lợi hại, làm cho người ta bắt không được, đang lúc mọi người đứng thần ra thì ngay thời điểm ấy Long tĩnh đột nhiên nhúng tay đem nàng kia bắt lấy. Cũng đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, đem nàng đi ra khỏi nơi đó, hai người từ nay về sau không rõ tung tích. Không lâu sao trên giang hồ truyền ra tin tức Kỉ Tình tự vẫn. Một thế hệ giai nhân lại hương tiêu ngọc vẫn. Mà nữ tử xinh đẹp kia thủy chung không người nào biết nàng là ai? Tên gọi là gì? Sư môn nơi nào?”. Hiên Viên Thiên Hành nói đến đây nhìn về phía Long Tại Vũ: “Ta nói bảo bối nhi, hắn có phải hay không rất giống ngươi?”. (Anh mà nói nữa là em chết ngay tại chỗ, đúng là “chuyện xưa” a)

“Quản ngươi cái rắm a”. Long Tại Vũ tức giận liếc mắt trắng Hiên Viên Thiên Hành một cái. Nữ tử xinh đẹp kia hắn là mẹ nuôi đi! Hành vi dám yêu dám hận này chỉ có mẹ nuôi là dám làm a!

“Nói xong! Tỷ tỷ của ta tỷ tỷ của ta bởi vì bị người khác trên lễ đường đoạt đi phu quân, lại bị người đoạt đi binh khí nhất thời luẩn quẩn trong lòng dẫn đến tự vẫn! Đây đều là trách nhiệm của kẻ phụ lòng kia. Ta

thực hận lúc trước không có đem đôi cẩu nam nữ kia giết. Chỉ giết đứa con của bọn họ thật sự là tiếc nuối a!". Kỉ Hồng đem đao nắm đến rung động "khanh khách".

"Là ngươi giết con của bọn họ?". Long Tại Vũ nắm chặt "Đốt nguyệt". Là hắn a. Hắn chính là người làm cho mẹ nuôi suốt ngày mặt mang ưu sầu, làm cho cha nuôi vẫn sống trong tự trách!

"Đúng thì thế nào!". Kỉ Hồng cười lạnh một tiếng: "Ngươi muốn vì tiểu tạp chủng kia mà báo thù?". Chỉ riêng công lực ngươi vẫn không phải là đối thủ của ta.

"Yên tâm. Nếu năm mươi năm trước mẹ nuôi của ta có thể đả bại tỷ tỷ của ngươi, ta đây có thể đả bại ngươi". Long Tại Vũ đem "Đốt nguyệt" Giao cho Hiên Viên Thiên Hành: "Ngươi cầm kiếm của ta".

"Bảo bối ngươi làm gì?". Hiên Viên Thiên Hành không biết giải đích mở miệng: "Ngươi có thể đánh thắng được hắn?".

"Nói điều vô nghĩa vậy để làm gì?". Long Tại Vũ tức giận mở miệng: "Ngươi ở một bên nhìn là được rồi. Nếu có kẻ nào không biết xấu hổ liền chém cho ta!".

"Vậy ngươi chính mình cẩn thận một chút. Không được thì kêu ta". Hiên Viên Thiên Hành lui về phía sau hai bước ánh mắt quét hạ đám người đang rục rịch: "Các ngươi ai dám lại đây?".

"Chúng ta bắt đầu đi". Long Tại Vũ đối Khải Hồng mỉm cười.

"Hảo. Hôm nay ta sẽ giết tên tiểu súc sinh ngươi rồi đi giết Long Tĩnh". Kỉ Hồng đem cái khăn che mặt gở xuống lộ ra gương mặt tràn đầy vết thương.

"Chỉ mong ngươi có thể". Long Tại Vũ cười lạnh một tiếng, hai tay bày ra "Rồng bay mười bảy thức" thủ thế.

49. Chương 48

"Ngươi đến!". Kỉ Hồng khinh thường nhìn Long Tại Vũ: "Quá mức tự tin cũng không tốt!".

"Phải không? Vậy ngươi phải cẩn thận a". Long Tại Vũ cười trộm một chút. Xem ra tính tình người này không được tốt lắm thôi!

"Hãy bớt sàm ngôn đi. Xem chiêu". Kỉ Hồng chỉ còn kém không giận sôi lên. Bị một tên tiểu tiểu coi nhẹ cho dù là ai cũng sẽ giận đi!

"Vậy ngươi phải chú ý a! Ông nội!". Long Tại Vũ nhìn thấy Kỉ Hồng tức giận bộ dáng tiếp tục cố gắng làm "tức chết" hắn! (em độc miệng quá aaaaaaa, ta thích chọc chết nó đi em)

Kỉ Hồng rống giận một tiếng, cầm đao hướng Long Tại Vũ phóng đi. "Từ từ sẽ đến, ngươi như vậy sẽ tăng huyết áp vỡ động mạch a". Long Tại Vũ một bên trốn tránh một bên tiếp tục "nghiệp lớn" của hắn —— tiếp tục làm giận!

"Bảo bối. Cao huyết áp vỡ động mạch là cái gì?". Đang bận rộn Hiên Viên Thiên Hành còn không quên chú ý Long Tại Vũ.

"Ngươi quản cái gì!". Long Tại Vũ xem đúng thời cơ, lợi dụng "Tán hoa thủ" đem tay Kỉ Hồng mở ra, rồi sau đó vứt đao của hắn trên mặt đất!

"Ta ta thua?". Kỉ Hồng không dám tin nhìn hai tay rỗng tuếch. Hắn cư nhiên thua! Cùng tỷ tỷ giống nhau thua cùng một chiêu! style="display:inline-block;width:300px;height:250px" data-ad-slot="7309093013">
(adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});"Đúng vậy. Đao của ngươi đã rớt không phải thua thì là cái gì?". Long Tại Vũ nhìn Kỉ Hồng khó hiểu mở miệng: "Khó tin như vậy sao?".

"Bảo bối ". Hiên Viên Thiên Hành không nói gì nhìn Long Tại Vũ. Trên giang hồ tối chú trọng chính chính thành bại. Kỉ Hồng thân là một truyền nhân của "Quỷ nguyệt" Cư nhiên thua trên tay một cái hậu bối "Chưa ai biết danh", nếu truyền ra sẽ bị người cười chết!

“Ngươi có thể nói cho ta biết, ta đến tột cùng là thua làm sao?”. Kỉ Hồng đột nhiên sửa bộ dáng uể oải vừa rồi, hai mắt tỏa sáng nhìn Long Tại Vũ.

“Ngươi ngươi có bệnh a?”. Long Tại Vũ nhìn thấy Kỉ Hồng đột nhiên điên nuốt nuốt nước miếng. Hắn sẽ không bị tức đến điên chứ?

“Mời ngươi nhất định phải nói cho ta biết”. Kỉ Hồng tiến lên hai bước, ánh mắt càng thêm nóng bỏng.

“Ta ta đã biết! Ngươi đừng tiếp qua đây”. Long Tại Vũ bị Kỉ Hồng dọa thật, chẳng lẽ lại giống như cách nói của người Nhật Bản “tinh thần võ sĩ đạo”?”.

“Khải nhi”. đem địch nhân giải quyết xong, một tay nhắc áo của thành chủ Than Thở lôi đến, đưa hắn đến trước mặt Long Tại Vũ: “Xử lí hắn như thế nào?”.

“Hỏi ta? Ta làm sao biết!”. Long Tại Vũ tức giận liếc mắt trắng Hiên Viên Thiên Hành một cái.

“Vậy giết hắn được rồi”. Hiên Viên Thiên Hành không sao cả nhún nhún vai, tay hướng tới cổ thành chủ Than Thở đánh đến.

“Từ từ. Ngươi nếu giết hắn vậy thành Than Thở làm sao bây giờ?”. Long Tại Vũ đột nhiên nhớ tới Than Thở còn phải thủ. (chiến tranh liên miên, Than Thở cần phải có thành chủ). Nếu hắn chết thì Than Thở chẳng phải sẽ chắp tay dâng tặng người khác?

“Vậy a. Vậy lưu lại mạng chó của hắn được rồi”. Hiên Viên Thiên Hành buông tay đang bắt lấy thành chủ Than Thở. Thuận tiện lấy áo xoa xoa tay.

“Ta đây cho... hắn chút “điểm tâm” đi”. Long Tại Vũ xấu xa cười, lấy ra một cái bình dược, lấy một viên dược lấy ra một viên dược nhét vào miệng thành chủ Than Thở: “Kia. Ngươi hãy nghe cho kỹ, dược này, cách nửa năm phải uống thuốc giải một lần, nếu ngươi dám phản bội ta đây không có biện pháp! Còn có a. Dược tính của dược này có điểm đặc biệt, nếu ngươi nửa năm không có giải dược, trong bụng ngươi sẽ có con sâu rất nhỏ sẽ dần dài ra cắn thịt của ngươi một chút, ngẫm lại cũng rất đau a!”

Hiên Viên Thiên Hành theo bản năng sờ soạng bụng, hiện tại mới cảm giác niên niên xinh đẹp này nguyên lai cos một vai diễn rất tàn nhẫn a!

“Thất hoàng tử tha mạng a. Thuộc hạ không dám. Ngài tha ta đi”. Thành chủ Than Thở kêu khóc ôm lấy chân Long Tại Vũ. Bất quá có người phải kháng nghị!

“Buông tay ngươi ra ”. Hiên Viên Thiên Hành gương mặt biến đen nhìn thành chủ Than Thở ôm chân Long Tại Vũ. Nếu không vì Khải nhi nói hắn đã sớm giết tên kia!

Thành chủ Than Thở vội vàng buông tay ra. Tên kia còn khủng bố hơn vị tổ tông này!

“Ngươi còn chưa nói cho ta biết như thế nào phá giải chiêu thức kia của ta!”. Kỉ Hồng một bên không kiên nhẫn, bọn họ nói dài như vậy, đem hắn thành người tàng hình a!

“Như vậy đi. Hai người các ngươi ở trong thành đốc xúc. Về ta như thế nào phá giải chiêu thức của ngươi. Còn có dược của thành chủ Than Thở nếu có thời điểm thích hợp ta sẽ đưa cho các ngươi!”. Long Tại Vũ nghĩ lâu mới tìm được phương pháp!

“Không được! Ngươi hiện tại liền nói cho ta biết”. Kỉ Hồng không thuận theo không buông tha tới gần Long Tại Vũ, hắn đợi lâu như vậy mới đợi được truyền nhân của Long gia. Như thế nào có thể không “lưu” hắn lại na!

“Hoặc là chờ chúng ta xong việc rồi nói cho ngươi, hoặc là vĩnh viễn không nói cho ngươi!”. Long Tại Vũ không hiểu, Tuổi rõ ràng đã lớn như vậy, hắn như thế nào có thể tùy hứng?

“Vậy nếu ngươi không trở lại làm sao bây giờ?”. Kỉ Hồng đem chuyện thành chủ Than Thở lo lắng nói ra. Hiện tại hai người họ bị người đuổi giết, nói không chừng ngày nào đó đã bị người xử lý rồi! Khi đó bọn họ làm sao bây giờ?

“Chúng ta dễ bị giết như vậy sao?”. Hiên Viên Thiên Hành không duyệt mở miệng. Hai người kia không nghĩ bọn họ quá yếu chứ?

“Chúng ta không phải ý tứ kia a”. Thành chủ Than Thở vội vàng quỳ trên mặt đất, hắn hiện tại nói cái gì cũng sẽ đi đắc tội hai tên sát tinh này!

“Được rồi! Ta nhất định sẽ trở về!”. Long Tại Vũ không kiên nhẫn mở miệng: “Ta cần một ít quần áo, quần áo trên người đều đã bih phá!”.

“Thất hoàng tử chờ, thuộc hạ lập tức đi làm”. Thành chủ Than Thở kéo lê thân thể mập mạp chạy vội về phía trước!

Long Tại Vũ xem thành chủ Than Thở chạy vội mà thở dài. Hắn thật sự khủng bố như vậy sao?

“Nhớ kỹ lời ngươi nói!”. Kỉ Hồng đột nhiên mở miệng: “Ta ở nơi này chờ ngươi nửa năm. Nếu trong nửa năm ngươi không trở lại trên giang hồ ta lập tức phát lệnh truy nã. Đến lúc đó đem ngươi bức ra!”.

“… … … … “. Long Tại Vũ không nói gì nhìn Kỉ Hồng, người này tư tưởng căn bản là có tật xấu!

“Được rồi chúng ta đã biết”. Hiên Viên Thiên Hành phất phất tay.

“Vậy là tốt rồi. Mong rằng Hiên Viên đế lời nói có chữ tín!”. Kỉ Hồng nhìn Long Tại Vũ sau đó nhìn đến Hiên Viên Thiên Hành: “Có đôi khi không cần gấp gáp để đạt được thành quả”.

“Hắn có ý gì?”. Long Tại Vũ nhìn thấy Kỉ Hồng xoay người nghi hoặc mở miệng. Hắn như thế nào cảm giác Kỉ Hồng nói lời có hàm ý khác a!

“Không có gì. Chúng ta tới trước ngồi chút đi”. Hiên Viên Thiên Hành ý tứ hàm xúc cười cười, là nói hắn phải từ từ tiếp cận sao? Nhưng thần kinh của Khải nhi phát triển chậm như mã a! Cho nên nói a, có thời điểm vẫn nên “ngạnh” thì tốt hơn!

50. Chương 49

Long Tại Vũ thay quần áo thành chủ Than Thở đưa tới, liền đi tìm Hiên Viên Thiên Hành. Tới nơi mới phát hiện hắn còn đang tắm rửa. Ác thú vị, tiêu sái đến nội thất Hiên Viên Thiên Hành đang tắm rửa.

Hiên Viên Thiên Hành nghe tiếng bước chân dần dần tiếp cận, toàn thân đề phòng kích thích nước trong dục dũng, cước bộ đi đến sau bình phong để tùy thời điểm đột nhiên ra tay.

“Ôi. Ngươi làm gì?”. Long Tại Vũ xoa cánh tay bị đánh đau. Nếu hắn không nói mau thì nói không chừng cánh tay của hắn liền bị phế bỏ! Hỗn hỗn đản này cư nhiên xuống tay nặng như vậy!

“Bảo bối. Ngươi tới như thế nào không lên tiếng kêu na?”. Hiên Viên Thiên Hành vội vàng theo dục dũng đứng dậy liền đem Long Tại Vũ trên mặt đất kéo lên.

“Ngươi. Ngươi như thế nào không mặc quần áo?”. Long Tại Vũ vội vàng. Người kia cũng không biết đem “đồ vật này nọ” của hắn che đi (hí hí). Chẳng lẽ là cố ý khoe ra với hắn? (người ta không có thời gian để mặc đồ!) “Ngươi vào quá đột nhiên, ta không có thời gian a”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn Long Tại Vũ lại nhìn đến cái XX của mình(XX là cái đó đó…., ta để nguyên văn trong QT nhá, chứ nói ra, ta ngượng lém //////): “Hay là bảo bối vốn đến để xem cái XX của phụ hoàng?”.

“Ngươi ngươi phát điên cái gì a?”. Long Tại Vũ tức giận mở miệng. Hắn không hiểu được, rõ ràng là vua của một nước nhưng lời hắn nói ra như thế nào lại xấu xa như vậy na!

“Vậy bảo bối tới làm gì?Không cần nói với ta là chỉ đi ngang qua. Không ai đi ngang qua đến dục dũng của người khác a!”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy Long Tại Vũ cảm giác được XX của mình dần khôi phục tinh thần!

“Cút. Ta, ta đến hỏi ngươi khi nào thì đi?”. Long Tại Vũ thẹn quá hóa giận đẩy Hiên Viên Thiên Hành ra. Hắn đúng là miệng chó không phun ra được ngà voi. style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-

ad-slot="7309093013"> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});"Hiện tại không được. Nó không đồng ý". Hiên Viên Thiên Hành liếc mắt một cái nhìn hạ thân cười hì hì mở miệng.

"Ai không đồng ý? Hai người kia lại có vấn đề hả?". Long Tại Vũ còn chưa hiểu lời nói của Hiên Viên Thiên Hành, đã bị hắn đặt ở thành dục dũng.

"Nó không đồng ý a". Hiên Viên Thiên Hành đem XX hướng Long Tại Vũ.

"Ngươi ngươi đồ hỗn đản!". Long Tại Vũ rốt cục cũng biết Hiên Viên Thiên Hành nói đến cái gì. Cảm giác cái kia nhìn chằm chằm trên mình hắn một trận ác hàn!

"Ta là hỗn đản. Ngươi thì thế nào a!". Hiên Viên Thiên Hành cười tà đem Long Tại Vũ áp mạnh. Hôm nay cái tên Kỉ Hồng kia dám ám chỉ cho hắn. Là ám chỉ hắn sớm động thủ một chút hay sao? (ai nói, ảnh ám chỉ sắc lang nhà ngươi không nên vội vàng đấy!!!!!)

"Ngươi ngươi không phải là hoàng đế?". Long Tại Vũ nhìn hai tay Hiên Viên Thiên Hành không yên phận, chính hắn vừa rồi không đẩy Hiên Viên Thiên Hành ra vì công phu của Hiên Viên Thiên Hành mạnh hơn hắn một chút!

"Bảo bối, vấn đề này ngươi đã hỏi qua một lần". Hiên Viên Thiên Hành cười xấu đem đem Long Tại Vũ áp càng nhanh. XX của hắn không ngừng cọ xát trên người Long Tại Vũ.

"Ngươi hỗn đản ". Long Tại Vũ cảm thấy thắt lưng cấn ở thành dục dũng rất đau, hơn nữa trên người còn có một tên hỗn đản đang đè hắn! Trời ạ! Ai tới cứu hắn đi.

"Bảo bối nhi!". Hiên Viên Thiên Hành ma sát ngày càng hăng say, tay cũng tiến vào nội y Long Tại Vũ.

Làm sao bây giờ? Long Tại Vũ như trước giãy dụa. Nhưng mặc kệ hắn giãy dụa như thế nào thì vẫn không kiềm chế được Hiên Viên Thiên Hành.

"Hoàng Thượng, vi thần đem quần áo đến cho ngài". Đang lúc Long Tại Vũ nghĩ đến việc đào thoát, thanh âm của thành chủ Than Thở từ ngoài cửa truyền đến. Long Tại Vũ lần đầu tiên phát hiện nguyên lai thành chủ lại đáng yêu như vậy! (mỗ kì: trước kia như thế nào không nghe ngươi nói người khác đáng yêu? Tiểu Vũ nhi: ngươi cút đi ngủ đi!!!)

"Đặt ở nơi đó". Hiên Viên Thiên Hành nghiến răng nghiến lợi mở miệng. Mẹ nó người này tới thật đúng thời điểm! Cư nhiên ngay lúc hắn cùng Khải nhi thân thiết mà đến!

Long Tại Vũ ngay tại lúc Hiên Viên Thiên Hành phân tâm, một quyền đánh vào bụng hắn.

"Ô ". Hiên Viên Thiên Hành ôm bụng nhìn Long Tại Vũ. Nửa ngày mới nói ra một câu: "Khải nhi ngươi ngoan (độc)!".

"Thành chủ đại nhân. Phiền ngươi tới hầu hạ phụ hoàng mặc quần áo". Long Tại Vũ từ bình phong đi ra, cười hì hì mở miệng.

"A? Vâng!". Thành chủ Than Thở nhìn Long Tại Vũ một hồi lâu mới mở miệng. Thiếu niên có nụ cười xinh đẹp sáng lạn này chính là người đã cho mình ăn độc dược? (đừng để nụ cười trong sáng, vô (số) tội của em nó lừa gạt)

Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy XX của mình "đang dâng trào". Thở dài. Lập tức đem lửa giận phát tiết lên thành chủ vô tội đáng thương: "Ngươi cút ra ngoài cho ta. Không được sự cho phép của ta không được vào"

"Vâng vi thần lập tức đi". Thành chủ Than Thở vội vàng cầm quần áo đặt ở trên bàn, sau đó chạy ra ngoài.

"Chạy mau đi thôi!". Long Tại Vũ vui sướng khi thấy người gặp họa mở miệng. Ánh mắt cố ý vô tình hướng phía sau bình phong ngắm.

"Ngươi này tiểu quỷ bướng bỉnh". Hắn đưa tay hướng XX của mình. Không có biện pháp a. Nếu bảo bối không cho hắn làm. Hắn đành phải tự mình giải quyết.

"Thế nào? Ngươi cắn ta a". Long Tại Vũ tiện tay đem trái táo trên bàn cắn.

"Cắn ngươi? Một chủ ý không tồi a". Hiên Viên Thiên Hành thanh âm mang theo tiếng thở dốc ồ ồ truyền đến.

Long Tại Vũ dần dần thả chậm tốc độ cắn, trong đầu không ngừng tưởng tượng một ít cảnh nào đó.

Chậm rãi, rõ ràng đem cái táo cầm trong tay đình chỉ động tác cắn. Bên tai tất cả đều là thanh âm thở dốc của Hiên Viên Thiên Hành, trong đầu không khỏi ảo tưởng đến thân thể của hắn. Tưởng tượng đưa hắn đặt ở dưới thân thì mất hồn! (đứa nhỏ này cũng biến xấu!).

"Khải nhi ngươi ". Hiên Viên Thiên Hành vừa ra tới liền nhìn thấy một màn! Bảo bối nhi của hắn không biết suy nghĩ cái gì, khuôn mặt đỏ bừng, còn có hai dòng máu mũi!

"Làm sao vậy?". Long Tại Vũ nhìn Hiên Viên Thiên Hành đi ra, vội vàng mở miệng.

"Bảo bối suy nghĩ cái gì?". Hiên Viên Thiên Hành nhẫn cười mở miệng.

"Không a?". Long Tại Vũ có chút chột dạ không ngừng vuốt tóc.

"Thật sự?". Hiên Viên Thiên Hành đem đầu Long Tại Vũ nâng lên, sờ soạng máu mũi của hắn: "Vậy đây là cái gì?".

"A?". Long Tại Vũ nhìn thấy máu máu trên tay Hiên Viên Thiên Hành sửng sốt, sau đó là một tiếng kêu sợ hãi vội vàng chạy đến thành bồn rửa máu trên mặt.

"Aha cáp ". Thấy Long Tại Vũ tẩy máu mũi, Hiên Viên Thiên Hành nhịn không được chợt cười ra. Xem ra bảo bối của hắn vẫn thực đơn thuần a!

Long Tại Vũ nghe được Hiên Viên Thiên Hành khoa trương cười to, âm thầm thề trong lòng, hôm nào nhất định phải báo mối thù vì bị hắn cười nhạo này!

51. Chương 50

"Hảo im lặng a!". Long Tại Vũ đem chiếc đũa cắn ở miệng, mơ hồ không rõ mở miệng.

"Cái gì?". Hiên Viên Thiên Hành không nghe Long Tại Vũ nói gì, vội vàng ngẩng đầu lên: "Ngươi nói cái gì sao?".

"Ta nói hảo im lặng a!". Long Tại Vũ trở mình xem thường đem lời nói lập lại một lần.

Hiên Viên Thiên Hành nghe được Long Tại Vũ nói, cẩn thận nghe động tĩnh bốn phía, dường như trong phạm vi mấy dặm gần bọn họ không có bóng dáng của vật sống a!

"Bảo bối, chúng ta đi". Hiên Viên Thiên Hành biến sắc vội vàng kéo Long Tại Vũ. Nhưng đột nhiên choáng váng làm cho hắn thiếu chút nữa té ngã trên đất! "Sao lại thế này?". Long Tại Vũ đứng thẳng không được đỡ lấy bàn. Chẳng lẽ bọn họ bị người hạ dược? Nhưng hắn không ăn những cái gì không chắc chắn a! Chẳng lẽ là

"Ha ha thế nào a Hiên Viên Thiên Hành, lại gặp a!". Thành chủ Than Thở vẻ mặt đắc ý đẩy cửa ra.

"Ngươi? Ngươi đừng quên, ngươi trúng độc của ta". Long Tại Vũ lặng lẽ đem dược đặt trong tay Hiên Viên Thiên Hành. Hắn không nghĩ tới trong tay thành chủ Than Thở lại có "Vô hương"!.

"Chỉ là "Vô hương" mà thôi. Ngươi nghĩ rằng ta và hắn sẽ sợ loại dược này?". Long Tại Vũ châm chọc cười cười. style="display:inline-block;width:300px;height:250px" data-ad-slot="7309093013"> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});"Không sợ? Ngươi không sợ liền đứng lên a!". Thành chủ Than Thở kiêu ngạo cười lớn một tiếng. Hắn chính là định liệu bọn họ không có giải dược của "Vô hương" nên mới hạ dược! Chỉ một chút "Vô hương" cơ hồ làm cho hắn táng gia bại sản! (mê dược thật đắt tiền a)

“Ai đã đưa “Vô hương” cho ngươi?”. Long Tại Vũ cảm giác khí lực trên người đang dần biến mất. Hiện tại chỉ có thể cầu nguyện Hiên Viên Thiên Hành nhanh ăn giải dược, hy vọng duy nhất của bọn họ chính là đặt ở trên người hắn a!

“Ngươi không cần kéo dài thời gian! Hiện tại ngươi nói cái gì cũng vô dụng!”. Thành chủ Than Thở nghe được lời nói của Long Tại Vũ hơi hơi sửng sốt. Hắn thật đúng là không biết thuốc này do người nơi nào làm! Chẳng lẽ tiểu quỷ này thật sự có giải dược?

“Nguyên liệu của “Vô hương” là “Tuyết liên hoa”, loại này chỉ có ở nơi âm u mới có thể sinh tồn, chỉ cần một chút ánh sáng chiếu vào sẽ héo rũ. Cho nên “Vô hương” rất khó chế thành. Một khi chế thành chỉ sợ là ở trên trời! Mà nơi “Tuyết liên hoa” sinh sản chính là ”Hoa tẫn cốc””. Long Tại Vũ chậm rãi mở miệng. “Tuyết liên hoa” hắn cũng gặp qua vài lần. Đều là sinh trưởng ở nơi âm u ẩm ướt. Vì rất ít nên chỉ chế tạo được “Vô hương”. Còn những dược khác thì

“Ngươi ngươi đừng nói bậy! Như thế nào có thể! Người kia không nói nguyên liệu của “Vô hương” là “Tuyết liên hoa”! Thành chủ Than Thở bắt đầu bối rối đứng lên. Nếu bọn họ thật sự có giải dược vậy hắn làm sao bây giờ a?

“Ta không nói có lẽ ngươi cũng rất rõ ràng”. Long Tại Vũ nhìn đến bộ dáng của thành chủ thì biết lời nói của mình đã làm cho hắn dao động! Kẻ ngu ngốc này căn bản không rõ dược tính của “Vô hương”. Như vậy cũng tốt, có thể tranh thủ cho Hiên Viên Thiên Hành một chút thời gian!

“Người đến. Mau đến. Mau bắt lấy bọn họ”. Thành chủ Than Thở bối rối lui về phía sau, sợ hai người kia đột nhiên hạ sát chiêu đem hắn giết!

“Ngươi đã khỏe chưa?”. Long Tại Vũ gian nan mở miệng. Ứng phó với cái tên ngu ngốc kia đã làm cho thể lực của hắn đến cực hạn rồi, nếu Hiên Viên Thiên Hành không tốt lên, vậy bọn họ phải chết là điều không thể nghi ngờ!

“Khôi phục một chút! Đợi lát nữa ngươi không cần lộn xộn. Ta mang ngươi đi”. Hiên Viên Thiên Hành hơi hơi thở dốc. Hắn không nghĩ tới mình cư nhiên sẽ bị lật thuyền trong mương!

“Vậy là tốt rồi. Nếu lát nữa cố không được ngươi liền tự đi trước”. Long Tại Vũ cảm giác dần dần mơ hồ. Phỏng chừng hắn không thể kiên trì trong thời gian dài nữa! Nhưng Hiên Viên Thiên Hành thật sự tài đến nỗi chỉ trong chút thời gian như vậy mà khôi phục được hay sao?

“Đến đây”. Long Tại Vũ nghe được cước bộ hỗn loạn biết được những kẻ muốn lấy mệnh của bọn họ đã đến Long Tại Vũ Xem đúng thời cơ bắt lấy Long Tại Vũ phá vòng vây chạy thoát ra ngoài!

“Hiện tại làm sao bây giờ?”. Hiên Viên Thiên Hành ôm Long Tại Vũ một đường chạy như điên. Công lực của hắn duy trì không được bao lâu. Hiện tại ôm Khải nhi đã có chút cố hết sức. Nếu chờ một lát nữa nếu có truy binh đuổi theo thì làm sao bây giờ?

“Ta làm sao biết! Ngươi cố đi!”. Long Tại Vũ thật sự không có khí lực để để ý tới Hiên Viên Thiên Hành. Hắn tuy rằng không sợ loại mê dược “Vô hương” này nhưng hắn nhất thời không thể thích ứng. Hắn hiện tại hoàn toàn không thể nhúc nhích. Nếu truy binh đuổi theo, bọn họ chỉ có thể chịu trói.

Hiên Viên Thiên Hành nhìn Long Tại Vũ. Hắn hiện tại như không có sức sống, tựa như một con rối gỗ để bày biện mà không có sức sống. Xinh đẹp mà lại có vẻ yếu ớt! Thật làm cho người ta vì thương tiếc mà muốn hung hăng chà đạp hắn!

“Uy ”. Long Tại Vũ cảm giác Hiên Viên Thiên Hành thay đổi phương hướng, lại theo đường cũ trở về. Cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ hắn nghĩ muốn trở về chịu chết?

“Bảo bối chẳng lẽ ngươi không có nghe qua “nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất hay sao” hay sao?”. Hiên Viên Thiên Hành nhe răng cười: “Hiện tại chúng ta trở về thì cái tên thành chủ Than Thở kia tuyệt đối sẽ không nghĩ đến chúng ta còn ở trong phủ của hắn!”.

“Thật sự có thể?”. Long Tại Vũ hoài nghi nhìn Hiên Viên Thiên Hành. Hắn sẽ không coi tất cả mọi người là ngu ngốc chứ? Hắn có thể nghĩ đến thì người khác cũng có thể nghĩ đến! Nói không chừng bọn kia đang ở trong phủ mà dàn thiên la địa võng chờ bọn họ sụp bẫy!

"Đương nhiên chúng ta không thể quay về trong phủ của hắn liền. Ngươi xem đây là cái gì?". Hiên Viên Thiên Hành tại một thân cây ngừng lại, đem Long Tại Vũ đặt ở trong lòng như bảo bối trong ngực lấy ra gai nhân bì diện cụ.

"Ngươi ngươi làm sao có được?". Long Tại Vũ kinh hỉ mở miệng. Nếu có cái này bọn họ sẽ không sợ nơi nơi bị người đuổi giết a! Bất quá tên hỗn đản này vì cái gì đến bây giờ mới lấy ra?

"Hôm nay vừa mới mua được!". Hiên Viên Thiên Hành giúp Long Tại Vũ mang hảo.

"Ngươi ngươi thoát quần áo ta để làm gì?". Long Tại Vũ vừa vội vừa tức mở miệng. Đã dịch dung thì cần gì phải thoát quần áo hắn a?

"Chúng ta không thể mặc quần áo này mà đi a! Đương nhiên phải cởi ra!". Hiên Viên Thiên Hành thoát quần áo Long Tại Vũ ra thuận tiện ăn vài cái đậu hũ!

"Ngươi ". Long Tại Vũ bất đắc dĩ nhìn Hiên Viên Thiên Hành cởi quần áo mình rồi cởi đến quần áo của hắn, chỉ chừa lại cái áo trong rồi ôm lấy mình Long Tại Vũ

"Được rồi. Đợi lát nữa ngươi không cần nói chuyện mọi sự đã có ta". Hiên Viên Thiên Hành ôm Long Tại Vũ đem quần áo đã cởi ra ném trên thân cây. Cứ như vậy nghênh ngang ôm Long Tại Vũ đi về phía trước.

"Các ngươi đứng ở nơi đó đừng nhúc nhích". Hai người vừa mới quẹo vào đã bị người ngăn lại: "Nửa đêm không ngủ được đi ra làm gì chứ?".

"Mắt cẩu của ngươi mù a, ngay cả bản công tử cũng không nhận thức muốn bị đánh hả? Mau cút". Hiên Viên Thiên Hành giả trang tức giận rống lên một tiếng quả nhiên ngăn được người đuổi theo ở phía sau.

"Nguyên lai là thiếu gia cùng Bạch công tử. Đã mạo phạm! Lão gia bảo chúng ta truy nã đào phạm. Không biết thiếu gia có thấy không?". Bọn gia đinh vừa thấy là thiếu gia cùng tân sủng của thiếu gia bọn hắn vội vàng cúi người gật đầu.

"Không thấy được bộ dáng hiện tại của lão tử? Chúng ta bị hai tên hỗn đản đánh cướp!". Hiên Viên Thiên Hành cố ý phóng đại thanh âm để bọn người truy đuổi hướng đến dên này!

"A vậy thiếu gia ngài có bị thương không?". Bọn gia đinh vội vàng đi lên đỡ lấy Hiên Viên Thiên Hành.

"Các ngươi không được nhìn!". Hiên Viên Thiên Hành ôm bế Long Tại Vũ.

"A! Bạch thiếu gia bị thương?". Lại có người muốn tiếp lấy Long Tại Vũ, kết quả bị Hiên Viên Thiên Hành đá trên mặt đất: "Hắn là người các ngươi có thể chạm sao?".

"Vâng! Là tiểu nhân đã hiểu sai! Vậy tiểu nhân đưa thiếu gia trở về?". Người nọ đứng lên vẻ mặt a dua nhìn Hiên Viên Thiên Hành.

"Ân. Lúc này mới được!". Hiên Viên Thiên Hành giả trang bộ dáng mở miệng.Tayặng lẽ đích nhéo mông Long Tại Vũ!

"Ân!". Long Tại Vũ đột nhiên bị nhéo, phản xạ tính cho Hiên Viên Thiên Hành một cái tát. Nhưng hắn hiện tại sức lực để động cũng không có thì lấy sức đâu mà đánh người?

"Ngoan. Đợi lát nữa sẽ thỏa mãn ngươi!". Hiên Viên Thiên Hành cười cười với Long Tại Vũ.

Long Tại Vũ hung tợn nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười của Hiên Viên Thiên Hành. Cũng không biết có phải cây đuốc có vấn đề hay không, hắn như thế nào cảm giác được người kia đang cười.

52. Chương 51

"Các ngươi đều lui xuống!". Hiên Viên Thiên Hành đối với bọn hạ nhân phất tay, sau đó liền đóng cửa phòng.

“Chúng ta hiện tại làm sao bây giờ?”. Long Tại Vũ bị Hiên Viên Thiên Hành đặt ở trên giường. Hắn không hiểu được, vì cái gì không nhân cơ hội này mà đào tẩu? Ngược lại lại đi tới nơi này!

“Đương nhiên là ở nơi này!”. Hiên Viên Thiên Hành cười thần bí: “Ngươi có biết vì cái gì ta lại dịch dung thành bại gia tử này không?”

“Ai biết ngươi có bệnh thần kinh gì a!”. Long Tại Vũ hơi hơi giật giật tay. Vẫn không được a! Xem ra muốn khôi phục công lực ít nhất cũng phải mất bốn năm canh giờ!

“Cái gì là “bệnh thần kinh” a?”. Hiên Viên Thiên Hành không biết nhìn Long Tại Vũ. Hắn không có nghe qua loại bệnh này a! Đây chính là một loại bệnh của “cố hương” Khải nhi? “Chính là bệnh điên”. Long Tại Vũ tức giận mở miệng: “Ngươi rốt cuộc nói hay không a?”.

“Bệnh điên?”. Hiên Viên Thiên Hành nhỏ giọng nói thầm: “Ta giống như là có bệnh điên sao?”.

“ ”. Long Tại Vũ không nói gì nhìn đỉnh giường. Này thật đúng là “Tú tài gặp binh hữu lý nói không rõ” a! (không biết câu này, chắc là người có học gặp kẻ thất phu thì nói không hiểu, uhm nếu sai thì chỉnh cho ta nhé ^^).

“Người kia là điển hình của loại bại gia tử. Lúc ấy vì muốn khống chế thành chủ Than Thở mà cố ý phái người điều tra hắn! Hắn là đứa con được ưu đãi đặc biệt, chỉ thích những thiếu niên xinh đẹp! Mà Bạch Hưu Phàm này chính là tân nam sủng của hắn”. Hiên Viên Thiên Hành gặp Long Tại Vũ đã bắt đầu không kiên nhẫn vội vàng mở miệng giải thích. style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});“Nam sủng?”. Long Tại Vũ cảm giác gân xanh của hắn đang “kịch liệt” vận động! Tên kia cư nhiên đem hắn dịch dung thành bộ dáng của nam sủng!

“Đúng vậy! Ngươi làm sao vậy?”. Hiên Viên Thiên Hành còn chưa phản ứng. Không dịch dung thành nam sủng kia thì dịch dung thành cái gì?

“Ngươi không có việc gì!”. Long Tại Vũ không muốn tiếp tục mà muốn tìm một thời điểm nào đó để đả thông đạo lý cho tên này!

“Vậy là tốt rồi. Chúng ta trước hết cứ ở trong này!”. Hiên Viên Thiên Hành nằm xuống bên người Long Tại Vũ. Gắt gao ôm hắn! Lúc này không ăn đậu hũ thì khi nào mới ăn a!

“Uy. Vậy hai người kia đâu?”. Long Tại Vũ đột nhiên nghĩ đến nếu bọn họ dịch dung thành bộ dáng của hai người kia, vậy hai người kia đang ở đâu? Chẳng lẽ hắn nghĩ có thể dịch dung thành như vậy mãi?

“Giết a!”. Hiên Viên Thiên Hành nói đương nhiên. Nếu không thì phải làm sao? Không giết bọn họ thì lỡ gì bọn họ đột nhiên chạy về!

“Vì cái gì a?”. Long Tại Vũ không khỏi đề cao thanh âm. Hai người kia không làm gì sai. Vì cái gì giết bọn họ?

“Không vì cái gì? Nếu ta không giết bọn họ, bọn họ sớm hay muộn cũng sẽ quay về. Đến lúc đó thì không hay ho là chúng ta”. Hiên Viên Thiên Hành trở mình không nghĩ phải bàn luận chuyện này.

“Nhưng cũng không tất yếu pahir giết bọn họ!”. Long Tại Vũ nhỏ giọng mở miệng. Nếu bọn họ đã chết thì còn biện pháp nào nữa? Nhiều nhất là hắn đến trước mộ phần của bọn họ đốt ít tiền giấy thì được rồi! (éc, em lãnh cảm vừa thôi nhớ)

“Được rồi bảo bối. Ngươi mau ngủ đi. Không cần để cho việc này làm phiền não! Ngày mai còn có việc na!”. Hiên Viên Thiên Hành đắp chăn cho Long Tại Vũ: “Trong khoảng thời gian này chúng ta phải sắm hảo vai “thành chủ công tử” này!”.

“Theo ngươi đi”. Long Tại Vũ tức giận mở miệng: “Nếu không chúng ta thay đổi vai diễn thế nào?”

“Ngươi không biết ăn chơi phá sản a!”. Hiên Viên Thiên Hành khẽ cười một tiếng. Còn có một nguyên nhân chính là hiện tại Khải nhi mang thân phận là “nam sủng” của hắn. Những hành vi thân mật bình thường hắn không có lí do để cự tuyệt đi! Nói không chừng còn có thể nhân cơ hội mà đen hắn ăn sạch! (gật gật đầu, biết ngay ảnh suy nghĩ zậy mờ)

"Vậy ngươi hiểu biết sao?". Long Tại Vũ mới không tin Hiên Viên Thiên Hành đường đường là vua của một nước sẽ đi hiểu biết một bại gia chi tử!

"Ở trong "Vân bảo", một ít đại thần chín tộc đều có ghi lại, càng đừng nói lại bại gia chi tử này". Hiên Viên Thiên Hành tự hào mở miệng.

"Là rất lợi hại! Lợi hại đến nỗi bị người soán vị cũng không biết là ai làm!". Long Tại Vũ lạnh lạnh mở miệng.

"Ách đó là ngoài ý muốn!". Hiên Viên Thiên Hành gượng cười mở miệng.

"Ngoài ý muốn" của ngươi thật đúng là làm cho người ta sợ hãi a". Long Tại Vũ thực tại nghĩ muốn khinh thường Hiên Viên Thiên Hành một chút. Mẹ nó, bị người đuổi giết còn có thể nói thành "ngoài ý muốn". Hắn thật sự lợi hại!

"Ha ha ". Hiên Viên Thiên Hành càng thêm xấu hổ cười cười: "Được rồi, mau ngủ đi. Ngươi không phải đang trúng độc hay sao?".

Hiên Viên Thiên Hành xuyên thấu qua ánh trăng nhìn Hiên Viên Thiên Hành liếc mắt một cái. Âm thầm thở dài vì cái gì mình không thể ngoan(độc) tâm đối với hắn a? Rõ ràng ở trên đường rõ ràng gặp nhiều tụ điểm của "Hoa tẫn cốc" như vậy, chính là không có đem hắn thành mồi nhử, chẳng lẽ chính mình thật sự bắt đầu chú ý hắn hay sao?

"Không phải trúng độc. Là mê dược mà thôi". Long Tại Vũ thu hồi ánh mắt. Mặc kệ nói như thế nào nếu có cơ hội hắn vẫn sẽ rời đi! Hắn không thể bị phá hoại! Dù sao hắn không phải cùng Hiên Viên Thiên Hành đi chung đường! Vẫn là nên mỗi người một nơi! Như vậy sẽ không thiếu nợ nhau!

"Được rồi. Ngủ đi. Ngày mai thì tốt rồi". Hiên Viên Thiên Hành nghe được Long Tại Vũ thở dài, trong lòng biết hắn lại quẹo vào "góc chết"! Hắn có nên "nhắc nhở" Khải nhi một chút? Hay là cứ như vậy?

"Ân". Hiên Viên Thiên Hành nhắm mắt lại. Hắn không nghĩ để cho Hiên Viên Thiên Hành nhìn ra điều gì. Nếu mình lại đào tẩu vậy hắn phải chăng sẽ một lần nữa điên cuồng?

"Bảo bối hận ta?". Ngay tại lúc Long Tại Vũ đi đi vào giấc ngủ thì Hiên Viên Thiên Hành đột nhiên mở miệng.

"Ân!". Long Tại Vũ mơ mơ màng màng trả lời, rồi sau đó mãnh liệt phản ứng lại: "Không có, ta có cái gì phải hận ngươi?".

"Gạt người thì không tốt nga". Hiên Viên Thiên Hành đối mặt với Long Tại Vũ.

"Ta không có". Long Tại Vũ không kiên nhẫn mở miệng. Đã nói không hận hắn, hắn còn muốn thế nào?

"Ngươi thật sự không có?". Hiên Viên Thiên Hành cắn răng mở miệng. Nhìn dáng vẻ của hắn chỉ biết sẽ không tha thứ cho mình. Vậy vì cái gì còn phải chịu đựng sự chán ghét mà đi với mình?

"Ngươi rốt cuộc muốn nói gì?". Long Tại Vũ hít sâu một hơi. Sợ chính mình sẽ bị tức đến hộc máu!

"Ách ". Hiên Viên Thiên Hành nhất thời nghẹn lời. Đúng vậy, nếu Khải nhi thật sự chán ghét hắn thì ngay trong lời nói đã nhận ra rồi!

"Không phản đối? Vậy ngủ đi!". Long Tại Vũ nhẹ nhàng động đậy. Chết tiệt trên giường có cài gì cứng cứng vậy a?

"Bảo bối đừng nhúc nhích". Hiên Viên Thiên Hành đột nhiên dồn dập mở miệng. (vạn năm động dục)

Long Tại Vũ sửng sốt một chút hiểu được chính mình áp phải cái gì! Chính mình vẫn còn nằm trong lòng ngực tên hỗn đản này: "Ngươi —— đi —— chết —— cho —ta". Long Tại Vũ dùng hết khí lực toàn thân đem Hiên Viên Thiên Hành đẩy xuống giường.

"Ai u ". Hiên Viên Thiên Hành bị đẩy xuống giường kêu lên sợ hãi.

"Thiếu gia ngài không có việc gì chứ?". Tuần tra bên ngoài hỏi.

“Không có việc gì”. Hai người lúc này mới nghĩ đến là đang ở địa bàng của người khác: “Các ngươi đều đi xuống đi”.

“Vâng”.

Long Tại Vũ nghe tiếng bước chân rời đi mới mở miệng: “Được rồi, mau ngủ đi! Nếu không chúng ta liền thảm. Bị bắt nếu không chết thì cũng sẽ bị lột da!

“Hảo”. Hiên Viên Thiên Hành rốt cục cũng im lặng rời đi.

Hết thảy đến ngày mai rồi tính!

53. Chương 52

“Thiếu gia thiếu gia ”. Buổi sáng hai người còn chưa rời giường, đã bị một trận đập cửa dồn dập đánh thức.

“Chuyện gì?”. Hiên Viên Thiên Hành nổi giận gầm lên một tiếng. Có lầm hay không a, thật vất vả mới ngủ được một giấc ngon còn có người đến quấy rầy. Không phải trên tư liệu nói tên này là tay ăn chơi tính tình không tốt nên không ai dám đến gõ cửa hay sao? Như thế nào mới sáng sớm lại có người đến gõ cửa?

“Lão gia nói có khách nhân trọng yếu đến, phải ngài đến xem”. Gia đinh ngoài cửa thanh âm có chút run run trả lời. Vị đại thiếu gia này tính tình không tốt! Nếu đắc tội hắn chính là chết rồi đi chầu ông bà a! (chém)

“Đã biết, ngươi trước đi xuống đi”. Hiên Viên Thiên Hành bắt đầu cào, cấu, trảo tóc, thúc giục Long Tại Vũ: “Bảo bối rời giường!”.

“Đã biết”. Long Tại Vũ duỗi người. Ân, công lực khôi phục ít nhất cũng không tồi! Hai người vội vàng cầm quần áo mặc vào, theo gia đinh đi đến phòng khách.

“Đã nói ngươi không cần phải mang theo nam sủng đến”. Bọn họ mới tới phòng khách thì thành chủ Than Thở mập mạp liền rống lên. Hắn không thể chấp nhận thằng nhãi con này mang theo nam sủng đến!

“Kia có là gì, hắn là thiếp của ta chứ không phải là “con dâu” của ngươi!”. Hiên Viên Thiên Hành không chút nào để ý mở miệng, đem Long Tại Vũ kéo vào trong lòng ngực.

“Ngươi ngươi này bất hiếu tử a!”. Thành chủ Than Thở sắc mặt một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép(bó tay.com ^^). style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});“Ngươi bảo ta đi vào để làm gì? Nếu không có việc gì thì ta đi ngủ tiếp”. Hiên Viên Thiên Hành bộ dáng đem hình tượng bại gia chi tử diễn giống như đúc. Nói không chừng chỉ có hơn chứ không có kém. Thành chủ Than Thở chỉ cho rằng hắn lang thang thành tính, sẽ không hoài nghi đến phương diện khác!

“Ngươi ngươi ngươi quỳ xuống cho ta”. Thành chủ Than Thở tức giận đến nỗi thịt mỡ trên người run rẩy, chỉ hận không thể đi đến đá cho Hiên Viên Thiên Hành mấy đá.

“Ta không quỳ ngươi có thể làm thế nào!”. Hiên Viên Thiên Hành không sợ mà còn ôm Long Tại Vũ thật chặt, miệng cũng dán lên trên!

“Ngươi ”.

“Thành chủ. Tại hạ không phải đến đẻ xem phụ tử các ngươi cãi nhau!”. Một bên vẫn không nói chuyện nam tử đột nhiên mở miệng, nhưng cũng thuận lợi ngăn chặn lời nói thành chủ Than Thở sắp nói ra.

“Hừ! Lát nữa sẽ thu thập ngươi”. Thành chủ Than Thở hung hăng trừng mắt nhìn “đứa con” của mình. Thằng nhãi này càng ngày càng kì cục! Nếu không phải mẫu thân hắn mất sớm thì cũng không đêm hắn sủng thành như vậy!

“Vị này chính là?”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn nam tử hỏi. Nhìn cách ăn mặc của hắn hẳn là không phải người trung thổ!

“Đây là quân cơ đại thần Cửu Tháng của Xích cánh quốc. Còn không mau đến bái kiến. Thành chủ Than Thở vội vàng kéo Hiên Viên Thiên Hành: “Mau quỳ xuống”.

“Không cần”. Hiên Viên Thiên Hành đang định bỏ tay thành chủ Than Thở ra thì cái kẻ kêu Cửu Tháng kia liền mở miệng nói chuyện: “Chúng ta nói chuyện chính sự đi!”.

“Vậy được rồi”. Chủ chủ Than Thở ánh mắt hướng Long Tại Vũ phóng đến. Không nghĩ tới bộ dạng nam hài này cũng không tệ lắm!

“Kêu hắn ra ngoài”. Cửu Tháng cầm hướng phía Long Tại Vũ điểm điểm.

“Có nghe không, mau đi đi”. Thành chủ Than Thở thân thủ lôi kéo Long Tại Vũ.

“Ta đưa hắn ra ngoài”. Hiên Viên Thiên Hành đem tay của thành chủ Than Thở đang tiến tới đánh ra. Cái tay bẩn như vậy sao có thể động vào bảo bối nhi của hắn chứ!

“Vậy nhanh lên”. Thành chủ Than Thở trừng mắt nhìn “đứa con” liếc mắt một cái. Tiếc nuối như vậy làm gì. Sớm muộn gì cũng giết!

“Bảo bối ngươi đi nơi khác nhìn xem. Đợi lát nữa ta đi tìm ngươi. Nhưng nhớ kỹ là không cần gây xung độ gì hiểu chưa?”. Hiên Viên Thiên Hành giữ chặt Long Tại Vũ bên tai hắn nhỏ giọng mở miệng.

“Ta đã biết”. Long Tại Vũ (câu đầu tiên của em trong chương này, lại nhỉ? mọi ngày em nói nhiều lắm cơ) nhìn nhìn bên trong lại nhìn về phía Hiên Viên Thiên Hành: “Ngươi phải cẩn thận chút, không cần bị thương”.

“Ngươi là quan tâm ta sao?”. Hiên Viên Thiên Hành kinh hỉ mở miệng. Bảo bối là lần đầu tiên mở miệng quan tâm hắn a!

“Cút con mẹ ngươi. Lão tử là sợ ngươi chết thì không ai cùng ta bị người đuổi giết thôi. Ngươi nghĩ rằng ta sẽ quan tâm ngươi a!”. Long Tại Vũ che dấu chạy đi. Hắn cũng không hiểu được mình vì cái gì mà nói những lời đó. Có thể là sợ hắn chết thì không ai dẫn đường cho mình đi! Chính là như vậy!

Long Tại Vũ một bên an ủi mình một bên đi về phía trước, nhưng lại không biết mình đang đi đến nơi nào!

“Yêu. Xem ai đến đây.Đây không phải là Bạch đại công tử của chúng ta hay sao? Ngài như thế nào lại đến nơi này a? Ngài không phải đã nói nơi này rất bẩn sao?”. Long Tại Vũ đi về phía trước, chợt nghe một đạo thanh âm lỗ mảng truyền đến.

“Các ngươi là?”. Long Tại Vũ nhìn thấy mấy nam tử ăn mặc đẹp đẽ vây quanh hắn, vẻ mặt khinh thường nhìn hắn.

“Như thế nào. Bị công tử sủng đến mức không nhận ra chúng ta?”. Lục y nam tử khẩu khí ê ẩm mở miệng.

“Lục nhi, ngươi không cần cùng hắn nhiều lời. Nghĩ a, rõ ràng đánh hắn một chút tốt lắm. Để xem hắn còn dám câu dẫn công tử!”. Một hắc y nam tử bên cạnh oán hận mở miệng. Trước kia công tử tối sủng hắn, nhưng sau khi Bạch Hưu Phàm này đến thì công tử đến một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn hắn! Đều là do yêu tinh này làm hại!

“Nhưng công tử sẽ mắng chúng ta a!”. Lục nhi vẻ mặt khó xử mở miệng. Hắn không nghĩ sẽ đánh hồ ly tinh này. Nhưng nếu thật sự đánh hắn, công tử sẽ không sinh khí chứ? (Thử nhào zô đi mấy cưng, mấy cưng sẽ biết a)

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Thật vất vả mới gặp được hồ li tinh này đi một mình (mở miệng là hồ li tinh, đóng miệng cũng vậy, chẳng lẽ mấy người không phải là hồ li tinh sao?????)! Nếu cứ để cho hắn đi thì thật là đáng tiếc a!”. Hắc y nam tử lấy tay vuốt tóc!

“Nếu không chúng ta dùng văn đi!”. Hoàng y thiếu niên mở miệng.

“Các ngươi rốt cuộc là đang làm gì a?”. Long Tại Vũ xem chính mình bị người hoàn toàn bỏ quên, có chút không kiên nhẫn hỏi lại. Bọn họ hẳn là “quên” hắn đi mà đang thảo luận nên đối phó hắn như thế nào!

“Ngươi không cần giả ngu. Giả ngu cũng vô dụng”. Lục nhi cao ngạo ngẩng đầu: “Hiện tại “phiền toái” Bạch công tử đến cái chòi nghỉ mát kia mà nghỉ ngơi!”.

Long Tại Vũ nhìn nhìn Lục nhi lại nhìn nhìn cái chòi nghỉ mát kia. Ông trời, này rốt cuộc là “thỉnh” hay là uy hieepsa? Bất quá hắn có nên đảm nhiệm chứ vụ hay không?. Chẳng lẽ hắn là người hiện đại mà lại bị bại bởi những cổ nhân này?

“Dẫn đường”. Long Tại Vũ nhợt nhạt cười. Hắn mới không sợ mấy tiểu tôm, tiểu tép này a! Bất quá Hiên Viên Thiên Hành, đây không phải là do hắn tìm phiền toái a! Là phiền toái tự tìm đến hắn mà!

“Đi”. Lục nhi vênh váo tự đắc mang theo Long Tại Vũ hướng chòi nghỉ mát đi đến. Hắn chính là đệ nhất tài tử của Than Thở, chẳng lẽ sợ tiểu quỷ này! Chúng ta đến đo. Đến lúc đó phải nhĩ hảo xem!

54. Chương 53

“Được rồi. Ngươi cứ ngồi chỗ này!”. Mấy người Lục nhi sợ Long Tại Vũ chạy bèn vây hắn vào giữa.

“Hiện tại làm gì?”. Long Tại Vũ buồn cười nhìn hành động của bọn họ. Hắn nếu muốn chạy chẳng lẽ những người này có thể ngăn hắn?

“Hiện tại xin mời ngươi vươn tay tới”. Lục nhi vẻ mặt đắc ý nhìn Long Tại Vũ, hắn không tin cái tên không học vấn không nghề nghiệp này có thể thắng được đệ nhất tài tử của Than thở là hắn!

“Đưa tay làm gì?”. Long Tại Vũ khó hiểu mở miệng, hắn không hiểu, tỷ thí thì vì cái gì phải hắn bắt vươn tay?

Lục nhi xem Long Tại Vũ vươn tay, ở trên tay hắn hung hăng đánh một chút: “Đồ ngu ngốc”. Người chung quanh cười vang. Long Tại Vũ có chút đau đầu nhìn Lục nhi. Người này hảo ngu ngốc a! Cư nhiên còn ngoạn mấy trò của tiểu hài tử này!

“Sợ rồi sao?”. Lục nhi nghe được tiếng cười của mọi người thì càng thêm đắc ý nhìn Long Tại Vũ.

“Sợ cái gì? Ngươi còn có ý tưởng nhàm chán gì?”. Long Tại Vũ lắc lắc cái tay bị đánh đau. Vì cái gì hắn phải dịch dung thành cái thân phận nam sủng không hay ho này?

“Ngươi ”. Lục nhi bị Long Tại Vũ nói vật biểu tình biến sát khí. Hắn nguyên lai nghĩ đến Bạch Hưu Phàm này sẽ thẹn quá hóa giận đi! Nhưng hắn lại giống như không có việc gì? Chẳng lẽ là bị dọa rồi? style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});“Ngươi cái gì?”. Long Tại Vũ ánh mắt hướng xa xa, lại nhìn đến một người, kinh ngạc đứng lên, hắn không nhìn lầm đi? “Hắn” Như thế nào lại ở đây?

“Ngươi muốn chạy trốn?”. Lục nhi nhìn đến Long Tại Vũ đột nhiên đứng lên, nghĩ đến hắn muốn đi, vội vàng giữ chặt ống tay áo hắn. Thật vất vả mới có được cơ hội này như thế nào có thể làm cho hắn chuồn mất!

“Tránh ra”. Long Tại Vũ một phen đẩy Lục nhi ra. Là “hắn” sẽ không sai! Nhất định là hắn!

“Không được”. Long Tại Vũ bị quấn lấy thì phiền muộn, mắt thấy “hắn” Muốn đi, cũng bất chấp có thể hay không có phiền toái, sử dụng nội lực đem người dính lấy hắn đánh ra, vội vàng thi triển khinh công hướng hồ bên kia bay đi.

“Đứng lại”. Long Tại Vũ còn chưa đáp xuống đất liền vội vàng mở miệng. Ai biểu “hắn” đi nhanh như vậy a!

“Người nào?”. Bọn thị vệ vừa thấy người xuất hiện, vội vàng đem “hắn” hộ ở bên trong, vẻ mặt đề phòng nhìn Long Tại Vũ.

“Đã lâu không gặp a!”. Long Tại Vũ nghiến răng nghiến lợi mở miệng. Hận không thể đem “hắn” hung hăng cắn chết!

“Chúng ta biết nhau?”. Lãng Dương nhìn thiếu niên xinh đẹp trước mắt. Bọn họ hình như không biết nhau đi! Nhìn cách ăn mặc của hắn hẳn là nam sủng ở trong phủ đi! Hắn không nhớ rõ biết đến nam sủng ở trong phủ này a! Chính là đến Than Thở này cũng là bị phụ hoàng bức bách!

“Đương nhiên biết nhau! Còn biết thật lâu kia!”. Long Tại Vũ xem vẻ mặt mờ mịt của “hắn” biểu tình sinh khí. Vì cái gì hắn phải đến nơi này để chịu tội, “hắn” lại một bộ thản nhiên đắc ý có người bảo hộ, có người hầu hạ?

“Thật lâu?”. Lãng Dương càng thêm mờ mịt. Chẳng lẽ hắn trước kia đã cứu hắn?

“Ngươi còn nhớ rõ ta sao? Trương Dương!”. Long Tại Vũ nắm chặt tay. Hắn làm hại mình đến thời không này. Hiện tại lại đem mình quên sạch sẽ! (làm ơn đi Vũ nhi à, ngươi đang đeo cái gì????? Là nhân bì diện cụ!!!!!! Làm sao mà hắn nhận ra ngươi được?)

“Ngươi ”. Lãng Dương giật mình nhìn thiếu niên trước mắt. Hắn nói ra “tên” của mình chứng tỏ

“Như thế nào đã quên?”. Long Tại Vũ càng nghĩ càng giận. Nếu không phải tại hắn thì mình sẽ không phải đến địa phương kì quái này! Nhưng chuyện đã xảy ra hắn không thể trốn tránh trách nhiệm!

“Ta không có”. Lãng Dương lớn tiếng phủ định. Nếu chính mình không nhớ hắn thì sẽ không vì hắn mà đuổi tới nơi này. Nếu không thích hắn sẽ không dùng thứ mình tối trân quý để đến đây, cũng muốn cầu đưa hắn đưa đến nơi này. Nếu không nhớ hắn mình cũng sẽ không tìm đến những nơi hắn sẽ rơi xuống! Hiện tại hắn đứng ở trước mặt mình, có phải hay không những gì mình trả giá đã có hồi báo! Lần này, mình sẽ không làm cho Tại Vũ ly khai nữa! Vô luận như thế nào cũng sẽ không!

“Không có? Tốt lắm a. Để ta giết ngươi ta liền tin”. Long Tại Vũ đem đoản chủy nắm ở trong tay, như trước hung hăng nhìn Lãng Dương.

“Ta không thể chết được. Lần này tới nơi này ta chính là vì tìm ngươi! Nếu tìm được rồi, vậy theo ta đi”. Lãng Dương đối thị vệ chung quanh liếc mắt. Hiện tại Tại Vũ chính là nam sủng của cái tay ăn chơi kia đi! Bất quá cái tay ăn chơi kia cư nhiên dám chạm vào Tại Vũ vậy dừng trách hắn độc ác.

“Đi? Ngươi đang nói cái ngu ngốc gì? Ngươi cho ngươi là ai?”. Long Tại Vũ cười lạnh một tiếng. Hắn nghĩ mình đã bị hắn lừa một lần còn có thể mắc mưu hay sao?

“Ngươi hiện tại là nam sủng của tên bại gia tử kia đi! Nếu ta nói với hắn ta muốn ngươi, ngươi nói hắn có thể hay không tặng ngươi cho ta?”. Lãng Dương tự tin mở miệng. Cái tay ăn chơi kia còn có chút tác dụng, chỉ cần theo bọn họ đàm thỏa điều kiện xong sẽ giết hắn! Như vậy hắn sẽ không thể ngắm Tại Vũ!

“Tên hỗn đản”. Long Tại Vũ mắng một tiếng. Tên hỗn đản nào làm cho hắn dịch dung thành cái thân phận nam sủng! Hiện tại thì tốt lắm! Bị người hiểu lầm. Hắn ghét nhất chính là người này.

“Cái gì?”. Lãng Dương dần dần tiếp cận Long Tại Vũ, trên mặt dào dạt thắng lợi tươi cười, Tại Vũ của ta, ngươi lại trở về bên người ta! Ta sẽ không buông tay. Nếu đã cho ta tìm được ngươi sẽ không cho ngươi có cơ hội rời đi!

“Ta nói ngươi là hỗn đản”. Long Tại Vũ nhìn Lãng Dương đến càng ngày càng gần, hắn không biết tên này làm sao đến đây? Cũng không biết hắn vì cái gì đến đây, nhưng hắn chỉ biết là, tên này so với trước kia càng làm hắn chán ghét!

“Không quan hệ. Ta chỉ muốn ngươi!”. Lãng Dương đối bọn thị vệ phất phất tay. Hắn tin tưởng công phu của Tại Vũ chỉ là công phu mèo quào mag thôi!

“Muốn? Vậy còn phải xem bản lĩnh của ngươi!”. Long Tại Vũ cười lạnh một tiếng, triển khai thân pháp huyền ảo. Công lực của hắn đã khôi phục gần hết! Đối phó với những người này thật dư dả! Hiện tại Long Tại Vũ hoàn toàn đã quên lời của Hiên Viên Thiên Hành! Không được gây chuyện!

Nhìn thấy thân pháp huyền ảo của Long Tại Vũ, Lãng Dương cảm thấy Tại Vũ hiện tại không đơn giản như hắn đã tưởng tượng! Vậy hắn vì cái gì ở nơi này làm nam sủng của tên bại gia tử kia? Là thích? Hay là

vì gì khác? Xem ra muốn bắt được Tại Vũ rất khó! Nhưng lại không thể buông tha hắn như vậy! Làm sao bây giờ?

"Các ngươi đang làm cái gì?". Đang tại thời điểm mấy người đánh hăng say, bên kia đã bị kinh động! Khi nhìn đến Long Tại Vũ ra tay không khỏi cảm thấy đau đầu! Này bảo bối a, vì cái gì luôn tìm phiền toái a!

"Lý công tử. Ta muốn nam sủng này". Lãng Dương chỉ tay hướng Long Tại Vũ, mà ánh mắt lại nhìn đến Hiên Viên Thiên Hành.

"Ngươi không xứng". Hiên Viên Thiên Hành hừ lạnh một tiếng đem Long Tại Vũ ôm vào trong ngực! Là hắn! Là thiếu niên xuất hiện ở thế giới của Khải nhi! Hắn như thế nào lại tới nơi này?

"Vậy ngươi xứng sao?". Lãng Dương ăn miếng trả miếng phản bác! Một cái bại gia tử có quyền gì mà nói hắn không xứng? Tại Vũ ở cùng một chỗ với hắn sẽ bị ủy khuất đi!

"Phải". Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy tên kia cùng trong trí nhớ của Khải nhi giống nhau như đúc, dung mạo cùng bộ dáng của hắn không đổi, mà Khải nhi lại thay đổi! Cho nên hắn không thể nhận ra Khải nhi! Vậy thì Khải nhi nghĩ đến đây Hiên Viên Thiên Hành trên lưng Long Tại Vũ nhẹ nhàng bấu. Đã nói tiểu bại hoại này không cần gây chuyện cho hắn! Hắn như thế nào vẫn không nghe a!

"Đau ". Long Tại Vũ nguyên bản hết sức chăm chú nhìn chằm chằm Lãng Dương, bị Hiên Viên Thiên Hành bấu một phát kêu lên sợ hãi. Thành công đem tầm mắt của Lãng Dương chuyển tới bàn tay Hiên Viên Thiên Hành đang ôm trên lưng hắn.

"Ngươi ". Lãng Dương phẫn nộ nhìn Hiên Viên Thiên Hành đang ôm Long Tại Vũ. Tên bại gia tử này cư nhiên dám ôm Tại Vũ trước mặt hắn!

Hiên Viên Thiên Hành khiêu khích đem Long Tại Vũ ôm càng chắt, ánh mắt cùng Lãng Dương giao nhau trên không trung, chỉ còn thiếu chút nữa là bắn ra hỏa!

"Được rồi! Không phải chỉ là một tên nam sủng! Nếu Lãng Dương thích công tử đưa hắn được rồi!". Thành chủ Than Thở xem hai người vì một tên nam sủng mà phân cao thấp vội vàng đi ra hoà giải. Người này không đắc tội được a! Nếu đắc tội hắn, vậy độc trên người mình làm sao giải?

"Nếu ngươi dám ta sẽ giết tên kia!". Hiên Viên Thiên Hành vẻ mặt tối tăm mở miệng. Tên thành chủ này thật sự không muốn sống sao? Dám có chủ ý với bảo bối của hắn!

"Ngươi ngươi nghịch tử này!". Thành chủ Than Thở tức giận đến run rẩy chỉ vào Hiên Viên Thiên Hành. Hắn hôm nay so với trước kia càng đáng giận. Ít nhất trước kia hắn còn có thể lưu cho mình vài phần mặt mũi, hiện tại

"Ta xem hắn không phải là con của thành chủ đi!". Lâu chưa mở miệng Cửu Tháng ánh mắt lợi hại nhìn Hiên Viên Thiên Hành. Hắn tuy rằng chưa thấy qua công tử của thành chủ Than Thở. Nhưng hắn nghe đồn được rất nhiều. Hắn phóng đãng không thể kìm chế được. Phá sản thành tánh! Nhưng hôm nay nói chuyện xem ra hắn tuy rằng làm càn vô lễ nhưng cùng lời đồn hoàn toàn không giống! Như vậy chính là người khác giả trang!

"Lợi hại a!". Hiên Viên Thiên Hành tán dương nhìn Cửu Tháng: "Nếu ngươi là bằng hữu mà không phải là địch nhân thì nói ra ta sẽ cao hứng!".

"Thực có lỗi với Hiên Viên đế, kiếp này chúng ta không thể thành bằng hữu!". Cửu Tháng mỉm cười: "Tại hạ có thể cùng đại danh đỉnh đỉnh Hiên Viên đế gặp mặt không?".

"Được thôi". Hiên Viên Thiên Hành đem mặt nạ trên mặt kéo xuống, lại đem Long Tại Vũ ôm chặt lấy, không cho nhúc nhích.

"Ngươi làm gì?". Long Tại Vũ thanh âm rầu rĩ truyền đến. Vì cái gì không cho hắn cởi bỏ mặt nạ?

"Ngươi ngoan ngoãn đừng nhúc nhích!". Hiên Viên Thiên Hành sủng ái sờ tóc Long Tại Vũ. Dung mạo hiện tại của Khải nhi không thể cho thiếu niên kia nhìn đến!

"Tại Vũ ". Lãng Dương nhìn thấy Long Tại Vũ không hề phản kháng Hiên Viên Thiên Hành ôm lấy, vì cái gì hắn không phản kháng? Chẳng lẽ Tại Vũ thật sự thích hắn? Chẳng lẽ mình đã tới chậm sao?

55. Chương 54

“Chúng ta không thể có khả năng”. Long Tại Vũ bị ôm không thể quay đầu, đành phải ở trong ngực Hiên Viên Thiên Hành rầu rĩ trả lời.

“Ta sẽ không buông tha. Hiện tại ngươi trốn không thoát đâu. Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi tới nơi này là vì cái gì? Nếu không phải vì mang ngươi về thế kỷ hai mốt ta sẽ không chạy đến nơi đây?”. Lãng Dương hận đến nghiến răng. Hắn cư nhiên dám ở trong lòng ngực nam nhân khác mà nói như vậy! Chờ trở về xem ta như thế nào thu thập ngươi!

“Ngươi có biện pháp trở về?”. Long Tại Vũ giãy khỏi ôm ấp của Hiên Viên Thiên Hành kích động nhìn Lãng Dương. Hắn có thể mang mình trở về?

“Đương nhiên”. Lãng Dương nhìn Long Tại Vũ. Hắn mặc kệ thế nào cũng sẽ đem Tại Vũ mang về.

“Đừng nghĩ sẽ trở về”. Hiên Viên Thiên Hành nháy mắt ẩn mặt xuống dưới. Hắn chỉ biết người này xuất hiện sẽ không có chuyện gì tốt. Cư nhiên muốn mang bảo bối đi, trừ phi giết hắn trước! “Ngươi ”. Long Tại Vũ nhìn nhìn Hiên Viên Thiên Hành, còn có phiền toái ở trong này na! Nếu làm hắn tức lên có thể hay không hắn liền trực tiếp đem mình giết?

“Còn không mau bắt lấy bọn họ”. Lãng Dương nhìn thấy Long Tại Vũ hơi chút dao động. Hắn không cho phép có người phá hư cảm tình của hắn cùng Tại Vũ!

“Nói cho ta biết ngươi sẽ không trở về”. Hiên Viên Thiên Hành như trước lôi kéo Long Tại Vũ vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ, coi như không thấy quan binh đang vây tới.

“Được rồi! Ta không quay về. Hiện tại trước hết nghĩ biện pháp chạy đi đi”. Long Tại Vũ xem như bị hoàn toàn đả bại! Phía sau, người kia còn có thể cùng hắn thảo luận vấn đề này. Nếu mệnh cũng không còn thì như thế nào trở về? style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});“Đừng có dối ta”. Hiên Viên Thiên Hành nổi giận gầm lên một tiếng.

“Con mẹ nó lão tử không có”. Long Tại Vũ cũng bị hắn chọc giận. Mắt thấy những người này sẽ chém tới bọn họ, tên hỗn đản này còn nơi nơi này cùng hắn nói vấn đề này.

“Tạm thời tin tưởng ngươi trước”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy địch nhân quơ đao kiếm tới trước mắt, vội vàng buông ra Long Tại Vũ. Bọn họ hiện tại cần phải làm chính là rời khỏi nơi này. Huống hồ cái người kêu Cửu Tháng kia không đơn giản a!

“Cái gì kêu tạm thời tin tưởng?”. Long Tại Vũ tức giận đến muốn hộc máu. Vì cái gì người kia chính là không nghĩ ra na? Một khi mình cùng Trương Dương trở về, đối mặt chính là “Hiên Viên Thiên Hành” này! Tiếp nữa. Hắn đã ly khai mười lăm năm, ai biết hiện tại thế kỷ hai mốt biến thành bộ dáng gì nữa?

“Đem tiễn đến”. Lãng Dương xem hai người không ngừng nói chuyện, bình tĩnh mở miệng. Ta sẽ không cho ngươi rời đi đau Tại Vũ. Đây là ngươi nợ ta. Ngươi nợ ta!

Lãng Dương tiếp nhận tiễn trong tay người hầu, đem nó ngắm hướng Hiên Viên Thiên Hành. Ngay tại khoảnh khắc bắn ra liền đem mũi tên chuyển hướng Long Tại Vũ, lợi kiếm vù vù xé gió hường Long Tại Vũ mà bắn tới.

“Khải nhi tránh ra”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy tiễn kia sẽ trúng lưng của Long Tại Vũ, lập tức xuất khí lực hướng Long Tại Vũ chạy vội đi. Không thể làm cho Khải nhi bị thương. Cho dù là bị thương cũng chỉ có hắn mới có thể tổn thương Khải nhi! (đến lúc này rồi mà anh còn có suy nghĩ biến thái)

“Ngươi ngươi vì cái gì?”. Long Tại Vũ cảm giác trên người nặng hơn, xoay người thif liền phát hiện Hiên Viên Thiên Hành ở trên lưng mình. Là hắn thay mình đỡ tiễn sao?

“Ngươi là của ta. Cho dù phải bị thương cũng phải do ta thương. Ngươi như thế nào có thể để tiễn của người khác làm thương”. Hiên Viên Thiên Hành nhịn xuống đau đớn như hỏa trên lưng. Tiễn kia có độc!

Thật đúng là ngoan a! Có lẽ hắn chính là tính chuẩn mình sẽ không làm cho bảo bối bị thương mới hướng bảo bối bắn tới! Hảo tâm kế a!

"Còn không mau bắt lấy bọn họ". Lãng Dương đắc đích nhìn thấy Hiên Viên Thiên Hành. Hắn biết người này sẽ không làm cho Tại Vũ bị thương.

"Làm sao bây giờ?". Long Tại Vũ nhìn thấy Lãng Dương đến càng gần. Hắn cũng không nghĩ muốn bị hắn bắt lấy. Nhưng hiện tại Hiên Viên Thiên Hành bị thương, phải làm sao bây giờ?

"Ngươi đi trước đi". Hiên Viên Thiên Hành đưa bàn tay đến sau lưng, sờ sờ cái mũi nhọn ở sau lưng mình. Không quá sâu nhưng vẫn không nhẹ!

"Ngươi phát sốt?". Long Tại Vũ dùng đoản chủy đem tiễn trên người Hiên Viên Thiên Hành bẻ đoạn. Không thể mang theo cái tiễn kia mà đào tẩu được, sẽ đem miệng vết thương toét rộng!

"Chúng ta hiện tại muốn chạy trốn rất khó". Hiên Viên Thiên Hành cười khổ một tiếng: "Nếu ta không bị thương thù có thể chạy đi. Nhưng hiện tại "

"Còn có lão tử a!". Một bên trốn tránh một bên chiếu hiên Hiên Viên Thiên Hành.

"Các ngươi là ngu ngốc sao?, hai người cũng không bắt được. Mau a, hướng Hiên Viên Thiên Hành đánh. Có nghe hay không". Lãng Dương ở một liều mạng quát to. Thật sự là tức chết hắn. Ngay cả một người bị thương cũng bắt không được! Còn tự xưng là cấm quân của hoàng cung?

"Ta đến". Đang lúc Lãng Dương giơ chân lên, cái người ít ngôn ngữ Cửu Tháng kia lại lên tiếng!

"Người kia đến đây". Long Tại Vũ đem Hiên Viên Thiên Hành bắt tại trên người, hắn không thể nhìn thấu cái người tên Cửu Tháng này!

"Nhất định phải để ý". Hiên Viên Thiên Hành tận lực không đặt trên người Long Tại Vũ.

"Ta biết". Long Tại Vũ một bàn tay đỡ lấy Hiên Viên Thiên Hành một bàn tay quơ đoản chủy nghênh chiến. Mắt thấy Cửu Tháng đến càng gần, Long Tại Vũ cảm giác mồ hôi trên trán mình đều chảy ra. Người kia rốt cuộc là chơi chiến thuật tâm lý hay là một cao thủ chân chính?

"Đắc tội!". Cửu Tháng tao nhã theo trong tay áo lấy ra một vật hướng Long Tại Vũ ném tới!

Long Tại Vũ cảnh giác nhìn Cửu Tháng, nhìn thấy theo cổ tay áo hắn lấy ra đồ vật này nọ sau đó hướng mình ném tới, thấy rõ ràng cái kia là gì lập tức kêu lên sợ hãi: "A xà a "

"Bảo bối nhi. Ngươi bình tĩnh một chút. Không có gì đáng sợ. Thật sự không có gì đáng sợ!". Hiên Viên Thiên Hành bị hành động quá khích của Long Tại Vũ làm đau đến miệng vết thương, tiểu nhân âm hiểm này cư nhiên chuẩn bị xà để đối phó bọn họ!

"Ai nha ngượng ngùng đem bảo bối của ngươi dọa rồi!". Cửu Tháng động tác giả trang mở miệng. Chính là liên tục đen độc xà trên người ném tới.

"Ngươi này tiểu nhân". Long Tại Vũ mặt mũi trắng bệch. Xin giúp đỡ nhìn về phía Lãng Dương.

"Theo ta đi ta khiến cho Cửu Tháng đem xà thu hồi". Lãng Dương biết Tại Vũ sợ xà. Nhưng không có biện pháp nào! Bằng không sẽ nhìn thấy bọn họ rời đi. Nguyên lai xem Cửu Tháng ném xà không biết hắn muốn làm gì, nguyên lai là dùng để đối phó hai người kia a!

Bất quá như vậy Tại Vũ có phải hay không sẽ càng chán ghét mình?

"Ngươi ngươi trước đem xà thu hồi đi". Long Tại Vũ nhìn thấy xà càng ngày càng gần thanh âm run rẩy đứng lên. Vì cái gì? Vì cái gì phải buộc hắn? Chẳng lẽ đây là lỗi của hắn sao? Vì cái gì không để cho hắn sống cuộc sống của một người bình thường? Hắn từng đem Trương Dương trở thành bằng hữu tốt nhất, nhưng hiện tại? Đây thật sự là bằng hữu của mình sao?

"Ngươi trước lại đây". Lãng Dương không phải ngốc tử, nếu hắn hiện tại nói Cửu Tháng đem xà thu hồi thì Tại Vũ nhất định sẽ nhanh chạy!

"Ta không cần". Long Tại Vũ gắt gao ôm Hiên Viên Thiên Hành.

"Bảo bối, ngươi làm đau ta". Hiên Viên Thiên Hành vì vết thương sau lưng mình mà kêu đau! Bị Khải nhi ôm chặt như vậy nhất định sẽ nứt ra!

"Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?". Long Tại Vũ hoàn toàn không có đúng mực, phải hắn đối mặt là xà? Không có khả năng không lấy mạng hắn! Còn trông cậy vào Hiên Viên Thiên Hành? Không được thương của hắn rất nguy hiểm! Vậy chỉ có thể cầu Trương Dương sao?

Đang lúc Long Tại Vũ cùng Lãng Dương giằng co thì một cỗ mùi hoa truyền đến.

"Hoa Tề Hoa Tề ". Long Tại Vũ lập tức hưng phấn. Mùi hương này chỉ có trên người Hoa Tề!

"Tiểu quỷ. Không cần thầm nghĩ đến Hoa Tề được không?". Hoa Luân thanh âm có chút bất đắc dĩ truyền đến. Người kia chỉ cần ngửi thấy mùi này đã nói là Hoa Tề, vô luận nói cho hắn mấy lần mùi này chính là mùi hoa, nhưng có đôi khi não hắn không thể dung nạp được!

"Như thế nào là ngươi a?". Long Tại Vũ nhìn thấy Hoa Luân mang theo một thiếu niên dường như không có việc gì tiêu sái đến trước mặt Long Tại Vũ. Mà những độc xà hướng Long Tại Vũ cũng lui về phía sau!

"Nhĩ hảo". Long Tại Vũ trực tiếp xem nhẹ Hoa Luân nhìn thiếu niên: "Ngươi là ai? Đang làm gì?".

"Đừng quên ngươi còn không có thoát hiểm". Thiếu niên hảo tâm chỉa chỉa độc vật ở gần Long Tại Vũ.

"Có Hoa Luân ở đây, ta yên tâm". Long Tại Vũ đem Hiên Viên Thiên Hành ôm chặt, vẻ mặt ngây ngô cười nhìn Hoa Luân.

"Ta chỉ là tới nói cho ngươi ta muốn kết hôn mà thôi". Ai ngờ Hoa Luân chính là nhún vai, đem thiếu niên bên người ôm lấy: "Đây là Tiểu Khúc. Các ngươi xem như đã nhận thức. Chúng ta có thể đi rồi".

"Chờ đã". Long Tại Vũ vội vàng giữ chặt Hoa Luân: "Ngươi sẽ không thật sự đi chứ?".

"Chẳng lẽ là giả sao?". Hoa Luân hung tợn đánh đầu Long Tại Vũ: "Ngươi có bản lĩnh đem tai họa dẫn tới "Hoa tẫn cốc" chẳng lẽ không thể tự cứu mình?

"A?". Long Tại Vũ khó đích nhìn Hoa Luân. Cái gì kêu hắn đem phiền toái dẫn tới "Hoa tẫn cốc" a?

"Gần đây luôn luôn có người rơi xuống hỏi thăm "Hoa tẫn cốc". Ta cùng Hoa Tề đã giải quyết năm nhóm người". Hoa Luân nghiến răng nghiến lợi mở miệng.

"A!". Long Tại Vũ khó hiểu nhìn Hoa Luân. Này cùng "Hoa tẫn cốc" có quan hệ gì a?

"Đợi lát nữa nói sau. Nếu ngươi muốn người trên lưng chảy máu mà chết thì cứ nói đi". Hoa Luân nhắc nhở Long Tại Vũ bây giờ bọn họ còn rất nguy hiểm.

"Úc!". Long Tại Vũ phục hồi lại tinh thần, vội vàng tiếp đón Tiểu Khúc: "Cái kia ngươi giúp ta đỡ hắn một chút đi!".

"Thật là khờ a!". Tiểu Khúc khinh bỉ nhìn Long Tại Vũ liếc mắt một cái. Gặp qua nhiều người ngốc, nhưng vẫn chưa thấy qua người nào ngu như vậy! (A, độc miệng thật a)

56. Chương 55

"Có muốn chạy thì phải hỏi ta có đồng ý hay không". Lãng Dương phẫn hận nhìn đến "từ trước đến nay không thỉnh mà đến" Hoa Luân. Hắn thật có nhiều việc thần bí a!

"Ngươi tới giải quyết". Hoa Luân đem Hiên Viên Thiên Hành tiếp nhận, khiêu khích nhìn Long Tại Vũ: "Ngàn vạn lần đừng để ta phải hỗ trợ a".

" ". Long Tại Vũ nhìn Hoa Luân ngẩn ngơ: "Một mình ta đối phó nhiều đích nhân như vậy?".

"Đúng vậy!". Hoa Luân cười rất là hòa ái: "Nếu không ngươi nghĩ muốn ta giúp ngươi sao?".

“Đúng vậy!”. Long Tại Vũ chỉ ngây ngốc trả lời (Haizzzz bé đúng là ngốc đến đáng yêu). Muốn hắn đối phó nhiều đích nhân như vậy không phải là muốn cái mạng già của hắn sao? “Được rồi a. Chỉ cần ngươi đem “Hỏa mị nhân” của ngươi tặng ta, ta liền giúp ngươi. Thế nào?”. Hoa Luân vẻ mặt gian trá nhìn Long Tại Vũ. Hắn đã định liệu là tiểu tử này sẽ nhờ hắn hỗ trợ! Vừa lúc nhân cơ hội đem “Hỏa mị nhân” của hắn thu lại!

“Ngươi nằm mơ”. Long Tại Vũ hú lên quái dị. Đùa cái gì chứ. “Hỏa mị nhân” kia chính hắn phải mất thật lớn công sức mới hái được từ trên sường núi của “Hoa tẫn cốc ” xuống. Vì thế mà hắn còn trúng độc của “Hoat mị nhân”. Ở trên giường nằm vài ngày. Hắn cư nhiên dễ dàng đưa như vậy!

“Vậy ngươi tự cứu mình đi”. Hoa Luân rõ ràng đem Long Tại Vũ thả lại trên lưng Long Tại Vũ: ” “Đồ vậy” của ngươi”. “Được rồi Tiểu Khúc chúng ta đi thôi”.

“Ngươi… Các ngươi…”. Lãng Dương bị tức đắc cả người phát run. Những người này cư nhiên xem bọn họ là người tàng hình! Thật quá đáng. style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});“Mẹ nó. Được rồi. Ta đáp ứng ngươi là được”. Long Tại Vũ lửa giận một tiếng. Không phải là một gốc cây “Hỏa mị nhân” thôi sao. Hắn muốn thì liền cho hắn. Dù sao cũng không phải cái thứ gì tốt! Không phải là hai mươi năm mới khai hoa một lần ba mươi năm mới kết quả thôi! (cả một đời người). Chỉ là có thể giải trăm độc gia tăng công lực thôi… Minh minh… Hoa Luân, lão tử một ngày nào đó chém ngươi! Ngươi cư nhiên là người lúc cháy nhà thì đi hôi của!

“Tiểu Khúc làm việc”. Hoa Luân mặt mày hớn hở đối Tiểu Khúc mở miệng. Ha ha…”Hỏa mị nhân” lập tức sẽ tới tay ta a! (tiêu biểu cho cái bản mặt gian thương)

“Là tính tiền chém đầu người hay là tính tiền chặt tứ chi”. Tiểu Khúc từ trong tay áo vải lấy ra mấy con phi đao. Mở miệng hỏi Hoa Luân.

“Vậy ngươi muốn thế nào?”. Hoa luân lo lắng mở miệng.

“Là đầu người”. Tiểu Khúc cười dài mở miệng: “Chém đầu người sẽ đỡ phiền toái”.

“Vậy cắt được rồi”. Hoa Luân đồng tình nhìn Long Tại Vũ. Đây là ngươi muốn cho hắn hỗ trợ a! Nếu đến lúc đó có vấn đề gì thì ngàn vạn lần không cần tìm ta a!

“Các ngươi đang nói cái gì?”. Long Tại Vũ ôm chặt Hiên Viên Thiên Hành. Hắn trước kia như thế nào không phát hiện tên hỗn đản này nặng như vậy a!

“Không có gì? Cám ơn ngươi a”. Con mắt Tiểu Khúc nhìn Long Tại Vũ đã biến thành tiền đồng ($$). Giống như đang nói: tài chủ a. Đại tài chủ a!

“Cáp?”. Long Tại Vũ khó hiểu nhìn Tiểu Khúc: “Cảm tạ ta cái gì?”.

“Không có gì”. Hoa Luân nhẫn cười mở miệng. Hắn đã có thể tưởng tượng đến vẻ mặt khóc tang lúc đó của Long Tại Vũ! (không sao đâu, em Vũ có chồng giàu lắm a. Liếc mắt nhìn anh Hành)

“Các ngươi đều là phế vật sao? Chỉ có vài người cũng không bắt được”. Lãng Dương nổi giận gầm lên một tiếng nhìn thấy ba người thành thạo thong thả đánh. Nếu Tại Vũ trốn, muốn tìm hắn thì rất phiền toái! Làm sao bây giờ? Có biện pháp nào có thể đem bọn họ lưu lại?

“Đi mau”. Hoa Luân tiếp cận tường vây đem Tiểu Khúc đặt trên tường thành.

“Ngươi cái ”. Long Tại Vũ ôm Hiên Viên Thiên Hành nhảy lên tường thành. Phản xạ tính đi mắng Hoa Luân. Nhưng khi nhìn đến ánh mắt hắn hung hăng thì lời sắp nói ra lại nuốt vào trong bụng. Ô ô ánh mắt Hoa Luân hảo hung a! Trước kia hắn không phải như thế a.

“Long công tử muốn đi đâu?”. Bọn Long Tại Vũ vừa mới trở mình đáp xuống tường thành liền nhìn thấy Kỉ Hồng đứng ở dưới tường thành.

“Ta còn có việc sẽ không tiếp ngươi. Bảo trọng a. Nửa năm sau tái kiến”. Long Tại Vũ cười gượng một tiếng. Người kia cũng không dễ chọc a! Lúc ấy thắng hắn hoàn toàn là may mắn. Đánh bậy đánh đích a! Nếu hắn lại muốn cùng mình so chiêu thì làm sao bây giờ?

“Nga. Vậy tại hạ trước hết mời Long công tử xuất mấy chiêu rồi đi cũng không muộn a”. Kỉ Hồng cũng không dễ lừa như vậy. Nói thế nào cũng là “lão điểu” lăn lộn vài chục năm, chẳng lẽ dễ lừa hắn như vậy?

“Cái kia ”. Long Tại Vũ khó xử nhìn Kỉ Hồng: “Hôm nào đi”. Mắt thấy truy binh lập tức đuổi tới, cái đồ cổ (thèng già) này còn muốn quấn quít lấy hắn lãnh giáo cái công phu gì a! Ta xem rõ ràng chính là muốn kiểm tra thôi!

“Ngươi còn dây dưa cái gì chứ?”. Hoa Luân không kiên nhẫn mở miệng: “Hắn muốn lãnh giáo thì cho hắn biết chúng ta lợi hại như thế nào. Ngươi sợ hắn như vậy làm gì?”.

“ ”. Long Tại Vũ không nói gì nhìn Hoa Luân. Người kia không ý thức nguy hiểm một chút nào sao? Tai hạo đến nơi còn muốn người khác nhận “lãnh giáo”! Thần a. Hiện tại phải làm sao bây giờ a?

“Nếu không nhanh lên, ngươi trên lưng ngươi cho dù không bị độc chết, cũng sẽ mất máu nhiều mà chết”. Tiểu Khúc thực “hảo tâm” nhắc nhở Long Tại Vũ.

“A?”. Long Tại Vũ mới phát hiện Hiên Viên Thiên Hành khó được im lặng như vậy, nguyên lai là té xỉu. Trên mặt đã muốn nổi lên vẻ khả nghi.

“A Hiên Viên Thiên Hành. Ngươi chết chưa a? Ngươi đừng chết a! Nếu ngươi chết ta làm sao bây giờ a?” (Thì trở thành “quá phụ” chứ sao nữa). Này giống như nói

“Ta đến đánh với ngươi. Tiểu Khúc mang theo tên ngu ngốc này đi”. Hoa Luân hoàn toàn phát điên. Tên ngu ngốc này là cốc chủ của bọn hắn? Tên này đúng là cốc chủ của bọn họ! Trời ạ! Vì cái gì lúc trước phu nhân cùng lão gia phải mang hắn trở về? Hắn căn bản là một tên phiền toái!

“Vậy ngươi phải cẩn thận a”. Tiểu Khúc đối Hoa Luân gật gật đầu, lôi kéo Long Tại Vũ đi.

“Chậm một chút a. Người này rất nặng a”. Long Tại Vũ một đường khóc thét bị Tiểu Khúc lôi kéo chạy. Mà Hiên Viên Thiên Hành sau lưng hắn bởi vì vận động kịch liệt mà mũi tên không có lấy ra lại chảy ra huyết. Bất quá sắc mặt từ hồng nhuận biến thành màu đen tanh hôi.

“Ngươi trước tiên ở nơi này đem vết máu xử lý sạch sẽ”. Tiểu Khúc đem Long Tại Vũ đưa tới một nhà nông, đem máu bên ngoài xử lý rồi mới trở về.

“Tiểu Khúc. Ngươi giúp ta mang một chậu nước đến”. Tiểu Khúc vừa mới tiến vào phòng chợt nghe Long Tại Vũ kêu mình, vừa định ngẩng đầu phản bác lại nhìn đến khuôn mặt của Long Tại Vũ thì nuốt xuống. Như vậy Long Tại Vũ không nhìn đến bên ngoài. Hắn đã đem người trên lưng đặt xuống giường, gương mặt thanh lệ che kín mồ hôi. Thần sắc lo lắng làm hắn trông có vẻ yếu đuối. Đây mới chân chính là Long Tại Vũ sao? Chính là cốc chủ thần bí của “Hoa tẫn cốc” sao? Nếu không tận mắt nhìn thấy hắn còn không tin thiếu niên thanh lệ này chính là cốc chủ nổi tiếng vì dược thảo của “Hoa tẫn cốc”!

“Tiểu Khúc?”. Long Tại Vũ có điểm phát hỏa xem Tiểu Khúc vẫn không có động tĩnh gì chính là nhìn mình đến ngẩn người, nghi hoặc mở miệng: “Trên mặt ta có gì sao?”.

“A? Không không có gì a. Ta lập tức đi múc nước”. Tiểu Khúc trên mặt ửng đỏ. Chính mình cư nhiên nhìn Long Tại Vũ đến mê mẩn!

“Phiền toái ngươi”. Long Tại Vũ đối Tiểu Khúc khẽ gật đầu, rồi sau đó lại đem quần áo Hiên Viên Thiên Hành cẩn thận xé mở, đem chủy thủ đặt trên ngọn đèn hơ lửa, hít sâu mấy hơi có điểm run rẩy đem chuye thủ đặt tại vết thương của Hiên Viên Thiên Hành. Muốn đem mũi tên kia lấy ra!

Nhưng hắn lại không có gì kinh nghiệm đành phải học bộ dáng trên TV xử lý! (Nguyên lai là đang thí nghiệm chuột bạch a!)

“Ân ”. Hiên Viên Thiên Hành đau đớn động đậy. Chậm rãi mở mắt, nhìn thấy Long Tại Vũ lo lắng nhếch miệng cười: “Yên tâm đi. Ta chết không được. Không cần lo lắng cho ta”.

“Ta không lo lắng cho ngươi. Ta chỉ là sợ nếu ngươi chết ta chính là tội nhân thiên hạ!”. Long Tại Vũ không nghĩ tới Hiên Viên Thiên Hành sẽ tỉnh lại, tay không tự giác sờ đến đoạn mũi tên, sau đó dùng sức một chút một tiếng giết heo vang lên.

"A ". Hiên Viên Thiên Hành thiếu chút nữa tắt khí. Này bảo bối nhi a, không nói trước một tiếng sao? Không hề báo trước đã đem mũi tên rút ra. Quả thực chính là muốn cái mạng già của hắn a!

"Làm sao vậy? Làm sao vậy?". Tiểu Khúc nghe được tiếng kêu của Hiên Viên Thiên Hành vội vàng vọt vào. Đương nhìn đến mũi tên trên tay Long Tại Vũ thì hiểu được. Rất không nể tình phun ra hai chữ: "Ngu ngốc!". Nguyên lai còn tưởng rằng người kia "bình thường", nhưng hiện tại xem ra vừa rồi chính là mình hoa mắt ngu ngốc thủy chung đều là ngu ngốc, như thế nào cũng không biến thành người bình thường!

"Còn không cầm máu cho hắn". Tiểu Khúc đem nước đặt bên cạnh Long Tại Vũ.

"Hảo". Long Tại Vũ vội vàng đem mũi tên cầm trong tay vứt bỏ. Hắn cũng không nghĩ tới cái tên kia phản ứng lớn như vậy a! Không phải đem thịt bên cạnh cắt ra sao, vì cái gì đau như vậy? (đứa nhỏ này không cứu!)

"Bảo bối ". Hiên Viên Thiên Hành thanh âm sâu kín mở miệng: "Nếu lần sau ngươi có động tác lớn gì nhất định phải nói cho ta biết! Để ta chuẩn bị tâm lý!".

"Hảo". Hiên Viên Thiên Hành dần dần cảm giác ánh mắt rất mơ hồ cũng càng ngày càng đen. Xem ra là độc đã phát tán! Cũng không biết Khải nhi có biện pháp nào không? Nếu mình thật sự chết còn có thể nhìn thấy Khải nhi sao?

"Ngươi đừng ngủ a!". Long Tại Vũ xem Hiên Viên Thiên Hành nhắm lại mắt, khí lực trên tay không khỏi lớn hơn. Động tác chà lau miệng vết thương cũng mạnh hơn.

Cứ như vậy một tiếng hét thảm lại vang lên! Bất quá đáng ăn mừng chính là lần này thanh âm so với lần trước nhỏ hơn. Bởi vì ngay cả khí lực để kêu thảm thiết cũng không có! Chỉ có thể ở trong lòng khóc thét!

Ta như thế nào không hay ho như vậy? Hiên Viên Thiên Hành mông mông lung lung nghĩ. Nếu còn như vậy nói không chừng hắn không bị độc chết ngược lại bị Khải nhi giết chết a! (đáng thương đứa nhỏ! Ta đồng tình ngươi!)

57. Chương 56

Tiểu Khúc cả người sợ hãi nhìn thấy Hiên Viên Thiên Hành bị Long Tại Vũ tra tấn, âm thầm cảm thấy may mắn vì mình không phải là tên không hay ho kia! Cái loại phương pháp chữa thương này không chết cũng may rồi!

"Tiểu Khúc, ngươi giúp ta đem nước tới đi". Long Tại Vũ hít khí đem băng vải cột chắc! Như vậy thì tốt rồi! Độc cũng giải, miệng vết thương cũng đã băng bó! Điều dưỡng vài ngày là tốt rồi đi?

"Hảo". Tiểu Khúc trộm nhìn sắc mặt tái nhợt của Hiên Viên Thiên Hành, hoàn hảo còn hô hấp!

Long Tại Vũ nhìn Hiên Viên Thiên Hành đến ngẩn người. Hắn vì cái gì phải cứu mình? Là bởi vì bọn họ là phụ tử? Hay là

"Tại Vũ, ngươi thực sự chạy trốn a!". Ngay tại thời điểm Long Tại Vũ ngẩn người một đạo thanh âm hắn không muốn nghe nhất vang lên!

"Ngươi ngươi ". Long Tại Vũ nhìn thấy Lãng Dương đột nhiên xuất hiện ở cửa nói không ra lời. Vì cái gì? Vì cái gì hắn lại ở chỗ này?

"Ta? Ta tới đón ngươi trở về a". Lãng Dương vẻ mặt quỷ dị nhìn Long Tại Vũ: "Ngươi theo theo về hay muốn ta giết hắn?".

Long Tại Vũ đem Hiên Viên Thiên Hành bảo hộ sau người. Hắn không thể lại làm cho Hiên Viên Thiên Hành vì hắn mà bị thương nữa. Hắn đã nợ Hiên Viên Thiên Hành rất nhiều!

“Ngươi bảo hộ hắn không được đâu! Bất quá ngươi yên tâm ta sẽ không giết hắn!”. Lãng Dương nhìn nhìn Hiên Viên Thiên Hành: “Hắn hiện tại căn bản không có năng lực nhúc nhích đi Ngươi yên tâm hắn như vậy không chết được đâu! Hiện tại ngươi theo ta đi”.

“Không ngươi không cần lại đây!”. Long Tại Vũ nhìn thấy Lãng Dương càng đến gần vội vàng đem Hiên Viên Thiên Hành ôm vào trong ngực: “Ngươi như thế nào tìm được nơi này?”.

“Tại Vũ ngươi thực thông minh. Ta tới nơi này tìm ngươi, nếu không có năng lực đặc thù thì có thể sống tới bây giờ sao?”. Lãng Dương chua sót cười bất quá rất nhanh liền biến mất.

“Năng lực đặc thù? Có ý gì?”. Long Tại Vũ khó hiểu mở miệng. Hắn có thể có năng lực đặc thù gì a?

“Chính là đây!”. Lãng Dương đưa tay duỗi ra, một đạo dây thừng từ giữa bắn ra, đem Long Tại Vũ gắt gao cuốn chặt.

“Ngươi ngươi buông”. Long Tại Vũ giãy dụa tránh khỏi trói buộc của dây thừng, nhưng dây thừng này giống như có sinh mệnh mà cuốn lấy hắn càng chặt hơn!

“Tại Vũ của ta”. Lãng Dương đem Long Tại Vũ ôm vào trong lòng ngực, nhìn Hiên Viên Thiên Hành liếc mắt một cái đá sang một bên.

“Ngô”. Hiên Viên Thiên Hành đột nhiên bị đau đớn liền tỉnh lại, mở mắt liền nhìn thấy Long Tại Vũ bị Lãng Dương ôm vào trong ngực.

“Ngươi buông hắn ra”. Hiên Viên Thiên Hành giãy dụa muốn cướp lại Long Tại Vũ, nhưng tình huống hiện tại của hắn căn bản là không thể đấu cùng Lãng Dương để làm trò cười cho thiên hạ bàn luận! Lãng Dương bất quá là nhẹ nhàng đã đem Hiên Viên Thiên Hành đẩy ngã trên mặt đất.

“Ngươi không xứng cùng hắn cùng một chỗ”. Lãng Dương đắc ý nhìn Hiên Viên Thiên Hành liếc mắt một cái. Ở trước mặt hắn sờ sờ môi Long Tại Vũ: “Đây mới là khuôn mặt thật của Tại Vũ đi! Đẹp hơn gương mặt trước kia của ngươi!”.

“Ngươi đồ hỗn đản”. Long Tại Vũ hung hăng cắn xuống tay Lãng Dương.

“Ta là hỗn đản. Là hổn đản yêu ngươi thảm!”. Lãng Dương khinh thường nhìn Hiên Viên Thiên Hành liếc mắt một cái, đem Long Tại Vũ ôm ra khỏi nhà tranh.

“Ngươi ”. Tiểu Khúc mới vừa múc nước xong liền nhìn thấy Long Tại Vũ bị Lãng Dương bắt, lập tức bỏ lại chậu nước hướng Lãng Dương đánh tới. Hắn không thể để cho người này đem Long Tại Vũ mang đi. Hắn là người Hoa Luân không muốn để bị thương!

“Hừ”. Lãng Dương hừ lạnh một tiếng dễ dàng đã binh khí của tiểu Khúc phá sạch. Hắn tuy không phải là cao thủ nhất lưu gì nhưng người này lại dễ dàng đem hắn chế phục? Người này thật đang sợ!

“Nói cho cái tên Hoa Luân kia, tốt nhất không cần nghĩ tới cứu Tại Vũ. Bằng không ta liền san bằng “Hoa tẫn cốc” của các ngươi!”. Lãng Dương cười khẽ một cái ôm Long Tại Vũ rời đi.

“Tiểu Khúc ”. Hoa Luân vừa đi đến liền nhìn thấy Tiểu Khúc ngồi ngẩn người trên đất, vội vàng chạy đến.

“Hoa Luân, Ta rất yếu ư?”. Tiểu Khúc nhìn thấy Hoa Luân trở về giống như được cứu mạng mà ôm lấy hắn.

“Ngươi làm sao vậy?”. Hoa Luân khẩn trương nhìn Tiểu Khúc. Không phải mới vừa rồi còn tốt hay sao?

“Tại Vũ bị cái người gọi là Lãng Dương bắt đi!”. Tiểu Khúc khóc nói.

“Cái gì? Vậy tên Hiên Viên Thiên Hành kia thì sao?”. Hoa Luân lo lắng hướng trong phòng đi tới.

“Hắn? Ta không biết a”. Tiểu Khúc lúc này mới nghĩ đến tên người bệnh kia.

Hoa Luân vừa vào phòng liền nhìn thấy Hiên Viên Thiên Hành té trên mặt đất vội vàng nâng hắn dậy: “Ngươi có khỏe không?”.

“Khải nhi ”. Hiên Viên Thiên Hành suy yếu mở miệng: “Người kia đem Khải nhi mang đi”.

“Hiện tại cái gì cũng đừng nói. Tiểu Khúc đi tìm chút băng vải đến”. Hoa Luân xem vết thương trên người Hiên Viên Thiên Hành lần thứ hai chảy máu, vội vàng nói Tiểu Khúc đi lấy băng vải sạch sẽ.

“Nga”. Tiểu Khúc khó hiểu nhìn Hoa Luân liếc mắt một cái. Hắn vì cái gì không quan tâm Long Tại Vũ ngược lại lại quan tâm tên Hiên Viên Thiên Hành này a?

“Khải nhi ”. Hiên Viên Thiên Hành cự tuyệt Hoa Luân nâng dậy, giãy dụa muốn đi ra ngoài. Nhưng mỗi lần đều ngã sấp xuống đất.

“Ngươi đừng lao lực! Được rồi, đợi lát nữa ta kiếm biện pháp đi”. Hoa luân đem áo Hiên Viên Thiên Hành cởi ra.

“Nhưng Khải nhi bị cái tên Lãng Dương kia bắt đi a”. Hiên Viên Thiên Hành giận trừng mắt nhìn Hoa Luân: “Chẳng lẽ ngươi một chút cũng không quan tâm hắn sao?”.

“Hảo. Ta hỏi ngươi, hiện tại cho dù ta ở trong này khóc than trời đất thì hữu dụng hay sao? Cho dù hiện tại ta tới địa bàn của tên Lãng Dương kia sẽ cứu được Tại Vũ hay sao? Ngươi thanh tỉnh một chút đi”. Hoa Luân tiếp nhận băng vải Tiểu Khúc đưa đến một lần nữa đổi băng vải cho Hiên Viên Thiên Hành. Tuy rằng mình không thích người này, nhưng dù sao hắn cũng là lão tử của Tại Vũ! Có lẽ về sau còn có thể trở thành người “thân mật” của Tại Vũ! Nếu hiện tại mình đem hắn đối xử tệ thì sau này sẽ có hậu quả gì?

“Ta ”. Hiên Viên Thiên Hành suy xét lại rồi câm mồm. Đúng vậy, hiện tại bọn họ cái gì cũng không làm được.

“Từ từ đi. Ta phải nghĩ biện pháp”. Hoa Luân đỡ Hiên Viên Thiên Hành nằm úp sấp trên giường: “Thật là phiền toái a. Đến khi nào mới có thể tốt lên được?”.

Hiên Viên Thiên Hành nhắm chặt hai mắt. Hắn phải cứu Khải nhi ra. Vô luận phải trả giá gì.

Lãng Dương một đường trốn tránh thị vệ tuần tra mang theo Long Tại Vũ trở lại biệt quán của mình. Đem hắn đặt trên giường mình, một lần nữa vuốt ve gương mặt hắn. Tại Vũ hiện tại đẹp hơn trước kia nhiều lắm! Trước kia ánh mắt của hắn trời sinh suất khí. Hắn hiện tại lại mang vẻ đẹp âm nhu! Bất quá mặc kệ nói như thế nào Tại Vũ đều là đẹp nhất!

“Tại Vũ tỉnh tỉnh”. Lãng Dương nhẹ nhàng phụ giúp Long Tại Vũ.

“Cởi trói ra”. Long Tại Vũ mở to mắt nhìn Lãng Dương, phẫn nộ mở to hai mắt. Vì cái gì là hắn? Vì cái gì muốn đưa hắn tới nơi này?

“Hiện tại không được”. Lãng Dương vì Long Tại Vũ mà đắp lại chăn: “Ngươi thật dễ kích động, nghỉ ngơi một chút thì tốt hơn”.

“Ta nói cởi trói”. Long Tại Vũ như trước trừng mắt nhìn Lãng Dương, trong mắt đã muốn phiếm sát ý.

“Tại Vũ. Ngươi còn nhớ hay không thời điểm chúng ta mới biết nhau?”. Lãng Dương không để ý tới ánh mắt Long Tại Vũ một mình mở miệng: “Khi đó ngươi rất giống hiện tại na”.

“”. Long Tại Vũ không có trả lời. Ai còn TMD nhớ chuyện xa xôi như vậy a! Hắn hiện tại đã mười lăm tuổi, khi bọn họ gặp mặt đại khái là mười chín năm trước! Bọn họ đại khái là mười sáu tuổi thì gặp nhau!

“Khi đó ngươi vừa mới học quyền đạo đã một mình muốn dấu võ, kết quả bị người treo ngược trên cây! Nếu ta không đem ngươi cứu xuống thì ngươi liền thẳm!”. Lãng Dương hoàn toàn chìm vào hồi ức. Chính là khi đó mình bắt đầu chú ý người này đi! Nguyên lai là mang theo tâm tình trả thù. Kết quả nhìn đến hắn hắn thần sắc lo lắng thì hoàn toàn bị hắn mê hoặc! Nhìn thấy hắn ưu thương lại muốn đem ưu thương trên mặt hắn biến mất. Nhưng từ khi nào thì mình lại để ý có người khác tồn tại bên cạnh hắn? Khi nào thì bắt đầu thay đổi ý muốn trả thù? Dần dần thích thượng hắn!

“”. Long Tại Vũ như trước không có động tĩnh gì. Cái kia a! Đúng vậy. Hình như là hắn đem mình cứu ra! Trước kia hắn cùng Trương Dương đối địch nhau!

“Sau lại ta phát hiện là ta thích ngươi. Cũng không biết từ khi nào bắt đầu ăn dấm chua của những người bên cạnh ngươi? Ta bắt đầu chú ý đến thời gian làm việc và nghỉ ngơi của ngươi! Bắt đầu chú ý những gì ngươi yêu thích! Ta là như vậy thích ngươi. Vì cái gì ngươi không thể yêu ta?”. Lãng Dương nhìn Long Tại

Vũ, hắn không rõ. Không rõ chính mình vì cái gì lại yêu thích một tên thô bạo, tính tình không tốt như Tại Vũ? Bình thường tình nhân của đồng tính không phải thường rất ôn hòa hay sao? (Ta chịu hết nổi cái tên tự kỉ này rồi, nghe hắn than mà ta đến mệt, ngươi nói nhanh nhanh giùm ta cái, bằng không ta giết ngươi)

"Ta không có cho ngươi thích". Long Tại Vũ khó khi mở miệng. Hắn cũng chưa từng nói với Trương Dương "Ngươi thích ta đi!" a.

"Nhưng ta thích ngươi a! Cũng muốn được làm người yêu của ngươi". Lãng Dương kích động bắt lấy Long Tại Vũ: "Vì ngươi ta dễ dàng buông tay với gia nghiệp! Vì ngươi ta đem linh hồn của ta bán cho ma vương! Vì ngươi ta nhận hết khuất nhục! Chẳng lẽ ta không nên đòi lại sao?".

"Ta có gọi ngươi tới sao? Ta đây có phải hay không cần nói cho ngươi biết "nếu không phải do ngươi thì ta sẽ không chết a"?". Long Tại Vũ bị chọc giận! Hắn nói làm như tất cả lỗi là do mình!

"Nếu ngươi không có chạy trốn sẽ không việc việc gì!". Lãng Dương có chút lo lắng mở miệng. Hắn thừa nhận là mình hại chết Tại Vũ! Nhưng không phải hắn đã bồi thường sao? Hắn cũng đã theo tới đây a!

58. Chương 57

"Nếu không chạy bị ngươi ăn a?". Long Tại Vũ nghiến răng nghiến lợi mở miệng. Lúc ấy nếu mình không chạy thì phải chăng sẽ bị hắn ăn sạch?

"Ách ". Lãng Dương sửng sốt. Lúc ấy hắn đích thật là nghĩ như vậy.

"Xem đi". Long Tại Vũ trở mình xem thường. Do ai?

"Cái kia. Nếu ngươi đáp ứng ta không phải được rồi?". Lãng Dương thì thào tự nói. Thật sự là lo lắng không đủ a!

"Cút cởi trói cho ta". Long Tại Vũ xem như hoàn toàn thất bại. Người này căn bản nghe không hiểu tiếng người! Cùng mỗ cá nhân rất giống nhau. (từ điển hư, ko dịch được câu này)

"Tại Vũ. Ngươi thích tên kia?". Lãng Dương trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn. Nếu Tại Vũ thật sự thích tên kia thì mình phải chăng sẽ giết hắn? Nhưng lúc trước mình đã cùng ma vương quy định

"Thích con mẹ ngươi!". Long Tại Vũ trực tiếp mắng! Nếu hắn nghe không hiểu tiếng người thì mình cần gì phải phí sức nói với hắn!

"Mẹ ta chính là mẹ ngươi! Vẫn là không nên thích thì tốt hơn". Lãng Dương cười lạnh một tiếng. Nữ nhân ích kỷ kia. Lúc trước lại bán hắn cho một tên lạnh băng để chạy theo một thành phần tri thức nho nhỏ.

"Ngươi ngươi nói cái gì?". Long Tại Vũ lăng lăng mở miệng: "Ngươi vừa rồi nói cái gì? Cái gì mẹ ngươi chính là mẹ ta?".

"Không rõ? Không quan hệ. Sẽ từ từ nói cho ngươi!". Lãng Dương đem Long Tại Vũ xê dịch lại, nằm xuống bên người hắn: "Mẹ của ngươi. Nhiễm Nguyệt. Cũng chính là mẹ của ta. Nàng cùng cha ta cùng học đại học. Hai người yêu nhau ba năm, lúc trước cha ta không để ý bất luận kẻ nào phản đối để cưới mẹ của ngươi. Một năm sau ta sinh ra! Nhưng không biết tại sao có một ngày mẹ ngươi lại đưa ra đơn li hôn. Lúc ấy cha ta thực khiếp sợ. Chất vấn nàng vì cái gì? Nhưng nàng cái gì cũng không chịu nói cho cha ta. Vẫn là cha ta thỉnh trinh thám tư nhân điều tra mới phát hiện nguyên lai nàng đã sớm cùng một thành phấn tri thức thành lập một công ty mới nổi ngoại tình!". Nói tới đây Lãng Dương châm chọc nhìn Long Tại Vũ liếc mắt một cái: "Người kia chính là cha của ngươi Long Tử Thanh. Cha ta đương nhiên sẽ không đồng ý chuyện như vậy phát sinh, hắn ngăn cản lần nữa, nhưng mẹ ngươi lại lấy cái chết để bức, còn thừa dịp cha ta vắng mặt mà cùng nam nhân kia bỏ trốn! Cú như vậy đem ta chưa đến hai tuổi bỏ lại cùng nam nhân kia chạy trốn! Cha ta nghe xong rất tức giận, đem chuyện này trở thành sỉ nhục của Trương gia, hắn không ngừng điều tra, thậm chí ở nhà của bà ngoại ngươi giám sát một năm cũng không có động tĩnh gì! Cứ như vậy vài năm trôi qua. Đến lúc cha ta nghĩ nên buông ta cho việc này, đột nhiên truyền đến tin tức, nói nhìn

thấy mẫu thân của ngươi ở địa phương XX. Cha ta rất là cao hứng, muốn đưa mẹ ngươi trở về. Ai ngờ khi đó ngươi đã bốn tuổi! Tiếp đó chính là chuyện con xà kia ”

“Như thế nào lại như thế nào lại ”. Long Tại Vũ hoàn toàn bị lời nói của Lãng Dương chấn trụ. Hắn cùng Trương Dương chính là huynh đệ cùng mẹ khác cha! (Thế đấy, vậy là chuyện này lòi ra một phần nho nhỏ của huynh đệ văn. Hết phụ tử rồi đến huynh đệ, TT sao toàn thể loại ta thích ko zầy!!! Thảm) Cha mẹ hắn là do cha của Trương Dương hại chết! Mà hắn tiếp cận mình chỉ là vì trả thù!

“Tại Vũ, thực xin lỗi. Thực xin lỗi”. Lãng Dương đem Long Tại Vũ ôm chặt lấy. Hắn biết vết thương kia đối với Tại Vũ rất sâu. Nhưng mình thật sự không nghĩ sẽ lại thương tổn hắn!

“A vì cái gì ”. Long Tại Vũ nhất thời cảm giác khí trong cơ thể mình xáo trộn, đấu đá lung tung lưu động mọi nơi, giống như muốn phá tan thân thể mình một cách thô bạo.

“Tại Vũ. Ngươi thế nào?”. Lãng Dương cảm giác được Long Tại Vũ không thích hợp, vội vàng đưa hắn đặt an ổn trên giường: “Tại Vũ ngươi đừng kích động. Đừng kích động. Tỉnh táo lại”.

“A đau quá ”. Long Tại Vũ thống khổ cuộn mình lại. Là cái gì ở trong cơ thể hắn không ngừng va chạm? Là cái gì đang không ngừng gào thét phải tránh khỏi gông xiềng trói buộc này? Là cái gì làm hắn đau đến không thể hô hấp?

“Tại Vũ! Là ta không tốt, là ta không tốt. Ngươi tỉnh táo lại. Tỉnh táo lại a”. Lãng Dương cảm giác được sự tình nghiêm trọng, vội vàng ôm lấy Long Tại Vũ.

“A ”. Long Tại Vũ quay cuồng, vì sao đau như vậy? Vì sao đầu của ta đau như vậy? Vì sao phải giãy khỏi sự kiểm soát của dây thừng? Tại sao trí nhớ của hắn lại phân thành hai?

“”. Lãng Dương lo lắng nhìn Long Tại Vũ, phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Tại Vũ nhìn qua rất thống khổ a! Mà mình lại bất lực!

“ là ai ”. Long Tại Vũ đột nhiên mở miệng, nhưng lại giống như là lầu bầu.

“Cái gì?”. Lãng Dương không nghe Long Tại Vũ nói gì, muốn tới gần để nghe xem hắn đang nói cái gì?

“Người kia là ai ”. Long Tại Vũ đột nhiên im lặng. Chính là hai mắt trống rỗng nhìn thẳng phía trước.

“Tại Vũ ngươi đừng làm ta sợ a”. Lãng Dương tới gần Long Tại Vũ, đưa tay ở trước mắt hắn quơ quơ: “Tai Vũ ngươi có khỏe không?”.

“Người kia là ai?”. Long Tại Vũ đột nhiên tăng lớn âm thanh. Người cũng ngồi dậy.

“Tại Vũ Tại Vũ ”. Lãng Dương thấy Long Tại Vũ đột nhiên ngồi dậy cảm giác hắn đã trúng tà “Người tới a mau tới”.

Lãng Dương vừa chạy vừa kêu: “Người tới a! Kêu thầy thuốc đến. Mau a!”

“Vì cái gì phải phản bội ta? Vì cái gì phải phản bội ta?”. Long Tại Vũ như trước lầm bầm lầu bầu. Giống như chìm vào hồi ức.

“Tại Vũ ”. Lãng Dương lo lắng đi lại khắp nơi, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Tại Vũ đã bị kích thích đến thần trí không rõ!

“Tại Vũ? Đúng vậy! Ta là Long Tại Vũ! Ta là Long vương giả! Nhưng vì cái gì muốn phản bội? Vì cái gì?”. Long Tại Vũ như nghe được Lãng Dương la lên sâu kín cười. Cái tươi cười kia quá mức chua sót, quá mức bi thương, quá mức thê lương! Trong đó bao hàm thật nhiều tình cảm.

“Ngươi đang nói cái gì a?”. Lãng Dương muốn bắt lấy bả vai Long Tại Vũ lay động, nhưng ngay lúc hắn muốn đụng tới Long Tại Vũ thì bị cường khí hộ thể của hắn đánh văng ra: “Tại Vũ ”. Lãng Dương kinh ngạc nhìn mặt Long Tại Vũ dần dần biến hóa.

“Ta còn muốn như vậy ta muốn toàn bộ của ngươi hết thảy của ngươi đều là của ta ”. Long Tại Vũ đột nhiên hét lớn một tiếng, mặt cùng tóc biến hóa nhanh hơn. Tóc từ đen nhánh dần dần biến bụi, biến bạch. Đến khi nó hoàn toàn biến thành màu trắng bạc! Ánh mắt cũng từ màu đen nhánh chuyển sang màu tím! Làn da so nguyên trước lại càng thêm trắng nõn, trên trán dần dần hiện ra một đạo ấn ký hình thoi! Môi cũng

càng thêm đỏ tươi so với lúc trước! Long Tại Vũ như vậy đẹp mà thần bí. Nhưng cũng làm cho người ta sợ hãi! (Mĩ nam tử chân chính, quẹt nước dãi„ chắc ta phải thêm thể loại huyễn huyễn vô quá).

"Tại Vũ ". Lãng Dương trợn mắt há hốc mồm nhìn Long Tại Vũ biến hóa. Vì cái gì Tại Vũ biến thành như vậy? Chịu kích thích quá độ? Hay nguyên lai hắn chính là như vậy?

59. Chương 58

"A ". Long Tại Vũ đột nhiên giãy khỏi dây thừng trói buộc, lao ra phòng. Lãng Dương thấy thế vội vàng đuổi theo.

"Tại Vũ ngươi muốn đi đâu?". Lãng Dương có chút cố hết sức đi theo Long Tại Vũ. Hắn tuy rằng có nội lực nhưng hiện tại tốc độ của Tại Vũ so với trước kia nhanh hơn rất nhiều.

"Đừng đi theo ta". Long Tại Vũ lạnh lùng mở miệng. Hắn nhớ ra rồi, tất cả đều nhớ ra rồi. Nhớ lại hắn vì sao đầu thai. Nhớ lại hắn vì cái gì mất đi trí nhớ. Nhớ lại hắn vì cái gì mà mất đi địa vị cao cao tại thượng cùng với lực lượng cường đại. Là hắn! Đều do hắn!

"Ngươi muốn đi đâu?". Lãng Dương không thuận theo không buông tha đuổi theo Long Tại Vũ, giữ chặt lấy hắn: "Theo ta trở về".

"Ngươi không phải đối thủ của ta".

Long Tại Vũ bỏ tay Lãng Dương ra: "Nể mặt chúng ta là huynh đệ cùng mẹ khác cha nên ta không giết ngươi. Đi mau".

"Ngươi đang nói cái gì a?". Lãng Dương khó hiểu nhìn Long Tại Vũ: "Ngươi không thoải mái sao?".

"Không thoải mái? Ngươi xem bộ dáng của ta sẽ biết, ta không phải nhân loại. Chỉ có thể nói ta và các ngươi không giống nhau! Ngươi không rõ sao?". Long Tại Vũ châm chọc đem tóc dài của mình nhẹ nhàng vuốt. Đó là tóc của hắn! Chuyện đó đã bao lâu rồi? Một ngàn năm? Hay là một nghìn năm? Cái người luôn miệng nói yêu mình đang ở nơi nào? Cái người nói vĩnh viễn yêu mình nhưng trước khi phản bội lại nói "Ta yêu ngươi"! Vì cái gì? Vì cái gì muốn hắn trải qua chuyện như vậy? Vì cái gì không cho hắn làm một "nhân loại" tinh khiết Long Tại Vũ? (không hiểu sao đọc đến khúc này, ta lại cảm thấy nhói đau cho em Vũ, buồn man mác a)

"Ngươi ". Lãng Dương nhìn thấy bộ dáng Long Tại Vũ không nói gì mà chống đỡ. Tại Vũ như vậy quá mức quạnh quẽ, làm cho người ta không dám thân cận, nhưng hắn vì cái gì lại biến thành như vậy?

"Sợ? Đi mau. Ta không muốn thấy ngươi". Long Tại Vũ tự giễu lắc lắc đầu. Hắn căn bản là không nên đối bất luận kẻ nào ôm một tia hy vọng! Hắn thật ngu xuẩn a! Thế nhưng nghĩ đến người kia thật sự thích hắn. Cũng khó trách phụ thân ngoan cố kia đem mình đến nhân gian để không cho tỉnh lại! Nhưng lại không có hiệu quả gì a! Kết quả vẫn là nhớ rõ, điều không nên nhớ cũng vẫn nhớ rõ!

"Ta không có. Ta ngay cả ma vương đều gặp qua, còn sợ ngươi a". Lãng Dương trở mình xem thường: "Tên ma vương kia không biết có bao nhiêu khủng bố".

"Phải không?". Long Tại Vũ nghi hoặc: "Nhưng theo ta được biết ma vương kia chính là mỹ nam tử hàng đầu của ma giới". Lúc đó mình mê hắn mê đến cơ hồ mỗi ngày ở lại trong ma cung không chịu trở về. Mỗi lần đều là phụ thân tự mình đưa hắn đem về. Sau đó qua mấy ngày hắn lại đến. Nhưng lại gặp.....! Đi đến gặp người kia!

"Như vậy cũng có thể nói là mỹ nam tử?". Lãng Dương xem như hoàn toàn hết chỗ nói rồi! Chẳng lẽ ma giới không còn ai! Người xấu như vậy cũng có thể xưng là mỹ nam tử?

"Đại khái hắn lại đang đùa đi. Ngươi đi đi, ta cũng phải đi rồi". Long Tại Vũ nụ cười biến mất. Ma Tuyệt đại khái là ngoạn cái trò chơi đi! Bất quá ngươi bị hắn xem như đồ chơi sẽ không có kết cục tốt được! Vậy

Trương Dương sẽ như thế nào? Về sau vẫn là cách xa hắn một chút thì tốt hơn! Ma Tuyệt không thích người khác đụng chạm đến "món đồ chơi" của hắn, mặc kệ là người hay là vật!

"Không cần, ngươi đi rồi thì ta phải làm sao". Lãng Dương bắt lấy ống tay áo Long Tại Vũ.

"Ngươi không cần quá mức". Long Tại Vũ bắt đầu không kiên nhẫn. Người này thật sự là quá mức! Nếu không phải Ma Tuyệt xem trọng hắn thì mình liền một chưởng đánh chết hắn!

"Cái gì?". Lãng Dương vẻ mặt hạnh phúc nhanh bắt lấy quần áo Long Tại Vũ, hắn cũng không tin Tại Vũ sẽ thật sự giết mình! Cho dù hiện tại bộ dáng hắn thay đổi, nhưng tâm hắn sẽ không thay đổi!

"Ngươi ". Long Tại Vũ nhìn Lãng Dương rõ ràng là giả ngu trừng lớn hai mắt, căm tức hắn một hồi lâu đột nhiên bật cười: "Ma Tuyệt. Món đồ chơi nhỏ của ngươi không ngoan nha. Muốn hay không ta giúp ngươi trừng phạt một chút?"

"Cái gì? Ngươi đang nói cái gì?". Lãng Dương giống như chim sợ cành cong nhảy dựng lên, khẩn trương nhìn bốn phía, không thấy được cái người làm mình sợ hãi thì nén giận nhìn Long Tại Vũ: "Ngươi sao lại làm ta sợ?".

"Dọa ngươi?". Long Tại Vũ quỷ dị nở nụ cười: "Ngươi không tin liền nhìn phía sau lưng ngươi đi".

"Ngươi nhất định là muốn gạt ta xoay người, sau đó lẩn trốn chạy có phải hay không. Ta sẽ không mắc mưu đâu". Lãng Dương đắc ý dào dạt mở miệng. Nghĩ muốn lừa hắn không có cửa đâu.

"Phải không?". Đang lúc Lãng Dương đắc ý hết sức một đạo thanh âm âm trầm từ sau lưng hắn vang lên: "Ngươi tựa hồ đã quên sự tồn tại của ta a! Vật nhỏ của ta".

"Ngươi ngươi ". Lãng Dương run rẩy xoay người, nhìn đến một thân ảnh thì rùng người một cái. Hắn như thế nào lại ở chỗ này?

"Đã lâu không thấy a. Vũ". Ma Tuyệt trực tiếp lướt qua Lãng Dương đi đến bên người Long Tại Vũ: "Ngươi vẫn đẹp như vậy! Đáng tiếc a đáng tiếc. Nhưng ngươi lại lãnh diễm làm cho người ta không dám tiếp cận a!".

"Tuyệt. Lời nói của ngươi thật sự làm cho người ta phát lạnh a". Long Tại Vũ khẽ cười một tiếng tới gần Ma tuyệt: "Không phải trước kia ta thật mê luyến ngươi sao! Hiện tại mới nghĩ phải mang ta "thu về" sao?".

"Ách ngươi chịu kích thích gì?". Ma Tuyệt không thích ứng lui lại mấy bước. Tiểu quỷ này ngoan như vậy khẳng định không có chuyện gì tốt!

"Kích thích?". Long Tại Vũ còn thật sự ra vẻ nghiêng đầu nghĩ nghĩ: "Đại khái là ngươi trước kia cũng không để ý ta đi!".

"Được rồi ngươi đi đi. Khi đó ma giới, thiên giới, cùng long tộc căn bản là đối đầu đến chết. Cũng chỉ có tiêu quỷ ngươi không sợ chết mỗi ngày hướng ma cung của ta chạy đến". Ma Tuyệt lắc lắc đầu. Khi đó phụ thân của hắn mỗi ngày đến ngoài ma cung của hắn khiêu chiến, chỉ có một lý do là vì đứa con bảo bối của hắn! Cũng không nhìn xem lại tiểu quỷ ngu ngốc này trở thành bảo bối của hắn!

"Uy uy lúc ấy là hắn nói ta đến ma cung của ngươi chơi a!". Long Tại Vũ khinh bỉ nhìn Ma Tuyệt liếc mắt một cái: "Rõ ràng là chính mình tịch mịch còn nói là ta ở lại ma cung của ngươi không đi, ngươi nói láo a?".

"Ngươi cũng không phải cũng như vậy a! Cùng là tịch mịch ở cùng nhau không phải tốt lắm sao? Làm gì còn muốn tìm nam nhân khác?". Ma Tuyệt ngữ khí ê ẩm. Nguyên bản hắn cùng Vũ là trời đất tạo nên một đôi, chỉ vì tên thiên đế kia nếu không Vũ đã sớm là của hắn! Nhưng hiện tại

"Ngươi là Ma Tuyệt?". Lãng Dương ngốc lăng lăng nhìn Ma Tuyệt: "Ta lúc ấy thấy ngươi không phải là bộ dạng này a!".

"". Ma Tuyệt cười tủm tỉm nhìn Lãng Dương mở miệng: "Ngươi không cần biết".

"Rất giỏi a!". Lãng Dương ngắm Ma Tuyệt. Ánh mắt hắn thật đáng sợ a!

60. Chương 59

"Ngươi làm gì bắt hắn tới địa phương này a?". Long Tại Vũ nhìn Lãng Dương liếc mắt một cái. Người kia so với trước còn khó chơi hơn!

"Hắn a? Không có gì a! Chính là vì hắn nói người hắn thích bị chính hắn hại chết, muốn tìm người kia, vừa vặn ta thực nhàm chán liền cùng hắn định ra khế ước!". Ma Tuyệt nói rất chi là vô tội. Hắn ở ma cung cũng thật rất nhàm chán. Trước kia còn có tiểu quỷ này đến tìm mình cãi nhau, nhưng từ khi hắn biết tên nam nhân kia cũng rất ít khi đến ma cung! Sau đó là một màn chinh chiến! Nhìn thấy hắn thống khổ. Nhìn thấy hắn ngã xuống. Nhìn thấy hắn không cam lòng rơi vào hắc ám! Nhưng mình lại bất lực!

"Ngươi đang làm gì?". Long Tại Vũ trở mình xem thường: "Ngươi là ma vương. Cư nhiên lại lập khế ước. Có bệnh a?".

"Đúng vậy! Chính vì ta là ma vương mới có quyền lợi lập khế ước a!". Ma Tuyệt càng thêm vô tội nhìn Long Tại Vũ: "Ngươi nói hiện tại tam tộc chúng ta tranh đấu. Ta không có việc gì làm mới muốn tìm một món đồ chơi a".

"Chẳng lẽ Ma tộc không có đồ chơi cho ngươi chơi. Long Tại Vũ cười lạnh một tiếng. Chỉ cần hắn vẫy tay một cái sẽ có một đám người tranh đấu muốn làm món đồ chơi của hắn! Dám ở trước mặt hắn mà giả đáng thương!

"Lần này, ta muốn tìm một món đồ chơi mới mẻ. Nếu không ngươi đi theo thì được rồi. Ta cam đoan sẽ không bạc đãi ngươi. Còn có thể đối đãi ngươi tốt lắm".

Ma Tuyệt tựa tiếu phi tiếu nhìn Long Tại Vũ, năng lực của tiểu quỷ này cùng mình hẳn là không phân cao thấp, tuổi của hắn cùng mình có thể sống với nhau suốt đời. Bọn họ căn bản là trời đất tạo thành một đôi!

"Vậy ngươi muốn đánh đổi cái gì a? Mạng của ngươi? Hay là vị trí ma vương của ngươi?". Long Tại Vũ cười đến rất là sáng lạn. Nếu mình không có gặp được Đế Hành Thiên thì nói không chừng bọn họ chính là một đôi!

"Không cần". Ma Tuyệt tuy rằng ngạo mạn nhưng vẫn biết cái gì là nguy hiểm, cái gì là an toàn!

"Đúng rồi. Ngươi như thế nào tới nơi này?". Long Tại Vũ nhìn thấy cách ăn mặc của ma vương, nếu hắn đoán không sai Ma Tuyệt vừa mới tham gia một yến hội rất cao cấp đi!

"Cảm giác được khí tức của ngươi ta liền chạy đến". Ma Tuyệt ra vẻ không thèm để ý mở miệng. Trời biết hắn lúc ấy cảm giác được hơi thở của Vũ thì có bao nhiêu hưng phấn. Hắn là thiên hạ mà mình đã ngàn đêm mong nhớ a, hôm nay nhìn thấy hắn vẫn như vậy luôn làm cho người ta trìu mến! Lần này mình tuyệt đối sẽ không buông tay! Mặc kệ như thế nào cũng sẽ không buông tay. Đế Hành Thiên lần này chúng ta sẽ tranh đấu công bằng như thế nào?

"Như vậy a". Long Tại Vũ trầm tư. Hắn thì sao? Có phải hay không cũng cảm giác được hơi thở của mình? Hay là hắn đã có tân hoan khác mà quên mình?

"Vũ, ngươi hiện tại muốn đi đâu?". Ma Tuyệt không hy vọng Long Tại Vũ lại đi tìm người kia. Dù sao cũng là hắn làm hại Vũ luân hồi không phải sao?

"Ở nơi này ta có nhớ lại nhiều lắm, tạm thời ta không nghĩ muốn trở về". Long Tại Vũ nhẹ nhàng lắc đầu. Hắn hiện tại còn chưa có dũng khí để đối mặt Đế Hành Thiên!

"Nhớ lại? Ngươi chính là nghĩ không muốn đối mặt với Đế Hành Thiên đi!". Ma Tuyệt hừ lạnh một tiếng: "Ngươi vẫn không quên được hắn!".

"Ma Tuyệt, ngươi đến là để cãi nhau với ta sao?". Long Tại Vũ sắc mặt trầm xuống.

"Ta không có ý kia". Ma Tuyệt thở dài. Xem ra hiện tại Vũ nghe cái gì cũng không lọt được. Vậy hắn phải làm sao bây giờ? Có nên đem việc kia nói cho hắn không?

"Nếu ngươi không có việc gì nói thì ta phải đi". Long Tại Vũ không nghĩ muốn cùng Ma Tuyệt phí thời gian. Hiện tại hắn phải trở lại nơi kia. Bằng không Hoa Luân cùng Hiên Viên Thiên Hành sẽ chết!

"Từ từ". Ma Tuyệt vừa thấy Long Tại Vũ vội vàng muốn đi thì gọi hắn lại: "Ta muốn đi cùng ngươi".

"Ngươi thúi lắm ". Long Tại Vũ nói bẩn.Nếu thật sự mình phải cùng hắn thì còn ra bộ dáng gì nữa? Hơn nữa, hắn còn muốn quay về long tộc một chuyến. Để nhìn thấy cái tên phụ thân nhẫn tâm kia đã đem mình đá đến nhân gian.

"". Ma Tuyệt nhìn Long Tại Vũ giống như nhìn thấy quái vật hồi lâu: "Ngươi khi nào thì bắt đầu học được cách mắng chửi người?".

"Ngươi nhiều chuyện! Tóm lại ngươi không thể theo ta cùng một chỗ". Long Tại Vũ tức giận trở mình xem thường. Trước kia hắn cũng không phải cái dạng nhã nhặn này a!

"Ngươi nghĩ muốn về long tộc?". Ma Tuyệt bừng tỉnh đại ngộ mở miệng. Là như vậy, mỗi lần Vũ phải đi về cũng sẽ không cho mình đi theo. Nhưng hiện tại long tộc

"Đúng thì thế nào?". Long Tại Vũ nhìn Lãng Dương đang sững sờ liếc mắt một cái: "Ngươi tính toán hắn làm sao bây giờ?".

"Hắn thì đợi lát nữa nói sau. Vũ ngươi vẫn không nên đi long tộc thì tốt hơn". Ma Tuyệt có chút phiền não mở miệng. Hiện tại long tộc

"Vì cái gì?". Long Tại Vũ nhìn thấy Ma Tuyệt thất thường, ở trong ấn tượng của hắn Ma Tuyệt vẫn luôn là một quân vương cao cao tại thượng, cho dù là gặp phải khó khăn gì hắn cũng sẽ không lùi bước, sẽ không đem biểu tình hiện ra trước mặt người khác nhưng hiện tại

"Ta ". Ma Tuyệt nhất thời câm nín. Phải nói như thế nào? Phải nói như thế nào với Vũ là phụ thân hắn đã sớm không còn ở long tộc? Hiện tại long tộc là một mảnh rối ren! Long tộc bị những tộc khác ức hiếp!

"Nói mau a". Long Tại Vũ hoàn toàn mất kiên nhẫn. Rốt cuộc sao lại thế này?

"Không thấy phụ thân của ngươi. Ngày hôm sau khi hắn đá ngươi xuống nhân gian thì không thấy hắn. Hắn cũng đã biến mất. Hiện tại long tộc là một mảnh hỗn loạn. Ngươi ngươi muốn đi về sao?". Ma Tuyệt cẩn thận nhìn sắc mặt Long Tại Vũ biến xanh rồi biến đen. Xong rồi Vũ sẽ không bị kích thích quá độ chứ?

"Trở về? Ta vì cái gì muốn quay về? Long tộc cùng ta có quan hệ gì?". Long Tại Vũ khinh thường mở miệng. Lúc ấy khi mình muốn cùng Đế Hành Thiên ở cùng một chỗ, một đám long tộc tự cho là cao ngạo chỉ vào mũi mình mắng mình là phản đồ của long tộc, cư nhiên yêu thượng địch nhân của cả long tộc! Hiện tại bọn họ gặp nạn thì muốn mình đi cứu! Dựa vào cái gì? Bọn họ chẳng phải ở khắp nơi mắng mình cùng phụ thân lừa dối? Vậy vì cái gì phải đến bảo vệ long tộc? Thật là buồn cười a!

"Vũ, ngươi thay đổi". Ma Tuyệt nhìn thấy vẻ mặt châm chọc của Long Tại Vũ. Trước kia hắn không muốn người khác nói xấu long tộc, nhưng hiện tại hắn biết rõ long tộc gặp nạn cũng sẽ không hỗ trợ, chẳng lẽ thật sự là thương tâm quá độ?

"Đúng là thay đổi a! Mọi người cũng sẽ thay đổi. Sinh mệnh của chúng ta thật dài có ai có thể nói chính mình không thay đổi!". Long Tại Vũ lắc lắc đầu cười. Sinh mệnh của bọn họ không giống nhau, cho nên càng dễ dàng tịch mịch

61. Chương 60

Ma Tuyệt nhìn thấy Long Tại Vũ thật lâu không nói. Đây không phải là Vũ mà hắn đã nhận thức! Trước kia Vũ ngu đần đáng yêu, mà hắn hiện tại chỉ là vô tình!

"Vậy ngươi muốn làm sao bây giờ?". Ma Tuyệt không hiểu được, nếu hắn không trở về long tộc để chủ trì đại cục, hắn có năng lực tới đó đi?

“Cái gì làm sao bây giờ?”. Long Tại Vũ khó hiểu nhìn Ma Tuyệt: “Ta đương nhiên là nên trở về nơi mà ta đã đến a”.

“Nơi nào?”. Ma Truyệt nhíu mày hỏi. Hắn nên trở về nơi nào? Không phải là long tộc, thì phải là không được. Tuyệt không không thể để cho hắn trở lại bên người Đế Hành Thiên kia.

“Nơi này”. Long Tại Vũ biến thành bộ dáng ảo ảnh, đối Ma Tuyệt khiêu khích cười: “Ngươi cố ý gặp?” “Ta ”. Ma Tuyệt nhìn thấy Long Tại Vũ có chút xa lạ, Hắn phải quay về bên cạnh những người đó?

“Ngươi cần phải trở về. Ma Vương”. Long Tại Vũ kéo tay Lãng Dương dẫn hắn rời đi.

“Ngươi không thể dẫn hắn đi”. Long Tại Vũ vừa mới lôi kéo Lãng Dương đi được vài bước đã bị Ma Tuyệt giữ chặt tay Lãng Dương lại: “Hắn không thể đi cùng ngươi”.

“Vì cái gì?”. Long Tại Vũ nghi hoặc nhìn Ma Tuyệt: “Hắn không phải là một nhân loại sao? Ngươi muốn hắn làm cái gì?”. style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});“Tóm lại ngươi không thể dẫn hắn rời đi. Đừng quên hắn đã định ra khế ước với ta”. Ma Tuyệt kiên trì không buông tay.

“Chỉ như vậy?”. Long Tại Vũ hoài nghi nhìn Ma Tuyệt: “Ngươi chỉ vì như vậy mà không buông tay?”.

“Đúng thì thế nào!”. Ánh mắt Ma Tuyệt có chút lóe ra tránh đi ánh mắt nghiên cứu tìm tòi của Long Tại Vũ. Người này cùng Vũ có điểm tương tự, nếu không phải vì nguyên nhân này mình cũng sẽ không cùng hắn định ra khế ước!

“Vậy được rồi. Ngươi đã kiên trì vậy thì cho ngươi”. Long Tại Vũ không để ý tới Lãng Dương vì kinh ngạc mà trừng lớn hai mắt. Hắn bây giờ còn không biết phải xử lý như thế nào với Lãng Dương, chỉ có chiếc xe pháp thuật của quân vương thiên giới và ma giới mới có thể! Bây giờ hắn cũng không thể đem Lãng Dương đuổi về thế kỷ hai mươi mốt.

“Tại Vũ ”. Lãng Dương giãy dụa muốn thoát khỏi sự cấm đoán của Ma Tuyệt, hắn không nghĩ cùng này người ở cùng nhau.

“Ngươi ở bên người hắn thì tốt lắm. Ta phải đi”. Long Tại Vũ nhe răng cười với Lãng Dương, thi triển khinh công rời đi.

“Chúng ta có phải hay không nên tính toán nợ nần? Vật nhỏ của ta?”. Long Tại Vũ vừa đi thì khuôn mặt của Ma Tuyệt lập tức biến đổi.

“Cái cái gì?”. Lãng Dương nhìn sắc mặt âm trầm của Ma Tuyệt nuốt nuốt nước miếng. Tại Vũ ngươi mau trở lại đi!

“Không rõ? Không quan hệ. Chúng ta chậm rãi nói”. Ma Tuyệt âm trầm cười. Dám cùng hắn giả ngu nói lầm bầm tiểu tử ngươi không muốn sống nữa đi!

“Buông ”. Lãng Dương kêu thảm bị đại ma vương thế kỷ Ma Tuyệt lôi đi! Ô ô Tại Vũ, mau tới cứu ta a!

Mà lúc này Long Tại Vũ ——

“Hoa Luân ta đã trở về. Hiên Viên Thiên Hành ta đã trở về”. Long Tại Vũ dựa theo trí nhớ đi vào cái nhà tranh kia. Kỳ quái là như thế nào lại không có người? Chẳng lẽ đều đào tẩu? Không thể nào, lão tử còn không có trở về thì bỏ chạy cũng không có suy nghĩ qua đi!

“Tên chết bầm, đồ thối tha, tốt nhất đừng để cho ta thấy các ngươi. Nếu không lão tử nhất định đem bọn ngươi lột da rút gân, cân lên!”. Long Tại Vũ tức giận ngồi ở trên cỏ tranh không ngừng mắng.

“Ngươi là đang nói chúng ta sao?”. Long Tại Vũ chính khí phẫn hận mắng hoàn toàn không phát hiện người sau lưng.

“Oa ngươi ngươi ”. Long Tại Vũ bị Hoa Luân dọa nhảy dựng lên. Đây là cái người gì a„ đi đường cũng không tạo thanh âm sao?

“Ta thế nào?”. Hoa Luân trợn mắt trừng Long Tại Vũ: “Ngươi cũng biết chúng ta lo lắng a”.

"Không có gì". Long Tại Vũ cười gượng một tiếng. Ánh mắt của Hoa Luân thật khủng bố vẫn là không nên chọc hắn thì tốt hơn: "Hiên Viên Thiên Hành đâu?".

"Hắn đã chết!". Hoa Huân trả lời thực rõ ràng, mặt mày trong lúc đó lại phiền muộn. Hai người đều là tai họa. Cũng không gặp qua tên vua của một nước kia có điểm nào thành tục! Hai ngày nay mỗi ngày đều kêu muốn tìm Tại Vũ! Cũng không ngẫm lại chính hắn sắp toi mệnh còn có thể cứu ai?

"A?". Long Tại Vũ lăng lăng mở lớn miệng! Hắn đã chết là có ý gì?

"Chính ngươi nhìn đi". Hoa Luân bị vẻ mặt của hắn chọc cười. Muốn xem biểu tình của hắn như vậy thật đúng là không dễ dàng a!

"Nga". Long Tại Vũ hoang mang rối loạn đi phía sau Hoa Luân. Hắn sẽ không thật sự chết chứ?

"Oa ngươi điểm nhẹ a". Long Tại Vũ cùng Hoa Luân còn chưa tới nơi chợt nghe đến tiếng kêu thảm thiết truyền đến!

"Quỷ đừng kêu". Ngay sau đó thanh âm không kiên nhẫn của Tiểu Khúc vang lên.

"Ngươi nói thật là dễ nghe". Hiên Viên Thiên Hành nổi giận gầm lên một tiếng: "Có người như vậy thượng dược sao?".

"Tiểu Khúc ". Long Tại Vũ trợn mắt há hốc mồm nhìn thấy Tiểu Khúc ngồi ở trên lưng Hiên Viên Thiên Hành, tay phải dùng sức đè lại bả vai Hiên Viên Thiên Hành không cho hắn đứng dậy, tay trái cầm một bình sứ nhỏ, kéo quần áo hắn xuống hình ảnh này muốn có bao nhiêu đen tối thì có bấy nhiêu, đáng tiếc là người nhỏ lại đè người lớn!

"Khải nhi ". Hiên Viên Thiên Hành kinh hỉ kêu lên! Trực tiếp đem Tiểu Khúc trên lưng đẩy xuống!

"Ngươi đã trở lại. Có khỏe không? Có bị thương hay không?". Hiên Viên Thiên Hành khẩn trương lôi kéo Long Tại Vũ không ngừng xem. Sợ hắn bị cái tên Lãng Dương kia đả thương!

"Không có việc gì". Long Tại Vũ trong lòng nóng lên, ra vẻ hung ác mở miệng: "Các ngươi vừa rồi đang làm cái gì?".

"A? Vừa rồi? Thượng dược a!". Hiên Viên Thiên Hành lăng lăng trả lời. Bọn họ vừa rồi cái gì cũng chưa làm a!

"Phải không?". Long Tại Vũ cố ý khó xử Hiên Viên Thiên Hành nhìn hắn: "Vậy vừa rồi các ngươi thượng dược đích thực vui vẻ a!". (beta: có người ăn dấm ah mimi: cái mùi dấm này chua thật a)

"Cái kia cái kia là ". Hiên Viên Thiên Hành lúc này mới nghĩ đến hành động vừa rồi của bọn họ có bao nhiêu đen tối, vội vàng giải thích: "Vừa rồi chúng ta thật sự là thượng dược! Thật sự! Chúng ta mỗi ngày đều như vậy a!"

"Mỗi ngày đều như vậy?". Long Tại Vũ đề cao thanh âm, hôm nay còn chưa đủ hay sao mà mỗi ngày

"Đúng vậy". Hiên Viên Thiên Hành xem Long Tại Vũ không bị thương không khỏi yên lòng.

"Vậy ngươi đi tìm hắn tốt lắm. Hoa Luân chúng ta đi". Long Tại Vũ tức giận lôi kéo Hoa Luân bước đi.

"Bảo bối ta sai rồi. Ngươi không cần sinh khí a ". Hiên Viên Thiên Hành vội vàng giữ chặt Long Tại Vũ.

"Ai dám sinh khí a!". Long Tại Vũ bỏ tay Hiên Viên Thiên Hành ra.

"Ta thật sự sai rồi không không phải ta sai a ". Hiên Viên Thiên Hành hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Khúc liếc mắt một cái. Nếu không phải hắn "bá vương ngạnh thượng cung" chính mình cũng sẽ không bị Khải nhi hiểu lầm!

62. Chương 61

"Các ngươi nháo đủ chưa?". Hoa Luân mặt bình tĩnh bỏ ra tay của Long Tại Vũ, đem Tiểu Khúc nâng dậy, vỗ vỗ bụi đất trên người hắn: "Nếu Tại Vũ đã trở lại thì chúng ta đi trước".

"A đi?". Long Tại Vũ không khỏi đề cao thanh âm. Hiện tại là tình huống gì? Hiên Viên Thiên Hành bị thương mà Hoa Luân lại phải đi!

"Đúng". Hoa Luân lôi kéo Tiểu Khúc đã có nước mắt đến trước mặt Long Tại Vũ Long Tại Vũ thị uy: "Nếu ngươi còn dám đem phiền toái dẫn tới "Hoa tẫn cốc", cẩn thận cái mông của ngươi. Ta nghĩ Hoa Tề cùng với Dung di nhất định sẽ rất thích giúp ngươi tùng xẻo da thịt!".

Uy hiếp! Này tuyệt đối là uy hiếp trắng trợn! Long Tại Vũ khóc không ra nước mắt nhìn Hoa Luân rời đi. Hắn tin tưởng Dung di sẽ không đánh mông của hắn! Nhưng Hoa Tề tin tưởng đến lúc đó hắn không chỉ là đánh mông mình! Hắn sẽ làm cho toàn thân mình cao thấp được "thả lỏng" một chút!

"Chúng ta hiện tại làm sao bây giờ?". Hiên Viên Thiên Hành nhịn xuống cơn đau trên lưng, hắn nguyên lai nghĩ đến cái tên Hoa Luân kia cũng không tệ lắm, chính là mạnh miệng mềm lòng mà thôi, không nghĩ tới hắn thật sự bỏ lại bọn họ rồi đi!

"Rau trộn a". Long Tại Vũ trở mình xem thường, tính toán Hoa Luân sẽ như thế nào tìm hắn phiền toái.

"Xoay người sang chỗ khác". Long Tại Vũ đem thuốc trị thương Tiểu Khúc làm rơi trên mặt đất nhặt lên: "Ta giúp ngươi thượng dược".

"Hảo!". Hiên Viên Thiên Hành hơi hơi chọn mi, còn tưởng rằng mình phải mở miệng Khải nhi mới có thể thượng dược giùm mình na! Xem ra hắn vẫn là quan tâm mình! (Hắn là sợ ngươi chết thì không ai bồi hắn cùng nhau bị người đuổi giết mà thôi!)

"Hiện tại chúng ta còn phải đi Xích cánh?". Long Tại Vũ cử chỉ mềm nhẹ cởi bỏ quần áo Hiên Viên Thiên Hành, cẩn thận đem băng vải hơi hơi dính huyết cởi bỏ.

"Đúng. Nếu vương tử Lãng Dương của Xích Cánh cùng với đệ nhất mưu thần Cửu Tháng đều ở đây, liền chứng minh bọn họ cùng chuyện này thoát không được quan hệ, cho nên chúng ta nhất định phải đi Xích Cánh". Hiên Viên Thiên Hành nhắm lại mắt hưởng thụ. Ngô, Khải nhi thượng dược quả nhiên có khác!

"Bất quá nếu Xích Cánh đã muốn hành động, vậy Tuy Dương bên kia cũng không phải kẻ điếc người mù, ta nghĩ bọn họ không có hành động mới là lạ, ta nghĩ hiện tại trong mắt bọn họ Hiên Viên đế quốc giống như là hạt dẻ nóng, tuy là mỹ vị nhưng lại phỏng tay. Muốn không hao người nào đánh hạ Hiên Viên đế quốc căn bản là si tâm vọng tưởng, như vậy cũng chỉ có khơi mào nội loạn thì bọn họ mới ngư ông đắc lợi. Có lẽ hai quốc gia này đã đạt thành hiệp nghị gì đó, chia cắt Hiên Viên đế quốc. Có lẽ chúng ta có thể từ giữa khơi mào kiếm chút thông tin gì đó!". Long Tại Vũ có chút âm âm mở miệng. Chết tiệt không cho mình được ngủ ngon, chẳng lẽ liền như vậy nén giận? (ta cũng không biết nói ngươi làm sao "Nén giận"!) Nếu bọn họ lại trốn thì chính là nói "Ta sợ các ngươi" không phải sao!

Hiên Viên Thiên Hành quay đầu vẻ mặt quái dị nhìn Long Tại Vũ: "Ngươi chừng nào thì biến thông minh?".

"Lão tử vốn cũng rất thông minh được không!". Long Tại Vũ nổi giận gầm lên một tiếng. Cái gì kêu mình như thế nào biến thông minh. Hắn hoài nghi chỉ số thông minh của mình sao?

"Phải không? Trước kia như thế nào ta không có phát hiện?". Hiên Viên Thiên Hành nhìn Long Tại Vũ giống như đánh giá một loại động vật hi hữu.

"Ngươi tên hỗn đản này". Long Tại Vũ khó thở trực tiếp đem lọ thuốc trị thương chụp ở trên lưng Hiên Viên Thiên Hành: "Chính ngươi tự thượng dược!".

"A ". Hiên Viên Thiên Hành xem chính mình thật sự đem Long Tại Vũ chọc giận không khỏi há hốc mồm. Hắn vừa rồi là nói giỡn a. Tại sao lại sinh khí na?

"Khải nhi, ta sai rồi". Hiên Viên Thiên Hành cố thử cũng vẫn không thể chạm đến chỗ vết thương, đành phải xin Long Tại Vũ giúp đỡ, hoàng đế bị uất ức, chưa thấy qua hoàng đế nào bị uất ức giống hắn!

“Hừ ”. Long Tại Vũ quay đầu liếc mắt không nhìn đến.

“Được rồi, vậy ngươi không muốn giúp ta chứ gì, khiến cho miệng vết thương của ta hư thối đau đến chết thì tốt lắm. Đến lúc đó người khác nhất định sẽ nhớ kỹ ta là hoàng đế mà chết chỉ vì đứa con không chịu thượng dược cho ta! Ngươi liền nhẫn tâm như vậy”. Hiên Viên Thiên Hành xem Long Tại Vũ thật sự bất động, ghé vào trên cỏ dại ai oán lầm bầm lầu bầu.

“Ngươi ”. Long Tại Vũ nhìn thấy người kia đang chơi xấu. Hắn thật là quân chủ của một nước?

“Quên đi, quên đi. Ta chết như vậy thì tốt lắm” (ăn vạ vừa thôi cha). Hiên Viên Thiên Hành càng nói càng thêm ai oán, còn không quên đối với Long Tại Vũ trưng lên ánh mắt của “oán phụ”!

“”. Long Tại Vũ không nói gì nhìn Hiên Viên Thiên Hành, nếu không phải mình tự nhận là có định lực mạnh mẽ nói không chừng đã sớm nhổ ra!

“Coi như ngươi thắng”. Long Tại Vũ trở mình xem thường, hắn chỉ biết tên kia là cố ý! (vô nghĩa không phải cố ý thì là cái gì? Vô ý?).

“Ta chỉ biết Khải nhi là tốt nhất”. Hiên Viên Thiên Hành trong lòng làm một tư thế thắng lợi (^w^)/. Hắn biết Khải nhi chỉ là mạnh miệng mềm lòng!

Long Tại Vũ một lần nữa đem thuốc trị thương đổ lên vết thương của Hiên Viên Thiên Hành, lần thứ N mắng hắn, về sau tuyệt đối sẽ không mềm lòng với tên vô lại này nữa!

“Được rồi”. Rốt cục đem dược thoa tốt, Long Tại Vũ nhẹ nhàng mặc áo cho Hiên Viên Thiên Hành.

“Mau, đem nơi này vây lại”. Ngay tại lúc Hiên Viên Thiên Hành vừa ngồi dậy, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân hỗn độn.

“Là quan binh”. Long Tại Vũ thông qua khe hở nhìn đến chỗ của bọn họ, nhà tranh người người bao vây xung quanh, muốn chạy trốn ra ngoài giống như có chút vấn đề

“Nơi này đã bị vây quanh sao?”. Hiên Viên Thiên Hành được Long Tại Vũ nâng dậy, nhìn đến tình huống bên ngoài không khỏi nhăn lại mi. Nếu muốn dưới tình huống này mà chạy thì rất khó khăn!

“Xem ra đành phải dùng chiêu kia”. Long Tại Vũ giác ngộ mở miệng, nếu không phải tình huống đặc thù hắn cũng không muốn dùng đến chiêu kia!

“Cái gì?”. Hiên Viên Thiên Hành không hiểu nhìn Long Tại Vũ: “Chiêu gì?”.

“Ngươi ngươi nhắm mắt lại”. Long Tại Vũ giác ngộ hít sâu một hơi: “Ta không nghĩ cho ngươi nhìn đến bộ dáng kia của ta!”.

“Hảo”. Hiên Viên Thiên Hành biết tình huống hiện tại không cho phép bọn họ nghĩ ra biện pháp gì!

Long Tại Vũ xem Hiên Viên Thiên Hành nhắm hai mắt lại, cảm thấy không khỏi cười khổ. Không nghĩ tới tối hôm qua mới biến trở về chân thân hôm nay sẽ dùng đến! Một tiếng rồng ngâm trong miệng truyền ra, Long Tại Vũ biến thành hình thái rồng phá tan nóc nhà đối với đám người vây quanh rống giận!

“Trời ạ là rồng!”. Cùng một một tiếng kêu thảm thiết, Hiên Viên Thiên Hành mi nhăn càng chặt. Là cái gì dưới đáy lòng đang khóc? Là cái gì không ngừng giãy dụa? Là cái gì thống khổ tê rống? Là cái gì muốn giãy khỏi dây thừng trói buộc?

Khải nhi, ngươi đến tột cùng giấu diếm ta bao nhiêu việc? Còn có ngươi rốt cuộc là người? Là thần? Là yêu? Là quỷ? Vì cái gì ngươi luôn làm cho ta cân nhắc không được?

63. Chương 62

Tiếng kêu thảm thiết chung quanh dần biến mất, Hiên Viên Thiên Hành cảm giác mình bị một cái cái gì ngậm trong miệng bay về phía không trung, mà mắt hắn như trước không có mở ra.

"Ngươi có thể mở to mắt". Cùng lúc khi chân đã tiếp xúc với đất, thanh âm của Long Tại Vũ vang lên bên tai, chính là có vẻ rất suy yếu.

Hiên Viên Thiên Hành chậm rãi mở to mắt, nhìn thấy Long Tại Vũ trước mắt thật xa lạ cảm giác từng đợt chua xót dâng lên. Hắn vẫn không tin mình sao?

Long Tại Vũ đối Hiên Viên Thiên Hành cười cười: "Hiện tại ta không có năng lực bảo hộ ngươi, bọn họ hẳn là không thể nhanh như vậy tìm đến".

"Đây là bộ dáng nguyên bản của ngươi?". Hiên Viên Thiên Hành nhìn dung nhan trước mắt, vì cái gì lại cảm thấy quen thuộc? Tựa như dấu vết dưới đáy lòng.

"Phải". Long Tại Vũ dựa vào cây ngồi xuống, ngăn chặn từng trận huyết khí bốc lên, tuyệt đối không thể nhổ ra.

"Ngươi một mực gạt ta!". Hiên Viên Thiên Hành cắn răng mở miệng. Đem thương tiếc nơi đáy lòng áp chế đi. Hắn khi nào thì tin tưởng mình?

"Ta không có". Long Tại Vũ có chút không kiên nhẫn trả lời. Hảo muốn nhổ ra a!

"Đến bây giờ ngươi còn phủ nhận!". Hiên Viên Thiên Hành lớn tiếng rống giận.

"Ta… Oa…". Long Tại Vũ cuối cùng không nhịn xuống, đem một ngụm tụ huyết phun ra.

"Khải nhi, ngươi… Ngươi thế nào?". Hiên Viên Thiên Hành vội vàng đỡ lấy Long Tại Vũ.

"Không có gì. Chính là còn chưa thích ứng thân thể bây giờ thôi". Long Tại Vũ đem vết máu trên khóe miệng lau đối Hiên Viên Thiên Hành khoát tay áo.

"Như thế nào lại không có việc gì". Hiên Viên Thiên Hành sốt ruột đưa tay khoát lên mạch đập của Long Tại Vũ.

"Thật sự không có việc gì". Hiên Viên Thiên Hành vội vàng rút tay ra. Cái dấu vết kia không thể để cho hắn nhìn thấy.

"Đó là cái gì?". Hiên Viên Thiên Hành vẫn là thấy được. Đem cánh tay Long Tại Vũ kéo qua.

"Mặc kệ chuyện của ta". Long Tại Vũ kinh hoảng nghĩ muốn rút ra cánh tay, nhưng hắn hiện tại lại quá mức suy yếu căn bản là không có năng lực phản kháng!

"Này là cái gì?". Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy hoa văn kỳ quái. Đã gặp qua ở nơi nào?

"Chỉ là hình xăm bình thường mà thôi". Long Tại Vũ thản nhiên mở miệng, hắn cũng không tin Hiên Viên Thiên Hành biết cái gì là hình xăm!

"Gạt người! Này rõ ràng là khế ước ngân…". Hiên Viên Thiên Hành mới vừa nói xong liền ngây ngẩn cả người. Hắn như thế nào biết đó là hoa văn vì định khế ước mà lưu lại?

"Ngươi… Ngươi như thế nào biết?". Long Tại Vũ kinh ngạc nhìn Hiên Viên Thiên Hành, hắn không thể nào biết a!

"Ta…". Hiên Viên Thiên Hành lăng lăng nhìn Long Tại Vũ. Lời hắn vừa thốt ra. Rốt cuộc là làm sao mà biết được a?

"Nói a. Ngươi làm sao biết?". Long Tại Vũ kích động bắt lấy cánh tay Hiên Viên Thiên Hành. Hoa văn này là hắn lưu lại! Vì cái gì Hiên Viên Thiên Hành lại biết?

"Ta không biết". Hiên Viên Thiên Hành ngốc lăng mở miệng. Sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì mà xuất ra một khối ngọc bội đeo trong ngực: "Đúng rồi. Chính là cái này".

"Này…". Long Tại Vũ nhìn thấy ngọc bội có hình dạng cùng hoa văn trên khế ước của mình giống nhau thật lâu nói không ra lời. Chính này, hắn chính là dùng thần hỏa thiêu đỏ ngọc bội đem nó ấn lên người mình. Chỉ cần… Chỉ cần đem ngọc bội hủy, mình liền tự do!

"Cho ta". Long Tại Vũ thân thủ chém giết ngọc bội, đã thấy Hiên Viên Thiên Hành tránh né.

"Không… Không thể giao cho ngươi". Hiên Viên Thiên Hành đứng dậy. Ngọc bội này hình như có ma lực gì, hắn có thể cảm giác được vết thương sau lưng đang khép lại! Nó rốt cuộc là cái gì? Vì cái gì Khải nhi nhìn thấy nó thì kích động như vậy? Vì cái gì muốn có nó?

"Cho ta a…". Long Tại Vũ miễn cưỡng đứng dậy, một đầu ngân phát theo gió bay lên.

"Nói cho ta biết tác dụng của nó". Hiên Viên Thiên Hành niết ngọc bội trong lòng bàn tay, xem bộ dáng của Khải nhi thì ngọc bội này nhất định rất trọng yếu với hắn. Nhưng… Nó với mình mà nói cũng rất trọng yếu!

"Ngươi cho ta ta liền nói cho ngươi". Long Tại Vũ hơi thở hỗn hển mở miệng. Hiện tại thể lực Long Tại Vũ tiêu hao quá độ, căn bản là không có biện pháp gì để di động nửa phần!

"Ngươi cảm thấy được mình quyền lợi gì mà đàm điều kiện với ta?". Hiên Viên Thiên Hành cười lạnh một tiếng đột nhiên thiếp thượng Long Tại Vũ: "Ngươi muốn nói hay ta bức ngươi nói đều giống nhau!".

"Ngươi… Buông". Hai tay Long Tại Vũ đều bị bắt lấy, đành phải không ngừng vặn vẹo thân thể.

"Nói cho ta biết". Hiên Viên Thiên Hành cố ý muốn biết được đáp án. (mimi: haizzz…bạo lực kìa- beta: chẹp chẹp, a chơi xấu nha…)

"Hảo, ta nói cho ngươi". Long Tại Vũ nhắm mắt lại: "Tác dụng của nó là…..".

Hiên Viên Thiên Hành đem lỗ tai tới gần Long Tại Vũ. Thanh âm hắn nhỏ nhỏ căn bản là không nghe được!

"Là như thế này…". Trên tay Long Tại Vũ đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng, trong nháy mắt đã đem cánh tay bị Hiên Viên Thiên Hành trói buộc giãy ra.

"Ngươi…". Hiên Viên Thiên Hành nhất thời bị Long Tại Vũ cướp lấy ngọc bội, phẫn nộ trừng mắt Long Tại Vũ.

"Cảm tạ". Long Tại Vũ hưng phấn mà cầm ngọc bội trong tay. Chỉ cần nó bị hủy… Chỉ cần nó bị hủy thì mình liền tự do! Cho dù Đế Hành Thiên có lợi hại thì cũng không thể tìm thấy mình!

Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của Long Tại Vũ, hắn rốt cuộc muốn làm gì?

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?". Hiên Viên Thiên Hành xem Long Tại Vũ muốn đoạt lấy ngọc bội, nhưng vào lúc này ngọc bội bị bóp nát Long Tại Vũ giống như bị cái gì kinh hách đem ngọc bội bỏ ra, cũng hoảng sợ nhìn nó.

"Làm sao vậy?". Hiên Viên Thiên Hành đem ngọc bội nhặt lên. Vì cái gì thần sắc của Khải nhi không bình thường?

"Như thế nào lại như vậy?". Long Tại Vũ nhìn thấy bàn tay đỏ bừng, vì cái gì một cái ngọc bội có thể làm mình bị bỏng, Đế Hành Thiên kia đã làm gì với ngọc bội này?

"Ngươi thực kinh ngạc sao Vũ nhi của ta?". Thanh âm quen thuộc lại xa lạ truyền đến, Long Tại Vũ có chút run rẩy nhìn bên người Hiên Viên Thiên Hành, ngọc bội bị Hiên Viên Thiên Hành cầm ở trong tay phát ra hồng quang, mà bên cạnh Hiên Viên Thiên Hành một đạo tàn ảnh đứng thẳng.

"Ngươi… Ngươi như thế nào lại?". Long Tại Vũ không khỏi lui về phía sau vài bước. Đối với người này hắn rốt cuộc là sợ hãi hay là thích?

"Ngươi không nghĩ là nhìn thấy ta?". Tàn ảnh mỉm cười, trên gương mặt anh tuấn tràn đầy ôn nhu, nhưng Long Tại Vũ cũng vẫn lui về phía sau.

"Ngươi… Ngươi cút…". Sau lưng Long Tại Vũ là cái cây nên không thể lui nữa, ánh mắt phẫn hận nhìn chằm chằm tàn ảnh.

"Hảo. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, ngươi trốn không thoát đâu. Ta đời đời kiếp kiếp cũng sẽ không buông tha ngươi!". Tàn ảnh có chút quyến luyến nhìn Long Tại Vũ, sau đó chậm rãi biến mất, mà ngọc bội trên tay Hiên Viên Thiên Hành cũng dần dần khôi phục thành nguyên dạng!

64. Chương 63

Hiên Viên Thiên Hành nhìn tàn ảnh dần dần biến mất, cảm giác rất quen thuộc. Vì cái gì nhìn thấy tàn ảnh kia hắn lại có cảm giác thân thiết? Vì cái gì lời nói của tàn ảnh kia lại giống như suy nghĩ của mình như đúc? Khải nhi cùng tàn ảnh kia có quan hệ gì? Là cừu địch? Không giống. Lời nói của tàn ảnh kia chứa sự yêu thương say đắm! Là người yêu? Không đúng. Nếu người yêu trong thì vẻ mặt của Khải nhi tuyệt đối sẽ không như vậy! Như vậy, là tình yêu hay là cừu hận? Thân tình sao? Không, không đúng. Nếu là thân tình thì tàn ảnh kia sẽ không nói như vậy! Vậy… Rốt cuộc là cái gì a?

"Đem ngọc bội kia đánh nát". Long Tại Vũ sợ hãi nhìn ngọc bội trong tay Hiên Viên Thiên Hành. Chính là đồ vật chết tiệt này đã thiêu hủy thân thể hắn. Nếu không phải như vậy phụ thân cũng sẽ không đem linh hồn của mình phóng tới nhân gian đi!

"Không có khả năng". Hiên Viên Thiên Hành nhìn Long Tại Vũ liếc mắt một cái đem ngọc bội giữ bên người hảo. Nếu Khải nhi sợ đồ vật này như vậy thì chứng minh đồ vật này có tác dụng khác!

"Chỉ cần ngươi đánh nát nó ta có thể đáp ứng bất kì điều kiện gì của ngươi!". Long Tại Vũ bất tri bất giác đã đem chính mình đi bán!

"Đúng". Long Tại Vũ dựa vào cây thụ đứng dậy, chỉ cần đem ngọc bội kia hủy diệt là hắn có thể tự do! Sau đó sẽ….giết Hiên Viên Thiên Hành. Cho dù hắn là phụ thân đời này cũng sẽ không tha!(mimi: sao Vũ nhi càng ngày càng lãnh vậy nhỉ? Hức…đau lòng quá)

"Được rồi. Ngươi lại đây". Hiên Viên Thiên Hành vẫy vẫy tay kêu Long Tại Vũ. Hắn sẽ không ngốc như vậy. Có lẽ đây chính là kế hoãn binh của Khải nhi!

"Hảo". Long Tại Vũ có chút vui sướng hướng Hiên Viên Thiên Hành đi tới. Chỉ cần ngọc bội kia bị hủy thì tinh phách(ngôi sao) vây khốn hắn sẽ biến mất, đến lúc đó hắn nhất định vọt tới thiên giới giết Đế Hành Thiên!

Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy Long Tại Vũ tới gần hai tay gắt gao nắm lại. Hắn phải làm sao bây giờ? Một khi Khải nhi có được ngọc bội nhất định sẽ giết hắn! Có biện pháp nào có thể giúp hắn thoát khỏi không?

"Bắt lấy nó…". Đang lúc Hiên Viên Thiên Hành mê mang lo lắng hết sức đột nhiên có thanh âm nơi đáy lòng vang lên: "Bắt lấy hắn… Dùng máu của ngươi tích ở trên ấn kí của hắn Đây là một loại… Phương pháp khế ước, hoặc là….. phóng đến thân thể hắn…".

Hiên Viên Thiên Hành lăng lăng vuốt ngực, ngọc bội là ở chỗ này. Là nó đang nói chuyện sao? Vì cái gì trước kia chưa từng có?

"Chủ nhân… Ta là thần thú 'huyết ngọc' bảo hộ. Chính là hiện tại không có năng lực đi ra thôi. Ngài nhất định phải nghe lời ta nói, nếu không làm như vậy thì ấu long kia sẽ thật sự giết ngươi. Cho dù trong cơ thể hắn có máu của ngài hắn cũng sẽ không mềm lòng! Tinh phách của ta vây hắn không còn được bao lâu, chỉ có làm vậy mới có thể tăng cường lực lượng khế ước. Làm cho hắn không thể thoát khỏi cấm khế…". Độ ấm của ngọc bội chậm rãi lạnh dần, thanh âm cũng dần dần biến mất!

"Được rồi, ta đến đây. Có thể đem ngọc bội đánh nát chưa?". Long Tại Vũ thở hổn hển, từ cái cây đến chỗ Hiên Viên Thiên Hành bất quá chỉ có vài chục bước thôi, lại làm cho hắn mất tất cả khí lực! Chỉ cần nó bị

hủy… Chỉ cần nó bị hủy…

Hiên Viên Thiên Hành lấy tay áp ở hai má, ánh mắt tối sầm lại, đem Long Tại Vũ đẩy ngã trên mặt đất mà người cũng ép lên.

"Ngươi làm gì?". Long Tại Vũ không hề phòng bị bị đẩy ngã trên mặt đất. Sau lưng là tảng đá cứng rắn, nguyên bản thân thể suy yếu càng thêm thống khổ cuộn mình lại. Nhưng không đợi hắn điều tức hảo, Hiên Viên Thiên Hành liền đè lên!

"Ngươi không phải nói cái gì đều tùy ta sao?". Hiên Viên Thiên Hành hừ lạnh một tiếng, rút ra đoản chủy trên đùi Long Tại Vũ, đem ngón giữa của mình cắt, hướng Long Tại Vũ dời tay đến.

"Không… Ngươi dám… Ta nhất định giết ngươi….". Long Tại Vũ hoảng sợ nhìn Hiên Viên Thiên Hành. Hắn như thế nào biết được mệnh phách của mình ở chỗ nào? Chuyện này chỉ có phụ thân hắn cùng thần thú bảo hộ mới biết được! Vì sao hắn lại biết?

"Đây là chuyện về sau". Hiên Viên Thiên Hành cường ngạnh đè lại thân thể Long Tại Vũ đang giãy dụa, một giọt huyết liền tích tại trung gian ấn kí. Nhìn thấy nó đem huyết của mình hấp thu mới nhẹ nhàng thở ra.

"Ngô…". Long Tại Vũ đau đến che trán. Hô hấp càng phát ra dồn dập, sắc mặt càng thêm tái nhợt, thân thể đau đớn bắt đầu dùng sức giãy dụa!

"Chủ nhân… Ngươi nhất định phải bắt lấy hắn, nếu không liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ a!". Thần thú bảo hộ có chút lo lắng mở miệng: "Chủ nhân ngươi nhất định phải nhớ kỹ, hắn cùng những con rồng khác không giống nhau, không cần phớt lờ a!".

"Ta đã biết. Nhưng…". Hiên Viên Thiên Hành dần dần thấy Long Tại Vũ không khống chế được lo lắng mở miệng: "Hắn nhìn qua rất thống khổ a".

"Chính là vì vậy nên mới phải vây khốn hắn a". Thần thú bảo hộ càng thêm lo lắng trả lời: "Chủ nhân ngươi nhất định không được mềm lòng a, nếu không cuối cùng khổ cũng là ngươi a. Tựa như hiện tại, nếu không phải ngài nhất thời mềm lòng thì cũng sẽ không phải ở nhân gian. Ta cũng sẽ không bị bắt ngủ say ngàn năm a!".

"Nhưng… Ta bắt không được a!". Hiên Viên Thiên Hành tay chân đều dùng tới, nhưng vẫn không thể ngăn cản Long Tại Vũ giãy dụa.

"Đánh hắn a". Thần thú bảo hộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép(đã giải thích ở chương trước rùi)mở miệng. Chủ nhân như thế nào lại trở nên ngốc như vậy? (con thú này coi vậy mà láo nhỉ?)

"Nga". Hiên Viên Thiên Hành vội vàng đem Long Tại Vũ lật lại, một chưởng đánh vào phía sau hắn.

"Rốt cục im lặng". Hiên Viên Thiên Hành thể lực cạn kiệt nằm bên người Long Tại Vũ. Nhìn thấy mặt hắn tái nhợt, thương tiếc sờ mặt hắn. (chém)

"Chủ nhân thực thích hắn?". Thần thú bảo hộ bỗng nhiên mở miệng.

"Đúng vậy". Hiên Viên Thiên Hành sủng ái nhìn Long Tại Vũ.

"Cho dù hắn sẽ giết ngươi?". Thần thú bảo hộ nghi hoặc mở miệng. Nó không rõ cảm tình của nhân loại! Vì cái gì phải tự tìm phiền não?

"Ta sẽ không cho hắn có cơ hội giết ta". Hiên Viên Thiên Hành mỉm cười: "Nếu hắn thật sự muốn giết ta…. Ta sẽ kéo hắn cùng xuống địa ngục!".

"Ai… Nếu đã như vậy thì cùng ngàn năm trước kia có gì khác nhau?". Thần thú bảo hộ âm thầm lắc lắc đầu. Ràng buộc của bọn họ không phải tùy tiện có thể giải quyết a! Bằng không cũng sẽ không dẫn tới tình trạng này!

"Được rồi. Ít nhất hiện tại hắn không thể rời đi ta". Hiên Viên Thiên Hành ôm Long Tại Vũ vào trong ngực: "Bộ dáng của hắn có thể thay đổi không?".

"Hiện tại không được. Phải chờ vài ngày sau". Thần thú bảo hộ nghĩ nghĩ trả lời: "Bởi vì khế ước định ra sẽ làm hắn trong một đoạn thời gian không thể nhúc nhích!".

"Không thể nhúc nhích?". Hiên Viên Thiên Hành nhãn tình sáng lên. Vậy thì phải nói là ta có thể tùy tiện làm bất cứ cái gì! Oa ha ha (beta: a thật biết cách lợi dụng cơ hội nha)

65. Chương 64

Hiên Viên Thiên Hành ôm Long Tại Vũ tìm được một sơn động mà thợ săn hay trú, nhìn mặt hắn từ trên xuống dưới. Vì cái gì Khải nhi lại biến thành hình dạng này? Vì cái gì hắn có nhiều chuyện gạt mình như vậy?

"Khải nhi tỉnh tỉnh". Hiên Viên Thiên Hành đẩy Long Tại Vũ. Dù sao hắn hiện tại không thể nhúc nhích nên cũng không sợ hắn nhảy dựng lên đánh mình! Hơn nữa, mệnh phách của Khải nhi bị mình vây khốn hắn sẽ không cần mệnh mà muốn giết mình! (mimi: văn phong lủng củng sợ mọi người ko hiểu nên ta g/thích: nếu em Vũ kill anh Hành thì ẻm cũng die).

Long Tại Vũ có chút mịt địa mở to mắt nhìn Hiên Viên Thiên Hành, khi ánh mắt dần có tiêu điểm, nhất thời nổi giận gầm lên một tiếng: "Ngươi đồ hỗn đản…. Ngươi dám….. Dám khóa trụ mệnh phách của ta!".

"Là ngươi muốn giết ta a!". Hiên Viên Thiên Hành không an phận tay vịn vào mặt Long Tại Vũ. Hiện tại có đậu hủ không ăn chính là ngốc tử!

"Ta….. Ta chỉ nói là muốn hủy ngọc bội kia!". Long Tại Vũ lo lắng mở miệng. Lúc trước hắn đích xác từng có ý niệm muốn giết Hiên Viên Thiên Hành! Nhưng cho dù như vậy cũng không phải vây khốn mệnh phách của hắn a! (mimi: em này cãi bướng, ko làm zậy ẻm chịu tha anh Hành à? Còn cố cãi nữa chứ -"-|||)

"Đó không phải là muốn thuận giết ta a?". Hiên Viên Thiên Hành cười lạnh một tiếng: "Ngươi vẫn không nguyện theo ta ở cùng một chỗ, có cơ hội ngươi đương nhiên muốn giết ta!".

"Vậy ngươi cũng không thể khóa trụ mệnh phách của ta a!". Long Tại Vũ rất muốn đứng dậy cho tên kia một cái tát, nhưng… Hiện tại thân thể hắn căn bản là không thể nhúc nhích!

"Chúng ta không nói nữa. Ngươi đói bụng không? Ta vừa mới bắt một con thỏ". Hiên Viên Thiên Hành đem con thỏ hoang quơ quơ trước mặt Long Tại Vũ: "Ngươi nhất định cũng đói bụng đúng không?".

"Không liên quan đến ngươi". Long Tại Vũ ngay cả quay đầu đều làm không được, chỉ có thể nhìn Hiên Viên Thiên Hành để con thỏ một bên, sau đó…. cởi quần áo…

"Ngươi… Ngươi làm gì?". Long Tại Vũ không hiểu nhìn Hiên Viên Thiên Hành: "Không có việc gì thoát quần áo làm gì?".

"Ngươi không lạnh sao?". Hiên Viên Thiên Hành cởi áo khoác trên người Long Tại Vũ, chính mình cầm lấy con thỏ đặt một bên vì Long Tại Vũ chuẩn bị!

Long Tại Vũ nhìn quần áo trên người lại nhìn Hiên Viên Thiên Hành. Trước kia phụ thân cũng là như vậy yêu mình, nhưng…. Bởi vì cái tên Đế Hành Thiên kia đem thân thể mình tiêu hủy, khiến cho phụ thân vạn bất đắc dĩ đem mình đến nhân gian. Đều là vì hắn…

Không đúng… Vì cái gì Hiên Viên Thiên Hành lại có khối ngọc bội kia? Lẽ ra Đế Hành Thiên đem thân thể mình thiêu hủy sau liền ly khai thiên giới, sau đó phụ thân tìm được hồn phách mình liền lợi dụng "Long bàn" đem hồn phách mình đưa đến nhân gian… Nhưng… Không phải nói chỉ có Ma Tuyệt cùng Đế Hành Thiên mới có pháp thuật di chuyển không gian sao? Vì cái gì phụ thân lại đem mình đưa đến thế kỉ hai mươi mốt? Hiện tại thiệt nhiều nghi vấn xảy ra, rốt cuộc là vì cái gì a?

"Cái kia…. Ngọc bội của ngươi làm sao có được?". Hiện tại trước hết nên biết cái ngọc bội kia vì cái gì lại ở chỗ này!

"Ngọc bội? Cái này sao?". Hiên Viên Thiên Hành đem con thỏ cố định trên mặt đất, từ trong ngực lấy ra ngọc bội: "Đây là ngọc bội tổ truyền a! Bắt đầu là Lịch đại quân vương cầm. Hơn nữa tổ tiên có lệnh ngọc bội tuyệt đối không thể rời người".

"Vậy lúc ngươi tắm rửa hoặc có người thị tẩm cũng mang theo?". Long Tại Vũ tức giận mở miệng. Hắn sẽ không tin tưởng Hiên Viên Thiên Hành bất cứ lúc nào cũng mang theo!

"Đúng vậy!". Hiên Viên Thiên Hành đương nhiên trả lời: "Khối ngọc bội này chưa bao giờ rời khỏi người ta! Cho nên… Ngươi cũng nên bỏ ý niệm muốn phá hủy nó trong đầu đi!".

"Ta…". Long Tại Vũ á khẩu không trả lời được. Cho dù hắn đánh nát thì thế nào, mệnh phách của hắn hiện tại bị người kia vây khốn cho dù hắn đánh nát ngọc bội cũng không thể đi xa hắn hơn trăm bước…. Nếu cho hắn biết là ai nói cho Hiên Viên Thiên Hành cách làm này…. Hắn nhất định chỉnh chết tên kia!

"Ngươi không cần nghĩ nên li khai thế nào. Kiếp này ta sẽ không cho ngươi li khai". Hiên Viên Thiên Hành một bên quay thỏ một bên mở miệng: "Có lẽ kiếp trước chúng ta có quan hệ a!".

"Ta mới không hay ho như vậy na!". Long Tại Vũ tức giận mở miệng. Hiện tại hắn bị vây khốn còn chưa đủ hay sao mà còn muốn quan hệ với tên kia ở kiếp trước…. Kiếp trước hắn như thế nào không nhớ có biết người nào như vậy a!

"Ta thấy thực hạnh phúc a". Hiên Viên Thiên Hành vui cười mở miệng: "Nhất là có thể vây khốn ngươi càng làm cho ta cảm thấy được hạnh phúc!".

"…". Long Tại Vũ không nói gì hỏi ông trời, ta làm sai chỗ nào mà vì cái gì ngươi phải xử phạt ta như vậy? (mimi: ko phải vì em có mưu đồ sát chồng hay sao?)

"Được rồi. Ta đến uy ngươi". Hiên Viên Thiên Hành nướng hảo thịt thỏ kéo xuống một chân, cắn nhỏ rồi uy Long Tại Vũ.

"Cút một bên đi". Long Tại Vũ đem thịt thỏ trong miệng phun ra.

"Bảo bối….. Ta hiện tại cũng đói bụng, ngươi nói ta nên ăn thịt thỏ hay là ăn ngươi?". Hiên Viên Thiên Hành hơi hơi nheo mắt lại, lại đem thịt thỏ nhét vào miệng Long Tại Vũ.

"Ta không muốn ăn". Long Tại Vũ lại phun ra. Hắn nghĩ muốn uy hiếp liền uy hiếp a?

"Tốt lắm. Chúng ta sẽ không ăn thịt thỏ. Chúng ta chơi trò khác!". Hiên Viên Thiên Hành đem thịt thỏ cắm trên mặt đất, xoay người đem Long Tại Vũ áp dưới thân: "Ngươi nói ta phải từ nơi nào bắt đầu ăn?".

"Ta…. Ta ăn thịt thỏ…". Long Tại Vũ nhìn ánh mắt Hiên Viên Thiên Hành ngẫm lại tình cảnh hiện tại của mình, mới phát hiện mình mới bị bất lợi! (beta: tới zờ mới ngẫm lại, chậc chậc)

"Muốn ăn?". Hiên Viên Thiên Hành khẽ hôn môi Long Tại Vũ một chút, lại cầm lấy thịt thỏ uy hắn. Có khi vẫn là dọa dọa hắn thì tốt hơn! Bằng không hắn sẽ quên ai mới là chủ!

Long Tại Vũ ai oán ăn thịt thỏ. Vì cái gì mình đã khôi phục chân thân còn phải bị hắn khi dễ như vậy? (mimi: cái kiếp làm thụ nó thế đó em ^^)

"Không cần nhìn ta như vậy. Ta sẽ nhịn không được muốn ăn ngươi". Hiên Viên Thiên Hành xuống khỏi người Long Tại Vũ, sợ nếu ghé vào người hắn thì sẽ nhịn không được muốn ăn hắn!

"Ngươi nhiều chuyện". Long Tại Vũ mồm miệng không rõ mở miệng, thuận tiện liếc mắt trắng Hiên Viên Thiên Hành một cái.

"Là ta nhiều chuyện. Ngươi ăn đi. Ăn cho mập một chút!". Sau đó để ta ăn! Bất quá những lời này Hiên Viên Thiên Hành thực thông minh không nói ra.

"Ngươi về sau muốn đem ta làm sao?". Long Tại Vũ đem đồ ăn trong miệng nuốt xuống nhìn Hiên Viên Thiên Hành.

"Cái gì làm sao bây giờ? Đương nhiên là giống như trước a". Hiên Viên Thiên Hành mở miệng: "Không như vậy còn thể thế nào?".

"Vẫn là đến 'Xích Cánh', 'Tuy Dương' đi?". Long Tại Vũ chỉ biết mình không nghĩ đi. Trong lòng không muốn đi đến nơi được gọi là 'Xích Cánh'!

"Đúng vậy! Chuyện này về sau rồi nói! Hiện tại chúng ta ăn cái gì tiếp theo". Hiên Viên Thiên Hành xấu xa cười, tiếp theo hắn chưa có hoàn thành "nghiệp lớn" a!

66. Chương 65

Long Tại Vũ nhàm chán khẽ đảo mắt, Hiên Viên Thiên Hành đang ngủ, hắn giống như vừa không sợ mình chạy trốn cũng không sợ người tập kích!

"Uy, Hiên Viên Thiên Hành". Hừ, lão tử ngủ không được ngươi cũng đừng muốn ngủ ngon!

"Bảo bối, ta không ngại ngươi gọi ta phụ thân hoặc là Hành!". Hiên Viên Thiên Hành cười hì hì mở mắt làm sao còn có nửa điểm buồn ngủ.

"Ngươi như thế nào biết mệnh phách của ta nằm ở chỗ nào?". Long Tại Vũ nhịn xuống xúc động muốn trợn trắng mắt. Gọi hắn phụ thân? Đùa cái gì chứ? Cha của lão tử chính là rồng bay lượn giữa trời!

"Ngọc bội nói cho ta biết!". Hiên Viên Thiên Hành đem khối ngọc bội cầm ở trong tay lẩm nhẩm qua lại: "Nó là ngọc gì? Vì cái gì có ma lực còn có thể nói chuyện?".

"Nó nói cho ngươi?". Long Tại Vũ hú lên quái dị: "Như thế nào có thể?".

"Vì cái gì không có khả năng?". Hiên Viên Thiên Hành đem ngọc bội đến trước miệng, xuyên thấu qua ánh trăng mơ hồ có thể nhìn đến có người nằm ở bên trong!

"Bên trong giống như có người!". Hiên Viên Thiên Hành kinh ngạc mở miệng. Hắn nghĩ mình hoa mắt, dụi mắt nhìn lại, quả nhiên người kia như trước ở bên trong! "Đó là tinh phách của ta!". Long Tại Vũ không tình nguyện mở miệng: "Người kia đem thân thể của ta dùng thần hỏa thiêu hủy, sau đó dùng "Huyết ngọc" đem tinh phách của ta vây ở bên trong. Nếu không như vậy ta cũng sẽ không bị ngươi vây khốn!".

"Người kia? Ngươi nói chính là tàn ảnh kia?". Hiên Viên Thiên Hành không hiểu sao có hảo cảm với tàn ảnh kia, không rõ mình giống như có cảm giác đem tinh phách của Khải nhi vây khốn là chuyện đương nhiên!

"Đúng. Hắn gọi là Đế Hành Thiên, là vua của thiên giới. Bất quá trước kia hắn giống như một bao cỏ! Cũng không biết vì cái gì sau khi sinh bệnh đột nhiên thay đổi thành một người khác!". Long Tại Vũ có chút thương cảm mở miệng. Nếu hắn vẫn là bao cỏ trước kia thì mình tuyệt đối sẽ không bị hắn hấp dẫn! Nhưng không biết vì cái gì, sau khi sinh bệnh Đế Hành Thiên lập tức thay đổi! Hắn bá đạo, không để ý đến ý nguyện của mình mà dám đem mình đưa đến "Lạc Thiên Thai" nhìn cái tiên kiếp gì, còn nói nơi đó thật đồ sộ! Hắn cường đại, trừ bỏ phụ thân hắn là người thứ nhất đem mình bức đến phải nhận thua. Cho dù là Ma Tuyệt cũng không có đem mình bức đến loại tình trạng này được! Hắn ôn nhu, tại thời điểm mình bị tộc nhân mắng châm chọc, là hắn đem mình ôm vào trong ngực an ủi. Tuy rằng rất là ngốc, nhưng ánh mắt hắn tràn đầy sủng nịch, loại ánh mắt này y như ánh mắt của phụ thân! Nhưng hắn cũng tuyệt tình, hắn có thể cười mà đem mình một kiếm xuyên tim, sau đó dùng "Huyết ngọc" vậy khốn tinh phách của mình lại dùng thần hỏa đem thân thể của mình đốt thành tro tàn! Đây là hắn a! Bá đạo là hắn! Cường đại là hắn! Ôn nhu là hắn! Mà vô tình cũng là hắn! Đều làm cho mình mê muội! Nhưng cũng đồng dạng hận hắn!

"Hắn chính là vây khốn tinh phách của ngươi, mà ta lại vậy khốn ngươi toàn bộ!". Hiên Viên Thiên Hành nhìn mặt Long Tại Vũ biến tái, biết hắn suy nghĩ đến người nọ, có chút hờn giận mở miệng. Cho dù hắn với cái tàn ảnh kia có hảo cảm nhưng là không cần thiết phải cùng hắn chia sẻ "đồ vật này nọ" của mình! style="display:inline-block;width:300px;height:250px" data-ad-slot="7309093013"> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});"Chúng ta làm giao dịch thế nào?". Long Tại Vũ hít sâu một hơi, còn thật sự nhìn Hiên Viên Thiên Hành.

“Giao dịch gì?”. Hiên Viên Thiên Hành không giải đích được nhìn Long Tại Vũ. Bọn họ có cái gì để “giao dịch” chứ?

“Ngươi giải trừ khế ước ta giết Đế Hành Thiên sẽ trở lại. Thế nào?”. Hắn vĩnh viễn không thể quên được mình ở giữa thần hỏa đau khổ giãy dụa! Hắn muốn cho Đế Hành Thiên nếm thử loại đau đớn này! Không. Muốn cho hắn càng đau! Đây là hắn nợ mình!

“Không có khả năng. Muốn giết hắn chúng ta cùng đi”. Hiên Viên Thiên Hành không phải là ngốc tử. Hắn biết chỉ cần mình giải trừ khế ước cho dù Khải nhi không trở lại giết mình, Khải nhi cũng sẽ không trở về!

“Ngươi đi để cho hắn giết hả?”. Long Tại Vũ trở mình xem thường. Hắn đi? Hắn ở nhân gian võ công thật là số một số hai! Nhưng ở trước mặt Đế Hành Thiên thì hắn cùng một đứa trẻ sơ sinh không khác nhau mấy! Đế Hành Thiên chỉ cần dùng một ngón tay nhỏ liền giết chết hắn, đến lúc đó mình làm sao bây giờ? Chờ chết a?

“Hắn lợi hại như vậy?”. Hiên Viên Thiên Hành khẩu khí ê ẩm mở miệng. Người mình âu yếm đang ở trước mặt mình nói nam nhân khác lợi hại như thế nào thì cho dù là người nào thì cũng sẽ tức giận đi!

“Nếu không lợi hại thì hắn làm sao làm vua thiên giới! Hơn nữa. Người Long tộc coi trọng cường giả!”. Long Tại Vũ có chút khinh bỉ nhìn Hiên Viên Thiên Hành.

“Trước kia cũng không thấy ngươi thắng qua ta a?”. Hiên Viên Thiên Hành càng thêm không phục. Ngẫm lại thái đội của Khải nhi với mình trước kia, kia không phải bội phục a, căn bản là muốn mạng người a!

“Ngươi rất vô lại”. Long Tại Vũ thực rõ ràng trả lời.

“Khải nhi hiện tại giống như không thể nhúc nhích đi!”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy Long Tại Vũ có chút âm hiểm mở miệng.

“Ngươi muốn làm gì?”. Long Tại Vũ cảnh giác nhìn Hiên Viên Thiên Hành. Nếu hắn hiện tại có thể động phỏng chừng có thể đá Hiên Viên Thiên Hành rất xa.

“Gì sao? Hắc hắc ”. Hiên Viên Thiên Hành xem bộ dáng Long Tại Vũ một bộ “bị người khi dễ” liền nhịn không được phải chọc hắn.

“Ngươi quân tử dùng tài hùng biện (dùng tài ăn nói), tiểu nhân động thủ. Ngươi nếu cảm thấy được mình vẫn là quân tử thì không được đụng ta”. Long Tại Vũ nhìn thấy ánh mắt bồi hồi không ngừng ở trên người mình của Hiên Viên Thiên Hành nhịn không được nuốt nuốt nước miếng. Sớm biết vậy sẽ không cùng tên hỗn đản này đấu võ mồm! (mimi: em vẫn chưa rút ra được bài học kinh nghiệm nào)

“Ta cho tới bây giờ đều không nói mình là quân tử a”. Hiên Viên Thiên Hành cười hắc hắc, suy tư về việc phải như thế nào trừng phạt tiểu hài tử không ngoan này.

“Ta thực vì con dân của Hiên Viên đế quốc mà cảm thấy đau lòng a”. Long Tại Vũ đột nhiên vạn phần tiếc hận nhìn Hiên Viên Thiên Hành.

“Có ý gì?”. Hiên Viên Thiên Hành không hiểu nhìn Long Tại Vũ: “Như thế nào bỗng nhiên lại nói đến con dân của Hiên Viên đế quốc?”.

“Bởi vì bọn họ có một ông vua vừa vô lại, ngu ngốc, lại vừa nhỏ nhen!”. Long Tại Vũ sâu kín mở miệng, vô hạn đồng tình nhìn Hiên Viên Thiên Hành.

Hiên Viên Thiên Hành nghe xong đầu tiên là nhíu mày, rồi sau đó cười đến vẻ mặt quỷ dị mở miệng: “Bảo bối, ngươi chớ quên, ngươi chính là con của ông vua vừa vô lại, ngu ngốc, lại vừa nhỏ nhen này nha!”.

“Ai nhận ngươi là cha? ai nhìn cũng biết ta không phải là con của ngươi. Tóc ta bạc tóc ngươi đen! Mắt ta màu tím mắt ngươi là màu hổ phách! Như vậy làm sao giống!”. Long Tại Vũ khinh thường mở miệng.

“Không phải ngươi nói cái gì chính là cái đó! Mặc kệ nhìn ngươi có khác thế nào ngươi vẫn là con của ta. Cũng chỉ có ta mới có thể sinh ra đứa con xinh đẹp khêu gợi như vậy!”. Hiên Viên Thiên Hành xoa bóp mặt Long Tại Vũ vô hạn tự hào mở miệng. (t/g: là tự kỷ đi!)

“”. Long Tại Vũ xem như hết chỗ nói rồi. Gặp qua những người tự kỷ vẫn chưa thấy ai tự kỷ như vậy!

"Được rồi, đã khuya chúng ta ngủ đi!". Hiên Viên Thiên Hành tại bên người Long Tại Vũ nằm xuống tay chân cùng sử dụng đem Long Tại Vũ ôm vào trong ngực.

"Ngươi ôm ta làm gì?". Long Tại Vũ cả người cứng ngắc bị Hiên Viên Thiên Hành ôm vào trong ngực. Nếu có thể động hắn nhất định không chút do dự một cước đá tới!

"Buổi tối ngọn núi này rất lạnh. Quần áo của ta đều ở trên người ngươi. Đương nhiên phải ôm ngươi ngủ! Hay là Khải nhi nghĩ muốn đông chết phụ thân của mình?". Hiên Viên Thiên Hành nói xong còn không quên ở trên người Long Tại Vũ cọ cọ.

"Vậy ngươi lấy lại đi a. Mau thả ta ra, như vậy rất khó chịu". Long Tại Vũ hổn hển rống giận.

"Hảo thôi. Ngươi nói cái gì chính là cái đó". Hiên Viên Thiên Hành khó có khi nghe lời đem Long Tại Vũ buông ra, động tác thong thả cầm quần áo phi ở trên người. (cởi nhanh)

"Nghe lời như vậy?". Long Tại Vũ hoài nghi nhìn Hiên Viên Thiên Hành. Đáng tiếc ánh trăng mông lung căn bản là không thấy rõ vẻ mặt của hắn!

"Như vậy sẽ ấm áp một chút". Hiên Viên Thiên Hành vẫn chưa cầm quần áo mặc, mà là xoay người đem Long Tại Vũ đặt ở dưới thân, đem trường bào rộng thùng thình đem hai người bao lại.

"Ngươi tên hỗn đản này hảo nặng a!". Long Tại Vũ bị hắn áp như vậy một hồi khó thở, trợn mắt trừng tên đầu sỏ gây nên chuyện này.

"Bên kia có thanh âm ". Hiên Viên Thiên Hành vừa định phản bác chợt nghe đã có truy binh đuổi theo đến đây, lập tức ôm Long Tại Vũ phi thân nhảy đến đỉnh của một tảng đá, lợi dụng cái bóng vừa vặn đem thân hình hai người che khuất.

"Có hay không? Có hay không?". Hiên Viên Thiên Hành mới vừa giấu hảo truy binh liền xông vào, tuần nghi chung quanh một phen, không có nhìn thấy cái gì khả nghi sau đó mới ly khai.

"Hô ". Hiên Viên Thiên Hành nhẹ nhàng thở ra. Hắn còn không nghĩ muốn bị mấy tên lâu la không biết tên này bắt được!

"Đi xa chưa?". Long Tại Vũ nhỏ giọng hỏi.

"Xa. Cho nên ngươi không cần lại lớn tiếng kêu to". Hiên Viên Thiên Hành khe khẽ thở dài, xem ra nơi này không thể ở lâu a!

"Là ngươi chọc ta trước!". Long Tại Vũ không phục mở miệng. Bất quá đem thanh âm áp nhỏ đến thấp nhất!

"Hảo. Là ta không tốt. Hiện tại chúng ta đi xuống, ngươi cần phải ngoan ngoãn nghe lời biết không?". Hiên Viên Thiên Hành không yên tâm dặn dò lại. Nếu Khải nhi lại kêu một lần nữa bọn họ sẽ không có vận khí tốt như vậy!

"Ngươi thực dong dài". Long Tại Vũ cả tiếng mở miệng. Hắn hiện tại mới phát hiện nguyên lai nam nhân cũng có thể dong dài như vậy!

"Hảo. Ta dong dài. Hiện tại chúng ta đi xuống đi". Hiên Viên Thiên Hành cười khổ. Chẳng lẽ ta thực dong dài sao?

Long Tại Vũ không nói. Có lẽ là mình không muốn nhận ôn nhu của Hiên Viên Thiên Hành đi! Bị người tổn thương qua thì trong tiềm thức sẽ kháng cự lại cảm tình có thể sẽ tạo thành thương tổn cho mình, có lẽ hiện tại mình chính là như vậy đi!

"Ngoan ngủ đi!". Hiên Viên Thiên Hành khẽ hôn hạ môi Long Tại Vũ, ngày mai bọn họ còn phải chạy trốn a. Khi nào thì mới có thể yên ổn đây?

"Ai ". Long Tại Vũ hơi hơi thở dài. Phụ thân a, ta là không muốn thật sự đem tâm giao ra. Nếu không vì cái gì bi thương như vậy?

Kế tiếp hai người thật lâu không nói. Thẳng đến khi Long Tại Vũ nghĩ Hiên Viên Thiên Hành đã ngủ, đột nhiên nghe được lời hắn nói lẩm nhẩm: "Bảo bối, ngươi không thích hợp ưu sầu. Thật hy vọng có thể nhìn ngươi thoải mái tươi cười. Rất muốn!".

Tâm Long Tại Vũ run nhè nhẹ. Có người từng giống hắn nói với mình như vậy: "tiểu Vũ nhi của ta, ta hy vọng ngươi có thể luôn vui vẻ như vậy. Mặt của ngươi nên vĩnh viễn mang theo nụ cười vui vẻ!".

Nhưng hắn cũng chính là người đã làm cho hai mắt ta bị bóng ma của thù hận che kín! Chẳng lẽ đây là "khoái hoạt" mà ngươi cho ta sao?

Long Tại Vũ nhìn nhìn Hiên Viên Thiên Hành trên người mình. Thực có lỗi, ước nguyện của ngươi ta không thể làm được!

"Ta sẽ chờ đợi. Đợi cho ngươi chân chính thích thượng ta mới thôi". Hiên Viên Thiên Hành giống như biết ý nghĩ của Long Tại Vũ mở miệng: "Cho nên. Chỉ cần đừng đem ta ở ngoài cửa lòng ngươi, ta cũng là người cũng biết đau xót. Ta chỉ là muốn ở trong lòng ngươi lưu lại thật nhiều dấu vết của ta. Cũng không thể sao?".

"Ngươi thiên quân vương thiên hạ, làm gì phải chấp nhất với ta.

67. Chương 66

Sáng sớm Long Tại Vũ bị tiếng điểu kêu đánh thức, mơ mơ màng màng cảm giác có cái gì đặt ở trên người mình, có chút không hờn giận mở to mắt, đương nhìn đến gương mặt Hiên Viên Thiên Hành khi ngủ không khỏi nhăn lại mi. Lúc này mới nghĩ đến chính mình còn bị vây lại "nằm ngay đơ"!

"Uy. Thật là nặng a. Mau cút ra!". Long Tại Vũ tức giận mở miệng. Hiên Viên Thiên Hành nhĩ lực tốt như vậy, không có khả năng mình tỉnh lại mà hắn còn ngủ!

"Tối hôm qua không phải hảo hảo ngủ thẳng a". Hiên Viên Thiên Hành cười tủm tỉm mở to mắt không có nửa điểm buồn ngủ. Hắn đã sớm tỉnh chính là không muốn mở to mắt mà thôi!

"Ta ta tối hôm qua tóm lại ngươi mau cút dậy thì được rồi". Long Tại Vũ thẹn quá thành giận. Nếu có thể động hắn nhất định không chút do dự cấp tên Hiên Viên Thiên Hành này một cước.

"Hảo. Ta đây đi tìm chút thức ăn! Ngươi nhớ rõ không cần phát ra tiếng biết không?". Hiên Viên Thiên Hành mặc quần áo, có chút lo lắng dặn dò Long Tại Vũ.

"Ta muốn đi theo ngươi". Long Tại Vũ vội vàng mở miệng. Để mình đứng ở sơn động này? Đùa hắn gì chứ?

"Bảo bối. Ngươi nếu thật sự đi theo ta sẽ rất khó làm!". Hiên Viên Thiên Hành bất đắc dĩ thở dài: "Ngươi xem ngươi lại không thể động, ta là muốn đi đánh chút dã thực rất nhanh sẽ trở lại. Ngươi không cần lo lắng".

"Lão tử mới không có lòng thanh thản mà đi lo lắng cho ngươi na! Là là ta không thể rời đi ngươi quá xa". Long Tại Vũ rất muốn phát điên, chẳng lẽ hắn không biết mình không thể rời đi hắn hơn trăm bước sao?

"Vì cái gì?". Hiên Viên Thiên Hành hơi hơi sửng sốt. Cái gì kêu không thể rời đi mình quá xa?

"Ngươi không biết? Ngươi cư nhiên không biết? Trời ạ!". Long Tại Vũ thật sự phát điên. Hắn không biết định ra khế ước sẽ có hậu quả gì mà còn dám làm như vậy! Trời ạ. Trong đầu hắn rốt cuộc chứa cái gì? Hắn cũng không sợ đem mình hại chết?

"Cho nên mới muốn ngươi nói cho ta a". Hiên Viên Thiên Hành gượng gượng một tiếng. Không biết cũng không phải là lỗi của mình, cái thần thú bảo hộ kia không nói cho mình biết a!

"Quên đi. Ta ngay cả khí lực tức giận đều không có". Long Tại Vũ hữu khí vô lực mở miệng: "Ngươi dùng huyết của mình che lại mệnh phách của ta, như vậy ta sẽ không thể rời đi ngươi hơn trăm bước. Hiện tại đã biết rõ đi!".

"Vậy một khi ly khai sẽ ra sao?". Hiên Viên Thiên Hành ánh mắt mạnh sáng ngời. Không thể rời đi mình hơn trăm bước, đó không phải là nói hắn chỉ cần không khai trừ khế ước kia thì Khải nhi sẽ không thể rời khỏi hắn sao?

"Nhẹ thì không thể động đậy, nặng thì hôn mê bất tỉnh". Long Tại Vũ không tình nguyện mở miệng. Thật sự là không hay ho, chính mình còn không có làm chuyện gì đã bị hắn vây khốn.

"Thật sự?". Hiên Viên Thiên Hành hoài nghi nhìn Long Tại Vũ, có chuyện như vậy? Chẳng lẽ là hắn nghĩ muốn đem mình ly khai sau đó lại lưu lại?

"Chủ nhân, là thật". "Huyết ngọc" thay thế Long Tại Vũ trả lời: "Hắn không có nói sai".

"Nó?". Long Tại Vũ nghe được thanh âm hơi hơi sửng sốt. Thật sự có thể nói, vậy trước kia vì cái gì không phát hiện?

"Vậy làm sao bây giờ? Ta cuối cùng không thể mang theo Khải nhi đi kiếm ăn đi?". Hiên Viên Thiên Hành có chút đau đầu. Nếu ôm Khải nhi để đi thì thực phiền toái! Còn phải đề phòng truy binh.

"Chủ nhân, ngươi đem ta đặt ở phía trên hắn". "Huyết ngọc" bắt đầu tản mát ra nhiệt lượng.

"Nga". Hiên Viên Thiên Hành nghi hoặc đem "Huyết ngọc" đặt ở phía trên Long Tại Vũ.

"Đem nó lấy ra ". Long Tại Vũ hoảng sợ nhìn thấy khối ngọc bội. Trước kia nó cũng là như vậy đem mình vây ở bên trong chết cháy!

"Ta sẽ không làm gì ngươi". "Huyết ngọc" tản mát ra ánh sáng nhu hòa, vừa vặn đem Long Tại Vũ bao ở trong.

"Như vậy thật sự không thành vấn đề?". Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy ánh sáng nhàn nhạt bao phủ trên người Long Tại Vũ, Thật sự làm như vậy thì được rồi?

"Hiện tại trừ bỏ chủ nhân không ai có thể nhìn thấy hắn. Bất quá chủ nhân phải nhanh trở về, ta hiện tại năng lực chống đỡ không được lâu lắm". "Huyết ngọc" thanh âm có chút suy yếu truyền đến, hiện tại nó còn quá yếu, không thể chống đỡ kết giới trong thời gian dài.

"Ta rất nhanh sẽ trở lại. Ngươi phải kiên trì một chút". Hiên Viên Thiên Hành gật gật đầu, vội vàng đi tìm đồ ăn.

"Nha bên này có hơi thở của hắn ". Hiên Viên Thiên Hành mới vừa đi ra khỏi động liền tiến vào hai người! Hẳn được gọi là "người"!

Như thế nào là bọn hắn? Long Tại Vũ nhìn thấy hai "người", hai mắt hận không thể phun ra hỏa. Chính là hai cái ngu ngốc đem mình mạc danh kỳ diệu đưa đến nơi này!

"Kỳ quái. Rõ ràng có thể cảm giác được hơi thở của tiểu quỷ kia ngay tại nơi này a! Ủa sao không có ai vậy?". Phong lầm bầm lầu bầu mở miệng. Phía sau hắn Nha thủy chung không thay đổi gương mặt vạn năm băng sơn!

Tại thời điểm Long Tại Vũ nghe được cái câu "tiểu quỷ kia", trong lòng hung hăng run lên. Lập tức rất muốn ôm mặt khóc thét. Ta sẽ không xui xẻo như vậy? Vì cái gì phải ở trong này nhìn đến hai cái vạn năm ôn thần? Vừa mới như thế nào lại không phát hiện ra bọn hắn?

"Nhất định ở trong này. Hoặc là ẩn nấp rồi, hoặc là bị người ẩn nấp rồi!". Nha đánh giá mọi nơi trong sơn động.

Nhìn không thấy ta nhìn không thấy ta Long Tại Vũ nhắm mắt lại ở trong lòng cuồng niệm "Ẩn thân chú". Chỉ cần không cần bị hai cái ôn thần này nhìn thấy bắt ta làm gì cũng được!

Bất quá ông trời vẫn luôn cùng Long Tại Vũ đối nghịch. Hoặc là thần tiên trên trời hôm nay tập thể nghỉ lễ! Đang lúc hắn ở trong lòng liều mạng cầu nguyện, cảm giác ánh sáng bao phủ trên người mình dần biến

mất thiên ngay cả ngươi cũng muốn ngoạn ta sao? Long Tại Vũ hai mắt rưng rưng nhìn thấy "Huyết ngọc" không thể khống chế rơi trên mặt đất. Ngay sau đó hắn nghe được một đạo lời nói cơ hồ làm cho mình hộc máu: "A. Ta nói thôi. Hôn nhẹ tiểu Vũ nhi nhất định ở trong này! Cha ngươi đâu? Tiểu mỗi ngày (đây chắc là gọi anh Hành) đâu? Di, như thế nào không phản ứng? Oa tiểu bảo bối của ta vẫn là đáng yêu như vậy!".

Phong b.ổ nhào đến trên người Long Tại Vũ ôm, hoàn toàn không phát hiện đến biểu tình muốn tự sát của hắn!

"Đem hắn lấy ra đi ". Long Tại Vũ ánh mắt mang lệ nhìn về phía Nha. Hy vọng hắn có thể giúp mình. Chỉ biết bọn họ là ôn thần. Từ nhỏ liền cảm thấy như vậy!

"Hắn chính là rất nhớ ngươi". Nha không chút nào để ý đến bên cạnh bọn họ ngồi xuống, cầm lấy khối "Huyết ngọc" kia cẩn thận nghiên cứu.

"Vậy cũng trước đem hắn lấy ra được không?". Long Tại Vũ nhìn thấy Phong không ngừng mấp máy trên người mình. Nếu hắn hiện tại có thể động nhất định một chưởng chụp chết hắn! Đương nhiên phải ở thời điểm Nha không có!

"Tiểu Vũ nhi hảo tuyệt tình a! Chúng ta nói như thế nào cũng là một ngàn năm không gặp a. Ngươi cư nhiên đối ta như vậy!". Phong ai oán nhìn Long Tại Vũ, coi như hắn làm chuyện gì thật có lỗi!

Thấy hắn? Chê cười! Người hắn tối không nghĩ muốn gặp chính là bọn họ! Ở thời điểm mình còn là Long đản (trứng rồng), hai vị này cư nhiên nói muốn đem mình ăn sống hay là chử nước! Chờ sau khi mình sinh ra thì càng thảm hại hơn. Trở thành món đồ chơi của bọn họ.

"Các ngươi rốt cuộc đến để làm gì?". Long Tại Vũ cắn chặt răng, không ngừng nói với chính mình, nhẫn! Nhất định phải nhẫn! Nếu chính mình thật sự mắng bọn họ nhất định bị Nha thu thập! Ô ô Hiên Viên Thiên Hành ngươi như thế nào còn chưa có trở về? Cho dù vậy cũng hơn là rớt ra hai cái ôn thần này a!

"Từ một ngàn năm trước hơi thở của ngươi đột nhiên biến mất, chúng ta không khi nào ngừng tìm kiếm ngươi. Hiện tại thật vất vả ngửi được khí tức của ngươi liền vội vàng tìm đến đây!". Phong như trước không có đứng dậy, còn thực tự hiểu tìm nơi thoải mái nằm úp sấp xuống.

"Không cần các ngươi tìm ta cũng biết trở về! Uy. Nha, đem lão bà của ngươi lôi đi a!". Long Tại Vũ hổn hển nổi giận gầm lên một tiếng. Người kia rốt cuộc phải ở trên người mình ngốc tới khi nào a?

"Ngươi, vừa mới bảo ta cái gì?". Nha ánh mắt mị lên. Là người biết hắn thì đều biết đây là điềm báo hắn tức giận.

Gọi là gì? Long Tại Vũ sửng sốt một chút, cẩn thận tưởng tượng. Tao nguy rồi gọi sai!

"Nha không cần dọa phá hư tiểu bảo bối của ta!". Phong quay đầu lại đối Nha mỉm cười. Nhưng Nha biết Phong là đang bao che! Đành phải phẫn nộ trừng mắt liếc Long Tại Vũ một cái rồi đem mặt chuyển hướng nơi khác!

"Các ngươi đang làm cái gì?".

68. Chương 67

Hiên Viên Thiên Hành vẻ mặt ngoan lệ nhìn thấy một màn trước mắt. Bảo bối của hắn bị một nam nhân áo trắng đặt ở dưới thân, mà bên cạnh còn có một người canh chừng! Lập tức tức giận xanh cả mặt.

"Di? Không phải tiểu mỗi ngày?". Phong nghi hoặc đứng dậy. Hắn còn tưởng rằng tiểu Vũ nhi cùng tiểu mỗi ngày cùng một chỗ na!

"Không nhất định". Nha cũng đứng dậy, đem ngọc bội hướng Hiên Viên Thiên Hành thảy tới: "Này là của ngươi. Rất yếu a!".

"Các ngươi là ai?". Hiên Viên Thiên Hành tuy rằng bắt được ngọc bội, nhưng Nha dùng lực đạo rất lớn, đưa hắn đẩy lui vài bước. Thật là người lợi hại a!

Phong ngạc nhiên nhìn chằm chằm Hiên Viên Thiên Hành, sau đó ở bên tai Nha nhỏ giọng nói thầm một trận mới mở miệng: "Ngươi cùng hắn có quan hệ gì?".

"Con ta ". Hiên Viên Thiên Hành nghĩ nghĩ lại bỏ thêm một câu: "Cũng là vợ!".

Này ngu ngốc! Long Tại Vũ (QT ghi là Hiên Viên Thiên Hành, chắc là t/g ghi nhầm, ta tự ý sửa ^^)nhịn không được trở mình xem thường.

"Như vậy a!". Phong cười trộm một tiếng, thân hình vi thiểm đã đến bên người Hiên Viên Thiên Hành.

"Ngươi ". Hiên Viên Thiên Hành cả kinh vội vàng ra tay, rốt cuộc là mình khinh địch hay là đối thủ quá mạnh? Chính mình hoàn toàn không thấy được động tác của hắn mà hắn đã tới phía sau, nếu hắn muốn giết mình phỏng chừng hiện tại mình đã muốn là người chết!

"Đừng khẩn trương". Phong chính là một bàn tay liền đỡ tất cả công kích của Hiên Viên Thiên Hành.Taykia thì khẽ vuốt hạ ngực hắn: "Quả nhiên a ".

Quả nhiên cái gì? Hiên Viên Thiên Hành cùng Long Tại Vũ phi thường khó hiểu, hắn vừa nói gì?

Phong lại ở bên tai Nha nói một trận, cái này ngay cả Nha ánh mắt cũng trở nên nhu hòa.

Cái này càng làm Hiên Viên Thiên Hành cùng Long Tại Vũ thêm mạc danh kỳ diệu. Nhất là Long Tại Vũ, hắn chưa từng thấy qua Nha cái dạng này! Trong ấn tượng Nha giống như vẫn đều là lạnh như băng, đối ai đều thực nghiêm khắc a! Hôm nay vì cái gì

"Nha, là ngươi đến hay là ta đến?". Phong hiện tại nhìn Hiên Viên Thiên Hành ánh mắt giống như là một con lang đói bụng vài ngày đột nhiên nhìn thấy một con tiểu dương mỹ vị mà dâng lên lửa nóng!

"Ngươi tới đi". Nha đem Long Tại Vũ ôm lui về phía sau vài bước, đứng xa xa nhìn Phong.

"Ta phải bắt đầu rồi". Phong đối Hiên Viên Thiên Hành trát trát nhãn tình, ngồi xổm xuống vẽ trên mặt đất một bức tranh đồ án kỳ quái.

"Cái gì?". Hiên Viên Thiên Hành rất là buồn bực nhìn Phong. Hai người này xảy ra chuyện gì? Bọn họ không phải là địch nhân sao?

"Lập tức thì tốt rồi". Phong trên mặt đất không ngừng vẽ tranh. Đợi bức tranh của hắn hảo thì trên đồ án kỳ quái cùng biến lên bốn người ở trước mặt.

"Cái gì vậy?". Hiên Viên Thiên Hành bị tình hình trước mắt làm kinh hách. Không khỏi nhắm mắt lại, tự nhiên không có nhìn đến biểu tình của Phong có chút quỷ dị!

"Hiện tại bắt đầu rồi". Phong khẽ cười một tiếng, đột nhiên thân thủ đem Hiên Viên Thiên Hành đổ lên ở giữa đồ án.

"Làm gì? Ngô ". Hiên Viên Thiên Hành đột nhiên thống khổ che đầu, là cái gì đột nhiên tiến đến trong đầu mình?

"Ngươi đang làm cái gì a?". Long Tại Vũ lo lắng mở miệng. Đó là trận pháp gì? Vì cái gì Hiên Viên Thiên Hành lại thống khổ như vậy? Chính là đầu của mình có hơi hơi đau!

"Không cần lo lắng. Hắn hiện tại là thân thể phàm nhân, ta chỉ là giúp hắn thay một một chút thân thể mà thôi. Bất quá không thể làm hắn biến thành bộ dáng trước kia. Nhưng ít nhất có thể vận dụng một ít pháp lực là được". Phong có chút khẩn trương nhìn Hiên Viên Thiên Hành trong trận, hắn cũng là lần đầu tiên ngoạn loại trận pháp này, cũng không biết hiệu quả thế nào là được!

Hiên Viên Thiên Hành thống khổ ở trong trận quay cuồng, văn tự liên tiếp tựa như vật còn sống tiến vào trong đầu hắn. Rốt cuộc là dạng trận pháp gì? Vì sao lại thống khổ như vậy?

Ước chừng qua một nén hương, ánh sáng trong trận dần nhạt đi, quần áo Hiên Viên Thiên Hành đã muốn ướt đẫm.

“Uy, ngươi thế nào?”. Long Tại Vũ rất muốn chạy tới nhìn xem. Nhưng thân thể lại không cho phép! Hiện tại cảm giác trên người giống như không còn cứng ngắc, nhưng vẫn là không thể nhúc nhích!

“Không có việc gì”. Hiên Viên Thiên Hành ngoài ý muốn mở miệng. Hiện tại hắn cảm giác cái loại đau đầu này tương phản thực thoải mái!

“Vậy là tốt rồi. Ta lần đầu tiên vận dụng loại trận pháp này không biết hiệu quả như thế nào, hiện tại xem ra cũng không tệ lắm a!”. Phong khoa trương mở lớn miệng, một bộ biểu tình “Ta là thiên tài”!

Long Tại Vũ cùng Hiên Viên Thiên Hành trên mặt đồng thời xuất hiện mấy cái hắc tuyến. Hoàn hảo là thành công. Nếu không thành công sẽ thế nào?

“Các ngươi rốt cuộc là ai?”. Hiên Viên Thiên Hành tới lúc này hiểu ra. Tên ngu ngốc này cùng khối băng kia rốt cuộc cuộc từ đâu tới?

“Chúng ta sao?”. Phong chỉ chỉ mình cùng Nha.

“Đúng”. Hiên Viên Thiên Hành rất muốn học Long Tại Vũ trở mình xem thường. Nơi này trừ bỏ bọn họ còn có thể hỏi ai? Nói hắn ngu ngốc thật sự là không oan uổng hắn!

“Chúng ta là ông nội, bà nội của Tiểu Vũ nhi!”. Phong đương nhiên mở miệng.

“Ông nội, bà nội ”. Hiên Viên Thiên Hành trong đầu nháy mắt đường ngắn. Có chút nói lắp mở miệng: “Nam nam cũng có thể có thể làm bà nội?”.

“Tiểu Vũ nhi giải thích cho hắn nghe”. Nha đem Long Tại Vũ ném đến chỗ tên ngốc Hiên Viên Thiên Hành kia.

“Cẩn thận”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy Long Tại Vũ bị Nha thảy đến vội vàng tiếp. Kết quả chính là hai người đồng thời mất thăng bằng, cùng đất mẹ hôn môi thân mật!

“Ngươi nha ”. Long Tại Vũ vựng vựng hồ hồ ngã vào người Hiên Viên Thiên Hành. Hắn chỉ biết chỉ cần gặp phải hai cái ôn thần này sẽ không gặp chuyện tốt!

“Không có việc gì đi?”. Hiên Viên Thiên Hành vội vàng đem Long Tại Vũ nâng dậy. Kiểm tra lại, đồng thời trong lòng thầm nghĩ: hai người kia thật là “ông nội, bà nội” của Khải nhi?

“Không có việc gì”. Long Tại Vũ bất đắc dĩ mở miệng: “Lúc ta là con rắn không thể biến thân mỗi ngày đều bị bọn họ hai người trộm đem ra ngoài ngoạn. Cũng chính là theo khi mỗi ngày ta bị quẳng đi! Làm cho ta được “Phúc” mỗi ngày mang theo thương thế trở về!”. (Chém gió)

“”. Hiên Viên Thiên Hành không nói gì nhìn hai “người” kia. Này thật sự là ông nội, bà nội sao?”.

“Được rồi, được rồi. Ngươi mau giải thích cho hắn nghe a!”. Phong có chút vội vàng xao động mở miệng: “Ta còn muốn ăn đồ vật này nọ nột!”.

“Ai. Ngươi không phải có thể không ăn đồ vật này nọ sao? Bà nội!”. Long Tại Vũ vạn phần bất đắc dĩ mở miệng. Rõ ràng niên kỉ đều lớn như vậy còn giả bộ thành mấy tuổi!

“Bà nội?”. Hiên Viên Thiên Hành dùng sức nhìn chằm chằm Phong: “Hắn là nam đi?”.

“Đúng vậy!”. Long Tại Vũ hữu khí vô lực mở miệng: “Hắn gọi Phong, bản thể là cửu vĩ mị hồ phong hồ. Loại hồ này trời sinh có một năng lực, tối khủng bố chính là bọn họ có thể chuyển đổi giới tính. Cứ như vậy! Người này là ông nội của ta. Cũng chính là Long vương long tộc tiền nhiệm. Từ sau khi cha ta tiếp nhận chuyện của Long tộc thì bọn họ liền “bỏ trốn”! Nếu không phải cha ta luôn truy đuổi, ta đã bị bọn họ xem như món đồ chơi mà buộc mang đi rồi!”.

“Cáp ”. Hiên Viên Thiên Hành cười gượng một tiếng, không dấu vết ôm Long Tại Vũ lui về phía sau vài bước. Bọn họ sẽ không muốn mang bảo bối đi đi?

69. Chương 68

"Ngươi yên tâm. Hiện tại ngươi đem hắn tặng ta, ta cũng không muốn". Phong nhìn thấy Hiên Viên Thiên Hành đích động tác trở mình xem thường. Hiện tại bọn họ mới không cần tiểu quỷ này đến quấy rầy thế giới của hai người bọn họ na! (mimi: anh là vạn năm băng sơn thiệt sao? Mất hình tượng wa')

"Nga" Hiên Viên Thiên Hành như trước không ngừng cảnh giác ôm Long Tại Vũ. Ai biết bọn họ nói chuyện có giữ lời không a?

"Cái kia, các ngươi không trở về long tộc?". Long Tại Vũ nhớ lại Ma Tuyệt nói hiện tại long tộc một mảnh hỗn loạn, ông nội thân là vua tiền nhiệm long tộc không phải nên trở về chủ trì đại cục sao?

"Về nơi đó làm gì?". Phong khó hiểu nhìn Long Tại Vũ: "Chúng ta đã hai ngàn năm không trở về, hiện tại về làm gì?".

"Cái kia. Cái Ma Tuyệt kia nói long tộc hiện tại thực hỗn loạn". Long Tại Vũ rất muốn té xỉu. Chẳng lẽ bọn họ một chút cũng không quan tâm chủng tộc của mình?

"Thật sự?". Phong hai mắt sáng ngời. Xoay người liền lôi kéo Nha đi ra ngoài: "Chúng ta đi nhanh đi, nơi đó nhất định thực náo nhiệt!".

"Chậm một chút. Không cần gấp". Nha rất muốn học Long Tại Vũ trợn mắt trắng. Cá tính của Phong vẫn chưa thay đổi a!

"Hô. Thật tốt quá. Rốt cục đi rồi". Nhìn thấy hai người hoàn toàn biến mất Long Tại Vũ không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Nếu hai người này một mực ở nơi này nói không chừng hắn sẽ tức chết! Khiến cho hai cái lão xương ôn thần này đi chơi thì tốt lắm!

"Di. Khải nhi đầu của ngươi có thể động". Hiên Viên Thiên Hành kinh hỉ nhìn đầu Long Tại Vũ.

"Ách ". Long Tại Vũ nghe xong đầu tiên là sửng sốt, rồi sau đó tựa đầu tả hữu đong đưa: "Thật sự da. Thật tốt quá". Chỉ cần đầu có thể động vậy tứ chi hẳn là cũng nhanh.

"Chúng ta qua một hai ngày là có thể đi rồi". Hiên Viên Thiên Hành sắp sửa đặt Long Tại Vũ lên trên mặt đất, làm cho chính hắn dựa vào thạch bích ngồi.

"Ân". Long Tại Vũ khó được lộ ra tươi cười.

"Đúng rồi. Cái trận vừa rồi là làm gì?". Hiên Viên Thiên Hành chuẩn bị điểm tâm thuận miệng hỏi.

"A? Không biết a". Đối với cái trận vừa rồi, Long Tại Vũ cũng mạc danh kỳ diệu. Ai biết kia là cái điểu trận gì a!

Hiên Viên Thiên Hành hơi hơi sửng sốt. Theo sau cười khổ. Nói như vậy không chừng ngày nào đó chính mình phải chết cũng không biết là chết như thế nào!

"Ngươi hỏi khối ngọc bội chết tiệt kia. Nói không chừng nó sẽ biết!". Mỗi khi nhắc tới khối ngọc bội kia Long Tại Vũ chính là một bộ biểu tình muốn đem nó "thiên đao vạn mã".

"Nó không có động tĩnh gì!". Hiên Viên Thiên Hành buồn bực lẩm nhẩm nhìn ngọc bội, thật sự là lúc dùng đến nó nó ngược lại không nhúc nhích!

"Quên đi". Long Tại Vũ vô lực lắc lắc đầu. Thật là, thật là tử ngọc bội đã làm mình chết cháy như thế nào lại đình công?

Hiên Viên Thiên Hành khẽ cười một tiếng, hướng trên người mình sờ soạng vài cái lấy mấy cái ám túi, cũng không có tìm được cái mình muốn tìm, không khỏi nhíu hạ mi. Chẳng lẽ mình đem đá lửa đánh mất?

"Khải nhi trên người có đá lửa hay không?". Hiên Viên Thiên Hành tìm nửa ngày cũng tìm không được, trong lòng biết là đã đánh mất, vội vàng hỏi Long Tại Vũ.

"Ta lấy nó làm gì!" Long Tại Vũ liếc mắt trắng Hiên Viên Thiên Hành một cái. Đá lửa nặng như vậy hắn sẽ không để ở trên người!

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thịt thỏ đã chuẩn bị tốt nhăn lại mi. Chẳng lẽ bọn họ phải ăn sống? (ăn nào ăn nào Cầm chân thỏ lên, ngậm xuống ….. máu bay tung tóe)

“Ta như thế nào biết”. Hỏi hắn cũng bằng thừa.

“Ai ”. Hiên Viên Thiên Hành than nhẹ một tiếng, thật là ngay cả thực vật cũng không ăn được!

“Nếu có thể nhóm lửa thì tốt rồi”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy hai tay nghĩ thầm, rằng có phải hay không có thể dùng nội lực đem thịt thỏ nướng cháy?

“Ngươi ngươi tay ngươi có hơi nước ”. Long Tại Vũ đột nhiên trợn to hai mắt nhìn hai tay Hiên Viên Thiên Hành.

“A?”. Hiên Viên Thiên Hành phục hồi tinh thần lại, quả nhiên phát hiện hai tay mình có thể nướng chín thịt thỏ. Nhưng vẫn không cảm thấy nóng!

“Tại sao có thể như vậy?”. Hiên Viên Thiên Hành dùng sức vào hai tay, lại phát hiện nhiệt không giảm ngược lại càng ngày càng nhiều!

“Ngươi không đau sao?”. Long Tại Vũ rất muốn chạy tới nghiên cứu nghiên cứu, chẳng lẽ là do trận pháp của Phong?

“Không cảm giác!”. Hiên Viên Thiên Hành sắp sửa giơ tay lên trước mắt nghĩ muốn cẩn thận quan sát một chút. Đúng lúc này hai tay của hắn đột nhiên dấy lên ngọn lửa.

“Oa ”. Hiên Viên Thiên Hành bị ngọn lửa đột ngột này dọa kinh hách, vội vàng dùng sức vỗ hai tay lại, muốn ngọn lửa này theo trên tay biến mất.

“Ngươi đừng khẩn trương”. Long Tại Vũ nhìn thấy Hiên Viên Thiên Hành giơ chân bất đắc dĩ mở miệng: “Ngươi hiện tại có cảm giác gì?”.

“Cảm giác?”. Hiên Viên Thiên Hành ngừng lại, nhìn hai tay mình sững sờ: “Ngô ân cái kia ”.

“”. Long Tại Vũ mặt không khỏi đen vài phần. Người này thật sự là làm cho người ta không nói được lời nào!

“Giống như không có cảm giác gì!”. Hiên Viên Thiên Hành còn thật sự suy nghĩ thật lâu mới cười mỉa mở miệng.

Long Tại Vũ trở mình xem thường, còn thật sự nghĩ lâu như vậy mới trả lời, câu nói đầu tiên lại nói như vậy?

“Cũng không biết có thể hay không nướng con thỏ?”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy “ngọn lửa” trên tay không hề có độ ấm, đưa tay phóng tới chỗ con thỏ, ngay trong nháy mắt con thỏ hóa thành tro tàn. (mimi: rồi, hết ăn) (beta: chơi ngu có thưởng))

“Như thế nào có thể?”. Long Tại Vũ khó có thể tin nhìn hai tay Hiên Viên Thiên Hành. Là thần hỏa! Vì cái gì hắn có thể dấy lên thần hỏa?

“Khải nhi?”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy vẻ mặt Long Tại Vũ hoảng sợ rất là khó hiểu, này rốt cuộc là cái dạng gì ngọn lửa có thể làm cho Khải nhi bị thành như vậy?

“Là là thần hỏa thần hỏa đem ta làm chết cháy. Vì cái gì ngươi có thể có được? Phong rốt cuộc đang làm cái gì?”. Long Tại Vũ có chút bệnh tâm thần tê rống.

“Thần hỏa?”. Hiên Viên Thiên Hành lăng lăng mở miệng. Thử đưa tay thượng ngọn lửa hoàn toàn đánh tan.

“Đúng”. Long Tại Vũ có chút thất thần nhìn ngọn lửa trên tay Hiên Viên Thiên Hành biến mất, vì cái gì vẫn không thể đào thoát cái loại tuyệt vọng bị giam cầm này? Vì cái gì?

“Ngoan”. Hiên Viên Thiên Hành chờ sau khi ngọn lửa hoàn toàn biến mất nhẹ ôm lấy Long Tại Vũ: “Ta sẽ không thương tổn ngươi! Tin tưởng ta!”.

"Ngươi muốn ta như thế nào tin tưởng?". Long Tại Vũ khóe miệng hơi châm chọc mở miệng: "Là tin tưởng ngươi sẽ không đánh gảy gân chân ta hay là tin tưởng ngươi không bức ta định ra khế ước?".

"Kia chính là phương pháp lưu lại ngươi. Ngươi luôn làm cho ta khó có thể nắm lấy, tựa như chỉ cần ta buông lỏng tay ngươi sẽ vô tung vô ảnh! Cho nên ta mới có thể không màng hết thảy mà lưu lại ngươi! Mặc kệ trước kia hay là tương lai, ta cũng sẽ không hối hận, ta vĩnh viễn sẽ không buông tay cho dù lại phải thương tổn ngươi!". Ánh mắt Hiên Viên Thiên Hành làm cho Long Tại Vũ có loại xúc động muốn chạy trốn. Cái nhìn của hắn tựa như lão hổ hung ác thị huyết khi nhìn con mồi. Đó là một loại tuyệt vọng phát ra từ nội tâm! Làm cho người ta không rét mà run!

70. Chương 69

"Cáp. Thật sự là không nghĩ tới a. Sự hung ác của ngươi cùng "người kia" khi lộ ra thì càng hơn hắn a! Nhưng ". Long Tại Vũ có chút thê lương cười cười, chưa đem câu nói kế tiếp nói ra khỏi miệng. Nhưng vì cái gì vẫn muốn thương tổn ta? Ta lại làm sai cái gì?

"Ta chỉ là rất thích ngươi". Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy Long Tại Vũ tươi cười rất là chói mắt. Là ta làm cho hắn lộ ra loại vẻ mặt này sao? Hay là "người kia" trong miệng hắn?

"Cáp cáp cười một cái "lấy tên là yêu" a!". Long Tại Vũ châm chọc cười cười: " Lấy danh nghĩa này còn lần lượt thương tổn người khác chính là "thích" của ngươi? Cái gì cảm tình? Cái gì thích? Cái gì yêu? Đều là gặp quỷ thôi! Lão tử không tin!".

"Ngươi đã bị thương tổn sâu như thế?". Hiên Viên Thiên Hành hơi hơi thở dài. Vì cái gì mình không gặp được hắn sớm một chút?

"Sâu cái gì?". Long Tại Vũ hung hăng trừng mắt nhìn Hiên Viên Thiên Hành liếc mắt một cái. Người này thật sự là càng ngày càng làm cho người ta chán ghét!

"Hảo. Cùng ta không quan hệ". Hiên Viên Thiên Hành nhẹ nhàng lắc đầu. Vẫn là quá nhanh sao?

"Vốn chính là. Ta phải nghỉ ngơi, ngươi không cần nói nữa". Long Tại Vũ nhắm hai mắt lại không hề để ý tới Hiên Viên Thiên Hành.

Hiên Viên Thiên Hành bình tĩnh nhìn Long Tại Vũ một hồi lâu mới xoay người đùa nghịch một con thỏ khác. Lần này thông minh không có trực tiếp lấy ngọn lửa trên tay nướng con thỏ, mà là châm củi đốt. Sau đó chờ ngọn lửa trên tay biến mất lại đi quay con thỏ!

Long Tại Vũ nhắm mắt lại không biết là ngủ chưa? Hiên Viên Thiên Hành máy móc chuyển động bắt tay vào làm thỏ không biết suy nghĩ cái gì?

"Ngô ". Long Tại Vũ đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, có chút thống khổ nhăn lại mi.

"Làm sao vậy?". Hiên Viên Thiên Hành phục hồi tinh thần thần vội vàng bỏ lại con thỏ trong tay, đi đến trước mặt Long Tại Vũ.

"Đau quá ". Long Tại Vũ sắc mặt đột nhiên trắng bệch, bên trong tử mâu (con ngươi tím) lộ vẻ thống khổ!

"Khải nhi, ngươi rốt cuộc làm sao vậy?". Hiên Viên Thiên Hành không biết phải làm sao đỡ lấy hai vai Long Tại Vũ.

"Buông tay ". Long Tại Vũ không biết như thế nào phá tan thân thể hạn chế, một phen đẩy ra Hiên Viên Thiên Hành, chính mình hai tay che ngực trên mặt đất không ngừng quay cuồng.

"Khải nhi, rốt cuộc đau làm sao? Sao lại thế này?". Hiên Viên Thiên Hành lo lắng ôm lấy Long Tại Vũ đang càng phát ra thống khổ, vừa mới hoàn hảo như thế nào đột nhiên liền biến thành như vậy?

"Lòng ta đau quá đau quá ". Long Tại Vũ coi như cứu mạng rơm rạ bắt lấy bả vai Hiên Viên Thiên Hành.

“Đau lòng? Là làm sao?”. Hiên Viên Thiên Hành khoát lên mạch tượng của Long Tại Vũ, nhưng không phát hiện dị thường.

“Đau quá ”. Long Tại Vũ cả người run rẩy lợi hại, càng thêm dùng sức bắt lấy Hiên Viên Thiên Hành, móng tay phá hư quần áo hắn, mơ hồ có máu loãng chảy ra!

“Không trúng độc a! Rốt cuộc sao lại thế này?”. Hiên Viên Thiên Hành không để ý tới Long Tại Vũ hai tay chộp vào vai mình, lo lắng bất lực ôm chặt hắn!

“Ngô đau quá ”. Long Tại Vũ dùng sức ngăn chặn ngực, là cái gì? Vì cái gì trong lòng có cảm giác bị xé rách tạo nên thống khổ?

Hiên Viên Thiên Hành lo lắng chặt chẽ ủng trụ Long Tại Vũ. Hắn không có bị thương, cũng không có trúng độc, chẳng lẽ là cổ?

Long Tại Vũ dần dần bình ổn xuống, mấy sợi tóc màu bạc vì mồ hôi dính ở trên mặt, bên trong đôi mắt bởi vì thống khổ mà có chút mê ly. Môi đỏ tươi bị cắn chặt mà nổi lên tơ máu

Hiên Viên Thiên Hành nhịn không được nuốt nuốt nước miếng. Hiện tại Long Tại Vũ nhìn qua rất là mị hoặc! Cái loại này kết hợp thống khổ yếu ớt tạo thành ma mị, làm cho người ta nhịn không được trầm luân, có loại xúc động muốn xông đến sau đó hung hăng làm nhục hắn!

“Ta không sao. Ngươi có thể buông ra”. Long Tại Vũ thanh âm có chút khàn khàn. Hắn cũng không hiểu được vì sao đột nhiên lại thống khổ như vậy?

Hiên Viên Thiên Hành bị ý nghĩ của chính mình làm hoảng sợ, thế nên không nghe thấy Long Tại Vũ nói.

“Uy”. Long Tại Vũ không hờn giận nhăn lại mi, tay phải nâng quyền đánh. Mẹ nó. Nói hắn buông tay còn không buông, thật sự muốn chết!

“Ngô!”. Hiên Viên Thiên Hành ăn đau nhìn Long Tại Vũ: “Tại sao đánh ta?”.

“Lão tử bảo ngươi buông tay!”. Long Tại Vũ cắn răng hung tợn trừng mắt Hiên Viên Thiên Hành. Nha! Cư nhiên hắn giả ngu!

“Ta không có nghe thấy”. Hiên Viên Thiên Hành có chút ủy khuất xoa ứ thanh trên mặt. Ánh mắt ai oán nhìn Long Tại Vũ!

“Ngươi ngươi ”. Long Tại Vũ bị biểu tình ủy khuất của Hiên Viên Thiên Hành, ánh mắt ai oán sợ tới mức rớt một tầng da gà. Này người này hết cứu

“Ngươi trước đi nướng thỏ đi! Đợi lát nữa chúng ta đi”. Long Tại Vũ vô lực mở miệng. Hiện tại mình không điên lên thật sự là kỳ tích!

“Bộ dáng hiện tại của ngươi ”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy Long Tại Vũ hiện tại nhăn lại mi. Nếu như vậy đi ra ngoài nói không chừng sẽ đưa tới càng nhiều người đuổi giết! Ví dụ như hòa thượng với đạo sĩ!

“Bộ dáng ta làm sao?”. Long Tại Vũ khó hiểu nhìn nhìn trên người. Không phải long thân a!

“Ngươi nếu như vậy đi ra ngoài thid sẽ có một ít đạo sĩ, hòa thượng và vân vân đuổi giết!”. Hiên Viên Thiên Hành còn thật sự nhìn Long Tại Vũ: “Ngươi chẳng lẽ nghĩ muốn chúng ta có nhiều người hơn đến đuổi giết?”.

“Có cái gì? Cùng lắm thì tới một người sát một người! Đến một đôi sát một đôi!”. Long Tại Vũ đương nhiên trả lời, trong mắt sát khí chợt lóe rồi biến mất.

Hiên Viên Thiên Hành nhăn lại mi nhìn Long Tại Vũ. Hắn là long, xác nhận là có tính thú, vì sao Khải nhi có thể nói ra nói tàn nhẫn như thế? Chẳng lẽ mạng người ở trong mắt hắn liền đê tiện như vậy sao? (mimi: giống nhau cả thui hà) (beta: anh nói mà anh không ngẫm lại mình)

“Nếu ngươi không thể biến thành bộ dáng trước kia, chúng ta liền không đi ra! Cho dù chết già ở trong này cũng không ra!”.

"Uy, ngươi không cần quá đáng!". Long Tại Vũ hú lên quái dị: "Lão tử như vậy đi ra ngoài sẽ kêu gọi ai khiến phát sinh chuyện gì?".

"Sẽ gọi đến hòa thượng đạo sĩ! Tóm lại ta chính là sẽ không như vậy cho ngươi ra ngoài!". Hiên Viên Thiên Hành ở trong lòng bỏ thêm một câu: Nếu bị gọi là hồ ly tinh thì làm sao bây giờ?

"Hảo. Ăn con thỏ liền biến trở về bộ dáng trước kia!". Long Tại Vũ quát to một tiếng, dõi không hề để ý tới Hiên Viên Thiên Hành! Mà trong lòng thì nghĩ: Có cơ hội lão tử nhất định đem ngươi chỉnh!

Hiên Viên Thiên Hành nhìn Long Tại Vũ bộ dáng có chút tính trẻ con, có chút sủng ái cười cười. Khải nhi vẫn là như vậy hảo!

Ai. Lão cha ta không phải thực bổn (ngốc)? Long Tại Vũ ở trong lòng khóc thét một tiếng. Nghĩ muốn hắn đường đường vương tử long tộc cư nhiên bị một nhân loại quản lý gắt gao! Nếu để cho lão cha hắn biết có thể hay không sẽ lên cơn sốc?

71. Chương 70

Hai người một đường né tránh đi vào chân núi, nếu không phải hai người thông minh phỏng chừng hiện tại đã bị người tìm được rồi! Cái tên thành chủ Than Thở đã thỉnh rất nhiều cao thủ ở trên núi tìm tòi.

"Tốt lắm, rốt cục rời khỏi núi". Hiên Viên Thiên Hành nhẹ nhàng hu (Ôi chao!: thán từ) một tiếng: "Hoàn hảo bọn họ không đuổi theo".

"Ngươi chớ đắc ý. Nói không chừng chờ một lát còn có mai phục chờ chúng ta đến na!". Long Tại Vũ mắt lé nhìn Hiên Viên Thiên Hành.

"Bảo bối. Ta lần đầu tiên phát hiện miệng của ngươi độc như vậy!". Hiên Viên Thiên Hành nhẹ nhàng lắc lắc đầu. Hắn chịu không nổi cái miệng quạ đen của Khải nhi. (Bất độc bất mĩ nhân)

"Đi. Ta là hảo tâm được không". Long Tại Vũ liếc mắt trắng Hiên Viên Thiên Hành một cái: "Ta là muốn ngươi đề cao cảnh giác, không được thả lỏng cảnh giác!".

"Hảo. Phía trước có thôn xóm chúng ta đi nhìn xem. Thuận tiện mua chút lương khô". Hiên Viên Thiên Hành nhìn Long Tại Vũ cười khổ.

"Hảo. Hiên Viên Thiên Hành ngươi có hay không cảm giác nơi này có chút thối a?". Long Tại Vũ dùng sức hút hấp cái mũi, có một cỗ mùi thối. (Ừ, hít đi cưng, đã bảo là thối mà còn cứ ráng hít vào)

"Mùi thối?". Hiên Viên Thiên Hành ngửi ngửi: "Không có mùi gì a! Có phải hay không ngửi nghe lầm rồi?".

"Chẳng lẽ ta ngửi nhầm rồi?". Long Tại Vũ lại hít hít quả nhiên không có mùi gì.

"Đi thôi". Hiên Viên Thiên Hành lôi kéo Long Tại Vũ đi về phía trước, dần dần cảm giác không thích hợp: "Khải nhi, mọi người nơi này đi nơi nào? Vì cái gì ngay cả một bóng người đều không có?".

"Nhìn xem". Long Tại Vũ đi về phía trước vài bước mở ra một căn nhà gần bọn họ nhất. Mà ngay tại thời điểm hắn mở cửa, một đôi móng tay nhỏ dài hướng cổ hắn chộp tới.

"Cẩn thận". Hiên Viên Thiên Hành lôi kéo Long Tại Vũ lui về phía sau vài bước, dưới chân cũng không nhàn rỗi, đem một viên đá hướng trong phòng.

"Đi mau". Long Tại Vũ mở cửa nháy mắt ngửi được mùi thối phát ra. Là thi thối! (xác người thối)

"Bên này, có cái gì?". Hiên Viên Thiên Hành lôi kéo Long Tại Vũ nghĩ muốn đi đường cũ trở về.

"Hẳn là hủ thi!". (thi thể mục nát, thối rữa) Long Tại Vũ sắc mặt có chút tái nhợt. Nếu có cái gì đang thao túng chúng nó thì cái đó chắc hẳn đang ở đó?

"Hủ thi?". Hiên Viên Thiên Hành không giải đích mở miệng: "Nếu hủ thi vì cái gì có thể động?".

"Nha, hiện tại quản nhiều như vậy làm gì? Đi trước nói sau". Long Tại Vũ vội vàng xao động mở miệng: "Quản không được nhiều như vậy. Chúng ta hiện tại tìm không thấy người thao túng chúng nó, đành phải đi trước".

"A ". Hiên Viên Thiên Hành đột nhiên kêu một tiếng sợ hãi, một cái tay hư thối ngầm bắt lấy chân hắn, muốn kéo hắn đi!

"Chết tiệt!". Long Tại Vũ một cước đem cái tay kia đạp vụn đá đi, lại phát hiện hủ thi càng ngày càng nhiều.

Hiên Viên Thiên Hành cảm giác trên đầu mồ hôi lạnh toát ra. Bộ dáng hủ thi rất là đáng sợ. Mỗi người trên người thịt đều đầu đầu hư thối, thậm chí trên người còn có con chuột con kiến.

"Làm sao bây giờ?" Hiên Viên Thiên Hành không có chủ ý. Nếu là một ít cao thủ, hắn có tự tin giết. Nhưng này

"Trước giết hết nói sau. Đánh gãy đầu bọn họ. Mẹ nó, về sau không bao giờ... Nói có mai phục nữa! Cư nhiên là thứ ghê tởm này!". Long Tại Vũ hung tợn nhìn chằm chằm thứ ghê tởm kia, hắn thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy mấy thứ này!

"Trời ạ! Trên người bọn họ đều là thi thối như thế nào đánh? Mấy thứ này là có độc!". Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy hủ xác chết rồi mà trên người còn có độc nhịn không được da đầu run lên.

"Đúng rồi. Hỏa của ngươi? Đó là thần hỏa có thể thiêu hủy hết thảy". Long Tại Vũ đột nhiên nghĩ đến Hiên Viên Thiên Hành có hỏa. Hỏa kia nhất định có thể thiêu hủy mấy thứ này!

"Thật sự có thể?". Hiên Viên Thiên Hành đưa bàn tay lên chậm rãi nhìn nó dấy lên ngọn lửa.

"Thử xem mới biết được a!". Long Tại Vũ dùng nội lực bảo vệ nắm tay đánh vào đầu một đám hủ thi hướng đến!

Hiên Viên Thiên Hành không dám ly khai Long Tại Vũ quá xa, đành phải đi theo chuyển động của Long Tại Vũ: "Khải nhi không cần đi nhanh như vậy. Nếu không giết thứ ghê tởm này xong ngươi lại té xỉu!".

"Nghĩ nhiều như vậy làm gì?". Long Tại Vũ quơ hai tay, dần dần cảm giác tay càng ngày càng nặng. Không được bỏ tay xuống a! Nhất định sẽ bị bầm thây!

"Hai vị hảo! Hai vị có cao hứng với lễ vật của tại hạ không?". Đang lúc hai người đau đầu, hủ thi hướng hai bên tách ra. Một nam nhân cao gầy đi tới.

"Thực thích! Thích đến hận không thể đem ngươi thiên đao vạn quả!". Long Tại Vũ nghiến răng nghiến lợi mở miệng. Con mẹ nó, đừng cho mình bắt được hắn, nếu như bắt được nhất định phải cho hắn hảo hảo nếm thử, chút tư vị bị đánh đến hộc máu!

"Ha ha hai người chậm rãi hưởng thụ đi! Tại hạ chờ các ngươi đến". Người tới âm trầm cười cười: "Nếu các ngươi còn có mệnh để tới!".

"Bắt lấy hắn". Long Tại Vũ phi thân nhảy lên, mắt thấy sẽ đến bên người nam tử kia thì lại bị một đám hủ thi ngăn lại.

"Mẹ nó". Hiên Viên Thiên Hành nhịn không được theo miệng nói ra một câu thô tục. Cứ như vậy khi nào mới có thể giết xong rồi ra ngoài a?

"Wayyyy. Trường hợp hảo đồ sộ a!". Đang lúc hai người liều mạng là lúc một đạo thanh âm trêu tức vang lên.

"Đúng vậy sư phụ. Chúng ta giúp hay không giúp bọn hắn?". Ngay sau đó là một đạo tiếng nói thanh lương của thiếu niên.

"Gấp cái gì? Lão tử còn không xem đủ a! Hiện tại chúng ta đánh đố, nếu ngươi thua liền cho ta mười hai lượng bạc. Nếu ta thua liền liền một tháng không đổ! (đổ trong đổ xí ngầu, ý chỉ bài bạc) Thế nào?". Thanh âm trêu tức lại vang lên.

"Sư phụ. Chúng ta nếu vô sòng bạc nữa thật sự ngay cả tiền ăn cơm cũng không có". Thiếu niên bất đắc dĩ mở miệng: "Chúng ta chỉ có ba lượng bạc!".

"Vậy vậy đổ hai ba ván. Ta cá là hai người kia thắng". Vô cực đạo trưởng chỉ vào hai người đang liều mạng mở miệng.

"Sư phụ. Ngươi nói giỡn hay sao? Bộ dáng bọn họ đích chống đỡ không được bao lâu đi!". Thanh Trúc trở mình xem thường: "Ngươi xem bọn họ sẽ biết a!".

"Vậy ngươi chính là đổ? (chịu đánh cá) Hì hì lão tử đi giúp bọn họ một phen là được! Đem bạc cấp lão tử biết không?". Vô cực đạo trưởng đem gánh nặng trên người hết thảy đưa cho đồ đệ cầm, người đã muốn vọt đến bên người Long Tại Vũ cùng Hiên Viên Thiên Hành.

"Uy. Hai tiểu quỷ kia, nếu ta giúp các ngươi thì có lợi gì?". Vô cực đạo trưởng không biết dùng phương pháp gì làm cho hủ thi không hề đi tới, chính là đứng cách ba thước không ngừng gầm rú.

"Một năm đỗ kim" (chắc là một năm đổ miễn phí). Hiên Viên Thiên Hành rất có bản chất làm gian thương, nêu ý kiến không làm hắn thua thiệt. (chém)

"Thành giao". Vô cực đạo trưởng nhất thời mặt mày hớn hở: "Đồ đệ, bọn họ đáp ứng ta cho ta một năm đỗ kim!".

"Ngươi ngươi ngươi cái lão bất tử! Đã nói cho ngươi không ít lần là không được xen vào chuyện của người khác!". Thanh Trúc nổi giận gầm lên một tiếng. Sư phụ hắn có một chỗ hỏng duy nhất là nghiện đổ! Hiện tại lại có thêm được cơ hội nữa! (Ai mới là sư phụ đây?)

"Ha ha ngươi yên tâm ta nhất định sẽ giúp các ngươi đem đồ vật này nọ thu thập sạch sẽ! Các ngươi không phải trước nên đặt tiền cọc chứ a?". Vô cực đạo trưởng ánh mắt nhất thời tỏa sáng.

"Hảo!". Hiên Viên Thiên Hành cầm một thỏi vàng trong tay: "Nếu ngươi giải quyết ta đem đĩnh vàng này cho ngươi. Thế nào? Phải xong mới cho!".

"Thành giao". Vô cực đạo trưởng nhìn về phía đồ đệ: "Tiểu tử ngươi còn không lại đây?".

72. Chương 71

Thanh Trúc bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Sư phụ hắn cái gì cũng tốt, chỉ có một điều không tốt, chính là thích đổ! Bây giờ còn bị người ta lấy một năm đổ kim bắt cóc!

"Ngươi còn không mau đến?". Vô cực đạo nhân đối Thanh Trúc rống một tiếng. Hắn như thế nào lại không biết đồ đệ này hiện tại suy nghĩ gì! Nghĩ hắn dễ dàng sao? Điều kiện như vậy có thể không ham sao? Thật sự là ngược đãi lão nhân a!

"Đến đây!". Thanh Trúc lại thở dài. Sư phụ đều đáp ứng người ta hắn còn có thể thế nào?

"Các ngươi lui ra phía sau". Vô cực đạo trưởng thu hồi vui cười người cũng nghiêm túc hẳn lên.

"Đến". Hiên Viên Thiên Hành lôi kéo Long Tại Vũ lui về phía sau vài bước. Hắn chỉ biết lão đạo này là cao nhân!

"Đã biết! Nhưng hắn được không?". Long Tại Vũ nhìn vô cực đạo trưởng khô gầy như sài thân mình cốt nhỏ giọng nói thầm. (Gầy như que củi, thân mình nhìn xương thấy xương không)

"Tiểu tử. Ngươi như thế nào biết ông nội ta không được?". Vô cực đạo trưởng quay đầu lại trừng mắt nhìn Long Tại Vũ liếc mắt một cái.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ngươi không cần để ở trong lòng". Thanh Trúc đã muốn đi đến bên người ba người, vội vàng đối Long Tại Vũ giải thích, thuận tiện trừng mắt liếc sư phụ của mình một cái.

"Không có việc gì. Là Khải nhi lắm miệng". Hiên Viên Thiên Hành cười gượng một tiếng, lôi kéo Long Tại Vũ lui về sau.

"Hừ. Biết sai lầm là tốt rồi. Thanh Trúc chúng ta bắt đầu đi!". Vô cực đạo trưởng đắc ý trừng mắt nhìn Long Tại Vũ liếc mắt một cái, rất muốn khinh thường hắn một chút!

"Hảo". Thanh Trúc cũng nghiêm túc đứng lên. Hé ra hoàng phù (tấm bùa màu vàng > giống đạo sĩ rởm trên TV wa') cầm ở trong tay: "Thiên địa Càn Khôn, duy nói độc tôn, trừ tà hàng ma, lập tức tuân lệnh".

"Di?". Long Tại Vũ nhìn thấy Thanh Trúc kia vừa mới niệm chú ngữ xong, hoàng phù kia liền phát ra một đạo kim quang, sau đó hủ thi chung quanh thống khổ rống to một tiếng, hóa thành tro tàn.

"Thật là lợi hại!". Hiên Viên Thiên Hành nhịn không được tán thưởng. Trước kia hắn trăm triệu lần cũng không tin tưởng loại quỷ thần này! Nhưng hiện tại sự thật xảy ra trước mắt, cũng không phải do hắn không tin!

Hai người bọn họ lăng lăng mệt nhọc thật lâu mới tiêu diệt được hủ thi, lại bị thầy trò hai người này giết giống như giết con kiến tiêu diệt sạch sẽ. Hiện tại hắn tin câu nói kia: Thật sự là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân a! (ngoài bầu trời này còn có bầu trời khác, ngoài những người này còn có những người khác, ý chỉ người cao còn có kẻ cao hơn)

"Uy. Tiểu tử. Ông nội đã đem chướng ngại trừ bỏ cho các ngươi. Ngươi có thể đem vàng cho lão đạo đi!". Vô cực đạo trưởng hai mắt tỏa ánh sáng nhìn hai người. Ánh mắt kia tựa như đang nói: bạc a bạc! Tâm can bảo bối của ta a!

"Đạo trưởng có nghĩ là muốn có càng nhiều tiền?". Hiên Viên Thiên Hành lấy ra ngân phiếu một ngàn hai ở trước mắt vô cực đạo trưởng quơ quơ.

"Nghĩ muốn". Vô cực đạo trưởng ánh mắt hoàn toàn đi theo tấm ngân phiếu kia. Ngay cả đồ đệ ở một bên nháy mắt ra hiệu cho hắn hắn cũng không nhìn thấy!

"Vậy đạo trưởng liền theo chúng ta cùng đi được không? Nếu ngươi đi theo chúng ta, ta mỗi ngày đều cho ngươi đỗ kim thế nào? Hơn nữa đĩnh vàng này cũng thuộc về ngươi!". Long Tại Vũ ở một bên nhìn thấy cảm giác Hiên Viên Thiên Hành không làm thương nhân thì thật đúng là nhân tài không được trọng dụng!

"Ta cùng sư phụ còn có việc. Không bàn việc này!". Thanh Trúc vội vàng đoạt lấy sư phụ hắn muốn lôi kéo đi.

"Ai nha. Đồ đệ, vất vả mới có người cho chúng ta đỗ kim ai! Phải lưu lại. Cái chuyện này phải nói a!". Vô cực đạo trưởng bỏ tay Thanh Trúc ra, chạy đến trước mặt Hiên Viên Thiên Hành.

"Đương nhiên". Hiên Viên Thiên Hành ánh mắt cơ hồ mị cùng một chỗ. Thật tốt quá thu được một cao thủ thu phục quỷ. Về sau làm việc sẽ tiện hơn!

"Chúng ta vỗ tay hoan nghênh vi mình". Vô cực đạo trưởng vươn tay chưởng, biểu tình kia giống như là kẻ ngốc đang hưng phấn.

"Hảo". Hiên Viên Thiên Hành cùng vô cực đạo trưởng vỗ ba chưởng thề. Mà phía sau bọn họ hai người còn lại nhìn nhau cười khổ. Một cái là gian thương, một cái là ma bài bạc, bọn họ về sau trên đường sẽ càng "khủng bố" đi!

"Khải nhi. Đến nhận thức đạo trưởng". Hiên Viên Thiên Hành kéo Long Tại Vũ đến phía trước.

"Nhĩ hảo". Long Tại Vũ vô lực mở miệng. Năng lực lão đạo sĩ này thật sự tốt như vậy? Nếu hắn là tinh phách thì sẽ không sợ hủ thi!

"Di? Ngươi không phải người?". Vô cực đạo trưởng lúc này nhìn nhìn kỹ Long Tại Vũ.

"Cái gì kêu không phải người?". Long Tại Vũ nổi giận gầm lên một tiếng. Quỷ đạo sĩ này còn nói hắn không phải người!

"Rất kỳ quái na! Giống người lại không giống người. Có hơi thở của người, lại có chút ma khí. Long khí vẫn là nhiều hơn! Kỳ quái thật sự là kỳ quái a!". Vô cực đạo trưởng vây quanh hai người vòng vo vài vòng tấm tắc lấy làm kỳ.

"Kì cái đầu quỷ của ngươi". Long Tại Vũ trở mình xem thường: "Có cái gì tò mò? Ta là hoàng tộc vì cái gì không thể có long khí?".

"Hoàng tộc?". Vô cực đạo trưởng bừng tỉnh đại ngộ nhìn hai người: "Khó trách. Các ngươi chính là Hiên Viên hoàng đế cùng thất hoàng tử bị người đuổi giết đi!".

"Ngươi cũng đuổi giết chúng ta?". Hiên Viên Thiên Hành cảnh giác nhìn vô cực đạo trưởng. Hắn tham như vậy nói không chừng là đang tìm bọn họ.

"Ta không rảnh vậy! Nếu đuổi giết các ngươi ta phải cân nhắc một chút về nghề nghiệp của mình! Ta là tróc quỷ hành nghề chứ không phải giết người hành nghề! Các ngươi là cao thủ đứng đầu, ta còn nghĩ muốn đồ đệ theo ta còn có vài ngày thanh phúc a!". Vô cực đạo trưởng trở mình xem thường. Hắn đã sớm vì hai người đoán mệnh. Hai người kia bộ dạng thực sống lâu. Bọn họ mới không nghĩ muốn cùng võ lâm cao thủ tranh giành tiền thưởng na! Hiện tại thật tốt a. Theo chân bọn họ ở cùng một chỗ còn có thể được đỗ kim. Chờ bọn hắn đem phản loạn giải quyết thì còn có chút tiền!

Thanh Trúc bất đắc dĩ thở dài. Bọn họ như thế nào không nghĩ tới muốn bắt hai người này lấy tiền thưởng. Hoàn hảo trước đó bọn họ bói một quẻ. Nếu không bọn họ thật đúng là giống những người này giống nhau chịu chết! Quẻ của bọn họ rất là kì quái. Cho dù bói bao nhiêu lần cũng chỉ là một kết quả: chính là người đuổi giết bọn họ không có kết cục tốt. Bắt được bọn họ cùng lắm là chỉ bị thương, nhưng người muốn tổn thương bọn họ thì phải nhà tan cửa nát thậm chí là trọn đời không được siêu sinh! Quẻ tượng như vậy rất là kỳ quái, cho nên sư phụ liền đánh mất ý niệm giết bọn hắn trong đầu, đổi thành giúp bọn hắn! (zậy mà tưởng cái ông đạo trưởng kia có đạo đức nghề nghiệp lắm)

"Thật sự?". Long Tại Vũ hoài nghi nhìn lão đạo. Hắn tham tài như vậy chẳng lẽ lại với đống vàng kia không động tâm?

"Thật sự! Ta dám lấy nhân cách của ta thề". Vô cực đạo trưởng vẻ mặt đứng đắn nhìn Long Tại Vũ.

Ngươi còn có nhân cách sao? Một bên Thanh Trúc dưới đáy lòng khinh thường. Còn nhân cách! Trước kia đều đã bị hủy hoại hết rồi. Còn nhân cách!

"Ngươi còn nhân cách sao?". Long Tại Vũ biết Thanh trúc đang nghĩ cái gì hỏi lại. Thực hoài nghi người tham tài hảo đổ như vậy còn có nhân cách!

"Ngươi ngươi ". Vô cực đạo trưởng tức giận đến mặt biến thành mặt heo. Tên xú tiểu tử này đức hạnh sao lại giống tên đệ tử vô đức của hắn như vậy?

"Được rồi Khải nhi. Đạo trưởng nói chúng ta tất nhiên là nghe a". Hiên Viên Thiên Hành vội vàng giữ chặt Long Tại Vũ. Sợ hai người bọn họ đả động đến vấn đề "nhân cách".

"Hảo". Long Tại Vũ mắt lé nhìn Hiên Viên Thiên Hành liếc mắt một cái. Đừng tưởng rằng ta không biết ngươi suy nghĩ cái gì. Không phải sau này có tình huống nào thì cũng có thể chiếu cố lẫn nhau sao?

Hiên Viên Thiên Hành nhìn Long Tại Vũ tán thưởng cười cười. Thật sự là Khải nhi càng ngày càng thông minh!

73. Chương 72

"Hiện tại có hai con đường chúng ta đi như thế nào?". Hiên Viên Thiên Hành nhìn hai con đường trước mắt hỏi ba người phía sau.

"Đi đường lớn".

"Đi đường nhỏ". Long Tại Vũ cùng vô cực đạo trưởng cơ hồ là cùng mở miệng.

"Đi đường nhỏ". Long Tại Vũ hung tợn trừng mắt nhìn vô cực đạo trưởng. Này tạp mao lão đạo luôn cùng hắn đối nghịch!

“Đi đường lớn!”. Ngươi cái thối tiểu quỷ nghĩ muốn cùng lão nhân gia đối nghịch? Hắc hắc còn quá sớm!

“Làm sao bây giờ?”. Thanh Trúc nhìn thấy hai người khắc khẩu bất đắc dĩ cười khổ. Hắn như thế nào lại không biết ý tứ của sư phó, đi đường lớn bên kia có đổ phường, như vậy hắn là có thể một phen đổ cho đỡ nghiện!

“Còn có thể làm sao bây giờ? Mỗi người một bên đem bọn họ lấy ra!”. Hiên Viên Thiên Hành đồng dạng bất đắc dĩ lắc đầu. Ý tứ Khải nhi hắn như thế nào lại không biết, đi đường nhỏ thì người đuổi giết sẽ tương đối ít một chút. Hai người kia hình như là đối thủ trời sinh một mất một còn.

“Liền như vậy”. Thanh Trúc tiến lên đưa sư phụ hắn lôi đi.

“Ngươi lôi ta làm gì?”. Long Tại Vũ bị Hiên Viên Thiên Hành lôi đi không cam lòng: “Ta nói đúng!”.

“Vâng, ta biết ngươi đúng. Nhưng ngươi nghĩ lại a! Hiện tại chúng ta cần nhờ bọn họ giúp”. Hiên Viên Thiên Hành vội vàng giữ chặt Long Tại Vũ, sợ hắn lại chạy tới cùng vô cực đạo trưởng phân cao thấp.

“Không có bọn họ chúng ta sẽ không thể sống sao?”. Long Tại Vũ trở mình xem thường. Tựa như đem tạp mao lão đạo kia thành tiên vậy!

“Nhưng ngươi nghĩ lại a. Đối phó võ lâm cao thủ chúng ta lành nghề, nhưng là nếu lại đến một bầy hủ thi thì làm sao bây giờ?”. Hiên Viên Thiên Hành cố gắng thuyết phục Long Tại Vũ: “Hiện tại chúng ta là chạy trối chết a. Nhiều giúp đỡ càng tốt. Nếu bọn họ bị tức rồi đi chúng ta ở nơi nào tìm được một cao thủ trừ quỷ như vậy a?”.

“Nếu tinh phách của ta không bị nhốt thì cái đồ bỏ hủ thi lão tử làm sao để vào mắt!”. Long Tại Vũ nói xong thuận tiện trừng mắt nhìn Hiên Viên Thiên Hành liếc mắt một cái. Ý tứ là nhanh đem ngọc bội đánh vỡ đem tinh phách của lão tử phóng xuất!

“Nếu ngươi có năng lực như đã nói thì chúng ta làm gì bị đám hủ thi kia ngăn lại? Ta làm sao bị thương?”. Hiên Viên Thiên Hành không lưu tình chút nào đâm Long Tại Vũ một dao.

“Ngươi ”. Long Tại Vũ phẫn hận trừng mắt Hiên Viên Thiên Hành.

“Được rồi. Đừng tức giận, không phải là đi đường lớn sao? Ta biết ngươi là lo lắng mục tiêu quá lớn, lại đưa tới càng nhiều người giết, nhưng nếu khiến cho bọn họ mất hứng sẽ không tốt. Ngươi phải nghĩ lại”. Hiên Viên Thiên Hành xem Long Tại Vũ buông lỏng vội vàng thừa thắng xông lên.

“Được rồi. Lần này nghe lời ngươi. Trước đó thuyết minh nếu bọn họ gặp phiền toái ta sẽ không ra tay giúp đỡ!”. Long Tại Vũ đột nhiên quay đầu lại hung tợn trừng vô cực đạo trưởng. Mà đúng lúc này vô cực đạo trưởng cũng hướng bên này trừng đến. Trong lúc nhất thời tia lửa văng khắp nơi! (t/g: ách giống như có chút khoa trương! Vũ: con mẹ nó đó là có chút khoa trương a, căn bản là rất khoa trương!)

“Hiện tại chúng ta đi đường nhỏ!”.

“Hiện tại chúng ta đi đường lớn!”. Hai người lại đồng thời mở miệng. Mà hai người phía sau hoàn toàn sửng sốt!

“Ngươi nói gì đó sư phó?”. Hiên Viên Thiên Hành kéo Thanh trúc qua, hiện tại là tình huống gì?

“Ta nói hắn đi đường nhỏ thì bị người đuổi giết sẽ ít một chút a! Ngươi nói với bảo bối của ngươi cái gì?”. Thanh Trúc thần tình hắc tuyến mở miệng, tình huống hiện tại giống như trái ngược!

“Ta làm cho Khải nhi đồng ý đi đường lớn a!”. Hiên Viên Thiên Hành buồn bực. Nửa ngày làm cho mục tiêu của hai người lại đổi khác!

“… … …”. Thanh Trúc không nói gì nhìn hai người lại náo lên. Một cái tiểu hài tử một cái già hài tử!

“Làm sao bây giờ??”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn hai người mà thống khôt nhăn mi.

“Ta đi khuyên sư phó không cần cùng tiểu hài tử chấp nhặt, ngươi đi khuyên đứa con bảo bối của ngươi đi đường nhỏ không thành vấn đề đi?”. Thanh Trúc nhìn hai người đã muốn bắt đầu mặt đỏ tai hồng muốn động thủ, vội vàng tiến lên lôi kéo!

"Khải nhi". Hiên Viên Thiên Hành đem đứa con bảo bối của mình kéo lại tiến hành "giáo dục tư tưởng"!

"Sư phó a. Ngươi không nên cùng tiểu hài tử so đo được không?". Thanh Trúc hổn hển nhìn vô cực đạo trưởng.

"Ai biểu hắn không tôn trọng ta!". Vô cực đạo trưởng rầm rì mở miệng.

"Ngươi có biết! Tốt lắm. Chờ một lát hắn nói cái gì chính là nghe cái đó có được hay không? Nếu ngươi không nghe lời ta liền cắt một tháng đổ kim của ngươi!". Thanh Trúc hạ đòn sắt thủ! Nhược điểm của sư phụ cổ quái của hắn chính là đổ!

"Tiểu Thanh Trúc nhĩ hảo ngoan tâm a!". Vô cực đạo trưởng dùng tất cả nếp nhăn trên mặt càng không ngừng cọ thanh mặt Thanh Trúc!

"Sư phó chiêu này của ngươi đã vô dụng!". Thanh Trúc hít sâu một hơi. Nhịn xuống a! Nhất định phải nhịn xuống!

"không cần trừ đổ kim của ta ". Vô cực đạo trưởng tiếp tục sự nghiệp tàn phá khụ mặt! (t/g: có gì khác nhau?)

"Ngươi cút một bên cho ta!!!!". Thanh Trúc nổi giận gầm lên một tiếng, đưa thiên hạ tối bảo bối sư phụ một cước đá bay! (t/g: thật là đồ đệ khủng khiếp a!!)

"Chúng ta thương lượng tốt lắm!". Thanh Trúc miễn cưỡng xả ra một cái có thể nói là tươi cười hình cung. Bất quá nhìn qua so với khóc còn khủng bố!

"Chúng ta cũng thương lượng tốt lắm!". Hiên Viên Thiên Hành cười gượng một tiếng, ngắm mắt bị Thanh Trúc nhấc trong tay là vô cực đạo trưởng! Hiện tại hắn mới phát hiện khủng bố không phải sư phó, mà là đồ đệ a!

"Chúng ta đi thôi! Ha ha thật tốt ngoạn!!!". Long Tại Vũ đắc ý lớn nhỏ hai tiếng. Thuận tiện ngồi xổm xuống dùng sức trạc trạc vô cực đạo trưởng bị Thanh Trúc kéo.

"Cáp chúng ta đi thôi!". Hiên Viên Thiên Hành vội vàng đem Long Tại Vũ lấy ra. Sợ cái Thanh Trúc kia sinh khí sẽ đem bảo bối của hắn đá bay!

"Hảo. Sư phó ngươi là chính mình đi hay là ta kéo ngươi đi?". Thanh Trúc đem vô cực đạo trưởng nâng dậy thuận tiện giúp hắn đem tro bụi trên người xoá sạch!

"Ta tự mình đi". Vô cực đạo trưởng nước mắt đầy mặt nhìn Thanh Trúc: "Ngươi cái đồ không có lương tâm cư nhiên đi giúp đỡ cái tên vương bát đản kia!".

"Sư phó ". Thanh Trúc nhìn thấy bộ mặt Hiên Viên Thiên Hành có điểm đen vội vàng che miệng vô cực đạo trưởng. Có cha hắn ở đây mà dám ở trước mặt mắng hắn là vương bát đản. Ai! Hắn như thế nào có một sư phó ngốc như vậy a!

Hiên Viên Thiên Hành thở dài, cũng không biết đi theo hai cái kẻ dở hơi cùng một chỗ là đúng hay sai? Nhưng bây giờ còn phải nghĩ làm sao từ nay về sau trên đường tận lực làm cho hai người kia chung sống hoà bình! (t/g: tựa hồ có chút khó khăn đi!).

74. Chương 73

"Tiểu quỷ ngươi đừng tưởng rằng ta sợ ngươi. Ta chỉ là nhường cho ngươi mà thôi!". Vô cực đạo trưởng tâm không cam lòng không muốn tiêu sái ở đường nhỏ, miệng thủy chung không có ngừng lại.

"Ta cũng không cho rằng ngươi sợ ta a!". Long Tại Vũ cười bỡn cợt thấy vô cực đạo trưởng: "Ngươi chỉ là sợ đồ đệ ngươi mà thôi!".

“Ngươi ngươi cái tên tiểu quỷ vô lương tâm này!”. Vô cực đạo trưởng thổi râu trừng mắt nhìn Thanh Trúc liếc mắt một cái. Tiểu quỷ này thật sự là đáng giận a, cư nhiên giúp đỡ ngoại nhân!

“Được rồi sư phó”. Thanh Trúc bất đắc dĩ mở miệng: “Ta biết sai rồi. Chờ chúng ta an toàn thì nói Hiên Viên hoàng đế mở một đổ phường cho ngươi thế nào!”.

“”. Hiên Viên Thiên Hành hơi hơi sửng sốt. Sau đó giận dữ nói: “Đúng vậy! Chờ chúng ta trở lại kinh đô liền mở cho ngươi đổ phường lớn nhất!”.

“Thật sự! Vậy là tốt rồi, ngươi không được nuốt lời a! Ta sẽ nhớ kỹ!”. Vô cực đạo trưởng lập tức mặt mày hớn hở tiến đến bên người hắn, còn kém không đem quần áo thành cây quạt mà quạt gió cho hắn!

“Đã biết”. Hiên Viên Thiên Hành có điểm hổ lạc bình dương bị khuyển khi lỗi giác. (Hổ xuống đồng bằng bị chó nhà khi dễ) mình thật sự là hoàng đế? Hay là danh hiệu của mình đã bị “phá hư” rồi?

Bên này ba người thương lượng như thế nào mở đổ phường của bọn họ, mà Long Tại Vũ lại trầm mặc. Cái tên đạo sĩ kia nói trong cơ thể hắn có ma khí, này làm sao có thể? Hắn là long tộc như thế nào trên người lại có ma khí a! Quên đi hỏi lão tạp mao này một chút là được!

“Uy. Lão đạo ngươi vì cái gì nói trên người ta có ma khí?”. Long Tại Vũ rất khó cấp cho lão đạo kia một gương mặt bình thường. Không có biện pháp a ai biểu hắn có việc cầu người! (giải nghĩa: em nhờ cậy người ta nên phải trưng ra cái bộ mặt nịnh nọt)

“Đây là thái độ cầu người của ngươi?”. Vô cực đạo trưởng hừ nhẹ một tiếng tựa đầu hướng một bên.

Ta nhẫn! Long Tại Vũ hít sâu một hơi: “Đạo trưởng. Phiền ngài nói cho ta biết đi!”. Con mẹ nó, có bản lĩnh ngươi đừng để ta nắm trong tay nhược điểm của ngươi!

“Không thành ý!”. Vô cực đạo trưởng xem ra là hạ quyết tâm phải chỉnh Long Tại Vũ. Nghe hắn nói như thế vô cực đạo trưởng quay lại dùng khóe mắt tà liếc Long Tại Vũ một cái.

“Ngươi ngươi đạo trưởng, Tại Vũ trước kia có gì không đúng còn thỉnh đạo trưởng tha thứ!”. Long Tại Vũ cơ hồ cắn răng đem lời nói hết ra. Lão tạp mao này cư nhiên được một tấc lại muốn tiến một thước!

“Lúc này mới giống nói”. Vô cực đạo trưởng vỗ vỗ đầu Long Tại Vũ, “Tiểu tử a, nhớ kỹ. Gừng càng già càng cay a!”.

“Phải”. Long Tại Vũ hỏa muốn đại phát. Nhưng là vì muốn hắn giải thích vì cái gì trên người mình có ma khí nên tạm thời không thể phát hỏa!

“Này ta cũng không phải thật rõ ràng. Chính là cảm giác được trên người ngươi có một loại ma khí thực tà ác, về phần là cái gì ta cũng không biết! Bất quá ngươi yên tâm chỉ là một chút mà thôi. Chỉ cần tâm ngươi kiên định thì cỗ ma khí này sẽ không ăn mòn nội tâm của ngươi. Nhưng một khi ngươi có tà tâm thì nói không chừng nó sẽ càng ngày càng lớn dần, cho đến khi khống chế tâm cùng thân thể của ngươi! Khiến ngươi hoàn toàn trở thành con rối của nó!”. Vô cực đạo trưởng khó hiểu cau mày. Hắn không rõ vì cái gì lại như vậy, nhưng hắn hiểu được nếu tiểu tử này thật sự là tàn nhẫn vô tình chỉ sợ về sau sẽ tạo nên một hồi tinh phong huyết lãng!

“Trở thành con rối của nó?”. Long Tại Vũ ngốc lăng lăng lập lại lời vô cực đạo trưởng nói. Điều này sao có thể? Hắn cũng không biết vì sao trong cơ thể hắn lại có ma khí? Chẳng lẽ là hắn?

“Đúng vậy! Bất quá rất kỳ quái chính là nó lại bị một loại lực lượng khác trói buộc. Ngươi có cái bảo bối gì không?”. Vô cực đạo trưởng hai mắt tỏa ánh sáng nhìn Long Tại Vũ. Nếu hắn thật có bảo bối thì nhất định đó là pháp khí cường đại trừ ma khí.

“Không có a”. Long Tại Vũ trầm mặc. Nếu thật là hắn vậy hắn vì cái gì phải làm như vậy?

“Thật sự là kỳ quái a! Không có pháp khí ngươi cư nhiên có thể áp chế ma khí!”. Vô cực đạo trưởng chút chút hoài nghi mở miệng: “Thật sự không có?”.

“Lừa ngươi làm gì?”. Long Tại Vũ đảo cặp mắt trắng dã. Hiện tại ai có tâm tình cùng hắn nói giỡn a!

“Cho dù không có, bất quá ta phải nhắc nhở ngươi một tiếng a. Có một số thời điểm vãn không cần cứ bốc đồng thì tốt hơn!”. Vô cực đạo trưởng hàm súc nhìn Hiên Viên Thiên Hành.

“Ai cần ngươi quan tâm!”. Long Tại Vũ hung tợn trừng mắt nhìn vô cực đạo trưởng liếc mắt một cái.

“Ta ”

“Đứng lại ”. Vô cực đạo trưởng vừa định phản bác đã bị một tiếng quái sau đánh gảy, lập tức vẻ mặt đề phòng nhìn về bọn phía trước.

“Di không ai a!”. Long Tại Vũ đem bốn phía đều nhìn một lần lại không tìm được chủ nhân của thanh âm, lập tức cảnh giác nghe thanh âm bốn phía.

“Ta ở trong này!”. Thanh âm kia lại vang lên, chỉ là có chút bén nhọn.

“Nơi đó?”. Bọn họ ngươi xem ta, ta xem ngươi chính là không tìm được chủ nhân của thanh âm. Trước mắt bọn họ ngoài một con gà rừng ra cái gì cũng không có đi!

“Ngay các trước mặt các ngươi!”. Con gà rừng kia đem hai cánh chỉ hướng bốn người: “Mắt các ngươi mù sao? Đại gia như vậy suất tuấn (đẹp giai anh tuấn, con gà này bị bệnh tự kỉ nặng) các ngươi đều nhìn không tới!”.

“A??”. Bốn người nhìn con gà rừng kia sửng sốt, sau đó phát ra một trận cười: “Ha ha cư nhiên là con gà! Chúng ta cư nhiên bị một con gà làm cho hoảng sợ!”.

“Ngươi các ngươi ”. Con gà rừng kia tức giận cả người phát run chỉ hướng bốn người.

“Ta nói đạo sĩ a. Ngươi cư nhiên không có cách nào phát hiện nơi này có một con yêu! Vẫn là một con gà rừng yêu!”. Long Tại Vũ lau nước mắt nơi khóe mắt điểm điểm thống khổ rên rỉ. Thật sự là cười đã chết! Con gà rừng nho nhỏ kia cư nhiên ở trước mặt hắn giương oai!

“Trên người hắn không có yêu khí ta như thế nào phát hiện!”. Vô cực đạo trưởng cũng là rên rỉ mở miệng. Thật sự là không nghĩ tới a nghĩ hắn là vô cực đạo trưởng tung hoành thiên hạ vài chục năm cư nhiên hôm nay bị một con gà rừng không có yêu khí cản đừng đi!

“Không yêu khí? Không phải đâu! Hắn cư nhiên đang nói chuyện khẳng định có yêu khí a!”. Long Tại Vũ tiếp tục châm chọc vô cực đạo trưởng: “Cũng là ngươi học nghệ không thông??”.

“Thật sự không có yêu khí a! Đồ đệ chính ngươi nhìn xem cũng không có yêu khí đi!”. Vô cực đạo trưởng cơ hồ muốn bịt miệng Long Tại Vũ. Tiểu quỷ này lại bắt đầu cùng hắn đối nghịch!

“Thật sự không có yêu khí!”. Thanh Trúc nhăn lại mi. Điều đó không có khả năng a. Con gà rừng này nói tiếng người đương nhiên sẽ có yêu khí, nhưng hắn trên người lại một chút cũng không có, đây là chuyện gì?

“Không phải chứ?”. Long Tại Vũ dù sao cũng là long. Hắn đình chỉ vui cười còn thật sự nhìn con gà rừng kia tức giận đến phát run. Thật sự không có yêu khí!

“Uy ngươi là muốn tự mình nói cho chúng ta biết hay là muốn chúng ta đem ngươi độn thịt để ăn?”. (độn: lấp bùn lại cho con gà, nói chung là gà Dương Quá) Hiên Viên Thiên Hành ngồi xổm xuống nhìn gà rừng. Ân! Trên người thịt rất nhiều! Ăn vào hương vị nhất định không tồi! (t/g: hãn = cư nhiên có suy nghĩ này)

“Chủ nhân nhà ta cho mời!”. Gà rừng biến ma thuật bình thường theo phía sau lấy ra thiệp mời mạ vàng.

Bốn người đương trường hai mặt cùng hư. Hiện tại là tình huống gì? Chủ nhân gà rừng cho mời? Gà rừng đã nói như vậy??

75. Chương 74

"Chủ nhân nhà ngươi là ai? Vì cái gì muốn mời chúng ta?". Long Tại Vũ cảnh giác nhìn con gà rừng có thể nói nhưng không mang theo yêu khí này. Tại rừng núi hoang vắng mà tìm bọn họ nhất định là không có chuyện tốt!

"Chủ nhân nói các ngươi đi đến sẽ biết! Hiện tại phiền toái các ngươi đi theo ta!". Gà rừng đưa thiệp mời mạ vàng nhét vào trong tay Hiên Viên Thiên Hành.

"Ngươi không nói chúng ta như thế nào biết đây không phải là bẫy rập?". Hiên Viên Thiên Hành tùy tay đem thiệp mời đưa cho người không cố kỵ vô cực đạo trưởng: "Thiệp mạ vàng này ngươi trát xuống có thể được mấy lượng vàng!". (t/g: hãn! Này đại thúc thật sự sẽ buôn bán a!)

"Thật sự là không nghĩ tới a. Đường đường hoàng đế bệ hạ của Hiên Viên đế quốc cư nhiên ngay cả một cái thiệp mời nho nhỏ cũng không dám tiếp!". Gà rừng lui về phía sau vài bước khinh thường nhìn Hiên Viên Thiên Hành.

Hiên Viên Thiên Hành cười nhíu mày, thật sự là không nghĩ tới a, có một ngày hắn cư nhiên bị một con gà rừng khích tướng!

"Ha ha cười chết ta ta nói Hiên Viên Thiên Hành a, ngươi lo lắng cũng quá dọa người đi? Ngay cả một con gà rừng cũng dám khi dễ ngươi!". Không cố kỵ đạo trưởng hoàn toàn không sợ đắc tội Hiên Viên Thiên Hành cười ha hả.

"Hì hì. Con gà rừng này thật sự là "đáng yêu" a!". Long Tại Vũ lần này cư nhiên cùng vô cực đạo trưởng đi chung một tuyến đường! Không có biện pháp ai biểu hắn thích xem Hiên Viên Thiên Hành bị xấu mặt!

"Không cần cứ kêu gà rừng gà rừng. Đại gia chính là ngọc thụ lâm phong Mộc Đằng". Gà rừng cao ngạo ngẩng đầu, mào gà vung vung nhìn mấy người. (t/g: không có biện pháp a. Nó chính là rất lùn không ngẩng đầu nhìn không được a!)

"Ha ha ". Cái này khiến mấy người cười càng hung!

"Mộc Đằng. Chủ nhân chỉ biết ngươi làm không nên việc". Ngay tại lúc mấy người cuồng tiếu là lúc có một đạo thanh âm sáp tiến vào.

"Hắn là ai vậy?". Long Tại Vũ có hứng thú nhìn thiếu niên tao nhã trước mắt này. Có thể cảm giác được trên người hắn có yêu khí rất lớn! Là cái gì?

"Không biết! Ai phái ngươi tới?". Hiên Viên Thiên Hành nhìn thiếu niên đột nhiên xuất hiện này.

"Chủ nhân muốn mời các vị đến hàn xá". Thiếu niên ôn hòa cười cười: "Còn thỉnh các vị không cần cự tuyệt".

"Lý do!". Thanh Trúc cảnh giác nhìn thiếu niên. Hắn tuy rằng nhìn như ôn hòa, nhưng trong mắt hắn cũng không có một tia tình cảm.

"Chủ nhân chính là ngưỡng mộ phong phạm của Hiên Viên đế mà thôi!". Thiếu niên đưa tay làm một tư thế thỉnh.

"Thật có lỗi. Chúng ta có việc trong người không tiện quấy rầy quý chủ nhân". Hiên Viên Thiên Hành không động thanh sắc đối ba người phía sau làm cái thủ thế, ý tứ là đợi lát nữa nhìn thấy không thích hợp liền động thủ!

"Hiên Viên đế lo lắng nhiều. Chủ nhân chính là muốn gặp bệ hạ mà thôi sẽ không chậm trễ nhiều thời gian". Mặt thiếu niên dần dần lãnh xuống. Thật sự là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!

"Chúng ta thật là có chuyện quan trọng. Về sau sẽ tự đến bái phỏng quý chủ nhân". Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy sắc mặt thiếu niên chuyển biến cười lạnh. Thỉnh? Thật là chê cười! Đây là thỉnh sao? (t/g: đại thúc, người ta vừa mới ra vẻ rất có lễ phép thỉnh a! Hành: ngươi cút nhanh đi!)

"Vậy không nên trách chúng ta thất lễ!". Thiếu niên cười lạnh một tiếng, nhẹ tay vung lên bốn phía nhất thời âm u lại.

“Yêu khí thật mạnh a!”. Vô cực đạo trưởng thu hồi vẻ vui cười, sắc mặt ngưng trọng nhìn thiếu niên.

“Các ngươi đã rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt thì ta sẽ không khách khí!”. Thiếu niên trên tay huyễn hóa ra một thanh trường kiếm, mà gà rừng phía sau hắn đã không biết mất đi tung tích khi nào.

“Dừng tay”. Long Tại Vũ nhìn trường kiếm của thiếu niên trong lòng chấn động. Là “hắn”?

“Nghĩ như thế nào theo ta đi?”. Thiếu niên như trước không có thu hồi trường kiếm mà là nhìn về phía Long Tại Vũ. (t/g: XX, Tiểu Bạch lang thủ đánh)

“Ngươi tên gì?”. Long Tại Vũ nhìn thiếu niên xa lạ. Hắn không phải là thụ yêu năm đó đỡ một kích cho mình?

“Không thể nói”. Thiếu niên đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó lại khôi phục bộ dáng lạnh như băng.

“Ngươi là A Ý?”. Long Tại Vũ kích động nhìn thiếu niên. Nếu hắn là A Ý thì

“Ngươi biết tên của ta?”. Thiếu niên nghe được Long Tại Vũ đột nhiên nói ra tên của mình thì giật mình. Hắn không nhớ rõ bên người có người nhận thức mình a.

“Ta là Long Tại Vũ a! Ngươi không nhớ rõ sao?”. Long Tại Vũ tiến về phía trước vài bước: “Ta vẫn nghĩ ngươi đã chết!”.

“Tại Vũ?”. A Ý lăng lăng nhìn Long Tại Vũ: “Ngươi là Tại Vũ?”.

“Đúng vậy! Ngươi còn nhớ rõ ta sao? Là ngươi cản cho ta một chưởng của Đế Hành Thiên. Ta ác vẫn nghĩ ngươi đã chết!”. Long Tại Vũ nhìn gương mặt xa lạ trước mắt kỳ quái hỏi: “A Ý, vì cái gì bộ dạng của ngươi thay đổi?”.

“Ngươi không cần biết! Theo ta đi gặp chủ nhân!”. A Ý lạnh lạnh nhìn Long Tại Vũ: “Theo ta đi”.

“Ngươi A Ý ngươi rốt cuộc làm sao vậy?”. Long Tại Vũ lo lắng nhìn người bạn của hắn, hắn làm sao vậy? Vì cái gì nói cái gì chủ nhân?

“Không cần ngươi quản. Đi theo ta”. A Ý oán hận nhìn Long Tại Vũ. Nếu không phải hắn thì ngàn năm đạo hạnh của mình sẽ không mất!

“Ngươi không nói ta sẽ không đi theo ngươi!”. Long Tại Vũ khẽ cắn môi: “Uy, đạo sĩ. Ngươi đem hắn bắt được không?”.

“Vì cái gì?”. Vô cực đạo trưởng khó hiểu nhìn Long Tại Vũ: “Hắn rất lợi hại a!”.

“Muốn ngươi bắt liền bắt không nên nhiều lời vô nghĩa a!”. Long Tại Vũ có chút không kiên nhẫn. Hắn muốn biết A Ý vì cái gì lại biến thành như vậy!

“Oa tử tiểu tử này khi dễ lão nhân gia a ”. Vô cực đạo trưởng ngồi xổm trên mặt đất khóc lớn. Khiến người trợn mắt há mồm!

“Thật có lỗi, bệnh điên của sư phụ ta tái phát!”. Thanh Trúc thần tình hắc tuyến nâng Vô cực đạo trưởng dậy. Hắn như thế nào có sư phụ dọa người như vậy?

“Hì hì quơ được!”. Vô cực đạo trưởng đột nhiên cười gian một tiếng, hé ra võng đem A Ý vây ở bên trong.

“Ngươi ngươi cư nhiên sử trá (sử dụng mánh khóe) ”. A Ý dùng sức giãy dụa. Lão đạo sĩ chết tiệt này cư nhiên đê tiện như vậy!

“Đúng vậy! Binh bất yếm trá a!”. Lão đạo lộ ra nụ cười gian trá. (mimi: ta muốn đập quá)

“Ngươi oa. Lão đạo a! Ta lần đầu tiên biết ngươi âm hiểm như vậy a!”. Long Tại Vũ khoa trương quát to một tiếng, đem võng nhốt A Ý vác trên vai.

“Ngươi thật muốn dẫn hắn cùng nhau đi a?”. Hiên Viên Thiên Hành vẻ mặt đau khổ nhìn Long Tại Vũ đi. Đội ngũ của bọn họ càng ngày càng lớn mạnh! Mới hai ngày có thể kiếm được một cái yêu quái hoặc thần tiên?

76. Chương 75

"Đương nhiên muốn dẫn hắn đi a!". Long Tại Vũ đem A Ý khiêng trên vai: "Hắn là bằng hữu của ta ta không thể nhìn hắn ở trong này làm nô bộc cho người khác!".

"Được rồi ". Hiên Viên Thiên Hành bất đắc dĩ thở dài. Ngươi cứ như vậy mang nô bộc người ta đi người ta còn không truy ngươi a?

"Đi thôi". Long Tại Vũ có chút âm trầm tiêu sái đi về phía trước. Hắn không rõ A Ý vì cái gì kêu cái tên yêu hoặc người kia là chủ nhân, nhưng hắn sẽ không để cho bằng hữu của hắn làm nô lệ cho người khác!

"Uy, Hiên Viên tiểu tử, bảo bối của ngươi sẽ không ở sau lưng ngươi trộm người đi?". Vô cực đạo trưởng vẻ mặt thần bí tiến đến bên người Hiên Viên Thiên Hành.

"Cái gì?". Hiên Viên Thiên Hành không hiểu nhìn vô cực đạo trưởng: "Ngươi có ý gì?".

"Không cần giả ngu với ta. Ngươi nghĩ rằng ta không biết không? Được rồi, nói đi. Bảo bối của ngươi thật sự sẽ trộm người sau lưng ngươi chứ?". Vô cực đạo trưởng hắc hắc cười gian. Hắn lão nhân gia như thế nào lại nhìn không ra quan hệ của hai người!

"Đạo trưởng, ta nghĩ người xuất gia đều là lục căn thanh tịnh!". Hiên Viên Thiên Hành mắt lé nhìn vô cực đạo trưởng. Ý tứ chính là ngươi một cái đạo sĩ quản chuyện người khác làm gì?

"Ta không phải là hòa thượng ta là đạo sĩ". Vô cực đạo trưởng thực đứng đắn sữa chữa lời nói cho Hiên Viên Thiên Hành: "Thỉnh không cần đem ta cùng mấy con lừa ngốc không lông kia đặt cùng một chỗ!".

"Người xuất gia không nhất định là chỉ hòa thượng đi?". Hiên Viên Thiên Hành nhất thời cảm giác thực vô lực.

"Hì hì. Ngươi không muốn đứa con bảo bối của ngươi cùng người khác quan hệ xác thịt chứ?". Vô cực đạo trưởng đen tối nhìn Long Tại Vũ phía trước. Cái tên tiểu tử kia bởi vì cái tên yêu kia ở trên người hắn thống khổ nên buông xuống. Còn thương tiếc vì hắn lau đi mồ hôi trên trán.

"Ngươi ". Hiên Viên Thiên Hành ánh mắt một trận tối tăm. Hắn cư nhiên như vậy quan tâm cái tên yêu quái gọi là A Ý kia. Chưa từng thấy hắn quan tâm ai như vậy chẳng lẽ

"Ta đến ". Hiên Viên Thiên Hành nghiến răng nghiến lợi đem Long Tại Vũ kéo qua một bên, sau đó giơ lên tay áo của mình vì A Ý lau đi mồ hôi, bất quá động tác rất là thô lỗ.

"Ngươi làm sao vậy?". Long Tại Vũ nhìn thấy thái độ khác thường của Hiên Viên Thiên Hành rất là khó hiểu, ai đắc tội hắn? Chẳng lẽ là cái tên đạo sĩ kia? (t/g: oa nhi này phản ứng thực trì độn!)

"Không có việc gì". Hiên Viên Thiên Hành hung hăng trừng mắt nhìn Long Tại Vũ liếc mắt một cái, tiểu tử này thật là không hiểu hay là giả ngu?

"Hì hì đồ đệ thấy được không, đây là ghen a!". Vô cực đạo trưởng vui vẻ chế giễu.

"Sư phụ ". Thanh Trúc thần tình hắc tuyến nhìn sư phụ thiếu đạo đức của hắn, lần nữa hỏi mình vì cái gì lúc ấy cảm thấy hắn là một người tốt chính trực?

"Làm sao vậy? Diễn miễn phí không xem là ngốc tử!". Vô cực đạo trưởng liếc mắt trắng nhìn bổn đồ đệ, hưng trí bừng bừng nhìn hai người một yêu bên kia.

Ai! Thanh Trúc bất đắc dĩ thở dài, sư phụ hắn a!

"Ngươi trước tránh ra". Long Tại Vũ xem Hiên Viên Thiên Hành đã muốn lau hết mồ hôi còn không có ý muốn rời đi, không khỏi thôi đẩy hắn.

"Ngươi muốn làm gì?". Hiên Viên Thiên Hành nói.

“Ta muốn nhìn hắn thế nào!”. Long Tại Vũ đem A Ý ly khai: “Ngươi làm cái gì a? Nếu ngươi thích thượng hắn ta không không đồng ý! Hắn chính là bằng hữu tốt nhất của ta, ngươi không cần có chủ ý với hắn!”.

“Ta không có ”. Hiên Viên Thiên Hành trở mình xem thường. Hắn có chủ ý? Là có chủ ý với ngươi a!

“Không có là tốt nhất”. Long Tại Vũ đem võng trên người A Ý cởi bỏ, ở trên người hắn điểm nhẹ vài cái.

“Ngươi làm gì?”. Hiên Viên Thiên Hành nhíu mày nhìn hành động của Long Tại Vũ: “Hắn chính là yêu quái có yêu khí rất mạnh, ngươi cho là điểm huyệt sẽ hữu dụng?”.

“Một hồi ngươi sẽ biết!”. Long Tại Vũ có chút khoái trá ngồi dưới đất. Hắn ở trên người A Ý hạ một đạo cấm chế, hắn thật muốn nhìn cái người được A Ý xưng là “chủ nhân” Rốt cuộc là ai? Hắn lại có tư cách gì làm “chủ nhân” của A Ý?

“Chủ nhân chủ nhân không tốt ”. Mộc Đằng dùng sức vẫy cánh vọt vào một sơn động.

“Làm sao vậy? La to quá!”. Thanh âm chủ nhân có chút táo bạo mở miệng. A Ý đi lâu như vậy như thế nào còn không có trở về? Hiện tại Mộc Đằng đã về ngược lại làm hắn sâu sắc bất an.

“A Ý A Ý bọn bọn họ bắt đi!”. Mộc Đằng thanh âm dần lên cao: “Chủ nhân làm sao bây giờ?”.

“Ngươi đi đi!”. Long Hân Nguyệt ẩn nhẫn sắp bùng nổ tức giận vẫy lui Mộc Đằng. Cư nhiên dám bắt đi A Ý! Bọn họ cư nhiên dám bắt đi A Ý!

“Đến đây!”. Long Tại Vũ che ở trước mặt A Ý, cảm giác rất quen thuộc a! Là ai na?

“Cái gì đến đây?”. Hiên Viên Thiên Hành mờ mịt nhìn ba người như lâm đại trận. Hắn như thế nào không cảm giác được?

“Câm miệng”. Long Tại Vũ gầm nhẹ một tiếng. Hắn có thể cảm giác tên yêu hoặc người này hơi thở rất quen thuộc, nhưng rốt cuộc là ai na?

“Đưa ta A Ý ”. Long Hân Nguyệt trong nháy mắt tới trước mặt mấy người, khi hắn nhìn thấy A Ý nằm trên mặt đất thì hận không thể đem mấy người kia ra lăng trì tàn nhẫn.

“A Ý của ngươi?”. Long Tại Vũ lăng lăng nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt. Hắn như thế nào ở đây? Còn nói A Ý gì của hắn a? Hắn cùng A Ý khi nào ở cùng một chỗ?

“Đúng!”. Long Hân Nguyệt đang nhìn Long Tại Vũ nhăn lại mi: “Chúng ta biết nhau?”. Cảm giác rất quen thuộc a!

“Ngươi nói na?”. Long Tại Vũ không sợ chết tiêu sái đến bên người Long Hân Nguyệt, vây quanh hắn đi vài vòng rồi mới ê ẩm mở miệng: “Ngươi còn không có trả lời vấn đề của ta na? Vì cái gì A Ý thành của ngươi?”.

“Không phải chuyện của ngươi”. Long Hân Nguyệt hai tay gắt gao cầm, chẳng lẽ hắn sẽ không sợ mình đột nhiên động giết giết hắn?

“Đương nhiên là chuyện của ta!”. Long Tại Vũ đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng: “Ngươi con nó nó cư nhiên làm cho A Ý làm nô bộc của ngươi!”.

“Ta không có ”. Long Hân Nguyệt ý thức phản bác, sau đó giống gặp quỷ giống nhau run rẩy tay phải chỉ vào Long Tại Vũ: “Ngươi ngươi ngươi ”.

“Ta thế nào?”. Long Tại Vũ hung tợn trừng mắt nam nhân trước mắt: “Ngươi con mẹ nó nhưng thật ra nói vì cái gì để A Ý làm nô bộc của ngươi?”.

“Ta không có a!”. Long Hân Nguyệt hoàn toàn nóng nảy, chỉ kém không quỳ xuống thề! Thượng thiên làm chứng hắn thật sự không có để A Ý làm nô bộc của hắn a! Sủng hắn còn không kịp, hắn như thế nào còn dám thương tổn A Ý!

“Không có vì cái gì A Ý nói “chủ nhân” cho mời?”. Long Tại Vũ tiến lên giữ chặt cái lổ tai Long Hân Nguyệt: “Lá gan của ngươi càng lúc càng lớn!”.

“Ai buông tay a ”. Long Hân Nguyệt khóc thét một tiếng cũng không dám động thủ giãy.

“Ngươi giải thích rõ ràng cho ta ”. Long Tại Vũ như trước không có buông tay.

Hiên Viên Thiên Hành, vô cực đạo trưởng còn có Thanh Trúc hoàn toàn không rõ ràng lắm tình huống trước mắt. Hiện tại là cái tình huống gì? Đại yêu rất mạnh kia bị một nhân loại bắt lấy cái lỗ tai hống?

77. Chương 76

“Ta thật sự không có kêu A Ý gọi ta là chủ nhân a!”. Long Hân Nguyệt hiện tại rất muốn tìm cái động chuột để tiến vào. Thượng thiên làm chứng a, hắn thật sự không có a!

“Lừa quỷ a!”. Long Tại Vũ đem cái lỗ tai Long Hân Nguyệt nhéo một vòng: “Ngươi không có bảo hắn gọi như vậy thì hắn làm sao phải gọi?”.

“Ta ta giải thích không rõ ràng lắm a nếu không ngươi đem hắn cứu tỉnh rồi nói?”. Long Hân Nguyệt khóc thét một tiếng. Nếu cho hắn biết trong nhóm người này có tiểu ma nói này thì nói cái gì hắn cũng sẽ không đi “thỉnh” bọn họ a!

“Vô nghĩa”. Long Tại Vũ chẳng lẽ hảo tâm thả Long Hân Nguyệt, đi đến bên người A Ý ôn nhu thôi đẩy hắn: “A Ý tỉnh tỉnh ”.

“Ân”. A Ý có chút mờ mịt mở to mắt, khi hắn nhìn đến khổ mặt của Long Hân Nguyệt thì vội vàng mở miệng: “Chủ nhân, hắn không có thương tổn ngươi chứ?”.

“Long Hân Nguyệt ngươi còn có cái gì để nói ”. Long Tại Vũ một chữ một chữ nói, hai mắt cơ hồ tóe ra lửa.

“A Ý a ta không phải nói ngươi không cần gọi ta la chủ nhân sao?”. Long Hân Nguyệt khóe miệng run rẩy nghiêm trọng. Hiện tại lời nói của A Ý không thể nghi ngờ là đổ thêm dầu vào lửa!

“Nhưng ngài đã cứu mạng A Ý, ngài chính là chủ nhân của ta”. A Ý còn thật sự nhìn Long Hân Nguyệt liếc mắt một cái, rồi sau đó lại chuyển hướng Long Tại Vũ: “Tại Vũ, ngươi hãy nể mặt ta, thả chủ nhân của ta ra!”.

“Ta vốn không tính toán thu thập hắn a!”. Long Tại Vũ bất đắc dĩ mở miệng: “Ngươi như thế nào lại hội ngộ đến hoa hoa công tử này?”.

“Là hắn đã cứu ta!”. A Ý thở dài: “Ngươi còn nhớ rõ một chưởng của Đế Hành Thiên kia đi. Ta hẳn là phải chết không thể nghi ngờ, nhưng dựa vào một cỗ tín niệm chống đỡ một cỗ u hồn của ta, ngay tại thời điểm ta cô độc vô y phiêu bạc chung quanh, là Long Hân Nguyệt cho ta một cơ hội, để ta bám vào long sừng của hắn ”.

“Hắn cho ngươi bám vào long sừng của hắn?”. Long Tại Vũ hú lên quái dị. Hoa hoa công tử này lại chịu hy sinh lớn như vậy?

“Đúng vậy!”. A Ý khó hiểu nhìn thấy Long Tại Vũ coi như đại chịu đả kích: “Điều này sao?”.

“Vậy trên người ngươi như thế nào lại không có hơi thở của long?”. Nếu nói bám vào long sừng của Long Hân Nguyệt khẳng định sẽ có hơi thở của rồng, nhưng A Ý không có!

“Ta ta cái chủ nhân luôn tìm nữ nhân bất đích thiết thiết, ta nếu vẫn đi theo hắn sẽ ân sẽ ảnh hưởng đến hắn ”. Thanh âm A Ý càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng Long Tại Vũ cơ hồ không nghe thấy.

Long Tại Vũ hung tợn trừng mắt nhìn Long Hân Nguyệt, tên hỗn đản này cư nhiên mang theo A Ý đi tìm nữ nhân khác thân thiết! Này không phải là khi dễ A Ya hay sao?

“Ngươi ngươi nhìn ta làm gì? Ngươi cũng không phải không biết ‘tính *** của rồng’ “. Long Hân Nguyệt có chút xấu hổ mở miệng. Hắn cũng không phải cố ý muốn dẫn A Ý theo để nhìn hắn thân thiết với nữ nhân. Là hắn lo lắng để A Ý một mình nên mới dẫn theo a!

“Hảo một cái ‘tính *** của rồng’, lúc trước ta nên đem phế đi!”. Long Tại Vũ đem nắm tay nắm lại vang lên “khanh khách”. Chỉ biết tên hỗn đản này không phải thứ gì tốt.

“A Ý tiếp theo ngươi nói”. Long Tại Vũ hít sâu một hơi đối A Ý ôn nhu mở miệng, làm cho Hiên Viên Thiên Hành bên cạnh ghen tị không thôi. Thật là, Khải nhi cho tới bây giờ vẫn chưa như vậy!

“Ta liền tự nghĩ biện pháp! Sau đó liền rời đi long sừng của chủ nhân đi giết một ít yêu, sau đó lấy nội đan của bọn họ gia tăng công lực của mình”. A Ý nhìn bộ dáng Long Hân Nguyệt xấu hổ vội vàng nói: “Kỳ thật chủ nhân thật sự tốt lắm, so với ngươi tốt hơn! Thật sự!”.

“So với ta tốt hơn nhiều?”. Long Tại Vũ vẻ mặt cầu xin nhìn vẻ mặt vô tội của A Ý: “Ta kém như vậy sao?”.

“Đúng vậy! Ngươi có thể ở bên ta sau khi ngươi cùng Đế Hành Thiên ở cùng một chỗ. Ngươi không nghĩ tới ta sẽ thương tâm sao? Hay là ngươi căn bản một chút cũng không để ý tới ta?”. A Ý có chút châm chọc mở miệng.

“Lời này là ai nói cho ngươi?”. Mặt Long Tại Vũ nháy mắt âm trầm xuống.

“Như thế nào, bị ta nói trúng? Ngươi thẹn quá thành giận?”. Trong mắt A Ý hiện lên một tia thê lương. Đúng vậy, hắn là vương tử long tộc, mà mình chỉ là một thụ yêu, như thế nào xứng cùng hắn đứng chung một chỗ!

“Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi vì cái gì thành cái dạng này xuất hiện ở trước mặt của người khác?”. Long Tại Vũ hung tợn trừng mắt Long Hân Nguyệt, nhất định là hắn lừa A Ý!

“Đó là chuyện của ngươi”. A Ý thử giật giật thân thể: “Thả ta đi đi”.

“Ta từ lúc ngàn năm trước đã bị giết! Bị nam nhân ta từng yêu giết! Hắn dùng thần hỏa đốt cơ thể của ta, đem tinh phách của ta vây ở trong ‘huyết ngọc’! Là phụ thân đem hồn phách của ta đưa đến nhân gian, ta mới được xem như sống lại! Chẳng lẽ ngươi không phát hiện linh hồn của ta không hoàn chỉnh? Chẳng lẽ không phát hiện năng lượng của ta không bằng một phần mười trước đây?”. Long Tại Vũ thống khổ nhắm mắt lại, hắn không nghĩ nhớ lại chuyện cũ kia. Bởi vì như vậy sẽ làm tâm hắn rất đau!

“Như thế nào có thể?”. A Ý kinh hô một tiếng: “Người kia thật sự yêu ngươi a, như thế nào lại giết ngươi?”.

“Ngươi vẫn không tin sao? Được rồi, chính ngươi đến xem đi”. Long Tại Vũ cởi bỏ cấm chế trên người A Ý, bình tĩnh đứng ở trước mặt hắn.

“Ngươi ”. A Ý hoài nghi nhìn Long Tại Vũ: “Ngươi giỡn cái gì? Ngươi nghĩ rằng ta sẽ mắc lừa?”.

“Hắn không có lừa ngươi!”. Long Hân Nguyệt thở dài chậm rãi mở miệng: “Ta có thể cảm giác hắn rất yếu!”.

“Rất yếu mà ngươi không thể thoát khỏi tay của hắn?”. Khóe miệng A Ý nhẹ nhàng co rút vài cái. Chẳng lẽ hiện tại Long Tại Vũ so với hắn còn yếu hơn?

“Ta ta chỉ là có thói quen bị hắn khi dễ!”. Long Hân Nguyệt ngượng ngùng mở miệng. (t/g: người nọ là bị ngược cuồng sao?)

“”. Cái này A Ý hoàn toàn hết chỗ nói rồi. Còn có chuyện như vậy! Cư nhiên còn có thói quen bị người khi dễ!

“Các ngươi các ngươi rốt cuộc là cái gì?”. Vô cực đạo trưởng nhìn ba người đôi môi dùng sức run run.

“Ngươi mới là cái gì a!”. Ba người Long Tại Vũ cơ hồ đồng thời mở miệng.

“Vậy các ngươi là cái gì?”. Thanh Trúc thay thế sư phụ mở miệng. Sư phụ hắn a, ngay cả nói cũng không xong!

“Ta cùng Long Hân Nguyệt là rồng! Về phần A Ý hắn là thụ yêu”. Long Tại Vũ nghĩ nghĩ mở miệng: “Uy, lão tạp mao ngươi muốn làm gì?”.

“Ha ha ”. Vô cực đạo trưởng đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to.

“Hắn chịu kích thích nên điên rồi sao?”. A Ý nhìn bộ dáng vô cực đạo trưởng khó hiểu mở miệng.

"Chắc là vậy!". Long Hân Nguyệt nhân cơ hội đến bên người A Ý, thỏa mãn lôi kéo tay hắn.

"Lão tạp mao ngươi không sao chứ?". Long Tại Vũ mạc danh kỳ diệu mở miệng: "Ngươi cười ngây ngô cái gì a?".

"Ha ha ta chưa từng gặp qua con rồng yếu như vậy!". Vô cực đạo trưởng chỉ vào Long Tại Vũ không chút khách khí châm chọc. Sau đó nhanh chân bỏ chạy.

"Ngươi lão tạp mao này đừng chạy ". Long Tại Vũ nổi giận gầm lên một tiếng đuổi theo. Hắn lại còn nói mình yếu!

"Chúng ta đi thôi". Thanh Trúc bất đắc dĩ cảm thán, Long Tại Vũ cùng sư phụ hắn có thể nháo đến xé trời a!

"Chúng ta cũng đi theo đi!". A Ý mắt lé nhìn Long Hân Nguyệt liếc mắt một cái, tránh khỏi tay hắn: "Còn có a ngươi nói dối ta!".

"A?". Long Hân Nguyệt nghe xong sửng sốt. Chờ A Ý đi rất xa mới hét thảm một tiếng: "Ta không phải cố ý a!"

Về sau sẽ tựa hồ càng thú vị. Có thêm A Ý cùng Long Hân Nguyệt gia nhập càng thêm náo nhiệt!

78. Chương 77

Khi mọi người tìm được thì hai người bọn họ đã giống như một khối tử thi nằm trên mặt đất. Vô cực đạo trưởng lại nghiêm trọng, khóe miệng hơi hơi có tơ máu chảy ra!

"Các ngươi…". Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy hai người mặt không khỏi nhăn lại: "Tại sao bị thương nghiêm trọng như vậy?".

"Là lão hỗn đản này không tốt!".

"Là tiểu quái vật này có lỗi!".

Ai… Thanh Trúc cùng Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy hai người trừng mắt nhìn đối phương thì thở dài. Bọn họ có phải hay không là đối thủ trời sinh một mất một còn?

"Tại Vũ ngươi có đau hay không?". A Ý quan tâm tới gần Tại Vũ tay cẩn thận đụng vào mặt hắn.

"Đau a!". Long Tại Vũ vừa thấy A Ý quan tâm mình lập tức thay một bộ biểu tình ủy khuất, ánh mắt có chút khiêu khích nhìn vô cực đạo trưởng.

"Ta đây thổi thổi cho ngươi". A Ý nhẹ nhàng vì Long Tại Vũ thổi ứ thanh trên mặt. Nhưng hắn không biết bên này đã có hai người muốn bùng nổ!

"Đồ đệ a ". Vô cực đạo trưởng có chút ai oán nhìn đồ đệ hắn: "Người ta đều có người thổi thổi, ngươi cũng cấp vi sư thổi thổi đi!".

"Câm miệng!". Sắc mặt Thanh Trúc xanh mét nhìn Vô cực đạo trưởng. Sư phụ hắn a, chẳng lẽ hắn không thấy được hai người bên kia đã muốn tức giận đến xanh mặt sao?

"Hảo ". Vô cực đạo trưởng có chút gian trá nhìn Hiên Viên Thiên Hành cùng Long Hân Nguyệt sắc mặt dần dần biến thành đen. Hắc hắc hắn muốn chính là loại hiệu quả này! (t/g: người này hảo gian trá a!)

Hiên Viên Thiên Hành cùng Long Hân nguyệt trao đổi ánh mắt, hai người đồng thời đi đến bên người Long Tại Vũ cùng A Ý, mỗi người kéo một người.

"Ngươi làm gì a?". Long Tại Vũ có chút không hờn giận bỏ cánh tay Hiên Viên Thiên Hành ra. Hắn cao hứng na Hiên Viên Thiên Hành đi tới xem náo nhiệt gì a? (t/g: đây không phải là ' gặp người yêu' vong phụ a?)

“Ngươi thực vui vẻ a?”. Khóe miệng Hiên Viên Thiên Hành hơi hơi nhếch lên, nhưng không có mỉm cười.

“Phải… Ai cần ngươi lo…”. Long Tại Vũ nhìn thấy bộ dáng của Hiên Viên Thiên Hành nuốt nuốt nước miếng. Nhưng như trước vẫn mạnh miệng phản bác.

“Ta không quản? Khải nhi lá gan càng lúc càng lớn a!”. Hiên Viên Thiên Hành lạnh lùng cười: “Hay là muốn cùng tình nhân cũ của ngươi gương vỡ lại lành a?”.

“Ngươi… Ngươi phát điên cái gì?”. Long Tại Vũ tức giận đến có chút phát run nhìn Hiên Viên Thiên Hành.

“Đúng vậy! Nổi điên? Ở trong mắt ngươi ta chính là nổi điên đi?”. Hiên Viên Thiên Hành cắn chặt răng. Nguyên lai hắn cho tới bây giờ liền cho rằng mình là ‘nổi điên’! Có phải hay không bình thường đối hắn thật quá tốt ngược lại làm cho hắn quên ta là ai?

“Đúng thì thế nào?”. Long Tại Vũ không khỏi lui về phía sau vài bước. Bộ dáng của hắn rất giống như lúc muốn đem gân chân của mình đánh gãy! Chẳng lẽ…

“Đúng? Hừ! Ngươi chớ quên hiện tại của ngươi hết thảy đều ở trong tay ta. Ngươi nghĩ rằng ta sẽ buông ra ngươi sao? Không cần nằm mơ! Cho dù là xuống địa ngục ta cũng sẽ lôi ngươi cùng xuống!”. Hiên Viên Thiên Hành không giận phản cười. Khải nhi nghĩ muốn rời hắn? Không! Cho dù là vĩnh viễn sánh cùng thiên địa hắn cũng sẽ không cho Khải nhi rời đi!

“Ngươi ngốc như vậy sao? Không chiếm được thì vây khốn hắn khi còn sống! Ân? Thật sự là châm chọc a! Đường đường là hoàng đế bệ hạ của Hiên Viên đế quốc cư nhiên là loại tiểu nhân âm hiểm như vậy!”. Long Tại Vũ ngôn ngữ nhịn không được châm chọc: “Đây là yêu của ngươi a! Ta cũng sẽ không tin tưởng trên thế giới có tình yêu loại này! Nếu ta còn là Long Tại Vũ đơn thuần kia thì có lẽ sẽ cảm động một chút, nhưng hiện tại ta không phải, đối với ta mà nói ‘yêu’ chính là công cụ gạt người, là lưỡi dao sắc bén đả thương người. Một khi không cẩn thận sẽ thương tích đầy mình. Hơn nữa, ngươi hiểu được yêu sao? Đang ở đế vương gia, lại biết cái gì là yêu? Thật sự là chê cười!”.

“Ngươi không cần bởi vì bị thương một lần liền không tin người khác như vậy. Chẳng lẽ trong lòng của ngươi chỉ luôn hận ta?”. Hiên Viên Thiên Hành phóng đại thanh âm. Chẳng lẽ cái tên Đế Hành Thiên kia đã làm tổn thương ngươi sâu như vậy? Chẳng lẽ lòng của ngươi sẽ không thể cho ta thời gian? Ngươi thật thống hận chán ghét ta như vậy?

“Ta không có hận ngươi. Ta chỉ là hận chính ta, vì cái gì lúc trước tin tưởng ngươi như vậy. Người đã bị tổn thương thì tâm cũng sẽ trở thành khoảng không!”. Long Tại Vũ đem nước mắt sắp đi ra ngạnh bức trở về. Hắn không thể khóc, ít nhất không thể ở trước mặt hắn khóc!

“Ngươi…”. Hiên Viên Thiên Hành có loại xúc động nghĩ muốn đào tâm hắn lên nhìn xem. Cái kẻ kêu Đế Hành Thiên kia, hắn nhất định sẽ làm hắn trả đại giới. Ải bảo hắn đã nhận thức Khải nhi sớm hơn mình, lại càng làm cho Khải nhi tổn nặng sâu như vậy!

“Ngô…”. Hàng mi thanh tú của Long Tại Vũ đột nhiên nhíu lại.Taykhông khỏi đỡ lấy ngực chậm rãi ngồi xổm xuống.

“Khải nhi…”, Hiên Viên Thiên Hành thấy thế vội vàng đỡ lấy hắn. Chẳng lẽ…

“Đau quá…”. Long Tại Vũ sắc mặt dần tái nhợt. Là cái gì đang cắn tâm hắn? Là cái gì làm hắn đau như vậy?

“Các ngươi mau tới đây!”. Hiên Viên Thiên Hành hướng bốn người cách đó không xa hô. Có lẽ bọn họ có biện pháp nào!

”Làm sao vậy? Tại Vũ làm sao vậy?”. A Ý nhìn thấy Long Tại Vũ thống khổ lo lắng mở miệng. Vừa mới hoàn hảo! Chẳng lẽ là nam nhân này?

“Ta… Không biết… Hắn đột nhiên đau! Hơn nữa hôm trước ở trong sơn động cũng có một lần! Các ngươi mau nhìn xem sao lại thế này a?”. Hiên Viên Thiên Hành ôm chặt lấy thân thể Long Tại Vũ đang đau đến phát run. Hắn rốt cuộc là làm sao vậy? Vì cái gì lại đột nhiên đau như vậy?

"Ta đến xem!". Long Hân Nguyệt tiếp nhận Long Tại Vũ, nhìn đến mặt hắn không khỏi sắc mặt đại biến: "Cư nhiên là này!".

"Cái gì? Ngươi nói mau a!". Vô cực đạo trưởng thúc giục nói. Hắn tuy rằng bình thường cùng Long Tại Vũ thường xuyên tranh cãi ầm ĩ, nhưng vẫn là quan tâm hắn!

"Là một loại độc! Đối với long tộc chúng ta mà nói là một loại độc!". Long Hân Nguyệt run rẩy ôm chặt Long Tại Vũ: "Đây là một loại hoa ma giới. Tên gọi ' thản nhiên'! Đối với người khác có lẽ là sẽ không sao, nhưng đối với long tộc chúng ta mà nói chính là kịch độc. Cũng không phải nói trúng độc của nó sẽ chết, mà là sẽ đánh mất chính mình. Mặc cho cái người hạ độc kia khống chế. Tại Vũ… Tại Vũ như thế nào lại trúng loại độc này?".

"Vậy… Giải như thế nào?". Hiên Viên Thiên Hành nhìn Long Hân Nguyệt ôm vựng lấy Long Tại Vũ mà run rẩy, là sợ hãi từ linh hồn.

"Ba loại giải pháp: thứ nhất, chính là đem tim của người hạ độc kia làm thuốc dẫn phối hợp với tâm hoa 'thản nhiên' cho Tại Vũ ăn vào. Thứ hai, chính là người thi độc tự nguyện cởi bỏ độc trên người Long Tại Vũ. Còn một cách…một cách chính là làm cho linh hồn Tại Vũ ngủ say ngàn năm. Ngàn năm sau độc của 'thản nhiên' sẽ trôi đi. Nhưng… hiện tại…". Long Hân Nguyệt cảm giác thanh âm chính mình đang run rẩy. Hắn hiện tại đã biết rõ vì cái gì lúc trước Đế Hành Thiên lựa chọn giết Long Tại Vũ, đây chính là cứu hắn, nhưng… thực lực của Đế Hành Thiên tại sao không đem kẻ hạ độc giết? hay hắn đã đi nơi nào?

"Hiện tại có phương pháp gì khắc chế?". Hiên Viên Thiên Hành cũng hiểu được cảm thụ lúc ấy của Đế Hành Thiên. Nếu là hắn trong lúc đó hắn cũng sẽ lựa chọn phương pháp này!

"Ta có lẽ có biện pháp!". Một bên Vô cực đạo trưởng đột nhiên mở miệng.

"Ngươi có? Biện pháp gì?". Long Hân Nguyệt lo lắng mở miệng: "Chỉ cần không phải lại giết Tại Vũ! Chúng ta không thể ngốc như Đế Hành Thiên!".

"Cái kia… Các ngươi xem này!". Vô cực đạo trưởng theo trong lòng ngực ra ra một vật đặt ở trước mặt mấy người.

"Cái gì?". Bốn người cơ hồ đồng thời mở miệng. Cái đồ vật dài dài này là…phất trần?

"Không kiến thức. Đây là truyền đạo chi bảo 'thiên đọa' của chúng ta!". Vô cực đạo trưởng tự hào mở miệng: "Vậy này là do sư tổ chúng ta từ khi khai sáng truyền cho chưởng môn bao đời!".

"Này?". Hiên Viên Thiên Hành thân thủ cãi lại: "Không có gì dùng a! Đây là râu của một lão nhân!".

"Ngươi… ánh mắt của ngươi có ý gì! Không phải râu rõ ràng là tóc!". Vô cực đạo trưởng vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!

Bốn người vừa nghe vẻ mặt hắc tuyến nhìn vô cực đạo trưởng. Cái này có thể cứu người sao?

"Các ngươi không tin". Vô cực đạo trưởng căm giận nhìn bốn người: "Hiện tại lão đạo liền biểu diễn cho các ngươi xem. Cho các ngươi nhìn xem ' thiên đạo' chi bảo gia truyền của ta lợi hại như thế nào!".

"Khải nhi không phải vật thí nghiệm!". Hiên Viên Thiên Hành vội vàng ngăn cản.

"Ta không lấy hắn làm vật thí nghiệm". Vô cực đạo trưởng nhanh hơn, cầm lấy tóc hướng Long Tại Vũ.

"Không được…". Mặt khác người người đồng thời đi ngăn cản, trong lúc nhất thời năm người đánh thành một đoàn.

"Di… Tóc na?". Vô cực đạo trưởng bị bốn người đặt ở phía dưới mới phát hiện bọn họ đã cướp đoạt tóc không thấy bóng dáng!

"Lão đạo như thế nào biết? Oa… Đồ gia truyền của ta a…". Vô cực đạo trưởng vừa nhìn bốn phía đã không thấy bảo bối 'gia truyền' của hắn lập tức khóc rống lên!

"Cái kia là cái gì?". A Ý hét lên một tiếng, mấy người mới phát hiện trên cổ Long Tại Vũ không biết khi nào có thêm một đạo màu ngân bạch!

"Chẳng lẽ…". Người người hai mặt nhìn nhau. Không phải cái tóc kia đi?

"Hì hì… Lão đạo chỉ biết nhất định dùng được!". Vô cực đạo trưởng đắc ý nở nụ cười. Hắn đã nói, nó như thế nào cũng là 'thiên đạo' gia truyền a.

"Lão nhân, ngươi nói thực ra đó là tóc gì?". Thanh Trúc cảm giác gân xanh chính mình đang không thể khống chế nhảy lên. Ngàn vạn lần không cần xảy ra chuyện ngoài ý muốn a!

"Ta… Ta không biết… Ta chỉ biết đó là trấn môn tổ tiên truyền a!". Vô cực đạo trưởng không khỏi thu tươi cười trên mặt: "Có lẽ là nói qua nhưng ta đã quên!".

A ý đem răng cắn đến vang lên 'khanh khách'. Hắn hảo muốn hung hăng đánh đạo sĩ này một chút! Chuyện lớn như vậy cư nhiên đã quên!

"Trước nhìn xem Khải nhi đi!". Hiên Viên Thiên Hành hít sâu một hơi an ủi chính mình, nếu vô dụng hắn liền… Hắn liền… Hắn liền chém lão già hồ đồ kia!!!

79. Chương 78

Hiên Viên Thiên Hành ôm Long Tại Vũ còn mê man vào trong ngực. Sau đó mở miệng hỏi Long Hân Nguyệt: "Các ngươi không phải nói mời chúng ta làm khách?".

"Cái kia a! Ta chỉ là muốn nhìn xem bộ dáng của vua nhân gian là gì!". Long Hân Nguyệt ngượng ngùng mở miệng: "Ta thật sự không có ác ý!".

"…". Hiên Viên Thiên Hành buồn bực nhìn Long Hân Nguyệt, người này ngu ngốc sao? Người không phải đều giống nhau sao?

"Hắn như thế nào còn không tỉnh?". Thanh Trúc nhíu mày mở miệng: "Sư phụ, tóc kia của ngươi sẽ không vô dụng đi? Hiện tại trên cổ hắn cái gì cũng đều không có a!".

"Cái gì không có?". Thanh Trúc vừa nói, Hiên Viên Thiên Hành vội vàng đem Long Tại Vũ đặt xuống, quả nhiên trên cổ Long Tại Vũ rỗng tuếch cái gì cũng đều không có!

"Ngân tuyến kia đâu?". Hiên Viên Thiên Hành kéo quần áo Long Tại Vũ xuống. Quả nhiên không có!

"Di, kỳ quái. Như thế nào không có?". Vô cực đạo trưởng nghi hoặc trảo trảo tóc: "Không nên a…".

"Ngươi cái lão đạo…". A Ý một bộ biểu tình hộc máu. Nếu Tại Vũ thật sự xảy ra chuyện gì, hắn nhất định phải chôn đạo sĩ này cùng!

"Không cần uể oải như vậy! Nói không chừng là nó nổi lên tác dụng a". Vô cực đạo trưởng có chút chột dạ mở miệng. Đồ vật này là tổ tiên truyền xuống hắn cũng là lần đầu tiên dùng a! Chỉ biết là có thể khắc chế một ít hoa cỏ có ma tính, mặt khác cũng không biết!

Mà bọn họ không biết chính là. Long Tại Vũ hiện tại ra vẻ mê man nhưng linh hồn hắn đã muốn tới địa phương khác!

"Đây là làm sao?". Long Tại Vũ nhìn thấy một mảnh trắng xoá trước mắt. Cảnh tượng này thật giống như tình cảnh bị Nha đá xuống đây a!

"Đứa nhỏ, ngươi thực mê mang sao?". Thanh âm già nua ở phía sau Long Tại Vũ vang lên.

"Ai?". Long Tại Vũ vội vàng xoay người sang chỗ khác nhưng cái gì cũng đều không có.

"Ngươi thực mê mang sao? Hài tử của ta!". Thanh âm mang theo thương tiếc kia lại vang lên. Một đạo thân ảnh cũng tùy theo xuất hiện.

"Ngươi là ai?". Long Tại Vũ nhìn lão nhân có khuôn mặt hiền lành trước mắt. Hắn là ai vậy?

"Ta là ai rất quan trọng sao? Vì cái gì nhất định phải biết ta?". Lão nhân đến gần Long Tại Vũ vuốt ngân phát trên thắt lưng hắn: "Thật sự là giống a!".

"Giống cái gì?". Long Tại Vũ lui về phía sau vài bước: "Ngài rốt cuộc là ai? Ta đang ở nơi nào?".

"Ngươi đang ở trong ý thức của ta". Lão nhân lắc đầu cười khổ: "Ta còn ôm hy vọng sao?".

"Có ý gì?". Long Tại Vũ nhăn lại mi. Lão nhân này sao lại thế? Hắn nói mình nghe như thế nào cũng đều không hiểu!

"Không có gì! Đã muốn hơn một vạn năm. Ngươi nguyện ý làm cho ta một chuyện không?". Lão nhân lắc đầu thở dài. Chính mình ở chỗ này chờ mấy ngàn năm rốt cục cũng có người đến đâu!

"Chuyện gì? Nếu có thể ta sẽ làm". Long Tại Vũ mới không ngốc đến nỗi lập tức đáp ứng. Ai biết có phải hay không là chuyện xấu?

"Ngươi nhất định có thể làm được". Lão nhân hiền lành nhìn Long Tại Vũ: "Giúp ta tìm Long Tứ".

Ngươi nói nói… muốn…muốn tìm ai?". Long Tại Vũ kinh ngạc nhìn lão nhân: "Ngươi muốn tìm Long Tứ? Long Tứ kia?".

"Chính là Long Tứ bị tổ tiên các ngươi đuổi ra long tộc". Lão nhân tươi cười khả cúc (thấy những vết nhăm trên mặt) mở miệng. Nhưng ở trong mắt Long Tại Vũ cũng giống như bộ dáng của gian thương.

"Ta… Không không biết! Ta mặc kệ!". Long Tại Vũ vội vàng xua tay. Đùa cái gì, Long Tứ là phản đồ của long tộc, bởi vì thích thượng đối thủ một mất một còn mà bị đuổi ra long tộc… Di… Cùng mình giống nhau a!

"Tiểu quỷ. Ngươi chớ quên hiện tại ngươi đang ở trong ý thức của ta! Nếu ta không cho ngươi ra ngoài nói vậy ngươi phải cả đời ở nơi này theo lão nhân ta nói chuyện phiếm!". Lão nhân thu hồi khuôn mặt hiền lành, đảo mắt biến thành gian thương. (mimi: nhân vật trong truyện này là thế đấy, kiếm ko ra một người hiền lành)

"Ngươi… Ngươi…". Long Tại Vũ hiện tại thật muốn hung hăng K (kill?) lão nhân một chút. Hắn không hiểu, hắn như thế nào không hay ho như vậy? Vì cái gì chuyện không hay ho hắn đều đụng phải? Di, không đúng a, hắn bất quá là hôn mê như thế nào lại đi vào ý thức của người khác?

"Thế nào? Đáp ứng đi!". Lão nhân thân thủ lôi kéo Long Tại Vũ: "Ngươi nếu không đáp ứng chúng ta liền háo!".

"Ngươi trước phải nói cho ta biết, ta vì cái gì lại ở chỗ này?". Long Tại Vũ thực buồn bực. Chẳng hắn thật sự không hay ho như vậy sau khi hôn mê tự giác chạy đến ý thức của người ta tìm phiền toái?

"Đồng bọn của ngươi đem tóc của ta để trên thân thể ngươi, chúng ta chỉ thấy mặt a! Tóc của ta có linh lực!". Lão nhân không khỏi may mắn hoàn hảo chính mình lúc ấy thông minh, tự cấp đồ đệ tóc làm đồ gia truyền đến thời điểm đem linh lực của mình không cẩn thận… Khụ… Cố ý truyền vào bên trong! (t/g: trời biết hắn lúc ấy đau lòng cỡ nào!)

"Ai? Cái vương bát đản kia?". Long Tại Vũ cơ hồ nhảy dựng lên. Hắn đã nói rồi, hắn như thế nào có thể tự tìm phiền toái chạy đến ý thức của người ta. Nguyên lai là có người "Hỗ trợ" a! Hắn đi ra ngoài liền đem người nị lột da!

"Ngươi đi ra ngoài sẽ biết! Ngươi còn không có nói cho ta biết na, có giúp ta tìm Long Tứ hay không?". Lão nhân dùng sức lôi kéo tóc Long Tại Vũ.

"Đau đau đau a…". Long Tại Vũ vội vàng đem tóc mình đoạt lại trong tay của lão nhân: "Ta có thể không đáp ứng sao? Ngươi còn không có nói cho biết biết bộ dáng Long Tứ kia nữa? Ngươi tên gì na? Còn có vừa mới hỏi ta mê mang gì?".

"Long Tứ a! Ngươi cùng Long Tứ kia lớn lên giống nhau. Tên của ta ngươi hẳn là biết! Ta gọi là Đế Uyên". Đế Uyên có chút đắc ý mở miệng. Hắn chính là anh hùng Đế Uyên, có ai không biết?

"Đế Uyên, chưa từng nghe qua!". Long Tại Vũ có chút mờ mịt mở miệng: "Ngươi rất nổi danh sao?".

Tươi cười đắc ý của Đế Uyên cương ở trên mặt, có chút phát điên mở miệng: "Ngươi chưa từng nghe qua? Ngươi như thế nào có thể chưa từng nghe qua?".

"Ta là chưa từng nghe qua a!". Long Tại Vũ một bộ ánh mắt nhìn kẻ điên nhìn Đế Uyên.

"Người phong lưu tiêu sái như ta ngươi cư nhiên chưa từng nghe qua?". Đế Uyên vô cùng đau đớn chủy hung: "Ta năm đó chính là mĩ nam làm mê đảo hàng vạn hàng nghìn cô gái! Ngươi cư nhiên chưa từng nghe qua!".

"A... Ta đã biết...". Long Tại Vũ nhãn tình sáng lên: "Ngươi chính là cái kia tự kỷ, ngu ngốc lại thần kinh thượng đế Đế Uyên a!".

"...". Khóe miệng Đế Uyên dùng sức run rẩy vài cái. Tự kỷ? Ngu ngốc? Lại thần kinh thượng đế Đế Uyên? Ai? Là ai vu hãm người anh tuấn tiêu sái như hắn? (t/g: này còn không phải là tự kỷ sao? Nhưng bệnh lại không nhẹ! Mỗ kì bị T phi)

"Cái kia... Ha ha... Ta giúp ngươi tìm Long Tứ.... Nhưng nếu hắn đã chết ta cũng mặc kệ nga... Ta có thể đi rồi sao?". Long Tại Vũ nhìn thấy Đế Uyên khóe miệng run rẩy biết chính mình nói sai rồi. Chuồn trước nói sau!

"Đi? Nói lầm bầm... Tiểu tử... Ngươi đã định sẽ chết rồi... Ngươi vừa mới vũ nhục một lòng tự trọng...". Đế Uyên nổi giận gầm lên một tiếng đuổi theo Long Tại Vũ đấu võ! (t/g: đứa nhỏ hảo đáng thương a vì cái gì không có một ngày sống khá giả? Vũ: không phải ngươi muốn ta như vậy sao? Cẩn thận lão tử chém ngươi)

"Ta sai rồi...". Long Tại Vũ kêu thảm thiết một tiếng. Ô ô... Hắn về sau không bao giờ... Nữa nói lung tung!!!

Bên trong đánh nhau khí thế ngất trời, người bên ngoài đã gấp đến độ xoay quanh.

"Như thế nào còn không tỉnh a?". A Ý đi lòng vòng: "Đã hai canh giờ rồi!".

"Một hồi là tốt rồi... Một hồi là tốt rồi...". Vô cực đạo trưởng cười gượng mở miệng. Ô ô... Hắn cũng không biết vì sao a!

"Sư phụ... Nếu nửa giờ nữa hắn còn không tỉnh ngươi nhất định sẽ chết!". Thanh trúc nghiến răng nghiến lợi mở miệng. Sư phụ hắn thật sự là... Không biết pháp bảo có tác dụng gì hắn cũng dám dùng! Nếu tai nạn chết người thần tài của bọn họ không phải đã mất sao? Nói không chừng còn muốn bị người đuổi giết!

"Đau quá a...". Long Tại Vũ đột nhiên kêu thảm thiết một tiếng người cũng đi theo tỉnh lại.

"Khải nhi. Ngươi thoải mái không?". Hiên Viên Thiên Hành vội vàng đem Long Tại Vũ ôm vào trong ngực, lo lắng nhìn hắn.

"Không có gì...". Long Tại Vũ nhìn thấy thần sắc Hiên Viên Thiên Hành lộ ra lo lắng thì thào mở miệng. Hắn lo lắng cho ta sao?

"Không có việc gì là tốt rồi! Không có việc gì là tốt rồi!". Hiên Viên Thiên Hành hỉ cực mà khóc. Khải nhi không có việc gì thật tốt!

"Ngươi lo lắng cho ta sao?". Long Tại Vũ không biết làm sao lau khô nước mắt Hiên Viên Thiên Hành. Hắn khóc vì ta sao?

"Đúng vậy! Chỉ cần ngươi không có việc gì là tốt rồi!". Hiên Viên Thiên Hành gắt gao ôm Long Tại Vũ. Loại kinh hoảng này làm tâm tình hắn thật sự rất thống khổ! Tưởng tượng đến sắp phải mất đi hắn liền nhịn không được đau lòng.

"Ta không sao!". Trên mặt Long Tại Vũ hơi hơi đỏ lên. Hắn thật sự vì mình mà khóc?

"Đúng rồi! Là ai ở trên cơ thể của ta thả cái kì quái gì?". Long Tại Vũ đột nhiên sắc sắc. Tên hỗn đản nào đem tóc của Đế Uyên đặt ở trong cơ thể mình?

"Hắn!".Taymấy người đồng thời chỉ hướng Vô cực đạo trưởng, liền ngay cả Thanh Trúc cũng không ngoại lệ!

"Hắc hắc...". Long Tại Vũ đứng dậy vẻ mặt âm hiểm hướng Vô cực đạo trưởng: "Ngươi nha hại ta xem lão tử như thế nào thu thập ngươi...".

"Ngươi cái tiểu vương bất đản có ý gì? Ta là cứu ngươi a!". Vô cực đạo trưởng một bên lui về phía sau một bên kêu la. Trong lòng không khỏi kỳ quái: "Này tiểu quỷ tốc độ như thế nào biến chậm?".(t/g: ha ha bị Đế Uyên có!)

"Cứu ta? Vậy cũng không được…". Long Tại Vũ bạo rống một tiếng. Mẹ nó, "cứu người" của ngươi thật sự là đặc biệt a! Ngay cả đồ cổ của tổ tông đều "cứu" ra!

"A… Thanh Trúc cứu mạng a…". Vô cực đạo trưởng tiếng kêu thảm thiết nhất thời truyền khắp ngọn núi, lập tức kinh khởi giấc ngủ của một đám chim chóc!

80. Chương 79

"Chúng ta đuổi theo đi thôi!". Hiên Viên Thiên Hành thở dài. Gần đây hắn càng thở dài nhiều hơn. Bởi vì Long Tại Vũ cùng Vô cực đạo trưởng ở cùng một chỗ!

"Xem bộ dáng của Tại Vũ hẳn là vô sự a!". A Ý mở miệng. Trước kia là hắn hiểu lầm Tại Vũ!

"Đúng vậy! Ngươi thực thích hắn?". Hiên Viên Thiên Hành mang theo địch ý mở miệng. Khải nhi cùng A Ý này vừa nhìn là biết quan hệ không bình thường.

"Đương nhiên. Tại Vũ người gặp người thích". A Ý hoàn toàn không đem địch ý của Hiên Viên Thiên Hành để vào mắt. Hắn chính là muốn nhìn một chút xem nam nhân thích Tại Vũ này có năng lực gì để bảo hộ hắn! (t/g: phỏng chừng hiện tại không có!!!)

"Ta sẽ không buông tay!". Hiên Viên Thiên Hành hạ chiến thư.

"Ta không muốn ngươi buông tay. Chúng ta liền bàn việc này tốt lắm!". A Ý không cam lòng yếu thế trừng mắt Hiên Viên Thiên Hành.

"A Ý… Ngươi như thế nào có thể bỏ xuống ta?". Long Hân Nguyệt kêu thảm thiết một tiếng, giống một con vô vĩ hùng ôm lấy A Ý!

"Cút…". A Ý cảm giác gân xanh trên trán của mình kịch liệt vận động. Người này thật sự là…

"Ngươi không thể bỏ rơi ta!". Long Hân Nguyệt như trước ôm A Ý: "Ta thật sự thích ngươi, thật sự trước kia không phải cố ý lừa gạt ngươi a! Ngươi tha thứ ta đi!".

"Ta không có trách ngươi!". A Ý thật sự rất muốn té xỉu. Này ngu hắn hắn chính là muốn thử Hiên Viên Thiên Hành mà thôi.

"Thật sự?". Long Hân Nguyệt kinh hỉ buông ra A Ý: "Vậy ngươi cũng thích ta?".

"…". A Ý không nói gì nhìn long hân nguyệt "suy một ra ba". Hắn lần đầu tiên phát hiện người này tự kỷ như vậy!

"Hống…". Đang lúc bên này trình diễn "tuồng tình cảm", bên Long Tại Vũ cùng Vô cực đạo trưởng đột nhiên truyền đến một tiếng nổ mạnh rung trời!

"Không xong!". Hiên Viên Thiên Hành kêu sợ hãi một tiếng, cấp tốc hướng phương hướng kia chạy vội đến.

"Khải nhi, ngươi ở nơi nào?". Hiên Viên Thiên Hành lo lắng gọi tên Long Tại Vũ. Bụi đất chung quanh bay lên căn bản là nhìn không rõ cái gì!

"Không cần kêu ta ở trong này!". Long Tại Vũ một hồi lâu mới đáp lại! Chính là nghe có chút mỏi mệt. Không có biện pháp cái lỗ tai của hắn thiếu chút nữa bị chấn điếc!

"Ngươi có sao hay không?". Hiên Viên Thiên Hành nhìn không thấy Long Tại Vũ phải ở tại chỗ đảo quanh.

"Không có. Nghĩ biện pháp đem bụi đất đánh tan mới là chính sự!". Vô cực đạo trưởng bởi vì vừa mới cùng Long Tại Vũ triền đấu nên hiện tại hai người ở cùng một chỗ.

“Hảo!”. Hiên Viên Thiên Hành thuận miệng đáp, sau đó lại nói: “Nhưng bụi đất nhiều như vậy phải lộng như thế nào a?”.

“Ta đến!”. Lúc này mấy người thanh trúc cũng tới nơi. Thanh trúc theo trong lòng ngực lấy ra một đạo phù: “Thiên Địa Càn Khôn, nghe ta chỉ dẫn, gió nổi lên, lập tức tuân lệnh!”.

Thanh trúc vừa mới nói xong bốn phía liền khởi lên một trận gió mát, đem bụi đất do chấn nổ thổi đi!

“Hảo bổn sự a! Như vậy mà vẫn không thể giết các ngươi!”. Tiếng cười như chuông bạc từ phía bọn họ vang lên.

“Ngươi là ai?”. Hiên Viên Thiên Hành cảnh giác nhìn nữ tử mỹ mạo.

“Ngươi có thể kêu ta Vân Nhi”. Vân nhi che miệng cười duyên.

“Ngươi chính là con gái một của lôi hỏa thế gia Vân Nhi?”. Hiên Viên Thiên Hành ngoài ý muốn nhìn nữ tử mỹ mạo trên cây, không nghĩ tới là giai nhân như vậy! (Vũ: như thế nào ngươi nghĩ muốn di tình đừng luyến? Hành: ta không có a! Ta chỉ là nói nàng đẹp một chút a! Vũ: ngươi cút cho lão tử mỗ Hành bị T phi!)

“Ai nha nha, có thể làm cho Hiên Viên đế đại danh đỉnh đỉnh nhớ tới Vân Nhi thật vinh hạnh a!”. Lôi Vân Nhi ở trên cây ngồi xuống, chưa mặc giầy chân ngọc nhộn nhạo qua lại! (t/g: câu dẫn người đi?)

“Đâu có. Không biết Lôi tiểu thư vì sao tới đây chắn đường ta?”. Hiên Viên Thiên Hành không ngốc đến nỗi nghĩ Lôi Vân Nhi đến đây để xem “mặt mày” của mình!

“Ta thật là ngưỡng mộ uy danh của Hiên Viên đế, lần này đặc biệt đến tiếp!”. Lôi Vân Nhi trên mặt ửng đỏ, bộ dáng kia thật là có giống cô gái đang thẹn thùng! (t/g: người ta vốn chính là nữ thật là tốt không tốt!)

“Vậy thật sự là vinh hạnh a! Nếu Lôi tiểu thư chính là đến xem tại hạ, vậy không cần làm ra động tĩnh lớn như vậy đi? Còn suýt làm bị thương khuyển tử!” (cách gọi đứa con). Hiên Viên Thiên Hành cười lạnh một tiếng. Nữ nhân chết tiệt này cư nhiên dám làm bảo bối của hắn bị thương! Thật sự là chán sống!

“Đường đường Hiên Viên đế cư nhiên tự xưng tại hạ, thật sự là làm cho ta thụ sủng nhược kinh a! (được sủng ái mà sinh ra lo sợ)“. Lôi Vân Nhi làm ra vẻ che ngực nhẹ xoa. (t/g ngươi xác định nàng không phải là câu dẫn người?)

“Nếu cô nương đã nhìn thấy tại hạ vậy mời trở về đi!”. Hiên Viên Thiên Hành mặt nháy mắt lạnh xuống dưới. Nữ nhân này thật sự là không biết tốt xấu!

“Như vậy sao được. Ta đặc biệt đến thỉnh Hiên Viên đế đến hàn xá. Không biết Hiên Viên đế có thể nể mặt không a!”. Lôi Vân Nhi huy phất tay, trong lúc nhất thời bọn họ đã bị vây quanh.

“Con mẹ nó không có việc gì muốn do dự làm gì? Nghe khó chịu!”. Long Tại Vũ tức giận liếc mắt trắng Hiên Viên Thiên Hành một cái. Này thật sự là hết cứu, người ta tới bắt hắn hắn còn cùng nữ nhân này đánh thí nói chuyện phiếm! Mà lời nói ra toàn do dự! Thật sự là ghê tởm! (t/g: ngươi xác định không phải ghen?)

“Thật sự là thô lỗ a! Hiên Viên tiểu công tử ngươi nói như thế nào cũng là người của hoàng thất, như thế nào có thể nói ra đều là ngôn ngữ thô lỗ thấp kém na?”. Lôi Vân Nhi nhìn Long Tại Vũ ánh mắt hiện một tia trào phúng: “Người thô lỗ thấp kém như vậy cư nhiên đi theo bên người Hiên Viên đế, thật sự là… Ai… Không nói cũng thế!”.

Hiên Viên Thiên Hành cùng Long Tại Vũ ánh mắt nháy mắt biến lãnh. Nữ nhân này…

“Lôi Vân Nhi, hoàng nhi của ta như thế nào còn không tới phiên ngươi răn dạy!”. Hiên Viên Thiên Hành hừ lạnh một tiếng. Nữ nhân này thật sự muốn chết sao? (t/g: vô nghĩa không tìm chết còn bắt ngươi a!)

“Ai nha, Hiên Viên đế chớ tức giận, Vân Nhi chính là thuận miệng mà thôi!”. Lôi Vân Nhi không giận phản cười. Nàng không vội những người này đã là cá trong chậu của nàng thì tại sao phải sợ bọn hắn chạy!

“Ngươi nha. Chuyện của lão tử còn không tới phiên ngươi cái hoàng mao tiểu nha đầu nói!”. Long Tại Vũ trở mình xem thường. Nha đầu này có thể gọi hắn là lão tổ tông đi? (t/g: người nào đó là mấy ngàn tuổi lão bất tử a! Vũ: ngươi nói ai là lão bất tử hả? Kì: là ta! Ha ha)

“Ngươi… Ngươi chờ!”. Lôi Vân Nhi hít sâu một hơi: “Các ngươi đã trúng độc, còn không thúc thủ chịu trói!”. (bó tay chịu trói)

“Trúng độc?”. Mấy người cả kinh vội vàng vận khí, lại không phát hiện cái gì dị thường!

“Như thế nào không tin sao? Nói lầm bầm hiện tại nội lực của các ngươi hoàn toàn biến mất sinh tử đều do ta nắm giữ. Tiểu quỷ họ Hiên Viên kia ngươi chết đã định rồi!”. Lôi Vân Nhi lộ ra tướng mạo sẵn có, cùng vẻ mặt mẹ kế giống nhau nhìn Long Tại Vũ!

“Nội lực hoàn toàn biến mất?”. Mấy người mạc danh kỳ diệu nhìn Lôi Vân Nhi. Bọn họ rõ ràng hảo hảo a! (t/g: mọi người chớ quên, những người này đều là cái gì! Hai con rồng, một con thụ yêu, hai cái đạo sĩ, còn có một cái tên sở hữu thần hỏa hộ thể)

“Người tới a! Đem bọn họ bắt lại cho ta”. Lôi Vân Nhi đắc ý nhìn bọn họ. Hừ, dám cùng nàng so sánh. Cái này cho các ngươi nếm chút đau khổ!

“Làm sao bây giờ?”. Hiên Viên Thiên Hành biểu tình quỷ dị nhìn người đang hướng tới bọn họ.

“Rau trộn”. Long Tại Vũ như trước thực vui vẻ cười. Cho dù là độc dược hắn cũng không sợ, trước kia hắn đã bị nghĩa phụ nghĩa mẫu huấn luyện bách độc bất xâm.

“Ha hả…”. Mà mặt khác bốn người tắc vẫn ngây ngô cười!

“Chẳng lẽ do liều lượng nhiều quá nên choáng ván?”. Lôi Vân Nhi nghi hoặc lầm bầm lẩu bẩu. Nếu choáng váng nàng làm sao bây giờ? Nàng còn muốn đem Hiên Viên Thiên Hành bắt lấy để cùng nàng bái đường na! (t/g: ha ha hôn nhẹ tiểu Vũ nhi cũng bị người đoạt đi rồi nga!)

“Xem ai phóng thật nhiều a!”. Long Tại Vũ cùng Vô cực đạo trưởng cơ hồ đồng thời động thủ, vừa rồi bọn họ đánh không đã đã bị nữ nhân này phá rối, thật sự là chán ghét!

“Ngươi này tạp mao cư nhiên động thủ trước!”. Long Tại Vũ nổi giận gầm lên một tiếng, lão đạo sĩ này cư nhiên vừa mới kéo tóc hắn!

“Sao… Như thế nào có thể?”. Lôi Vân Nhi nhìn thấy hai người như trước thoải mái đánh người của nàng, không khỏi mở to hai mắt kinh hô nói ra. Chẳng lẽ dược nàng mua được là đồ giả? (t/g: cái thời đại này cũng có giả dược? Hãn)

“Hì hì… Tiểu nha đầu, ngươi chết định rồi! Vừa rồi lỗ tai của lão tử suýt bị ngươi chấn điếc!”. Long Tại Vũ nhảy lên cây, vẻ mặt cười gian nhìn con nhóc này.

“Ngươi… Ngươi không cần lại đây… ta… ta cảnh cáo ngươi… ta… ta là lôi hỏa thế gia… tiểu thư… ngươi… ngươi nếu dám… dám… đụng đến ta… ta… cha ta nhất định sẽ giết ngươi…”. Lôi Vân Nhi vẻ mặt hoảng sợ nhìn Long Tại Vũ. Ô ô… Phụ thân, nàng biết sai rồi! Mau tới cứu nàng đi!

“Lão tử quản ngươi cái gì ‘lôi hỏa thế gia’ hay là ‘phong hỏa thế gia’! Ta chỉ biết ngươi hiện tại đắc tội ta!”. Long Tại Vũ ý định nghĩ muốn chỉnh thiên kim tiểu thư này: “Dám nói ta thấp kém thô lỗ! Ngươi chán sống?”.

“Ngô… Oa… Phụ thân cứu mạng a…”. Đại tiểu thư này bị Long Tại Vũ như vậy dọa khóc. Những người phía dưới thì trở nên sợ hãi.

“Tiểu thư, ngươi đừng khóc a!”. Một cái đại hán kinh hoảng nhìn lôi Vân Nhi: “Đừng khóc, ta lập tức tới cứu ngươi!”.

“Ngươi tới a!”. Long Tại Vũ vẻ mặt cười gian nhìn đại hán phía dưới. Nghĩ muốn cứu người? Kia cũng phải trả giá a!

“Ngươi…”.

“Đều dừng lại cho ta!”. Cách đó không xa gầm lên tiếng vang giận dữ.

“Oa… Phụ thân… Ngươi phải cấp nữ nhân làm chủ a…”. Lôi Vân Nhi càng khóc dữ hơn!

"Ngươi này rắc rối tinh (tinh: ngôi sao) a!". Lôi Ngay Cả (beta: cái tên thật ba trấm =.=") hé ra người mặt hắc nhìn hai người trên cây. Ngược lại đối Hiên Viên Thiên Hành cười khổ nói: "Hiên viên đế bị sợ hãi!".

"Đâu có!". Hiên Viên Thiên Hành mặt không chút thay đổi nhìn Lôi Ngay Cả. Người trung niên này chính là chủ nhân của "lôi hoa thế gia" Lôi Ngay Cả?

81. Chương 80

"Tiểu nữ không hiểu chuyện, còn thỉnh Hiên Viên đế thứ tội". Lôi Ngay Cả cười khổ liên tục. Nữ nhân này a!

"Không dám nhận a. Hiện tại tại hạ giống như là chó nhà có tang làm sao còn dám nhận xưng hô Hiên Viên đế này!". Hiên Viên Thiên Hành khẽ gật đầu: "Khải nhi xuống dưới đi!".

"Đã biết!". Long Tại Vũ nhỏ giọng nói thầm một tiếng, đem lôi Vân Nhi bắt xuống.

"Oa... cha a... ngươi vì nữ nhi làm chủ a!". Lôi Vân Nhi vừa xuống liền bổ nhào vào trong ngực Lôi Ngay Cả khóc lớn.

"Ngươi a...". Lôi Ngay Cả xem nữ nhi khóc đến thương tâm cũng không nhẫn tâm mắng nàng, vội vàng đem nàng ôm vào trong lòng ngực an ủi.

"Cha a! Người ta muốn Hiên Viên đế đương làm vị hôn phu của người ta". Lôi Vân Nhi có phụ thân làm chỗ dựa càng thêm mãnh liệt yêu cầu.

"Buồn cười!". A Ý cười nhạt. Tiểu nha đầu này thật sự là chán sống!

"Ngươi nói cái gì?". Lôi Vân Nhi ánh mắt hung tợn trừng A Ý

"Không liên quan đến ngươi". A Ý trở mình xem thường. Thiên kim tiểu thư như vậy hắn ghét nhất! Nghĩ có chút mỹ mạo liền tự cho là đúng.

"Ngươi...". Lôi Vân Nhi tức giận đến sắc mặt trắng bệch: "Phụ thân a, bọn họ khi dễ nữ nhi!".

"Được rồi Vân Nhi, ngươi nháo đủ chưa!". Lôi Ngay Cả tức giận nói. Nữ nhân này thật sự là do hắn sủng đến tận trời. Cư nhiên không thấy thẹn mà dám yêu cầu này với người khác. Dọa người a!

"Cha...". Lôi Vân Nhi vừa thấy phụ thân hung nàng, lập tức ủy khuất mở miệng: "Cha a, ngươi đã quên lời hứa với mẹ sao? Ngươi đã nói tuyệt không mắng ta, còn có chuyện gì đều phải theo ta... chính là...chính là... ngươi cư nhiên hung ta... Oa... nương a... nữ nhân hảo mệnh khổ a". (mimi: con này bệnh nặng)

"Ngươi... Ngươi...". Lôi Ngay Cả nhìn thấy nữ nhân khóc nhất thời luống cuống tay chân: "Vân Nhi ngươi... Ngươi đừng khóc a... Là cha không tốt... Ngươi đừng khóc...".

"Người ta chỉ muốn Hiên Viên Thiên Hành làm trượng phu thôi!". Lôi Vân Nhi xem phụ thân nhuyễn xuống vội vàng nói yêu cầu trọng điểm.

"Nhưng... Nhưng... Này không được a...". Lôi Ngay Cả hé ra gương mặt khổ nhìn lôi Vân Nhi lại nhìn Hiên Viên Thiên Hành.

"Oa... Ta sẽ...". Lôi Vân nhi càng khóc càng hung.

"Uy. Tiểu nha đầu ngươi đóng phim hả?". Long Tại Vũ nhíu mày nhìn tiểu thư điêu ngoa này.

"Liên quan gì đến ngươi?". Lôi Vân Nhi nhìn thấy Long Tại Vũ không hảo cảm. Người kia đem nàng từ trên cây lôi xuống. Không thấy được người ta trên chân không mang hài a?

"Đương nhiên liên quan đến ta! Ta xem ngươi còn không có lớn hơn ta đi? Tuổi hắn có thể tương đương với cha ngươi a! Còn có? Ngươi có bệnh a?". Long Tại Vũ khinh thường nhìn Hiên Viên Thiên Hành. Một cái

hoa hoa công tử như vậy còn có người muốn chủ động gả cho hắn? Thật sự là thế sự thay đổi! (mimi: giai đẹp ai ko muốn? Ta cũng muốn nè)

"Ngươi… Ngươi mới có bệnh na!". Lôi Vân Nhi tức giận đến mặt trắng bệch. Tiểu quỷ đáng giận này, sớm muộn gì cũng khâu cái miệng của hắn!

"Hiên Viên tiểu công tử, nữ nhân của Lôi mỗ còn không tới phiên công tử đến giáo huấn!". Lôi Ngay Cả hờn giận mở miệng. Hắn đúng là từ nhỏ nuông chiều nữ nhân, nhưng còn không tới phiên một ngoại nhân đến giáo huấn!

"Lôi gia chủ, đứa con của bản vương cũng không đến phiên ngươi tới thuyết giáo". Hiên Viên Thiên Hành lạnh lùng nhìn Lôi Ngay Cả. Bảo bối của hắn bình thường hắn cũng không dám nói có một chút lỗi (aka ko dám nói em sai), làm gì đến phiên người cao lớn thô kệch này thuyết giáo!

"Ngươi… hừ, Hiên Viên Thiên Hành ta kính ngươi là một hảo hán mới cùng ngươi khách khí, hiện tại ngươi chính là ở trên địa bàn của ta, không cần rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt". Lôi Ngay Cả có cảm giác mất mặt có chút không nhịn được.

"Hiên Viên Thiên Hành ta từ ngày đăng cơ cũng không được gọi là hảo hán!". Hiên Viên Thiên Hành lạnh lùng cười. Hảo hán? Thật sự là chê cười! Ở đế vương gia có mấy người có thể xưng là "Hảo hán"? Hoàng gia chính là đại danh từ gian trá vô tình. Vì quyền thế địa vị chuyện gì làm không được?

"Ngươi… Hảo… Vân Nhi ngươi đi lui về sau". Lôi Ngay Cả hừ lạnh một tiếng, đem lôi Vân Nhi giao cho nha hoàn phía sau.

"Cha a! Ngươi nhất định phải làm chủ cho nữ nhi a! Vì nữ nhi mà bắt lấy thằng nhãi kia hảo hảo mà thu thập hắn a!". Lôi Vân Nhi ánh mắt oán độc gắt gao nhìn chằm chằm Long Tại Vũ, âm ngoan hận không thể đưa hắn bầm thây vạn đoạn.

"Hảo. Ngươi ngoan ngoãn không cần đi lại!". Lôi Ngay Cả tiến về phía trước vào bước: "Các ngươi cùng nhau đến đây đi!".

"…". Mấy người nhìn thoáng qua. Bọn họ thật sự không đông đảo như thế? Cư nhiên làm cho người ta xem thường!

"Còn cùng nhau tới làm gì? Một mình ta thì được rồi!". Long Hân Nguyệt lắc đầu cười cười: "Lôi gia chủ, chúng ta coi như là hàng xóm na!".

"Cái gì hàng xóm? Hiện tại nghĩ muốn lôi kéo làm quen vô dụng!". Lôi Ngay Cả khinh thường hừ một tiếng.

"… Lôi kéo làm quen…". Long hân nguyệt rất muốn té xỉu. Hắn làm gì có ý như vậy? Nếu không phải nghĩ muốn ở trước mặt A Ý biểu hiện một chút hắn mới không thèm để ý tới ngu ngốc này! (t/g: ta xem ngươi cũng cùng ngu ngốc không sai biệt lắm!)

"Sách!". Long Tại Vũ một tay đẩy Long Hân Nguyệt ra, đi đến trước mặt Lôi Ngay Cả: "Ta đến đánh với ngươi!".

"Ngươi? Không cần chịu chết!". Lôi Ngay Cả khinh thường nhìn Long Tại Vũ: "Vẫn là gọi phụ thân ngươi so chiêu với ta thì tốt hơn! Nếu ta lỡ tay giết ngươi, thì chính là sai lầm của ta!".

"Ta… Ngươi…Chúng ta so chiêu. Ngươi cẩn thận!". Long Tại Vũ bị tức không nhẹ, lão già kia cư nhiên khinh thường hắn! Lập tức một chiêu "Phi long huyền thiên" liền đánh ra ngoài.

"Ngươi… Độc môn tuyệt kỷ của Long Tĩnh!". Lôi Ngay Cả lắp bắp kinh hãi. Long Tĩnh là ai? Là nhân vật vang dội võ lâm lúc ấy, sau lại không biết tung tích, không nghĩ tới hiện tại cư nhiên lại gặp truyền nhân của hắn! Xem ra lần này chính mình đã đá phải thiết bản!

"Ngươi xem như không ngu ngốc! Kia xem chiêu thứ hai 'Phi long độ thiên'!". Long Tại Vũ đem 'Phi long thập thất thức' sử dụng từng chiêu. Thật lâu không có hảo hảo hoạt động gân cốt, cảm giác cũng không tệ lắm! (t/g: cảm tình đại thiếu gia này đem điều này thành trò chơi)

"Võ công Khải nhi thế nào?". Hiên Viên Thiên Hành sung sướng nhìn Long Tại Vũ. Quả nhiên a, bảo bối mặc kệ thế nào đều là đẹp nhất!

“Nhẹ nhàng vũ động, giống như thực huyễn nhưng lại không huyễn! Mĩ, thật sự rất đẹp!”. Vô cực đạo trưởng khó được khích lệ Long Tại Vũ, nhưng hắn vừa chuyển: “Đáng tiếc a…”.

“Đáng tiếc cái gì?”. Thanh Trúc khó hiểu mở miệng: “Này không phải rất đẹp sao? Ít nhất đây là võ công đẹp nhất mà ta từng xem!”.

“Đáng tiếc bộ võ công này cư nhiên bị một tên tiểu quỷ vô đức học!”. Vô cực đạo trưởng mở miệng.

“Ngươi lão quỷ này chờ hãy chờ lão tử!”. Long Tại Vũ cùng Lôi Ngay Cả dây dưa không ngớt, nhưng vẫn như trước nghe đối thoại của bọn họ.

“Ngươi tới a!”. Vô cực đạo trưởng châm biếm hừ mũi nói.

“Ngươi… Ngươi chờ cho ta, xem ta có hay không rút tạp mao của ngươi!”. Long Tại Vũ bị lão đạo này chọc giận sôi lên.

“Ngươi tới a! Tiểu quỷ, ngươi đừng tưởng rằng ta sợ ngươi!”. Vô cực đạo trưởng rất đắc ý đối Long Tại Vũ khoa tay múa chân. Dù sao hắn hiện tại đang đánh nhau cũng không làm gì được mình.

“Ngươi… Ngươi…”. Long Tại Vũ ánh mắt đảo quanh, đang nhìn đến một đồ vật này nọ sau hắc hắc cười gian. Nâng chân đá một đá.

“A…”. Mặt của Vô cực đạo trưởng nhất thời bị một khối đá nhỏ đập trúng, nhất thời kêu thảm thiết ra tiếng: “Ngươi đồ tiểu hỗn đản chờ cho ta!”.

“Ngươi tới a!”. Long Tại Vũ đắc ý mở miệng. Hừ, lão già kia

“Sư phụ… Sư phụ… Ngươi đừng kích động…”. Thanh Trúc xem Vô cực đạo trưởng thật muốn tiến lên, vội vàng giữ chặt hắn.

“Ngươi buông tay… Ta phải chém tiểu quỷ này…”. Vô cực đạo trưởng dùng sức giãy dụa muốn hướng về phía Long Tại Vũ.

“Đạo trưởng. Ngươi xem đây là cái gì?”. Hiên Viên Thiên Hành cầm một thỏi vàng trong tay.

“Vàng!”. Quả nhiên ánh mắt Vô cực đạo trưởng lập tức từ người Long Tại Vũ chuyển dời sang vàng. (t/g: lão đạo sĩ tham tài a)

“Nếu ngươi im lặng chờ bọn hắn đánh xong ta liền cho ngươi thế nào?”. Hiên Viên Thiên Hành gian thương mở miệng.

“Một…”. Vô cực đạo trưởng còn chưa nói xong thì vàng trên tay Hiên Viên Thiên Hành đã bị người cầm đi!

“Của ta!”. Long Tại Vũ đắc ý đem vàng ở trong tay phao phao.

“Vàng của ta a…”. Vô cực đạo trưởng khóc thét một tiếng, đáng thương hề hề nhìn vàng lóe kim quang trong tay Long Tại Vũ!

“Hừ!”. Long Tại Vũ hừ lạnh một tiếng làm trò trước mặt Vô cực đạo trưởng đem vàng phóng tới trong ngực. Cũng đắc ý làm một cái mặt quỷ.

“Các ngươi… Các ngươi làm bị thương cha ta…”. Cước bộ Lôi Vân Nhi chạy đến bên người Lôi Ngay Cả, nâng hắn dậy.

“Ta thua! Thật sự là không nghĩ tới a… Ngươi cư nhiên là truyền nhân của Long Tĩnh! Ai… Lão phu thua tâm phục khẩu phục!”. Lôi Ngay Cả như lập tức già hơn mười tuổi.

“Cha… Là nữ nhi không tốt…”. Lôi Vân Nhi nhìn đến phụ thân bị thương, không khỏi rơi lệ. Đều là mình tùy hứng mới làm hại phụ thân bị thương!

“Đứa nhỏ! Cha không có việc gì a!”. Lôi Ngay Cả thở dài vỗ vỗ tay của nữ nhi.

“Uy. Các ngươi không cần như vậy được không? Ta không đả thương hắn a!”. Long Tại Vũ vô tội nhìn bên kia trình diễn tiết mục phụ nữ tình thâm. Hắn lại không đả thương gì Lôi Ngay cả, thương tâm như vậy làm gì?

"Thúi lắm. Ngươi không đả thương cha hắn tại sao có thể như vậy?". Lôi Vân Nhi dùng ánh mắt lăng trì Long Tại Vũ. Nếu ánh mắt có thể giết người, phỏng chừng người nào đó đã thành bụi!

"Vân Nhi, cha không chịu nội thương. Là vị công tử này thủ hạ lưu tình!". Lôi Ngay Cả cảm kích nhìn Long Tại Vũ, vừa rồi hắn có thể một chưởng đem mình giết, nhưng không biết vì cái gì lại thu hồi chưởng lực, chỉ đánh hắn ngã mà thôi!

"Thật sự?". Lôi Vân Nhi cẩn thận kiểm tra trên người Lôi Ngay Cả, vẫn chưa phát hiện hắn chịu nội thương không khỏi nhẹ nhàng thở ra: "Đa tạ!".

"Không có gì. Chúng ta đi thôi". Long Tại Vũ nói với Hiên Viên Thiên Hành rồi gật gật đầu với Lôi Vân Nhi.

Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy bóng dáng Long Tại Vũ hiểu ý cười. Khải nhi cũng không phải cố ý thả hắn, có thể là tại trên người Lôi Ngay Cả thấy được thân tình hắn vẫn khát vọng đi! Nhưng... Khải nhi, thật có lỗi ta với ngươi vĩnh viễn không có khả năng là thân tình! Ta chỉ càng thêm thích ngươi! Yêu ngươi!

82. Chương 81

"Cái kia cái gì a ngươi ". Vô cực đạo trưởng đỉnh một cái mắt gấu mèo ấp a ấp úng một bộ dáng muốn hỏi lại không dám hỏi Long Tại Vũ.

"Cái gì?". Long Tại Vũ tức giận trừng mắt nhìn Vô cực đạo trưởng.

"Cái kia cái kia tóc ". Vô cực đạo trưởng nhăn nhó nhìn cổ Long Tại Vũ: "Tại sao không thấy cái tóc kia?".

"Tóc?". Long Tại Vũ liền nghĩ đến chuyện giúp cái tên đồ cổ kia tìm người. Nhất thời gân xanh bạo phát.

"Đúng vậy. Ngươi có chỗ nào không thoải mái không?". Vô cực đạo trưởng khó được có lương tâm hỏi. (t/g: Please. Hắn đó là có lương tâm a. Hắn là lo lắng "bảo bối" của hắn biến mất thôi!)

"Có!". Long Tại Vũ nắm chặt nắm tay, trong lòng suy tư phải như thế nào đánh Vô cực đạo trưởng thì mới hết giận.

"Không thoải mái chỗ nào?". Vô cực đạo trưởng vội vàng hỏi. Đồ vật này nọ này hắn cũng không biết có ích lợi gì a! Cho dù thấy Long Tại Vũ có chỗ nào đó không đúng cũng không có lòng dạ nào hỏi!

"Chính là nắm tay không thoải mái!". Long Tại Vũ nói còn chưa xong, nắm tay liền đánh.

"Tiểu quỷ ngươi làm gì? Ta là vì cứu mạng ngươi mới đem đồ gia truyền cho ngươi dùng! Ngươi như thế nào còn lấy oán trả ơn a?". Vô cực đạo trưởng chậm rãi né tránh nắm tay Long Tại Vũ. Chết tiệt. Mắt hắn bây giờ còn đau na! (t/g: tự làm bậy không thể sống a!)

"Đều là ngươi lão tạp mao gà mờ này. Nếu không phải ngươi lão tử cũng không bị người buộc phải đi tìm một người không biết sống chết thế nào! Đều là ngươi làm hại!". Long Tại Vũ phát điên đuổi theo Vô cực đạo trưởng. Nếu hắn không nói mình đúng thật là đã quên, đã vậy hắn còn dám nhắc tới!

"Tìm người nào a? Ai u. Ngươi điểm nhẹ a ". Vô cực đạo trưởng một bên trốn tránh một bên tức giận mắng: "Tiểu tử, lão tử khi nào thì hại ngươi?".

"Được rồi, Khải nhi ngươi vừa mới nói tìm người nào a?". Hiên Viên Thiên Hành xem đúng thời cơ bắt lấy Long Tại Vũ.

"Đều là lão gia hỏa này! Tóc hắn cho ta chính là tóc của thần tộc thượng đế —— Đế Uyên. Ở trên tóc có thần trí của hắn. Tóc tiến vào trong cơ thể của ta hắn liền cảm nhận được, sau đó đem ta đưa đến thần thức của hắn, nói ta tìm tình nhân giúp hắn! Sau đó ta cũng rất không hay ho bị hắn bức tìm!". Long Tại Vũ vừa nói vừa hung tợn trừng mắt Vô cực đạo trưởng.

"Tìm người nào?". Vô cực đạo trưởng có chút mất tự nhiên mở miệng.

“Tìm Long Tứ! Hân Nguyệt nghe qua tên này đi!”. Long Tại Vũ thở dài: “Chính là cái lão tổ tông bị trục xuất khỏi long tộc!”.

“Hắn hắn còn chưa có chết?”. Long Hân Nguyệt có chút khiếp sợ nhìn Long Tại Vũ. Khi đó không phải nói Long Tứ bị tộc nhân xử tử sao? Vì cái gì Đế Uyên nói muốn tìm hắn?

“Đế Uyên nói hắn cùng Long Tứ có một chút liên hệ đặc biệt, hắn có thể cảm giác được Long Tứ vẫn chưa chết. Về phần Long Tứ ở nơi nào thì không biết!”. Long Tại Vũ rất muốn tìm khối đậu hủ đâm chết! Biển người mờ mịt biết đi đâu mà tìm Long Tứ a?

“Vậy Đế Uyên kia như thế nào không tìm?”. Long Hân Nguyệt khó hiểu mở miệng. Nếu hắn có thể cảm giác được Long Tứ không chết vì sao không đi tìm hắn? Ngược lại bảo Long Tại Vũ đi tìm.

“Hắn nói hắn không thể rời đi địa phương kia! Giống như có cái gì đó đem hắn vây lại!”. Long Tại Vũ nghi hoặc mở miệng. Theo lý thuyết Đế Uyên kia là đồ cổ vạn tuổi như thế nào dễ dàng bị vây khốn như vậy na? Thật sự là khó hiểu a!

“Đó là bởi vì hắn phải ở nơi nào đó chờ Long Tứ xuất hiện ”. Vô cực đạo trưởng đôi môi có chút run rẩy mở miệng. Thân thể có chút mất tự nhiên run rẩy.

“Ngươi như thế nào biết?”. Long Tại Vũ ánh mắt hơi hơi nheo lại. Vô cực đạo trưởng khác thường làm cho hắn cảm thấy khó hiểu! Bọn họ đang nói Long Tứ, lão quỷ này kích động cái gì a?

“A? Ta? Vì cái gì cũng không biết a!”. Vô cực đạo trưởng vô tội nhìn Long Tại Vũ: “Ngươi sẽ không cho ta chính là Long Tứ đi?”.

“Ngươi ngươi ”. Long Tại Vũ cảm giác chính mình bị Vô cực đạo trưởng đùa giỡn! Không nghĩ tới lão già này còn có trò để diễn!

“Ta làm sao?”. Vô cực đạo trưởng tiếp tục giả ngu sung lăng. Hắn chỉ biết Long Tại Vũ đối hắn bất mãn.

“Không có việc gì!”. Long Tại Vũ có chút nhụt chí đi về phía trước.

“Tại Vũ. Ngươi không cần gấp, chúng ta có thể chậm rãi tìm a! Ngươi yên tâm đi. Nhất định có thể tìm được!”. A Ý ôn nhu vỗ vỗ vai Long Tại Vũ.

“Vẫn là A Ý tốt với ta!”. Long Tại Vũ cảm kích ôm lấy A Ý: “A Ý đối ta tốt nhất. Nếu A Ý là nữ tử ta nhất định thú ngươi!”.

“Nhưng ta là nam tử làm sao bây giờ a?”. A Ý có chút thất vọng mở miệng: “Vậy Tại Vũ sẽ không thích ta sao?”.

“Đương nhiên không phải!”. Long Tại Vũ vội vàng giải thích nói: “Ta mặc kệ A Ý là nam hay là nữ đều thực thích A Ý! Thật sự!”.

Long Hân Nguyệt cùng Hiên Viên Thiên Hành hé ra gương mặt có thể đông chết người, một người một người đem A Ý cùng Long Tại Vũ tách ra.

“Hì hì. Đồ đệ a. Ngươi xem đi. Theo chân bọn họ ở cùng một chỗ chẳng những có bạc xài. Còn có thể xem diễn miễn phí! Thật sự là rất có lời!”. Vô cực đạo trưởng tươi cười đáng khinh nhìn chằm chằm hai cặp đối diện.

“”. Thanh Trúc không nói gì nhìn Vô cực đạo trưởng, hắn chưa bao giờ biết sư phụ còn có tiềm chất sắc lang!

“Ngươi làm gì?”. Long Tại Vũ đang cảm động đột nhiên bị Hiên Viên Thiên Hành lôi đi, có chút không hờn giận trừng mắt nhìn hắn.

“Làm gì? Ngươi cư nhiên dám ở trước mặt ta cùng nam nhân khác tán tỉnh! Lá gan của ngươi càng lúc càng lớn a!”. Hiên Viên Thiên Hành xanh mặt. Xem ra hắn thật sự đối Long Tại Vũ thật quá tốt, nên Long Tại Vũ mới dám làm trò xằng bậy trước mặt hắn!

“Ngươi không cần cố tình gây sự được không? Cái gì kêu cùng người khác tán tỉnh? Cho dù đúng thì thế nào? Chuyện của ta còn chưa tới phiên ngươi quản!”. Long Tại Vũ buồn bực bỏ tay Hiên Viên Thiên Hành ra. Người này thật sự là nhàm chán!

“Còn chưa tới phiên ta đến quản? Ta đây làm cho ngươi biết ta là người gì của ngươi!”. Hiên Viên Thiên Hành không giận phản cười, mạnh mẽ đem Long Tại Vũ vây ở trong lòng ngực, một tay nâng gáy hắn một tay ôm thắt lưng hắn, không để cho hắn cự tuyệt mà khiêu mở hàm răng hắn ra.

“Ngô ngươi này hỗn đản ”. Long Tại Vũ dùng sức giãy dụa, bên cạnh có người hắn cư nhiên không hề cố kị gì mà hôn mình!

“Thân thân hôn ”. Vô cực đạo trưởng sát sát nước miếng khóe miệng vẻ mặt mê gái nhìn chằm chằm hai người Hiên Viên Thiên Hành. Biểu tình kia càng thêm vẻ đáng khinh.

“Sư phụ ”. Sắc mặt Thanh Trúc một trận xanh một trận trắng, sư phụ thật sự là

“Đừng nói nhìn kỹ ”. Vô cực đạo trưởng mắt cũng không chớp nhìn chằm chằm hai người, không phát hiện Thanh Trúc phía sau đã muốn giơ lên tay trái, sau đó giơ tay chém xuống

“A ”. Vô cực đạo trưởng kêu thảm thiết một tiếng bị đồ đệ đánh vựng!

“Chưa từng nghe qua phi lễ chớ nhìn sao?”. Thanh Trúc thản nhiên nhìn Long Tại Vũ bên kia liếc mắt một cái, đem Vô cực đạo trưởng tha đi! (t/g: đáng thương oa a! Cư nhiên bị đồ đệ đánh hôn mê!)

“Ngươi ngô buông ra a ”. Long Tại Vũ cố sức từ chối nửa ngày cũng không có tránh khỏi kiềm chế của Hiên Viên Thiên Hành, không khỏi dùng sức cắn lưỡi hắn.

“Ngươi cắn ta!”. Hiên Viên Thiên Hành cũng không có buông ra Long Tại Vũ ngược lại tà mị liếm huyết nơi khóe miệng, tay bắt đầu không an phận chạy trên người Long Tại Vũ.

“Ngươi cha phụ hoàng Hiên Viên Thiên Hành ngươi ngươi bình tĩnh một chút ”. Long Tại Vũ sợ hãi nhìn Hiên Viên Thiên Hành như vậy.

“Ngươi còn biết ta là phụ hoàng của ngươi a? Tiểu bảo bối của ta. Ngươi yên tâm, ta hôm nay sẽ không dễ dàng muốn ngươi như vậy!”. Hiên Viên Thiên Hành có chút hưởng thụ nhìn hai mắt Long Tại Vũ mang theo sợ hãi. Thật sự là xinh đẹp a! Vì cái gì Khải nhi lại mỹ như vậy? Lại làm cho hắn mê muội như vậy?

Long Tại Vũ nghe Hiên Viên Thiên Hành nói không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Thực lực hiện tại của hắn không phải là đối thủ của Hiên Viên Thiên Hành. Nhưng chỉ cần thực lực của hắn khôi phục một phần ba là có thể! Khi đó nhất định giết hắn! Nhất định! (mimi: Khó lém a)

“Không cần luôn nghĩ như thế nào giết ta! Ngươi vĩnh viễn không có cơ hội!”. Hiên Viên Thiên Hành đem biểu tình của Long Tại Vũ thu hết vào mắt. Nhìn thấy bộ dáng hắn trầm tư chỉ biết hắn khẳng định lại muốn tính kế như thế nào mà giết mình!

“Ngươi hừ ”. Long Tại Vũ hừ lạnh một tiếng, nhìn xung quanh nhưng không có phát hiện thân ảnh của Long Hân Nguyệt cùng Á Ý!

“A Ý cùng Hân Nguyệt chạy đi đâu?”. Long Tại Vũ lo lắng giữ chặt tay Hiên Viên Thiên Hành.

“Ta không biết!”. Hiên Viên Thiên Hành gắt gao nắm lấy Long Tại Vũ. Hì hì. Đậu hủ dâng đến cửa không ăn là ngốc tử!

“Như thế nào lại không thấy?”. Long Tại Vũ khẩn trương nhìn về bốn phía. Chẳng những Hân Nguyệt cùng A Ý không thấy, liền ngay cả Vô cực đạo trưởng cùng Thanh Trúc cũng không thấy!

“Tìm xem!”. Hiên Viên Thiên Hành nhăn lại mi. Không lý nào lại mất tích a!

“Không cần tìm ta cùng sư phụ! Chúng ta ở trong này! Về phần A Ý cùng Long Hân Nguyệt hẳn là một hồi sẽ trở về!”. Thanh Trúc từ một cây đại thụ nhô đầu ra: “Ta vừa mới thấy Long Hân Nguyệt bày ra kết giới rồi đem A Ý kéo vào! Bây giờ còn không đi ra!”.

“A? Chúng ta đây từ từ đi! Còn có Hiên Viên Thiên Hành ngươi buông!”. Long Tại Vũ hung tợn trừng mắt nhìn Hiên Viên Thiên Hành đặt bàn tay trên lưng hắn. Thật sự là chướng mắt chặt bỏ thì tốt rồi!

"Ôm ngươi thoải mái a!". Hiên Viên Thiên Hành da mặt dày cũng không phải một ngày hai ngày luyện thành. Nếu Long Tại Vũ nói liền làm thì hắn thực mất mặt a!

"Hừ". Long Tại Vũ hừ lạnh một tiếng, ở trên tay Hiên Viên Thiên Hành hung hăng đánh vài cái.

"A bảo bối, nhĩ hảo ngoan (độc) a!". Hiên Viên Thiên Hành kêu thảm thiết một tiếng buông tay ra, dùng sức thổi cái tay đang sưng vù.

"Đây là báo ứng!". Long Tại Vũ đắc ý mở miệng: "Về sau không cần tùy tiện hôn ta, nếu không ta lấy mạng già của ngươi!".

"Vậy nếu ngươi đồng ý thì hôn được rồi!". Hiên Viên Thiên Hành không sao cả lắc đầu. Hắn nói chuyện tốt lắm. Dù sao từ ngày gặp được Khải nhi uy nghiêm của hắn đều quét rác hết rồi!

"". Long Tại Vũ không nói gì hỏi thượng thiên. Người này thật sự có thể nghe hiểu tiếng người không?

Ước chừng qua một lúc lâu sau A Ý bị Long Hân Nguyệt ôm đi tới.

"Hắn làm sao vậy?". Long Tại Vũ kinh hô một tiếng. Bọn họ sẽ không đánh nhau đi? (t/g: là "Đánh nhau"!!!")

"Chúng ta đi. Các ngươi bảo trọng đi! Tại Vũ yên tâm đi, ta sẽ hảo hảo chiếu cố A Ý. Thuận tiện cũng giúp ngươi tìm Long Tứ!". Long Hân Nguyệt vẻ mặt hạnh phúc ôm chặt A Ý xoay người biến mất. (mimi: Tại sao anh Hành không được như anh Nguyệt? Đem em nó anh sạch sẽ có phải hơn không? Ta tức quá đi, sao lần nào cũng hụt thế này)

"Đi rồi đi rồi ". Long Tại Vũ trợn mắt há hốc mồm nhìn địa phương Long Hân Nguyệt biến mất: "Bọn họ đi như thế nào? A Ý không bị thương sao lại té xỉu?".

"Ngươi không hiểu! Chúng ta cũng đi thôi!". Hiên Viên Thiên Hành đen tối cười cười. Xem ra là "Ăn" rồi a!

83. Chương 82

"A Ý a ngươi như thế nào đi a?". Dọc theo đường đi Long Tại Vũ vẫn lặp lại câu này, hắn không hiểu được, vì cái gì A Ý đang hảo hảo lại té xỉu? Chẳng lẽ Long Hân Nguyệt khi dễ A Ý?

"Hắn đi ngươi thương tâm cái gì a?". Hiên Viên Thiên Hành sắc mặt thật không tốt. Tiểu quỷ này liền như vậy thích A Ý kia?

"Đương nhiên thương tâm a! Chúng ta lâu như vậy không gặp, thật vất vả gặp một lần hắn liền như vậy đi rồi! Thật là!". Long Tại Vũ oán giận một tiếng.

"Về sau còn có cơ hội gặp mặt a!". Thanh Trúc xem sắc mặt Hiên Viên Thiên Hành không tốt, vội vàng tiếp lời: "Ngươi sẽ không phải đang nói. Thời điểm A Ý nếu muốn tìm ngươi tự nhiên sẽ đến a!".

"Đúng vậy!". Long Tại Vũ trảo trảo tóc: "Nhưng hắn như thế nào tìm ta a?".

"Quản hắn như thế nào tìm na!". Vô cực đạo trưởng trên đầu một cái bao, (t/g: bị Thanh Trúc đập!)hai con mắt màu đen, cộng thêm màu xanh tím trên mắt, thấy thế nào thì đáng khinh thế đó!

"Chết một bên đi". Long Tại Vũ liếc mắt trắng Vô cực đạo trưởng một cái: "Ngươi như thế nào như vậy? Ta cũng không đập ngươi!".

Ngươi là không đập ta! Nhưng bởi vì ngươi mà đồ đệ ta đập ta! Vô cực đạo trưởng nhìn mặt Thanh Trúc, đem lời nói sắp ra đến miệng lại nuốt trở về!

Thanh Trúc xem Vô cực đạo trưởng không có đem mình "Bán đứng" vừa lòng gật gật đầu. Nói lầm bầm. Hắn đã sớm có tính toán, trước tiên "nhắc nhở" sư phụ không cần nói ra là mình đem hắn đạp, nếu không (mimi: có đồ đệ như vậy hảo "hạnh phúc" a)

“Đi tiếp thì không xa nữa là chân núi. Tới đó phải đề cao cảnh giác, đừng cho một ít tiểu nhân có cơ hội xen vào”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn hai thầy trò “mặt mày đưa tình”, nghĩ thầm rằng: thật sự là kỳ quái, hiện tại như thế nào đều là đứa con quản lão tử, đồ đệ quản sư phụ a? (t/g: ngươi là tự làm tự chịu được không?)

“Xuống núi? Có đổ phường hay không?”. Vô cực đạo trưởng vừa nghe xuống núi ánh mắt nhất thời sáng ngời.

“Không có!”. Long Tại Vũ nhìn thấy bộ dáng Vô cực đạo trưởng rất là buồn bực. Người ta không phải nói người xuất gia tứ đại giai không sao? Vì cái gì lão đạo sĩ này lại thích đổ như vậy? (t/g: cũng có lạc giống)

“Tiểu quỷ chết tiệt ngươi câm mồm”. Vô cực đạo trưởng nhe răng nhếch miệng trừng mắt Long Tại Vũ: “Ngươi cái miệng quạ đen!”.

“Chính là miệng quạ đen thế nào?”. Long Tại Vũ không cam lòng yếu thế trừng hướng Vô cực đạo trưởng.

“Ai ”.

“Ai ”.

Thanh Trúc cùng Hiên Viên Thiên Hành đồng thời thở dài. Hai người này thật sự là một đôi dở hơi a!

“Đứng lại. Cây này là ta trồng, đường này là ta mở, nếu muốn qua, lưu lại lưu lại ”. Đột nhiên mười mấy đại hán xông ra ngăn lại mấy người đường đi, miệng lẩm bẩm, chính là đến cuối cùng vò đầu bứt tai quên từ!

“Lưu lại mãi lộ (tiền đi đường) có phải hay không?”. Long Tại Vũ buồn cười nhìn mấy người “cường đạo trong truyền thuyết” này. Thật sự là không nghĩ tới a, ngay cả lời kịch đều giống nhau như đúc!

“Đúng vậy! Huynh đệ cũng làm nghề này?”. Đại hán hắc hắc ngây ngô cười: “Nếu các ngươi cũng làm nghề này thì chúng ta cũng không làm khó dễ các ngươi!”.

“”. Long Tại Vũ không nói gì nhìn đại hán trước mắt. Cái gì kêu nếu cùng làm một nghề thì không khó xử bọn họ?

Mà Hiên Viên Thiên Hành quái dị nhìn Long Tại Vũ. Coi như lần đầu tiên nhận thức hắn.

Hiên Viên Thiên Hành có chút chần chờ mở miệng: “Khải nhi, ngươi trước kia thật sự đã làm cường đạo?”.

“Làm cái đầu mẹ ngươi! Lão tử nếu không làm người đứng đầu cũng sẽ không làm kiếp chém giết a! Ta sẽ trực tiếp làm đầu trộm đuôi cướp!”. Long Tại Vũ tức giận mở miệng. Làm cường đạo? Mệt chết! Làm tiểu thâu so với làm cường đạo còn hảo hơn!

“Các ngươi không phải cùng một nghề? Vậy đem tiền tài của các ngươi giao ra đây đi!”. Đại hán có chút ngượng ngùng mở miệng. Thật là, lần thứ nhất làm sinh ý cư nhiên làm cho hắn thiếu chút nữa để xổng!

“Ngươi có bản lĩnh thì tới lấy!”. Long Tại Vũ xuất ra vàng lúc nãy lấy trong tay Hiên Viên Thiên Hành quơ quơ.

“Ngươi ngươi đem vàng cho ta ta không thương (đả thương) ngươi ”. Ánh mắt đại hán qua lại theo vàng chớp lên. Người phía sau hắn cũng là như thế!

“Các ngươi chưa thấy qua vàng sao?”. Long Tại Vũ xem bộ dáng đại hán không khỏi buồn cười. Chẳng lẽ bọn họ là lần đầu tiên cướp bóc?

“Chúng ta chúng ta ”. Đại hán bị hỏi mặt đỏ tai hồng. Bọn họ cũng là cùng đường mới đi cướp bóc! Vừa mới có một tiểu cô nương đi ngang qua bị bọn họ thỉnh đi về nhà! Không có biện pháp ai biểu nàng so với bọn họ còn nghèo hơn a!

“Vậy có thể nói cho chúng ta biết vì cái gì muốn sống kiếp cướp không?”. Thanh Trúc sợ Long Tại Vũ hỏi tiếp đại hán sẽ tìm hầm ngầm (xấu hổ muốn chui xuống hầm), vội vàng thay thế Long Tại Vũ đặt câu hỏi.

“Chúng ta chúng ta cũng là cùng đường! Chúng ta không có cơm ăn mới bất đắc dĩ đi cướp bóc!”. Đại hán “Oa” một tiếng ngồi xổm xuống, mà người phía sau hắn cũng bắt đầu ứa nước mắt.

Mấy người hai mặt nhìn nhau. Hiện tại là tình huống gì? Bọn họ bị cường đạo ngắm không nói, cường đạo còn theo chân bọn họ kể khổ. Chẳng lẽ thực sự có cái gì khổ?

"Các ngươi chậm rãi nói chúng ta không phải người xấu". Long Tại Vũ ngồi xổm xuống trước mặt đại hán: "Ngươi đừng khóc a!NaMa Tuyệtử hán đại trượng phu khóc sướt mướt giống bộ dáng gì nữa?".

"Chúng ta là bị bức bất đắc dĩ a!". Đại hán hai tay dùng sức lay nước mắt: "Nếu chúng ta có biện pháp cũng sẽ không đi cướp bóc a! Nếu không cướp chúng ta sẽ bị đói chết!".

"Ngươi bình tĩnh một chút. Cái gì không cướp bóc sẽ đói chết a? Hiện tại không phải mùa thu hoạch sao? Một năm bốn mùa mưa thuận gió hoà như thế nào còn có thể đói chết?". Hiên Viên Thiên Hành không giải đích mở miệng. Hiện tại như thế nào còn có thể chịu đói như vậy?

"Ai. Chúng ta cùng đường a! Lương thực một năm đều bị người đoạt đi, chúng ta cũng không có gì đáng giá để bán. Cho nên đã bị bức bất đắc dĩ đi cướp bóc!". Đại hán ai thanh liên tục. Bọn họ cũng không muốn làm chuyện này! Nếu còn có phương pháp sinh tồn cũng sẽ không đi vào con đường này!

"Bị cướp? Chẳng lẽ là cường đạo?". Long Tại Vũ thần tình hắc tuyến. Chẳng lẽ là cường đạo đoạt cường đạo?

"Bọn họ ngay cả cường đạo cũng không bằng!". Đại hán phẫn hận trừng lớn ánh mắt.

"Vậy là ai?". Thanh Trúc mờ mịt nhìn đại hán: "Ngay cả cường đạo cũng không bằng chẳng lẽ là tổ tông của cường đạo?".

"Là quan phủ!". Đại hán thở dài: "Là quan phủ địa phương cướp! Chúng ta muốn đi lý luận, kết quả thương tích đầy mình. Chúng ta chúng ta là không có đường sống a!".

Long Tại Vũ nhìn thấy mấy đại hán khóc thành một đàn. Nếu đúng như bọn họ nói, thì là bị quan phủ cướp.

"Cái kia lời các ngươi vừa nói là ai chỉ?". Long Tại Vũ tò mò mở miệng. Không phải cường đạo như thế nào lại nói mấy câu chuyên dụng của cường đạo?

"Là một tiểu cô nương dạy cho chúng ta!". Đại hán ngượng ngùng lau khô nước mắt: "Các ngươi không cần chê cười".

"Có thể mang ta đi gặp cô nương kia không?". Long Tại Vũ hiếu kì là dạng cô nương gì mà có thể nói ra lời như vậy?

"Hảo! Các ngươi sẽ không khó xử nàng đi?". Đại hán cẩn thận mở miệng. Cô nương kia là người tốt, nếu mấy người này là người xấu thì làm sao bây giờ?

"Sẽ không! Chúng ta chính là tò mò mà thôi. Đúng rồi, ngươi chạy nhanh mua chút lương thực đi, đêm nay chúng ta muốn ở trụ ở nơi này một đêm, ngươi xem thế nào?". Long Tại Vũ cầm vàng trong tay giao cho đại hán. Mặc kệ thế nào hắn đều muốn nhìn xem cô nương kia. Đương nhiên cũng muốn giúp thôn dân nơi này, nếu bọn họ nói đúng thì nhất định sẽ bị vây giết! Đến lúc đó còn lại một đám cô nhi quả phụ thì thảm hại hơn.

"Hảo hảo, các ngươi chậm rãi chờ a! Lão Lí, mau, mau cùng mấy huynh đệ đi mua chút gạo". Đại hán động đích cầm tay Long Tại Vũ.

"Không cần khách khí". Hiên Viên Thiên Hành đem tay Long Tại Vũ từ trong tay đại hán rút ra, lại chính mình dùng sức chà xát vài cái.

"Chúng ta đây đi thôi". Long Tại Vũ trở mình xem thường. Người này thật sự là làm cho người ta không phản đối.

"Tiền a Tiền a ". Vô cực đạo trưởng hai mắt rưng rưng nhìn thấy vàng rời xa mình. Ô ô tiền cờ bạc của hắn a vàng của hắn a

"Đi thôi sư phụ". Thanh Trúc nhìn thấy bộ dáng của vô cực đạo trưởng thì vẻ mặt hắc tuyến.

“Tới rồi. Tới rồi. Các ngươi thỉnh đi! Nơi này của chúng ta thực đơn sơ, các ngươi không cần để ý a!”. Đại hán ngượng ngùng sát sát cái ghế đơn sơ.

“Không có gì. Trong nhà đại ca chỉ có một người?”. Thanh Trúc nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đại khái chỉ có thể dùng nhà chỉ có bốn bức tường hình dung! Một cái cỏ tranh trong phòng chỉ có hé ra một cái bàn cùng bốn cái ghế tràn đầy sâu mọt.

“Vợ ta đi ra ngoài. Các ngươi từ từ a. Ta đi gọi nàng”. Đại hán vì mấy người rót nước trà, đi ra ngoài phòng lớn giọng kêu lên: “Phụ nữ có chồng trong nhà có khách ở xa, mau trở về nấu nước!”.

Long Tại Vũ khóe miệng rút trừu, giọng vị đại ca này thật sự là lớn a! Không luyện “Thiếu Lâm sư rống công” thật sự là lãng phí a!

“Đến đây! Đã cho ngươi không cần lớn giọng như vậy, lại làm cho muội tử chê cười!”. Giọng nữ từ cái sân cách vách truyền đến.

“Hắc hắc thói quen a ”. Đại hán có chút ngượng ngùng nhức đầu: “Muội tử không cần chê cười a!”.

“Hì hì. Đại ca có thể đi luyện ‘sư rống công’!”. Một đạo tiếng cười vang như chuông bạc truyền đến.

Long Tại Vũ đang nghe đến thanh âm này, một ngụm nước lập tức phun tới. Là Liên Tâm! Nàng như thế nào ở trong này?

“Liên Tâm ”. Long Tại Vũ vội vàng xông ra ngoài.

“Tại Vũ?”. Tô Liên Tâm kinh hãi nhìn thấy Long Tại Vũ đang lao tới: “Ngươi như thế nào ở trong này?”.

84. Chương 83

“Ta hỏi ngươi na? Ngươi không ở bên người cái tên Thi Dương ngốc đến nơi đây làm gì?”. Long Tại Vũ nhìn thấy Tô Liên Tâm một thân vải thô áo tang, nàng không phải cùng cái tên Thi Dương cảm tình tốt lắm sao? Như thế nào lại đến nơi đây?

”Ta ta ”. Ánh mắt Tô Liên Tâm liền khóc: “Tại Vũ ”.

“Ngoan. Chậm rãi nói, không nên gấp gáp. Có phải hắn khi dễ ngươi hay không?”. Long Tại Vũ đem Tô Liên Tâm ôm vào trong ngực an ủi. Hắn không rõ vì cái gì người kiên cường như Liên Tâm lại lộ ra biểu tình thương tâm như vậy!

“Ta cùng hắn tách ra”. Tô Liên Tâm cố làm ra một vẻ tươi cười so với khóc còn khó coi hơn.

“Không muốn cười thì không cần cười. Ngươi chậm rãi nói cho ta biết sao lại thế này? Ta báo thù cho ngươi”. Long Tại Vũ đau lòng vì Tô Liên Tâm lau khô nước mắt. Ở đây Liên Tâm là người duy nhất đến cùng một nơi với hắn, hắn không muốn có người làm nàng khổ sở.

“Chúng ta vào nhà hãy nói!”. Con mắt Tô Liên Tâm sưng đỏ suy nghĩ nói.

“Đúng. Không cần đứng ở đây, chúng ta vào nhà đã”. Đại hán vội vàng tiếp đón. Nếu bọn họ cùng Liên Tâm muội tử biết nhau sẽ không phải là người xấu.

“Ta đi nấu nước. Các ngươi đều hảo hảo nghỉ một một chút”. Lý đại tẩu cười tủm tỉm tiêu sái đến một gian cỏ tranh khác.

“Liên Tâm rốt cuộc sao lại thế này a?”. Long Tại Vũ còn chưa ngồi xuống liền vội vàng đặt câu hỏi.

“Ta hắn đem ta từ Thi gia đi ra”. Tô Liên Tâm cười khổ một tiếng: “Không có gì đại sự”.

“Cái gì kêu không có gì đại sự a? Hắn vì cái gì phải đuổi ngươi ra? Ngươi chịu ủy khuất sao? Ta làm thịt tên hỗn đản đó!”. Long Tại Vũ tức giận đứng dậy. Tên hỗn đản nào cư nhiên dám khi dễ Liên tâm. Hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua tên đó!

“Tại Vũ. Ngươi không cần xúc động. Là ta sai, ngươi không cần kích động như vậy”. Tô Liên Tâm vội vội vàng vàng kéo Long Tại Vũ: “Không có việc gì, ta sẽ quên hắn!”.

“Liên Tâm. Ngươi chịu ủy khuất còn không muốn ta trút giận cho ngươi? Được rồi, ngươi trước nói cho ta biết rốt cuộc sao lại thế này”. Long Tại Vũ ngồi ở bên người Tô Liên Tâm. Hắn không biết ngay lúc đó Liên Tâm bị ăn nhiều hay ít đau khổ, nhưng hắn có thể thấy được Liên Tâm đau lòng!

“Ta ”. Tô Liên Tâm nhìn thấy bộ dáng Long Tại Vũ tức giận có chút cảm động mở miệng: “Tại Vũ, có những lời này của ngươi là đủ rồi”.

“Cái gì đủ rồi? Ngươi là bằng hữu của ta, chúng ta đều là duy nhất của nhau, ngươi như thế nào có thể nói như vậy?”. Long Tại Vũ nhìn Tô Liên Tâm có chút cam chịu rống giận. Hoàn toàn không nghĩ tới lời hắn nói khiến người ngoài hiểu lầm như thế nào!

Thời điểm Thanh Trúc nghe Long Tại Vũ nói ra những lời này liền lôi kéo sư phụ ngu ngốc của hắn lui về phía sau, nhìn thấy sắc mặt Hiên Viên Thiên Hành đã muốn xanh mét nuốt nuốt nước miếng, trong lòng cầu Thái Thượng Thượng Lão Quân a, các lộ thần tiên a, ngàn vạn lần không cần đề cập đến chúng ta a!!!

“Khải nhi. Lời ngươi mới mới nói là có ý gì? Cái gì các ngươi là “duy nhất của nhau”? Ân?”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy hai người đang ôm nhau bình tĩnh mở miệng. Bình tĩnh đến nỗi khiến kẻ khác sợ hãi!

“Ngươi biết ta là từ đâu tới đây a! Liên Tâm cũng vậy!”. Long Tại Vũ nhìn thấy như vậy liền biết Hiên Viên Thiên Hành hiểu lầm. Dấm chua của người này như thế nào lớn như vậy a?

“Nàng?”. Hiên Viên Thiên Hành kinh “Nàng nhìn Tô Liên Tâm: “Các ngươi là cùng một chỗ tới?”.

“Đúng vậy!”. Long Tại Vũ trở mình xem thường: “Hiện tại ngươi có gì để nói hay không?”.

“Như vậy a!”. Hiên Viên Thiên Hành trầm tư một chút: “Vậy Tô tiểu thư như thế nào lại ở chỗ này?”.

“Ta ”. Tô Liên Tâm cắn môi dưới, nước mắt ở trong tròng mắt không ngừng đảo quanh.

“Liên Tâm, ngươi khóc ta cũng không biết sao lại thế này a! Ngươi nói đi! Như vậy ta cũng có thể yên tâm a!”. Long Tại Vũ xem Tô Liên Tâm vừa muốn rơi nước mắt vội vàng mở miệng: “Khóc là vô dụng! Cho dù ngươi khóc đến mù mắt thì tên Thi Dương kia cũng không đau. Ngươi nói a! Ngươi muốn ta lo chết hay saoa?”.

“Thực xin lỗi thực xin lỗi ”. Tô Liên Tâm bổ nhào vào trong lòng Long Tại Vũ, khóc rống lên. Cái loại tiếng khóc tê tâm phế liệt này làm rung động mọi người ở đây, bọn họ cũng không biết Tô Liên Tâm rốt cuộc bị như thế nào? Bọn họ chỉ biết Thi Dương là người không thể tha thứ!

“Được rồi được rồi. Đừng khóc. Nếu có ủy khuất gì liền hết thảy khóc ra. Ta ở đây. Ngươi không cần lo lắng. Trời có sập ta cũng đỡ cho ngươi. Ngoan”. Long Tại Vũ dài dài an ủi Tô Liên Tâm. Trong mắt sát khí chợt lóe rồi biến mất. Thi Dương mặc kệ ngươi làm cái gì, chỉ cần gặp lại ngươi ta nhất định phải cho ngươi sống không bằng chết!

“Thực xin lỗi, làm dơ quần áo của ngươi!”. Một hồi lâu Tô Liên Tâm mới ngẩng đầu lên.

“Không có việc gì! Hiện tại đã ổn định cảm xúc chưa? Đến, sát sát nước mắt trên mặt, chúng ta chậm rãi nói a!”. Long Tại Vũ vì Tô Liên Tâm lau đi nước mắt chưa khô trên mặt. Hắn không rõ, nữ tử giống Liên Tâm làm cho người ta thương tiếc như vậy thì cái tên Thi Dương kia như thế nào lại quyết tâm thương tổn nàng?

“Ân”. Tô Liên Tâm tùy ý Long Tại Vũ vì nàng lau khô nước mắt, cái loại cảm giác được người sủng ở lòng bàn tay thật sự tốt lắm! (nếu không có Hiên Viên đại thúc ở một bên trừng mắt thì rất tốt!)

“Liên Tâm. Hiện tại ngươi có thể nói cho ta biết vì cái gì ngươi lại ở chỗ này? Ngươi cùng Thi Dương trong lúc đó rốt cuộc là làm sao?”. Long Tại Vũ lắng lắng nhìn Tô Liên Tâm. Nơi này hắn chỉ có một “đồng hương”, nếu hắn không giúp nàng thì sẽ không có ai giúp nàng a! (t/g: ai nói! Ngươi cho là người ta là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân là nói ngoa a?)

“Ai. Tại Vũ. Có phải hay không tất cả mọi người đều không thể nhận ta vì ta không phải là người của thời không này?”. Tô Liên Tâm thở dài một tiếng.

“Sẽ không a! Hiên Viên Thiên Hành tiếp nhận rồi a!”. Long Tại Vũ khó hiểu nhìn Tô Liên Tâm: “Ngươi đang nói tới Thi Dương?”.

“Đúng vậy! Ta nói cho hắn. Kết quả hắn nói ta là quái vật. Nói ta là yêu nghiệt. Nói ta là hồ ly tinh. Đem ta đuổi ra khỏi gia gia. Ta lang thang đầu đường, ở trong núi đụng phải bọn Lý đại ca mới còn sống!”. Tô Liên Tâm chua sót cười cười: “Nếu không gặp phải bọn họ ta đã sớm không còn!”.

“Cái gì? Tên hỗn đản nào! Tốt nhất đừng cho ta gặp hắn! Bằng không lão tử chém chết tươi hắn!”. Long Tại Vũ nổi giận gầm lên một tiếng.

“Khải nhi không cần dọa đến Lý huynh đệ!”. Hiên Viên Thiên Hành vội vàng đem Long Tại Vũ ấn ngồi xuống.

“Hừ. Cái tên Thi Dương kia, lão tử tuyệt đối sẽ không bỏ qua hắn!”. Long Tại Vũ nghiến răng nghiến lợi mở miệng. Con mẹ nó. Cư nhiên khi dễ Liên Tâm như vậy. Nhà họ Thi kia hãy chờ lão tử!

“Nói cũng là! Chúng ta sau khi trở về chuyện thứ nhất là đem hắn chộp tới để Liên Tâm hết giận!”. Hiên Viên Thiên Hành biết được Tô Liên Tâm cùng Long Tại Vũ đến từ cùng một nơi, ngay cả thái độ đều cải biến!

“Không cần!”. Tô Liên Tâm dùng sức nói: “Không cần thương tổn hắn!”.

“Ngươi còn thích hắn?”. Long Tại Vũ cau mày: “Hắn làm ngươi thương tâm ngươi còn thích hắn?”.

“Tại Vũ. Mặc kệ hắn thế nào ta đều nhận định ta là vợ hắn. Chúng ta cùng một loại người, một khi nhận định người kia, cho dù là chịu thương tổn cũng sẽ không thay lòng. Cho nên ta sẽ không hối hận! Nếu hắn yêu ta. Quản hắn cái gì hồ ly tinh, yêu nghiệt. Lão nương hiện tại sẽ phản kích! Con mẹ nó. Thi Dương, lão nương kiếp này nếu đã nhận định ngươi, ngươi cũng đừng hòng muốn kết hôn với người khác!”. Tô liên tâm đột nhiên thực “Hào sảng” đứng dậy, một cước dẫm nát ghế, một tay chỉ trời!

Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy Tô Liên Tâm như vậy trừng khẩu ngốc. Đây là nữ nhân sao?

Long Tại Vũ ra vẻ còn thật sự tự hỏi nửa ngày, sau đó mở miệng: “Vậy bộ dáng ngươi vừa rồi là như thế nào a?”.

“Là do thấy ngươi nên ta muốn phát tiết a!”. Tô Liên Tâm dùng sức vò quần áo trên người: “Con mẹ nó, lão nương nếu tới hoàng thành liền mở một *** trang phục!”.

“ cảm xúc của ngươi phập phồng ghê gớm thật ”. Long Tại Vũ nhìn thấy Tô Liên Tâm như vậy cười khổ một tiếng: “Ngươi như thế nào mà được người trong thiên hạ nói là đệ nhất mĩ nhân?”.

“Liên quan gì đến ngươi?”. Tô Liên Tâm liếc mắt trắng Long Tại Vũ một cái: “Lão nương lớn lên trời sinh lệ chất ngươi thế nào?”.

””. Cái này Long Tại Vũ cũng không nói được! Trước sau biến hóa thực nhanh a! Bọn họ hoàn toàn không theo kịp tiết tấu của Tô Liên Tâm!

“Nha nha, các ngươi như thế nào đều thành Mộc Đầu Nhân?”. Tô Liên Tâm rốt cục phát xong thần kinh khụ là cảm động xong rồi, mới phát hiện người người trong phòng đều ngơ ngác nhìn mình, ngượng ngùng cười nói: “Các ngươi không có việc gì đi?”.

“Này là nữ nhân?”. Thanh Trúc thập phần buồn bực nhìn Long Tại Vũ: “Ngươi như thế nào quen biết một người không bình thường như vậy a?”.

“Ngươi nói cái gì?”. Tô Liên Tâm hung tợn trừng mắt tiểu đạo sĩ: “Tiểu quỷ, có bản lĩnh ngươi đem lời vừa mới nói lặp lại nữa nữa!”.

“Ta ta cái gì cũng chưa nói ”. Thanh Trúc hiển nhiên bị Tô Liên Tâm dọa sợ!

”Lúc này mới giống là nói!”. Tô Liên Tâm vừa lòng nhìn Thanh Trúc: “Lão nương hiện tại tâm tình hảo, ngươi về sau coi như người hầu của ta đi!”.

Thanh Trúc khóe miệng dùng sức run rẩy vài cái. Nữ nhân này thật sự là hết cứu!

“Cái kia Liên Tâm a, ngươi vừa mới nói muốn mở một *** trang phục là xảy ra chuyện gì a?”. Long Tại Vũ cảm thấy được chính mình có tất yếu đem sự tình hỏi rõ ràng.

“Ngươi không phát hiện quần áo nơi này mặc vào rất phiền toái sao? Ta muốn thay đổi!”. Tô Liên Tâm chán ghét vò vò vải thô áo tang trên người.

“Ngươi sẽ không có loại quần áo lộ ngực đi?”. Long Tại Vũ cảm giác trên trán mình có mồ hôi lạnh nên dùng sức chà sát.

“Sẽ không a!”. Tô Liên Tâm liếc mắt trắng Long Tại Vũ một cái.

“Vậy là tốt rồi”. Long Tại Vũ nhẹ nhàng thở ra. Nếu nàng thật sự làm áo ngực cùng quần, phỏng chừng người ta sẽ không mắng nàng là hồ ly tinh đơn giản như vậy. Nói không chừng liền trực tiếp đem nàng đi hỏa thiêu!

“Ta làm ba điểm ”. Tô liên tâm tự hào đứng thẳng sống lưng. (mimi: ba điểm: ta nghĩ là quần trong, dùng từ này cho nó lịch sự)

“”. Long Tại Vũ cảm giác trước mắt tối sầm: “Ba ba điểm ”.

“Hì hì”. Tô Liên Tâm nhìn thấy bộ dáng Long Tại Vũ hắc hắc nở nụ cười: “Đùa ngươi thôi!”.

85. Chương 84

“Lý đại ca Lý đại ca ”. Một đại hán nghiêng ngả lảo đảo từ ngoài cửa xông vào.

“Cẩu tử. Làm sao vậy?”. Lý đại ca vội vàng đem đại hán ngã nâng dậy. (t/g: bởi vì không nghĩ được tên nên liền nổi lên “Cẩu tử”! Hãn một cái)

“Chúng ta tiền chúng ta mua lương thực bị người đoạt đi rồi!”. Cẩu tử lập tức ngồi dưới đất đau khóc thành tiếng.

“Cái gì?”. Lý đại ca trắng bệch nghiêm mặt: “Là ai? Là ai không để cho chúng ta một con đường sống a?”.

“Còn không phải cái tên ăn chơi trác táng kia”. Cẩu tử phẫn hận dùng sức đấm đất: “Bọn họ vừa thấy chúng ta cầm vàng đã nói là chúng ta trộm của bọn họ. Chúng ta đánh không lại bọn họ nên bị bọn họ đoạt đi!”.

“Cái gì? Tên hỗn đản nào? Cư nhiên ngay cả tiền của lão đạo mà cũng dám cướp?”. Vô cực đạo trưởng đau lòng a! Cái kia nguyên bản là tiền của mình a!

“Là bổn thiếu gia thế nào! Điêu dân các ngươi cư nhiên dám tư tàng ngân lượng còn không mau giao!”. Thanh âm khiến kẻ khác chán ghét cùng với tiếng bước chân hỗn độn vang lên.

“Người này là ai vậy?”. Long Tại Vũ nhìn người trước mắt mập mạp tò mò mở miệng. Nhìn hắn chính là một khối “Cầu thịt”.

“Bổn thiếu gia chính là ngọc thụ lâm phong thiếu gia của thành chủ! Mỹ nhân ngươi là?”. Thành chủ công tử tự nhận là thực phong lưu đem chiết phiến một phen mở ra tượng trưng vẩy vài cái.

“Liên quan gì đến ngươi!”. Long Tại Vũ tức giận mở miệng. Hắn ghét nhất là bị người khác gọi là mỹ nhân! Tên hỗn đản này. Hôm nay nhất định phải giết hắn!

“Có cá tính ta thích”. Thiếu gia của thành chủ đôi mắt nhỏ mê đắm nhanh nhìn chằm chằm phía sau Long Tại Vũ: “Tiểu mỹ nhân phía sau là ai na?”.

“Ngươi còn không xứng biết!”. Tô Liên Tâm lạnh lùng nhìn chằm chằm “cầu thịt”, thật sự là ghê tởm, lấy ánh mắt bẩn như vậy nhìn chằm chằm mình, thật muốn móc mắt hắn ra!

"U. Vẫn là lãnh mỹ nhân! Thật tốt!". Thiếu gia của thành chủ hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm hai người. Hôm nay thật sự là kiếm được a, cư nhiên có thể gặp được nhiều mĩ nhân như vậy. Nữ mỹ nhân tươi đẹp mà không tầm thường, khiến người trìu mến (nói chính là Tô Liên Tâm!). Nam hài nhỏ tuổi hơn thanh tú động lòng người, linh khí động lòng người (này là nói Long Tại Vũ). Nam tử tuổi lớn hơn, nhã nhặn tuấn mỹ, thành thục ổn trọng (này là Hiên Viên Thiên Hành!). Tiểu đạo sĩ kia cũng là giai nhân thanh tú (Thanh Trúc)! Thật sự là được hời a! Không nghĩ tới một cái thôn nho nhỏ cư nhiên có nhiều mỹ nhân như vậy!

"Các ngươi tới làm gì? Nơi này của chúng ta không chào đón các ngươi!". Lý đại ca tức giận nhìn chằm chằm tên ăn chơi trác táng kia. Chính là hắn đã đem lương thực trong thôn cướp đi! Hiện tại lại muốn làm gì?

"Làm gì? Ngươi nói làm gì! Các ngươi thật to gan a, cư nhiên dám tư tàng tiền bạc, không muốn sống có phải hay không?". Thiếu gia của thành chủ vẻ mặt khinh thường nhìn thôn dân càng ngày càng nhiều trước mắt. Chỉ bằng những người này cũng dám đối nghịch với bọn họ? Thật sự là không biết sống chết!

"Đó là vị công tử này cho chúng ta mua lương thực!". Lý đại ca hai mắt mở to trừng mắt nhìn thiếu gia của thành chủ. Tên này là quỷ hút máu!

"Cái gì mà bọn họ cho? Vàng này rõ ràng chính là của bổn thiếu gia làm rơi, bị điêu dân các ngươi lấy được, không nghĩ tới các ngươi không trả lại còn muốn đem nó làm của riêng, thật sự là đáng chết a!". Thiếu gia của thành chủ thật sự là nói dối mà mặt cũng không đỏ.

"Ngươi ngươi ". Lý đại ca bị thiếu gia của thành chủ làm cho tức giận đến cả người run rẩy, nhưng thôn dân trung hậu không quen cùng người đối chọi gay gắt bị nói đến không còn lời nào để đáp trả. Cho dù biết hắn đang nói dối!

"Như thế nào không phản đối? Các ngươi cư nhiên giúp điêu dân này trộm đạo. Người tới a! Bắt cho ta!". Thiếu gia của thành chủ đắc ý nhìn bọn thôn dân. Hừ nghĩ muốn cùng hắn đấu, luyện vài năm nữa đi!

"Dừng tay. Ngươi không cần đem chúng ta thành người tàng hình được không!". Long Tại Vũ nhìn thấy bộ dáng của tên ăn chơi trác táng kia thì tức giận. Hắn tối không thể chấp nhận chính là loại người ăn chơi trác tán. Nghĩ trong nhà mình có tiền là có thể vẽ đường cho hươu chạy. Nói trắng ra là, nguyên nhân bọn hắn trở thành như vậy? Còn không phải do trưởng bối của bọn hắn dạy cho! Thật đúng là hỗn đản!

"Sao ta có thể coi ngươi là người tàng hình a! Ngươi đẹp như vậy!". Thiếu gia của thành chủ vẻ mặt *** tà nhìn Long Tại Vũ.

"Tốt lắm". Long Tại Vũ tà tà cười: "Nếu ngươi có thể thắng ta, ta sẽ cho ngươi xử trí thế nào?".

"Đây là do ngươi nói!". Thiếu gia của thành chủ hưng phấn nhìn Long Tại Vũ. Hắn quá coi thường mình, nhìn hắn thân thể gầy yếu như vậy một quyền liền hôn mê đi!

"Đương nhiên!". Long Tại Vũ hoàn toàn không đem tên ăn chơi trác táng này để vào mắt. Chỉ bằng hắn cũng muốn thắng mình? Thật sự là chê cười. Cho dù là hắn có thể thắng, Hiên Viên Thiên Hành có thể để cho hắn đem mình mang đi? Ha ha chỉ có trời biết!

"Chúng ta bắt đầu đi! Tiểu mỹ nhân ngươi yên tâm ta sẽ không đả thương ngươi!". Thiếu gia của thành chủ nghĩ sau khi thắng phải đem Long Tại Vũ ngoạn như thế nào? Đẹp như vậy nếu trên người chứa đầy chúc du (vết roi?) nhất định sẽ rất đẹp đi! (SM)

"Vậy cũng phải xem bản lĩnh của ngươi!". Long Tại Vũ nhìn thấy bộ dáng hắn chỉ biết chuyện hắn đang nghĩ không phải là chuyện tốt! Tên chết tiệt này thật biến thái!

Thiếu gia của thành chủ hắc hắc tà cười. Tiểu mỹ nhân này quá coi thường mình! Cư nhiên binh khí gì cũng không dùng. Mình luyện "Kim chung cháo" cũng không phải là luyện chơi!

"Bắt đầu đi!". Long Tại Vũ nhìn thấy bộ dáng biến thái của tên thiếu gia kia liền muốn hung hăng đập hắn vài cái! Thật là, Hiên Viên Thiên Hành tuy rằng cũng thực biến thái nhưng so với hắn cũng còn tốt hơn! Ít nhất hắn cũng sẽ không giống người này lộ ra biểu tình ghê tởm như vậy! (t/g: hì hì tiểu Vũ nhi bắt đầu bất tri bất giác lấy ông chồng Hiên Viên Thiên Hành đem ra so sánh!!!)

“Công tử không được a! Võ công của tên kia tốt lắm, ngươi sẽ có hại a!”. Lý đại ca vội vàng ngăn lại. Hắn không muốn nhìn thấy thiếu niên này vì mình cùng cái thôn này mà bị thương.

“Hi. Đại ca, ngươi nghĩ rằng nếu ta không đánh tên ăn chơi trác tán này thì hắn sẽ bỏ qua cho chúng ta sao? Hắn đối Liên Tâm có sắc tâm! Không không thể mặc kệ hắn!”. Long Tại Vũ đối Thanh Trúc nháy mắt ý muốn hắn bảo hộ thôn dân.

“Đến đây!”. Thiếu gia của thành chủ một quyền hướng Long Tại Vũ đánh tới.

“Cũng không tệ lắm a!”. Long Tại Vũ nhìn thấy một quyền uy vũ sinh phong vội vàng né tránh. Xem ra cũng là một cao thủ a!

“Tiểu mỹ nhân, ngươi không muốn phản kháng?”. Thiếu gia của thành chủ thấy Long Tại Vũ bị chính mình “bức” đến liên tục tránh né không khỏi đắc ý. Hắn biết tiểu mỹ nhân này chỉ biết chút công phu mèo quào! (t/g: tiểu Vũ nhi bị người xem thường!)

“Hỗn đản!”. Long Tại Vũ bị tên ăn chơi trác táng này chọc giận, vận đủ công lực một quyền đánh vào bụng hắn.

“A ”. Thiếu gia của thành chủ kêu thảm thiết một tiếng bị Long Tại Vũ đánh bay xa.

“Muốn ngươi xem lão tử!”. Long Tại Vũ đem tên kia dùng sức đánh vài cái. Nhất thời cái mặt nguyên bản mập mạp liền có mấy vết bầm xanh.

“Ô ô ngươi chờ cho ta, cha ta là thành chủ ‘Vũ thành’ “. Thiếu gia của thành chủ mồm miệng không rõ uy hiếp.

“Con mẹ ngươi. Nguyên lai là kẻ nhu nhược lấy cha làm bia chắn a!”. Long Tại Vũ châm biếm một tiếng: “Có bản lĩnh ngươi làm cho ta tin phục a! Nếu ngươi có thể đả bại ta ta sẽ cho ngươi xử trí!”.

“Ngươi ngươi ”. Thiếu gia của thành chủ nhìn thấy bộ dáng Long Tại Vũ một hồi lâu mới mở miệng: “Có phải hay không chỉ cần ta đả bại ngươi, ngươi sẽ thần phục ta?”.

“Đúng!”. Long Tại Vũ nhìn thấy thiếu gia của thành chủ có điểm phản ứng quá lớn. Chẳng lẽ bản tính hắn cũng không quá hư?

“Tên của ngươi? Ta phải biết ai đả bại ta! Cũng muốn biết làm sao có thể tìm được ngươi!”. Thiếu gia của thành chủ vẻ mặt còn thật sự nhìn Long Tại Vũ. Hắn tuy rằng thích mỹ nhân, nhưng tự tôn của hắn không cho phép mình bại bởi một mỹ nhân ngay cả tên cũng không biết!

“”. Long Tại Vũ nhìn thiếu gia của thành chủ một hồi lâu mới mở miệng: “Long Tại Vũ”.

“Ta nhớ kỹ! Năm năm. Năm năm sau ta sẽ đi tìm ngươi”. Thiếu gia của thành chủ kiên định nhìn Long Tại Vũ: “Ngươi là người của nước Tuy Dương?”.

“Không phải! Hiên viên!”. Long Tại Vũ đem thiếu gia của thành chủ buông ra: “Nếu ngươi thật muốn báo thù thì đến “Hoa Tẫn Cốc” tìm ta!

“Ta nhớ kỹ! Ngươi cũng phải nhớ kỹ, năm năm! Năm năm sau ta sẽ đi tìm ngươi để lấy lại tôn nghiêm của ngày hôm nay!”. Thiếu gia của thành chủ đứng dậy, nhìn thôn dân phía sau Long Tại Vũ: “Đây là vàng của các ngươi. Phần lương thực của các ngươi ta sẽ cho người đem đến”.

“Ngươi không phải rất xấu!”. Long Tại Vũ nhìn “cầu thịt” trước mắt đột nhiên cảm thấy được hắn cũng không chán ghét như vậy!

“Ngươi nói đúng rồi!”. Thiếu gia của thành chủ lần thứ hai khôi phục lại bộ dáng ghê tởm trước đó: “Tiểu mỹ nhân, năm năm sau ta nhất định có thể đả bại ngươi!”.

“Mau cút!!!” Long Tại Vũ thần tình hắc tuyến mở miệng.

“Đi. Đem lương thực của bọn họ kéo về, về sau không được đoạt nữa!”. Thiếu gia của thành chủ có thâm ý khác đối với Long Tại Vũ cười cười.

"Khải nhi ngươi đáp ứng tên kia năm năm sau cho hắn tới tìm ngươi!". Hiên Viên Thiên Hành hé ra gương mặt đen, Khải nhi như thế nào có thể cho tên kia hi vọng như vậy!

"Không có gì a! Hắn tìm không thấy của vào 'Hoa Tẫn Cốc' đâu!". Long Tại Vũ không sao cả nhún nhún vai: "Không cần lo. Nếu 'Hoa Tẫn Cốc' dễ dàng bị người tìm được như vậy thì ta nói làm gì?".

"Ngươi a!". Hiên Viên Thiên Hành bất đắc dĩ nhu nhu mi: "Vạn nhất tìm được thì sao?".

"Có Hoa Tề ứng phó thì tốt rồi!". Long Tại Vũ cười gian một tiếng. Dù sao hết thảy đã có Hoa Tề làm chỗ dựa, không phải chuyện của hắn! (t/g: đáng thương Hoa Tề a! Nguyên lai là bảo mẫu a!)

"Ai ". Hiên Viên Thiên Hành thở dài. Vạn phần đồng tình với Hoa Tề bị Long Tại Vũ biến thành bảo mẫu.

86. Chương 85

"Các vị ". Lý đại ca vừa thấy lương thực được đưa tới lập tức quỳ gối đến trước mặt bọn họ.

"Ai, ngươi làm cái gì vậy?". Long Tại Vũ vội vàng đem Lý đại ca kéo lên, như thế nào đang hảo hảo đột nhiên liền quỳ xuống?

"Vì các ngươi nên chúng ta mới có lương thực ăn a!". Lý đại ca kích động nhìn lương thực đã mất nay lại tìm về được.

"Không có gì! Chúng ta cũng muốn ăn cơm mà!". Tô Liên Tâm cười mở miệng: "Lý đại ca ngươi không phải khách khí, coi như là ta tạ ơn quãng thời gian đã ở nhờ đây!".

"Liên Tâm thật sự là cám ơn ngươi a!". Lý đại ca kích động bắt lấy tay Tô Liên Tâm, sau đó nhìn thấy sắc mặt lão bà liền vội vàng buông tay.

"Không có gì a!". Tô Liên Tâm sắc mặt đỏ lên thối lui đến phía sau Long Tại Vũ.

"Di ". Vẫn chưa mở miệng Vô cực đạo trưởng đột nhiên có chút nghi hoặc ngẩng đầu nhìn bầu trời.

"Làm sao vậy?". Thanh Trúc nhìn thấy sư phụ biểu tình khó hiểu mở miệng hỏi: "Có cái gì không đúng sao?".

"Ta dường như cảm giác được hơi thở của ma!". Vô cực đạo trưởng khẩn trương nhìn bầu trời.

"Hơi thở của ma? Lão đạo sĩ có phải ngươi cảm giác lầm rồi hay không?". Long Tại Vũ nhíu mày nhìn bầu trời ngàn dặm không mây: "Bầu trời đang hảo hảo làm sao có ma khí a?".

"Thật sự có! Hơn nữa rất nhanh!". Vô cực đạo trưởng thu hồi vẻ vui cười khẩn trương nhìn chằm chằm không trung!

"Ngươi không phải muốn làm ". Long Tại Vũ vừa định cười nhạo Vô cực đạo trưởng, nhưng khi hắn cảm giác được cỗ hơi thở quen thuộc kia thì nhất thời cứng đờ thân thể, hô hấp có chút dồn dập nhìn chằm chằm không trung có chút âm u.

"Hiên Viên Thiên Hành ngươi mang theo Liên Tâm cùng thôn dân trốn vào phòng đi". Long Tại Vũ có chút lo lắng mở miệng. Ngàn vạn lần không cần là điều mà hắn đang nghĩ a!

"Vậy còn ngươi?". Hiên Viên Thiên Hành lo lắng nhìn Long Tại Vũ: "Hắn rất lợi hại sao?".

"Đúng! Ngươi mang theo bọn họ trốn trong phòng không được ra, sau đó một mực ở bên người ta". Long Tại Vũ nhìn thấy âm u đang lan dần trên không trung, một giọt mồ hôi lạnh rơi xuống.

"Hảo. Ta lập tức sẽ trở lại". Hiên Viên Thiên Hành đem Lý đại ca cùng Tô Liên Tâm kéo vào trong phòng đóng cửa lại sau vội vàng đến bên người Long Tại Vũ.

"Sư phụ, đây là cái gì?". Thanh Trúc cảm giác được hơi thở áp lực kia càng ngày càng gần hô hấp cũng không khỏi có chút dồn dập lên. Hắn có một loại dự cảm, chính mình sẽ chết đi! Nhưng sẽ chết đến không còn thi cốt!

"Thanh Trúc, ngươi phải thành thành thật thật đứng ở bên người sư phụ không cần đi loạn biết không?". Vô cực đạo trưởng đem một cái tơ hồng dùng "chú phù đinh" đính trên mặt đất, đem bốn người vây lại.

"Vật nhỏ, con ma này rất mạnh!". Vô cực đạo trưởng khẩn trương nhìn bầu trời càng ngày càng đen.

"Ta biết. Có biện pháp nào bảo vệ đám người vô tội kia không?". Long Tại Vũ cắn chặt răng, hắn rốt cuộc muốn làm gì?

"Không có. Chỉ có thể mặc cho số phận!". Vô cực đạo trưởng thở dài. Con ma này cường đại ngoài dự kiến của hắn. Bốn người bọn họ còn chưa chắc bảo hộ được chứ đừng nói đến bảo hộ tất cả thôn dân!

"Như vậy a! Vậy đợi lát nữa chúng ta tận lực kéo dài thời gian đi! Hiên Viên Thiên Hành đem ngọc bội kia của ngươi lấy ra". Long Tại Vũ cười khổ nhìn thấy không trung đã muốn bao phủ toàn ma khí. Người này rốt cuộc muốn cái gì?

"Hảo. Nhưng nó không có động tĩnh gì a!". Hiên Viên Thiên Hành đem ngọc bội cầm ở trong tay, hắn cũng không hiểu được vì cái gì cái ngọc bội này ở những thời khắc mấu chốt thì chẳng khác gì vòng trang sức?

"Lão đạo sĩ, ngươi có biện pháp nào đem ngọc bội tỉnh lại không?". Long Tại Vũ nhìn thấy "Huyết ngọc" hiện tại cùng những ngọc bội bình thường không khác nhau bất đắc dĩ cười khổ. Thật sự không có biện pháp sao?

"Không có a!". Vô cực đạo trưởng lắc đầu: "Hắn đã muốn đến đây".

"Đúng vậy! Đến đây!". Long Tại Vũ quay đầu nhìn thân ảnh màu đen đứng ở cách đó không xa lắc đầu cười khổ: "Ma Tuyệt đã lâu không thấy, ngươi tới nơi này có chuyện gì?".

"Đến xem ngươi a! Vũ của ta. Ngươi vì cái gì không trở về Long tộc cũng không đi tìm ta?". Ma Tuyệt mỉm cười nhìn thiếu niên tóc đen trước mắt: "Vũ, tóc màu bạch của ngươi vẫn đẹp hơn".

"Ta không muốn trở về. Ngươi vẫn là trở về Ma giới của ngươi đi!". Long Tại Vũ cũng không có theo lời của Ma Tuyệt mà khôi phục lại con ngươi màu tím. Hắn không rõ dụng ý lần này của Ma Tuyệt, nhưng tuyệt đối không phải là chuyện tốt!

"Ngươi cùng ta trở về không?". Ma Tuyệt nhìn thấy ba người bên người Long Tại Vũ: "Vũ a, từ khi nào bên cạnh ngươi lại có nhiều người như vậy?".

"Ngươi có ý gì? Chẳng lẽ ta sẽ không thể kết giao bằng hữu? Ngươi là gì của ta? Có tư cách gì quản chuyện của ta?". Long Tại Vũ cảnh giác tiến lên từng bước. Ma Tuyệt này rốt cuộc muốn thế nào?

"Vũ, ngươi thay đổi". Ánh mắt Ma Tuyệt hơi hơi nheo lại: "Ngươi cư nhiên bắt đầu dùng loại khẩu khí này nói chuyện với ta!".

"Cáp thật là buồn cười a, ta vì cái gì không thể dùng loại khẩu khí này nói chuyện với ngươi? Ngươi cho là ở trong cơ thể ta hạ 'Thản nhiên' ta sẽ còn hảo hảo nói chuyện với ngươi?". Long Tại Vũ đùa cợt nhìn Ma Tuyệt: "Ngươi khi nào thì biến thành ngây thơ như vậy?".

"Ngươi biết?". Đồng tử của Ma Tuyệt mãnh liệt co rút lại: "Ngươi đã biết ta đây sẽ không nói gì nữa! Ngươi theo ta đi".

"Vì cái gì?". Long Tại Vũ cắn chặt khớp hàm gắt gao nhìn chằm chằm Ma Tuyệt: "Ta coi ngươi là bằng hữu tốt nhất của ta, vì cái gì ngươi phải làm như vậy?".

"Vì cái gì? Ta vẫn nghĩ ngươi sẽ không gặp được người ngươi thích, nhưng ai ngờ ngươi gặp được Đế Hành Thiên. Nếu ngươi không gặp hắn ta vẫn bảo hộ ngươi, cho đến khi ngươi chân chính thích thượng ta! Nhưng ngươi na ngươi ngang nhiên phản bội ta! Ta không cho phép ngươi cùng nam nhân khác rời đi! Cho dù là hủy hoại ngươi!". Ma tuyệt gần như điên cuồng nhìn Long Tại Vũ, ánh mắt bởi vì kích động chậm rãi chuyển biến thành đỏ như máu.

“Thật là buồn cười a! Thân thể của ta không phải cho ngươi độc chiếm”. Long Tại Vũ nhìn thấy Ma Tuyệt như vậy cảm giác đau lòng. Vì cái gì hắn lại biến thành cái dạng này?

“Ta biết ngươi không phải cho ta độc chiếm, bởi vì ngươi xinh đẹp cường đại, cũng bởi vì kiêu ngạo cùng tôn nghiêm của ngươi không cho phép ngươi thất bại! Cho nên ta từ ngàn dặm đem ‘Thản nhiên’ mang tới, thiên tân vạn khổ đem nó hạ trên người ngươi. Ta biết một khi hạ ‘Thản nhiên’ sẽ có hai loại kết quả. Thứ nhất, bị Đế Hành Thiên hoặc là phụ thân của ngươi giết! Bởi vì bọn họ không thể chịu được ngươi biến thành một con rối! Thứ hai, Đế Hành Thiên hoặc phụ thân của ngươi tình nguyện ngươi biến thành con rối cũng muốn đem ngươi giữ ở bên người! Nhưng ta không nghĩ tới Đế Hành Thiên cư nhiên cường đại như vậy, hắn cư nhiên có thể đem tinh phách của ngươi vây ở trong ‘Huyết ngọc’ kia! Cũng cũng không nghĩ tới phụ thân của ngươi cư nhiên lại đem linh hồn còn sót lại của ngươi phong ấn tại dị thế! Xem ra là ta đã tính sai a!”.

“Ngươi ngươi thật sự là bất trị!”. Long Tại Vũ sâu sâu một ngụm, hắn không nghĩ tới Ma Tuyệt lại biến thành như vậy! Lúc trước Ma Tuyệt tuy rằng thực cô độc nhưng hắn không giống như bây giờ cực đoan như vậy!

“Đúng! Ta bất trị! Ta lần đầu tiên nhìn thấy ngươi liền thay đổi! Ta không ngừng tìm kiếm những người khác nhau cũng không thể thay thế được ngươi! Bọn hắn thủy chung cũng không phải là ngươi a!”. Ma Tuyệt giống như thống khổ nhắm mắt lại. Hắn thương Vũ như vậy, nếu như không có Đế Hành Thiên kia nếu không có hắn

“Vậy ngươi hiện tại muốn thế nào?”. Long Tại Vũ biết hiện tại hắn sẽ không bỏ qua cho mình!

“Theo ta quay về Ma giới đi! Nếu ngươi không muốn Long tộc bị ta đánh đến”. Ma Tuyệt vươn tay với Long Tại Vũ: “Vũ, theo ta đi đi, không cần muốn Đế Hành Thiên nữa, khi linh hồn của ngươi bị phong ấn thì hắn cũng đã biến mất! Theo ta đi đi!”.

“Khải nhi ”. Hiên Viên Thiên Hành đem cánh tay Long Tại Vũ giữ chặt.

“Yên tâm đi! Ta sẽ không theo hắn trở về!”. Long Tại Vũ trấn an vỗ vỗ tay Long Tại Vũ: “Không cần lo lắng! Ta còn có chuyện ở Yên thành!”.

“Thật sự là ân ái a! Đầu tiên là Đế Hành Thiên, hiện tại lại là nhân loại đê tiện!”. Ma tuyệt nghiến răng nghiến lợi nhìn Hiên Viên Thiên Hành bắt lấy tay Long Tại Vũ.

“Cái gì gọi là nhân loại đê tiện? Chẳng lẽ ngươi chính là thứ?”. Thanh trúc không phục phản bác: “Nhân loại thì làm sao? Chúng ta cũng không giống ma vật ngươi làm cho người ta chán ghét!”.

“Thanh Trúc ngươi không thể nói như vậy a! Người ta nói như thế nào cũng là vua của Ma giới a!”. Vô cực đạo trưởng cười lạnh nhìn Ma Tuyệt: “Còn hơn cả ma vật làm cho người ta chán ghét hắn càng làm cho người ta cảm thấy ghê tởm!”. (mimi: hú hú, number one!)

“Các ngươi ”. Ma Tuyệt không giận phản cười: “Hảo hảo hảo! Không hổ là người đi cùng Vũ, đều là gan dạ sáng suốt hơn người! Cũng không biết khi gặp phải tử vong thì bộ dáng của các ngươi là gì nữa?”.

“Vậy ngươi liền thử xem a!”. Thanh trúc châm chọc nhìn ma tuyệt: “Vẫn đường đường là vua của Ma giới hay chỉ là một kẻ vô dụng khua môi múa mép?”.

“Các ngươi a ”. Long Tại Vũ đau đầu nhìn Vô cực đạo trưởng cùng Thanh Trúc hai người này là bị dọa đến choáng váng hay là không sợ chết a?

“Làm sao vậy?”. Vô cực đạo trưởng mắt lé nhìn Long Tại Vũ: “Hay là ngươi nắm chắc có con đường sống?”.

“Ta ”. Long Tại Vũ bị hỏi đến á khẩu không trả lời được. Cho dù là không thể chạy thì ngươi cũng không thể đem người này chọc giận đi!

87. Chương 86

Ma Tuyệt mắt lạnh nhìn bọn người Long Tại Vũ: "Ngươi thực quý trọng bọn họ?".

"Có ý gì?". Long Tại Vũ khó hiểu nhìn Ma Tuyệt: "Cái gì bảo ta thực quý trọng bọn họ?".

"Chẳng lẽ không đúng sao?". Ma Tuyệt cười lạnh một tiếng: "Ngươi trước kia chính là chưa bao giờ cùng một người nói chuyện như vậy! Long Tại Vũ cao ngạo kia giống như đã tiêu thất a!".

"Phải không? Ta là thực thích bọn họ! Ít nhất bọn họ biết cái gì là cảm tình! Bọn họ hiểu được như thế nào là quý trọng người trọng yếu của mình! Còn ngươi? Ở trong mắt ngươi mọi người đều là đối tượng có thể lợi dụng được!". Long Tại Vũ có chút châm chọc nhìn Ma Tuyệt. Tất cả sinh vật đều chia ra làm hai loại: Thứ nhất: Loại có thể lợi dụng được! Thứ hai: không tuân theo hắn!

"Ngươi là bất đồng". Ma Tuyệt có chút vội vàng mở miệng. Long Tại Vũ nói rất đúng, trước kia hắn đích thật là đem những người này là cái giá để kê chân, nhưng, Vũ là bất đồng! Từ khi hắn xuất hiện thì thế giới của mình liền thay đổi! Hắn dần dần phát hiện nguyên lai thế giới có có thể phấn khích như vậy! Nhưng vì cái gì Đế Hành Thiên phải xuất hiện? Là hắn đoạt đi người nguyên bản thuộc về mình! Đều là lỗi của hắn!

"Bất đồng? Thật là buồn cười a! Nếu thật sự bất đồng thì vì cái gì lại hạ 'Thản nhiên' trong cơ thể của ta? Hay cái ngươi gọi là bất đồng chính là đem người đó biến thành một con rối?". Long Tại Vũ cười lạnh. Hắn hiện tại mới phát hiện người này thật sự độc tài thái quá. Khó trách lúc trước phụ thân không cho mình cùng hắn quá thân cận!

"Dù sao hiện tại mặc kệ ta nói cái gì ngươi cũng sẽ không tha thứ ta phải không? Tốt lắm a! Ngươi liền theo quay quay về Ma giới! Dù sao hiện tại phụ thân của ngươi không ở Long tộc, hắn cứu không được ngươi!". Hai mắt Ma Tuyệt hoàn toàn biến thành đỏ như máu, tóc đen theo gió nhảy múa.

"Các ngươi phải cẩn thận a!". Long Tại Vũ kinh hô một tiếng, vội vàng đem Hiên Viên Thiên Hành kéo đến một bên, chân đem Vô cực đạo trưởng cùng Thanh Trúc đá sang một bên. Đúng lúc này nơi mà bọn họ đứng lúc trước biến thành một cái động lớn sâu ba bốn thước.

"Thật là lợi hại a!". Vô cực đạo trưởng cùng Thanh Trúc sắc mặt trắng bệch. Nếu Long Tại Vũ không có đá văng bọn họ, phỏng chừng bọn họ đã muốn cùng Diêm La vương uống trà đi! (mimi: Diêm La vương = Ma Tuyệt hả??? hắc hắc)

"Ma Tuyệt ngươi không nên ép người quá đáng!". Long Tại Vũ nhìn thấy cái động lớn nổi giận gầm lên một tiếng, nếu thật sự đánh vào trên người mình thì chắc chắn sẽ bị trọng thương a!

"Bức người quá đáng? Vũ, ta chính là vì ngươi a!". Ánh mắt Ma Tuyệt si mê nhìn Long Tại Vũ: "Vì ngươi ta cái gì cũng đều làm!".

"Vậy ngươi con mẹ nó như thế nào không chết đi a!". Long Tại Vũ lôi kéo Hiên Viên Thiên Hành chạy đến bên người Vô cực đạo trưởng cùng Thanh Trúc. Chết tiệt, căn bản là không có biện pháp để đến gần Ma Tuyệt a! Chỉ cần có thể gần hắn thì có thể đả thương hắn!

"Phải chết thì chúng ta cũng cùng nhau a!". Ma Tuyệt nhìn thấy Long Tại Vũ nắm tay Hiên Viên Thiên Hành hai mắt cơ hồ phun ra hỏa: "Còn không buông tay ngươi ra!".

"Có bản lĩnh ngươi tới tách ra a!". Hiên Viên Thiên Hành rất là châm chọc giữ chặt tay Long Tại Vũ đặt ở bên môi khẽ hôn. (mimi: Anh thật bảnh, trong thời khắc này mà vẫn nhí nhảnh được)

Trời ạ! Long Tại Vũ nhịn không được khóc thét ở trong lòng. Hắn như thế nào lại quen biết một đám ngu ngốc a? Đã đến thời khắc này rồi mà Hiên Viên Thiên Hành còn đi chọc giận Ma Tuyệt! Cho dù muốn chết cũng không muốn dùng phương pháp này đi!

"Hỗn đản". Ma Tuyệt nổi giận gầm lên một tiếng, thân ảnh đột nhiên biến mất tại chỗ.

"Chết tiệt!". Long Tại Vũ liếc Hiên Viên Thiên Hành một cái, hóa ra long thân, đem ba người hộ ở bên trong, khẩn trương nhìn bốn phía, sợ Ma Tuyệt đột nhiên từ bên người bọn họ hiện ra!

“Như thế nào lại biến thành sương mù?”. Thanh Trúc khẩn trương nhìn thấy không trung dần bị hắc vụ che khuất. (t/g: tứ phía đều bị long thân của Long Tại Vũ chặn, nhìn không thấy bên cạnh! Đành phải nhìn trên bầu trời!)

“Các ngươi phải cẩn thận”. Long Tại Vũ thu nhỏ lại vòng vây của thân thể. Hắn hiện tại ngay cả hơi thở của Ma Tuyệt đều không cảm giác được, rôt‘ cuộc là hắn quá yếu hay là Ma Tuyệt tiến bộ quá nhanh?

“Phải cẩn thận như thế nào? Vũ, ta hỏi ngươi lại một lần nữa, theo ta đi không?”. Thanh âm Ma Tuyệt coi như theo bốn phương tám hướng truyền đến.

“Không đi!”. Long Tại Vũ đem long khí hữu hạn của mình hộ ở trên người ba người kia. Long khí của hắn có thể ngăn trở công kích, một chốc Ma Tuyệt còn không thể gây thương tổn hắn!

“Hảo!”. Ma Tuyệt cười lạnh một tiếng. Hắc vụ càng ngày càng đậm chỉ trong chốc lát đã không thể nhìn thấy gì!

“Ngô ”. Long Tại Vũ cảm giác được cái đuôi rồng của mình bị cái gì ôm lấy, cảm giác cái kia đang gắt gao đâm vào da thịt hắn cho đến tận xương.

“Khải nhi, ngươi làm sao vậy?”. Nghe được Long Tại Vũ rên rỉ ẩn nhẫn thống khổ, tâm Hiên Viên Thiên Hành mạnh run lên.

“Không có gì. Các ngươi không cần đi lại”. Thanh âm Long Tại Vũ có chút phát run. Rốt cuộc là cái gì đang đâm hắn? Vì cái gì lại đau như vậy!

“Tiểu tử, ngươi bị thương?”. Vô cực đạo trưởng ngửi được mùi máu tươi không khỏi kinh hô. Bọn họ đều bị Long Tại Vũ che chở rốt cuộc là cái gì có thể làm bị thương long thân của Long Tại Vũ?

“Vẫn là không chịu thua sao?”. Thanh âm Ma Tuyệt từ dưới đuôi của Long Tại Vũ vang lên.

“Thua cái đầu ngươi!”. Có lẽ là đau đớn kích thích thần kinh của Long Tại Vũ, hắn đong đưa đuôi rồng đem Ma Tuyệt ở dưới đuôi của mình quăng ra ngoài.

“Ngươi nhĩ hảo!”. Ma Tuyệt nhất thời không phòng bị bị đuôi rồng của Long Tại Vũ quăng xuống, phía dưới ôm lấy một mảnh long lân máu chảy đầm đìa.

“Trèo lên lưng ta”. Long Tại Vũ truyền âm với ba người. Đợi bọn hắn trèo lên lưng mình liền bay đi.

“Chết tiệt!”. Ma Tuyệt nhìn thấy ba người trên lưng Long Tại Vũ bay đi vội vàng đuổi theo!

“Thiên, như thế nào lại nghiêm trọng như vậy?”. Khi ba người nhìn thấy cái đuôi bị thương của Long Tại Vũ đều kinh hô ra tiếng. Cả cái đuôi đều có máu tươi rơi, còn có một mảnh da thịt ở long lân không biết đã đi đâu!

“Không có việc gì!”. Long Tại Vũ có chút suy yếu mở miệng: “Nó sẽ tự mọc ra cái khác!”.

“Vũ, ngươi còn muốn chạy đi đâu?”. Ma Tuyệt ngăn ở trước người Long Tại Vũ: “Ngươi đã bị thương không cần phải vô vị từ chối!”.

“Mẹ nó!”. Long Tại Vũ mắng một câu thô tục đột nhiên giảm xuống.

“Hiện tại liều mạng!”. Long Tại Vũ biến thân thành người đem ba người tống xuất đi xa: “Các ngươi đi trước”.

“Ngươi đang nói ngốc cái gì?”.

“Cho dù chết, ta cũng sẽ cùng Khải nhi chết cùng một chỗ!”. Hiên Viên Thiên Hành thâm tình nhìn Long Tại Vũ. Rồi sau đó cả người một trận nổi da gà.

“Bọn họ còn thiếu tiền lão đạo nha! Hiên Viên Thiên Hành còn đáp ứng cho lão đạo một đổ phường na! Ngươi ngẫm lại a, nếu tiểu quỷ liền chết, Hiên Viên Thiên Hành cũng sẽ không sống một mình, đổ phường của ta cũng không không có, cho nên ta liền lưu lại đi!”. Vô cực đạo trưởng nhìn tiếc tiếc hận mở miệng.

"Ta luôn luôn đi theo sư phụ! Tuy rằng không thích sư phụ vào đổ phường, nhưng nếu có người đáp ứng cho chúng ta một gian đổ phường lớn nhất hoàng đô, chúng ta đương nhiên không muốn buông tha!". Thanh Trúc cũng hoàn toàn không có ý muốn đi!

"Các ngươi ". Long Tại Vũ cảm động thấy ba người! Có bằng hữu như thế, là vinh hạnh lớn nhất của Long Tại Vũ hắn!

"Được rồi, không cần cảm động! Nếu không muốn bị giết, thì phải giết hắn!". Vô cực đạo trưởng như như không thèm để ý khoát cánh tay.

"Chính là vậy! Nếu không liền cùng chết! Trên đường đến hoàng tuyền cũng có người chiếu cố a!". Thanh Trúc nhún nhún vai, đem trường kiếm cầm trong tay.

"Hảo! Nếu chúng ta thật sự chết thì Hiên Viên Thiên Hành ta thiếu các ngươi! Kiếp sau trả lại!". Hiên Viên Thiên Hành đối Vô cực đạo trưởng thi lễ.

"Làm cái gì a? Lão đạo còn chưa có chết na!". Vô cực đạo trưởng nhảy một một bên, sau đó chớp mắt biến dạng gian thương: "Nếu muốn báo đáp, liền cho thầy trò chúng ta mỗi người một gian đổ phường thì tốt rồi!".

"". Long Tại Vũ vạn phần không nói gì nhìn mấy tên thần kinh thép này. Chẳng lẽ bọn không không phát hiện Ma Tuyệt đã muốn bùng nổ bên cạnh sao? Còn dám ở trong này đàm chuyện "thù lao"! Không phát hiện người ta căn bản là không tính toán cho bọn họ còn sống mà ra ngoài sao?

"Được rồi được rồi, sư phụ các ngươi lạc đề!". Khó có được một người bình thường! Long Tại Vũ có chút vui mừng nghĩ muốn nói. Ai ngờ Thanh Trúc chuyện vừa chuyển: "Hơn nữa, ngươi hiện tại nói với hắn thù lao này quá ít! Chúng ta phải phân quốc khố của bọn họ mới tốt a! Trước một một gian đạo quan, sau đó bàn chuyện hai gian đổ phường sau!".

"Chết đến nơi còn có tâm tình quản vật ngoài thân. Hừ". Ma Tuyệt mắt lạnh nhìn ba người ở nơi kia kè kè mặc cả, đây là người Vũ coi trọng sao? Vì vài món vật ngoài thân liền nháo thành một đoàn!

"Da. Chẳng lẽ ngươi không biết 'một văn tiễn làm khó anh hùng' sao?". Vô cực đạo trưởng khinh bỉ nhìn Ma Tuyệt: "Nếu có ngày ngày ngươi bị người đuổi theo mà chỉ có một bộ quần áo, ngươi sẽ biết 'vật ngoài thân' này có bao nhiêu quan trọng!".

Thanh Trúc vẻ mặt hắc tuyến nhìn vô cực đạo trưởng. Lời nói dọa người như vậy như thế nào có thể nói ra na?

"Hãy bớt sàm ngôn đi, trừ bỏ vũ các ngươi đều phải chết!". Trong mắt Ma Tuyệt sát ý càng nặng. Không ai dám ở trước mặt hắn nói như vậy!

88. Chương 87

"Các ngươi cẩn thận". Long Tại Vũ cảnh giác nhìn Ma Tuyệt. Hắn không biết trong mấy năm nay Ma Tuyệt đã tiến bộ thành cái tình trạng gì, nhưng hắn hiểu được cho dù bốn người bọn họ cùng tiến lên nhất định cũng không phải là đối thủ của Ma Tuyệt!

"Thật sự là dong dài". Vô cực đạo trưởng tức giận mở miệng: "Ngươi chỉ cần quản hảo chính ngươi thì được rồi!".

Ma Tuyệt mặt không chút thay đổi lấy trường tiên từ phía sau ra, uy vũ sinh phong hướng Long Tại Vũ đánh tới.

"Đánh long tiên". Long Tại Vũ sắc mặt có chút tái nhợt tránh thoát roi của Ma Tuyệt đánh tới. Hắn như thế nào có cái roi này?

“Cái gì là ‘đánh long tiên’?”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy Long Tại Vũ có chút chật vật tránh thoát roi của Ma Tuyệt đang đánh tới. Rõ ràng không có gì đặc biệt a!

“Cái roi kia là thiên địch của long tộc, long lân (lân: vảy) của long tộc rất là cứng rắn, binh khí thường thường căn bản là không gây thương tổn được chúng ta! Nhưng ‘đánh long tiên’ này không biết là do vật liệu gì chế thành, cư nhiên có thể xuyên qua long lân mà thương tổn đến xương cốt! Hơn nữa trên đỉnh của nó còn có một cái câu ”. Long Tại Vũ theo bản năng sờ sờ đến chân trái của mình.

“Ngươi nếu biết liền theo ta trở về, không cần phải chịu thống khổ vô vị”. Ma Tuyệt đem ‘đánh long tiên’ gắt gao cầm. Lúc trước để ngừa vạn nhất, hắn kiệt lực tìm kiếm ‘đánh long tiên’ trong truyền thuyết

“Thả ngươi mẹ nó cẩu thối thí”. Long Tại Vũ giơ chân mắng: “Ma Tuyệt ngươi con mẹ nó cũng quá ngoan đi!”.

“Hừ”. Ma Tuyệt không để ý đến Long Tại Vũ chửi bậy, trực tiếp đánh một roi qua.

“Chết tiệt”. Thanh Trúc bị roi đánh đến hai má, nhất thời xuất hiện một đạo vết máu, nửa bên mặt cũng sưng lên.

“Phế vật vô dụng!”. Ma Tuyệt nhìn Thanh Trúc cười lạnh một tiếng: “Chỉ bằng các ngươi cũng xứng đứng ở bên người Tại Vũ? Không cười chết người!”.

“Liên quan gì đến ngươi”. Long Tại Vũ thừa dịp Ma Tuyệt không chú ý đem Thanh Trúc kéo đến bên người mình, cẩn thận kiểm tra miệng vết thương cho hắn.

“Ta không sao”. Thanh Trúc mơ hồ không rõ mở miệng. Mẹ nó, cái roi thật sự là đau a! Răng của hắn đều muốn mất sạch!

“Hỗn đản”. Hiên Viên Thiên Hành nổi giận gầm lên một tiếng. Ma Tuyệt này thật sự là khinh người quá đáng! Thần hỏa đem cả cánh tay bao vây lại, không chút nghĩ ngợi liền hướng Ma Tuyệt phóng đi.

“Hiên Viên Thiên Hành ”. Long Tại Vũ nhìn thấy Hiên Viên Thiên Hành đi qua vội vàng ngăn cản. Hắn không muốn Hiên Viên Thiên Hành chết ở trong tay Ma Tuyệt. Không biết vì cái gì một khi nghĩ đến Hiên Viên Thiên Hành sẽ chết ở trong tay Ma Tuyệt, tâm hắn rất đau! Đau giống như muốn vỡ ra vậy!

“Hừ, huỳnh chúc cũng dám cùng nhật nguyệt tranh nhau phát sáng? (huỳnh chúc: ánh sáng của đom đóm)“. Ma Tuyệt tùy tay liền huy tiên hướng Hiên Viên Thiên Hành đánh tới. Nhưng hắn không nghĩ tới roi của mình sẽ bị Hiên Viên Thiên Hành chộp trong tay!

“Di, bắt lấy?”. Hiên Viên Thiên Hành đầu tiên là sửng sốt một chút, hắn không nghĩ tới mình sẽ liền như vậy đem roi của Ma Tuyệt bắt lấy, hắn chính là phản xạ mà quơ được cái roi trong tay.

“Ngu ngốc mau đánh a!”. Long Tại Vũ hổn hển quát. Hiên Viên Thiên Hành Này thật sự là không thể cứu. Bắt lấy roi của Ma Tuyệt không mau phản công ngược lại sửng sờ ở nơi đó! Chẳng lẽ còn ở nơi đó chờ chết a?

Thanh âm Long Tại Vũ cũng bừng tỉnh Ma Tuyệt. Chỉ thấy hắn vẻ mặt âm ngoan nhìn Hiên Viên Thiên Hành. Nhân loại vô dụng này cư nhiên bắt được roi của hắn? Thật sự là sỉ nhục a! Nhất định phải giết hắn!

Hiên Viên Thiên Hành phản ứng lại, đem roi kéo mạnh về phía sau.

“Nghĩ dễ như vậy”. Ma Tuyệt cười lạnh một tiếng trên tay dùng sức mạnh một chút ngược lại đem Hiên Viên Thiên Hành đánh bay đến lưng đập vào một thân cây thô..

“Hiên Viên Thiên Hành”. Long Tại Vũ vội vàng hướng Hiên Viên Thiên Hành phóng tới. Nhưng Ma Tuyệt nếu cho hắn tiếp cận được thì sẽ không phải là Ma Tuyệt! Hắn chính là nhẹ nhàng vung tay lên đã đem Long Tại Vũ đánh bay xa.

“Ma Tuyệt ngươi dám động hắn thử xem xem ”. Bị vứt xuống đất có chút thất điên bát đảo, vựng vựng hồ hồ thấy không rõ phương hướng chính là bản năng hướng Ma Tuyệt nói lời uy hiếp.

”Ta đây thật đúng là phải thử một chút xem na! Xem người này đối với ngươi có gì bất đồng!”. Ma Tuyệt nhìn Long Tại Vũ còn che chở cho Hiên Viên Thiên Hành thì sinh khí.

“Thiên Địa Vô Cực, khu ma biện hộ, cho ta mượn thần binh, lập tức tuân lệnh”. Vô cực đạo trưởng cầm trong tay đậu tương hướng Ma Tuyệt ném tới, đậu tương bình thường không chút thu hút nào cư nhiên biến thành tướng sĩ một thân áo giáp, tay nắm trường thương.

“Thần binh phù chú?”. Ma Tuyệt nhíu mày nhìn tướng sĩ đang hướng mình đánh tới. Như thế nào còn có loại chú thuật này?

Long Tại Vũ rung đùi đắc ý vội vội vàng vọt tới bên người Hiên Viên Thiên Hành đưa hắn kéo đến bên người Vô cực đạo trưởng. Hiện tại cũng chỉ có nơi này còn chút an toàn!

“Chúng ta đi mau”. Vô cực đạo trưởng cùng Thanh Trúc đỡ lấy Long Tại Vũ cùng Hiên Viên Thiên Hành hai người hướng nơi khác trốn. Thần binh phù chú này ít nhiều có thể ngăn cản Ma Tuyệt một trận tử! Hiện tại trước trốn rồi nói sau!

“Còn muốn chạy? Hừ”. Ma Tuyệt không ngừng huy roi, thần binh phù chú biến thành tướng sĩ trước mắt ngã một đám rồi biến thành đậu tương, tay hắn nhẹ nhàng vung lên, một con ma thú liền hướng mấy người chạy trốn phóng đi.

“Không xong”. Long Tại Vũ nghe thấy có thanh âm ma thú không khỏi tâm lạnh một nửa. Hắn nhờ vào sự nâng đỡ của vô cực đạo trưởng, đột nhiên hướng trên trời nhảy lên, biến thành long thân đem ma thú chắn ở cách đó mấy thước, phương, dụng long uy đem ma thú trấn ở tại chỗ.

“Thần binh phù chú”. Vô cực đạo trưởng lại xuất thần binh phù chú. Bất quá lần này đậu tương lại biến thành binh lính bình thường.

“Tại Vũ, mau trở lại”. Thanh Trúc vội vàng la lên: “Ma Tuyệt kia đột phá thần binh phù chú của sư phụ, ngươi mau trở lại a!”.

“Ta đã biết!”. Long Tại Vũ xem “binh lính” ngăn trở ma thú, vội vàng biến thành người hướng bọn họ chạy tới.

“Cẩn thận ”. Hiên Viên Thiên Hành hoảng sợ nhìn phía sau Long Tại Vũ, không chút suy nghĩ liền hướng Long Tại Vũ đánh tới.

“A ”. Long Tại Vũ bị Hiên Viên Thiên Hành đánh gục, khóe mắt nhìn đến roi của Ma Tuyệt đánh vào ngực phải của Hiên Viên Thiên Hành.

“Không không có khả năng ”. Long Tại Vũ điên lên đem Hiên Viên Thiên Hành đoạt lại, hai tay run rẩy giúp Hiên Viên Thiên Hành đỡ ngực phải: “Sẽ không đâu sẽ không đâu ”.

“Thế nào?”. Vô cực đạo trưởng cùng thanh cước cước bộ chạy nhanh đến bên người Long Tại Vũ, khi bọn hắn nhìn đến Hiên Viên Thiên Hành một thân đều là huyết thì trong lòng cả kinh.

“Sẽ không chết đâu ”. Long Tại Vũ từ trong ngực lấy ra một bình dược chữa thương ra dùng cho Hiên Viên Thiên Hành.

“A cẩn thận ”. Thanh Trúc đem ba người cùng nhau đẩy ra, trường tiên của Ma Tuyệt liền đem ngực hắn xuyên thấu.

“Thanh Trúc ”. Vô cực đạo trưởng không dám tin nhìn thấy Ma Tuyệt đả thương Thanh Trúc. Vừa rồi nếu không phải Thanh Trúc đẩy bọn họ ra thì

“Thanh Trúc Thanh Trúc ”. Long Tại Vũ té vào bên người Thanh Trúc, nhìn hơi thở của hắn mỏng manh.

“Sẽ không đâu Hiên Viên Thiên Hành ngươi tỉnh tỉnh chỉ cần ngươi tỉnh nói cái gì đều đều đáp ứng Thanh Trúc ngươi ngươi không cần chết a cùng lắm thì về sau ta không cùng sư phụ náo loạn còn có thể cho các ngươi một cái đạo quan lớn lớn rất lớn cùng đổ phường lớn nhất Hiên Viên đế quốc Thanh Trúc Hiên Viên Thiên Hành ngươi ngươi tỉnh tỉnh a ta về sau cũng sẽ không cùng các ngươi đấu võ mồm Thanh Trúc a ”. Long Tại Vũ đem Hiên Viên Thiên Hành cùng Thanh Trúc đặt ở cùng nhau, phàm là dược chữa thương toàn bộ đều đổ trên người bọn họ

“Tại Vũ ngươi không cần như vậy ”. Vô cực đạo trưởng nhìn thấy Long Tại Vũ như vậy vội vàng đem hắn ôm “Bọn họ không chết đâu ngươi không cần như vậy a ”. Nhưng lời này chính hắn cũng không tin tưởng lại như thế nào làm cho Tại Vũ tin đây?

Long Tại Vũ nhìn Hiên Viên Thiên Hành, nhìn Thanh Trúc, lại nhìn nhìn Vô cực đạo trưởng, bỗng nhiên ngửa đầu cuồng tiếu: “Đều là ta là kẻ mang điềm xấu Ma Tuyệt ta muốn ngươi phải trả giá đắc ta muốn ngươi chết ”.

“Tại Vũ?”. Ma Tuyệt nhìn thấy Long Tại Vũ như vậy có chút kinh hãi, là cái gì làm cho hắn đột nhiên bi phẫn như vậy? Là hai nhân loại kia sao?

“Ngươi phải chết ”. Long Tại Vũ ngẩng đầu lên, nguyên bản màu đen tinh khiết liền biến thành tử mâu chói mắt. Trong mắt không hề có một tia tình cảm, tựa như một con búp bê không có sinh mệnh một đầu tóc đến lưng dần dài ra biến thành ngân phát, cho đến khi chạm đến mặt đất, trên đùi không có lưu lại vết máu, giống như trước khi bị thương Long Tại Vũ là xinh đẹp như vậy nhưng cũng đồng dạng tàn nhẫn

”Như thế nào có thể?”. Ma Tuyệt không dám tin nhìn Long Tại Vũ biến dị, hắn như thế nào lại biến thành cái dạng này? Là “Thản nhiên” sao?

“Không có khả năng sao?”. Long Tại Vũ chậm rãi mở miệng, khóe miệng gợi một một đẹp tươi cười đẹp đẽ: “Vì cái gì lại không có khả năng? Ta như vậy không đẹp sao? Ngươi không phải thực thích ta sao? Vậy nên ngươi hẳn là cao hứng a ”.

“Ngươi không phải ” ”. tay Ma Tuyệt nắm tiên run nhè nhẹ. Khí thế mạnh mẽ! Chỉ bởi vì hai cái nhân loại vô dụng mà thành ra như vậy?

“Ta như thế nào không phải ta? Thật sự ngu xuẩn a, ngươi cho là một cái “Thản nhiên” nho nhỏ là có thể vây khốn ta sao? Khờ dại!”. Long Tại Vũ bước một bước tiếp cận Ma Tuyệt: “Ngươi thương tổn người trọng yếu của ta, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi! Nếu bọn họ chết ta cũng muốn ngươi đi theo chôn cùng!”. (mimi: Vũ nhi Hảo oai phong, ta ngất. Qua đường Ất: lôi đi xềnh sệt)

“Hừ, bọn họ đã chết”. Ma Tuyệt cầm roi trong huy toàn lực hướng Long Tại Vũ: “Bọn họ không xứng cùng ngươi!”.

“Vậy ngươi xứng sao? Ngươi cho ngươi là ai?”. Long Tại Vũ nhìn thấy roi huy tới thân hình quái dị tránh thoát đi: “Hôm nay ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi còn sống mà đào tẩu!”

89. Chương 88

“Ngươi ”. Ma tuyệt giật mình nhìn Long Tại Vũ hắn cư nhiên tránh thoát đi!

“Như thế nào, ngươi cho là mình hoa mắt?”. Long Tại Vũ châm chọc nhìn Ma Tuyệt: “Ngươi vẫn cho rằng ta là Long Tại Vũ dễ khi dễ kia?”.

“Chết tiệt!”. Ma Tuyệt mắng một tiếng. Hắn chẳng thể nghĩ tới Long Tại Vũ sẽ biến thành cái dạng này!

“Đúng vậy! Thật sự là đáng chết a! Ngươi đã không phản kích Như vậy có phải đến phiên ta hay không? Ngươi nói phải bắt đầu thế nào mới tốt?”. Long Tại Vũ liếm liếm đôi môi đỏ tươi: “Nếu không thì bắt đầu từ hai chân của ngươi đi!”.

“Vũ, ngươi không phải quá coi thường ta chứ?”. Ma Tuyệt hừ lạnh một tiếng: “Chớ quên ta là vua của Ma giới! Năng lực của ta không phải chỉ có chút này, ngươi không phải đã quên?”.

“Phải thử một chút mới biết được a! Không cần nhiều lời. Bọn họ chờ sốt ruột!”. Long Tại Vũ ôn nhu nhìn ba người Hiên Viên Thiên Hành, nhưng khi nhìn đến Ma Tuyệt thì ôn nhu lại biến thành băng lãnh tàn nhẫn!

Ma Tuyệt nhìn thấy ánh mắt Long Tại Vũ trong lòng mãnh liệt run lên. Bị ánh mắt như vậy nhìn giống như hiện tại mình đã là một người chết!

"Phải bắt đầu rồi!". Khóe môi Long Tại Vũ nhẹ nhàng gợi lên, lập tức biến mất tại chỗ.

Ma Tuyệt đem ma khí truyền vào roi. Làm cho nó quay chung quanh mình bay múa. Không ngừng quan sát động tĩnh bốn phía. Vũ nhất định ở một nơi nào đó bên cạnh hắn!

"Ngươi là đề phòng ta sao? Ngươi cho là như vậy có thể sao?". Thanh âm Long Tại Vũ từ phía sau Ma Tuyệt vang lên. Sau đó roi giống như đã bị cái gì cản làm rơi trên mặt đất.

"Ngươi ". Ma Tuyệt lắp bắp kinh hãi. Như thế nào chênh lệch lại lớn như vậy?". "Đánh long tiên" Là thiên địch của Long tộc, Bũ như thế nào có thể xuyên thấu qua tầng phòng hộ của nó?

"Thực ngạc nhiên? Roi của ngươi hiện đối với ta không tác dụng gì! Ngươi còn có chiêu gì cứ việc sử dụng đi! Thanh Trúc đều chờ đến phiền nha! Nếu ngươi thật sự không có gì thì hãy nói ra đi! Ta nghĩ Minh giới nhất định rất muốn nhìn thấy vua của Ma giới mà bọn họ tôn vinh! ' đốt nguyệt' hóa thành một đạo ngân mũi nhọn hướng Ma Tuyệt phóng đi.

Ma Tuyệt nhìn thấy ngân quang muốn tới trước mắt, thân thể hóa thành hắc vụ hướng bốn phương tám hướng tán đi.

"Chết tiệt!". Long Tại Vũ nổi giận gầm lên một tiếng. Không nghĩ thời thời khắc mấu chốt vẫn để cho hắn chạy thoát! Có cơ hội nhất định sẽ bầm thây hắn vạn đoạn!

"Vật nhỏ Long Tại Vũ ". Vô cực đạo trưởng có chút hoảng sợ la lên.

"Làm sao? Hắn đánh lén ngươi?". Long Tại Vũ vội vàng xua tan hắc vụ chạy đến bên Vô cực đạo trưởng.

"Không có. Bọn họ làm sao bây giờ?". Vô cực đạo trưởng hai tay có chút run rẩy chỉ vào hai người trên mặt đất: "Bọn họ bị thương rất nặng!".

"Ta biết". Long Tại Vũ ngồi xổm xuống kiểm tra thương thế của hai người: "Không có thương tổn đến tâm mạch, hai người đều không có! Chính là bị trọng thương, điều dưỡng một đoạn thời gian thì tốt rồi!".

"Thật tốt quá!". Vô cực đạo trưởng rốt cục yên lòng, lệ cũng theo đó chảy xuống!

"Lão già này, ngươi khóc cái gì? Bọn họ không có việc gì ngươi hẳn là cao hứng mới đúng a!". Long Tại Vũ mặc dù trào phúng Vô cực đạo trưởng nhưng khi hắn nhìn đến Hiên Viên Thiên Hành không bị nguy hiểm đến sinh mệnh thì rơi lệ!

"Ngươi còn không phải cũng giống ta sao!". Vô cực đạo trưởng đem lệ lau khô: "Chúng ta đem bọn họ đưa đến nơi sạch sẽ đi, nơi này không thể chữa thương!".

"Vô nghĩa". Long Tại Vũ tức giận liếc mắt trắng Vô cực đạo trưởng một cái: "Là người đều biết nói nơi này không thể chữa thương, ngươi ngu ngốc!".

"Ta không chấp nhặt với ngươi!". Vô cực đạo trưởng rầm rì nói, đem Thanh Trúc đỡ ở trên người.

Long Tại Vũ nhẹ nhàng giúp đỡ Hiên Viên Thiên Hành đi theo vô cực đạo trưởng, nhìn thấy Hiên Viên Thiên Hành chính hắn cũng không phát hiện trong mắt mình đều là ôn nhu. Thật tốt ngươi không có việc gì, bằng không cho dù là lên trời hay xuống hoàng tuyền ta cũng sẽ đem ngươi tìm trở về! Ngay sau đó Long Tại Vũ bị ý nghĩ của mình làm hoảng sợ, chẳng lẽ mình thật sự đối hắn động tình? Sẽ không đâu, nhất định là do hắn là phụ thân ở nhân gian của mình! Đúng, nhất định là như vậy! (t/g: đáng thương tiểu Vũ nhi a, chính là không chịu thừa nhận mình là thích lão cha!)

"Tại vũ các ngươi ở nơi nào ". Tô Liên Tâm thấy bốn người thật lâu chưa quay về vội vàng tới tìm.

"Ân công các ngươi ở nơi nào ". Thôn dân nhìn Tô Liên Tâm một người tới tìm cũng đi theo tìm ân nhân của bọn họ.

"Thật tốt không cần đi đường!". Long Tại Vũ nghe được thanh âm bọn họ thân thể không khỏi mềm nhũn ngã xuống. Hiên Viên Thiên Hành thuận thế đặt ở trên người hắn.

"Vật nhỏ ". Vô cực đạo trưởng nghe được thanh âm này vội vàng phản hồi, nhìn thấy Long Tại Vũ chính là hư thoát ngã xuống đất thì không khỏi nhẹ nhàng thở ra: "Thực xin lỗi a tiểu quỷ, nếu không phải năng lực của ta bị người phong ấn thì sẽ không biến thành như vậy!". (t/g: Vô cực đạo trưởng cũng là người có quá khứ nga! Hì hì hẳn là đoán là được!)

"Chúng ta ở trong này ". Vô cực đạo trưởng phá giọng cao rống.

"Đạo trưởng, các ngươi thế nào? A như thế nào lại bị thương nghiêm trọng như vậy?". Tô Liên Tâm vừa nghe thanh âm của Vô cực đạo trưởng liền vội vàng chạy lại, nhìn đến thảm trạng của bốn người thì kinh hô ra tiếng.

"Ôi, trước mang bọn ta trở về". Vô cực đạo trưởng đem Thanh Trúc cẩn thận phóng tới trên ván cửa thôn dân mang tới, không khỏi may mắn vì bọn họ đã nghĩ chu đáo hết cả!

"Chậm chút chút, Tại Vũ nào nào?". Tô Liên Tâm lo lắng nhìn thấy Hiên Viên Thiên Hành cung Long Tại Vũ bị người nâng dậy.

"Không có việc gì. Hắn chính là mệt mỏi!". Vô cực đạo trưởng không chút suy nghĩ trực tiếp trả lời.

"Mệt mỏi?" Vậy chân trái cùng phía sau lưng của hắn vì cái gì bị thương nghiêm trọng vậy vậy?". Tô Liên Tâm nhịn không được phóng lớn thanh âm: "Lão tạp mao nhà ngươi nói 'hư thoát' là như vậy a?".

"Thương?". Vô cực đạo trưởng được người giúp đỡ có chút nan nan xoay người lại: "Di, vừa mới không có a!".

"Hừ, ngươi là lão tạp mao gạt người!". Tô Liên Tâm trên chân Vô cực đạo trưởng hung hăng thải một cước đến.

"Ôi, nha đầu, ta là người bị thương a ". Vô đạo đạo trưởng rên một một tiếng: "Vừa rồi thật thật sự không bị thương a!".

"Đạo trưởng, người xuất gia nói dối sẽ bị ông trời phạt a!". Thôn dân giúp đỡ Vô cực đạo trưởng hảo tâm mở miệng.

"Chẳng lẽ vừa rồi hắn bởi vì quá mức bi phẫn mà tiềm lực kích phát? Nhưng vì cái gì ánh mắt lại màu đen? Chẳng lẽ thật sự là dược hiệu của 'Thản nhiên'?". Vô cực đạo trưởng trăm tư không được giải. Hắn không hiểu được, cho dù là bởi vì quá mức bi phẫn đem tiềm lực kích phát rồi, nhưng ánh mắt vì cái gì lại biến thành màu đen?

"Phải cẩn thận a!". Tô Liên Tâm chỉ huy thôn dân đem Hiên Viên Thiên Hành cùng Thanh Trúc đặt hảo, lại tự mình đem Long Tại Vũ đặt ở bên kia giường.

"Lý đại ca ngươi có thể đến Lý trấn giúp ta mua dược chữa thương không?". Tô Liên Tâm cầm bạc trong tay bỏ vào tay Lý đại ca.

"Liên Tâm ngươi làm cái gì vậy? Ân công cho chúng ta vàng còn chưa có dùng hết mà!". Lý đại ca đem bạc của Tô Liên Tâm nhét lại trong tay nàng: "Chúng ta một hồi sẽ trở lại, cẩu tử cùng đại ca đi mua thuốc đi!".

"Hảo". Thiếu niên gọi là cẩu tử lưu loát đeo giỏ tre lên lưng đi theo Lý đại ca ra ngoài.

"Đại tẩu, ngươi có thể không ".

"Muội tử, tẩu tử biết, ta đi đun nước ấm ngươi đợi chút nữa a!". Lý đại tẩu vỗ vỗ tay Tô Liên Tâm rồi cũng đi ra ngoài.

"Đạo trưởng ngươi ngươi có thể hay không ". Tô Liên Tâm có chút đỏ mặt nhìn vô cực đạo trưởng.

"Làm sao vậy?". Vô cực đạo trưởng không rõ nhìn Tô Liên Tâm có chút khác thường: "Có chuyện thì nói, không có người ngoài".

"Ngươi giúp ta đem quần áo bọn họ cởi ra, ta cũng biết chút ít y thuật, trước giúp bọn hắn nhìn xem". Tô Liên Tâm có chút xấu hổ mở miệng, cho dù nàng là người thế kỉ hai mươi mốt, nhưng dù sao nơi này cũng không phải!

"Ách ". Vô cực đạo trưởng hơi hơi sửng sốt: "Ngươi biết y thuật?".

"Một chút. Ở 'Hoa tẫn cốc' thì cùng Dung di học qua một chút". Tô Liên Tâm nhìn Vô cực đạo trưởng còn sững sờ, "Bản tính" lập tức lộ ra: "Ngươi nha nhanh lên a!".

"Quả nhiên là vật họp theo loài a!". Vô cực đạo trưởng nhỏ giọng nói thầm, khập khiễng tiêu sái đến bên người Thanh Trúc, tay có chút run rẩy kéo quần áo hắn xuống. (t/g: nếu bình thường hắn nhất định sẽ không làm cái loại mua bán "Bồi tiền" này!!!)

"Thương thực nghiêm trọng. Bất quá không có nguy hiểm sinh mệnh nhưng ". Liên lTâm nhìn đến thương thế của Thanh Trúc thì ánh mắt hồng hồng: "Hắn về sau đại khái cũng không thể luyện võ công nữa!".

"Nha đầu ngốc, chúng ta là đạo sĩ không phải võ lâm nhân sĩ. Võ công tuy rằng rất tốt, nhưng chúng ta không dùng được nhiều. Chỉ cần hắn kiện khang khỏe mạnh thì điều này cũng không tính là gì a!". Nhưng Thanh Trúc thực thích cái loại cảm giác bay tới bay lui. Hắn nói như vậy tựa như chim chóc giống nhau tự do tự tại! Thanh Trúc là sư phụ sai

"Đúng vậy!". Tô Liên Tâm nhìn thấy bộ dáng Vô cực đạo trưởng miễn cưỡng cười vui nhịn không được rơi lệ. Nàng rất nhanh lại lau khô.

"Muội tử, mau, nước ấm đến đây!". Đại tẩu bưng một chậu nước để trên ghế trên đầu giường Thanh Trúc khăn mặt sạch sẽ trong tay cũng đưa cho Liên Tâm.

"Cám ơn đại tẩu". Tô Liên Tâm cảm kích tiếp nhận khăn mặt, đem nó nhúng nước, nhẹ nhàng giúp Thanh Trúc rửa sạch miệng vết thương.

"Ai, ta lại đi nấu nước". Lý đại tẩu lau lệ đi ra ngoài. Nàng thật không không đành lòng nhìn vết thương trên người đứa nhỏ kia. Nhất định rất đau đi.

90. Chương 89

"Làm sao bây giờ a? Bọn họ không tỉnh, vậy phải làm sao bây giờ a?". Liên Tâm đi qua đi lại, đã hai ngày, ba người bọn họ vẫn không tỉnh lại.

"Ngươi không cần phải đi nữa, ánh mắt của lão đạo đều choáng!". Vô cực đạo trưởng đau đầu đỡ lấy cái trán.

"Bọn họ vẫn không tỉnh a! Ngươi không nóng lòng sao?". Tô Liên Tâm trực tiếp vọt tới mặt dùng Vô cực đạo trưởng dùng sức kéo kéo hai gò má hắn! (t/g: Lão đạo đáng thương a! Ngay cả một thiếu nữ không có võ công đều có thể khi dễ ngươi!)

"Ta có thể không sốt ruột sao? Nhưng bọn hắn không tỉnh thì ta có biện pháp gì!". Vô cực đạo trưởng hàm hàm hồ hồ trả lời.Taycủa tiểu nha đầu này thật sự lớn a!

"Ngô ". Hiên Viên Thiên Hành nhẹ giọng rên rỉ ra!

"Ngươi không phải đạo sĩ sao? Dùng chiêu hồn a ". Tô Liên Tâm còn đang tìm phiền toái với vô cực đạo trưởng!

"Ngô đau quá ". Hiên Viên Thiên Hành thử động thân thể, vết thương liền vỡ ra phát đau.

"Bọn họ lại không chết chiêu cái hồn gì a?". Vô cực đạo trưởng trở mình xem thường: "Tiểu nha đầu ngươi cho hồn là có thể tùy tiện chiêu a?".

"Các ngươi ". Hiên Viên Thiên Hành nghe hai người bên kia khắc khẩu hít sâu một hơi: "Các ngươi câm miệng hết cho ta ". Đau quá a dùng sức quá mạnh!

"Ngươi ngươi tỉnh a! Có cái gì… Không thoải mái không?". Vô cực đạo trưởng cùng Tô Liên Tâm vội chạy đến bên giường Hiên Viên Thiên Hành.

“Vô nghĩa ngươi thử xem xem có đau hay không!”. Hiên Viên Thiên Hành cắn răng nhìn Vô cực đạo trưởng hận không thể cắn mấy cái!

“Aha ”. Vô cực đạo trưởng cười gượng một tiếng: “Ngươi có cái gì… không thoải mái không? Ta đổi dược cho ngươi!”.

“Khải nhi ở nơi nào?”. Hiên Viên Thiên Hành không có nhìn thấy Long Tại Vũ thì nghĩ hắn bị Ma Tuyệt bắt đi, từ trên giường mạnh ngồi dậy.

“Hắn ở phía sau ngươi không có việc Ngươi không cần phản ứng lớn như thế a Xem xem miệng vết thương lại nứt ra đi!”. Tô Liên Tâm nhìn thấy Hiên Viên Thiên Hành tức giận đến đau thì có chút vui sướng khi người gặp họa mở miệng.

“Hắn tỉnh chưa?”. Hiên Viên Thiên Hành lo lắng nhìn Long Tại Vũ.

“Còn chưa có ai ngươi làm gì ”. Tô Liên Tâm đè lại Hiên Viên Thiên Hành đứng lên, người này không có tự giác của người bệnh à? Bị trọng thương như vậy mà còn xuống giường!

“Ta ta phải cùng Khải nhi một chỗ ”. Hiên Viên Thiên Hành quật cường gạt bỏ cánh tay đang nâng mình của Tô Liên Tâm ra, cước bộ không tiêu sái đến trước giường Long Tại Vũ, thương tiếc vuốt gương mặt tái nhợt của hắn.

“Kệ hắn đi!”. Vô cực đạo trưởng than nhẹ một hơi, cũng đi đến bên giường Thanh Trúc.

“Thật là! Một đám cũng không biết yêu quý thân thể của chính mình”. Tô Liên Tâm khổ não nhìn bốn người. Lão đạo sĩ đều đã hai ngày hai đêm không chợp mắt còn không chịu nghỉ ngơi! Hiên Viên Thiên Hành cũng vậy, mới vừa tỉnh liền ngốc người bên Long Tại Vũ! Quên đi dù sao thân thể là của bọn hắn, nếu bọn hắn có ngã xuống nữa cũng không quản bọn họ!

“Ngô ân ”. Thanh Trúc có chút thống khổ mở to mắt, khi nhìn đến gương mặt che kín nếp nhăn của Vô cực đạo trưởng, ngạnh xả ra một cái mỉm cười như an ủi: “Sư phụ, ta không sao ngươi không cần lo lắng ”.

“Hảo tỉnh là tốt rồi ”. Vô cực đạo trưởng đem lệ đang chảy lau đi “Thanh Trúc ngươi có cái gì… không thoải mái không? Nói cho sư phụ”.

“Không có việc gì. Sư phụ không cần lo lắng, Tại Vũ cùng Hiên Viên đế đâu?”. Thanh Trúc nhẹ nhàng đỡ ngực bị thương, thật sự là đau a.

“Bọn họ không có việc gì. Ngươi chờ, ta đi lấy nước đến cho ngươi uống”. Vô cực đạo trưởng vội vàng đi đến bếp tìm nước.

Thanh Trúc nhìn thấy Vô cực đạo trưởng rời đi, nhìn nhìn Liên tâm ngẩn người, quay đầu liền nhìn đến vẻ mặt chuyên chú của Hiên Viên Thiên Hành, khóe miệng treo lên một cái mỉm cười quỷ dị. Cũng chưa chết sao? Thật sự là hảo ngoạn a!

“Khải nhi, Ngươi như thế nào còn không có tỉnh?”. Hiên Viên Thiên Hành tại bên người Long Tại Vũ nằm xuống, nhẹ nhàng lôi kéo tay hắn.

“Khải nhi. Ngươi tỉnh nhanh lên a!”. Vì cái gì mình tỉnh Khải nhi còn chưa tỉnh? Hắn không phải bị thương nhẹ hơn mình sao?

“Khải nhi. Mau tỉnh lại đi!”. Vậy ta ta mới có thể yên tâm a!

“Có người gọi ta?”. Long Tại Vũ ở trong một mảnh trắng xoá, nhưng hắn đi không ra, giống như có gì vây hắn ở bên trong! Nhưng là ai đang gọi hắn? Phụ thân sao? Không. Không thấy Phụ thân! Đế Hành Thiên? Hắn đã sớm phản bội mình! Vậy còn ai a? Là ai bá đạo không cho mình rời đi? Là ai đưa hắn vây khốn bên người? Là ai yêu mà cũng không biết tình huống, đem mệnh phách của mình khóa trụ? Hiên Viên Thiên Hành, là ngươi gọi ta sao? Ngươi không chết sao? Ngươi còn sống! Thật tốt a! Ta phải đi ra ngoài!

“Ngươi thừa nhận sao?”. Thanh âm rất quen thuộc kia là ai?

“Ta chính là ngươi a!”. Ngươi có thể nghe được ta nói chuyện?

“Đúng Ta ở trong tâm của người! Vẫn luôn ở đó!”. Vậy vì sao không xuất hiện?

“Ta không thể ở cùng một chỗ với ngươi! Căn bản không tồn tại thành một thực thể! Hiện tại ta phải tiêu thất! Hỏi ngươi lần cuối cùng, Hiên Viên Thiên Hành trong tâm ngươi có vị trí gì?”.

Vị trí gì? Ta không biết!

“Nhĩ hảo tự vi chi ba! Nhớ kỹ a! Về sau mặc kệ phát sinh chuyện gì, đều phải trước nhận rõ tâm mình! Thích cái gì? Nghĩ muốn bảo hộ cái gì? Quý trọng cái gì? Không cần mất đi ngươi mới hối hận!”.

Hối sao sao? Ta cũng không hối hận!

“Ngươi bảo trọng đi! Ta là ảnh của ngươi là bóng ma trong lòng ngươi lần này ngươi vì cứu Hiên Viên Thiên Hành cùng Thanh Trúc mà đem ta bức hiện thân, hiện tại ta phải tiêu thất! Ngươi phải bảo trọng! Còn có cẩn thận Thanh Trúc kia nhất định phải nhớ kỹ hắn không phải trước kia ”.

Bóng ma? Của hắn sao? Vì cái gì cần phải cẩn thận Thanh Trúc? Hắn tốt lắm a! Ngươi nói. Vì cái gì không còn thanh âm?

“Khải nhi mau tỉnh lại ”. Long Tại Vũ có chút mất mác đi về phía trước. Hắn biết cái gọi là bóng ma kia là gì! ở hiện đại gọi là “song tính cách”. Bóng ma kia sinh ra ở thời điểm nào? Hắn vì cái gì chưa từng nghĩ tới muốn chiếm cứ thân thể của mình?

“Khải nhi ngươi cái gì còn không tỉnh lại? Ta đang đợi ngươi tỉnh lại”.

“Đúng vậy! Phải đi ra ngoài! Hiên Viên Thiên Hành, lão mao mao, Thanh Trúc, Liên Tâm bọn họ đang đợi ta ”.

“Khải nhi, tỉnh tỉnh!”. Hiên Viên Thiên Hành kích động ôm Long Tại Vũ, kết quả khẽ động vết thương trong lòng ngực, nhất thời rút mấy hơi thở.

“Ngươi kích động cái gì?”. Long Tại Vũ nhìn thấy bộ dáng Hiên Viên Thiên Hành trở mình coi thường, người này vẫn ngu ngốc giống trước kia!

“Không có gì. Ngươi tỉnh là tốt rồi!”. Hiên Viên Thiên Hành hé ra gương mặt đau khổ: “Ngươi như thế nào so với ta còn lâu tỉnh hơn? Ta đều đã tỉnh một ngày, một mực gọi tên ngươi!”.

Nguyên lai thanh âm đường đường trong bóng đêm là hắn a!

“Như nào biết! Những người khác đâu?”. Long Tại Vũ động nhích người, trừ trên vết thương trên đùi mặt khác cũng không có vấn đề gì!

“Thanh Trúc cùng Vô cực đạo trưởng còn chưa tỉnh. Tô Liên Tâm ở cách vách”. Hiên Viên Thiên Hành chậm rãi nằm xuống.

“Nga”. Long Tại Vũ hoạt động, đương nghĩ đến cái gì dường như cứng đờ.

“Làm sao vậy?”. Hiên Viên Thiên Hành không hiểu nhìn thân thể Long Tại Vũ đột nhiên cứng đờ liền nghĩ đến hắn không thoải mái chỗ nào!

“Ta thời điểm bọn họ tìm được ta ta đang ở bộ dáng gì?”. Long Tại Vũ mất tự nhiên nhìn Hiên Viên Thiên Hành, sẽ không phải là bộ dáng ngân phát đi?

“Ta không biết làm sao vậy?”. Hiên Viên Thiên Hành rất là buồn bực mở miệng “Ngươi bây giờ còn quan tâm bộ dáng lúc ấy gì nữa a?”.

“Không có việc gì”. Long Tại Vũ tức giận mở miệng. Hắn cũng không phải tự kỷ cuồng, chính là lo lắng bộ dáng lúc đó dọa đến người khác mà thôi!

“Tại vũ ngươi tỉnh ”. Tô Liên Tâm đẩy cửa ra liền nhìn vẻ mặt buồn bực của Long Tại Vũ.

“Đúng vậy. Liên Tâm ngươi biến ngốc a! Nếu bất tỉnh ta có thể trợn mắt ngồi chỗ này sao!”. Long Tại Vũ trở mình xem thường.

“Tỉnh là tốt rồi, ngươi đói không?”. Tô Liên Tâm khẩn trương tiêu sái đến bên giường Long Tại Vũ vừa sờ soạng lung tung vừa thông suốt.

“Ngươi tay ngươi đang làm cái gì?”. Hiên Viên Thiên Hành đem tay của Tô Liên Tâm hất sang một bên.

“Di? Ta là thầy thuốc ngươi nói ta đang làm cái gì?”. Tô Liên Tâm tức giận liếc mắt trắng Hiên Viên Thiên Hành một cái, thật là, không phải là chịu chút đậu hũ thôi sao!

“Chính là không được sờ”. Hiên Viên Thiên Hành giãy dụa đem Long Tại Vũ hộ sau người. (mimi: Mùi giấm của anh thật chua ^^)

“”. Tô Liên Tâm không nói gì nhìn Hiên Viên Thiên Hành một bộ dáng bảo hộ gà con. Người này có thật là Hiên Viên đế đại danh đỉnh đỉnh?

“Ta không sao”. Long Tại Vũ thần tình hắc tuyến nhìn Hiên Viên Thiên Hành trước mắt, ra vẻ mình so với hắn bị thương còn nặng hơn đi!

“Tại vũ, ngươi tỉnh a!”. Thanh Trúc mắt buồn ngủ mông lung hướng bên này nhìn: “Như thế nào ồn như vậy a! Chẳng lẽ Tại vũ cũng là bị đánh thức?”.

“Không có việc gì. Ngươi ngủ đi. Chờ chút ta sẽ đổi dược cho ngươi”. Long Tại Vũ lòng đầy áy náy mở miệng.

“Hảo”. Thanh Trúc lên tiếng trả lời nhắm mắt lại, hai tay gắt gao nắm lấy chăn đệm.

Long Tại Vũ nhìn thấy Thanh Trúc lại “ngủ say” thở dài. Đã sớm quên cảnh cáo của “Bóng ma”! Nhất định phải cẩn thận Thanh Trúc!

91. Chương 90

Nửa tháng sau ——

“Lão tử rốt cục còn sống đi ra ngoài ”. Long Tại Vũ ngửa mặt lên trời hô lớn. Trời ạ, nửa tháng thật sự là muốn mạng của hắn a (Vũ: lão tử không phải cẩu!)

“Tiểu quỷ. Ngươi có biết phệ thanh của ngươi rất khó nghe hay không a?”. Vô cực đạo trưởng nhìn thấy Long Tại Vũ thực vui mừng như vậy. Tổng so với suốt ngày ở trên giường khóc thét vẫn tốt hơn! (t/g: xem ra vị đại nhân này là mạnh miệng mềm lòng a!)

“Lão quỷ, không phục chúng ta đấu a!”. Long Tại Vũ dáng vẻ lưu manh hừ mũi, đem bộ dáng tên côn đồ làm giống đến mười phần!

“Dựa vào, ngươi nha thật sự là hoàng tộc?”. Vô cực đạo trưởng khóe mắt run rẩy nghiêm trọng. Giáo dưỡng như vậy cũng là hoàng tộc dạy dỗ?

“Không liên quan đến ngươi!”. Long Tại Vũ hung hăng liếc mắt trắng Vô cực đạo trưởng một cái: “Ai hiếm lạ hoàng tộc a! Một đám đều là sau lưng lục đục với nhau tiểu nhân hại người!”.

“Khải nhi, không phải tất cả đều như vậy!”. Hiên Viên Thiên Hành cùng thôn dân nói xong thì chợt nghe Long Tại Vũ đang mắng hoàng tộc! Cũng không phải tất cả mọi người là người xấu a! Tựa như hắn chính là một người tốt hiếm có! (t/g: đại thúc, ngươi là người đứng đầu bọn xấu!)

“Chẳng lẽ không đúng?”. Long Tại Vũ mắt lé nhìn Hiên Viên Thiên Hành: “Cho dù cả hoàng tộc đều là người tốt ngươi cũng không phải thứ tốt!”.

“Vì cái gì?”. Hiên Viên Thiên Hành có chút ủy khuất nhìn Long Tại Vũ: “Ta như thế nào không tốt?”.

“Bởi vì ngươi cầm đầu bọn họ!”. Long Tại Vũ trực tiếp ghé vào lỗ tai Hiên Viên Thiên Hành rống.

“Đứng đầu thì làm sao? Ta là người tốt!”. Hiên Viên Thiên Hành nhỏ giọng nói thầm. Đứng đầu cũng không phải là lỗi của hắn a!

"Hừ". Long Tại Vũ xem như không có nghe thấy, bước nhanh đi đến bên người Thanh Trúc: "Thương thế của ngươi tốt hơn chưa?".

"Tốt hơn nhiều, ngươi không cần lo lắng". Thanh Trúc mỉm cười, vô tình cố ý hướng đến Hiên Viên Thiên Hành bên kia.

Tô Liên Tâm nhìn thấy hành động của Thanh Trúc có chút hoài nghi nhìn hắn. Vừa rồi Thanh Trúc giống như hướng Hiên Viên Thiên Hành khiêu khích a! Là ảo giác của nàng sao?

"Uy, ngươi có cảm giác Thanh Trúc có chút không đúng không không?". Tô Liên Tâm lui về phía sau vài bước đến bên người Hiên Viên Thiên Hành: "Ta cảm giác hắn có chuyện gì gạt chúng ta!".

"Ta biết!". Hiên Viên Thiên Hành tán thưởng nhìn Tô Liên Tâm liếc mắt một cái: "Không nghĩ tới ngươi còn có chút thông minh! Ta vẫn nghĩ đến nữ nhân đều là không có đại não! Suốt ngày chỉ biết tranh thủ tình cảm!".

"Đó là tư tưởng thành kiến của ngươi!". Tô Liên Tâm trở mình xem thường. Người này quả nhiên không làm cho người thích a!

"Ngươi là như thế nào phát hiện Thanh Trúc không đúng?". Hiên Viên Thiên Hành thú vị nhìn Tô Liên Tâm. Lần đầu nhìn thấy nàng thì nghĩ nàng là loại nữ nhân thấp hèn lấy dung mạo đến câu dẫn nam nhân. Đến khi Khải nhi cư nhiên vì cứu nàng không tiếc bại lộ chính mình, khi đó hắn đã muốn kết luận nữ nhân này không phải người tốt gì! Nhưng lần này gặp mặt nàng thì ấn tượng hoàn toàn thay đổi Hiện tại rốt cục biết nữ nhân này vẫn có kiêu ngạo. Nếu hắn gặp nàng trước Khải nhi, hắn nhất định sẽ thích thượng nữ nhân cao ngạo này! (mimi: Thật nguy hiểm!)

"Hắn từ lúc bị thương thì rất thích đi theo cùng Vũ một chỗ. Hơn nữa ta để ý khi ngươi tiếp cận Tại Vũ hắn sẽ dùng ánh mắt thực hung nhìn chằm chằm các ngươi! Ta tuy rằng nhận thức hắn không lâu, nhưng ta cảm giác trước kia hắn không phải như vậy!". Tô Liên Tâm còn thật sự mở miệng: "Ngươi có biết vì cái gì không?".

Hiên Viên Thiên Hành thở dài lắc lắc đầu: "Ta cũng không biết a! Kỳ thật ta cũng cảm giác Thanh Trúc có chút không đúng, nhưng cũng không biết không đúng chỗ nào!".

"Các ngươi cũng cảm thấy được vậy sao?". Vô cực đạo trưởng tự nhiên từ phía sau bọn họ nhảy ra.

"Oa ngươi làm ta sợ muốn chết. Tô Liên Tâm vỗ vỗ ngực: "Lão tạp mao, ngươi không cần luôn từ sau lưng người ta nhảy ra được không!".

"Đạo trưởng cũng có cảm giác này?". Hiên Viên Thiên Hành nhíu mày: "Ngươi cùng Thanh Trúc nhất nhất thân cận, có cảm giác hắn có chỗ nào không đúng hay không?".

"Ngươi còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không?". Vô cực đạo trưởng trong mắt phức tạp nhìn Thanh Trúc đi ở phía trước. Nếu hắn không phải là đồ đệ ngốc kia thì mình nên làm cái gì bây giờ? Giết hắn? hay là lưu lại hắn? "Đương nhiên, khi đó chúng ta đang bị hủ thi vây khốn, là các ngươi đã cứu chúng ta". Hiên Viên Thiên Hành không hiểu được chuyện này cùng Thanh Trúc thích hợp thì có quan hệ gì?

"Vậy ngươi hẳn là nhớ rõ lúc ấy ta nói ngươi phải cho chúng ta đổ kim thì chúng ta mới hổ trợ đi!". Vô cực đạo trưởng cười khổ một tiếng.

"Đương nhiên a, cái này có quan hệ gì?". Hiên Viên Thiên Hành trảo trảo tóc, giống như thực sự chuyện có như vậy!

"Ta hảo đổ, cho nên bạc của chúng ta đều là cho Thanh Trúc chưởng quản. Thời điểm ta nhận thức hắn là mười lăm tuổi, khi đó Thanh Trúc rất là gầy yếu, đều sắp chết đói. Ta cứu hắn rồi hắn đi theo ta học. Rồi sau đó hắn phát hiện ta hảo đổ, liền sử kế đem bạc đều lừa đến chỗ hắn. Hắn thực tốt luôn luôn có cái gì ăn ngon đều cho ta ăn trước. Hắn mạnh miệng mềm lòng, luôn nói ta mà tiếp tục đổ hắn sẽ…… không trả tiền cho ta nữa, để ta tự mình nghĩ biện pháp. Nhưng gần đây, ta nhìn thấy hắn thường xuyên nhìn bạc ngẩn người, cuối cùng là tùy tay lấy, quần áo đều là tùy tiện mua, xem ra hắn thật sự có vấn đề a!". Vô cực đạo trưởng giống như lập tức già thêm vài tuổi.

“Hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?”. Tô Liên Tâm không biết làm sao nhìn hai người. Nếu đúng như bọn họ nói thì Thanh Trúc thật ở nơi nào? người này là ai?

“Vẫn là quan sát một trận thử đi!”. Vô cực đạo trưởng cười khổ một tiếng: có lẽ hắn chính là có một chút khác thường đi!”.

“Thử xem đi!”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy Long Tại Vũ cùng Thanh Trúc giỡn quả có chút quái dị. Chẳng lẽ là Ma Tuyệt kia? Nhưng ý tưởng này rất nhanh đã bị hắn phủ định. Ma tuyệt đã bị Khải nhi đả thương, không có khả năng biến thành bộ dáng Thanh Trúc xuất hiện ở trước mặt bọn họ. Hơn nữa thương trên người Thanh Trúc cũng không phải là giả a! Thật sự là phiền toái a!

“Uy, các ngươi đang làm gì? Nhanh lên a”. Long Tại Vũ nhìn lại phát hiện họ còn đang chậm rãi tiêu sái rất là buồn bực: “Các ngươi sẽ không phải đi như thế này hoài chứ?”.

“Đương nhiên không phải. Chúng ta đến đây”. Hiên Viên Thiên Hành vừa nghe lập tức cợt nhã đuổi theo.

“Đi thôi. Không cần lo lắng, ta tin tưởng người tốt có hảo báo”. Tô Liên Tâm còn thật nhìn Vô cực đạo trưởng: “Hiện tại chúng ta không thể nói Thanh Trúc đã chết rồi! Hoặc là bị người đánh tráo, không đến phút cuối cùng chúng ta không thể bỏ cuộc!”.

“Tiểu nha đầu, ngươi không cần an ủi ta. Tuổi của ta so với ngươi lớn hơn, chuyện so với ngươi cũng hiểu nhiều hơn, không cần lo lắng cho ta! Thanh Trúc đã chết, ta sẽ báo thù cho hắn. Nếu hắn bị người đánh tráo, ta sẽ tìm và đưa hắn về. Không cần lo lắng cho ta!”. Vô cực đạo trưởng từ ái mở miệng: “Ngươi là cô nương tốt, về sau không cần để tâm vào chuyện vụn vặt a!”.

“Ngươi ngươi nói cái gì a Ai để tâm vào chuyện vụn vặt!”. Tô Liên Tâm mặt đỏ mở miệng.

“Ta nói sai rồi?”. Vô cực đạo trưởng vô tội mở miệng: “Ngươi không phải cùng cái Thi Dương gì đó cãi nhau sao? Chẳng lẽ ta lầm rồi?”

“Ngươi không nghe ngươi nói nữa!”. Tô Liên Tâm bước nhanh tránh ra.

Vô cực đạo trưởng nhìn Tô Liên Tâm trong lòng thán khí. Thanh Trúc rốt cuộc thế nào rồi?

Thanh Trúc nhìn thấy Tô Liên Tâm tới thì lạnh lùng cười nữ nhân này dám phá hỏng chuyện của hắn hắn sẽ giết nàng!

“Tại Vũ, chúng ta cứ như vậy đi tới Tuy Dương sao?”. Tô Liên Tâm ai oán mở miệng: “Nếu đi như vậy sẽ có người chết đó!”.

“Làm sao vậy?”. Long Tại Vũ khó hiểu nhìn Tô Liên Tâm: “Như thế nào đi thì sẽ có người chết?”.

“Ngu ngốc, ngươi đi đường không phiền lụy a? Thật không biết trước kia ngươi quen bạn gái như thế nào nữa!”. Tô Liên Tâm ai oán nhìn Long Tại Vũ: “nếu ta là bạn gái ngươi nhất định sẽ chia tay với ngươi, một chút cũng không biết thương hương tiếc ngọc!”.

“Ta không có quen qua bạn gái ta làm sao biết a?”. Long Tại Vũ rất là buồn bực mở miệng.

“Ngươi chưa từng quen bạn gái?”. Tô Liên Tâm hú lên quái dị: “Bây giờ còn có loại quái thai này? Vậy ngươi trước kia nhất định thực xấu!”.

“Ta năm đó chính là người dễ nhìn nhất nhì của đại học âm nhạc 1 đó!”. Long Tại Vũ trở mình xem thường, hắn cũng hiểu được kỳ quái, mình rõ ràng không xấu a, vì cái gì không ai đến thổ lộ chứ?

“Đại học âm nhạc 1? Ngươi trước kia cũng học ở đó?”. Tô Liên Tâm hưng phấn nhìn Long Tại Vũ. Biểu tình kia giống như một một người bụng đói bảy ngày thấy được một cái bánh! (Vũ: đây là cái so sánh chó má gì a? Liên tâm: chính là. dù sao cũng hơn là so với bánh bao a! Vũ:…)

“Đúng vậy! Làm sao vậy?”. Long Tại Vũ nhìn thấy Tô Liên Tâm nuốt nuốt nước miếng như vậy. Trước kia như thế nào không phát hiện kỳ thật Liên Tâm cũng thực là khủng bố! Ánh mắt kia giống như muốn ăn người ta!

“Ngươi không biết ngươi trước kia được nhiều người hoan nghênh đi?”. Tô Liên Tâm đồng tình nhìn Long Tại Vũ: “Năm đó nữ sinh thích ngươi thực không ít, nhưng có người đồn đãi ngươi là đồng tính luyến ái!”.

"Cái gì? Là tên hỗn đản vương bát đản nào? Lão tử muốn bổ sống hắn!". Long Tại Vũ kinh thiên rống một tiếng. Ai dám phá hư thanh danh của hắn? Lời như vậy mà cũng có thể nói ra?

"Không cần kích động a! Ngươi không phải đã đắc tội người nào chứ?". Tô Liên Tâm lôi kéo Long Tại Vũ đang không khắc chế được: "Ngươi hiện tại sinh khí thì có ích lợi gì a? Cho dù là biết cũng không thể đánh hắn được a!".

"Ta đây liền mỗi ngày nguyền rủa hắn!". Long Tại Vũ đối trời giơ ngón tay giữa lên! Con mẹ nó, nếu để hắn biết là tên hỗn đản nào hại hắn, liền rủa hắn sinh con ra không có thí thí! (Kì: khụ, có phải không không rất nghiêm trọng? Vũ: lão tử còn không rút gân lột da hắn a! Kì: hoàn hảo người kia sinh không ra đứa con!!!)

92. Chương 91

"Các ngươi có cảm giác nơi này có điểm không thích hợp hay không a?". Thanh Trúc nhíu mày nhìn bốn phía yên tĩnh. Rõ ràng trời vẫn sáng cư nhiên ngay một một người cũng không nhìn thấy!

"Có sao?". Long Tại Vũ nghi hoặc liếc bốn phía: "Không có gì không đúng a!".

"Không có ai!". Hiên Viên Thiên Hành kết luận.

"Đúng vậy. Phải cẩn thận". Thanh Trúc thản nhiên mở miệng.

Bọn họ vừa nói xong Long Tại Vũ có chút cảnh giác đứng lên.

"Vẫn là để cho các ngươi phát hiện a!". Một lão thái bà ngầm chui ra.

"Là ngươi!". Long Tại Vũ nhăn lại mi: "Ngươi còn chưa có chết a?"

"Tiểu quỷ ngươi còn chưa chết ta như thế nào sẽ chết chứ!". A Tát Lạp cười quái dị nhìn Long Tại Vũ.

"Lão quỷ, ngươi có biết ngươi thực xấu hay không a?". Long Tại Vũ nhịn không được nói lời châm chọc. Vạn xà đại trận của lão già này chính là bọn họ đã phá như thế nào còn đến đây?

"Các ngươi chờ". A Tát Lạp mắt tam giác trên người bọn họ quet đến, khi nhìn đến Tô Liên Tâm thì nhãn tình sáng lên: "Chính là nữ oa nhi này!".

"Cái gì?". Tô Liên Tâm mờ mịt nhìn A Tát Lạp: "Cái gì là nữ oa nhi?".

"Hắc hắc… Các ngươi chờ chết đi!". A Tát Lạp cười quái dị trốn ở phía sau một gốc cây đại thụ, trong động ở phía sau nàng lập tức trào ra một đám xà.

"Con mẹ nó, trước kia lão tử sợ rắn ngươi cho là bây giờ lão tử vẫn sợ sao a! Con mẹ nó!". Long Tại Vũ nổi giận gầm lên một tiếng. Cho dù không sợ xà cũng sẽ ghê tởm đi! Lão yêu bà này cư nhiên cùng đám xà ở trong một cái động! Ngẫm lại liền có cảm giác ghê tởm!

"…". Tô Liên Tâm sắc mặt tái nhợt nhìn đàn xà ngày càng nhiều. Trước kia nhân xà đại chiến cũng không có cảm giác ghê tởm như vậy a! (t/g: đại tỷ a ngươi cho là trên TV có thể so sánh sao? Bất quá ngươi không bị trực tiếp dọa cho choáng thật đáng được thưởng cho!)

"Phải cẩn thận a!". Vô cực đạo trưởng cơ hồ phản xạ tính đem Thanh Trúc kéo đến phía sau.

"Sợ cái gì a, lão tử là long, chẳng lẽ còn không trị được đám súc vật này?". Long Tại Vũ tức giận mở miệng. Đem long uy phóng xuất ra bao phủ đàn xà. Ý định chấn trụ bọn nó!

Xà đàn đầu tiên là sợ hãi run rẩy, rồi sau đó toàn bộ nằm úp sấp phục không hề nhúc nhích.

"Di, ta nói nói chúng nó không được rồi mà!". Long Tại Vũ đắc ý dào dạt nhìn vô cực đạo trưởng.

"Đắc ý cái gì a!". Vô cực đạo trưởng không phục nói thầm.

“Nói lầm bầm…”. Long Tại Vũ mắt lé nhìn Vô cực đạo trưởng liếc mắt một cái, đắc ý nhìn về phía A Tát Lạp: “Thế nào a? Đàn xà của ngươi không nghe chỉ huy đi!”.

“Ngươi… Ngươi…”. A Tát Lạp không dám tin nhìn đàn xà không có động tĩnh. Bọn nó như thế nào lại không nghe lời mình?

“Như thế nào lại không có khả năng? Cho dù chúng nó có nghe lời ngươi nói, cũng là sẽ có ý thức được nguy hiểm!”. Long Tại Vũ khinh thường nhìn A Tát Lạp: “Có lẽ ngươi chính là bắt bọn nó trở thành công cụ, nhưng chúng nó cũng là một thân thể có sinh mệnh, không cần đem chúng nó trở thành nô lệ của ngươi!”. Long Tại Vũ hừ lạnh một tiếng: “Xà này hiện tại tự do!”.

“Ngươi… Ngươi…”. A Tát Lạp vừa nhìn đàn xà bốn phía vừa giận: “Ta tân tân khổ khổ dưỡng chúng nó lâu như vậy bọn nó lại mơ tưởng thoát khỏi ta dễ như vậy!”.

A Tát Lạp từ trong tay áo lấy ra một cái sáo nhỏ nhẹ nhàng thổi, đàn xà nghe thế liền giống như bị cái gì chế trụ không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

“Hỗn đản”. Long Tại Vũ nổi giận gầm lên một tiếng. Hắn có thể nghe hiểu ngôn ngữ động vật, hiện tại hắn có thể nghe được rõ ràng đám xà này đang thống khổ rên rỉ!

“Hắc hắc giết bọn họ mau giết bọn họ ”. A Tát Lạp gần như điên lên thổi cây sáo.

“Tê… Tê…”. Đàn Xà thống khổ vặn vẹo thân thể, nhưng chúng nó không dám hướng đến Long Tại Vũ. Long uy không phải là đám xà yếu ớt chúng nó có thể phạm đến.

“Chết tiệt!”. Long Tại Vũ buồn bực nhìn A Tát Lạp. Thân thể hắn còn thực suy yếu không thể phóng long uy trong thời gian dài. Hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ liền thật sự làm cho đàn xà này đi theo lão yêu bà kia?

Có!

“Bọn dân kia, các ngươi thật nguyện ý trở thành con rối của nữ nhân kia sao? Ngẫm lại tổ tiên của các ngươi chúng nó là chiến sĩ anh dũng, các ngươi thật sự nguyện ý cống hiến vì nhân loại hèn mọn này sao? Như vậy thật sự là làm bẩn mặt mũi của tổ tiên các ngươi a! Trở về đi!”. Long Tại Vũ đem long uy toàn bộ phóng xuất ra. Loại khống chế tâm linh này là phụ thân hắn Long Thiên Phi Liệng dạy hắn! Chính là hắn hiện tại quá yếu, không biết có tác dụng hay không!

Đàn xà nhất thời xôn xao lên, không biết là vì cây sáo nhỏ của A Tát Lạp hay là vì lời nói của Long Tại Vũ!

“Hì hì, thực sự ý tứ a! Không nghĩ tới trộm đi ra một lần còn có thể thấy được trường hợp kỳ quái như vậy a!”. Phía sau A Tát Lạp đột nhiên xuất hiện một người thiếu niên mặc áo xanh, sau lưng hắn còn có một nam tử vẻ mặt tối tăm!

“Ngươi… Ngươi… Ngươi là ai?”. A Tát Lạp hoảng sợ nhìn nam tử đột nhiên xuất hiện! Bọn họ rốt cuộc là ai, vì cái gì bọn họ xuất hiện mà mình không biết?

“Ngươi trốn nhà?”. Long Tại Vũ bình tĩnh nhìn nam hài áo xanh kia: “Cẩn thận khi trở về sẽ bị xử phạt!”.

“Ta lần này là quang minh chính đại tiêu sái đi ra a!”. Thiếu niên vô tội nhìn Long Tại Vũ: “Không giống như ngươi a, cư nhiên ngay cả nhà đều không về được!”.

“Con mẹ ngươi cút! Ngươi tới để làm gì?”. Long Tại Vũ khóe mắt run rẩy vài cái. Hắn như thế nào lại không hay ho như vậy a? Những người này như thế nào một đám đều xuất hiện?

“Di? Ở đây từ khi nào là địa bàn của ngươi?”. Thiếu niên áo xanh ngạc nhiên nhìn Long Tại Vũ: “Long tiểu tử, long uy của ngươi hảo yếu a!”.

“Không liên quan đến ngươi!”. Long Tại Vũ trợn mắt trắng, ngược lại nhìn nam tử vẻ mặt tối tăm phía sau hắn: “Quan, các ngươi đi ra làm gì?”.

“Cũng không có gì. Chính là người kia cảm giác được khí tức của ngươi liền tới tìm ngươi!”. Quan sắc mặt ôn hòa nhìn Long Tại Vũ: “Nhiều năm không thấy nhìn ngươi thật không tốt a!”.

“Còn không phải!”. Long Tại Vũ cười khổ một tiếng: “Đem nơi này thu phục giúp ta có thể chứ?”.

"Có thể!". Quan ôn nhu nhìn Long Tại Vũ liếc mắt một cái, vung tay lên đàn xà liền hóa thành tro bụi biến mất trong không khí!

"Ngươi… Ngươi như thế nào đều giết? Ta chưa nói muốn ngươi giết chúng nó a!". Long Tại Vũ có chút trợn mắt nhìn Quan: "Ta cũng không biết ngươi thích giết xà như vậy a!". Nói xong còn có chút đăm chiêu nhìn thiếu niên áo xanh.

"Ta không thích giết xà. Ngươi như thế nào thực cùng những người này ở cùng nhau?". Quan không hờn giận Long Tại Vũ: "Vì cái gì không trở về Long tộc?".

"Ông nội, bà nội đã trở về rồi a!". Long Tại Vũ hợp tình mở miệng.

"Bọn họ trở về là quấy rối!". Quan nắm chặt nắm tay. Một bộ dáng hận không thể đem Nha cùng Phong bầm thây vạn đoạn!

"Bọn họ là ai?". Hiên Viên Thiên Hành không duyệt nhìn Long Tại Vũ cùng nam nhân vẻ mặt tối tăm nói nói. Nhất là nhìn đến trong mắt nam nhân là sủng ái thì càng thêm tức giận.

"Người cao hơn kia là cậu ta. Lùn hơn là Đoạn Tình. Là xà yêu!". Long Tại Vũ nhấn mạnh hai chữ 'Xà yêu', có thể thấy được hắn cùng đám xà kia có quan hệ!

Hiên Viên Thiên Hành chọn mi nhìn Quan liếc mắt một cái: "Cậu a!".

"Như thế nào?". Quan không cam lòng yếu thế trừng mắt Hiên Viên Thiên Hành.

"Lão yêu bà kia đâu?". Long Tại Vũ đột nhiên kinh hô một tiếng. Bọn họ mới phát hiện lão yêu bà lại trốn!

"Cậu đều tại ngươi ". Long Tại Vũ hai mắt rưng rưng nhìn Quan, không tiếng động chỉ trích sai lầm của hắn.

"…". Quan không nói gì nhìn Long Tại Vũ. Này giống như cùng hắn không có quan hệ gì đi?

"Được rồi. Nàng trốn thì trốn. Ngươi sao lại thế này a? Vì cái gì long uy của ngươi yếu như vậy?". Đoạn Tình trở mình xem thường. Không phải là cái lão thái bà thôi? Hắn muốn mấy người có mấy người! (t/g: Đứa nhỏ này hiểu sai ya!)

"Ta… Ta trúng 'Thản nhiên'…". Long Tại Vũ không dám nhìn sắc mặt Quan, hắn biết cậu lại tự trách!

"Cái gì? Đều là ta không tốt a! Ta không chiếu cố ngươi hảo. Ngươi hiện tại thế nào? Có cái gì… không thoải mái không?". Quan vừa nghe vội vàng đem Long Tại Vũ kéo qua. Ô ô. Tỷ tỷ a, đều là Quan sai a, hắn không có chiếu cố Tiểu Vũ Nhi hảo a!

"Không có gì. Hiện tại mạng phách của ta cùng tinh phách đều bị mệt nhọc. Cho nên năng lực của ta còn không đến một phần mười". Long Tại Vũ có chút ai oán nhìn Hiên Viên Thiên Hành.

"Tuyển dạng a. Dễ thi pháp!". Quan lầm bầm lầu bầu mở miệng: "Nói như vậy sẽ không sợ 'thản nhiên' cắn nuốt!".

"…". Long Tại Vũ liếc mắt trắng Quan một cái: "Cái gì dễ thi pháp a? Ta cũng không thể sử dụng một ít năng Mệnh phách bị nhốt, ta cũng không thể rời khỏi Hiên Viên Thiên Hành hơn trăm bước! Thật sự là chán ghét a!".

"Ai nói không thể rời đi?". Quan tức giận mở miệng: "Có thể rời đi a! Cho dù là ngươi đi đến chân trời góc biển đều có thể. Chính là nếu người nắm trong tay mệnh phách của ngươi muốn tìm ngươi thì thật dễ dàng!".

"Thật sự?". Long Tại Vũ hoài nghi nhìn Quan: "Vậy phụ thân vì cái gì nói không thể rời đi hơn trăm bước?".

"…". Quan không nói gì nhìn trời. Tiểu quỷ này liền tin tưởng hỗn đản phụ thân vô lương lại vô đức kia như vậy? Chỉ có ngu ngốc mới tin!

"Được rồi, Quan chúng ta đi thôi!". Đoạn Tình giữ chặt góc áo Quan: "Ngươi đã nói phải theo giúp ta ngoạn! Hiện tại tiểu quỷ này cũng gặp được rồi chúng ta đi thôi!".

"Vậy Tiểu Vũ Nhi phải bảo trọng a! Về sau nhất định phải để cậu thấy một bảo bối đầy đủ không sức mẻ a!". Quan thở dài: "Có đôi khi vẫn không nên tin phụ thân vô lương kia mới tốt!".

"Nga". Long Tại Vũ khó hiểu nhìn Quan bị Đoạn Tình lôi đi. Vì cái gì không thể tin tưởng phụ thân a? Lời hắn nói đều rất đúng a!

93. Chương 92

"Người cậu kia của ngươi là cái gì vậy?". Hiên Viên Thiên Hành nghĩ Quan nhẹ nhàng vung tay lên đã đem đàn xà kia giết chết. Tuyệt đối không phải là năng lực của nhân loại được!

"Hắn a! Hắn là giao long!". Long Tại Vũ có tà tâm không yên trả lời.

"Vậy ngươi không phải là long chính thống đúng không?". Vô cực đạo trưởng khó hiểu mở miệng: "Ngươi đã có dòng máu tinh khiết của giao long vì cái gì trấn không được đàn xà kia a?".

"Ai nói ta không phải là long chính thống a?". Long Tại Vũ liếc mắt trắng Vô cực đạo trưởng một cái: "Chỉ là hiện tại năng lượng của ta quá yếu. Không thể phóng thích long uy trong thời gian dài mà thôi!".

"Như vậy a!". Vô cực đạo trưởng có chút đăm chiêu nghĩ nghĩ: "Ngươi nếu biết vấn đề ở đâu thì biết biện pháp giải quyết đi!".

"Biết thì thế nào? Hiên Viên Thiên Hành chỉ cần đem tinh phách của ta đưa ta là được!". Long Tại Vũ buồn bực nhìn Hiên Viên Thiên Hành: "Rõ ràng không cần phiền toái như vậy, bởi vì ngươi vây khốn tinh phách của ta mới có thể có chuyện như vậy!".

"Ta sẽ không giao ra!". Hiên Viên Thiên Hành thản nhiên mở miệng.

"Không trông cậy vào ngươi sẽ giao ra!". Long Tại Vũ cúi đầu không cho Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy mặt mình.

"Ngươi muốn nghĩ biện pháp chạy trốn, ta sẽ không khinh địch như vậy mà buông tha ngươi!". Hiên Viên Thiên Hành tựa hồ biết ý tưởng của Long Tại Vũ, hắn tuyệt đối không phép Khải nhi rời đi mình.

Long Tại Vũ ngẩng đầu nhìn hắn liếc mắt một cái. Ngay sau đó tựa đầu chuyển tới nơi khác. Hắn sẽ không chịu bị nhốt như vậy đâu! Tuyệt đối không.

"Tại Vũ. Kế tiếp chúng ta đi nơi nào?". Tô Liên Tâm thấy không khí có chút xấu hổ, vội vàng nói sang chuyện khác.

"Hỏi bọn hắn đi. Ta không biết". Long Tại Vũ rầu rĩ mở miệng. Phải như thế nào mới có thể không kinh động Hiên Viên Thiên Hành mà đào tẩu đây? Hắn muốn gặp mặt Đế Hành Thiên để hỏi một chút, biện pháp có thể giết hắn có rất nhiều, vì cái gì nhất định phải dùng thần hỏa làm hắn chết cháy?

"Phía trước chính là chợ, chúng ta đi đến đó mua đồ để dịch dung, sau đó mua mấy con ngựa, đi bộ như vậy quá chậm!". Hiên Viên Thiên Hành thở dài. Vẫn là ép buộc hắn quá sao? Nhưng mình thật sự không thể dễ dàng tha thứ Khải nhi ly khai! Như vậy giống như là phản bội hắn vậy! Hắn sẽ không cho phép, nếu Khải nhi thật sự bỏ đi như hắn đã nói, chính mình thật sự không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa!

Chợ a? Đi chợ cũng tốt! Long Tại Vũ lộ ra tươi cười: "Tốt! Có thể có một bữa cơm no!".

"Đúng vậy!". Thanh Trúc cũng phụ họa mở miệng: "Đương nhiên a! Đi chợ sẽ không sợ thiếu nơi ăn chốn ngủ!".

"Vậy quyết định đi chợ!". Hiên Viên Thiên Hành bình tĩnh nhìn thấy Long Tại Vũ khó được ra tươi cười. Rốt cuộc phải thế nào mới có thể làm cho hắn hoàn toàn thuộc về mình, phải như thế nào mới có thể làm cho hắn chỉ vì mình mà lộ ra tươi cười?

Long Tại Vũ thân thủ sờ sờ tâm của mình, ở trong lòng thầm nghĩ: Ta chỉ là rời đi một đoạn thời gian, chính là vì muốn hỏi Đế Hành Thiên vì cái gì muốn mình chết cháy? Chính là cơ hội này!

Vô cực đạo trưởng nhìn thấy bộ dáng Long Tại Vũ thì thở dài, tiểu quỷ này a! Không biết trời cao đất rộng. Nếu thật sự để ngươi biết kết giới của thiên giới mới có quỷ! Trạng thái của hắn hiện tại chỉ sợ còn chưa tới thiên giới đã bị người bắt được!

Bọn họ cước bộ nhanh hơn đi đến thành trấn, trước để Tô Liên Tâm tìm khách ***, sau đó để cho Vô cực đạo trưởng cùng Thanh Trúc đi mua thảo dược để bào chế phấn dịch dung, Hiên Viên Thiên Hành một tấc cũng không rời đi theo bên người Long Tại Vũ. Hiện tại cảm giác Khải nhi giống như tùy thời đều muốn ly khai mình! Không hắn tuyệt đối không cho phép Khải nhi rời đi hắn!

"Khải nhi. Ngươi đang nghĩ làm sao để rời đi phải không?". Thanh âm Hiên Viên Thiên Hành nghe không ra một chút phập phồng, giống như là đang nói chuyện phiếm bình thường.

"Không có a". Long Tại Vũ trong lòng cả kinh, ra vẻ trấn định mở miệng.

"Tốt nhất là không có. Nếu ngươi thật sự dám rời đi ta nói thật ta cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa, có lẽ sẽ lại thương tổn ngươi. Cho nên, không cần khiêu chiến tính nhẫn nại của ta!". Hiên Viên Thiên Hành tuy rằng vẫn cười như trước, nhưng ở trong mắt Long Tại Vũ cái tươi cười kia rất lạnh.

"Ngươi ngươi uy hiếp ta ". Long Tại Vũ tức giận nhìn Hiên Viên Thiên Hành: "Ngươi dựa vào cái gì làm như vậy!".

"Dựa vào cái gì? Dựa vào chỉ cần một cái nhìn đầu tiên ta đã biết ngươi chính là người của ta! Ta mặc kệ trước kia ngươi đã xảy ra cái gì. Cũng không muốn biết về sau sẽ như thế nào, hiện tại ta chỉ biết ngươi là của ta! Ai cũng vậy không thể thay đổi sự thật này!". Hiên Viên Thiên Hành gắt gao cầm trụ bả vai Long Tại Vũ.

"Buông tay a!". Long Tại Vũ dùng sức bỏ ra tay của Hiên Viên Thiên Hành: "Ta chưa nói muốn đi! Hơn nữa, nếu thật sự ta muốn chạy ngươi cho là ngươi có thể ngăn lại ta? Nực cười! Ta hiện tại nếu đã đáp ứng ở cùng một chỗ với ngươi sẽ không nuốt lời!".

"Vậy thì hảo!". Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy Thanh Trúc cùng Vô cực đạo trưởng từ xa xa đi tới, duỗi tay ra đem Long Tại Vũ không hề phòng bị ôm chặt trong lòng ngực, tay dùng sức giữ lại gáy Long Tại Vũ hôn trụ hắn.

"Ngô… ". Long Tại Vũ hai mắt mở to không rõ Hiên Viên Thiên Hành muốn làm gì. Chẳng lẽ hắn biết mình vừa mới nói với hắn chỉ là nói cho có lệ? Không, không có khả năng a.

Thanh Trúc đi đến nhìn Hiên Viên Thiên Hành ủng hôn Long Tại Vũ, hai mắt trợn to, đem tay gắt gao nắm chặt, thân thể bởi vì phẫn nộ mà có vẻ run nhè nhẹ. Bọn họ cư nhiên ở bên đường mà hôn! Chết tiệt, Vũ không phải không thể nào thích Hiên Viên Thiên Hành kia sao? Vì cái gì? Vì cái gì còn để cho hắn hôn?

"Hiên Viên Thiên Hành phiền toái các ngươi nhìn hoàn cảnh a!". Vô cực đạo trưởng bước nhanh đi đến bên người hai người: "Đây là ở trên đường a. Chẳng lẽ các ngươi muốn dùng loại biện pháp này mà đem địch nhân đến đây để đuổi giết? Hay là các ngươi nghĩ muốn ở trước mặt địch nhân diễn đông cung a?".

"Ngươi – – – – ngươi – – -". Long Tại Vũ một phen đẩy Hiên Viên Thiên Hành ra, trên mặt đỏ bừng chỉ vào hắn không nói ra lời.

"Các ngươi đang làm gì? Đã chuẩn bị xong! Các ngươi mau tới đi!". Tô Liên Tâm nhìn bốn người ở xa vẫn không nhúc nhích đứng đó.

"Đi thôi". Hiên Viên Thiên Hành cười như là một con mèo trộm được cá. "Thanh Trúc" này phản ứng thật sự là kỳ quái a!

"Hừ". Long Tại Vũ thở phì phì tiêu sái tiến khách ***. Tên hỗn đản này cư nhiên chiếm tiện nghi mình! Càng đáng tức giận hơn là mình cư nhiên còn không có đẩy hắn ra!

"Ta bỏ lỡ chuyện tốt gì hay sao?". Tô Liên Tâm kỳ quái nhìn hai người vô cực đạo trưởng: "Bộ dáng của bọn họ thật kì quái a!".

"Hì hì ". Vô cực đạo trưởng cười vài tiếng đi theo đi vào, cái này càng làm Tô Liên Tâm thêm kỳ quái, rất muốn hỏi Thanh Trúc, lại thấy mặt hắn đen đến đáng sợ, lập tức lui lui cổ như cái gì cũng không biết tiêu sái tiến khách ***.

Hiên Viên Thiên Hành sớm muộn gì ta cũng sẽ bâm thây ngươi vạn đoạn! Thanh Trúc hít sâu mấy hơi, giờ vẫn còn chưa được! Mình không có năng lực kia!

Long Tại Vũ nổi giận đùng đùng chạy vào một phòng, Tô Liên Tâm thuê chính là hậu viện, vừa đúng một người một gian phòng, bất quá Hiên Viên Thiên Hành vẫn là có một chút oán giận nho nhỏ: "Nếu chỉ có bốn gian phòng thì tốt rồi! Như vậy có thể cùng Khải nhi cùng một phòng!".

Tô Liên Tâm lo lắng nhìn ở trong phòng. Nàng luôn có một dự cảm, đêm nay sẽ xảy ra chuyện!

Hiên Viên Thiên Hành ngồi ở trong phòng tâm thần không yên, giống như có chuyện gì không tốt muốn phát sinh! Nhưng loại cảm giác này chợt lóe muốn nắm bắt cũng không được! Thở dài, xem ra là do hai ngày nay quá mức khẩn trương mới có loại cảm giác này đi! Quên đi, ngủ một giấc thì tốt rồi đi!

"Chủ nhân… Chủ nhân mau tỉnh lại…". Đang lúc Hiên Viên Thiên Hành ngủ say, đột nhiên có một thanh âm vội vàng vang lên.

"Ai?". Hiên Viên Thiên Hành cảnh giác nhìn bốn phía. Cũng không có người nào a!

"Chủ nhân. Ta là 'Huyết ngọc' a!". Huyết ngọc vàng vàng mở miệng: "Cái kia tiểu quỷ kia rời khỏi!". (mimi: haizzzz, lại sắp có chuyện rồi)

"Cái gì cái tiểu quỷ kia rời khỏi?". Hiên Viên Thiên Hành có chút mờ mịt miệng: "Nơi này có quỷ sao?".

"Không phải a! Là Khải nhi của ngươi rời khỏi!". Huyết ngọc phiêu phù ở trước mặt Hiên Viên Thiên Hành: "Hắn đã đi rất xa rồi. Nếu không truy sẽ không kịp!".

"Đi rồi?". Hiên Viên Thiên Hành mặt nháy mắt âm trầm xuống: "Hảo! Cư nhiên dám gạt ta! Khải nhi. Có phải ta đối với ngươi rất thả lỏng hay không a?".

"Chủ nhân. Hiện tại làm sao bây giờ a?". Huyết ngọc trên người tản mát ra một trận hồng vụ. Ngay sau đó thân ảnh Long Tại Vũ hiện ra.

"Làm sao bây giờ? Đương nhiên là làm cho hắn vĩnh viễn nhớ kỹ hôm nay, làm cho hắn vĩnh viễn không dám một mình đào tẩu!". Hiên Viên Thiên Hành âm trầm nở nụ cười. Liền ngay cả thân là thần thú bảo thần huyết ngọc đều nhịn không được sợ hãi!

"Ngươi có thể tìm được vị trí của hắn không?". Hiên Viên Thiên Hành chậm rãi mặc quần áo: "tìm được vị trí của hắn!".

"Chủ nhân… Ta… Ta hiện tại năng lực không đủ…". Huyết ngọc nhỏ giọng mở miệng. Vì cái gì nó có cảm giác chủ nhân càng bình tĩnh thì càng khủng bố chứ?

"Vậy sao… Vậy ngươi nói ta dùng ngươi để làm gì?". Hiên Viên Thiên Hành mặt không chút thay đổi nhìn huyết ngọc: "Ngay cả một người cũng tìm không được, với ta mà nói là một phế vật! Đối với đồ vô dụng, chỉ có một nơi để đi, chính là biến mất!".

"Chủ… Chủ nhân – -". Thanh âm huyết ngọc run rẩy. Nó biết Hiên Viên Thiên Hành không phải nói chơi. Nếu mình thật sự tìm không thấy đứa con của chủ nhân, hắn thật sự sẽ làm cho mình vĩnh viễn biến mất!

"Mau tìm". Hiên Viên Thiên Hành lưu lại một câu đi ra cửa phòng! Một mình hắn tìm thì không được! Vậy thì tất cả đều phải đi tìm!

"Tô Liên Tâm."". Hiên Viên Thiên Hành một cước đem cửa phòng Tô Liên Tâm đá văng: "Theo ta đi tìm Khải nhi!".

"A…. Cái gì…". Tô Liên Tâm bị Hiên Viên Thiên Hành làm cho tỉnh lại. Còn chưa hồi thần lai chợt nghe đến muốn đi tìm Long Tại Vũ: "Hắn hắn làm sao vậy?".

"Đào tẩu!". Hiên Viên Thiên Hành mặt không chút thay đổi tiêu sái đi ra ngoài, dùng biện pháp đồng dạng đánh thức hai người khác!

Mặc kệ ngươi đi đến đâu, cũng sẽ không để ngươi thoát khỏi bàn tay ta! Hiên Viên Thiên Hành nhìn không trung tối đen, không tiếng động nở nụ cười, có phải thật sự đối hắn tốt quá hay không! Khí thế của mình trước kia đi nơi nào hết rồi? Chỉ là vì chán ghét nên liền vì hắn thay đổi? Nếu hắn vẫn muốn đi, vậy không cần nhân nhượng hắn nữa! Làm cho hắn hoàn toàn thuộc về mình thì được rồi!

Bảo bối của ta. Mặc kệ ngươi chạy trốn đến đâu, cuối cùng chỉ có thể nằm ở trong lòng ngực ta thôi!

94. Chương 93

Hiên Viên Thiên Hành trở lại trong phòng đem huyết ngọc để vào trong lòng ngực, đi ra ngoài cửa cùng những người khác tập hợp: "Chúng ta tách ra tìm thì hơn! Thanh Trúc một chỗ, Vô cực đạo trưởng cùng Tô Liên Tâm đi một chỗ, cứ định như vậy đi!".

"Hảo". Thanh Trúc nhợt nhạt cười. Đây là cơ hội ông trời cho mình sao? Tại Vũ, ngươi sẽ đi đâu đây? (mimi: Mơ tưởng!)

Hiên Viên Thiên Hành sau khi hành tẩu mới lần nữa lấy huyết ngọc ra: "Hắn ở phương hướng nào?".

"Hướng TâyNam". Huyết ngọc do dự miệng miệng. Năng lực của nó hữu hạn chỉ có thể bằng bản năng phân rõ phương hướng của Long Tại Vũ, nếu không đúng thì…

"Tốt lắm. Nếu hướng tây nam không có tung tích của hắn như ngươi nói… Liền vĩnh viễn biến mất đi!". Hiên Viên Thiên Hành hít sâu một hơi. Hướng TâyNamsao? Đó là nơi bọn họ đã đi qua a! Hắn muốn đi đâu? Quay về "Hoa tẫn cốc" sao?

Hiên Viên Thiên Hành cước bộ nhanh hơn nghĩ muốn đuổi theo phương hướng mà huyết ngọc đã nói. Nếu hắn có biện tìm được được phương hướng của Khải nhi thì "Thanh Trúc" kia cũng có thể, phải tìm được Khải nhi trước bọn họ!

Long Tại Vũ có chút thở hổn hển chạy về phía trước, hắn không thể ngừng. Hiên Viên Thiên Hành nhất định đã biết chuyện hắn đào tẩu, một khi bị hắn tìm được tuyệt đối mình không thể gặp được chuyện tốt! Cho nên hắn hiện tại phải chạy cho nhanh! Tuyệt đối không thể để hắn tìm được!

"Chủ nhân. Cảm cảm giác được hắn ở ngay phía trước". Huyết ngọc thật cao hứng vì mình đã đoán đúng.

"Tốt lắm. Có biện pháp nào có thể cho hắn dừng lại không?". Hiên Viên Thiên Hành biết tốc độ của Long Tại Vũ rất nhanh! Truy như vậy thì không biết phải đến khi nào thì mới đuổi tới!

"Có thể… Chính là…". Huyết ngọc có chút do dự, nếu thất bại làm sao bây giờ? Chủ nhân có thể sinh khí hay không? (t/g: bé ngoan hắn hiện tại đã thực sinh khí rồi!)

"Có chuyện thì nói! Không cần khiêu chiến tính nhẫn nại của ta! Hiện tại ta, tâm tình không tốt!". Hiên Viên Thiên Hành lạnh lùng mở miệng.

"Ta có thể thử đốt cháy tinh phách của hắn, khiến hắn dừng lại… Bất quá…". Huyết ngọc ấp a ấp úng không dám nói đốt cháy tinh phách là chuyện rất thống khổ, cũng không biết chủ nhân có bỏ được hay không?

"Có di chứng gì sao?". Hiên Viên Thiên Hành có chút do dự! Hắn chính là nghĩ muốn giáo huấn Khải nhi một chút nhưngkhông nghĩ tới làm cho hắn thống khổ.

"Chính là thời điểm đốt cháy sẽ rất thống khổ, bất quá một khi ngừng, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện không tốt gì!". Huyết ngọc vội vàng cam đoan.

"Vậy là tốt rồi. Hiện tại làm đi. Mau!". Hiên Viên Thiên Hành ánh mắt hơi hơi nheo chính là như vậy a? Vậy không có gì! Coi như bắt đầu cho hắn một cái giáo huấn!

"Vâng". Huyết ngọc toàn thân bắt đầu phiếm hồng, mà tinh phách vây ở trong huyết ngọc lại thêm rõ ràng, chính là quanh thân hắn bị thiêu đốt bởi ngọn lửa hừng hực.

"Ngô…". Long Tại Vũ đột nhiên từ thân cây té xuống. Thật sự đau quá. Là cái gì đang đốt? Thống khổ đến tận linh hồn.

Thật sự nóng quá! Chẳng lẽ là hắn? Không!

"Tìm được rồi!". Hiên Viên Thiên Hành cười lạnh một tiếng: "Để xem ngươi còn trốn được đến đâu!".

"A… không… Hiên Viên Thiên Hành… ta muốn… Muốn giết… giết ngươi…". Long Tại Vũ trên mặt đất không ngừng lăn lộn. Nhưng nóng rực không có giảm bớt ngược lại càng thêm thống khổ!

"Chủ nhân, hắn cách đó không xa!". Huyết ngọc có chút vui sướng mở miệng, thật tốt quá không cần bị chủ nhân xử phạt.

Khóe miệng Hiên Viên Thiên Hành lưu một tia cười lạnh. Muốn chạy trốn sao? Vậy cho hảo hảo nếm thử hậu quả của việc đào tẩu một chút!

"A… Đau quá…". Long Tại Vũ thảm nghĩ muốn biến thành long thể, nhưng hắn hiện tại đau đến không thể tập trung ý thức được, cũng không thể ngăn cản cái nóng chết tiệt kia được.

"Đau? Ngươi còn biết đau sao?". Hiên Viên Thiên Hành đi đến bên người Long Tại Vũ, thấy hắn thống khổ lăn lộn trên mặt đất đáy lòng lập tức liền xuất hiện một tia đau đớn, nhưng hắn rất nhanh lại đè ép xuống. Không thể mềm lòng! Tuyệt đối không thể lại mềm lòng với hắn!

"Thả ta…. Hiên Viên Thiên Hành… Thả ta…". Long Tại Vũ nhìn thấy Hiên Viên Thiên Hành lập tức giữ chặt góc áo hắn.

Thật sự đau quá! Kia sợ hãi lưu lại vẫn nhắc nhở hắn đây là thần hỏa đang đốt cháy tinh phách. Cái loại tra tấn thống khổ này hắn không nghĩ phải trải qua lần thứ hai.

"Ta… Ta chỉ muốn… Chính là muốn tìm Đế Hành Thiên… hỏi… hỏi vì cái gì… vì cái gì muốn ta chết cháy mà thôi thật sự… ta… ta có thể thề… Hiên Viên Thiên Hành cầu ngươi cầu ngươi thả ta…". Ánh mắt Long Tại Vũ bởi vì đau đớn mà có vẻ trong, bên trong tụ tập hơi nước, nhìn qua vô cùng động lòng người, nhưng Hiên Viên Thiên Hành lại không rảnh thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, hiện hắn trong chỉ hắn chỉ có một ý niệm trong đầu, chính là muốn Long Tại Vũ vĩnh viễn nhớ kỹ không cần vọng tưởng rời đi hắn. Cho dù là một khắc!

"Thật sự chỉ là muốn hỏi hắn một chút sao? Chẳng lẽ ngươi không nghĩ đến ở bên người hắn? Một khi trở ngại biến mất sẽ hồi phục tình cũ?

Khải nhi, đừng nghĩ ta là kẻ ngốc! Ngươi. Mặc kệ khi nào thì cũng đều là của ta! Không cần vọng tưởng trở lại bên người nam nhân kia!". Hiên Viên Thiên Hành nhẹ nhàng ma xát môi Long Tại Vũ. Thực khi hắn là kẻ ngốc sao? Trước kia Khải nhi yêu Đế Hành Thiên kia như vậy, bọn họ một khi phá giải hiểu lầm, khẳng định sẽ ở cùng nhau! Đến lúc đó mình sẽ thế nào?

"Ta… Ta không có…". Long Tại Vũ cảm giác nóng trên người tiêu thất không ít, lập tức bỏ ra tay của Hiên Viên Thiên Hành: "Ngươi không cần không cần cố tình gây sự!".

"Ta cố tình gây sự? Ha ha…. Khá lắm cố tình gây sự a! Ta chính là cho ngươi biết "cố tình gây sự" của ta đều là do ngươi bức!". Hiên Viên Thiên Hành đột nhiên cuồng tiếu, hai tay dần dần dâng lên ngọn lửa. (mimi: SM nè, oO)

"Ngươi… Ngươi làm gì?". Long Tại Vũ sợ hãi nhìn ngọn lửa trên tay Hiên Viên Thiên Hành. Chẳng lẽ hắn cũng muốn cho mình chết cháy sao?

"Làm gì? Không phải Ngươi hiểu rồi sao?". Khóe miệng Hiên Viên Thiên Hành mang theo một tia tươi cười quỷ dị, ngọn lửa trên tay dần dần biến thành hình dạng của cây trường tiên.

Long Tại Vũ nhìn thấy ngọn lửa trên tay Hiên Viên Thiên Hành dần biến thành hình dáng của trường thiên, không tự chủ được lui về phía sau. Thân thể tiềm thức được sợ hãi thúc giục hắn chạy mau, nhưng, tinh phách bị đốt cháy lại không cho hắn có năng lực chạy trốn. Chỉ có thể trơ mắt nhìn Hiên Viên Thiên Hành đứng lại bên người hắn.

"Như thế nào không trốn?". Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy bộ dáng Long Tại Vũ hoảng sợ bản tính thị huyết trong lòng toát ra! Hắn nghĩ xem, nghĩ xem bộ dáng trên người Long Tại Vũ nhiễm huyết! Nghĩ muốn nhìn đến da thịt trắng nõn bị huyết nhuộm thành màu hoa hồng đỏ tươi! Như vậy có thể đẹp hay không?

"Ngươi... ta... ta là con của ngươi...". Long Tại Vũ run rẩy nhìn "roi" trong tay Hiên Viên Thiên Hành.

"Đứa con? Ta cho tới bây giờ không coi ngươi là con ta! Ngươi khi nào lại xem ta là phụ thân ngươi? Bất quá không quan hệ! Ngươi có thể không đem ta trở thành phụ thân của ngươi, nhưng ngươi phải đem ta trở thành trời của ngươi, trở thành hết thảy của ngươi!". Hiên Viên Thiên Hành giơ lên cao ngọn lửa tiên trong tay quất thật mạnh trên người Long Tại Vũ. (mimi: Ây za za, đau lắm đây. Câu nói của Hành ca làm ta liên tưởng đến bộ dáng của mẹ khi dạy con gái sắp xuất giá: Phải coi tướng công là trời của ngươi, là hết thảy của ngươi... hehe)

"A... Ngươi này... Kẻ điên này...". Long Tại Vũ kêu thảm thiết một tiếng. Cái roi kia không đơn giản là đánh trên thân thể là chính là linh hồn hắn! Thật là đau quá!

"Đúng! Ta là kẻ điên! Nhưng cho dù ta điên cũng là do ngươi! Cho nên ngươi vẫn phải đi theo bên người ta! Nguyên bản ta không nghĩ gì mà đi theo ngươi! Nhưng là.... Nhưng ngươi vì cái gì không thể đối ta thuận theo một chút! Có lẽ ta sẽ chán ghét ngươi! Nhưng... Vì cái gì ngươi lại không giống người thường như vậy? Ngươi vì cái gì làm cho ta mê muội như vậy? Thậm chí làm cho ta hoàn toàn đánh mất chính mình! Cho nên ta sẽ không cho ngươi đào tẩu... Viễn viễn sẽ không!". Hiên Viên Thiên Hành điên cuồng nhìn Long Tại Vũ trên mặt đất, trong đầu có hình ảnh gì chợt lóe rồi biến mất!

"Ta không có bảo ngươi đi theo ta". Nhìn thấy Hiên Viên Thiên Hành như vậy không biết vì cái gì trong lòng có chút đau đớn. Nhưng là lỗi của ai? (mimi: Lỗi của ai vậy ta? Liếc mắt nhìn người nào)

"Thì sao chứ? Hiện tại ngươi cùng ta một chỗ!". Hiên Viên Thiên Hành lại đem tiên đánh mấy cái trên lưng Long Tại Vũ: "Đây là trừng phạt đối với ngươi! Về sau phải nhớ kỹ, vĩnh viễn không cần đào tẩu!".

"Ngô... Ngươi tên hỗn đản này... ta... ta vĩnh viễn sẽ không thứ thứ ngươi...". Long Tại Vũ lệ thanh nộ hống. Vì cái gì đối với ta như vậy? Ta rốt cuộc làm sai cái gì? Phụ thân... Tiểu Vũ Nhi rất nhớ ngươi... (mimi: tại vì bé không ngoan chứ sao lăn lăn)

"Tha thứ sao? Ha ha... Ngươi chừng nào thì tha thứ cho ta? Chưa từng có...". Hiên Viên Thiên Hành vẻ mặt thê lương.

Long Tại Vũ, quần áo đơn bạc bị ngọn lửa tiên thiêu hủy, lộ ra da thịt trắng nõn bên trong, một đạo vết máu tím hồng tà tà khắc ở trên da thịt, nhìn qua tản ra hơi thở tục tĩu! Đây là bảo bối mình vẫn hộ ở trong tay sao? Hắn vì cái gì lại gợi cảm như vậy? Vì cái gì lại mỹ như vậy? Nhưng hắn vì cái gì lại vô tình như vậy? Rốt cuộc là do ai?

"Ngươi thật sự là đáng thương a...". Long Tại Vũ bị thống khổ kích thích, giãy theo trên mặt đất đứng dậy lạnh lùng nhìn Hiên Viên Thiên Hành: "Ngươi vẫn luôn là một kẻ đáng thương!".

"Phải.. Ngươi nói đúng... Ta đáng thương! Nhưng ta sẽ không một mình thừa nhận- thiết! Ta muốn ngươi phải cùng với ta!". Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy Long Tại Vũ đứng lên, rõ ràng đều thống khổ như muốn hỏng mất, vậy mà vẫn dùng ngôn ngữ châm chọc mình! Thực không hổ là bảo bối của mình a!

95. Chương 94

"Ngươi... Kẻ điên...". Long Tại Vũ oán hận nhìn Hiên Viên Thiên Hành như vậy: "Đây là yêu của ngươi sao? Ngươi chính là như vậy mà đối đãi người ngươi thích?".

"Ta nghĩ ôn nhu với ngươi, nhưng ngươi thì sao? Vì cái gì muốn né tránh ta?". Hiên Viên Thiên Hành tùy tay huy đi, trước ngực Long Tại Vũ lập tức xuất hiện một đạo thương thương.

"Ngô… Không không có…". Long Tại Vũ cắn chặt răng quật cường không chịu phát ra tiếng vang. Nếu hắn muốn nhìn thấy bộ dáng mình thống khổ như vậy….

Vậy cố tình không cho hắn như nguyện!

"Không có? Vậy ngươi hiện tại muốn làm gì?". Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy bộ dáng Long Tại Vũ quật cường càng thêm phẫn nộ. Vì cái gì? Vì cái gì đến bây giờ còn không chịu thừa nhận mình sai?

"Ngươi…". Long Tại Vũ hít sâu một hơi. Hiện tại không thể cùng kẻ điên này nói gì được.

"Ngươi cam chịu?". Hiên Viên Thiên Hành cười lạnh một tiếng.

"Tùy ngươi nói như thế nào!". Long Tại Vũ giễu giễu cười cười: "Ngươi đều đã định như vậy còn hỏi ta làm gì?".

"Ngươi… Thật tốt…". Đột nhiên cuồng tiếu: "Thật sự không không nghĩ tới a! Hiên Viên Thiên Hành ta vẫn nghĩ mình là một kẻ vô tình, nhưng so với ngươi ta vẫn kém xa lắc a! Thật là châm chọc a, trước kia nhìn thấy nữ nhân vì mình trầm mê, nhưng ta thật không nghĩ tới hôm nay cư nhiên lại đến lượt mình! Hiên Viên Tử Khải thật khá! Thật khá!

"Ngươi… Ngươi không cần như vậy…". Long Tại Vũ có chút hoảng sợ nhìn Hiên Viên Thiên Hành.

"Không cần như thế nào?". Hiên Viên Thiên Hành cảm giác trong mắt có cái gì trào ra, lúc này mới phát hiện mình cư nhiên chảy nước mắt! Cho dù khi đó bị người yêu nhất phản bội cũng không có lưu một giọt nước mắt cư nhiên bây giờ lại chảy lệ!

"Bảo bối, nếu ta đem ngươi phủng trong tay ngươi không cần, ta đây vì cái gì còn muốn sủng ngươi như vậy?". Hiên Viên Thiên Hành một bước đi tới gần Long Tại Vũ đưa hắn vây ở giữa mình, có chút hưởng thụ nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của hắn, nhẹ nhàng niết hai má hắn: "Ta vẫn đều chịu đựng không muốn ngươi, nhưng hiện tại giống như không có gì tất yếu!".

Long Tại Vũ ánh mắt buồn bả, tính toán phải như thế nào mới tránh được kiếp náy?

"Ngươi suy nghĩ cái gì?". Hiên Viên Thiên Hành nâng mặt lên: "Lại đánh chủ ý quỷ quái gì?".

"Ta không không có ". Long Tại Vũ nhìn Hiên Viên Thiên Hành giống như hạ quyết định gì đó, nhắm ngay miệng Hiên Viên Thiên Hành chồm lên.

Hiên Viên Thiên Hành có chút kinh ngạc mở to hai mắt, chẳng lẽ là bị mình dọa đến choáng Trước kia hắn không phải thực kháng cự chuyện như vậy sao?

"Ngươi, ngươi không thể nhắm mắt lại sao?". Long Tại Vũ nhỏ giọng mở miệng.

Hiên Viên Thiên Hành lập tức gắt gao ngăn chặn thân thể Long Tại Vũ, dùng sức hôn trụ môi hắn, hấp thụ mật ngọt của hắn!

"Ngô…". Long Tại Vũ nhíu mày nhìn Hiên Viên Thiên Hành, người này thật là thô bạo, môi nhất định bị phá hư, thương sau lưng cũng đau!

Hiên Viên Thiên Hành có chút mê mẩn dùng sức hôn trụ môi Long Tại Vũ, tay cũng vuốt ve da thịt lỏa lồ bên ngoài của Long Tại Vũ.

Được rồi đi! Long Tại Vũ tính đúng giờ gian mãnh đẩy Hiên Viên Thiên Hành ra, huyễn hóa ra long thân nhằm phía không trung, rất nhanh hướng hướng bắc đào tẩu. (mimi: Há há, Hành ca ăn dưa bở =)))

Hiên Viên Thiên Hành sắc mặt xanh mét đứng dậy. Cư nhiên dám đẩy hắn ra để đào tẩu! Hảo, Hiên Viên Tử Khải thật khá nha!

"Huyết ngọc". Hiên Viên Thiên Hành nghiến răng nghiến lợi mở miệng: "Nghĩ biện pháp bắt hắn cho ta!".

"Chủ nhân ta… Ta…". Huyết ngọc hồng Quang lóe "Hắn đã muốn trốn rất xa!".

"Ta muốn ngươi tìm được hắn! Mặc kệ phải trả giá gì!". Hiên Viên Thiên Hành âm trầm nhìn không trung tối đen. Muốn chạy trốn sao? Ngươi cho là mình có thể?

"Vâng". Huyết ngọc hữu khí vô lực mở miệng. Trời ạ, bọn họ không thể thành thành thành thật thật ở cùng một chỗ sao? Còn có long tiểu quỷ kia muốn đi tìm chủ nhân, chủ nhân ngay tại nơi này còn tìm cái gì? Tuy rằng hắn hiện tại không nhớ rõ chuyện trước kia, nhưng đợi hắn chậm rãi hồi phục thì tốt rồi a! Thực không hiểu bọn họ suy nghĩ cái gì nữa!

Long Tại Vũ chạy trốn tới trên núi, tránh ở bên trong sơn động. Thương sau lưng hắn còn cực đau nhứt, còn có tử huyết ngọc cư nhiên dám đốt tinh phách hắn!

Ai. Long Tại Vũ thở dài, hiện tại làm sao bây giờ đây? Trên Thân thể bị thương thực nghiêm trọng, thương thần hỏa đốt ra chỉ có chủ nhân nó mới có thể trị liệu, nếu không vẫn sẽ là cái dạng này: "Hiên Viên Thiên Hành chết tiệt, về sau ngươi không cần đến tay ta! Nếu không ".

"Nếu không cái gì?". Long Tại Vũ còn chưa nói xong đã bị một đạo thanh âm trầm trầm đánh gảy: "Ngươi chạy thật nhanh a!".

"Ngươi… Ngươi…". Long Tại Vũ chỉ vào Hiên Viên Thiên Hành nói không ra lời, hắn rõ ràng mới vừa được được sơn động ngồi xuống người kia vì cái gì…

Sao nhanh như vậy đã tìm thấy mình?

"Ta làm sao?". Hiên Viên Thiên Hành cười lạnh một tiếng: "Ngươi còn chưa có trả lời ta, ngươi nói 'nếu không' sẽ thế nào a? Thật muốn biết a. Khải nhi".

"Không. Không thế nào!". Long Tại Vũ chút chút hoảng sợ lui về phía sau, mặc dù đang ở trong đêm thấy không rõ sắc mặt Hiên Viên Thiên Hành nhưng vẫn có thể cảm giác được hắn thực sinh khí!

"Ngươi trốn rất nhanh a!". Hiên Viên Thiên Hành tùy tay một cái, khỏa dạ minh châu lập tức tỏa sáng bốn phía, sơn động tối đen bị chiếu sáng lên.

Long Tại Vũ nhìn thấy Hiên Viên Thiên Hành sắc mặt đen sì nuốt nuốt nước miếng, hiện tại hắn thật là khủng khiếp a!

"Ngươi cư nhiên dám đào tẩu lần nữa!". Hiên Viên Thiên Hành dùng sức khấp trụ cằm Long Tại Vũ, bắt buộc hắn nhìn mình: "Ngươi nói phải trừng phạt như thế nào mới tốt?".

"Ngươi… Ngươi bình tỉnh một chút… Không, không cần xúc động…". Long Tại Vũ rất muốn lui về phía sau. Sắc mặt hiện tại của hắn thật sự thật đáng sợ.

"Không cần xúc động? Ngươi là đang nói ta sao?". Hiên Viên Thiên Hành nghiêng đầu nhìn Long Tại Vũ: "Ta có xúc động sao?".

Long Tại Vũ giãy khỏi tay Hiên Viên Thiên Hành không ngừng lui về phía sau.

"Còn muốn trốn? Ngươi cho là ngươi trốn được?".

Hiên Viên Thiên Hành sắp sửa kéo Long Tại Vũ vào trong lòng ngực: "Ngươi cho là mình thật sự có thể chạy thoát?".

"Không, ngươi buông!". Long Tại Vũ dùng sức giãy dụa, hắn có thể cảm giác được lửa nóng dục vọng của Hiên Viên Thiên Hành.

"Ngươi không cần nghĩ rời đi, ta sẽ không cho phép. Tuyệt đối sẽ không cho ngươi rời đi!". Hiên Viên Thiên Hành mất đi lý trí dùng sức xé mở quần áo Long Tại Vũ, ba đạo vết roi càng hiện ra rõ trên người hắn.

"Ngươi… Ngươi điểm nhẹ a…". Long Tại Vũ không lo sợ nhẹ nhàng phụ giúp Hiên Viên Thiên Hành: "Lần này ta nhất định sẽ không chạy trốn, nhưng muốn ngươi cho ta tự mình làm".

"Tự mình làm, ngươi lại muốn đùa giỡn gì nữa?". Hoài nghi nhìn Long Tại Vũ. Hắn sẽ hảo tâm như vậy?

"Ta không có đùa giỡn gì, thật sự! Ta… ta đến…". Long Tại Vũ hít sâu một hơi, chậm rãi hôn trụ môi Hiên Viên Thiên Hành phối hợp đem quần áo còn một nửa ở trên người cởi ra.

"Ngươi…". Hiên Viên Thiên Hành nuốt nuốt nước miếng, hoài nghi kéo khuôn mặt Long Tại Vũ, sợ là ai giả trang thành! Hắn như thế nào lại chủ động như vậy? Chẳng lẽ hắn lại dùng trá?

"Cái gì?". Long Tại Vũ cố gắng khơi mào dục hỏa người người Hiên Viên Thiên Hành. Hắn biết hiện tại Hiên Viên Thiên Hành thực sinh khí, để cho hắn tức giận đối đãi thô bạo, còn không bằng tự mình chủ động một chút, nhiều ít không cần bị hắn cường bạo không phải sao? (mimi: Ngoan ghê =)))

Hiên Viên Thiên Hành cảm giác hô hấp của mình ngày càng trầm trọng, sớm quên mình là bởi vì Long Tại Vũ chạy trốn mới sinh khí đi bắt hắn!

Long Tại Vũ hôn nhẹ xương quai xanh Hiên Viên Thiên Hành. Trong lòng không ngừng khóc thét, tên hỗn đản này thấy ngu chưa? Ít nhất cũng phải phản ứng a!

"Khải nhi… Khải nhi…". Hiên Viên Thiên Hành phản ứng lại, dùng sức ôm lấy Long Tại Vũ, tay không ngừng chạy trên người hắn.

"Không nên đụng vào vết thương của ta…". Long Tại Vũ thân thể lập tức cứng đờ, tên hỗn này này sẽ không quên vết thương trên người hắn đi?

"Thương?". Hiên Viên Thiên Hành mờ mịt nhìn Long Tại Vũ, sau đó dường như nhớ tới cái gì hét lớn một tiếng: "Ngươi đừng tưởng rằng như vậy ta sẽ ôn nhu với ngươi!".

"Ta ta không có a…". Long Tại Vũ có chút khóc không ra nước mắt mở miệng. Sớm biết sẽ không nói cho hắn! Tình nguyện đau nhiều một chút cũng sẽ không mở miệng!

"Không có?". Hiên Viên Thiên Hành cắn chặt răng hung hăng hôn lên môi Long Tại Vũ, tay lại phóng nhẹ lực đạo, cố ý tránh đi chỗ vết thương của Long Tại Vũ.

Đây không phải không tự ngược không sống a? Long Tại Vũ bị hôn đến đôi môi sưng đỏ chút chút bi ai nghĩ muốn!

Hiên Viên Thiên Hành đột nhiên dừng lại, đem một viên thuốc phóng tới bên miệng Long Tại Vũ: "Ăn đi".

"Này là cái gì?". Long Tại Vũ đem viên thuốc nuốt vào nghi hoặc mở miệng.

"…". Hiên Viên Thiên Hành xác nhận Long Tại Vũ đem thuốc nuốt vào sau mới chậm rãi mở miệng: "Mị dược".

Long Tại Vũ nghe xong đầu tiên là trừng lớn ánh mắt, rồi sau đó đẩy Hiên Viên Thiên Hành ra muốn nhổ dược đã nuốt vào ra.

"Vô dụng thôi bảo bối. Dược kia ngươi phun không ra đâu". Hiên Viên Thiên Hành khẽ cười một tiếng: "Lần này ngươi không thể thoát đi?".

"Ngươi ngươi tên hỗn đản này…". Long Tại Vũ nổi giận gầm lên một tiếng: "Ta cũng không phản kháng ngươi làm gì còn… còn…".

"Để ngừa vạn nhất". Hiên Viên Thiên Hành chọn mi mở miệng: "Tiền án của ngươi nhiều lắm!".

"Ta… ta…". Long Tại Vũ cảm giác có một đạo nhiệt lưu từ hạ phúc thoát ra, thân thể mẫn cảm bắt đầu phiếm hồng.

"Hảo hảo hưởng thụ a!". Hiên Viên Thiên Hành khắc chế xúc động muốn xông đến, không ngừng báo cho chính mình hảo hảo trừng phạt hắn một chút, tuyệt đối không thể mềm lòng! Nhưng, thật sự hảo mê người a…

"Hỗn đản… Ân…". Long Tại Vũ té trên mặt đất, có chút mệt mỏi ma xát mặt đất lạnh như băng.

96. Chương 95

Tại Vũ ngươi ở nơi nào? Thanh Trúc sốt ruột tìm kiếm chung quanh, phàm là địa phương hắn có thể nghĩ đến đều tìm vài lần nhưng vẫn là không có.

Sẽ ở đâu chứ? Thanh Trúc tĩnh tâm cẩn thận nghe động tĩnh chung quanh, sau đó đột nhiên mở to mắt, Là Vũ! Nhưng giống như bị trọng thương mà rên rỉ! Ở hướng TâyNam!

“Dễ chịu không?”. Hiên Viên Thiên Hành như có như không vỗ nhẹ bảo bối bóng loáng của Long Tại Vũ, nhìn thấy hắn không cam lòng trầm luân ở bể dục.

“Ngươi hỗn đản ”. Long Tại Vũ cảm giác sốt ruột ý thức nhanh chóng tan rã, thân thể khát vọng làm cho hắn nhịn không được tới gần Hiên Viên Thiên Hành, mỗi một lần hắn vuốt ve đều làm cho mình thở dốc không thôi.

“Thật sự là đáng yêu a!”. Hiên Viên Thiên Hành khẽ cười một tiếng, đem quần áo Long Tại Vũ đều cởi ra, khẽ vuốt dục vọng ngây ngô.

“A ”. Long Tại Vũ đột nhiên sợ hãi kêu một tiếng đẩy Hiên Viên Thiên Hành ra: “Thanh Trúc ”. (mimi >”<… phá=“” đám,=“” tuyệt=“” đối=“” là=“” phá=“” đám,=“” tức=“” quá=“” đi!!!!!!)=“” .=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” thân=“” thể=“” cứng=“” đờ,=“” vẻ=“” mặt=“” tối=“” tăm=“” quay=“” mặt=“” đi=“” nhìn=“” thanh=“” trúc=“” không=“” biết=“” từ=“” khi=“” nào=“” đứng=“” ở=“” cửa=“” động,=“” chết=“” tiệt,=“” mình=“” cư=“” nhiên=“” không=“” có=“” phát=“” hiện=“” hắn=“” đã=“” đến!=“” .=“” “ngươi=”” tới=“” làm=“” gì?”.=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” lạnh=“” lùng=“” nhìn=“” thanh=“” trúc=“” có=“” chút=“” vi=“” suyễn:=“” “hiện=”” tại=“” ta=“” đã=“” tìm=“” được=“” hắn,=“” ngươi=“” có=“” thể=“” ly=“” khai!”.=“” .=“” “ngươi=”” ngươi=“” cư=“” nhiên=“” ”.=“” thanh=“” trúc=“” nhìn=“” thấy=“” long=“” tại=“” vũ=“” trần=“” như=“” nhộng,=“” phẫn=“” nộ=“” nhìn=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành.=“” (mimi:=“” vợ=“” chồng=“” người=“” ta=“” diễn=“” đông=“” cung=“” đồ=“” mà=“” cũng=“” tức=“” kìa,=“” hứ!)=“” .=“” “cút”.=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” cởi=“” trường=“” bào=“” của=“” mình=“” khoát=“” trên=“” người=“” long=“” tại=“” vũ:=“” “nói=”” cho=“” bọn=“” họ=“” là=“” đã=“” tìm=“” được=“” khải=“” nhi,=“” ngươi=“” có=“” thể=“” đi=“” rồi!”.=“” .=“” “ngươi=”” tên=“” hỗn=“” đản=“” này=“” ”.=“” thanh=“” trúc=“” rút=“” ra=“” thanh=“” phong=“” ba=“” thước=“” từ=“” sau=“” lưng=“” hướng=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành.=“” .=“” “không=”” biết=“” tự=“” lượng=“” sức=“” mình”.=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” không=“” tiết=“” hừ=“” lạnh=“” một=“” tiếng,=“” dễ=“” dàng=“” né=“” tránh=“” kiếm=“” của=“” thanh=“” trúc.=“” .=“” thanh=“” trúc=“” không=“” hề=“” có=“” để=“” ý=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” chém,=“” hắn=“” cư=“” nhiên=“” đối=“” đãi=“” tại=“” vũ=“” như=“” vậy=“” cư=“” nhiên=“” đối=“” hắn=“” như=“” vậy!=“” .=“” “ta=”” không=“” muốn=“” nói=“” lần=“” thứ=“” hai”.=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” một=“” chưởng=“” đem=“” thanh=“” trúc=“” đánh=“” tới:=“” “nể=”” mặt=“” sư=“” phụ=“” ngươi=“” ta=“” mới=“” không=“” giết=“” ngươi!”.=“” .=“” thanh=“” trúc=“” nghe=“” được=“” lời=“” hắn=“” nói=“” hơi=“” hơi=“” ngây=“” người.=“” trong=“” mắt=“” hiện=“” lên=“” một=“” tia=“” tinh=“” quang,=“” cách=“” đó=“” không=“” xa=“” một=“” đạo=“” bóng=“” đen=“” hướng=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” vọt=“” tới.=“” .=“” “cẩn=”” thận”.=“” long=“” tại=“” vũ=“” không=“” cần=“” (phải)=“” nghĩ=“” ngợi=“” mở=“” miệng=“” nhắc=“” nhở:=“” “cái=”” kia=“” không=“” phải=“” người”.=“” .=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” rất=“” nhanh=“” xoay=“” người=“” né=“” tránh=“” bóng=“” đen=“” đang=“” vọt=“” đến=“” mình=“” nhưng=“” đã=“” chậm,=“” không=“” khỏi=“” lui=“” về=“” phía=“” sau=“” vài=“” bước,=“” không=“” ý=“” thức=“” làm=“” ra=“” một=“” động=“” tác:=“” “ngọn=”” lửa=“” cửu=“” long”.=“” .=“” “dát=”” ”.=“” bóng=“” đen=“” bị=“” ngọn=“” lửa=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” phát=“” ra=“” vây=“” quanh=“” hóa=“” thành=“” tro=“” tàn=“” biến=“” mất.=“” .=“” “như=”” thế=“” nào=“” có=“” thể?”.=“” thanh=“” trúc=“” lăng=“” lăng=“” nhìn=“” bóng=“” đen=“” biến=“” mất,=“” hắn=“” như=“” thế=“” nào=“” lại=“” có=“” pháp=“” thuật=“” này?=“” .=“” “ngọn=”” lửa=“” cửu=“” long?=“” như=“” thế=“” nào=“” lại=“” ”.=“” long=“” tại=“” vũ=“” không=“” dám=“” tin=“” trừng=“” mắt=“” nhìn=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành:=“” “đó=”” là=“” đó=“” là=“” ”.=“” .=“” “quản=”” nó=“” là=“” cái=“” gì!”.=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” để=“” huyết=“” ngọc=“” tại=“” cửa=“” động:=“” “hảo=”” hảo=“” trông=“” cửa=“” đừng=“” cho=“” người=“” ‘gì’=“” tiến=“” vào,=“” có=“” nghe=“” hay=“” không?”.(=“” beta:=“” 0.0=“” σ=“” σ=“” tại=“” sao=“” lại=“” là=“” “người=”” gì”=“” mimi:=“” người=“” +=“” bất=“” cứ=“” cái=“” gì)=“” .=“” “vâng”.=“” huyết=“” ngọc=“” ủy=“” khuất=“” mở=“” miệng.=“” nghĩ=“” nó=“” đường=“” đường=“” là=“” thần=“” chú=“” bảo=“” hộ=“” của=“” thượng=“” đế=“” cư=“” nhiên=“” lại=“” phải=“” đi=“” trông=“” cửa!=“” thật=“” sự=“” là=“” tức=“” chết=“” nó!=“” nhưng=“” nó=“” không=“” dám=“” vi=“” phạm=“” mệnh=“” lệnh=“” của=“” chủ=“” nhân!=“” .=“” “ngươi=”” thanh=“”

trúc=“” ở=“” bên=“” ngoài=“” ”.=“” long=“” tại=“” vũ=“” nhìn=“” thấy=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” tiến=“” vào=“” sử=“” dụng=“” khí=“” lực=“” toàn=“” thân=“” lui=“” về=“” phía=“” sau.=“” chẳng=“” lẽ=“” hắn=“” muốn=“” làm=“” trước=“” mặt=“” thanh=“” trúc=“” không=“” không=“” thể=“” như=“” vậy.=“” .=“” “không=“” có=“” gì.=“” ta=“” còn=“” không=“” sợ=“” ngươi=“” sợ=“” cái=“” gì?”.=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” đem=“” long=“” tại=“” vũ=“” đặt=“” trên=“” đùi=“” mình:=“” “ngoan.=“” không=“” phải=“” sợ,=“” ta=“” sẽ=“” không=“” thương=“” tổn=“” ngươi!”.=“” .=“” “không=“” ”.=“” long=“” tại=“” vũ=“” dùng=“” sức=“” giãy=“” hắn=“” không=“” cần=“” làm=“” trò=“” mà=“” làm=“” cùng=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” trước=“” mặt=“” thanh=“” trúc!=“” tuyệt=“” đối=“” không=“” được!=“” .=“” “không=“” phải=“” do=“” ngươi”.=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” một=“” tay=“” chế=“” trụ=“” long=“” tại=“” vũ=“” giãy=“” dụa,=“” cứng=“” rắn=“” đem=“” hắn=“” đặt=“” ở=“” trong=“” lòng=“” ngực,=“” cởi=“” quần=“” áo=“” của=“” mình,=“” cứ=“” như=“” vậy=“” vọt=“” vào=“” trong=“” cơ=“” thể=“” long=“” tại=“” vũ.=“” .=“” “ngô=“” a=“” ”.=“” long=“” tại=“” vũ=“” kêu=“” thảm=“” giãy=“” dụa=“” lợi=“” hại=“” hơn,=“” đau=“” quá=“” giống=“” như=“” thân=“” thể=“” muốn=“” vỡ=“” ra,=“” vì=“” cái=“” gì=“” phải=“” như=“” vậy?=“” vì=“” cái=“” gì?=“” .=“” “vũ=“” ”.=“” thanh=“” trúc=“” mở=“” to=“” hai=“” mắt=“” nhìn=“” thấy=“” long=“” tại=“” vũ=“” bị=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” áp=“” chế,=“” giãy=“” dụa=“” đứng=“” dậy=“” muốn=“” đi=“” cứu=“” hắn=“” kết=“” quả=“” bị=“” huyết=“” ngọc=“” chặn=“” ở=“” bên=“” ngoài,=“” liều=“” mạng=“” phá=“” kết=“” giới.=“” .=“” “rất=“” đau=“” sao?”.=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” khẽ=“” hôn=“” đôi=“” môi=“” đỏ=“” mọng=“” của=“” long=“” tại=“” vũ,=“” có=“” chút=“” thương=“” tiếc=“” nhẹ=“” nhàng=“” động.=“” .=“” “đi=“” ra=“” ngoài=“” cút=“” ra=“” ”.=“” long=“” tại=“” vũ=“” đau=“” đến=“” cả=“” người=“” phát=“” run,=“” vì=“” cái=“” gì=“” thanh=“” trúc=“” lại=“” tới?=“” nếu=“” hắn=“” không=“” tới=“” thì=“” mình=“” cũng=“” sẽ=“” không=“” khó=“” coi=“” như=“” vậy!=“” (mimi:=“” đúng=“” vậy,=“” oán=“” hận)=“” .=“” “ngươi=“” nói=“” cái=“” gì?”.=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” nhìn=“” thanh=“” trúc=“” bị=“” kết=“” giới=“” ngăn=“” trở,=“” tà=“” ác=“” tăng=“” lớn=“” động=“” tác.=“” .=“” “ngươi=“” hỗn=“” đản=“” buông=“” ”.=“” long=“” tại=“” vũ=“” bị=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” ôm=“” vào=“” trong=“” ngực,=“” hắn=“” đột=“” nhiên=“” tăng=“” lớn=“” động=“” tác=“” hại=“” hắn=“” thiếu=“” chút=“” nữa=“” không=“” tiếp=“” thu=“” nổi.=“” .=“” “thật=“” sự=“” là=“” tiểu=“” hài=“” tử=“” không=“” ngoan=“” a!”.=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” đẩy=“” ngã=“” long=“” tại=“” vũ=“” trên=“” mặt=“” đất.=“” .=“” “không.=“” tại=“” vũ=“” thực=“” xin=“” lỗi=“” ”.=“” thanh=“” trúc=“” giống=“” như=“” không=“” có=“” khí=“” lực=“” theo=“” kết=“” giới=“” ngã=“” xuống=“” đất,=“” đầu=“” chôn=“” ở=“” đầu=“” gối,=“” bên=“” tai=“” tất=“” cả=“” đều=“” là=“” tiếng=“” rên=“” rỉ=“” thống=“” khổ=“” của=“” long=“” tại=“” vũ.=“” .=“” “hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” cầu=“” ngươi=“” dừng=“” lại=“” ”.=“” long=“” tại=“” vũ=“” dùng=“” sức=“” nắm=“” vai=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành:=“” “không=“” không=“” cần=“” ”.=“” .=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” ánh=“” mắt=“” buồn=“” bả:=“” “như=“” thế=“” nào=“” ngươi=“” muốn=“” đem=“” thân=“” thể=“” cấp=“” cho=“” đế=“” hành=“” thiên=“” kia?”.=“” .=“” “hắn=“” ”.=“” long=“” tại=“” vũ=“” nghe=“” được=“” tên=“” của=“” đế=“” hành=“” thiên=“” thì=“” giãy=“” dụa=“” càng=“” lợi=“” hại=“” hơn:=“” “cút=“” ngay=“” không=“” nên=“” đụng=“” ta=“” ”.=“” .=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” dùng=“” sức=“” ngăn=“” chận=“” thân=“” thể=“” long=“” tại=“” vũ,=“” co=“” rúm=“” nhanh=“” hơn:=“” “không=“” được=“” nghĩ=“” đến=“” hắn=“” ngươi=“” không=“” được=“” nghĩ=“” đến=“” hắn=“” ”.=“” .=“” “đau=“” quá=“” vì=“” cái=“” gì=“” phải=“” như=“” vậy=“” ”.=“” long=“” tại=“” vũ=“” xấp=“” xỉ=“” hỏng=“” mất=“” tê=“” rồng,=“” vì=“” cái=“” gì=“” phải=“” như=“” vậy?=“” hắn=“” làm=“” gì=“” sai?=“” .=“” dược=“” hiệu=“” của=“” mị=“” dược=“” đánh=“” úp=“” về=“” phía=“” long=“” tại=“” vũ,=“” rên=“” rỉ=“” thống=“” khổ=“” dần=“” dần=“” biến=“” thành=“” thở=“” dốc=“” mang=“” theo=“” một=“” chút=“” sung=“” sướng.=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” cảm=“” giác=“” được=“” biến=“” hóa=“” của=“” long=“” tại=“” vũ=“” thì=“” đem=“” dục=“” vọng=“” ra=“” vào=“” nhanh=“” hơn.=“” .=“” giết=“” hắn!=“” giết=“” hắn!=“” thanh=“” trúc=“” nghe=“” bên=“” trong=“” dần=“” dần=“” truyền=“” đến=“” tiếng=“” thở=“” dốc=“” mê=“” người=“” oán=“” hận=“” nắm=“” chặt=“” tay,=“” trong=“” lòng=“” âm=“” thầm=“” thề:=“” phải=“” bầm=“” thây=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” vạn=“” đoạn!=“” nhất=“” định=“” phải=“” làm=“” cho=“” hắn=“” chết=“” bằng=“” phương=“” thức=“” thống=“” khổ=“” nhất!=“” .=“” tiếng=“” thở=“” dốc=“” bên=“” trong=“” dần=“” ngừng=“” lại,=“” long=“” tại=“” vũ=“” hai=“” mắt=“” vô=“” thần=“” nhìn=“” phía=“” trước,=“” khi=“” hắn=“” nhìn=“” đến=“” gương=“” mặt=“” tuyệt=“” vọng=“” của=“” thanh=“” trúc,=“” đột=“”

nhiên=“” thống=“” khổ=“” rên=“” rỉ=“” một=“” tiếng:=“” “ngô…”.=“” .=“” “làm=”” sao=“” vậy?=“” rất=“” đau=“” sao?”.=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” động=“” tình=“” liếm=“” liếm=“” vành=“” tai=“” long=“” tại=“” vũ.=“” .=“” “”.=“” long=“” tại=“” vũ=“” giống=“” như=“” là=“” hạ=“” quyết=“” định=“” trọng=“” đại=“” gì,=“” trên=“” mặt=“” nở=“” nụ=“” cười=“” quỷ=“” dị:=“” “không=”” có=“” gì!”.=“” .=“” “ngươi=”” ”.=“” thanh=“” trúc=“” cảm=“” giác=“” không=“” đúng=“” nhìn=“” long=“” tại=“” vũ,=“” phát=“” hiện=“” hắn=“” lẩm=“” bẩm,=“” nhưng=“” hắn=“” không=“” biết=“” long=“” tại=“” vũ=“” đang=“” nói=“” cái=“” gì!=“” .=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” nhíu=“” mày=“” nhìn=“” ánh=“” mắt=“” thanh=“” trúc=“” đặt=“” trên=“” người=“” long=“” tại=“” vũ=“” trên=“” mặt=“” đất.=“” đi=“” đến=“” trước=“” mặt=“” thanh=“” trúc:=“” “không=”” cần=“” nghĩ=“” đến=“” hắn=“” hắn=“” vĩnh=“” viễn=“” đều=“” là=“” của=“” ta!”.=“” .=“” “ngươi=”” không=“” phát=“” hiện=“” tại=“” vũ=“” không=“” thích=“” hợp=“” sao?”.=“” thanh=“” trúc=“” khẩn=“” trương=“” nhìn=“” long=“” tại=“” vũ=“” trên=“” mặt=“” đất,=“” vì=“” cái=“” gì=“” hắn=“” lại=“” cảm=“” giác=“” tâm=“” không=“” không=“” yên?=“” .=“” “cái=”” gì=“” không=“” thích=“” hợp?”.=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” quay=“” đầu=“” nhìn=“” nhìn=“” long=“” tại=“” vũ:=“” “không=”” có=“” gì=“” không=“” thích=“” hợp=“” a!”.=“” .=“” “ha=”” hả=“” ha=“” ha=“” ”.=“” long=“” tại=“” vũ=“” nhiên=“” nhiên=“” cuồng=“” tiếu=“” ra=“” tiếng,=“” hai=“” người=“” cũng=“” nghe=“” đến=“” rốt=“” cuộc=“” hắn=“” đang=“” nói=“” cái=“” gì:=“” “thời=”” không=“” chi=“” môn,=“” linh=“” hồn=“” chi=“” môn,=“” trợ=“” ta=“” phong=“” đi=“” cảm=“” giác=“” của=“” thân=“” thể,=“” rời=“” đi=“” vực=“” sâu=“” thống=“” khổ=“” ”.=“” .=“” “khải=”” nhi=“” ”.=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” khẩn=“” trương=“” nhằm=“” phía=“” long=“” tại=“” vũ,=“” ngay=“” tiếp=“” thời=“” điểm=“” tiếp=“” cận=“” hắn,=“” bị=“” mũi=“” nhọn=“” màu=“” trắng=“” trong=“” thân=“” thể=“” hắn=“” phát=“” ra=“” chắn=“” lại.=“” .=“” “làm=”” sao=“” bây=“” giờ?”.=“” thanh=“” trúc=“” khó=“” có=“” được=“” cùng=“” đứng=“” ở=“” một=“” trận=“” chiến=“” với=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành.=“” .=“” “ta=”” như=“” thế=“” nào=“” biết!”.=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” cùng=“” đợi=“” mũi=“” nhọn=“” màu=“” trắng=“” biến=“” mất.=“” .=“” “đều=”” là=“” ngươi=“” làm=“” hại=“” ngươi=“” lại=“” không=“” biết?”.=“” thanh=“” trúc=“” phẫn=“” nộ=“” bắt=“” lấy=“” áo=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành.=“” .=“” “như=”” thế=“” nào=“” chẳng=“” lẽ=“” ngươi=“” tuyệt=“” không=“” nghĩ=“” tới=“” muốn=“” làm=“” như=“” vậy?”.=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” cười=“” lạnh=“” một=“” tiếng:=“” “ta=”” nghĩ=“” ngươi=“” có=“” thể=“” so=“” với=“” ta=“” còn=“” muốn=“” hơn=“” đi!”.=“” .=“” “ngươi=”” tên=“” hỗn=“” đản=“” này”.=“” thanh=“” trúc=“” giơ=“” lên=“” nắm=“” tay=“” hướng=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” đánh=“” tới,=“” đúng=“” lúc=“” này=“” mũi=“” nhọn=“” màu=“” trắng=“” bao=“” vây=“” long=“” tại=“” vũ=“” tiêu=“” thất!=“” .=“” “sao=”” tại=“” sao=“” có=“” thể=“” như=“” vậy?”.=“” hai=“” người=“” không=“” dám=“” tin=“” nhìn=“” chằm=“” chằm=“” bạch=“” quang=“” sau=“” khi=“” biến=“” mất=“” trên=“” người=“” long=“” tại=“” vũ,=“” liền=“” như=“” vậy=“” vẫn=“” duy=“” trì=“” biểu=“” tình=“” trợn=“” mắt=“” há=“” hốc=“” mồm.=“” .=“” “làm=”” sao=“” bây=“” giờ?”.=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” ngơ=“” ngác=“” hỏi=“” thanh=“” trúc.=“” .=“” “ta=”” như=“” thế=“” nào=“” biết=“” được!”.=“” thanh=“” trúc=“” không=“” tiếp=“” thu=“” được=“” chằm=“” chằm=“” nhìn=“” long=“” tại=“” vũ.=“” .=“” “nhưng=”” ”.=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” đến=“” bên=“” người=“” long=“” tại=“” vũ=“” nhẹ=“” nhàng=“” trạc=“” trạc=“” mặt=“” hắn:=“” “thật=”” sự=“” thật=“” sự=“” hảo=“” đáng=“” yêu=“” a=“” ”.=“” .=“” “ân,=”” ân”.=“” thanh=“” trúc=“” khó=“” được=“” phối=“” hợp=“” gật=“” đầu.=“” .=“” “ô=”” ô=“” đau=“” quá=“” a=“” ”.=“” đồng=“” âm=“” mềm=“” mại=“” từ=“” ***g=“” ngực=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” truyền=“” đến:=“” “không=”” nên=“” đụng=“” ta.=“” ô=“” ô=“” vì=“” cái=“” gì=“” ta=“” còn=“” ở=“” trong=“” này?”.=“” .=“” “khải=”” nhi=“” ngươi=“” không=“” phát=“” hiện=“” có=“” cái=“” gì=“” không=“” đúng=“” sao?”.=“” hiên=“” viên=“” thiên=“” hành=“” ôm=“” nam=“” hài=“” nhìn=“” qua=“” chỉ=“” có=“” bảy=“” tám=“” tuổi=“” trong=“” lòng=“” ngực,=“” rất=“” khó=“” nhận=“” ra=“” đây=“” chính=“” là=“” thiếu=“” niên=“” vừa=“” rồi=“” còn=“” nằm=“” trong=“” ngực=“” mình.=“” .=“” “không=”” có!=“” vì=“” cái=“” gì=“” ngươi=“” còn=“” ở=“” nơi=“” này?”.=“” long=“” tại=“” vũ=“” không=“” an=“” phận=“” vặn=“” vẹo=“” thân=“” thể:=“” “buông=”” mau=“” buông=“” ra=“” ”.=“” .=“” “ngươi=”” thân=“” thể=“” của=“” ngươi=“” thân=“” thể=“” sao=“” lại=“” thế=“” này?”.=“” thanh=“” âm=“” thanh=“” trúc=“” có=“” chút=“” run=“” rẩy=“” nhìn=“” long=“” tại=“” vũ.=“” .=“” “thân=”” thể=“” cái=“” gì=“” a?”.=“” long=“” tại=“” vũ=“” khó=“” hiểu=“” nhìn=“” thân=“” thể=“” của=“” mình.=“” .=“” “a=”” ”.=“” một=“” tiếng=“” thực=“” thảm=“” thiết=“” kêu=“” lên.=“” .=“” “bảo=”” bối,=“” ngươi=“” không=“” sao=“” chứ?”.=“” hiên=“” viên=“” thiên=“”

hành=“” vội=“” vàng=“” đem=“” long=“” tại=“” vũ=“” ôm=“” chặt.=“” .=“” “a=”” như=“” thế=“” nào=“” lại=“” ”.=“” long=“” tại=“” vũ=“” khóc=“” không=“” ra=“” nước=“” mắt=“” nhìn=“” chằm=“” chằm=“” thân=“” thể=“” của=“” mình.=“” hắn=“” rõ=“” ràng=“” là=“” muốn=“” lợi=“” dụng=“” cái=“” thời=“” không=“” chi=“” môn=“” đem=“” mình=“” đưa=“” đến=“” nơi=“” khác=“” a,=“” vì=“” cái=“” gì=“” lại=“” biến=“” thành=“” như=“” vậy?=“” (mimi:=“” hài=“” kịch=“” là=“” đây=“” a=“”>

97. Chương 96

“Như vậy cũng không sai a!”. Thanh Trúc tựa tiếu phi tiếu nhìn chằm chằm Hiên Viên Thiên Hành: “Như vậy ít nhất không cần bị người nào đó sỗ sàng!”.

“Ngươi vô nghĩa rất nhiều”. Hiên Viên Thiên Hành ôm lấy Long Tại Vũ: “Ngươi chẳng lẽ không nghĩ như vậy?”.

“Các ngươi nói cái gì đó? Hiện tại nghĩ biện pháp đem cơ thể của ta biến trở về đi a!”. Long Tại Vũ buồn bực nhìn thân thể nhỏ nhắn của mình. Phụ thân kia không phải nói cấm chú này là đem người truyền tống đi sao? Như thế nào lại biến thành như vậy?

“Chúng ta có thể có biện pháp gì? Ngươi cũng không biết sao lại thế này?”. Hiên Viên Thiên Hành tức giận nhìn Long Tại Vũ, vừa mới rồi còn ôn tồn hiện tại liền biến thành cái dạng này!

Long Tại Vũ đem áo choàng rộng thùng thình của Hiên Viên Thiên Hành bao quanh người, thời điểm hắn đứng dậy thì đồng thời một nhúm tóc bạc từ trên người hắn rớt xuống.

“Di, này không phải ”. Hiên Viên Thiên Hành cầm nhúm tóc bạc ở trong tay, này không phải là đồ gia truyền chó má của Vô Cực đạo trưởng sao? Như thế nào lại ở đây?

“Ta đã biết, ta đã biết ha ha ”. Long Tại Vũ giống như điên cười lớn một tiếng: “Sớm biết như vậy ta liền sớm một chút biến thành như vậy!”.

“Cái gì?”. Thanh Trúc cùng Hiên Viên Thiên Hành mờ mịt nhìn Long Tại Vũ, chẳng lẽ là kích thích quá lớn nên choáng váng?

“Chính là cái ‘Thản nhiên’ kia a!”. Long Tại Vũ hưng phấn giơ cánh tay lên, quả nhiên ấn ký huyết ngọc vây quanh tinh phách của hắn cũng đã biến mất.

“ ‘Thản nhiên’?”. Hiên Viên Thiên Hành nhíu mày nhìn Long Tại Vũ hồ ngôn loạn ngữ, chuyện này có liên quan gì đến ‘thản nhiên’ kia?”.

“Là như vậy, ‘thản nhiên’ có tác dụng đối với Long Tại Vũ trưởng thành, ta hiện tại trong thời kì còn nhỏ nên nó liền tự động giải khai. Ha ha thật tốt ma tuyệt chết tiệt kia ngươi hãy chờ lão tử. Chờ ta đến đánh hang ổ của ngươi!”. Long Tại Vũ đắc ý nhìn bầu trời, còn có đế hành thiên, ta nhất định phải bắt ngươi nếm chút tư vị thần thần hỏa nướng!

Nhưng hai người cũng chưa phát hiện ở thời điểm Long Tại Vũ nói ‘thản nhiên’ đã giải, trong mắt Thanh Trúc chợt lóe oán hận rồi biến mất. Cư nhiên lại giải được! Hắn chẳng thể nghĩ tới “Thản nhiên” cư nhiên lại vô dụng đối với Long Tại Vũ còn nhỏ! Chết tiệt!

“Vậy cái kia mệnh phách của ngươi còn bị phong ấn vây khốn tinh phách chứ?”. Hiên Viên Thiên Hành nuốt nuốt nước miếng, nếu thứ kia đã được giải, vậy mình sao có thể vậy khốn hắn được nữa?

“Giải a!”. Long Tại Vũ cười gian nhìn Hiên Viên Thiên Hành: “Ngươi sợ ta giết ngươi sao?”.

“Ngươi sẽ không”. Hiên Viên Thiên Hành tự tin mở miệng.

“Người quá mức tự tin thường chết sớm!”. Long Tại Vũ cười nhạt.

“Uy, các ngươi giống như không đem ta để vào mắt a?”. Thanh Trúc thập phần khó chịu nhìn hai người ở bên kia “liếc mắt đưa tình”.

“Ngươi còn ở đây sao?”. Hiên Viên Thiên Hành một bộ dáng “Ngươi như thế nào chưa đi?”!

“Ngươi Tại Vũ, chúng ta đi”. Thanh Trúc đi đến trước mặt Long Tại Vũ ôm lấy hắn.

“Ngươi làm gì?”. Hiên Viên Thiên Hành một tay đoạt lại Long Tại Vũ, hung tợn trừng mắt Thanh Trúc.

“Trở về”. Thanh Trúc không cam lòng yếu thế trừng lại.

“Có bệnh”. Long Tại Vũ từ trong lòng ngực Hiên Viên Thiên Hành giãy ra, vừa mới bước ra ngoài vài bước thì cảm giác thân thể đau giống như bị xé rách.

“Ngô ”. Long Tại Vũ hô đau một tiếng té ngã trên mặt đất, vừa mới rồi hưng phấn quá nên quên mất mình vừa mới bị Hiên Viên Thiên Hành xâm phạm, hiện tại cả người đau đến lợi hại, mới nhớ đến vừa rồi Hiên Viên Thiên Hành đã làm chuyện gì!

“Khải nhi, thế nào?”. Hiên Viên Thiên Hành khẩn trương nâng Long Tại Vũ dậy, thuận thế đưa hắn ôm vào lòng ngực!

“Oa ngươi tên hỗn đản này! ta hận ngươi chết đi được ”. Long Tại Vũ dùng sức giãy dụa, thống khổ vừa mới nhớ lại lập tức tràn về. (mimi: Tiểu Vũ nhi làm nũng kìa tim hồng bay phấp phới dễ thương)

“Ngoan, đau làm sao? Ta xem xem”. Hiên Viên Thiên Hành khẩn trương cởi quần áo Long Tại Vũ ra.

“Cút ngay!”. Long Tại Vũ khóc thút thít ngăn cản Hiên Viên Thiên Hành, nhưng hắn hiện tại chính là hài đồng bảy tám tuổi, khí lực tất nhiên là không có lớn như Hiên Viên Thiên Hành, cho nên nếu đẩy hắn ra thì ngược lại sẽ bị ôm càng chặt. (mimi: Hiện tại tiểu Vũ nhi đã tức thời hơn rồi gật gù đầu)

“Ngoan, trở về chúng ta thượng dược”. Hiên Viên Thiên Hành cười hì hì hôn Long Tại Vũ một chút: “Không nên cử động nga!”.

Thanh Trúc khóe miệng run rẩy vài cái: “Ngươi không biết là hắn đang sợ ngươi sao?”.

“Không có a! Hoàn hảo a!”. Hiên Viên Thiên Hành một lần nữa bao lấy Long Tại Vũ, ôm hắn hướng ra ngoài sơn động.

“Chủ nhân ”. Ngay tại lúc Hiên Viên Thiên Hành đi thì một đạo thanh âm suy yếu từ dưới chấn hắn truyền đến.

“Cái gì?”. Hiên Viên Thiên Hành cúi xuống, liền nhìn thấy huyết ngọc vỡ thành hai nửa.

“Ngươi ngươi như thế nào lại nát?”. Hiên Viên Thiên Hành một tay ôm Long Tại Vũ huyết huyết ngọc nhặt lên. Thật sự vỡ thành hai nửa!

“Cái kia tinh phách mạnh mẽ phá tan hạn chế của ta, huyết ngọc bởi vì không chịu nổi loại năng lượng này của hắn nên bị vỡ vụn!”. Thanh âm Huyết ngọc càng ngày càng yếu: “Chủ nhân, chờ ta sau khi không cần phải dựa vào huyết ngọc thì sẽ xuất hiện lại ”.

“Nga”. Hiên Viên Thiên Hành không có cảm giác gì đem huyết ngọc bỏ vào trong lòng ngực, chế trụ Long Tại Vũ khóc nháo không ngớt rời đi.

“Cư nhiên giải được a! Thật sự là không dễ làm a! Đây là ngươi bức ta. Vũ, đây là ngươi bức ta!”. Thanh Trúc nhìn phía sau lưng Hiên Viên Thiên Hành, khóe miệng xuất hiện một đạo tươi cười quỷ dị: “Ta sẽ không giao hắn cho ngươi! Tuyệt đối sẽ không!”.

“Uy, ngươi còn chưa đi?”. Hiên Viên Thiên Hành đi một hồi mới phát hiện Thanh Trúc vẫn chưa theo tới, trở lại thì thấy hắn còn đứng ngẩn người tại chỗ, chẳng lẽ hắn muốn qua đêm trong này a?

“Đến đây”. Thanh Trúc điều chỉnh tốt tâm tình của mình, hắn bây giờ còn không có năng lực kia, vừa rồi Hiên Viên Thiên Hành cư nhiên sử dụng tuyệt kỹ ‘ngọn lửa Cửu Long’ của Phi Long Liệng Thiên hắn không thể không phòng!

“Như thế còn chưa trở về như thế nào còn chưa trở về ”. Tô Liên Tâm ở trong viện đảo quanh, bọn họ tìm thật lâu cũng chưa tìm được Long Tại Vũ, đành phải đi theo Vô Cực đạo trưởng trở về chờ.

“Ta nói nha đầu a, ngươi có thể không đi hay không a? Đầu của Lão đạo ta đều bị ngươi di chuyển đến hôn mê rôi!”. Vô Cực đạo trưởng đau đầu nhìn Tô Liên Tâm đảo qua đảo lại, từ khi bọn họ trở về nàng không có dừng lại, đã hai ba canh giờ rồi!

“Ta sốt ruột a!”. Tô Liên không ngừng nhìn cửa. “Đến đây ngồi xuống”. Vô Cực đạo trưởng thực sự nhịn không được đem Tô Liên Tâm kéo đến ngồi bên người mình: “Ngươi hiện tại đảo lại đảo lại bọn họ cũng không trở lại a! Trước im lặng từ từ a!”.

“Ta như thế nào có thể im lặng a? Trời đã sắp sáng mà bọn họ còn chưa trở về!”. Tô Liên Tâm tránh khỏi Vô Cực đạo trưởng đi tới cửa lại quay lại.

Vô Cực đạo trưởng không nói gì nhìn Tô Liên Tâm, hắn không hiểu được, hiện tại những người trẻ tuổi sao lại thiếu kiên nhẫn như vậy chứ? Nếu tiểu quỷ kia bị Hiên Viên Thiên Hành tìm được thì mới thảm!

“Chúng ta đã trở lại!”. Một hồi lâu, Thanh Trúc có vẻ mệt mỏi xuất hiện ở trước mặt hai người.

“Tại Vũ cùng Hiên Viên Thiên Hành đâu?”. Ngược lại là Vô Cực đạo trưởng vọt tới trước mặt Thanh Trúc sốt ruột hỏi.

“Ở phía sau”. Thanh Trúc ánh mắt hung ác trừng phía sau hướng phòng mình đi đến.

“Bọn họ là làm sao vậy?”. Tô Liên nghi hoặc nhìn Thanh Trúc thở phì phì quay về phòng mình, ai đắc tội hắn?

“Không có gì”. Hiên Viên Thiên Hành ôm Long Tại Vũ đi vào cửa.

“Tại Vũ đâu?”. Tô Liên Tâm nhìn Hiên Viên Thiên Hành bế một tiểu hài tử lại không thấy được Long Tại Vũ vội vàng hỏi, chẳng lẽ không tìm được?

“Hiên Viên Thiên Hành ngươi cầm thú a!”. Vô Cực đạo trưởng vẻ mặt bi thống nhìn Hiên Viên Thiên Hành ôm ‘đứa nhỏ’: “Ngươi cư nhiên ngay cả đứa nhỏ cũng không buông tha!”.

Tô Liên Tâm nghi ngờ nhìn đứa nhỏ trong lòng ngực Hiên Viên Thiên Hành, khi nhìn đến da thịt lõa lồ bên ngoài xanh xanh hồng hồng, mới hiểu được vì cái gì Vô Cực đạo trưởng lại nói như vậy, thực rõ ràng đó vết tích của người trải qua ái dục! Nhưng đứa nhỏ này mới có tám tuổi a? Hiên Viên Thiên Hành này thật sự là

“Đứa nhỏ này chính là Khải nhi”. Hiên Viên Thiên Hành không giải thích nhiều liền ôm Long Tại Vũ muốn hôn mê trở lại phòng.

“A?”. Tô Liên Tâm cùng Vô Cực đạo trưởng giống như bị người điểm huyệt đứng yên tại chỗ. Chờ Hiên Viên Thiên Hành tiêu thất mới hồi phục lại được ý thức, hai người hai mặt nhìn nhau, kia là Tại Vũ? Nhưng kia không phải là một tiểu hài tử sao? Tại Vũ đã là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi! Thế nào lại là đứa nhỏ kia?

“Ai, trở về rồi nói sau! Chúng ta cũng ngủ. Thật là, gây sức ép cho lão nhân gia ta”. Vô Cực đạo trưởng thở dài tránh ra. Chẳng lẽ hắn phát động kia cấm chú kia? Tiểu quỷ này thật sự đã dính vào, nếu không thành công chính là tử lộ a!

Tô Liên Tâm ngây ngốc nhìn Hiên Viên Thiên Hành nhắm chặt cửa phòng, nàng vẫn không thể hiểu được vì cái gì tại vũ đi ra ngoài một chuyến liền biến thành một đứa nhỏ tám tuổi? Bất quá quên đi, hết thảy vẫn là đợi đến ngày mai rồi nói sau đi!

Hiên Viên Thiên Hành đem Long Tại Vũ tắm rửa, tẩy bụi đất trên người hắn một lần, da thịt nhẵn nhụi dưới tay hắn, nếu không phải hiện tại hắn ở hình dáng của đứa nhỏ, phỏng chừng người nào đó lại hóa thân thành lang!

Bất quá còn có một vấn đề phải giải quyết, giam cầm trên người Khải nhi tất cả đều tiêu thất, hiện tại phải có biện pháp mới để giữ hắn lại bên người, bằng không với năng lực hiện tại của mình nhất định đánh không lại hắn! Đành phải dùng chút mưu kế!

98. Chương 97

Long Tại Vũ có chút mê mang mở to một hồi lâu ánh mắt mới có tiêu điểm. Ngay sau đó chính là từng trận đau nhức, hắn quay đầu nhìn Hiên Viên Thiên Hành bên người, nắm tay nắm chặt lại, tên chết tiệt này cư nhiên dám đem hắn đem hắn hơn còn vào lúc có Thanh Trúc ở đó!

Long Tại Vũ cắn môi dưới cẩn thận nhìn qua Hiên Viên Thiên Hành, nghĩ muốn đi xuống giường, nhưng rất nhanh liền phát hiện trên người mình không có quần áo gì, hành lý của bọn họ cũng không có quần áo của tiểu hài tử. Làm sao bây giờ? Không thể để như vậy mà đi ra ngoài a! Hơn nữa trên người còn một khối thanh một khối hồng!

"Bảo bối tỉnh!". Hiên Viên Thiên Hành cười hì hì đem Long Tại Vũ trên mặt đất nhấc lên đặt ở trong lòng ngực mình: "Như thế nào không ngủ nhiều hơn một chút?".

"Buông ". Long Tại Vũ cảm giác mình đang run rẩy.

"Ngoan, không phải sợ. Phụ thân sẽ không thương tổn ngươi!". Hiên Viên Thiên Hành vỗ cái lưng bóng loáng của Long Tại Vũ an ủi: "Ta không muốn ngươi sợ ta!".

"Để ta đi được không?". Long Tại Vũ xỉ xỉ cầu xin mở miệng: "Thả ta đi đi!".

"Không. Không có khả năng. Ngươi là của ta!". Hiên Viên Thiên Hành mặt nháy mắt lạnh xuống: "Ta kia đã nói qua không cho ngươi rời đi ta! Hiện tại ngươi còn chưa có chết tâm sao?".

"Ngươi ". Long Tại Vũ mở to hai mắt hung tợn trừng Hiên Viên Thiên Hành, hận không thể thiên đao vạn quả hắn.

Hiên Viên Thiên Hành cũng không nói gì, hai người cứ như vậy trừng đối đối phương, ai cũng không cam lòng yếu thế.

"Tại Vũ, Hiên Viên Thiên Hành các ngươi tỉnh chưa?". Thanh Trúc đẩy cửa ra liền nhìn thấy hai người mắt to trừng mắt nhỏ: "Các ngươi đang làm cái gì? Còn không đứng lên! Chờ một lát nữa chúng ta đi mua quần áo cho Tại Vũ!".

"Hảo. Sẽ tới!". Hiên Viên Thiên Hành ôm Long Tại Vũ ở trong lòng ngực, đem áo trong của mình mặc trên người Long Tại Vũ, vừa vặn dài đến đầu gối của hắn.

"Ta không cần mặc này ". Long Tại Vũ trừng mắt nhìn quần áo, mặc ở trên người, vì cái gì hắn phải mặc quần áo trong của người này?

"Ngoan, hiện tại ngươi không có quần áo mặc, chịu khó được không? Đợi lát nữa phụ thân đi mua quần áo cho ngươi!". Hiên Viên Thiên Hành trước cười hì hì giúp Long Tại Vũ sửa sang lại quần áo trên người.

"Vậy ngươi đi mua quần áo cho ta a! Ta ở trong phòng chờ ngươi!". Long Tại Vũ ở trên giường không đứng dậy, mặc quần áo vậy đi ra ngoài? Đùa cái gì chứ! Quần áo khó coi như vậy là cho người mặc chắc?

"Không được". Hiên Viên Thiên Hành thực rõ ràng cự tuyệt. Nếu hắn thừa dịp trong khoảng thời gian đó chạy trốn làm sao bây giờ? Một khi để hắn ly khai mình tuyệt đối không không thấy hắn!

"Ngươi dù sao ta sẽ không đi ra ngoài!". Long Tại Vũ chống lấy hai gò má, nam nhân này thật sự là chán ghét a!".

"Ngươi ngươi cam đoan sẽ không chạy trốn?". Hiên Viên Thiên Hành nhìn Long Tại Vũ một hồi lâu mới thỏa hiệp.

"Ta cam đoan!". Mới là lạ!

Long Tại Vũ còn thật sự nhìn chằm chằm Hiên Viên Thiên Hành, chỉ còn kém là không thể!

"Hảo ta tin tưởng ngươi!". Hiên Viên Thiên Hành kéo Thanh Trúc ra ngoài, đưa tay dán tại cửa phòng, chốc chốc lát sau một đạo kết giới đã hoàn toàn đem phòng vây quanh.

“Ngươi ngươi như thế nào lại biết giăng kết giới?”. Thanh Trúc kinh ngạc nhìn Hiên Viên Thiên Hành.

“Không biết. Chính là trong đầu đột nhiên có một loại ý tưởng. Sau đó tự nhiên mà làm theo!”. Hiên Viên Thiên Hành không sao cả nhún nhún vai hướng phía ngoài đi đến, hắn muốn nhanh giúp Khải nhi mua quần áo, bởi vì hắn cũng không biết kết giới này có thể duy trì bao lâu!

Thanh Trúc đi sau Hiên Viên Thiên Hành ánh mắt phức tạp nhìn kết giới, hướng phòng đi đến, hắn không thể liền như thế mà buông tha được, hiện tại thân thể chưa có khôi phục ma lực, cần khôi phục phục ma lực chỉ cần khôi phục

“Đi xa?”. Long Tại Vũ cười trộm từ trong không gian của mình lấy ra một bộ quần áo tiểu hài tử, này vẫn là lúc trước phụ thân (Phi Long Liệng Thiên) nhét vào bên trong hắn! Nói cái gì muốn hắn nhìn quần áo lúc trước, không nghĩ tới hiện tại lại dùng tới! Thật sự là không tồi! (t/g: phụ thân rất cường đại!)

Long Tại Vũ mở cửa phòng chui đầu ra, nhìn xem chung quanh không có ai mới lơn mật đi ra, rất nhanh liền hướng ra ngoài.

“Ai u ”. Long Tại Vũ đau một tiếng, hắn mới vừa đạp một bước đã bị cái gì bắn trở về, thẳng tắp nằm trên mặt đất.

“Cái gì vậy?”. Long Tại Vũ cố sức từ mặt đất đứng lên, trên người đau quá a! Nhất là cái địa phương kia, cứ như nứt nứt ra rồi! Hiên Viên Thiên Hành chết tiệt, ngươi chờ cho lão tử!

“Như thế nào lại không đi được?”. Long Tại Vũ đem một cái chén ném ra cửa. Đi.”Ba” một tiếng, cái chén kia tuyên cáo chết ngay tại chỗ!

“Chẳng lẽ vừa rồi là nhìn lầm?”. Long Tại Vũ nhìn cửa, nhìn đến cái chén bị bể rất nhanh cho ra kết luận: “Đúng vậy, ta vừa mới bất quá là bị cái gì cản trở!”.

“Hắc hắc lão tử tự do!”. Long Tại Vũ ngẩng đầu ưỡn ngực hướng cửa đi: “Ngô ” Kết quả có thể nghĩ, hắn lại đứng lên! Dán người vào trên kết giới!

“Ô a Hiên Viên Thiên Hành ngươi chờ cho lão tử ”. Long Tại Vũ bệnh tâm thần nổi giận gầm lên một tiếng: “Ta phải rút gân lột da ngươi, sau đó bạo phơi nắng, sau lại để cho chim chóc ăn sạch thịt của ngươi, ta phải nghiền xương ngươi thành tro ”.(mimi: Hắc hắc, nỡ sao???)

Đang mua quần áo Hiên Viên Thiên Hành không hiểu sao đánh cái rùng mình, chẳng lẽ là trời lạnh?

“Khách quan, ngươi xem cái này thế nào?”. Điếm lão bản đem một kiện nữ trang hồng hồng đưa tới trước mặt Hiên Viên Thiên Hành: “Hiện tại rất nhiều người đều thích đem đứa nhỏ của mình ăn mặc thành nữ oa để dưỡng đó! Khách quan muốn hay không mua một kiện cho công tử của ngài?”. (mimi: Hãn Bộ dạo này lưu hành trò này thật sao?”).

“Ngô ”. Hiên Viên Thiên Hành có chút đăm chiêu nhìn bộ đồ phấn hồng của trẻ con, nếu Khải nhi mặc vào có thể hay không thực đáng yêu?

“Lấy một kiện đi! Lấy thêm vài bộ nữa! Chủ quán trả tiền!”. Hiên Viên Thiên Hành mặt mày hớn hở mở miệng, thật muốn sớm một chút nhìn xem bộ dáng Khải nhi mặc nữ trang! Tiếc là bây giờ hắn còn đang nhỏ. Nếu hắn có thể bình thường trở lại có thể càng đẹp mắt hay không? Người nào đó hoàn toàn lâm vào trong ảo tưởng của mình.

“Khải nhi phụ thân đã trở lại!”. Hiên Viên Thiên Hành một hồi đến liền nhìn thấy Long Tại Vũ một thân quần áo màu ngân bạch ngồi dưới đất gắt gao trừng cái cửa.

“Quần áo ở đâu ra vậy?”. Hiên Viên Thiên Hành có chút ăn vị nhìn quần áo trên người Long Tại Vũ, bất đắc dĩ nói quần áo này thật sự thực thích hợp với Khải nhi, người kia cùng mình có chung mắt thẩm mỹ! (t/g: Ta hãn…)

“Không liên quan đến ngươi!”. Long Tại Vũ hung tợn trừng mắt Hiên Viên Thiên Hành: “Vì cái gì vây khốn ta? Ta đói bụng!”.

“Chúng ta lập tức đi ăn cơm! Hiện tại, ngươi đem quần áo trên người cởi ra, thay đồ phụ thân mua được không?”. Hiên Viên Thiên Hành thương lượng đem kiện nữ trang kia ở trước mặt Long Tại Vũ lắc lắc.

“Ghê tởm muốn chết!”. Long Tại Vũ chán ghét nhìn quần quần áo kia: “Ngươi từ nơi nào mua quần áo ghê tởm như vậy?”. Màu phấn hồng nữa chứ!

“Ngươi không thích? Mặc một chút được không? Một chút thôi!”. Hiên Viên Thiên Hành một bộ dáng đại thúc biến thái tiếp tục dụ dỗ tiểu hài tử “thuần khiết”! (mimi: =)))

“Ngươi tự mặc đi. Ta muốn ăn cơm!”. Long Tại Vũ đoạt quần áo vứt trên mặt đất, thuận tiện cho thêm mấy đá.

“Hảo”. Hiên Viên Thiên Hành có chút ủy khuất cầm quần áo nhặt lên để trong bao quần áo ngầm hạ quyết định. Một ngày nào đó hắn sẽ làm cho Khải nhi mặc vào quần áo này!

“Tại Vũ các ngươi như thế nào còn không đi?”. Tô Liên Tâm đợi đã lâu cũng không thấy bọn họ ra, có chút không kiên nhẫn chạy tới thúc giục.

“Đến đây!”. Long Tại Vũ sôi nổi chạy đến trước mặt Tô Liên Tâm lôi kéo tay nàng: “Liên Tâm chúng ta đi thôi!”.

Tô Liên Tâm hơi hơi sửng sốt, rồi sau đó nghĩ đến Tại Vũ đã muốn “nhỏ lại”, lập tức hưng phấn lôi kéo tay Long Tại Vũ: “Hảo! Vậy Tại Vũ cho Lliên Tâm ôm một cái được không?”.

“Hảo!”. Long Tại Vũ cao hứng gật gật đầu, vừa lúc hắn không muốn đi đường! Có người ôm vừa lúc!

“Ta đến”. Hiên Viên Thiên Hành nghiến răng nghiến lợi đem Long Tại Vũ từ chỗ Tô Liên Tâm đoạt lại: “Tô cô nương thân kiều thể nhược vẫn là để đại nam nhân ta vẫn tốt hơn!”.

Tô Liên Tâm nhìn thấy Long Tại Vũ bị đoạt đi, lại nhìn bóng dáng bọn họ đi xa, ha ha cười: “Thật tốt quá. Hì hì, công ghen tị!” (t/g: đồng nghiệp nữ trong truyền thuyết!!!)

Hiên Viên Thiên Hành ôm Long Tại Vũ đi đến trước bàn Vô cực đạo trưởng, đem Long Tại Vũ đặt trên đùi mình: “Được rồi! Hiện tại Khải nhi tay ngắn, phụ thân giúp ngươi ăn!”.

“Ta không cần! Ta tự mình có thể!”. Long Tại Vũ giãy dụa đứng dậy.

“Ngoan ngoãn không nên cử động”. Hiên Viên Thiên Hành thanh âm có chút khàn khàn chặt chặt Long Tại Vũ. (mimi: aaaaaaa, luyến đồng phích????)

“Di? Hắc hắc ” Long Tại Vũ cười gian vài tiếng, sau dùng sức ngồi xuống, sau đó không ngừng ma xát cái chỗ ấy của hắn!

“Ngươi ngươi tiểu quỷ này ”. Hiên Viên Thiên Hành hô hấp lập tức ồ ồ lên, đem Long Tại Vũ giữ lại dùng sức hôn trụ môi hắn.

“Ô ô ”. Long Tại Vũ bị hôn đến không thở nổi, này không phải hôn a? Rõ ràng chính là ăn thịt người a! Nguyên tưởng rằng hắn ở trước mặt nhiều người như vậy sẽ không dám làm trò! Xem ra mình quá coi thường da mặt của hắn!

Vô cực đạo trưởng khóe miệng dùng sức run rẩy vài cái thủy chung không nói ra lời, Hiên Viên Thiên Hành này chẳng lẽ hắn không ý thức được bọn họ hiện tại đang ở dưới lầu sao? Hơn nữa hiện tại có rất nhiều người đang chú ý đến bọn họ!

Tô Liên Tâm vừa xong liền nhìn đến trường hợp như vậy. Có chút hối hận lầm bầm lầu bầu: “Nếu có cameras thì tốt rồi! Một đôi thật đẹp a! Chính là Tại Vũ hiện tại quá nhỏ!”.

Thanh Trúc hung tợn trừng mắt Hiên Viên Thiên Hành, tên hỗn đản này nhất định phải giết hắn! Nhất định!

99. Chương 98

"Thật sự là không ngờ a, nguyên lai đường đường là hoàng đế của Hiên Viên đế quốc cư nhiên còn có thói quen dưỡng luyến đồng!". Thanh âm có chút khiêu khích từ sau lưng Hiên Viên Thiên Hành vang lên. Không cần phải nói cũng là cái đám không muốn sống vì tiền thưởng mà đến!

"Thúi lắm". Long Tại Vũ tức giận đẩy Hiên Viên Thiên Hành ra, con mẹ nó, nếu thân thể của mình không nhỏ như vậy thì làm sao có thể bị tên hỗn đản này sỗ sàng? Còn có tên hỗn đản này, cư nhiên dám nói hắn là luyến đồng! Thật sự là không muốn sống nữa(t/g: lấy bộ dáng hiện tại của ngươi người ta đương nhiên sẽ nói ngươi là luyến đồng! Vì hôn nóng bỏng như vậy a!)

"Uy, này tiểu quỷ lớn lên thật sự đẹp a! Ngươi xem hai má nộn nộn, về sau lớn lên nhất định là đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành!". Đại hán bên cạnh nụ cười mê đắm – *** đãng vài tiếng, xem như vậy hận không thể đem Long Tại Vũ "tử hình ngay tại chõ"!

Long Tại Vũ sắc mặt một trận hồng trận trận xanh, hỗn đản cư nhiên dám có ý nghĩ này với hắn, hảo, được lắm!

"Các ngươi chết chắc rồi! Bảo trọng đi!". Hiên Viên Thiên Hành đồng tình mắt nhìn mấy người không biết sống chết này, thật sự là tự tìm tử lộ a! Khải nhi ghét nhất bị người ta nói hắn là "mỹ nhân"! Hiện tại khen ngược, những người này cư nhiên không sợ chết mà đem hắn trở thành luyến đồng.

"Uy, tiểu mỹ nhân sinh khí! Đến cho ca ca an an ủi!". Đại hán này chết đến nơi còn không biết vẫn như trước đùa giỡn Long Tại Vũ, hoàn toàn không biết bọn họ cách cái chết đã không xa!

"Hì hì lá gan của các ngươi ghê gớm thật a!". Long Tại Vũ giận dữ phản cười, những người này dám nói hắn như vậy, vậy bọn họ hãy chuẩn bị cho tốt a!

"Các ca ca còn muốn cùng tiểu mỹ nhân thân thiết thân thiết, tiểu mỹ nhân tới ca ca ôm một cái". Một đại hán vẻ mặt – cười *** đãng tiêu sái tới gần Long Tại Vũ, thân thủ muốn đem Long Tại Vũ ôm vào trong ngực.

"Con mẹ nó, cút một bên cho lão tử". Long Tại Vũ một cước nghĩ muốn đem cái người chiếm tiện nghi hắn đá đi, hiện tại mới phát hiện biến thành tiểu hài tử thật là không tốt a! Chân cư nhiên ngắn đi nhiều như vậy!.

"A ". Đại hán kia kêu thảm thiết một tiếng thẳng tắp bay ra ngoài, té ngã trên mặt đất sau đó không có hô hấp.

"Tiểu quỷ này cư nhiên dám giết hắn?". Đồng bọn của đại hán nhất thời tức đến đỏ mắt, bọn họ như thế nào cũng không nghĩ tới tiểu quỷ bảy tám tuổi trước mắt này đã muốn hơn một ngàn tuổi! Đương nhiên nếu là tính niên kỉ của trước kia!

"Như thế nào không phục sao? Đến a! Dám chiếm tiện nghi của lão tử". Long Tại Vũ tùy tiện đứng ở nơi đó khoa tay múa chân trừng mắt hướng đại hán đang vọt tới, ở trong mắt hắn tốc độ của những người này so với ốc sên cũng không bằng! Không đúng, dùng ốc sên so sánh với bọn họ đều là làm nhục ốc sên! (t/g: là ngươi tốc độ nhanh nhanh được không! Hãn!").

Long Tại Vũ đối với đại hán vọt tới một người một quyền, cứ như vậy nguyên bản đều rất kiêu ngạo hiện tại toàn bộ đều nằm trên mặt đất, nếu không có hơi thở, thì chính là bị trọng thương!

"Hừ, cho các ngươi một cái cảnh cáo!". Long Tại Vũ ra vẻ tiêu sái chỉnh trang lại tóc rối, chính là dùng thân thể hiện tại làm ra động tác này bộ dáng rất là đáng yêu!

"Hảo công phu a hảo công phu!". Vô cực đạo trưởng ở một bên rung đùi đắc ý khen ngợi.

"Thường thôi, cũng không nhìn xem là ai ra tay". Long Tại Vũ đắc ý ngồi ở trên ghế.

"Đáng tiếc a đáng tiếc, dùng thân thể của tiểu quỷ làm ra động tác như vậy thật là buồn cười a!". Vô cực đạo trưởng bỡn cợt nhìn Long Tại Vũ, trong mắt lộ vẻ trêu cợt mang ý cười.

"Động tác của lão tử làm sao? Lão tạp mao ngươi còn làm không được na!". Long Tại Vũ vừa nghe liền đứng lên, hắn chỉ biết lão tạp mao này không tốt tâm như vậy mà khen ngợi hắn.

"Thật sự là tiểu hài tử không giáo dưỡng, cư nhiên cùng lão nhân gia nói như vậy!". Đang hai người người khắc khẩu là lúc một đạo giọng nữ sắc bén sáp vào.

"Âu cát tang này là ai?" (âu cát tang: phụ nữ lớn tuổi). Long Tại Vũ khó hiểu nhìn nữ nhân trước mắt trang điểm thật đậm, cảm giác rất giống tú bà kĩ viện kiếm khách trong TV.

"Cái gì là âu cát tang?". Thanh Trúc tò mò mở miệng, hắn như thế nào không biết còn có từ "âu cát tang" này!

"Chính là bác gái vừa già lại xấu lại dong dài!". Tô Liên Tâm giải thích cho Thanh Trúc.

"Không sai biệt lắm!". Long Tại Vũ cười hì hì gật đầu.

"Ngươi ngươi dám nói ta là ta là ". Nữ nhân thủy chung chưa nói ra hai chữ "bác gái" này: "Người ta hiện tại mới ba mươi chín!".

"Mới ba chín chín a? Vậy hẳn nên gọi là bà nội đi!". Tô Liên Tâm cùng Long Tại Vũ hai người kẻ xướng người hoạ, muốn đem nữ nhân kia tức giận đến hận không thể hộc máu.

"Ta ta giết các ngươi hai tiểu quỷ này". Nữ nhân thanh âm càng thêm bén nhọn, hai tiểu quỷ này cư nhiên dám nói nàng như hoa như ngọc ra như vậy! Nàng nhất định phải đem cái tiểu quỷ này làm cho mặt nở hoa (hủy nhan sắc).

"Ôi, cọp mẹ phát uy!". Long Tại Vũ trêu tức tránh thoát công kích của nữ nhân, chân duỗi ra đem nữ nhân thành bộ dáng chó ăn phân.

"Ngươi ngươi ". Nữ nhân chật vật đứng lên, một phen bột phấn màu trắng quăng vào Long Tại Vũ.

"Di? Cư nhiên là "đoạt hồn". Long Tại Vũ ngạc nhiên ngửi ngửi hương vị trong không khí thản nhiên nói: âu cát tang ngươi như thế nào lại có 'Đoạt hồn' này?".

"Đoạt hồn" là từ "Hoa Tẫn Cốc" truyền ra! Là từ dược y chuyên chức của "Hoa Tẫn Cốc" trong lúc vô tình chế ra! Người trúng loại độc này, trong vòng ba canh giờ thân thể sẽ chậm rãi hư thối, hơn nữa trên người không còn một tia khí lực, cho dù nghĩ muốn tự sát cũng không thể, chỉ có thể nhìn chính mình chậm rãi hư thối, đây là chỗ tần nhẫn của 'đoạt hồn'!

"Hỏi diêm vương đi!". Nữ nhân đắc ý nhìn Long Tại Vũ: "Không bao lâu nữa ngươi liền xong rồi! Ha ha tiểu quỷ, ngươi chậm rãi hưởng thụ tư vị của thân thể hư thối đi!".

"Thật sự không không biết sống chết a!". Một đạo thanh âm quen thuộc theo cửa truyền vào tai Long Tại Vũ.

"Hoa Hoa Tề ". Long Tại Vũ ngốc lăng lăng nhìn cửa: "Ngươi vì cái gì lại ở chỗ này?".

"Đợi lát nữa sẽ tìm ngươi!". Hoa Tề hung hăng trừng mắt nhìn Long Tại Vũ liếc mắt một cái, sau nhìn về phía nữ nhân kia: "Người này thật là không biết sống chết cư nhiên dám đến 'Hoa Tẫn Cốc' trộm dược, Dung di buông tha ngươi ta cũng sẽ không buông tha!".

"Trộm dược?". Long Tại Vũ cảm thấy hứng thú nhìn nữ nhân: "Bản lĩnh của ngươi không nhỏ a, dám đến 'Hoa Tẫn Cốc' trộm dược!".

"Hừ". Nữ nhân lạnh tiếng: "Có bản lĩnh ngươi đến giết ta!".

"Ta tự nhiên muốn giết ngươi, không cần nói!". Hoa Tề gật gật đầu, ánh mắt nháy mắt biến lãnh: "Ngươi đến 'Hoa Tẫn Cốc' làm khách chúng ta kính ngươi, nhưng ngươi cư nhiên dám trộm dược! Thực thật có lỗi, 'Hoa Tẫn Cốc' quy định, phàm ở 'Hoa Tẫn Cốc' ăn cắp mặc kệ ngươi trộm cái gì đều chỉ có con đường chết, Dung di niệm tình các ngươi quen biết hai mươi năm liền không ở 'Hoa Tẫn Cốc' giết ngươi, hiện tại ta phải chấp hành cốc quy!".

"Bằng vào ngươi!". Nữ nhân trong tay bắn ra một đạo bạch lăng, mặt trên phản xạ ra nhiều điểm lam quang.

"Thật sự không nghĩ tới a, nàng cư nhiên còn trộm 'Lam minh' ". Long Tại Vũ thối lui đến bên người Hiên Viên Thiên Hành nhìn Hoa Tề cùng nữ nhân đánh nhau.

"Lam minh là cái gì?". Hiên Viên Thiên Hành như thế nào cũng không biết cái gì gọi là "Lam minh". Giống như chưa bao giờ nghe qua tên này!

"Lam minh một loại loại độc bám vào trên binh khí, nhất là loại bạch lăng này của nàng rải trên mặt chính là kịch độc, chỉ cần có một vết thương là có thể kiến huyết phong hầu(chết), bởi vì loại độc này quá mức bá đạo, Dung di sợ bị người hữu tâm lợi dụng sẽ không có kết cục tốt, nhưng nữ nhân này sao mà biết được ta cũng không biết!". Long Tại Vũ nhìn Hoa Tề, nơi này cách 'Hoa Tẫn Cốc' cũng mấy ngàn dặm hắn như thế nào lại đuổi tới nơi này?

"Có loại độc này a?". Tô Liên Tâm không tin nhìn bạch lăng kia thỉnh thoảng chớp động mũi nhọn màu lam, nếu không biết ở trên có độc thì thật sự là rất đẹp!

"Đúng vậy!". Long Tại Vũ vẫn nhìn chiến trường, có chút không yên lòng trả lời.

"Hoa Tề, ngươi nha quá chậm chạp!". Long Tại Vũ bất mãn mở miệng.

"Ngươi tới a!". Hoa Tề nghiến răng nghiến lợi mở miệng, tiểu quỷ này cũng không biết không thể đụng vào bạch lăng này sao? Cho dù hắn cũng cũng không dám dễ dàng đụng "Lam minh"!

Long Tại Vũ le lưỡi, biết hắn không thể không cẩn thận đụng vào vết đao!

Đúng lúc này, cửa lại tiến vào một người, khi người nọ nhìn Hoa Tề cùng nữ nhân chiến đấu, khẽ nhíu mày trường kiếm trong tay thẳng tắp bắn tới bụng nữ nhân.

"A " Nữ nhân bị kiếm đâm theo phản xà lùi ra, khi dừng lại đã muốn không còn hơi thở, đạo bạch lăng kia cũng bị Hoa Tề thu đi.

"Phượng Lăng Tiêu?". Nhân vật này lúc trước đã cùng Long Tại Vũ tỷ thý là người của Phượng gia – Phượng Lăng Tiêu!

"Ân". Phượng Lăng Tiêu chính là đối Long Tại Vũ khẽ gật đầu, đi đến bên người Hoa Tề: "Ngươi thế nào?".

"Không chết được". Hoa Tề cũng không nhìn Phượng Lăng Tiêu, trực tiếp lướt qua hắn đi đến trước mặt Long Tại Vũ: "Ngươi tiểu quỷ này ".

"Oa Hoa Tề đau đau ". Long Tại Vũ ôm cái lổ tai đi theo tay của Hoa Tề, hắn đầu đầy oán hận thân thể này nhỏ đi, như vậy sẽ dễ bị người khi dễ!

"Ngươi như thế nào biến thành cái dạng này?". Hoa Tề hai tay đem cái lổ tai Long Tại Vũ kéo lên đứng đối diện mình. (t/g: mọi người xem a! Là lôi kéo cái lổ tai đứng đối diện, nói cách khác Tiểu Vũ Nhi dưới chân cái gì đều không có! Là nhẹ nhàng, chống đỡ duy nhất chính là tay của Hoa Tề! Đứa nhỏ đáng thương a!)

"Ta ta ngươi trước buông ta nói ". Long Tại Vũ hai tay nắm lấy cánh tay Hoa Tề để giảm bớt sức nặng của thân thể mình.

100. Chương 99

"Nói mau vì cái gì lại biến thành cái dạng này!". Hoa Tề không kiên nhẫn đặt câu hỏi.

"Thật sự là khó nói a, ngươi cư nhiên lại không kiên nhẫn!". Long Tại Vũ nhỏ giọng nói thầm, bất quá hắn rất dụng tâm không cho cho Hoa Tề nghe được.

"Ngươi rốt cuộc nói hay không?". Hoa Tề ánh mắt hơi hơi nheo lại, rất có bộ dáng ngươi không nói ta liền động thủ!

"Ta cũng không biết vì cái gì lại biến thành cái dạng này! Thật sự!". Long Tại Vũ dùng ánh mắt tự nhận là chân thành nhất nhìn Hoa Tề.

"Tùy ngươi, cho dù ngươi chết chỉ cần đem thi thể trở về là tốt rồi!". Hoa Tề lạnh lùng mở miệng: "Còn có, ngươi còn dám đem phiền toái dẫn tới 'Hoa Tẫn Cốc' ta liền lột da ngươi ra!".

Long Tại Vũ nghe được lời nói của Hoa Tề không khỏi đánh cái rùng mình, tuy rằng không không tin Hoa Tề sẽ thật sự lột da hắn, nhưng nổi khổ da thịt là tránh không được!

"Ngươi như thế nào biết hắn chính là Tại Vũ?". Thanh Trúc tò mò nhìn nam tử ra vẻ lạnh lùng này, khẩu khí hắn tuy rằng rất là hung ác, nhưng không khó nhìn ra ý thân thiết trong đó, chẳng lẽ đây là phương thức biểu đạt cảm tình của bọn họ?

"Ta là nhìn hắn lớn lên, bộ dáng của hắn ta vĩnh viễn cũng sẽ không quên". Hoa Tề trong lúc nói chuyện đã muốn hướng ra phía cửa đi đến: "Đừng để cho Dung di lo lắng, nếu xong việc thì nhanh trở về một chút".

"Ta đã biết!". Long Tại Vũ mỉm cười thấy Hoa Tề rời đi, cũng không có nói nhiều lời dư thừa, này có lẽ thật sự là phương thức biểu đạt cảm tình của bọn họ đi!

"Ngươi không ở cùng hắn nhiều hơn một chút?". Phượng Lăng Tiêu chần chờ vẫn là đem nghi vấn hỏi ra.

"Không cần, ta nếu đáp ứng ngươi trở về với ngươi thì sẽ không đổi ý, hiện tại đi thôi!". Hoa Tề bước nhanh về phía trước, sợ mình nhất thời khắc chế không được liền xoay người trở lại đem Long Tại Vũ đoạt về.

"Lăng Phàm ". Phượng Lăng Tiêu bắt lấy cánh tay Hoa Tề: "Theo ta trở về không tốt sao?".

"Buông tay Phượng gia chủ, nhớ kỹ ta gọi là Hoa Tề, không phải là Lăng Phàm mà ngươi nói!". Hoa Tề có ý tránh khai, chính là cũng không có quay đầu lại.

"Ngươi được rồi chúng ta đi". Phượng Lăng Tiêu thở dài buông ra Hoa Tề, trong lòng âm thầm thề: một ngày nào đó ta sẽ để ngươi tự mình nói mình là người Phượng gia!

"Ngươi liền như vậy để bọn họ đi?". Hiên Viên Thiên Hành ôm Long Tại Vũ nhìn hai người rời đi.

"Nếu không thì thế nào?". Liếc mắt trắng Hiên Viên Thiên Hành một cái: "Chẳng lẽ còn muốn ta cùng Phượng Lăng Tiêu kia chém giết a?".

"Không phải!". Hiên Viên Thiên Hành tự mất mặt sờ sờ cái mũi: "Ta nghĩ ngươi muốn cùng hắn hảo hảo ôn chuyện!".

"Hừ". Long Tại Vũ tránh khỏi ôm ấp của Hiên Viên Thiên Hành: "Chúng ta là người của 'Hoa Tẫn Cốc'. Phương thức biểu đạt cảm tình của chúng ta không giống với các ngươi".

"Chúng ta đây cũng đi thôi. Chớ quên bây giờ chúng ta còn đang trốn a!". Hiên Viên Thiên Hành mấy bước liền đuổi theo Long Tại Vũ mạnh mẽ ôm lấy hắn, hiện tại phát hiện Khải nhi nhỏ đi cũng không sao, trừ bỏ không thể cùng thân thiết ở ngoài vẫn có thể sỗ sàng! (t/g: nguyên lai tiền đồ của đại thúc chỉ có nhiêu đó!)

"Nguyên lai hắn còn biết chúng ta là đang trốn a!". Nghe Hiên Viên Thiên Hành nói xong mấy câu bọn họ đều đồng thời suy nghĩ, người có thể giống như bọn họ quang minh chính đại "trốn" như vậy thật sự là không nhiều lắm a!

Long Tại Vũ ở trong lòng ngực Hiên Viên Thiên Hành ngẩng đầu nhìn trời, không biết hắn hiện tại thế nào? Thật sự hảo nghĩ muốn trở về nhìn xem a!

Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy động tác ngẩng đầucủa Long Tại Vũ liền thở dài, vẫn là không được sao? Hắn thật sự tốt như vậy sao?

"Thanh Trúc, ngày đó xảy ra chuyện gì?". Vô cực đạo trưởng theo dõi Tô Liên Tâm đem Thanh Trúc ngăn lại, ngày đó chỉ có hắn đi theo Hiên Viên Thiên Hành trở về, bọn họ trong lúc đó nhất định đã xảy chuyện chuyện gì, bằng không hiện tại Thanh Trúc sẽ không chán ghét Hiên Viên Thiên Hành như vậy, cho dù là thời điểm hắn nhìn Hiên Viên Thiên Hành cùng Tại Vũ thân thiết, cũng sẽ văng ra khí tung tóe! Rốt cuộc là cái gì làm cho Thanh Trúc oán hận Hiên Viên Thiên Hành như thế?

“Không có gì!”. Thanh Trúc chính là thản nhiên trả lời một tiếng, đi về phía trước vài bước, sau thật mạnh thở dài, nếu ma lực của hắn khôi phục sẽ không phải ở trong thân thể của phàm nhân này! Nếu hắn có thể mạnh hơn một chút, ngày đó người giữ lấy Vũ sẽ là hắn mà không phải là Hiên Viên Thiên Hành này!

Vô cực đạo trưởng cùng Tô Liên Tâm nhìn nhau, hiện tại Thanh Trúc bị sát ý nồng đậm vây quanh, chẳng lẽ thật sự oán hận Hiên Viên Thiên Hành như vậy?

“Hiên Viên Thiên Hành phía trước có rừng cây, ta muốn ngoạn”. Long Tại Vũ kéo kéo quần áo Hiên Viên Thiên Hành.

“Lại muốn đánh chủ ý đào tẩu chứ gì?”. Hiên Viên Thiên Hành mang theo ý cười mở miệng: “Ngươi sẽ không như vậy mà quên đi? Nếu ngươi thật sự muốn ngoạn như vậy thì ta không có ý kiến gì, nhưng nếu ngươi lại bị ta bắt được thì sự trừng phạt so với lần trước còn tàn khốc hơn! Đương nhiên lần trước đã đã muốn thủ hạ lưu tình!”.

“Ngươi ngươi tên hỗn đản này ”. Long Tại Vũ thở phì phì mở miệng: “Ta chỉ là muốn nghỉ ngơi một chút mà thôi”.

“Bảo bối, chúng ta đi còn không đến hai canh giờ!”. Hiên Viên Thiên Hành chọn mi mở miệng: “Hay là tại ngươi thân thể nhỏ đi nên khí lực cũng nhỏ đi?”.

“Ta ta muốn nghỉ ngơi ”. Long Tại Vũ bắt đầu chơi xấu ở trong lòng ngực Hiên Viên Thiên Hành không ngừng giãy dụa.

“Hảo, chúng ta nghỉ ngơi”. Hiên Viên Thiên Hành có chút đầu đầu mở miệng. Hắn không nghĩ tới Long Tại Vũ thân thể nhỏ đi, ngay cả tính tình cũng trở nên giống tiểu hài tử!

Hiên Viên Thiên Hành chờ ba người phía sau tới gần mới dừng lại, ngồi vào chỗ một cái cây đại thụ ấm áp, đem Long Tại Vũ đặt ở trên đùi mình.

“Các ngươi trước tiên ở nơi này chờ ta một chút”. Thanh Trúc đối mấy người lên tiếng nói nghĩ muốn đi đến rừng cây.

“Thanh Trúc ngươi đi làm gì?”. Long Tại Vũ tò mò nhìn Thanh Trúc: “Rừng cây có cái gì đẹp?”.

“Ngươi cũng muốn đi?”. Thanh Trúc dừng lại cước bộ: “Ta đi nhà xí”.

“Ách, không cần”. Long Tại Vũ xấu hổ cười cười: “Ngươi đi nhanh về nhanh, nếu chậm chúng ta sẽ không chờ ngươi mà rời đi nga!”.

“Hảo”. Thanh Trúc rất nhanh hướng trong rừng cây đi đến, Vô cực đạo trưởng dừng lại ngồi xuống mà bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, chỉ có Hiên Viên Thiên Hành cùng Tô Liên Tâm nhìn nơi mà Thanh Trúc biến mất mà có chút đăm chiêu.

“Xuất hiện đi”. Thanh Trúc đi đếnnơi sâu nhất của rừng cây lạnh lùng mở miệng, bộ dáng hoàn toàn không giống với khi cùng một chỗ với Hiên Viên Thiên Hành!

“Chủ công”. Ba hắc y nhân giống nhau xuất hiện quỳ gối trước mặt Thanh Trúc.

“Đi nói cho Tuy Dơng hoàng đế kia chúng ta rất nhanh sẽ đi đến hoàng thành Tuy Dương! Đến lúc đó ta muốn gì hắn cần phải chuẩn tốt, bằng không sẽ giết hắn! Có nghe hay không?”. Thanh Trúc hơi tà tà nở nụ cười: “Còn có nói cho hắn có một đại mỹ nhân. Nếu hắn giúp ta hoàn thành chuyện này ta sẽ đưa cho hắn!”. (mimi: Cái thằng mất dạy này, có phải của mi đâu mà mi đòi đưa hả????)

“Tuân mệnh”.

“Còn có, nói cho hoàng đế kia, không cần ở trên đường để cho chúng ta gặp phải ngăn chặn gì, nếu không hắn cũng sẽ chết, có nghe hay không?”.

“Hiểu được”.

“Tốt lắm, các ngươi có thể đi xuống!”. Thanh Trúc vừa lòng huy phất tay.

“Chủ công bảo trọng”. Ba Hắc y nhân tựa như khi đến lại không tiếng động tiêu thất.

“Vũ, rất nhanh ngươi sẽ là của ta! Cho dù thân thể hiện tại của ngươi là hài đồng cũng không quan hệ! Ta sẽ chậm rãi chờ!”. Thanh Trúc vẻ mặt ý cười hạnh phúc, hắn không muốn cùng ai đối địch, hắn thủy chung muốn đều chỉ có Tại Vũ mà thôi! Ai cũng không thể ngăn cản hắn đến với Tại Vũ được! Nếu lại không chiếm được, như vậy liền trực tiếp hủy hắn! Ta muốn ai cũng không có được.

“Uy, các ngươi như thế nào đang ngủ?”. Thanh Trúc khi về nhìn thấy Hiên Viên Thiên Hành cùng Long Tại Vũ đã muốn tà tà té trên mặt đất.

“Uy ”. Thanh Trúc cảm giác có chút không thích hợp, lấy công lực của hắn không có khả năng ngủ trầm như vậy, chẳng lẽ

“Di? Còn có người?”. Từ trong rừng cây toát ra một nam tử mặc áo trắng, lúc này hắn nghi hoặc nhìn Thanh Trúc đang đứng: “Ngươi là ai?” Thanh Trúc cảnh giác nhìn người đứng ở trước mặt, đưa bọn họ che ở phía sau.

“Hắc hắc nhìn ngươi lớn lên cũng không tệ lắm, đáng tiếc lại là đạo sĩ!”.NaMa Tuyệtử đứng xa xa nhìn Thanh Trúc: “Uy, ngươi cho chính ngươi có thể che chở bọn họ sao?”.

“Thì cứ thử xem”. Thanh Trúc đem ba thước thanh phong từ sau lưng rút ra chỉ vào nam tử: nói mau bọn họ trúng độc gì?”.

“Thật là không biết sống chết a!”.NaMa Tuyệtử có chút khinh thường nhìn thanh phong: “Ngươi đánh không lại ta, thức thời thì mau cút qua một bên đi”.

“Có bản lĩnh ngươi tới!”. Thanh Trúc lần đầu tiên cảm giác mình thật sự rất muốn giết người, cái loại này là phẫn nộ phát ra từ nội tâm, người trước mắt này cư nhiên coi rẻ hắn như vậy! Thật sự là sỉ nhục lớn nhất của hắn!

“Hừ, không biết sống chết”.NaMa Tuyệtử hừ lạnh lên tiếng, chiết phiến trong trong tay hướng Thanh Trúc vọt tới.

Thanh Trúc dùng trường kiếm che ở trước ngực, ý đồ đem chiết phiến đánh đi, nhưng hắn tính sai, chiết phiến kia không bị đánh đi, ngược lại đem kiếm hắn cầm trong tay đánh gãy, sau đó đánh vào ngực hắn.

Thanh Trúc có chút không dám tin nhìn thiếu niên trước mắt, hắn cư nhiên có nội lực thật thâm hậu! Ngực bị chấn đến hơi hơi đau, hiển nhiên là người này vẫn chưa có sử dụng toàn lực, hắn tựa hồ cũng không muốn giết mình!

“Ta nói ngươi không được, tránh ra đi, ta chỉ muốn tiểu hài tử này”.NaMa Tuyệtử lấy tay chỉa chỉa Long Tại Vũ: “Gia chủ chính là muốn gặp hắn mà thôi”.

“Không được”. Thanh Trúc che ở bên người Long Tại Vũ cùng Hiên Viên Thiên Hành: “Ngươi muốn mang hắn đi thì bước qua xác ta trước!”.

101. Chương 100

“Thật sự là người cố chấp”. Bạch y thanh niên thương tiếc nhìn Thanh Trúc lắc đầu: “Ta thật sự sẽ không thương tổn hắn. Là gia chủ muốn gặp hắn mà thôi!”.

“Gia chủ nhà ngươi gặp hắn làm gì? Hắn chỉ là một tiểu hài tử!”. Thanh Trúc như trước không có tránh ra, người này nhìn như tao nhã nói không chừng là một người ngoan(độc) đang diễn.

“Hắn thật là một tiểu hài tử sao?”. Bạch y thanh niên tựa tiếu phi tiếu nhìn Thanh Trúc: “Tuổi của hắn chỉ sợ đã muốn mười lăm tuổi đi!”.

“Ngươi biết”. Thanh Trúc cảnh giác nhìn bạch y thanh niên: “Ngươi rốt cuộc là ai? Tìm hắn có mục đích gì?”.

“Bạch y, ngươi càng ngày càng dong dài!”. Thanh âm không kiên nhẫn từ sau lưng bạch y vang lên, một người thiếu niên mặc hắc y từ sau hắn đi ra.

“Hắc y, không cần gấp như vậy”. Bạch y đối với hắc y mỉm cười: “Chúng ta phải thỉnh hắn qua”.

“Cẩu thỉ (mimi: tục quá nên ko phiên dịch –), lão tử không giống ngươi!”. Hắc y có chút khinh thường nhìn bạch y: “Ngươi nhân từ người ta không hiếm lạ, mà lời răn của ta hết thảy đều dùng võ lực quyết định!”.

“Ngươi là hộ pháp không phải tay đấm”. Bạch y bất đắc dĩ mở miệng, hai người tựa đã đã muốn quên việc của bọn người Thanh Trúc!

“Thật sự là chán ghét a, ta đều nằm thời gian lâu như vậy bọn họ cư nhiên còn đang nháo, lão tử không nói!”. Long Tại Vũ thở phì phì từ trên mặt đất đứng lên. Hai người kia chuyên môn tựa hồ là đến cãi nhau, căn bản là không đem bọn họ để vào mắt!

“Di?”. Bạch y cùng hắc y cơ hồ đồng thời kinh hô ra tiếng: “Ngươi không hôn mê?”.

“Ngu ngốc, người hôn mê thì có thể ngồi ở đây hay sao?”. Long Tại Vũ khinh bỉ nhìn hai kẻ dở hơi trước mắt: “Rốt cuộc các ngươi tới làm gì?”.

“Mang ngươi trở về kế thừa ngôi hoàng đế”. Bạch y nhìn kỹ chuyện lạ trước mắt trả lời.

“A?”. Long Tại Vũ mờ mịt nhìn bạch y: “Cái gì mà về kế thừa ngôi vị hoàng đế?”.

“Bọn họ không bệnh?”. Hiên Viên Thiên Hành cũng ngồi dậy tự nhiên ôm Long Tại Vũ: “Ngươi nói chính là cái gì vậy?”.

“Đương nhiên là trở về kế thừa Hiên Viên quốc kia a”. Hắc y không kiên nhẫn mở miệng: “Nếu không ngươi cho là cái gì? Ngươi là thất hoàng tử của Hiên Viên đế quốc đương nhiên phải theo chúng ta về kế vị a”.

“Loạn thất bát tao gì đây?”. Vô cực đạo trưởng như trước nằm trên mặt đất: “Ngươi không phải nói hết thảy đều là tiểu quái vật này giở trò quỷ đi?”.

“Hắn? Hắn còn không có tư cách này!”. Hắc y thực rõ ràng trả lời.

“Ta yếu như vậy sao?”. Long Tại Vũ chịu đả kích lớn ở trong lòng ngực Hiên Viên Thiên Hành chuyển một cái, đem mặt hoàn toàn tiến vào trong lòng Hiên Viên Thiên Hành.

“Ngoan, ở trong mắt của ta ngươi là tốt nhất”. Hiên Viên Thiên Hành có chút mừng thầm ôm Long Tại Vũ, thật tốt a, chủ động yêu thương nhung nhớ!

“Thật sự?”. Long Tại Vũ rưng nước mắt ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Thiên Hành: “Nhưng hắc tiểu tử này nói ta không có tư cách!”.

“Không cần nghe hắn nói bậy”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn Long Tại Vũ đã muốn khóc ra, vội đưa tay lau đi nước mắt của hắn, thuận tiện hung hăng trừng mắt mắt hắc y: “Các ngươi là làm gì? Vì cái gì muốn Khải nhi làm hoàng đế của Hiên Viên đế quốc? Còn có gia chủ các ngươi là ai?”.

“Ngươi cho ngươi là ai a?”. Hắc y cao thấp đánh giá Hiên Viên Thiên Hành liếc mắt một cái: “Ta còn nghĩ Hiên Viên đế gì vai diễn ngoan (độc) gì, nguyên lai chỉ là một thê nô a!”.

“Cái gì thê nô? Thật là không văn hóa, này kêu là trung khuyển công”. Tô Liên Tâm hung hăng khách sáo hắc y một chút: “Không hiểu thì không phải mở miệng”.

“Hảo đẹp quá ”. Hắc y nhìn đến Tô Liên Tâm thì mắt đều thẳng, phản ứng gì đều làm không được, chính là ngu ngốc như vậy nhìn Tô Liên Tâm.

“Chúng ta không cần để ý đến hắn”. Bạch y cười tủm tỉm nhìn Long Tại Vũ: “Thật sự là giống nhau a!”.

“Cái gì?”. Hiên Viên Thiên Hành cùng Long Tại Vũ nhìn nhau. Người này nói chuyện như thế nào lại không có đầu đuôi?

“Mẫu thân ngươi”. Bạch y thở dài: “Đáng tiếc a, nàng đã chết!”.

“Ngươi biết mẫu thân ta?”. Long Tại Vũ vội vàng mở miệng: “Ngươi rốt cuộc là ai? Vì cái gì lại biết mẫu thân của ta?”.

Long Tại Vũ có chút trợn mắt há hốc mồm, gặp qua lừa đảo nhưng chưa thấy qua lừa đảo nào lại trắng trợn như vậy!

“Bảo bối có sao không?”. Hiên Viên Thiên Hành sủng ái nhu nhu đầu Long Tại Vũ: “Nếu muốn đi thì chúng ta đi”.

“Có thể đi sao?”. Long Tại Vũ có chút thật cẩn thận mở miệng: ”Không lo lắng sao?”.

“Lo lắng cái gì? Hiện tại chỉ biết là trong lòng ngươi nhiều ít vẫn có ta, vậy đã đủ rồi! Nếu ngươi muốn Hiên Viên đế quốc ta lập tức cho ngươi. Ngươi còn muốn mạng của ta không? Còn gì phải lo lắng nữa!”. Hiên Viên Thiên Hành vẻ mặt cười gian mở miệng “Bất quá bảo bối nhi, ngươi để nam nhân của ngươi chết được sao?”. (mimi: Mặt dày!)

“Cút!”. Long Tại Vũ thần tình hắc tuyến nhìn Hiên Viên Thiên Hành, người này a, thật sự là làm cho người ta không chịu nổi.

“Chúng ta đi thôi”. Bạch y nhìn hai người đã thỏa thuận xong, liền đi phía trước dẫn đường.

“Đi thôi”. Long Tại Vũ kéo kéo quần áo Hiên Viên Thiên Hành ý muốn bảo thả mình xuống.

“Ôm thoải mái”. Hiên Viên Thiên Hành cười hì hì trả lời: “Người khác muốn ta ôm ta còn mặc kệ nha!”.

“Trước công chúng liếc mắt đưa tình thật là không văn hóa”. Hắc y vẻ chính nghĩa mở miệng: “Các ngươi thật là làm cho người ta chán ghét!”. Sau đó hắn lại vẻ mặt lấy lòng Tô Liên Tâm: “Vị tiểu thư này ngươi nói có phải hay không?”.

Tô Liên Tâm chính là thản nhiên nhìn một một cái, sau đó đứng trước mặt Hiên Viên Thiên Hành: “Đến bảo bối, mẫu thân ôm một cái!”.

“Khụ khụ ”. Long Tại Vũ trực tiếp bị nước miếng của mình làm sặc.

“Khụ, cái kia hiện tại ta không nghĩ thú nữ tử khác!”. Hiên Viên Thiên Hành nhịn cười, thật sự không muốn nhìn gương mặt biến đen của hắc y kia.

“Con của ngươi?”. Hắc y nghiến răng nghiến lợi nhìn Long Tại Vũ.

“Đúng thì thế nào?”. Tô Liên Tâm lạnh lùng mở miệng: “Ngươi có ý kiến gì sao? Chúng ta rất quen thuộc sao? Chúng ta giống như vừa mới quen biết đi! Hơn nữa ngươi vừa rồi còn muốn buộc chúng ta đi đó thôi!”.

“Ta không ý kiến”. Hắc y lấy lòng nhìn Tô Liên Tâm: “Nếu hắn là con của ngươi vậy cũng là con của ta! Sau sau hắn chính là con của chúng ta!”. Cái này làm Long Tại Vũ ho lợi hại hơn. (mimi: ko còn từ ngữ gì diễn tả độ dày của da mặt nữa!)

“Ai là “chúng ta” với ngươi?”. Tô Liên Tâm cảm giác người này tựa hồ nghe không hiểu tiếng người.

“Hắc y, bình thường ngươi thực thông minh hiện tại sao lại ngốc như vậy?”. Bạch y đồng tình nhìn hắc y, chẳng lẽ đây là người ta thường nói tình yêu làm giảm chỉ số thông minh?

“Muốn chết a?”. Hắc y vẻ vẻ mặt thô bạo nhìn bach y: “Ta có thể giúp ngươi luyện gân cốt!”.

“Thật là! Hắn là Hiên Viên Tử khải, ngươi này ngu ngốc!”. Bạch y buồn cười nhìn hắc y: “Ngươi đã quên gia chủ để chúng ta tới làm gì?”.

“Ách”. Hắc y nhất thời sửng sờ ở nơi đó, sau khi mọi người đã đi xa hắn mới hồi phục lại tinh thần: “Như vậy tiểu thư này không có con! Ha ha ta còn có cơ hội ta còn có cơ hội ”.

“Điên rồi!”. Bạch y thở dài lắc đầu, nghĩ đến hắc y ở “Bích Thiên cung” như thế nào cũng là người thông minh tuyệt đỉnh, như thế nào khi nhìn thấy nữ tử này thì lại biến thành ngốc tử chứ? Sức mạnh tình yêu a!

“Ngươi rốt cuộc muốn dẫn chúng ta đi đâu a?”. Long Tại Vũ nhìn bạch y mang theo bọn họ càng ngày càng đi đến chỗ hẻo lánh không khỏi có tâm nghi ngờ, bọn họ sẽ không phải muốn đem bọn hắn đi đến hẻo lánh

rồi mai phục bọn hắn chứ? (t/g: Người này trì độn cũng không phải ngày một ngày hai, mọi người bỏ điệu là được rồi!)

"Tới rồi". Bạch y đi đến chỗ một thạch bích vận nội kình toàn thân, hướng thạch bích đánh tới.

"????". Long Tại Vũ khó tin nhìn bạch y hướng thạch bích dùng sức đánh vài cái, chẳng lẽ hắn dẫn bọn họ đến nơi này để nhìn hắn đánh thạch bích?

"Mở". Sau khi đánh hơn mười cái bạch y nhẹ nhàng thở ra, thạch bích cũng một chút rung động, chậm rãi mở ra một đạo chỗ hổng.

"Này ". Long Tại Vũ ngơ ngác nhìn thạch bích, cơ quan này so với ở 'Hoa Tẫn Cốc' còn phiền toái hơn! Nhưng đồng thời cũng an toàn hơn!

"Vào thôi, gia chủ đã muốn đợi thật lâu!". Lúc này một chanh y (mimi: Chanh y: như màu của quả chanh í) thiếu niên đột nhiên đi ra đứng ở trước mặt bọn họ.

"Chanh y, lần sau không cần dùng phương pháp xuất hiện dọa người như vậy, tim ta không tốt". Bạch y lấy tay đè ngực, đáng thương hề hề nhìn thiếu niên kêu chanh y bình thường này.

"Bạch đại ca là lá gan ngươi quá nhỏ! Hắc y ở nơi nào? Gia chủ muốn ta gọi hắn qua". Chanh y như trước thản nhiên nói chuyện, trên mặt không có biểu tình gì.

"Ở phía sau, tại hắn là một kẻ ngu ngốc, ngươi cẩn thận không cần bị hắn lây bệnh ngốc". Bạch y nghịch ngợm phóng mị nhãn với chanh y.

"A?". Chanh y hơi hơi sửng sốt: "Cái gì ngu ngốc?".

"Ngươi tự xem đi!". Bạch y chỉ vào hắc y đang xum xoe với Tô Liên Tâm: "Sau khi nhìn thấy vị tiểu thư này hắn liền như vậy!".

Chanh y theo bản năng nhìn về phía Tô Liên Tâm, sau khi hắn liếc mắt một cái cũng không có rời đi thân thể nàng.

"Không phải chứ? Lại thêm một tên ngốc!". Bạch y nhìn qua có chút vui sướng khi người gặp họa: "Oa ha ha thật tốt quá, Có chuyện hay để xem rồi!".

Bọn người Long Tại Vũ hai mặt nhìn nhau nghĩ chẳng lẽ này gọi là bình thường sao? Xem ra so với hai tên kia càng điên hơn đi!

102. Chương 101

"Khụ. Trở lại chuyện chính, hiện tại chúng ta đi gặp gia chủ đi". bạch y cảm giác được ánh mắt quái dị của bọn họ, vội vàng ho một tiếng, mang theo bọn họ đi về phía trước, đem hai nam nhân mê gái kia bỏ lại sau.

"Rốt cuộc làm gì a?". Long Tại Vũ thực buồn bực nằm trong lòng ngực Hiên Viên Thiên Hành, bọn họ cứ như vậy mạc danh kỳ diệu đi theo người ta đến đây, nói không chừng đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết! (t/g: đứa nhỏ này mới nghĩ đến đây!)

"Tới rồi sẽ biết!". Hiên Viên Thiên Hành cười cười lên tiếng: "Khải nhi sợ hãi?

"Thúi lắm, lão tử khi nào thì sợ hãi qua?". Long Tại Vũ có ý khinh thường nhìn Hiên Viên Thiên Hành: "Ngươi gặp qua sao?".

Hiên Viên Thiên Hành chớp mắt, đem miệng dán tại bên tai Long Tại Vũ nói mấy câu, kết quả mặt Long Tại Vũ lập tức liền một trận xanh một trận hồng, hơn nửa ngày mới nghẹn ra một câu: "Ngươi thật sự là hạ lưu!".

"Hảo thương tâm a". Hiên Viên Thiên Hành cười hì hì nhìn Long Tại Vũ thần tình quẫn bách.

"Tới rồi". Bạch y đem bọn họ dẫn đến một cái sân, có chút khẩn trương mở miệng: "Đợi lát nữa đi vào ngàn vạn lần không được nói hắn giống nữ nhân! Nhất định nhớ kỹ a!".

"A?". bọn họ có chút mờ mịt nhìn bạch y, trong khoảng thời gian ngắn không hiểu được hắn có ý gì.

"Bạch y, các ngươi ở bên ngoài làm gì?". Đạo thanh âm từ bên trong truyền ra, bạch y sắc mặt nháy mắt trắng bệch, vội vàng mở miệng: "Không có gì, ta mang bọn họ đến!".

"Vào đi". Người khác nghe thanh âm kia có lẽ không có gì biến hóa, nhưng bạch y vẫn nghe ra trong đó có một chút khẩn trương cùng kích động.

"Ai a?". Long Tại Vũ từ trong lòng ngực Hiên Viên Thiên Hành nhảy xuống, cùng bạch y đi vào.

"Đến, đến chỗ của ta". Người ngồi ở trên ghế hướng Long Tại Vũ vẫy tay, ý muốn hắn đi qua.

"Ngươi ". Khoảnh khắc Long Tại Vũ ngẩng đầu để xác định người ở nơi nào, một hồi lâu, mới quát to một tiếng bổ nhào vào trong lòng ngực người nọ: "Mẫu thân ".

Bạch y lập tức nhắm mắt lại, "Mạnh quý phi" ngồi trên khóe miệng dùng sức run rẩy vài cái: "Ta là nam".

"Di? Là nam?". Long Tại Vũ ngẩng đầu còn thật sự hỏi "Mạnh quý phi" một hồi lâu mới bừng tỉnh đại ngộ mở miệng: "Ta đã biết, nguyên lai mẫu thân là người lưỡng tính a!".

Tất cả mọi người thần tình hắc tuyến nhìn Long Tại Vũ. Người lưỡng tính? Nhọc hắn nghĩ ra được, chẳng lẽ hắn cũng chưa nhìn ra nam tử bên cạnh bị hắn gọi "mẫu thân" đã muốn bùng nổ rồi sao?

"Ta là nam". "Mạnh quý phi" nổi giận gầm lên một tiếng thân thủ đẩy Long Tại Vũ ra một bên.

"Mẫu thân, ngươi không cần ta sao?". Long Tại Vũ bị ngã trên mặt đất rưng rưng nước mắt nhìn "Mạnh quý phi" đang tức giận.

"Bảo bối ngoan, hắn không cần thì phụ thân cần. Ngoan a!". Hiên Viên Thiên Hành nhân cơ hội đem Long Tại Vũ ôm lấy, vỗ vai an ủi, thuận tiện cho "Mạnh quý phi" một ánh mắt cảnh cáo.

"Ô ô mẫu thân ". Long Tại Vũ đáng thương hề hề nhìn "Mạnh quý phi": "Ngươi vì cái gì không cần ta?".

"Phải kêu cậu". "Mạnh quý phi" Cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi nói ra mấy câu nói đó.

"Cậu?". Long Tại Vũ mờ mịt nhìn thiên hạ đang ngồi đó: "Nhưng là mẫu thân không huynh huynh đệ a! Mẫu thân ngươi nhất định là đang nói giỡn với ta đi? Ta biết năm đó là ta không có bảo vệ tốt ngươi, nhưng là không cần sinh khí, về sau ta nhất định sẽ hảo hảo bảo vệ ngươi. Thật sự. Ta thề!".

"Ta ta ". "Mạnh quý phi" cả người run rẩy đứng lên một cước hướng Long Tại Vũ trong lòng ngực Hiên Viên Thiên Hành đá tới: "Ngươi làm ta tức chết, khi nào nhận rõ ta là nam nhân kiêm cậu ngươi thì mới trở về".

"Ngươi ngươi thật sự không phải mẫu thân?". Long Tại Vũ chút chút ngạc nhiên nhìn người trước mắt cùng Mạnh quý phi giống nhau như đúc: "Ngươi như thế nào lại giống mẫu thân ta như đúc?".

"Chúng ta là song bào thai, song bào thai". Mãnh liệt có chút phát điên rống giận: "Tỷ tỷ thông minh như vậy tại sao có thể sinh ra ngu ngốc như ngươi?".

"Cái kia gien biến dị ha ha. Long Tại Vũ cười gượng một tiếng: "Vậy cậu a, ngươi rốt cuộc tìm chúng ta tới làm gì?".

"Trở về tiếp nhận ngôi vị hoàng đế của Hiên Viên đế quốc". Mãnh liệt hít sâu mấy hơi thở bình tĩnh trở lại: "Nó hiện tại là của ngươi!".

"A?". Long Tại Vũ không biết làm sao nhìn Hiên Viên Thiên Hành nháy mắt một cái: "Của ta là có ý gì?".

"Ý của gia chủ là nói ngươi hiện tại là hoàng đế của Hiên Viên đế quốc!". Bạch y hảo tâm giải thích.

""Cái kia cậu a, ngươi có thể đem chân tướng nói cho ta biết hay không a?". Long Tại Vũ không có thói quen nhìn mặt của mẫu thân mà kêu cậu.

"Để bạch y giải thích cho ngươi đi, bạch y hiện tại ngươi dẫn bọn hắn đi nghỉ ngơi một chút, ngày mai chúng ta khởi hành quay về Hiên Viên đế quốc". Mãnh liệt phân phó xong liền xoay người ly khai. Lưu lại mấy người hai mặt nhìn nhau, đây là cái tình huống gì? Long Tại Vũ liền như vậy mạc danh kỳ diệu bị người bắt ngồi lên ngôi vị hoàng đế, bọn họ thậm chí ngay cả sao lại thế này cũng không biết!

"Đi theo ta, ta giải thích cho các ngươi". Bạch y âm thầm cảm thán mình mệnh khổ, vì cái gì mỗi lần chuyện cần phí nước miếng đều là mình làm?

Bạch y đem bọn họ đưa vào phòng, phân phó thị nữ dâng hương trà sau mới mở miệng: "Nơi này là 'Bích Thiên cung' ".

"Bích Thiên cung?". Bọn họ đồng thời sửng sốt, "Bích Thiên cung" này chỉ cần là người trong giang hồ thì đều biết đến, tương truyền nơi này có được rất nhiều bảo tàng cùng võ công bí tịch bên trong đều là nhân nhân yểu điệu, thậm chí cả thiên hạ đều biết đến "Bích Thiên cung", nhưng chân chính cũng chưa ai thấy qua "Bích Thiên cung", trên giang hồ cũng không thấy người của "Bích Thiên cung" hành tẩu, cho nên người ta cho rằng "Bích Thiên cung" này chỉ là hư ảo, một truyền thuyết tràn ngập mộng ảo thần bí, nhưng hiện tại lại chính xác xuất hiện ở trước mặt bọn họ, mà người gọi là gia chủ ở đây lại là cậu của Long Tại Vũ, thật làm cho người ta kinh ngạc a!

"Nhìn ta làm gì?". Long Tại Vũ nhìn mấy người ánh mắt dừng lại ở trên người mình thì trở mình trợn trắng mắt: "Ta cũng không biết có người cậu này tồn tại".

"Được rồi, Bạch y ngươi nói tiếp đi". Vô cực đạo trưởng phát huy đầy đủ "uy nghiêm" của trưởng giả mà thúc giục bạch y tiếp tục nói.

"Kỳ thật cũng không có việc gì lớn a, chính là gia chủ từ nhỏ bị tiền nhiệm gia chủ, cũng chính là mẫu thân hắn mang về nơi này, sau đó không có rời khỏi đây, đây cũng là lý do vì sao các ngươi không biết Mạnh Dao có một song bào thai đệ đệ". Bạch y cười tủm tỉm nhìn Long Tại Vũ: "Nhìn thấy gia chủ thực giật mình đi? Năm đó chúng ta chính là thường xuyên khi dễ khi hắn còn nhỏ a!".

"Trọng điểm!". bọn họ đồng thời rống giận, bạch y này đúng là có tiềm chất làm người thuyết thư. Nói đến điểm mấu chốt liền dừng lại!

"Thật là nóng vội a!". Bạch y trở mình trợn trắng mắt: "Để cho người ta bảo trì chút thần bí không được sao?".

Ta nhẫn! Bọn họ khóe miệng dùng sức run rẩy vài cái, không ngừng cảnh báo nơi này là địa bàng của người ta, không thể nháo, bằng không bọn họ đã sớm đem Bạch y đáng khinh này giáo huấn một chút!

"Ta nói là được!". Bạch y thưởng thức xong biểu diễn (sắc mặt) miễn phí của bọn họ, mới chậm rãi mở miệng: "Muốn ta nói cũng được thôi, a có chút khát nước„ Hiên Viên Thiên Hành a, ngươi châm cho ta chén nước". Bạch y rất không khách khí hướng Hiên Viên Thiên Hành yêu cầu.

"Ngươi không cần quá đáng!". Hiên Viên Thiên Hành lúc này mặt trầm xuống, chẳng lẽ hắn cư nhiên nghèo túng đến nỗi phải châm trà cho người ta?

"Quên đi ta không uống cũng không sao. Không nói nữa sẽ không khát". Bạch y ngồi im không nhúc nhích, mục đích thực rõ ràng "Ngươi nếu không châm. Lão tử sẽ không nói!".

"Phụ hoàng ". Long Tại Vũ ánh mắt có chút ai oán hướng Hiên Viên Thiên Hành nhìn.

"Có điều kiện!". Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy bộ dáng Long Tại Vũ nhân cơ hội nói điều kiện.

"Điều kiện gì?". Long Tại Vũ nghi hoặc nhìn Hiên Viên Thiên Hành.

Hiên Viên Thiên Hành ở bên tai Long Tại Vũ nói mấy câu, sau đó liền nhìn thấy mặt Long Tại Vũ đỏ như tôm luộc, một hồi lâu mới gật gật đầu.

"Nói rồi phải giữ lời". Hiên Viên Thiên Hành thực rõ ràng cấp bạch y châm nước, còn tự mình bưng lên đặt hắn trước mặt hắn: "Thỉnh uống".

"Tốt lắm, mau mau". Long Tại Vũ có chút không kiên nhẫn mở miệng, vì người kia hắn đều đã hy sinh nhiều như vậy! (t/g: ngươi có hy sinh sao? Bọn yêm (tôi) không thấy được!)

"Hảo, ta nói". Bạch y bất đắc dĩ lắc đầu: "Mấy tháng trước không phải Hiên Viên Thiên Hành cử hành "thiên táng" cho mẫu thân ngươi hay sao? Thời điểm gia chủ mới biết được chuyện tỷ tỷ hắn muốn chết, cho nên mới có chuyện ngày hôm nay!".

"Từ từ, vậy bọn ngươi đuổi giết Hiên Viên Thiên Hành là đủ rồi vì cái gì còn liên lụy ta a?". Long Tại Vũ khó hiểu mở miệng, nếu cậu có ý muốn Long Tại Vũ thay thế Hiên Viên Thiên Hành, vậy vì cái gì ngay cả hắn cũng bị đuổi giết a?

"Ai cho các ngươi một một chỗ!". Bạch y tức giận miệng: "Nếu các ngươi không cùng một chỗ không phải sẽ không có việc gì sao? Lúc chúng chúng ta đã tra ra ngươi ở trong 'Hoa Tẫn cốc', cho nên tính toán đem Hiên Viên Thiên Hành bỏ đi mới đi tiếp ngươi, kết quả lại xảy ra nhiều chuyện như vậy!".

Đoàn người vạn phần không nói gì nhìn bạch y, chẳng lẽ bọn ho gặp nạn này đều là do "Bích Thiên cung" ban cho, ngoại nhân có lời đồn không sai, có được "Bích Thiên cung" chính là có được thiên hạ!

"Ta hiện tại muốn hảo hảo ngủ!". Long Tại Vũ hữu khí vô lực nằm nghiêng trong lòng ngực Hiên Viên Thiên Hành, nói nửa ngày cũng đã hiểu!

Này cũng thật quá đi! Bọn họ vài lần đều suýt chết đều là do "thiên táng" lúc trước Hiên Viên Thiên Hành ban ra! Cái này tốt lắm đi, thiếu chút nữa cũng đã đem mình "táng" luôn!

103. Chương 102

"Hiên Viên Thiên Hành làm sao bây giờ a?". Long Tại Vũ ở trên giường gọi: "Ta không làm hoàng đế! Ta không cần ở Hiên Viên hoàng thành! Ta không cần!".

"Ngươi không vui như vậy sao?". Hiên Viên Thiên Hành đưa lưng về phía Long Tại Vũ mở miệng.

"Không tự do!". Long Tại Vũ trở mình mắt trợn trắng: "Đều tại ngươi. Muốn tìm ta làm cái gì không được lại cố tình làm 'thiên táng'. Hiện tại tốt lắm đi! Tất cả đều là do cái 'thiên táng' kia dẫn tới!".

"Hiện tại nói cái gì cũng đã muộn! Ngẫm lại nên đối phó với cậu ngươi ra sao thì hơn!". Hiên Viên Thiên Hành tức giận mở miệng: "Ai biết ngươi còn có một người cậu a!".

"Ta cũng không biết a". Long Tại Vũ nhỏ giọng nói thầm: "Ai biết hắn từ nơi nào nhảy ra a".

"Ai". Hiên Viên Thiên Hành thở dài đem Long Tại Vũ ôm lấy: "Phụ thân ban ra lệnh không tốt hay sao?".

"Mệt ngươi nghĩ vậy. Ngươi trước kia cũng không tự xưng phụ thân". Long Tại Vũ lén nhìn Hiên Viên Thiên Hành: "Gần đây ngươi chịu kích thích gì sao? Cư nhiên bắt đầu tự xưng phụ thân?".

"Bởi vì lúc trước khi nhìn thấy ngươi, ngươi cũng đã mười lăm tuổi, hiện tại thật vất vả ngươi nhỏ đi ta đương nhiên phải làm tẫn trách nhiệm của phụ thân một cách hảo hảo a!".

"Ngươi muốn làm tốt trách nhiệm của một người phụ thân vậy thì bàn tay của ngươi đừng tiến vào trong quần áo ta!". Long Tại Vũ giận gầm một tiếng từ trên giường nhảy dựng lên.

"Không cần như vậy!". Hiên Viên Thiên Hành dễ dàng đem thần thể Long Tại Vũ bắt lấy: "Ta sẽ không làm gì nga! Thật sự! Ngươi xem ngươi hiện tại nhỏ vậy vậy, cho dù ta nghĩ thế nào thì thân thể của ngươi cũng không cho phép a!"

"Ngươi nếu biết thì không cần sờ loạn". Long Tại Vũ hổn hển kéo kéo bàn tay to có chút thô ráp của Hiên Viên Thiên Hành, tên hỗn đản này nói một đằng lại làm một nẻo!".

"Hiện tại là tán tỉnh". Hiên Viên Thiên Hành ỷ vào ưu thế của thân thể đem Long Tại Vũ đặt trên trên giường giở trò.

"Chết tiệt!". Long Tại Vũ hít sâu một hơi, lên tiếng rống to: "Người tới a bắt sắc lang a ".

“Làm sao? Làm sao?”. Bạch y là người thứ nhất vọt vào, sau đó là Thanh Trúc, Vô cực đạo trưởng, Tô Liên Tâm còn có hai “người hầu’ của nàng đều tiến vào!

“”. Hiên Viên Thiên Hành thần tình hắc tuyến nhìn những người này, ngực kịch liệt phập phồng, sau đó phẫn đích rống tiếng: tiếng: “Đều cút ra cho ta”.

“Không cần, người ta phải cùng Liên Tâm cùng nhau ngủ!”. Long Tại Vũ điềm đạm đáng yêu nhìn Tô Liên Tâm: “Liên Tâm, ngươi nhẫn tâm nhìn người ta bị đại hôi lang ăn luôn sao?”.

“Hảo!”. Tô Liên Tâm hưng phấn muốn ôm Long Tại Vũ, nhưng mới vừa đi vài bước đã bị người giữ chặt, nhưng lại là hai người!

“Liên Tâm, ngươi không thể cùng hắn ngủ!”. Hắc y giữ chặt một chút góc áo của Tô Liên Tâm, hai mắt rưng rưng nhìn nàng: “Chúng ta còn chưa có bái đường!”.

“Cái gì với ngươi bái đường a? Liên Tâm hẳn là của ta!”. Chanh y đem hắc y đẩy qua một bên: “Liên Tâm đừng nghe hắn nói bậy!”.

“Theo ta cùng nhau đi!”. Thanh Trúc ôn hòa mở miệng: “Thế nào? Chúng ta cùng nhau ngủ!”.

“Không được!”. Lần này Vô cực đạo trưởng cùng Hiên Viên Thiên Hành hết thảy đều phản đối!

“Bạch y, ta muốn tìm cậu!”. Long Tại Vũ nhân cơ hội trốn xuống giường chạy đến trước mặt bạch y.

“Hảo!”. Bạch y cao hứng lôi kéo tay Long Tại Vũ rời đi.

“Ách. Đi rồi?”. Hiên Viên Thiên Hành nhìn bạch y đem Long Tại Vũ lĩnh đi mới phản ứng lại, vội vàng đuổi theo.

“Thật có lỗi Hiên Viên đế, ngươi không được đi ra ngoài!”. Hiên Viên Thiên Hành còn chưa ra khỏi cửa đã bị người ngăn lại.

“Chúng ta đây đi thôi!”. Thanh Trúc nháy mắt với Vô cực đạo trưởng.

“Thật có lỗi. Các ngươi cũng không thể đi ra ngoài!”. Người nọ vừa mới nói xong, sân bọn họ đứng đã bị người bao vây quanh.

“Các ngươi đây là có ý gì?”. Hiên Viên Thiên Hành tinh nhãn nguy hiểm mị lên. Chẳng lẽ bọn họ muốn đem mình tách khỏi Khải nhi sao?

“Đây là ý của gia chủ!”. Chanh y mỉm cười ở bên cạnh bàn ngồi xuống: “Các ngươi không nên gấp gáp, gia chủ sẽ không làm gì với tiểu chủ tử, các ngươi không nên gấp gáp! Hiện tại các ngươi cũng không đi ra nơi này được! Các ngươi nghĩ ‘Bích Thiên cung’ này hảo như vậy sao? Nói thật cho các ngươi biết, ‘Bích Thiên cung’ có tổng cộng một trăm lẻ tám trận pháp, nếu các ngươi xông loạn ra, chúng ta cũng không thể cam đoan sẽ không xảy ra vấn đề gì!”.

“Ngươi uy hiếp ta?”. Hiên Viên Thiên Hành lắc mình đến bên người chanh y tay đã muốn khấp ở trên cổ hắn.

“Là lời khuyên!”. Chanh y không chút để ý đến cổ, không chút nào lùi bước nhìn thẳng Hiên Viên Thiên Hành.

“Ngươi ”. Tay Hiên Viên Thiên Hành bắt đầu dùng sức: “Mang ta đi gặp Mạnh Liệt”.

“Không có khả năng!”. Mặt Chanh y đã muốn đỏ lên nhưng vẫn là không có ý lùi bước.

“Được rồi!”. Thanh Trúc chế trụ tay Hiên Viên Thiên Hành: “Hiện tại cho dù ngươi giết hắn, hắn cũng sẽ không mang chúng ta đi!”.

“Vậy làm sao bây giờ? Không thể cứ để như vậy chứ?”. Hiên Viên Thiên Hành hoàn toàn mất đi bình tĩnh. Hắn sợ, sợ Khải nhi sẽ rời đi hắn! Sợ hắn về sau sẽ không còn được gặp lại Khải nhi! Thật sự rất sợ! Nếu hắn có thể khống chế được năng lực của hắn một sẽ không sợ Khải nhi rời đi

Hiên Viên Thiên Hành buông cổ chanh y ra, cả người giống như là choáng váng ngồi xuống, hắn không muốn cho Khải nhi rời đi! Hắn không thể liền như vậy rời đi Khải nhi! Một khi Khải nhi đi rồi có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không trở về! Đúng! Hắn nhất định sẽ không trở về! Đến lúc đó còn có gì nữa chứ?

"Gia chủ, tiểu chủ tử tới rồi!". Bạch y đem Long Tại Vũ đưa đến của phòng cung kính loan hạ thắt lưng nói, không có một chút bộ dáng lưu manh của vừa rồi.

"Vào đi". Thanh âm của Mạnh Liệt so với ban ngày nhìn thấy Long Tại Vũ thì ôn hòa rất nhiều.

"Ta đi rồi. Ngươi tự mình đi vào". Bạch y giúp Long Tại Vũ đẩy cửa ra.

"Hảo". Long Tại Vũ bước nhanh đến bên giường: "Cậu".

"Đi lên cùng cậu ngủ!". Mạnh Liệt vỗ vỗ chỗ bên cạnh giường: "Mới trước đây cậu còn thường xuyên cùng mẫu thân ngươi ngủ chung! Chỉ là chúng ta đều đã hai mươi lăm năm không gặp! Về sau cũng không gặp lại nàng!".

"Cậu ". Long Tại Vũ xốc góc chăn chui vào, ôm lấy thắt lưng Mạnh Liệt: "Có thể để ta ôm như vậy một chút không? Một chút thôi cũng được!".

"Hảo!". Mạnh Liệt sủng ái nhẹ ôm Long Tại Vũ, đây là đứa nhỏ của tỷ tỷ cùng nam nhân kia a! Đều đã lớn như vậy a di không không đúng a

"Tiểu bảo bối, ngươi nhiêu tuổi?". Mạnh Liệt khó hiểu nhìn Long Tại Vũ: "Tỷ qua đời đã mười lăm năm, ngươi như thế nào mới lớn như vậy?".

"Ta mười lăm tuổi a! Thân thể này là trong lúc vô tình biến thành cái dạng này!". Long Tại Vũ nhụt chí mở miệng: "Đều là ta không tốt, bởi vì một ít nguyên nhân nên dùng cấm chú kết quả liền biến thành cái dạng này!".

"Như vậy a. Vậy có thể khôi phục hay không?". Mạnh Liệt lo lắng mở miệng: "Có biện pháp khôi phục không?'.

"Ta không biết! Nhưng hiện tại tốt lắm a!". Long Tại Vũ hướng trong lòng ngực Mạnh Liệt cọ cọ: "Cậu không thích ta như vậy sao?".

"Thích thì thích nhưng ngươi như vậy mặc long bào rất không khí thế a!". Mạnh Liệt đem Long Tại Vũ ôm chặt một chút, nhiên nhiên mềm mại rất là hảo ngoạn! Về sau hắn nhất định cũng phải tìm một đứa nhỏ như vậy để ngoạn! (t/g: người này luyến đồng!!!).

"Cậu. Ta không cần làm hoàng đế!". Long Tại Vũ làm nũng mở miệng: "Làm hoàng đế không hảo ngoạn! Ta không cần!".

"Không được!". Mạnh Liệt cường ngạnh mở miệng: "Hiên Viên Thiên Hành chết tiệt kia không đối tốt với mẫu thân ngươi, chúng ta sẽ lấy giang sơn của hắn!".

"Na na cậu có con không?". Long Tại Vũ nghĩ nếu hắn muốn làm hoàng đế thì để cho con hắn làm đi!

"Cậu thích nam nhân!". Mạnh Liệt đem hai gò má Long Tại Vũ kéo ra: "Không cần nghĩ cái khác!".

"Nhưng nhưng ta thật sự không cần làm hoàng đế! Vậy cậu làm đi!". Long Tại Vũ lấy lòng nhìn Mạnh Liệt: "Làm hoàng đế sẽ có rất nhiều mĩ nam đó!".

"Ta có người thích!". Mạnh Liệt nói tới đây mặt lập tức đen xuống: "Nhưng là cái tên kia cư nhiên dám trốn ta!".

"Trốn khi nào?". Long Tại Vũ rất hảo tâm hỏi. Không cần như hắn nghĩ chứ?

"Nửa năm trước". Mạnh Liệt mặt đen lợi hại hơn.

"Đúng lúc! Cái kia cậu a ngươi ngươi sẽ không là bởi vì sự kiện này giận chó đánh mèo Hiên Viên Thiên Hành đi?". Hy vọng không phải như hắn đã nghĩ! Bằng không bọn họ liều mạng như vậy chính là bởi vì người nào đó đang ghen

“Đương nhiên đương nhiên không phải a ngươi đem cậu thành dạng người gì?”. Ánh mắt Mạnh Liệt lóe lên tránh đi ánh mắt thăm dò của Long Tại Vũ.

“Thật sự?”. Long Tại Vũ cố ý hỏi: “Cậu ngươi luống cuống! Mẫu thân nói tiểu hài tử nói dối là tiểu hài tử xấu! Mẫu thân sẽ không thích đâu!”.

“Ta được rồi. Có một nửa là do nguyên nhân đó!”. Mạnh Liệt buồn bực mở miệng: “Đoạn thời gian kia ta vì không tìm thấy hắn mà tức giận, vừa lúc biết được Hiên Viên hoàng đế đang làm cái gì ‘thiên táng’. Sau lại nghe ngóng mới biết được là có chuyện như vậy, sau đó ta nghĩ nếu hắn thực xin lỗi tỷ tỷ ta thì nên đem ngôi vị hoàng đế của hắn cho ngươi mới đúng! Chính là như vậy a! Không có việc gì lớn a!”.

“”. Này còn gọi là không việc gì lớn? Long Tại Vũ không nói gì nhìn Mạnh Liệt, đem nơi này khiến cho hỏng bét còn nói là không có việc gì lơn? Thật sự là

104. Chương 103

Long Tại Vũ có chút đau đầu đỡ đầu: “Cậu, không cần đem trách nhiệm của ngươi đổ lên trên đầu của ta!”.

“Ngươi không muốn làm hoàng đế sao? Ngẫm lại bộ dáng ngươi đứng ở chỗ cao được mọi người sùng bái, thực uy phong có phải hay không?”. Mạnh Liệt bắt đầu dụ dỗ.

“Không có cảm giác gì! Hiên Viên Thiên Hành trước kia cũng uy phong vậy, nhưng hiện tại thì sao? Còn không phải bị người đuổi giết nơi nơi trốn!”. Long Tại Vũ thở dài, thật sự là không nghĩ tới a, bọn họ vất vả như vậy bị người đuổi giết chính là bởi vì người nào đó khó chịu! Thật sự là con mẹ nó thiên hạ đại loạn!

“Này ngươi nói làm sao bây giờ?”. Mạnh Liệt trở mình mắt trợn trắng: “Hiện tại ngươi xem rồi quyết định đi!”.

“Cậu. Chuyện này hẳn là chuyện của ngươi đi!”. Long Tại Vũ vô lực mở miệng: “Phải làm như thế nào cũng là chuyện của ngươi đi! Không cần liên lụy đến ta!”.

“Từ từ. Từ khi ngươi bắt đầu bị đuổi giết ngươi còn nghĩ không liên lụy? Thật là chê cười! Còn có a! Hiên Viên Thiên Hành kia như thế nào đều là cha ngươi đi”. Mạnh Liệt tựa tiếu phi tiếu nhìn Long Tại Vũ: “Ta xem a, ngươi vẫn là đáp ứng thì tốt hơn. Nếu không ngươi đem chuyện này nghĩ biện pháp khác. Nếu không ngày mai ta đem ngươi đi hoàng thành kế thừa ngôi vị hoàng đế! Chọn cái nào?”.

“Cậu ”. Long Tại Vũ trực tiếp ngồi phịch ở trên giường: “Ngươi không thể như vậy đi? Ngươi đây là khi dễ tiểu hài tử phải không”.

“Ta liền khi dễ ngươi làm sao?”. Mạnh Liệt một bộ ngươi có thể làm gì được ta.

“Ta ta” Long Tại Vũ tinh nhãn chuyển một vòng sau đột nhiên lên tiếng khóc lớn: “Oa ta không phải là tiểu hài tử! Ngươi khi dễ ta! Nếu để mẫu thân biết ngươi khi dễ ta nhất định sẽ đau lòng. Ngươi lớn ăn hiếp nhỏ. Xấu hổ xấu hổ xấu hổ ”.

“Khóc cũng vô dụng”. Mạnh Liệt căn bản là không trúng chiêu này: “Hai chọn một. Không thương lượng”.

“Vậy ta tìm Hiên Viên Thiên Hành”. Cùng với ông cậu không chịu trách nhiệm khóc nháo, không bằng đi tìm Hiên Viên Thiên Hành ngẫm lại biện pháp mới hảo!

“Cút đi!”. Mạnh Liệt trực tiếp đem Long Tại Vũ đá ra cửa phòng: “Bạch y đưa hắn trở về!”.

“Ngươi tên hỗn đản này ”. Long Tại Vũ bị Mạnh Liệt đá ra phòng, kết quả bạch y không có tiếp được, cho nên mông hắn cùng mặt đất tiếp xúc thân mật!

“Thế nào?”. Bạch y cẩn thận lấy tay trạc trạc hai má Long Tại Vũ: “Không chết đi?”.

“Ngươi mới chết!”. Long Tại Vũ động động mông, kết quả phát hiện đau lợi hại: “bạch y, ôm ta về đi!”.

“Hảo!”. Bạch y nhịn cười đem Long Tại Vũ ôm lấy hướng phòng Hiên Viên Thiên Hành đi đến.

“Còn không trở về còn không trở về ”. Hiên Viên Thiên Hành tại trong phòng vẫn quanh quanh, trên trán đã muốn có một tầng mồ hôi.

“Ai nha, ngươi không cần đi vòng quanh như vậy được không?”. Vô cực đạo trưởng giữ chặt Hiên Viên Thiên Hành: “Tên kia là cậu hắn, sẽ không làm gì Tại Vũ đâu!”.

“Vậy như thế nào còn không đem hắn trở về?”. Hiên Viên Thiên Hành tại bên tai Vô cực đạo trưởng hét lớn một tiếng.

“Nhịn xuống! Nói không chừng sẽ lập tức trở lại!”. Vô cực đạo trưởng vội vàng lui về phía sau vài bước dùng sức đào đào cái lổ tai, thiếu chút nữa đã đem cái lổ tai hắn chấn điếc!

“Như thế nào ”.

“Hiên Viên Thiên Hành ô ô ”. Long Tại Vũ còn không có vào phòng chợt nghe tiếng hô, nhất thời cảm giác ủy khuất liền trực tiếp khóc ra.

“Bảo bối ”. Hiên Viên Thiên Hành vừa thấy Long Tại Vũ bị bạch y bế trở về vội vàng tiếp lấy hắn: “Ngươi làm sao vậy? Ai khi dễ ngươi?”.

“Mông ta đau quá a!”. Long Tại Vũ đem lệ lau trên người Hiên Viên Thiên Hành.

“Mông đau?”. Hiên Viên Thiên Hành ngơ ngác lập lại lời nói của Long Tại Vũ.

“Đúng vậy! Đau quá a!”. Long Tại Vũ ôm cổ Hiên Viên Thiên Hành: “Ô ô cậu khi dễ ta!”.

“Ta muốn giết hắn ”. Hiên Viên Thiên Hành tinh nhãn đỏ bừng ôm Long Tại Vũ hướng ra bên ngoài.

“Không cần đi? Chỉ đau mà thôi”. Long Tại Vũ gắt gao ôm cổ Hiên Viên Thiên Hành.

“Hắn cư nhiên hắn cư nhiên ngay cả ngươi như thế này mà cũng không buông tha ”. Hiên Viên Thiên Hành đau lòng nhẹ nhàng xoa mông Long Tại Vũ.

“Đúng vậy! Còn dùng sức như vậy!”. Long Tại Vũ nhân cơ hội cáo trạng: “Cậu thật sự rất xấu!”.

“Có trò hay để xem!”. Bạch y cười hi hi ngồi xuống: “Hai người kia căn bản không phải đang nói chung một việc!”.

“Có ý gì? Gia chủ không có làm cái đó, vậy tiểu quỷ kia bị cái gì a?”. Hắc y nghi ngờ nhìn Long Tại Vũ mông: “Nếu không có thì hắn đau cái gì a?”.

“Mông của hắn là bị gia chủ đá ra khỏi phòng!”.

“Ta xem xem”. Hiên Viên Thiên Hành đặt Long Tại Vũ ở trên giường, thoát quần áo hắn xuống.

“Ngươi làm gì?”. Long Tại Vũ giữ chặt tay Hiên Viên Thiên Hành trừng mắt nhìn hắn: “Ngươi ăn đậu hủ lão tử!”.

“Hắn đều làm ta vì cái gì không thể nhìn?”. Hiên Viên Thiên Hành giận dữ gầm lên một tiếng: “Ngươi chán ghét ta như vậy?”.

“Làm cài gì?”. Long Tại Vũ đầu tiên là sửng sốt. Sau đó cũng rống giận lên: “Lão tử là bị hắn đá! Vừa lúc đá trúng mông! Ngươi này cuồng ***! Khi nào thì xảy ra chuyện này! Ngươi cho là ai cũng biến thái giống ngươi a?”.

“A? Bị đá?”. Hiên Viên Thiên Hành sửng sốt: “Không phải bị làm sao?”.

“Ngươi cút cho ta!”. Long Tại Vũ đem gối đầu trực tiếp đạp Hiên Viên Thiên Hành, sau đó thở phì phì ghé vào giường.

“Ta làm sao biết a!”. Hiên Viên Thiên Hành cười gượng một tiếng: “Không cần sinh khí. Hắn tìm ngươi làm cái gì?”.

“Ta không cần làm hoàng đế!”. Lực chú ý của Long Tại Vũ lập tức bị chuyển đi: “Hiên Viên Thiên Hành, ta không cần làm hoàng đế đâu!”.

“Không muốn làm thì không làm! Chúng ta về hoàng thành được không?”. Hiên Viên Thiên Hành sủng ái vỗ vỗ lưng Long Tại Vũ: “Sau khi chúng ta trở về, ta đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hoàng huynh của ngươi, sau đó chúng ta liền chu du các quốc gia, từ nay về sau tiêu diêu tự tại ngươi nói được không?”.

“Ai muốn cùng với ngươi a!”. Long Tại Vũ nhỏ giọng nói thầm một tiếng, sau đó cao hứng nhìn Hiên Viên Thiên Hành: “Chỉ cần ngươi không bị người đuổi giết ta sẽ nguyện ý!”.

“Ngươi a”. Hiên Viên Thiên Hành ôm Long Tại Vũ nằm ở trên giường: “Ta sẽ bảo hộ cho ngươi một cách tốt nhất. Về sau sẽ không cho ngươi bị thương!”.

“Ân”. Long Tại Vũ ở trong lòng ngực Hiên Viên Thiên Hành tìm vị trí thoải mái nằm hảo: “Là ngươi nói đó nha”.

“Xem ra chúng ta là dư thừa”. Tô Liên Tâm kéo kéo ống tay áo của Vô cực đạo trưởng cùng Thanh Trúc: “Chúng ta trở về đi! Bằng không liền quấy thời gian hạnh phúc của bọn họ”.

“Liên Tâm ”. Long Tại Vũ lúc này mới nghĩ đến trong phòng còn có nhiều người như vậy trong phòng bọn họ.

“Đi thôi”. Bạch y cũng đi ra ngoài, ai cũng chưa phát hiện ở trong mắt Thanh Trúc toàn oán độc hận ý. Hắn có thể thích Hiên Viên Thiên Hành thì vì cái gì không thể thích ta? Nếu thật sự không chiếm được ngươi ta sẽ phá hủy ngươi!

“Hiên Viên Thiên Hành, ngươi nói nếu ta vẫn như vậy thì làm gì bây giờ?”. Long Tại Vũ lo lắng mở miệng: “Ta cũng không biết đây là cái chú ngữ gì, nếu không khôi phục được thì ta sẽ mãi như vậy ”.

“Ngươi không biết?”. Hiên Viên Thiên Hành hét lên quái dị: “Ngươi không biết còn dám dùng?”.

“Cái kia lúc ấy Thanh Trúc ở nơi đó ta ta chỉ là muốn tránh tránh mà thôi ”. Long Tại Vũ có chút mất tự nhiên mở miệng: “Này có thể trách ai?”.

“Cái chú ngữ kia là ai chỉ ngươi?”. Hiên Viên Thiên Hành hiện tại phát hiện mình đi thích một tên ngu ngốc! (t/g: đại thúc, nguyên lai ngươi giờ mới phát hiện hắn ngu ngốc a?)

“Cha ta”. Long Tại Vũ nhụt chí nằm ở trong lòng ngực Hiên Viên Thiên Hành.

“Na tìm được hắn rồi nói sau! Như bây giờ cũng không sao. Ta hiện tại biết vì cái gì có nhiều người dưỡng luyến đồng như vậy! Nguyên lai đáng yêu như vậy a!”. Hiên Viên Thiên Hành bỡn cợt xoa bóp hai má Long Tại Vũ.

“Ngươi cút đi cho ta ”. Long Tại Vũ nổi giận gầm lên một tiếng. Ngay sau đó Hiên Viên Thiên Hành bị Long Tại Vũ đạp ra ngoài, cứ như vậy một màn đã từng xảy ra trên người Long Tại Vũ lúc này chuyển sang Hiên Viên Thiên Hành. Chính là năng lực phản ứng của Hiên Viên Thiên Hành rõ ràng so với hắn hảo hoan, ở khoảnh khắc hai chân chấm đất tuy tuy rằng có vẻ có chút chật vật nhưng vẫn mạnh hơn nhiều so với Long Tại Vũ! (mimi: Đoạn này muốn nói đến lúc Vũ nhi bị ông cậu đá)

Hiên Viên Thiên Hành nhìn xem bốn phía cũng may không có người nào, chính là sửa sang lại quần áo có chút hỗn độn trở lại phòng: “Bảo bối, ta sai rồi. Ngươi không cần sinh khí a1 .

“Không có rảnh với ngươi”. Long Tại Vũ nằm trên giường thành hình chữ đại: “Ngươi tự mình đến nhuyễn tháp kia ngủ đi, không cần ngủ trên giường của ta”.

“Đúng rồi. Bảo bối, ngươi có hỏi cậu ngươi Vô ở nơi nào hay không? Sẽ không bị giết đi?”. Hiên Viên Thiên Hành đột nhiên nghĩ đến nếu hoàng cung bị Mạnh Liệt khống chế vậy Vô đi nơi nào? Còn có “Vân bảo” vì cái gì chuyện lớn như vậy xảy ra lại không ai tìm đến hắn?

“Không có a! Ngày mai hỏi lại đi!”. Long Tại Vũ vươn vai: “Hiện tại trước ngủ!”.

“Hảo. Ngoan”. Hiên Viên Thiên Hành chỉnh lại tư thế cho Long Tại Vũ: “Nằm hảo. Nếu không phụ thân ngủ như thế nào a?”.

“Nhuyễn tháp!”. Long Tại Vũ còn muốn quyết đoán, kết quả bị Hiên Viên Thiên Hành kéo vào trong lòng ngực: “Bảo bối, nói cho ta biết ngươi thích ta!”.

“Chậm rãi nghĩ muốn đi!”. Long Tại Vũ trở mình mắt trợn trắng: “Muốn ngủ thì nằm, không ngủ thì cút đi!”.

105. Chương 104

Hiên Viên Thiên Hành cảnh giác mở to mắt, nhìn qua cửa sổ ngoài trời còn tối nhíu mày, là ai sớm như vậy đến quấy rầy giấc ngủ của người khác?

“Ai ở bên ngoài?”. Hiên Viên Thiên Hành thấp giọng hỏi, sợ quấy nhiễu mỹ nhân đang ngủ ở bên người.

“Chủ nhân, là là chúng ta ”. Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Vô.

“Trước từ từ”. Hiên Viên Thiên Hành nhăn lại mi, Vô hấn như thế nào lại ở chỗ này?

“Làm sao bây giờ?”. Vô vẻ mặt cầu xin nhìn tuấn mỹ nam tử cười hì hì bên người: “Chúng ta có thể bị phạt rất nặng hay không?”.

“Không biết!”. Tuấn mỹ nam tử tuy rằng cười nhưng không khó nhìn ra trên mặt khổ cùng.

“Vậy hiện tại làm sao bây giờ?”. Khóe miệng Vô run rẩy vài cái: “Ta cũng không tin ngươi không lo lắng cho lửa giận của chủ nhân?”.

“Không cần việc gì cũng đều hỏi ta, ta cũng là người thôi!”. Tuấn mỹ nam tử cười đến có chút vặn vẹo: “Tính tình của chủ nhân ngươi cũng biết, đến lúc đó chúng ta bị phạt thì phải cùng nhau chịu phạt, ngươi gấp cái gì a?”.

“Đi theo ta”. Hiên Viên Thiên Hành mở cửa ra không nhìn hai người, đi đến chòi nghỉ mát cách đó không xa ngồi xuống.

“Chủ nhân”. Vô cùng tuấn mỹ nam tử song song quỳ gối trước mặt Hiên Viên Thiên Hành: “Thuộc hạ làm việc bất lực làm cho chủ nhân phải chịu khổ, mong chủ nhân thứ tội!”.

“Nói sao lại thế này?”. Hiên Viên Thiên Hành như trước bình tĩnh mở miệng.

“Để ta nói trước đi!”. Tuấn mỹ nam tử nhỏ giọng mở miệng: “Cái kia, ngay tại buổi tối hôm mà bệ hạ đi tìm Thất hoàng tử, có người tìm thuộc hạ, nói muốn thuộc hạ đến ‘Bích Thiên cung’ làm khách, thuộc hạ đang định chống cự, đột nhiên phát hiện thân thể của mình không thể nhúc nhích, cho nên cho nên đã bị người bắt tới nơi này thẳng đến hôm nay mới biết được nguyên lai trong khoảng thời gian này đã xảy ra nhiều chuyện như vậy ”. Thanh âm của tuấn mỹ nam tử càng ngày càng nhỏ cuối cùng ngay cả Hiên Viên Thiên Hành cũng không nghe hấn nói gì!

“Còn Vô?”. Hiên Viên Thiên Hành có chút đăm chiêu nhìn vô: “Ngươi chẳng lẽ cũng giống hấn?”.

“Không phải!”. Vô cẩn thận nhìn xem sắc mặt Hiên Viên Thiên Hành mới mở miệng: “Cái kia gia chủ của ‘Bích Thiên cung’ Mạnh Liệt liên hợp với Tứ hoàng tử Tử Ngọc đem thuộc hạ vây trong cung, sau thuộc hạ lại ra sức chạy ra hoàng cung, ai biết được đây là âm mưu của ‘Bích Thiên cung’, đầu tiên là đem thuộc hạ bắt lấy sau đó lại đối bệ hạ phát động lệnh truy nã ”.

Hiên Viên Thiên Hành sắc mặt rất khó xem, ai nghĩ đến nguyên bản hai cánh tay đối đắc lực của hấn lại không chịu được một kích của ‘Bích Thiên cung’: “Vậy ở Tuy Dương đã xảy ra chuyện gì? Vì cái gì hoàng tử của bọn họ lại xuất hiện ở Thái Âm?”.

“Này thuộc hạ không biết! Từ khi chúng ta bị bọn họ bắt đến liền chưa từng rời đi cái nhà tù kia, là hôm nay bọn họ có người nói cho chúng ta biết nói bệ hạ ở trong này mới mang bọn ta tới nơi này!”. Tuấn mỹ nam tử vẫn như cũ tươi cười thực sáng lạn, chính là khóe mắt vẫn kịch liệt run rẩy.

"Được rồi". Hiên Viên Thiên Hành thở dài: "Quên đi, không có việc gì là tốt rồi. Các ngươi trước tiên ở nơi này chờ, ta đi đánh thức Khải nhi".

Vô cùng tuấn mỹ nam tử hai mặt nhìn nhau, này thật sự là chủ tử của bọn họ? Không phải là người khác giả trang chứ?

Hiên Viên Thiên Hành đi đến bên giường nhìn Long Tại Vũ mơ mơ màng màng ngồi ở trên giường: "Khải nhi tỉnh? Đến, phụ thân hỏi ngươi chuyện này".

"Cái gì?". Long Tại Vũ ôm chăn bông nằm xuống: "Mới sáng sớm mà hỏi cái gì?".

"Lần trước bạch y dùng dược gì để làm chúng ta hôn mê?". Hiên Viên Thiên Hành nhớ rõ lần trước bọn họ nguyên bản ở tại chỗ chờ Thanh Trúc, sau Khải nhi không biết sao lại đột nhiên cho bọn hắn mỗi người một viên thuốc, muốn bọn họ ăn, lúc đó mới thoát khỏi vận mệnh bị hôn mê.

"Cái kia a, cái dược kia tên gọi là 'Mộng đẹp'. Chuyên môn dùng để đối phó với cao thủ như ngươi, loại dược này mang theo một mùi cỏ xanh thơm ngát, thích hợp dùng ở nơi có nhiều cây cỏ, hoàn hảo ta ngửi thấy có điểm không thích hợp, bằng không chúng ta đều đã ngã xuống!". Long Tại Vũ nói xong vừa muốn nhắm mắt lại.

"Không cần ngủ, còn chưa hỏi xong". Hiên Viên Thiên Hành ôm Long Tại Vũ vào ngực: "Nhưng lúc ấy Vân Tử Hằng là ở trong phòng a! Vì cái gì còn có thể làm hắn hôn mê?".

"Ngu ngốc, 'Mộng đẹp' cũng không phải chỉ có thể sử dụng ở nơi có cỏ, chỉ cần hơi không chú ý sẽ bị phóng ngã. Lúc ấy có người quấy nhiễu hắn đi!". Long Tại Vũ trở mình mắt trợn trắng: "Ai ngu ngốc như vậy a?".

"Như vậy a!". Hiên Viên Thiên Hành thở dài: "Ngươi cậu này thật sự là thiên tài a!".

"Có ý gì?". Long Tại Vũ khó hiểu nhìn Hiên Viên Thiên Hành, vì cái gì gọi cậu hắn là thiên tài?

"Hắn cư nhiên liên hợp với Tứ hoàng tử của ta soán vị, sau đó muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ngươi, hắn không phải thiên tài thì cái gì?". Hiên Viên Thiên Hành vô lực mở miệng, hiện tại cảm giác mình tại trong mắt Mạnh Liệt giống như một đứa nhỏ! Thật là là không cam lòng a!

"Thật sự?". Long Tại Vũ hưng phấn mở miệng: "Nói như vậy cậu thật sự rất lợi hại! Ta đây về sau mượn hắn làm chỗ dựa vững chắc là được rồi!".

"". Hiên Viên Thiên Hành thần tình hắc tuyến nhìn vẻ mặt hưng phấn của Long Tại Vũ: "Chẳng lẽ có ta làm chỗ dựa vững chắc của ngươi không được sao?".

"Ngươi không phải bị cậu đả bại sao? Như vậy nếu so sánh lợi hại, ngươi không phải đối thủ của hắn a! Ta đương nhiên muốn tìm người lợi hại làm chỗ dựa vững chắc a!". Long Tại Vũ đương nhiên mở miệng: "Ngươi nếu có thể đấu thắng cậu, về sau liền hoàn toàn nghe lời ngươi!".

"Ngươi kích ta cũng vô dụng, ta không hơn thua!". Hiên Viên Thiên Hành cười nhìn vẻ mặt cười gian của Long Tại Vũ, khi nào thì bảo bối của hắn cư nhiên biến "tà ác" như vậy? Cư nhiên khiêu khích hắn đi tìm Mạnh Liệt đánh nhau! Thật sự là tiểu hài tử phá hư a!

"Thật là không hảo ngoạn a!". Long Tại Vũ nhụt chí bắt lấy một nắm tóc của Hiên Viên Thiên Hành: "Cùng cậu đánh một trận đi! Xem các ngươi ai lợi hại hơn! Ngươi xem a, hắn đem hoàng cung của ngươi làm cho hỏng bét, ngươi không nghĩ giáo huấn hắn một chút sao?".

"Hiện tại không nghĩ, ta hiện tại thầm nghĩ phải như thế nào để ngươi biến trở về bộ dáng trước kia!". Hiên Viên Thiên Hành ôm Long Tại Vũ đánh một cái, đưa hắn đặt ở dưới thân mình.

"Ta một chút cũng không nghĩ muốn!". Long Tại Vũ dùng sức đẩy Hiên Viên Thiên Hành: "Mau đi xuống, thật nặng a!".

"Hắc hắc, ngươi có bản lĩnh thì đẩy ta ra a!". Hiên Viên Thiên Hành càng được một tấc lại muốn tiến thêm một thước hoàn toàn ngăn chặn Hiên Viên Thiên Hành.

"Ngươi tên hỗn đản này ". Long Tại Vũ hiện tại liền cảm giác một ngọn núi đặt ở trên người mình.

“Ai nha nha, ta vừa tới liền nhìn thấy ngươi khi dễ tiểu bảo bối đáng yêu của ta a!”. Thanh âm của Mạnh Liệt từ cửa truyền đến.

“Bọn người ‘Bích Thiên cung’ các ngươi không quy củ như vậy sao? Tiến vào cũng không biết gõ cửa sao?”. Hiên Viên Thiên Hành lạnh lùng nhìn Mạnh Liệt ngoài cửa.

“Nơi này là địa bàn của ta, Hiên Viên Thiên Hành ngươi tốt nhất không cần đối ta khoa tay múa chân”. Mạnh Liệt đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống: “Còn không buông tiểu bảo bối?”.

“Khi nào thì biến thành của ngươi?”. Hiên Viên Thiên Hành ôm Long Tại Vũ: “Hắn là của ta!”.

“Ngươi phát ngốc cái gì đó? Nơi này là nhà ta, ta muốn muốn giết ngươi, ngươi cho là ngươi có cơ hội chạy trốn?”. Mạnh Liệt lơ đễnh nhìn chằm chằm vào chén trà.

“Có hay không ngươi hãy thử xem, ngươi cho rằng bảo bối nhi sẽ để nam nhân của mình chết ở chỗ này sao?”. Hiên Viên Thiên Hành khiêu khích nhìn Mạnh Liệt. (mimi: Anh tự tin thấy sợ luôn)

“Ai biết hắn có thật sự thích ngươi hay không. Nói không chừng bảo bối chính là nhất thời tò mò mà thôi. Ta nói đúng hay không a? Tiểu bảo bối ”. Mạnh Liệt đem đầu sóng gió chuyển hướng Long Tại Vũ.

“Không cần liên lụy ta!”. Long Tại Vũ mặt không chút thay đổi mở miệng: “Nếu các ngươi muốn đánh nhau, ta làm trọng tài cho các ngươi là được!”.

“Thật là vô tình a! Bảo bối, ngươi không đau lòng cậu sao?”. Mạnh Liệt như trước không có động tác gì.

“Hắn cho dù đau lòng cũng là đau lòng ta, sao có thể đến phiên ngươi cái tên ẻo lả a!”. Hiên Viên Thiên Hành cao thấp đánh giá Mạnh Liệt một phen: “Bộ dáng thật giống với tỷ tỷ ngươi a!”.

“Ngươi có bản lĩnh lặp lại lần nữa!”. Mạnh Liệt mãnh đứng lên, vẻ mặt lệ khí nhìn Hiên Viên Thiên Hành, hắn hận nhất người khác nói hắn là nữ nhân hoặc là ẻo lả!

“Thế nào?”. Hiên Viên Thiên Hành buông Long Tại Vũ đứng lên: “Sinh khí? Có bản lĩnh ngươi đánh ta a!”.

“”. ngồi một bên Long Tại Vũ hoàn toàn hết chỗ nói. Hiện tại cảm giác hai người kia thật sự rất giống tiểu hài tử!

“Có bản lĩnh ngươi theo ta đi ra ngoài!”. Mạnh Liệt chỉ ra bên ngoài: “Chúng ta đi ra ngoài đánh!”.

“Hảo! Ta sợ ngươi chắc!”. Hiên Viên Thiên Hành khinh bỉ nhìn Mạnh Liệt liếc mắt một cái: “Nhìn dáng vẻ của ngươi chỉ biết không được tốt lắm!”.

“Bạch y, ngươi lập tức lăn ra đây cho ta ”. Mạnh Liệt nổi giận gầm lên một tiếng, phỏng chừng cả ‘Bích Thiên cung’ đều nghe nhất thanh nhị sở (rõ ràng).

Nguyên bản đang ngủ say bạch y bị dọa đến rớt xuống giường, không rõ mình làm sao đắc tội tổ tông này, vội vàng từ trên giường đứng lên chạy ra ngoài.

“Chuyện gì? Chuyện gì?”. Bạch y vội vàng chạy đến trước mặt Mạnh Liệt: “Làm sao vậy? Mới sáng sớm mà gấp như vậy?”.

“Ngươi đi theo Hiên Viên Thiên Hành đánh thay ta!”. Mạnh Liệt có chút nhụt chí mở miệng: “Phải đánh thắng!”.

“A?”. Không riêng gì bạch y choáng váng, những người khác đều choáng váng! Mới sáng sớm vậy mà đi đánh nhau?

“A cái gì? Nhanh đi!”. Mạnh Liệt đá vào bạch y: “Ta hiện tại ta hiện tại không thể đánh ”.

106. Chương 105

"Vì cái gì không đánh?". Long Tại Vũ tò mò nhìn Mạnh Liệt, lẽ ra hắn là gia chủ của 'Bích Thiên cung' công phu hắn là cao nhất a, vì cái gì nói hiện tại không thể đánh chứ?

"Không cần tiểu quỷ ngươi quan tâm! Bạch y, xử lý hắn! Nếu ngươi thua gia quy hầu hạ". Mạnh Liệt đắc ý nhìn Hiên Viên Thiên Hành: "Ngươi dám không?".

"Vô nghĩa". Hiên Viên Thiên Hành cười nhạt: "Tiểu quỷ như hắn ta còn không để ở trong mắt!".

"Các ngươi các ngươi giống như không hỏi ý kiến của ta a?". Bạch y thật cẩn thận mở miệng: "Ta không thể lựa chọn không đánh sao?".

"Không được. Ngươi nếu không đánh thì đi ra phía sau núi diện bích một năm". Mạnh Liệt hừ lạnh một tiếng: "Ngươi còn có ý kiến?".

"Ta ta ". Bạch y cân nhắc một chút rốt cuộc là đánh có hại hay là không đánh có hại! Nếu đánh thua thì là gia quy hầu hạ, nếu không đánh thì ra sau núi diện bích một năm! Này hình như là đánh tốt hơn một chút a: "Ta ta đánh ". Một khi thua nhiều lắm ở trên giường nằm vài ngày mà thôi, tổng so với ra phía sau núi diện bích một năm vẫn hơn!

"Hảo, ngươi lên". Mạnh Liệt lui về phía sau vài bước: "Hiên Viên Thiên Hành ngươi hãy nghe cho kỹ, nếu ngươi thua thì tiểu bảo bối sẽ ở lại nhà ta! Ngươi cút về Hiên Viên hoàng thành của ngươi!".

"Ngươi đang nói cái gì ngốc đó? Ta sẽ không thua!". Hiên Viên Thiên Hành nhìn bạch y liếc mắt một cái: "Hắn không phải đối thủ của ta".

"". Bạch y khóe miệng run rẩy vài cái, cho dù ở đây mọi người đều biết ngươi cũng không cần phải nói trắng ra vậy đi?

"Bắt đầu. Bạch y, nhớ rõ lời nói của ta a!". Mạnh Liệt lui về phía sau vài bước đến bên người Long Tại Vũ: "Tiểu bảo bối, ngươi nói bọn họ ai sẽ thắng? Ta dùng một ngàn lượng vàng đổ Hiên Viên Thiên Hành thắng. Các ngươi mau chọn đi!".

"Cậu, là người đều nhìn ra Hiên Viên Thiên Hành thắng!". Long Tại Vũ mặt không chút thay đổi mở miệng: "Bạch y là thuộc hạ ngươi ngươi vì cái gì không đổ hắn thắng?".

"Ta cao hứng". Mạnh Liệt liếc mắt trắng Long Tại Vũ một cái: "Ngươi có chịu đổ người khác không?".

"Ngượng ngùng, cậu, ta không muốn". Long Tại Vũ quay đầu đi: "Ngươi nếu nghĩ muốn đổ, đi tìm Vô cực đạo trưởng cái lão tạp mao kia thì hơn! Hắn thích nhất chính là đổ!".

"Thật sự?". Mạnh Liệt nhãn tình sáng lên, xoay người đối thủ hạ hạ mệnh lệnh: "Đi đem đạo trưởng đến đây".

"Hắc hắc lão tạp mao hảo vận khí a". Long Tại Vũ cười gian nhìn Vô cực đạo trưởng bị người lôi từ trong phòng ra.

"Làm làm gì?". Vô cực đạo trưởng mơ mơ màng màng mở to mắt tam giác của hắn, hắn đang ngủ say, bị người lôi từ ổ chăn ra, cơn tức lên não.

"Đạo trưởng, chúng ta đổ một phen thế nào?". Mạnh Liệt hưng phấn lôi kéo vô cực đạo trưởng: "Ta cá là Hiên Viên Thiên Hành thắng, ngươi mau cá đi!".

"Ân?". Vô cực đạo trưởng vừa nghe nhất thời tinh thần tỉnh táo: "Ngươi nghĩ muốn đánh cuộc gì?".

"Hiện tại bọn họ đánh nhau, chúng ta cá xem ai thắng. Chỉ đơn giản như vậy". Mạnh Liệt giả dối cũng không nói là ai đánh với Hiên Viên Thiên Hành, chính là làm cho Vô cực đạo trưởng cá.

"Hiên Viên Thiên Hành. Ta cá một vạn hai hoàng kim!". Vô cực đạo trưởng cơ hồ là phản xạ mở miệng.

"Ngươi không thể đổ người khác sao?". Mạnh Liệt nhụt chí mở miệng. Hắn như thế nào không chọn người khác? Đương nhiên Mạnh Liệt không biết, vô cực đạo trưởng rất là tín nhiệm Hiên Viên Thiên Hành, căn bản là không tin hắn thất bại.

“Thiết”. Mạnh Liệt thất vọng nhìn thấy một cái thân ảnh đánh một trốn thân ảnh trốn đột nhiên lên tiếng rống to: “Bạch y, ngươi nếu đánh thua lão tử đùa chết ngươi!”.

“A ”. Mạnh Liệt vừa dứt lời, bạch y đã bị Hiên Viên Thiên Hành ‘tặng’ đến trước mặt Mạnh Liệt.

“Xong rồi”. Hiên Viên Thiên Hành đắc ý dào dạt nhìn Mạnh Liệt: “Nói chuyện phải giữ lời!”.

“Ta ta hừ ”. Mạnh Liệt hừ lạnh một tiếng rất nhanh tránh ra, một hồi lâu xa xa mới truyền đến một tiếng người rống to: “Bạch y ngươi cút lại đây cho lão tử ”.

Bạch y khóc không ra nước mắt hướng phòng Mạnh Liệt đi đến, hắn đến bây giờ cũng không hiểu được mình làm sai chỗ nào?

Mà ở nơi bọn họ đều không có chú ý, Thanh Trúc yên lặng nhìn chăm chú vào nơi vừa mới phát sinh hết thảy một hồi lâu mới xoay người rời đi, tìm được một nơi bí ẩn thì dừng lại.

“Chủ nhân”. Thanh Trúc mới vừa dừng lại thì có “người” xuất hiện ở phía sau hắn.

“Kế hoạch thay đổi, ngươi đi đến nơi bọn họ có thể đi qua để mai phục, nhớ kỹ chuyện ta phân phó, nếu có một chút sai lầm, đến lúc đó ta chắc chắn sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!”. Thanh âm âm lãnh từ miệng Thanh Trúc truyền ra, hắc y nhân trên mặt đất nhịn không được rùng mình một cái.

“Còn không mau đi!”. Thanh Trúc không hờn giận thúc giục hắc y nhân đang sửng sốt: “Chẳng lẽ ngươi thật sự không muốn sống nữa sao?”.

“Tuân mệnh”. Hắc y nhân cảm giác được quần áo của mình đã muốn ướt đẫm mồ hôi lạnh, vội vàng thi lễ với Thanh Trúc rồi lắc mình biến mất.

“Vũ, ngươi như thế nào có thể nhẫn tâm như vậy? Như thế nào có thể nhẫn tâm như vậy? Ta sẽ không cho ngươi thoát khỏi ta! Ngươi chỉ có thể là của ta! Nếu ta thật sự không chiếm được ngươi ta sẽ phá hủy ngươi! Cùng với người mà ngươi quý trọng!”. Thanh Trúc khóe miệng nổi lên một tia ý cười tàn khốc, nhưng rất nhanh hắn lại khôi phục thành bộ dáng của một Thanh Trúc vô hại, bước nhanh đi ra ngoài.

“Như thế nào vậy?”. Bị Hiên Viên Thiên Hành ôm thân thể Long Tại Vũ đột nhiên cứng đờ.

“Làm sao vậy?”. Hiên Viên Thiên Hành nghi hoặc nhìn sắc mặt Long Tại Vũ có chút ngưng trọng: “Có gì không đúng sao?”.

“Ta vừa cảm cảm giác được hơi thở của ma”. Long Tại Vũ mặt nhăn mày nhíu: “Nhưng rất nhanh biến mất! Có lẽ là ta đa tâm rồi đi!”.

“Ma sao?”. Hiên Viên Thiên Hành có chút đăm chiêu nhìn Thanh Trúc cách đó không xa đi tới, ngươi thật sự chờ không kịp muốn ra tay sao?

“Vô, Tử Hằng”. Hiên Viên Thiên Hành gọi Vân Tử Hằng với Vô đến bên người: “Các ngươi hiện tại quay về hoàng thành chuẩn bị, chúng ta chờ thêm vài ngày sau đó trở về”.

“Nhưng chủ nhân, chúng ta ra không được a”. Vân Tử Hằng khóc ra mặt..

“Ta nghĩ bọn họ có thể đi rồi đi?”. Hiên Viên Thiên Hành ánh mắt chuyển hướng đến trên người hắc y cùng chanh y đang lấy lòng Tô Liên Tâm.

“A? Có thể a! Gia chủ thả bọn họ ra liền chứng minh bọn họ có thể ly khai rồi, chỉ là bọn hắn cũng không có nói muốn rời đi cho nên ta nghĩ đến bọn họ không muốn ra rồi chứ?”. Chanh ngượng ngượng ngùng cười cười.

“”. Cái này khiến cho nhiều người hết chỗ nói. Bọn họ thật sự không rõ ‘Bích Thiên cung’ này rốt cuộc là một đám quái vật gì? Một đám đều là thần kinh ngu ngốc, nhưng năng lực lại mạnh hơn một đám cao thủ bên ngoài! Thật là một đám quái nhân a!

“Các ngươi ở trong này làm gì?”. Thanh Trúc đi đến bên người Hiên Viên Thiên Hành, chào hỏi với Long Tại Vũ: “Tại vũ, ngươi dậy thực sớm a!”.

"Ta là bị bọn họ đánh thức. Bất quá Thanh Trúc thật là, vừa rồi động tĩnh lớn như vậy ngươi cũng không tỉnh, hiện tại trò hay đều tan cuộc ngươi mới đi ra". Long Tại Vũ không có cảnh giác gì trả lời, trò hay vừa rồi với hơi thở của ma thật là giống như một loại ảo giác.

"Trò hay gì?". Thanh Trúc ra vẻ tò mò nhìn bọn họ: "Chẳng lẽ các ngươi thừa dịp ta ngủ mà chơi trò gì?".

"Là như vậy ". Ngay sau đó Long Tại Vũ đem chuyện mới phát sinh nói lại một lần cho Thanh Trúc: " cuối cùng vẫn là Hiên Viên Thiên Hành thắng. Thế nào, khó được lão tạp mao không có choáng váng đầu óc mà đi đổ, bằng không thật sự là thua!".

"Thật là khó có được a!". Thanh Trúc thở dài: "Sư phụ a, hoàn hảo ngươi hôm nay không đi theo Mạnh Liệt đổ bằng không chúng ta cũng không có một ngàn hai hoàng kim để trả cho người ta a!".

"Ta biết đúng mực!". Vô cực đạo trưởng đắc ý mở miệng: "Ta cũng không phải cái gì cũng đều đổ!".

"Đắc ý cái rắm a? Không biết còn tưởng rằng ngươi thắng đó!". Long Tại Vũ nhìn dáng vẻ Vô cực đạo trưởng đắc ý lập tức bắt đầu châm chọc hắn: "Có bản lĩnh ngươi cùng bạch y đánh a!".

"Tiểu quỷ, vậy ngươi để bạch y theo ta đi bắt quỷ! Nếu hắn bắt quỷ hơn ta thì thắng, ta liền phục hắn thế nào?". Vô cực đạo trưởng hoàn toàn không đem lời nói của Long Tại Vũ để ở trong lòng. Đương nhiên nếu hắn thật sự đem lời nói của Long Tại Vũ để ở trong lòng nhất định đã sớm tức chết!

"Ngươi không phải chỉ có như vậy thôi sao?". Long Tại Vũ khinh thường mở miệng: "Nếu ta nói ta có thể thắng ngươi! Tin hay không?".

"Ngươi cho là ngươi có năng lực gì?". Vô cực đạo trưởng cười quái dị khoa tay múa chân trước mặt Long Tại Vũ: "Nếu bản lĩnh của ngươi thật sự tốt như vậy sẽ không nhỏ đi! Ngay cả "dời đi không gian" với "thân thể cấm chú" đều không phân biệt rõ ràng đúng là ngu ngốc!".

"Lão tạp mao ngươi ". Long Tại Vũ phát hỏa, cũng không có tự hỏi vì cái gì Vô cực trưởng trưởng biết cấm chú của Long tộc?

"Ngươi này tiểu quỷ ". Như vậy hai người nhào lên.

"Các ngươi thôi đi!". Hiên Viên Thiên Hành bất đắc dĩ thở dài, đi đến trước mặt Vân Tử Hằng cùng Vô: "Sau khi trở về đem Tứ hoàng tử Tử Ngọc ra, chờ chúng ta trở về rồi xử trí! Đi thôi!".

"Tuân mệnh". Vân Tử Hằng cùng Vô nhìn nhau tùy ý hắc y dùng miếng vải đen che mắt bọn hắn dẫn ra ngoài.

"Hiện tại sẽ chờ hồ ly lộ ra cái đuôi!". Hiên Viên Thiên Hành lầm bầm lầu bầu nhìn Thanh Trúc cách đó không xa, thật muốn xem hắn sẽ cho bọn họ cái dạng "kinh hỉ" gì a! Hy vọng đừng để cho ta thất vọng thì mới tốt!

107. Chương 106

"Cậu, chúng ta phải đi về". Long Tại Vũ ở 'Bích Thiên cung' buồn vài ngày, hiện tại cảm giác mình giống như muốn mốc meo!

"Trở về?". Mạnh Liệt hơi sửng sốt: "Nơi này không tốt sao?".

"Không phải không tốt, là rất buồn". Long Tại Vũ nhàm chán đùa bỡn chủy thủ tinh xảo xanh biếc một phen, là cái ngày hôm qua Mạnh Liệt đưa cho hắn, nói là dấu hiệu của 'Bích Thiên cung'.

"Được rồi, các ngươi đi thôi. Ta bảo hắc y đưa các ngươi đi ra ngoài". Mạnh Liệt thở dài: "Ngươi a, có phải luyến tiếc phồn hoa bên ngoài hay không?".

"Bên ngoài đùa hảo lắm, chờ cậu ra bên ngoài có thể đến 'Hoa Tẫn cốc' tìm ta". Long Tại Vũ hưng phấn mở miệng. Rốt cục có thể đi ra ngoài, hắn đều đã muốn buồn chết.

“Hảo”. Mạnh Liệt mỉm cười: “Hắc y tiến vào”.

“Gia chủ”. Hắc y mặt không chút thay đổi đẩy cửa tiến vào. Hắn không hiểu được, vì cái gì để hắn ở bên người hầu hạ? Chẳng lẽ chanh y không tốt sao? Hiện chanh y đang ở cùng Liên Tâm, vạn nhất hắn đoạt lão bà của mình đi thì làm sao bây giờ?

“Ngươi đem bọn họ tống xuất đi thôi”. Mạnh Liệt khoát tay với hai người: “Đi đi, có thời gian đến nơi này xem ta là tốt rồi”.

“Cậu tái kiến”. Long Tại Vũ nhảy dựng lên ở trên mặt Mạnh Liệt hôn một cái thật vang, khi tới cửa lại đột nhiên quay đầu: “Cậu, bạch y thế nào? Ta vài ngày rồi không thấy hắn!”.

“Hắn?”. Nhắc tới bạch y Mạnh Liệt không khỏi cắn chặt răng nanh: “Tên hỗn đản đó đang ở phía sau diện bích! Đại khái một năm rưỡi mới được ra!”.

“Như vậy a. Cái kia ta đi trước. Cậu tái kiến”. Long Tại Vũ cười gượng một tiếng vội vàng rời đi, hắn không nghĩ tới cậu thật sự phạt bạch y!

“Hiên Viên Thiên Hành Hiên Viên Thiên Hành chúng ta đi thôi”. Long Tại Vũ một đường chạy như điên quay về phòng của hắn cùng Hiên Viên Thiên Hành, hưng phấn lôi kéo Hiên Viên Thiên Hành đi ra ngoài: “Chúng ta sau khi rời khỏi đây ngươi nướng thịt cho ta ăn, ngươi còn nói muốn buông tha cho ngôi vị hoàng đế mang ta đi chu du các nước khác, ngươi có đổi ý không?”.

“Đương nhiên giữ lời a”. Hiên Viên Thiên Hành ôm lấy Long Tại Vũ: “Ngươi là bảo bối ta thật vất vả mới có được ta như thế nào lại lừa ngươi!”.

“Ha hả chúng ta nhanh đi tìm bọn Liên Tâm”. Long Tại Vũ ở trên người Hiên Viên Thiên Hành cọ cọ: “Nhanh lên, ta đều chờ không kịp muốn đi ra ngoài”.

“Không cần tìm chúng ta. Chúng ta đến đây”. Tô Liên Tâm đi theo Vô cực đạo trưởng cùng Thanh Trúc cùng đi tới: “”Vừa rồi Hiên Viên Thiên Hành đã nói ngươi đi tìm cậu ngươi. Ta nghĩ là ngươi muốn ra ngoài đi!”.

“Chẳng lẽ các ngươi không muốn a?”. Long Tại Vũ trở mình trợn trắng mắt: “Ngày hôm qua là ai nói muốn đi?”.

“Được rồi, tiểu quỷ, chúng ta đi thôi. Muốn ở đây trợn mắt sao?”. Vô cực đạo trưởng cũng là vẻ mặt hưng phấn: “Hiên Viên Thiên Hành ngươi không được quên lời hứa với chúng ta a!”.

“Ta là loại người nuốt lời sao?”. Hiên Viên Thiên Hành cười khổ một tiếng, còn không có trở về đã muốn nói “phải trái” với hắn!

“Đi thôi”. Hắc y thở dài mang theo mấy người đi ra ngoài, hắn thật sự không muốn để Liên Tâm ly khai a, ô ô chờ thêm một đoạn thời gian hắn nhất định phải xin gia chủ đi tìm Liên Tâm. Nhưng phải nhanh hơn chanh y!

Bọn họ vượt qua bảy, tám trở ngại rốt cục cũng đi ra ngoài, hắc y cùng chanh y đưa bọn họ đến bên ngoài liền nhìn Tô Liên Tâm không tha.

“Được rồi, các ngươi trở về đi, chúng ta đi!”. Long Tại Vũ hưng phấn thúc giục Hiên Viên Thiên Hành đi nhanh lên.

“Tái kiến”. Tô Liên Tâm khẽ gật đầu với hai người liền đi theo bọn họ bước nhanh ra ngoài.

“Tái kiến!”. Hắc y cùng chanh y cơ hồ là nhìn đến khi không thấy người nào nữa mới quay trở về, ở phía xa mà bắt đầu kêu to: “Gia chủ, chúng ta muốn theo Liên Tâm đi ra ngoài ”.

“Rốt cục đi ra a!”. Long Tại Vũ hít sâu một hơi sôi nổi ở bên người Hiên Viên Thiên Hành.

“Cẩn thận không thì ngã!”. Hiên Viên Thiên Hành sủng ái nhìn Long Tại Vũ, bảo bối của hắn a, về sau sẽ một mực ở bên người hắn đi!

“Sẽ không! Ngươi gặp qua có người ở trên cỏ sẽ ngã sao?”. Bọn người Long Tại Vũ đại khái đã rời khỏi ‘Bích Thiên cung’ hai ngày, nơi hoang dã kia đã không còn nhìn thấy, chỗ bọn họ đang đứng chính là mặt cỏ đặc biệt rộng lớn.

“Nói không chừng a!”. Liên Tâm trêu ghẹo mở miệng: “Ngươi hiện tại là đứa nhỏ thôi, không phát dục hoàn toàn ngã là chuyện bình thường a!”.

“Hừ, không đúng đâu!”. Long Tại Vũ liếc mắt trắng Tô Liên Tâm một cái, nàng lại nói hắn chưa phát dục hoàng toàn!

“Tại vũ, theo ta đi được không?”. Luôn không mở miệng Thanh Trúc đột nhiên lên tiếng.

“Cái gì? Chúng ta không phải vẫn đều cùng một chỗ sao?”. Long Tại Vũ cũng không có đem lời Thanh Trúc nói để ở trong lòng.

“Ta muốn ngươi theo ta quay về Ma giới”. Thanh Trúc dừng lại cước bộ, trên người tản mát ra hơi thở đặt biệt của ma: “Theo ta trở về đi!”.

“Ngươi ngươi ”. Long Tại Vũ thân thể cứng đờ, rất nhanh xoay người hoảng sợ trừng mắt “Thanh Trúc”: “Ngươi ngươi là Ma Tuyệt ”.

“Đúng. Thanh Trúc đã sớm chết! Ta chỉ là mượn thân thể hắn mà thôi!”. Mặt Ma Tuyệt cũng bắt đầu biến hóa: “Nếu không phải ma lực của ta vẫn không khôi phục, căn bản không cần phải giả thành Thanh Trúc! Vũ, một kích kia ngươi ngươi thật sự rất nặng a!”.

“Ma Tuyệt!”. Long Tại Vũ hung hăng nhìn Ma Tuyệt: “Ngươi vì cái gì vì cái gì ”.

“Ta muốn tốt cho ngươi thôi! Cho dù ta không có được người khác cũng đừng nghĩ tới! Ta không nghĩ tới ngươi cư nhiên lại dùng cấm chú, thì ‘thản nhiên’ trong cơ thể sẽ mất đi tác dụng! Bất quá hiện tại cho dù không có ‘thản nhiên’ ta cũng không sợ! Các ngươi, không phải đối thủ của ta!”. Ma Tuyệt như điên cuồng thúc dục ma lực trong cơ thể, không trung đã muốn biến thành màu đen.

“Đứng phía sau ta”. Long Tại Vũ tiến lên vài bước: “Ngươi không cần khó xử bọn họ, ta đánh với ngươi!”.

“Không muốn ta giết bọn họ, nhất là Hiên Viên Thiên Hành”. Ma Tuyệt cười có chút tàn nhẫn: “Là hắn có được ngươi! Ta muốn giết hắn! Vì cái gì người đầu tiên có được thân thể ngươi không phải là ta? Vì cái gì?”.

“Ngươi điên rồi! Điên rồi!”. Long Tại Vũ biến ảo thành long thể, dùng long vĩ (đuôi rồng)đem bọn họ đến nơi an toàn, hắn quay người hướng Ma Tuyệt phóng đi, hắn biết, Ma Tuyệt sẽ không bỏ qua cho bọn họ, ít nhất hắn muốn cho bốn người bọn họ an toàn!

“Muốn để bọn hắn chạy sao? Vũ, ngươi quá ngây thơ rồi!”. Ma Tuyệt không chút nào cố sức ngăn cản công kích của Long Tại Vũ, thân thể hiện tại của Long Tại Vũ đối với hắn chỉ như một con kiến, nhưng hắn vẫn sử dụng hai tay để chặn chân của Long Tại Vũ.

“Còn không mau đi”. Long Tại Vũ đối với bọn họ nổi giận gầm lên một tiếng: “Ta ngăn hắn không được bao lâu! Các ngươi đi mau a!”.

“Không! Ta không đi!”. Hiên Viên Thiên Hành cắn răng nhìn Ma Tuyệt triền một chỗ cùng Long Tại Vũ, hắn thực là vô dụng, nhưng hắn sẽ không bỏ Long Tại Vũ mà đi, cho dù là chết hắn cũng sẽ không rời đi!

“Muốn để bọn họ đi? Không cần nằm mơ! Ngươi xem đó là cái gì”. Ma Tuyệt cuồng tiếu vài tiếng nhìn phía sau Hiên Viên Thiên Hành làm một cái thủ thế, nhất thời từ bốn phương tám hướng tràn ra không ít Hắc y nhân.

“Các ngươi cẩn thận”. Long Tại Vũ phân tâm nhìn lại, đúng lúc này Ma Tuyệt bắt lấy cơ hội đem thân thể khổng lồ của Long Tại Vũ quăng ra xa: “Hiện tại ngươi còn có tâm tình đi quản người khác? Trước hết lo cho chính ngươi đi! Nhưng ta sẽ không giết ngươi!”.

“Hỗn đản”. Long Tại Vũ gầm lên một tiếng cấp tốc hướng chỗ Hiên Viên Thiên Hành phóng tới, cho dù không thể cứu bọn họ nhưng ít nhất cũng có thể giết được mấy người.

“Đối thủ của ngươi là ta”. Ma Tuyệt vẻ mặt cười tà xuất hiện ở trước mặt Long Tại Vũ: “Như thế nào đau lòng tình nhân của ngươi? Bất quá ngươi không cần lo lắng, ta sẽ không giết hắn. Ta muốn chậm rãi tra tấn hắn!”.

“Ta giết ngươi!”. Mắt rồng nhiễm một màu đỏ rực, long trảo ra sức hướng Ma Tuyệt chộp tới.

“Vô dụng thôi”. “Ma Tuyệt chợt lóe liền ở phía sau lưng Long Tại Vũ, hai tay bắt lấy sừng của hắn.

“Khải nhi ”. Hiên Viên Thiên Hành cùng Vô cực đạo trưởng hai người đem Tô Liên Tâm hộ ở sau người, khi Hiên Viên Thiên Hành nhìn thấy Ma Tuyệt bắt lấy sừng của Long Tại Vũ thì hướng bọn họ rống giận.

“Bày trận”. Ma Tuyệt ngăn chặn Long Tại Vũ giãy dụa, đem hơi thở của ma hoàn toàn bao trùm thân thượng khổng lồ của Long Tại Vũ.

“Ngô ”. Long Tại Vũ đau hô một tiếng, hắn có thể cảm giác được hơi thở của Ma Tuyệt giống như có sinh mệnh không ngừng xâm nhập thân thể hắn, không khỏi dùng sức đem thân thể thu nhỏ lại, dần dần biến thành hài đồng bảy tám tuổi.

“Vũ, rất thống khổ sao?”. Ma Tuyệt hiện tại bắt lấy hai tay Long Tại Vũ, gắt gao giam cầm hắn vào trong ngực: “Không phải sợ, ta chỉ là muốn biến ngươi thành long ma thôi, như vậy cho dù là phụ thân của ngươi cũng không có năng lực giúp ngươi khôi phục. Còn tộc nhân của ngươi, bọn họ sẽ không cho phép có một đồng loại bị ma hóa! Đến lúc đó ngươi chỉ có thể ở trong lòng ngực của ta, như vậy ngươi sẽ hoàn toàn thuộc về ta!”.

“Kẻ điên ”. Trên người Long Tại Vũ đau đớn không ngừng ra mồ hôi lạnh,Ma Tuyệt không có lừa hắn, hắn thật sự sẽ như vậy, chỉ cần hắn bị ma hóa cho dù là lực lượng của toàn bộ long tộc cũng không thể giúp hắn trở về nguyên dạng! Thật không cam tâm a!

“Buông hắn ra!”. Hiên Viên Thiên Hành phóng nhanh đến chỗ Ma Tuyệt, toàn bộ Hắc y nhân ngăn cản hắn đề bị hắn dùng thần hỏa đốt cháy.

“Còn chưa khởi động sao?”. Ma Tuyệt nhíu mày nhìn Hiên Viên Thiên Hành càng ngày càng tiếp cận, đem một cỗ ma khí ngầm đưa vào.

“Hiên Viên Thiên Hành cẩn thận một chút”. Vô cực đạo trưởng dựa vào ” Thần binh phù chú” mở đường cùng Tô Liên Tâm vọt tới bên người Hiên Viên Thiên Hành, vì hắn ngăn cản Hắc y nhân.

108. Chương 107

“Thật đúng là đồng lòng a!”. Ma Tuyệt cười lạnh nhìn Hiên Viên Thiên Hành cùng Vô cực đạo trưởng: “Ngươi cho là chỉ với cái ‘thần binh phù chú’ của ngươi là có thể ngăn trở thuộc hạ của ta? Thật là khờ dại a!”.

“Mau buông hắn ra!”. Hiên Viên Thiên Hành như trước chạy tới chỗ của Long Tại Vũ, hắn không muốn mất đi Khải nhi! Thật vất vả không chút nào dễ dàng hắn mới thừa nhận mình! Như thế nào có thể mất đi hắn! Không tuyệt đối không được!

“Buông ra? Ngươi đang đùa sao?”. Ma Tuyệt lạnh lùng nhìn Hiên Viên Thiên Hành: “Ngươi không xứng cùng hắn ở cùng một chỗ!”.

“Ngô ”. Long Tại Vũ cảm giác ý thức của mình đang dần ly khai, cái loại tác động đến linh hồn này làm hắn thống khổ không thôi.

“Như thế nào lại chậm như vậy?”. Ma Tuyệt nhìn thấy ba người đang dần tiếp cận mình thì nhíu mày, đem ma lực của mình ngầm dồn vào tay.

“Ngươi đang làm cái gì?”. Long Tại Vũ cảm giác ma lực của Ma Tuyệt ở trên người mình giảm bớt, nhìn hắn ngầm đem ma lực dồn lại, bất an càng ngày càng rõ ràng.

“Ngươi chờ một lát sẽ biết!”. Ma Tuyệt đem Long Tại Vũ giam cầm, trên mặt đất bắt đầu hiện lên hoa văn màu đen, chỉ chốc lát sau một cái trận pháp vòng tròn đã xuất hiện ở trước mặt Long Tại Vũ, theo hoa văn xuất hiện, trên mặt ba người Hiên Viên Thiên Hành bắt đầu hiện lên thần sắc thống khổ.

“Phục long trận!”. Long Tại Vũ kinh hô một tiếng. Loại trận pháp này không phải đã thất truyền ngàn năm trước hay sao? Vì sao Ma Tuyệt lại biết?

“Ngươi cư nhiên biết trận pháp này?”. Ma Tuyệt đắc ý nhìn ba người bị vây trong “Phục long trận”: “Ta chính là mất sức của chín trâu hai hổ mới tìm được trận pháp này. Vũ, ngươi xem ta vì ngươi trả giá thật nhiều!”.

“Cút cút ngay bọn họ sẽ chết!”. Long Tại Vũ bắt đầu liều mạng giãy dụa, “Phục long trận” này hắn có nghe phụ thân nói qua, “Phục long trận” bố pháp quỷ dị, cho dù là long tộc trưởng thành một khi gặp “Phục long trận” này cũng rất khó đào thoát! Nếu biến ảo thành long thân thì càng khủng bố hơn, nó sẽ từng chút xâm nhập vào vảy rồng, thân thể đã bị tổn thương, nhưng có thể sẽ làm bị thương đến linh hồn, cho nên, khi khi nhìn thấy ‘Phục long trận” này nhất định phải trốn. Ngàn vạn lần không thể để bị nó vây lại, bằng không ngươi sẽ vĩnh viễn hôn mê, ngay cả thân thể cũng sẽ biến mất nếu không phải phụ thân cho hắn xem bức họa của “Phục long trận” này, hắn sẽ không biết! Nhưng hiện tại làm sao bây giờ? Ngay cả vảy rồng cứng rắn nhất long tộc cũng không thể trụ được huống chi bọn họ chỉ là người thường!

“Ta muốn chính là bọn họ phải chết!”. Trong mắt Ma Tuyệt biểu hiện màu đỏ điên cuồng: “Bọn họ nếu không chết, tâm của ngươi tuyệt đối sẽ không là của ta!”.

“Ngươi ”. Long Tại Vũ hổn hển nhìn ba người càng ngày càng thống khổ, không chút suy nghĩ liền cắn một ngụm ở trên cánh tay Ma Tuyệt rất nhanh liền xông ra ngoài, vội vàng biến ảo thành long thân nhắm về phía ba người! Mặc kệ thế nào, nhất định phải cứu bọn họ! Mà lúc này long lân trên người Long Tại Vũ đã có vài chỗ hiện ra màu đen.

“Không không cần lại đây ”. Ba người Hiên Viên Thiên Hành đã muốn ngã toàn bộ trên mặt đất, lỗ chân lông trên người bắt đầu nổi lên tơ máu.

“Rống ”. Long Tại Vũ ngâm một tiếng, vọt vào trận, cái đuôi ra sức ném ba người ra ngoài: “Đi mau. Ta không có việc gì! Đi a!”.

“Vũ ”. Ma Tuyệt nhất thời không đề phòng bị Long Tại Vũ đẩy ngã, trong chớp mắt Long Tại Vũ đã đem bọn người Hiên Viên Thiên Hành tống xuất ra khỏi trận, mà chính hắn lại bị hãm vào “Phục long trận” không thể ra ra ngoài!

“Ha ha Ma Tuyệt, ngươi còn có biện pháp nào bắt ta?”. Long Tại Vũ vừa mới tiến vào “phục long trận”, long mà trên người bắt đầu xuất huyết, dần dần long lân màu đen đã muốn chuyển thành màu đỏ đẹp đẽ.

“Khải nhi Khải nhi ”. Hiên Viên Thiên Hành gào thét muốn tiến vào “Phục long trận”, nhưng không biết tại sao, trận pháp kia đột nhiên ngăn cách Hiên Viên Thiên Hành ở bên ngoài.

“Tại sao có thể như vậy?”. Ma Tuyệt không dám tin nhìn cự long trong trận: “Ta không nghĩ tới muốn giết ngươi! Thật sự! Vũ. Ngươi ngươi chờ ta cứu ngươi ra ”.

“Ma Tuyệt ngươi muốn chết sao a! chẳng lẽ ngươi không biết trận pháp này một khi có long tộc tiến vào sẽ tự động sinh ra kết giới sao?”. Long Tại Vũ đột nhiên nhìn về hướng Hiên Viên Thiên Hành: “Ta còn chưa có nói cho ngươi ta hiện tại thực thích ngươi chưa? Nếu chưa thì hiện tại ta sẽ nói! Nhưng thật có lỗi. Ta phải rời khỏi! Về sau hảo hảo sống ta biết như vậy thực ích kỷ! Nhưng không cần tự thương tổn mình! Đáp ứng ta!”.

“Ngươi không cần nói nữa! Ta nghĩ biện pháp cứu ngươi ra ”. Vô cực đạo trưởng đem “thần binh phù chú” còn lại toàn bộ rút khỏi, mệnh lệnh bọn họ nghĩ biện pháp đem cái kết giới kia mở ra, nhưng những thần binh này còn chưa đụng tới kết giới liền biến mất vô tung.

“Không còn thời gian bảo trọng ”. Thanh âm Long Tại Vũ càng ngày càng suy yếu, ánh mắt cũng dần dần mất đi tiêu điểm, hiện tại trên người hắn đã muốn bị huyết nhiễm hồng hoàn toàn: “Trước khi ta chết, nhớ kỹ hình dáng của ta đi!”.

Long Tại Vũ tập trung long khí cuối cùng, dùng hết khí lực cuối cùng biến thành bộ dáng của nhân loại, hắn hiện tại đã khôi phục thành bộ dáng mười lăm mười sáu tuổi, tóc màu ngân bạch đã có hơn phân nửa bị máu nhiễm huyết hồng, quần áo trên người bởi vì quá ít mà cong vẹo bắt tại trên người. Hắn hiện tại giống như là một con búp bê vải hư bị người vứt bỏ.

"Không không cần ". Hiên Viên Thiên Hành tê rống một tiếng, một đạo kim quang toát ra xuyên thấu phía chân trời, giống như cùng phía chân trời hình thành dải phân cách, đem thân thể hắn hoàn toàn bao quanh bởi kim quang. (mimi: đến đây dã ai hiểu gì chưa?)

Thanh âm quạnh quẽ của Vô cực đạo trưởng truyền đến, chỉ thấy nguyên lai lão đạo sĩ có chút đáng khinh cư nhiên lại trẻ lại cùng Long Tại Vũ giống đến năm phần! Nhưng thoạt nhìn so với Long Tại Vũ càng thêm mị hoặc lòng người! Hắn chính là Long Tứ mà Đế Uyên muốn Long Tại Vũ tìm!

"Hảo!". Phi Long Liệng Thiên khẽ gật đầu với Long Tứ, hai tay tạo thành chữ thập, đạo ngọn lửa xuất hiện ở trong tay của hắn: "Ngọn lửa cửu long!"

Trong tay Vô cực đạo trưởng cũng xuất hiện một đạo bạch quang hướng kết giới của "Phục long trận" đánh tới.

"Phục long trận" lập tức thừa nhận hai đạo công kích của hai con rồng cư nhiên không có bị vỡ, chính là kết giới xuất hiện từng đạo vết rách.

"Chết tiệt!". Phi Long Liệng Thiên tức giận rống một tiếng, trong tay những ngọn lửa càng thêm tụ tập, toàn bộ hướng chỗ hổng của "Phục long trận" đánh tới.

Ma Tuyệt nhìn nhìn Phi Long Liệng Thiên cũng đem ma lực của mình cùng Long Tứ đánh ra ngân quang cùng nhau đánh về phía kết giới.

"Oanh" một tiếng kết giới rốt cục bị ba người đánh nát, Ma Tuyệt đột nhiên phun ra một ngụm máu màu tím, thân thể rất nhanh biến ảo thành một đạo khói đen biến mất.

"Tiểu Tứ ". Ngay tại lúc Phi Long Liệng Thiên ôm Long Tại Vũ cũng là lúc không trung đột nhiên xuất hiện một nam tử anh tuấn thân mặc hắc y. Mang theo kinh hỉ nhằm phía Long Tứ, sau đó một tay ôm lấy hắn: "Thật tốt quá. Ta rốt cục đã tìm được ngươi!".

"Buông tay a! Ta muốn nhìn Tại Vũ thế nào!". Long Tứ ra sức đem bạch tuộc Đế Uyên kéo ra, đi đến bên người Phi Long Liệng Thiên khẩn trương nhìn Long Tại Vũ ở trong lòng ngực hắn: "Thế nào?".

"Hắn hơi thở của hắn rất yếu ". Phi Long Liệng Thiên gắt gao ôm Long Tại Vũ, vô thố nhìn Long Tứ: "Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Hắn sẽ không chết chứ?".

"Ta ta không biết ". Long Tứ đồng dạng cũng không biết làm sao, hắn chưa từng gặp chuyện như vậy!

"Phụ thân ". Long Tại Vũ giống như hồi quang phản chiếu đột nhiên mở to mắt, khóe miệng mang ý cười nhìn Phi Long Liệng Thiên: "Có thể nhìn thấy ngươi thật tốt còn sống Vũ thích phụ thân thích phụ thân nhất còn có Hiên Viên đế quốc là là trách nhiệm của ngươi ".

"Bảo bối Tiểu Vũ nhi ngươi không cần ngủ nói chuyện với phụ thân a ". Phi Long Liệng Thiên nhìn thấy Long Tại Vũ nhắm mắt lại giống như sắp hỏng tê rống: "Ngươi không cần rời đi ta ta đáp ứng ngươi phải cùng ngươi cùng nhau đi hết đại giang nam bắc ta đáp ứng ngươi không khi dễ ngươi cũng đáp ứng ngươi ta sẽ buông tha cho ngôi vị hoàng đế cùng ngươi cùng ngươi cùng nhau chơi đùa ngươi tỉnh tỉnh a tỉnh tỉnh chỉ cần ngươi tỉnh lại ta cái gì cũng đều nghe ngươi a ".

"Phi Long Liệng Thiên ". Long Tứ cố nén nước mắt vỗ vỗ vai Phi Long Liệng Thiên: "Ngươi ngươi không cần khổ sở nói không chừng có biện pháp cứu Tại Vũ a ".

"Biện pháp? Biện pháp gì? Chẳng lẽ ngươi không biết tác dụng của 'Phục long trận' này sao? Tiểu Vũ nhi đi rồi! Bảo bối của ta rời ta đi rồi! Nhất định là trước kia ta khi dễ hắn cho nên hắn không cần ta ".

"Di ". Đế Uyên đi đến bên người bọn họ nhìn Long Tại Vũ trên người lộ ra một nửa tóc: "Ai nói hắn không cứu được?".

“Ngươi có biện pháp?”. Lời nói của Đế Uyên giống như là rơm rạ để cứu mạng, Phi Long Liệng Thiên dùng sức bắt lấy vai hắn: “Có biện pháp nào? Cho dù là muốn mệnh của ta ta cũng nguyện ý ”.

“Tóc của ta thu hồn phách của hắn cũng chưa có biến mất! Nhưng ta cũng không biết trong đây có mấy hồn mấy phách của hắn a!”. Đế Uyên nhíu mày đem đám tóc bạc cầm ở trong tay, dụng tâm cảm ứng một hồi kinh hỉ mở miệng: “Là toàn bộ toàn bộ ”.

“Thật sao? vậy làm sao đem chúng nó chuyển dời đến trên người Tiểu Vũ nhi?”. lời nói của Đế Uyên không thể nghi ngờ đem lại cho Phi Long Liệng Thiên một hy vọng.

“Hồn phách của hắn toàn bộ hoặc phần lớn đều bị thương, ngươi lấy tóc đặt trên người hắn, cũng không được động đến nó. Về phần hắn khi nào thì tỉnh ta cũng không biết ”. Đế Uyên ngượng ngùng mở miệng: “Nói cách khác chỉ có thể hên xui!”.

“Cho dù chờ cũng tốt! Ta sẽ vẫn đợi!”. Phi Long Liệng Thiên ôn nhu nhìn mỹ nhân đang ngủ trong lòng ngực: “Chúng ta có được sinh mệnh vô tận. Ta không ngại chờ đợi!”.

“Hảo hảo cầm đi!”. Đế Uyên đưa tóc cho Phi Long Liệng Thiên: “Trên người ngươi có linh khí đụng tới đám tóc này thì không sao, nhưng tuyệt đối đừng cho phàm nhân đụng, hiểu chưa?”.

“Ta biết! Tô tiểu thư ngươi theo chúng ta quay về hoàng thành không?”. Phi Long Liệng Thiên biến ảo thành bộ dáng Hiên Viên Thiên Hành, hắn phải ở nhân gian chờ Tiểu Vũ nhi tỉnh lại, thực hiện lời hắn đã nói lúc trước! Mang theo hắn đi khắp đại giang nam bắc!

“Đương nhiên!”. Tô Liên Tâm ánh mắt sưng đỏ đi tới, rõ ràng khi Tại Vũ bị thương tổn nàng cái gì cũng đều không giúp được!

“Ta cũng đi”. Long Tứ đi đến bên cạnh Phi Long Liệng Thiên: “Ta phải đợi tiểu quỷ này tỉnh lại!”.

“Tiểu Tứ ”. Đế Uyên có chút ai oán nhìn Long Tứ: “Ngươi không theo ta trở về sao?”.

“Ngươi không thể theo ta ở lại nhân gian sao?”. Long Tứ hỏi lại.

“Có thể”. Đế Uyên thực sảng khoái trả lời: “Dù sao ta cũng không có việc gì!”.

“Chúng ta đây đi đi!”. Phi Long Liệng Thiên đem quần áo của mình mặc trên người Long Tại Vũ, ôm hắn đi ở phía trước. Bọn họ cần phải trở về!

109. Chương 108

“Chủ nhân”. Bọn người Phi Long Liệng Thiên vừa đến hoàng thành liền có người tới đón.

“Đi thôi”. Phi Long Liệng Thiên cẩn thận ôm Long Tại Vũ: “Đi chuẩn bị một chỗ yên lặng, sau đó toàn bộ đến ngự thư phòng chờ ta!”.

“Tuân mệnh”. Vô lĩnh mệnh vội vàng chuẩn bị, Phi Long Liệng Thiên đem Long Tại Vũ giao cho Long Tứ bên người: “Ngươi có thể giúp ta chiếu cố Vũ nhi một chút hay không?”.

“Được thôi!”. Long Tứ thận trọng tiếp nhận Long Tại Vũ: “Ngươi lệnh người chuẩn bị phòng ở nơi nào? Ta dẫn hắn đến đó!”.

“Đi theo ta!”. Phi Long Liệng Thiên nghĩ nghĩ mang theo đoàn người đi đến ‘Úc Phương các’ trước kia Long Tại Vũ đã trụ.

“Tạm thời ở tại nơi này đi. Ta nghĩ các ngươi ở đây cũng không có ai có thể quấy rầy đến Vũ nhi”. Phi Long Liệng Thiên thở dài: “Cũng không biết khi nào thì mới tỉnh”.

“Không cần suy nghĩ quá nhiều, ngươi vội thì cứ đi trước đi”.

Đế Uyên cười tủm tỉm nhìn Long Tứ: "Chỉ cần có chúng ta ngươi cứ việc yên tâm đi! Chúng ta mỗi ngày cùng hắn ở một chỗ, mỗi ngày đều cho hắn một chút long tức (khí). Giúp hồn phách bị thương của hắn sớm khôi phục một chút".

"Phiền toái các ngươi!". Phi Long Liệng Thiên khẽ gật đầu với bọn họ, có chút không đành lòng nhìn Long Tại Vũ đang mê man rồi bước nhanh ra ngoài. Còn có rất nhiều chuyện chờ hắn xử lý.

"Vô, trước đem Tử Ngọc tiến vào". Phi Long Liệng Thiên mặt hoàn toàn lạnh xuống, cùng bộ dáng ôn hòa vừa rồi hoàn toàn khác nhau. Giống như vừa rồi chỉ là ảo giác.

"Chủ nhân muốn đưa hắn đến đâu?". Vô cẩn thận nhìn sắc mặt Phi Long Liệng Thiên sợ mình nhất thời nói sai rồi đầu không giữ được.

"Thư phòng". Phi Long Liệng Thiên lưu lại hai chữ rồi bước nhanh đến thư phòng của mình: "Lai Hỉ, đi đem Tử Ngọc gọi tới".

"Tuân mệnh". Lai Hỉ nhìn sắc mặt âm trầm của Phi Long Liệng Thiên vội vàng rời đi.

Phi Long Liệng Thiên dựa lưng vào ghế nhìn chung quanh thư phòng, thật lâu mới thở dài lầm bầm lầu bầu mở miệng: "Là lúc này a!".

"Hoàng Thượng, Đại hoàng tử cùng Tứ hoàng tử tới rồi". Lai Hỉ nhỏ giọng mở miệng. Hắn như thế nào cảm giác bệ hạ lần này trở về thay đổi rất nhiều?

"Để bọn hắn tiến vào, các ngươi đều lui xuống đi". Phi Long Liệng Thiên tùy ý phất phất tay: "Mệnh tất cả người bên ngoài đều lui xuống".

"Tuân mệnh". Lai Hỉ không dám vi phạm lời nói của Phi Long Liệng Thiên, đem Hiên Viên Tử Giá cùng Hiên Viên Tử Ngọc tiến vào sau liền tự rời đi.

"Tham kiến phụ hoàng". Hiên Viên Tử Giá quỳ trên mặt đất, nhưng Hiên Viên Tử Ngọc bên người hắn lại như trước vẫn đứng.

"Vì sao không quỳ?". Phi Long Liệng Thiên nhìn Hiên Viên Tử Ngọc: "Chẳng lẽ ngươi còn ý khác sao?".

"Ta biết là tử tội, hiện tại cũng sẽ không cầu ngài tha thứ". Hiên Viên Tử Ngọc chua sót cười: "Như thế nào cũng đều là lỗi của nhi thần, không quan hệ đến mẫu phi".

"Thật là không quan hệ sao? Quên đi, ta mệt mỏi, chuyện này ta không muốn nhắc lại, Tử Giá ngươi đứng lên đi". Phi Long Liệng Thiên thán khí: "Chuyện này ai đúng ai sai ta không không muốn biết".

"Phụ hoàng". Hai huynh đệ nhìn nhau, người này thật là phụ hoàng của bọn họ sao? Vì sao hiện tại lại tiều tụy như thế?

"Ta không phải là một hảo phụ thân có phải hay không?". Phi Long Liệng Thiên cầm tóc mình: "Ta ngay cả người mình yêu nhất cũng không bảo hộ được, ta có phải thực vô dụng hay không?".

"Phụ hoàng?". Hai huynh đệ lắp bắp kinh hãi, từ nhỏ đến lớn phụ hoàng ở trong mắt bọn họ luôn cao lớn như vậy, là đối tượng mà từ nhỏ bọn họ đã tôn sùng, vì cái gì phụ hoàng lại thống khổ như vậy? Rốt cuộc là cái gì có thể làm cho phụ thân như thần này có thể thống khổ?

"Các ngươi đều đi thôi. Tử Ngọc. Ta lần này buông tha ngươi, mang theo mẫu thân ngươi đi đi. Vĩnh viễn rời đi hoàng thành không cần trở về! Đi đi". phất tay với hai người, thân ảnh cô đơn có chút lay động tiêu sái ra khỏi ngự thư phòng, lưu lại hai huynh đệ hai mặt nhìn nhau.

"Hoàng đệ. Ngươi bảo trọng". Hiên Viên Tử Giá vỗ vỗ vai Hiên Viên Tử Ngọc: "Đợi lát nữa vi huynh chuẩn bị hành lý cho ngươi".

"Ngươi không trách ta?". Hiên Viên Tử Ngọc lăng lăng nhìn dung nhan trước mắt: "Ta thương tổn ngươi như vậy ".

"Đi thôi". Hiên Viên Tử Giá cũng xoay người rời đi: "Vĩnh viễn rời đi nơi này đi! Không cần trở về. Ta sẽ không tiễn ngươi!".

“ bảo trọng ”. Hiên Viên Tử Ngọc cười khổ một tiếng, trừng phạt như vậy là rất nhẹ. Là muốn làm cho hắn cứ như vậy thống khổ cả đời sao?

Phi Long Liệng Thiên một mực đi, thẳng đến khi nhìn tới một mảnh rừng trúc rộng lớn, ánh mắt nguyên bản bi thương lại sáng ngời: “Đến người tới ”.

“Có nô tài”. Lai Hỉ vội vàng chạy tới, vừa rồi tâm tình bệ hạ không tốt hắn vẫn không dám tới gần.

“Hạ chỉ, tại đây làm một tẩm cung. Không được phá hủy trúc. Một gốc cây đều không được”. Nơi này Vũ nhi sẽ thích đi. Ở trong này thời gian hắn tỉnh lại sẽ nhanh hơn!

“Tuân mệnh”. Lai Hỉ vừa nghe vội vàng đi hạ chỉ.

“Từ từ”. Phi Long Liệng Thiên đột nhiên gọi hắn lại: “Ta muốn nội trong mười ngày phải nhìn thấy tẩm cung”.

“A?”. Lai Hỉ không rõ vì cái gì bệ hạ lại gấp gáp xây tẩm cung như vậy. Tẩm cung hiện tại của bệ hạ không tốt sao?

“Còn không mau đi”. Phi Long Liệng Thiên giận rống lên một tiếng.

“Tuân mệnh”. Lai Hỉ vừa nghe vội vàng chạy về phía trước.

“Vũ nhi vũ nhi ”. Phi Long Liệng Thiên vội vàng chạy tới ‘Úc Phương các’. Hắn hiện tại sẽ mang Vũ nhi đến “nhà mới” này. Vũ nhi nhất định sẽ thích! (t/g: đại thúc. “Nhà mới” của ngươi còn chưa có một mảnh ngói nào!!!)

“Vũ nhi ”. Phi Long Liệng Thiên vội vàng vọt vào ‘Úc Phương các’ khiến mọi người bên trong hoảng sợ.

“Làm sao vậy? phía sau có quỷ rượt ngươi a?”. Long Tứ tức giận mở miệng: “Không cần hô to gọi nhỏ như vậy. làm ồn đến vật nhỏ thì sao?”.

“Ta ta mang bọn ngươi đến nơi này ”. Phi Long Liệng Thiên có chút hưng phấn ôm lấy Long Tại Vũ: “Nhanh lên”.

“Hắn làm cái gì?”. Đế Uyên không hiểu gì hết, đột nhiên hô to gọi nhỏ vọt vào, sau đó ôm vật nhỏ rời đi, rốt cuộc muốn làm gì?

“Không biết. Đại khái kích thích quá độ!”. Tô Liên Tâm mở miệng: “Chúng ta đi theo không?”.

“Đi. Đương nhiên đi. Vạn nhất hắn đem vật nhỏ bán thì làm sao bây giờ?”. Long Tứ vội vàng đuổi theo Phi Long Liệng Thiên xông ra ngoài.

“Đi thôi”. Đế Uyên thở dài. Cá tính hấp tấp của Tiểu Tứ đến khi nào thì mới có thể sửa a?

“Tới rồi. Rất được đi”. Phi Long Liệng Thiên dẫn theo bọn họ đến rừng trúc hắn vừa phát hiện: “Ta mới lệnh người tại chỗ này xây một tẩm cung, các ngươi nói Vũ nhi có thích hay không?”.

“Nơi này thật yên lặng a! Vậy ở đây đi”. Long Tứ kích động mở miệng: “Nơi này linh khí rất thịnh, không nghĩ tới tại hoàng cung mù mịt này lại có nơi đẹp như vậy. Những cây trúc này tuy rằng lớn lên lộn xộn, nhưng không làm mất đi cảnh đẹp ở đây a!”.

“Nơi này chính là nơi bảo bối của ta tu dưỡng”. Phi Long Liệng Thiên sủng nịch hôn nhẹ Long Tại Vũ trong lòng ngực, cẩn thận điều chỉnh tư thế của hắn một chút: “Vũ nhi, ngươi về sau cùng chúng ta ở nơi này được không?”.

Rừng trúc nhẹ nhàng lay động, làm như muốn nghênh đón tân chủ nhân của chúng.

“Có lẽ như vậy cũng tốt”. Tô Liên Tâm thở dài nhìn hai người bên kia, có ai nghĩ tới sự tình lại thành thành như vậy? Nếu dục vọng độc chiếm của Ma Tuyệt với Tại Vũ không mạnh như vậy, nếu Tại Vũ không có vọt vào “Phục long trận”? Nếu không có nhiều điều lắm, nhưng sự tình vẫn đã xảy ra, nếu không thể thay đổi hết thảy mọi việc, như vậy bọn họ cũng chỉ có thể chờ đợi, còn có hy vọng không phải sao? Tại Vũ chỉ là đang ngủ. Hắn vẫn có thể tỉnh lại, vẫn có thể giống như trước kia cùng Long Tứ đấu võ mồm, cùng Phi Long Liệng Thiên cười đùa mắng yêu. Ít nhất bọn họ còn có hy vọng!

"Đúng vậy. Ta sẽ chờ đợi, sẽ luôn". Phi Long Liệng Thiên kiên định nhìn Long Tại Vũ, mặc kệ đến khi nào thì ta sẽ vẫn luôn chờ đợi. Cho đến khi ngươi tỉnh lại.

"Các ngươi không cần thương cảm như vậy được không? Sinh mệnh của chúng ta là vô hạn. Cứ chờ như vậy thì thế nào? Một năm không được thì chúng ta chờ mười năm, mười năm không được chúng ta chờ trăm năm". Long Tứ nhanh tay đánh vào trên đầu Phi Long Liệng Thiên.

"Ngươi này ". Phi Long Liệng Thiên sắc mặt âm trầm mở miệng: "Ngươi nếu không muốn sống thì cứ việc nói thẳng".

"Ngươi biết cái gì a!". Long Tứ trở mình trợn trắng mắt, sau đó chuyển hướng đến phiến rừng trúc: "Các ngươi như thế nào còn chưa động thủ?".

"Động thủ gì?". Phi Long Liệng Thiên khó hiểu nhìn Long Tứ: "Ta đã hạ lệnh cho bọn họ trong mười ngày xây dựng tẩm cung".

"Thật là ngu ngốc". Đế Uyên nhịn không được khinh bỉ Phi Long Liệng Thiên một chút: "Cũng không biết tự mình biến sao?".

"Cái gì?". Phi Long Liệng Thiên mờ mịt ôm Long Tại Vũ, hắn thật đúng là không rõ biến cái gì.

"Ai. Choáng váng". Long Tứ thở dài, tay nhẹ vung lên, giữa rừng trúc to lớn liền xuất hiện một gian nhà bằng trúc khéo léo: "Như vậy không phải tốt hơn sao?".

"Ta quên". Phi Long Liệng Thiên trảo trảo tóc: "Không có đường đi".

"". Khóe miệng Đế Uyên run rẩy vài cái nghiêm trọng, rừng trúc lập tức xuất hiện một con đường nhỏ, trực tiếp thông đến gian nhà trúc nhỏ.

"Như vậy thì tốt rồi. Đi thôi". Long Tứ đi đầu đi qua, gian nhà trúc này nhìn từ bên ngoài thì rất nhỏ, nhưng vào đến bên trong thì có mấy gian phòng, nhưng từ bên ngoài thì nhìn không ra.

"Thật tốt a. Không nghĩ tới ngươi còn có tài này". Tô Liên Tâm cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười, trụ ở nơi thanh u như vậy thật là hưởng thụ a!

"Chúng ta liền ở nơi này chờ Vũ nhi tỉnh lại đi". Phi Long Liệng Thiên đem Long Tại Vũ đặt tựa vào cái giường bên cửa sổ: "Qua vài ngày ta sẽ đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Tử Giá, chúng ta liền chuyên tâm ở trong này cùng ngủ với vật nhỏ!".

Mấy người nhìn nhau cười đúng vậy, cứ như vậy chờ Tại Vũ đi, sau khi tỉnh lại bọn họ cùng nhau du sơn ngoạn thủy, nếu mệt thì tại nơi nào đó nghỉ ngơi. Sau đó tìm một nơi thanh u ở, như vậy thực hạnh phúc không phải sao? Chỉ cần cùng người yêu ở cùng nhau là tốt rồi!

110. Chương 109

Mười năm sau...

"Này là cái địa phương quỷ quái gì a?". Hoàng tử Tuy Dương Lãng Kì vạn phần buồn bực nhìn rừng trúc trước mắt, vừa rồi hắn bất quá mượn cớ đi một chút, nghĩ muốn giải sầu, kết quả đi đến nơi này, thật đúng là không nghĩ tới bên trong hoàng cung còn có nơi thanh u lịch sự tao nhã như vậy.

"Trúc ốc a?". Lãng Kì nghĩ nghĩ hướng trúc ốc kia đi đến: "Thụ long nhãn hiên? Thật là cái tên kỳ quái a!".

Lãng Kì nhỏ giọng nói thầm, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, phát hiện bên trong cũng không giống như bên ngoài nhỏ hẹp như vậy, ngược lại rất rộng lớn.

Lãng Kì muốn tìm người để hỏi làm thế nào để ra ngoài, nhưng thật đáng tiếc là hắn phát hiện nơi này tựa hồ không có bóng dáng của người, chẳng lẽ là phòng nhỏ mà hoàng tử nào đó dùng để nghỉ ngơi?

Lãng Kì nhẹ nhàng đẩy ra cửa của một căn phòng, nhìn đến người trên giường không khỏi ngây người, hắn như thế nào lại nhìn thấy một tiên tử a? Tóc màu ngân bạch, đôi môi đỏ tươi, giữa hai hàng chân mày có một ấn kí hình thoi, một thân quần áo màu ngân bạch rộng thùng thình, hắn lẳng lặng nằm ở nơi đó vẫn không nhúc nhích. Thời gian giống như chỉ dừng lại ở thời khắc này.

"Đẹp quá". Lãng Kì thì thào mở miệng, nhịn không được tới gần bên giường, ngồi xổm xuống bên bên cạnh.

Đang tiếp đãi sứ giả Tuy Dương Phi Long Liệng Thiên đột nhiên biến sắc đứng dậy, có người xông vào "Thụ long nhãn hiên".

"Tử Giá, ta đi về trước". Phi Long Liệng Thiên không để ý đến ánh mắt kình ngạc của Hiên Viên Tử Giá rất nhanh rời đi, thân chợt lóe đã tới cửa của "Thụ long nhãn hiên", không chút suy nghĩ lập tức vọt vào phòng của Long Tại Vũ.

"Ngươi đang làm cái gì?". Phi Long Liệng Thiên nhìn bàn tay phải của Lãng Kì đã muốn vươn tới chạm vào Long Tại Vũ: "Lãng Kì điện hạ không đến dạ yến mà đến nơi này có chuyện gì?".

"Ngài như thế nào ". Lãng Kì cả kinh vội vàng đứng dậy: "Ta không phải ".

"Đi ra ngoài". Phi Long Liệng Thiên giận rống lên một tiếng đi đến bên giường, thật cẩn thận đem Long Tại Vũ ôm lấy: "Vũ nhi không hoan nghênh ngươi".

"Cáo từ". Lãng Kì xấu hổ cười, vội vàng rời khỏi "Thụ long nhãn hiên". Vì cái gì Thái thượng hoàng của Hiên Viên đế quốc lại để ý đến mỹ nhân kia như vậy? Vũ nhi sao? Vũ nhi chẳng lẽ chính là Long Tại Vũ kia?

Lãng Kì quay đầu lại nhìn phòng của Long Tại Vũ, bên cửa sổ Phi Long Liệng Thiên vẻ mặt thâm tình nhưng lại mang theo thương tiếc nhìn Long Tại Vũ. Mà đúng lúc này, Long Tứ cùng Đế Uyên từ bên kia tới, khi nhìn đến Lãng Kì thì hung hăng trừng liếc mắt một cái, rồi sau đó rất nhanh đi đến căn phòng kia, vẻ mặt khẩn trương nói với Thái thượng hoàng kia cái gì đó!

Lãng Kì quay đầu rời đi, có lẽ có thể hỏi Lệ đại nhân xem thử hắn có biết chuyện về Thái thượng hoàng của Hiên Viên đế quốc với mỹ nhân kia không.

"Thế nào?". Long Tứ vừa tiến đến liền khẩn trương đặt câu hỏi: "Có bị đụng tới không?".

"Không có. Ta ngăn cản đúng lúc". Phi Long Liệng Thiên nhẹ nhàng thở ra, cảm giác trong lòng ê ẩm, mỗi khi nghĩ đến bảo bối của hắn bị người nhìn thấy thì trong lòng hắn rất không thoải mái.

"Vậy là tốt rồi". Đế Uyên cũng nhẹ nhàng thở ra: "Bất quá cũng không cần lo lắng, chúng ta ở trên người Vũ nhi thiết lập cấm chế để con người không thể đụng tới. Hoàn hảo hắn không có đụng tới, bằng không thì chính hắn sẽ không hay ho".

"Không có việc gì, các ngươi trở về đi". Phi Long Liệng Thiên đem Long Tại Vũ đặt ở trên giường, đem một chút long khí đưa vào trong cơ thể hắn.

"Hảo". Long Tứ lôi kéo Đế Uyên đi tới cửa, sau đó đột nhiên xoay người: " Phi Long Liệng Thiên, mười năm a! Vũ nhi ngủ suốt mười năm!".

"Ta sẽ chờ đợi". Phi Long Liệng Thiên ôn nhu nhìn Long Tại Vũ vẫn ngủ say như trước: "Mặc kệ bao lâu ta vẫn sẽ chờ đợi. Cho đến khi hắn tỉnh lại, sau đó ta sẽ thực hiện lời hứa của ta, bồi hắn tiêu dao tứ hải, khoái hoạt thiên hạ".

"Ngươi nghỉ ngơi đi". Đế Uyên vỗ vỗ Long Tứ: "Chuyện của bọn họ chúng ta không thể tham dự vào".

Long Tứ thở dài đi theo Đế Uyên ra ngoài, lưu lại Phi Long Liệng Thiên một lần lại một lần vuốt ve tóc Long Tại Vũ. Ngươi vì cái gì còn không tỉnh? Mười năm a? Ngươi còn không tỉnh sao?

"Vũ nhi, hung thủ giết mẫu thân nhân loại của ngươi đã tìm được rồi ngươi không muốn giúp nàng báo thù sao? Mau tỉnh lại đi ". Bảy năm trước tìm được hắn, chính là muốn ngươi tỉnh lại rồi giao cho ngươi xử trí

"Liên Tâm hiện tại ở hoàng thành mở một tiệm trang phục, bên trong tất cả đều là quần áo của nữ nhân chính là vải của loại quần áo này, thực rất ít ". Có thể không ít sao? Tất cả cái kia đều là nội y nhưng lại được rất nhiều nữ nhân hoan nghênh nhất là nữ nhân trong kỹ viện

"Hai người thị vệ kia của cậu ngươi, chính là chanh y cùng hắc y bọn họ đến bây giờ vẫn còn quấn quít lấy Liên Tâm đứa nhỏ đều đã ba tuổi rồi mà còn chưa có thành thân Liên Tâm nói cái gì không thể một nữ có hai chồng (mimi: nữ cường =)) đến giờ ta vẫn thể không ngờ) cho nên một mực kéo dài hơn nữa Liên Tâm nói chỉ cần ngươi tỉnh lại nàng liền cưới Vũ nhi, ngươi nếu còn không tỉnh lại sẽ bị chanh y cùng hắc y oán nga ". Nhanh tỉnh lại đi ta thật muốn nhìn thấy bộ dáng ngươi trợn mắt với bộ dáng ham chơi của trước kia cùng trước kia giống khi gặp rắc rối nhưng không cần im lặng như vậy

"Còn có a Long Tứ cùng Đế Uyên bọn họ vẫn chưa đi, nói phải đợi ngươi tỉnh thì cùng chúng ta tiêu dao đại giang nam bắc nhưng ta không mốn cho bọn họ đi theo bởi vì bọn họ là trói buộc ". Chỉ cần ngươi tỉnh lại, cho dù có nhiều trói buộc hơn nữa ta cũng nguyện ý

"Tử Ngọc hiện tại cũng có đứa nhỏ a ngươi có biết Tử Ngọc là không? Chính là lão tứ vì muốn hoàn thành tâm nguyện của mẫu thân hắn mà thông đồng với cậu của ngươi đoạt hoàng vị, nửa năm trước hắn trộm đến hoàng thành cùng Hoàng đế ca ca ngươi gặp mặt một đứa nhỏ thực đáng yêu ta thực thích ". Bởi vì ánh mắt của đứa nhỏ kia có chút giống ngươi cho nên ta đặc biệt chuẩn cho bọn họ về sau có thể thường thường mang theo đứa nhỏ đến hoàng thành cho ta nhìn bởi vì ta nghĩ muốn ở trên người nó tìm hình bóng của ngươi (mimi: anh nói nhiều quá, em mệt)

"Đứa nhỏ của Tử Giá cũng đã bảy tuổi thực bướng bỉnh rất giống với ngươi trước đây nhưng ta chưa bao giờ chuẩn cho nó tới nơi đây ". Bởi vì mặc kệ là ai, mặc kệ hắn lớn lên giống ngươi như thế nào hắn thủy chung cũng không phải là ngươi

"Mỗi ngày ta cũng không dám ngủ lâu sợ bỏ qua nhất cử nhất động của ngươi khi ngươi tỉnh ta sẽ không thấy được sợ ngươi tỉnh đói bụng ta không có ở đây ". Ta cảm giác mình mệt chết đi Vũ nhi trước kia hiểu rõ phụ thân nhất mau tỉnh lại đi! Không cần làm cho ta lo lắng cho ngươi ta thực sợ ngươi cứ như vậy vẫn không tỉnh lại không phải nói linh hồn bị thương sao? Đã mười năm đã chữa trị tốt lắm đi ngày ngày Long Tứ, Đế Uyên, còn có ta truyền linh khí cho ngươi rất nhanh đã chữa khỏi cho linh hồn bị thương của ngươi nhưng vẫn là không được sao?

"Nếu ngươi thật sự là mệt chết vậy ngủ một lát ta không thúc giục ngươi chỉ cần ngươi khỏe mạnh ". Đúng vậy. Chỉ cần khỏe mạnh đừng để ta lo lắng

Phi Long Liệng Thiên gắt gao ôm Long Tại Vũ đem linh khí từng chút đưa vào cơ thể hắn, sau đó chậm rãi nằm xuống, ở trong ôm ấp ấm áp chậm rãi ngủ có lẽ chờ sau khi mình tỉnh lại Vũ nhi liền trợn tròn mắt nhìn mình

"Vương tử a, ngươi vừa mới đi nơi nào?". Lãng Kì mới đến đã bị sứ giả Tuy Dương Lệ đại nhân hổn hển giữ chặt.

"Không có gì a. Ta vừa mới tới một chỗ. Ân một nơi rất đẹp ". Lãng Kì nghĩ đến mỹ nhân đang ngủ kia, cảm giác nơi kia có cái gì đó không đúng.

"Nơi nào?". Lệ đại nhân khó hiểu nhìn hoàng tử tính cách tinh quái này, hoàng tử Lãng Kì là hoàng tử kế Lãng Dương, là hoàng tử mà hoàng đế Tuy Dương sủng ái nhất, hắn cùng hoàng tử Lãng Dương có ba phần giống nhau, cũng rất có năng lực, nhưng vẫn không thể so sánh với Lãng Dương được. Nhưng hoàng tử Lãng Dương mười năm trước đã mất tích, không ai biết hắn đã đi đâu.

Lãng Kì đem chuyện ở "Thụ long nhãn hiên" nói lại với Lệ đại nhân một lần, người nói thì thấy không sao, nhưng người nghe lại chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

"Lệ đại nhân, ngài không có việc gì chứ? Thực nóng sao?". Lãng Kì kỳ quái thấy Lệ đại nhân một đầu đầy mồ hôi, hắn thế nào không cảm giác thấy nóng a?

"Tổ tông của ta a tiểu hoàng tử của ta a ngươi ngàn vạn lần không thể đến cái nơi kia nói không chừng chết như thế nào cũng không biết a!". Lệ đại nhân thiếu chút nữa khóc ra. Hắn nếu đoán không sai thì nơi mà vị hoàng tử này đến chính là nơi được xưng là cấm địa trúc hiên của Hiên Viên đế quốc! Nghe nói nơi đó

là nơi mà người tối trọng yếu của Thái thượng hoàng Hiên Viên đế quốc yên giấc, trước kia có thích khách không biết sống chết xâm nhập vào "Thụ long nhãn hiên" Kết quả bị Hiên Viên đế dùng phương pháp tối tàn nhẫn giết, nói là quấy rầy đến giấc ngủ của vợ hắn hắn thực nên may mắn vì Hiên Viên đế nể mặt Lãng Kì là hoàng tử mới không có giết hắn, bằng không hắn có mười cái mạng cũng không đủ để chết a!

"Khủng bố như vậy sao?". Lãng Kì cảm giác Lệ đại nhân có chút chuyện nhỏ làm cho to lên. Không phải chỉ là một gian trúc hiên thôi sao?

"Ai. Người ngủ ở nơi đó chính là vợ của Thái thượng hoàng Hiên Viên quốc ".

"Ngủ? Sao lại thế này?". Lãng Kì đánh gảy lời nói của Lệ đại nhân, hắn hiện tại đã biết rõ vì cái gì lại cảm giác không đúng, bởi vì thanh âm Hiên Viên Thiên Hành (mimi: lâu lắm mới nghe nhắc lại cái tên này) rõ ràng lớn như vậy cũng khống có đánh thức mỹ nhân kia.

"Ai biết chuyện gì đã xảy ra a. Nhưng điều duy nhất biết được người này gọi là Long Tại Vũ, là cốc chủ của 'Hoa Yẫn cốc', cũng là thất hoàng nhi của Hiên Viên Thiên Hành lại là vợ của hắn ". Lệ đại nhân mất thật lớn khí lực mới nói ra chữ "vợ" này. Hắn thật không rõ vì cái gì bọn họ rõ ràng là phụ tử lại có thể yêu thương đối phương, này không phải là loạn luân sao? Vì cái gì Hiên Viên đế quốc cũng không che dấu?

111. Chương 110

"Thất Dạ điện hạ ngài không thể đi về phía trước nữa. Nơi đó không thể đi a!". Thái giám cùng cung nữ đi theo tiểu hài tử đã muốn nhanh khóc! Thất Dạ điện hạ là hoàng tử đương kim Thánh Thượng tối sủng ái, nói cách khác hắn muốn cái gì thì có cái đó, nhưng nơi kia chính là cấm địa của hoàng cung a. Nếu đi vào có lẽ tiểu hoàng tử sẽ không chết, nhưng nô tài bọn họ thì không nhất định a!

"Ta mặc kệ, hôm nay hoàng gia gia và phụ hoàng cùng nhau nghênh đón sứ giả của các nước không rảnh quản nơi này, ta chỉ là nhìn thôi, sẽ không gây chuyện đâu". Thất Dạ muốn cho người hầu của hắn câm miệng lại, sau đó bước nhanh vào rừng trúc. Hắn vẫn luôn hiếu kì, hoàng gia gia rốt cuộc dấu bảo bối gì ở trong này, cư nhiên hạ lệnh không cho bất luận kẻ nào tới gần, bất quá hắn mới không sợ đâu, hoàng gia gia thương hắn nhất, sẽ luyến tiếc phạt hắn! Cho nên vào xem sẽ không có việc gì! Nói không chừng có cái gì hảo ngoạn nha!

"Thất Dạ điện hạ a ". Tiểu thái giám bị dọa đến khóc lên, vội vàng đi theo điện hạ vào trúc ốc.

"Thụ long nhãn hiên? Thật là cái tên kỳ quái. Chẳng lẽ có Rồng ngủ trong này?". Thất Dạ tò mò nhìn chằm chằm cửa một hồi lâu mới đi vào.

"Không có người nào hết!". Thất Dạ có chút thất vọng hướng từng phòng từng phòng đi vào, cũng không biết tại sao hoàng gia gia lại để ý nơi này như vậy? Chẳng lẽ là muốn độc chiếm nơi xinh đẹp này sao? Không được, hắn nhất định phải cùng hoàng gia gia ở đây.

"Thất Dạ điện hạ, chúng ta trở về đi!". Tiểu thái giám vừa thấy bên trong không có gì không khỏi nhẹ nhàng thở ra, như vậy sẽ không lo lắng điện hạ phá hư cái gì!

"Oa thật khá a ". Thất Dạ đẩy ra cái cửa cuối cùng thì phát hiện bên trong có một người tóc trắng đang ngủ, vội vàng chạy tới: "Đại ca ca, ngươi sống ở trong này sao?".

"Di?". Tiểu thái giám sửng sốt bước nhanh đến bên giường, khi hắn nhìn thấy người trên giường thì không khỏi sửng sốt, ở đây thế nào lại có một người a? Hắn lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có người im lặng như vậy, khuôn mặt tuấn mỹ, điềm đạm nằm ở nơi đó, nhìn đến thực làm cho người ta an tâm.

"Như thế nào lại không có phản ứng?". Thất Dạ tò mò vươn tay đẩy đẩy, chỉ thấy trên người hắn đột nhiên phát ra một tầng ngân quang, đem thân thể Long Tại Vũ bao quanh, nhưng tay của Thất Dạ lại xuyên qua vòng phòng ngự kia, đụng vào hai má của Long Tại Vũ.

“Như thế nào lại như vậy ”. Đang tiếp đãi sứ giả Phi Long Liệng Thiên đột nhiên sắc mặt tái nhợt đứng dậy, vội vàng hướng trúc hiên phóng đi, Đế Uyên cùng Long Tứ liếc mắt nhìn nhau một cái cũng vội vàng đuổi theo đến trúc hiên.

“Này ”. Mấy sứ giả mờ mịt nhìn Phi Long Liệng Thiên, Đế Uyên cùng Long Tứ biến mất, này là chuyện gì? Là đột nhiên có chuyện hay là ra oai phủ đầu?

“Thất lễ, phụ hoàng có chút việc gấp, chiêu đãi không chu toàn thỉnh thứ lỗi, xin các vị hãy theo ta”. Hiên Viên Tử Giá cười khổ một tiếng mang theo sứ giả các nước đi về phía trước.

“Vũ nhi ”. Ba người một hồi đến trúc hiên liền nhìn thấy Hiên Viên Thất Dạ ngồi xổm bên giường Long Tại Vũ không ngừng cùng hắn nói giỡn, tay như trước vẫn đặt trên mặt Long Tại Vũ.

“Buông tay ”. Mặt Phi Long Liệng Thiên nhất thời trắng bệch, vội vàng đem tay Thất Dạ bỏ ra, tay có chút run rẩy ôm Long Tại Vũ, không thể xảy ra chuyện gì, ngàn vạn lần không thể có chuyện

“Hoàng gia gia”. Thất Dạ bị Phi Long Liệng Thiên ném trên mặt đất ánh mắt rưng rưng nhìn hắn: “Hoàng gia gia khi dễ Thất Dạ”.

“Ai cho ngươi vào?”. Phi Long Liệng Thiên lạnh lùng nhìn Thấy Dạ: “Lập tức cút ra ngoài”.

Vũ nhi tốt nhất là không có việc gì, bằng không hắn nhất định phải bắt tiểu quỷ này đến mạng, mặc kệ hắn lớn lên giống Vũ nhi bao nhiêu!

“Không cần Thất Dạ không cần ”. Thất Dạ ngồi dưới đất lên tiếng khóc lớn: “Oa hoàng gia gia không thương Thất Dạ nữa rồi không thương Thất Dạ nữa rồi ô ô ”.

“Chết tiệt ”. Phi Long Liệng Thiên cẩn thận đem Long Tại Vũ buông, nhắc cổ áo của Thất Dạ đưa hắn ném ra khỏi cửa phòng: “Dẫn hắn trở về phòng, hảo hảo trông chừng, không có mệnh lệnh của ta ai cũng không cho thả hắn ra! Có nghe hay không?”.

“Vâng nô tài tuân chỉ ”. Tiểu thái giám vội vàng ôm tiểu điện hạ gây chuyện rời đi.

“Thế nào? Có chuyện gì… xảy ra không?”. Phi Long Liệng Thiên lo lắng nhìn Đế Uyên mới vào phòng, tiểu quỷ kia có thể xuyên qua cấm chế của hắn, chẳng lẽ là do hắn có quan hệ huyết thống với mình? Hiện tại Vũ nhi nhất định phải không có việc gì! Nhưng lấy thân thể hiện tại của hắn có thể chịu được phàm nhân đụng chạm hay không?

“Ngô ”. Đế Uyên còn chưa mở miệng, Long Tại Vũ nằm ở trên giường đột nhiên đem một búng máu phun ra, làm cho ba người sợ hãi, không ngừng đem linh khí của bản thân rót vào trong cơ thể hắn.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ a?”. Phi Long Liệng Thiên thật sự hoảng sợ, cư nhiên hộc máu vậy phải làm sao bây giờ a?

“Bình tĩnh một chút a không có việc gì đâu ”. Long Tứ ngoài miệng an ủi Phi Long Liệng Thiên nhưng thanh âm của hắn lại đang run rẩy.

“Di? Không đúng a!”. Đế Uyên ngừng truyền linh lực nghi hoặc nhìn chằm chằm Long Tại Vũ.

“Mẹ nó ngươi làm cái gì?”. Long Tứ nổi giận gầm lên một tiếng, lão già này cư nhiên lên cơn gì chứ vạn nhất ở thời điểm mấu chốt xảy ra chuyện gì mình chắc chắc sẽ hận chết hắn!

“Các ngươi không phát hiện trước ngực Tại Vũ có ánh sáng sao? Hơn nữa linh lực chúng ta cho hắn hắn một chút cũng không có hấp thu mà vây ở chung quanh ”. Thanh âm của Đế Uyên đã run rẩy, chính là không biết là hưng phấn hay là sợ hãi.

“Cái gì?”. Phi Long Liệng Thiên cùng Long Tứ đồng thời hoảng sợ, khẩn trương nhìn Long Tại Vũ.

“Dừng lại Dừng lại ”. Đế Uyên lôi kéo hai người lui về phía sau vài bước lẳng lặng nhìn động tĩnh của người trên giường.

Ánh sáng trước ngực Long Tại Vũ nguyên bản chỉ ở trước ngực giờ đã dần dần lan rộng, cho đến khi hoàn toàn đem thân thể hắn vây quanh, ánh sáng bảy màu giống như có sinh mệnh chậm rãi tiến vào thân thể Long Tại Vũ, dần bị hắn hấp thu.

Trong lúc đó ba người ở trong phòng cẩn thận hít thở, cả ba người đều khẩn trương nhìn biến hóa của Long Tại Vũ, phòng ngừa có cái gì ngoài ý muốn phát sinh.

"Thịch". Một tiếng ánh sáng bảy màu mở rộng ra, xuyên thấu qua trúc hiên, một cột sáng bảy màu thẳng tắp hướng phía chân trời, hơn nữa càng lúc càng lớn.

"Đó là cái gì?". Toàn bộ người của hoàng thành nhìn về phía hoàng cung, ánh sáng bảy màu kia thật lấp lánh, người của hoàng thành toàn bộ đều quỳ xuống, hô to thiên nhân hạ phàm.

"Liên Tâm, ngươi mau ra đây". Chanh y vội vàng đem Tô Liên Tâm lôi ra chỉ vào cột ánh sáng kia mở miệng: "Nơi đó không phải chỗ ở của Long Tại Vũ "Thụ long nhãn hiên" sao? Sao lại thế này?".

"Tại Vũ ". Tô Liên Tâm cả kinh vội vàng lôi kéo chanh y chạy hướng hoàng cung: "Mau chúng ta đi hoàng cung có lẽ là Tại Vũ tỉnh ".

Trong khoảng thời gian ngắn Hiên Viên hoàng thành người ngã ngựa đổ, có người nói là thiên nhân hạ phàm, ông trời coi trọng Hiên Viên. Có người nói là yêu nghiệt giáng trần, muốn yêu mị Hiên Viên. Dù sao cũng đủ mọi giả thuyết.

Mà lúc này trong trúc hiên, khi hai người Tô Liên Tâm chạy đến trúc hiên, đã có một đám người vây quanh nơi đó, cầm đầu chính là Hiên Viên Tử Giá còn có một ít sứ giả các nước, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn dị cảnh trước mắt.

"Bệ hạ. Sao lại thế này?". Tô Liên Tâm chạy tới bên người Hiên Viên Tử Giá lo lắng nhìn cột sáng bảu màu trước mắt.

"Ta cũng không biết!". Hiên Viên Tử Giá nhíu mày mở miệng. Hắn chỉ biết Thất hoàng đệ ngủ ở nơi này, nhưng vì sao lại có dị cảnh như vậy thì hắn không biết!

Đang lúc mọi người thảo luận thì cột sáng bảy màu dần dần biến mất, một đạo thân ảnh màu ngân bạch từ chỗ cột sáng biến mất hiện ra.

"Đó là ". Hoàng tử Tuy Dương Lãng Kì nhìn thấy thân ảnh kia thì không khỏi sửng sốt, đó chính là thất hoàng tử ngủ say kia, hắn hiện tại chính là trợn tròn mắt tò mò nhìn một đám người phía dưới. Ngay sau đó lại có ba đạo nhân ảnh từ trúc hiên bắn ra, đem thiên hạ ở giữa không trung ôm lấy.

"Tại Vũ ". Nước mắt Tô Liên Tâm chảy xuống, bàn tay hưng phấn nắm vào cánh tay: "Tại Vũ mau xuống dưới ".

"Phụ thân ". Long Tại Vũ lăng lăng mở miệng: "Còn có hai người đang ăn đậu hủ của lão tử là ai?". Hắn chỉ chính là Long Tứ cùng Đế Uyên!

"Ngươi này tiểu quỷ ". Long Tứ nguyên bản đang cười cương ở trên mặt, tiểu quỷ cư nhiên mở miệng liền mắng hắn!

"Tại Vũ mau xuống dưới a ". Tô Liên Tâm nhìn bốn người không có ý định xuống dưới không khỏi rống giận: "Ngươi nếu không xuống dưới, ta bảo chanh y đánh ngươi xuống ".

"Liên Tâm ". Long Tại Vũ bị Liên Tâm rống thì sửng sốt, chính là vừa tỉnh nên đầu óc có chút mơ hồ, thân thể cũng thực cứng ngắc, lập tức liền té xỉu ở trong lòng ngực Phi Long Liệng Thiên.

"Vũ nhi a ". Phi Long Liệng Thiên kinh hô một tiếng: "Thái thái y a ".

"Tỉnh a! Rốt cục tỉnh!". Dàn xếp xong Phi Long Liệng Thiên không khỏi nhẹ nhàng thở ra, về phần vì cái gì có dị cảnh liền giao cho Hiên Viên Tử Giá đi giải quyết, hiện tại hắn là hoàng thượng không phải sao? Cùng mình không có quan hệ đi! (t/g: thái thượng hoàng này không chịu trách nhiệm a!!!)

"Vậy chúng ta cũng không cần phải ở đây nữa!". Đế Uyên cũng nhẹ nhàng thở ra, hắn cư nhiên vì tiểu quỷ này ở trong này ngây người mười năm!

"Đúng vậy nhưng chúng ta phải đợi Tại Vũ hoàn toàn khang phục mới có thể đi. Không đúng chúng ta phải đi theo bọn họ du biến đại giang nam bắc, đây là Phi Long Liệng Thiên nói mà!". Long Tứ có chút gian trá

cười cười, Tại Vũ tỉnh, tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra. Bọn họ khẩn trương suốt mười năm a! Sợ hắn vẫn chưa tỉnh lại hoặc là có chuyện gì ngoài ý muốn

"Các ngươi không cần quấy rầy ta cùng bảo bối". Phi Long Liệng Thiên trừng mắt nhìn Long Tứ: "Các ngươi nên cút đến nơi nào đó đi! Không cần đi theo chúng ta!".

"Ngươi ngươi nghĩ thật hảo ". Long Tứ không nghĩ người kia cư nhiên "Qua sông đoạn cầu", bất quá nghĩ muốn đuổi bọn họ đi cũng không dễ dàng như vậy! Bọn họ chẳng những phải đi theo Phi Long Liệng Thiên cùng Long Tại Vũ, còn muốn đem Liên Tâm với hai tiểu tử kia đều gọi đến hắc hắc dùng mánh khoé sao? Xem ai lợi hại hơn!

112. Chương 111

"Ngoan, ăn cái này đi!" Phi Long Liệng Thiên bưng một chén đen đen gì đó tiếp tục dụ dỗ Long Tại Vũ.

"Không cần!" Long Tại Vũ hai mắt rưng rưng Phi Long Liệng Thiên "Này là cho long ăn sao?"

"Sao lại không phải? Nghe nói thực bổ." Phi Long Liệng Thiên không ngừng cố gắng.

Không khí ngọt ngào

"Thân thể Vũ nhi vẫn còn rất yếu, làm sao bây giờ?" Phi Long Liệng Thiên vẻ mặt buồn rầu mở miệng "Ta đã hết cách rồi!" "Hắc hắc " Long Tứ vẻ mặt đáng khinh tới gần Phi Long Liệng Thiên "Ta biết nga!"

"Cách gì?" Con mắt pllt sáng ngời, đúng vậy, người này như thế nào cũng đã sống đến vạn năm, đương nhiên sẽ có biện pháp!

"Ngươi có biết long tộc có một loại hoa chứ?" Long Tứ vẻ mặt hắc ám tới gần Phi Long Liệng Thiên "Chính là cái kia."

"Ta đã biết!" Con ngươi Phi Long Liệng Thiên nhất thời chiếu sáng. Mình như thế nào lại không nghĩ tới cái kia chứ? style="display:inline-block;width:300px;height:250px" data-ad-slot="7309093013"> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});"Biết là tốt rồi!" Long Tứ hiện tại cơ hồ là dựa vào trên người Phi Long Liệng Thiên, người bên ngoài nhìn vào giống như là Long Tứ tự động yêu thương nhung nhớ.

"Hắc hắc cảm tạ!" Phi Long Liệng Thiên ngây ngô cười đáp lại.

"Các ngươi..." Đế Uyên trở về liền nhìn thấy cảnh Long Tứ ghé vào lòng Phi Long Liệng Thiên, mà Phi Long Liệng Thiên thì lại hắc hắc cười ngây ngô.

"Di, Uyên, ngươi đã trở về rồi." Long Tứ vui vẻ chạy tới ôm Đế Uyên "Sao lại về nhanh như vậy?"

"Chẳng lẽ ngươi hy vọng ta sẽ không về?" Đế Uyên nổi giận gầm lên một tiếng, đem Long Tứ nhấc lên ôm đi.

"Hắc hắc "Phi Long Liệng Thiên tiếp tục cười ngây ngô, sau đó bay nhanh đi tìm loại hoa kia, hiện tại chính là chén dược đen sì trước mặt Long Tại Vũ.

"Rất khó ngửi a. Đây là cái gì?" Long Tại Vũ liều mạng bịt cái mũi lại, chạy lên giường trốn, nhưng mới đến mép giường, rất nhanh đã bị bắt lại.

"Cái này rất tốt cho thân thể của ngươi." Phi Long Liệng Thiên lôi kéo cánh tay Long Tại Vũ, không cho hắn cự tuyệt.

"Nhưng rất đắng a. Cũng rất khó ngửi." Long Tại Vũ chán ghét nhìn chén dược đen sì "Rốt cuộc đây là cái gì?"

"Ngoan, uống hết rồi ta nói." Phi Long Liệng Thiên tiếp tục dụ dỗ. Không uống? Giỡn à! Hắn chính là mất chín trâu hai hổ mới có được, sao có thể không uống chứ!

“Không uống!” Long Tại Vũ rõ ràng cũng đem miệng nhắm lại, ta không há mồm coi ngươi làm sao ép ta.

“Không há mồm Hắc hắc ” Phi Long Liệng Thiên cười gian vài tiếng “Đừng tưởng rằng ngươi không há mồm là ta không có biện pháp!”

Long Tại Vũ có chút nghi hoặc nhìn Phi Long Liệng Thiên. Thấy hắn đem dược uống rồi áp lên môi mình, người cũng theo đó mà đè lên.

“Ngô ”Long Tại Vũ bất đắc dĩ đành phải nhíu mày uống hết chén dược đắng, nhưng Phi Long Liệng Thiên cũng không đi ra ngoài, cái lưỡi còn không ngừng quay cuồng trong miệng hắn, khiêu khích cái lưỡi của hắn.

“Ân ” Long Tại Vũ dùng sức vỗ vai Phi Long Liệng Thiên ý bảo muốn hắn đứng lên, ai ngờ tên kia không những không đứng lên, ngược lại còn nắm lấy tay hắn.

“Thế nào?” Phi Long Liệng Thiên tự tiếu phi tiếu nhìn Long Tại Vũ có chút mê ly “Kỹ thuật của phụ thân có tiến bộ hay không?”

“Ân?” Long Tại Vũ hiện tại mơ mơ màng màng căn bản nghe không rõ Phi Long Liệng Thiên nói cái gì, chỉ trả lời theo bản năng.

“Vậy có muốn tiếp tục hay không?” Phi Long Liệng Thiên tiếp tục dụ dỗ, long tộc vốn *** loạn, chỉ cần đem dục vọng của Vũ nhi khơi mào là tốt rồi hắc hắc

“Hảo.” Long Tại Vũ căn bản không có nghe Phi Long Liệng Thiên nói tiếp cái gì, hiện tại chỉ có cảm giác mình giống như đang ở trên mây, thật thoải mái.

“Thực ngoan.” Phi Long Liệng Thiên lộ ra một cái tươi cười khi gian kế được thực hiện, tay chậm rãi thâm nhập vào bên trong quần áo của Long Tại Vũ, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa thân thể hắn.

“Ân. Bên trái ” Long Tại Vũ cảm giác bên trái thật ngứa, nhưng, cái tay ở bên phải vẫn không chịu rời sang bên trái. (Mỗ Kỷ: Thật rõ ràng, rốt cuộc là hắn không ý thức được tình cảnh của mình hay hắn căn bản là một dụ thụ.)

“Hảo. Ngoan, nói cho ta biết là phải làm sao?” Phi Long Liệng Thiên vui vẻ hôn xương quai xanh của Long Tại Vũ “Muốn ta hôn nơi này sao?”

“Ân? Cái gì?” Long Tại Vũ mơ mơ màng màng cảm giác có cái gì đó gặm cắn xương quai xanh của mình, tê tê ngứa ngứa, rất không thoải mái, nhưng, cũng thật thoải mái.

“Như vậy sao?” Phi Long Liệng Thiên cười nhẹ một tiếng, chuyển hướng tới ngực Long Tại Vũ, đùa bỡn quả anh đào của hắn.

“Làm gì a? Cảm giác hảo quái a tựa như a” Lần này Long Tại Vũ hoàn toàn tỉnh táo, sắc lang này cư nhiên ăn đậu hủ hắn.

“Làm sao vậy?” Phi Long Liệng Thiên nhìn thấy ánh mắt Long Tại Vũ dần dần càng trong suốt cười càng vui vẻ “Vừa rồi Vũ nhi thực nhiệt tình a, bây giờ lại làm sao vậy?”

“Ngươi không cần với ngươi ngô ” Long Tại Vũ còn chưa nói xong đã bị bịt miệng.

“Không cần với ta thì muốn cần với ai?” Phi Long Liệng Thiên vẫn cười vui vẻ như trước “Chẳng lẽ Vũ nhi muốn thay người khác?”

“Không a ” Long Tại Vũ vẫn không có can đảm mà làm long nhan phẫn nộ.

“Vậy chúng ta tiếp tục.” Phi Long Liệng Thiên căn bản không cho Long Tại Vũ có cơ hội đổi ý, trực tiếp ngăn chặn cái miệng của hắn, tay đã muốn chạm đến bụng hắn, nhẹ nhàng xoa nắn.

“Ưm ân hỗn ưm ” Long Tại Vũ dùng sức giãy giụa vài cái, ai ngờ không thoát khỏi cánh tay đang sờ mó của hắn, còn làm cho hắn được một tấc tiến thêm một thước, đem cả thân thể chôn giữa hai chân mình.

“Ngoan. Ta muốn ngươi.” Phi Long Liệng Thiên mỉm cười, càng thêm vội vàng vuốt ve thân thể Long Tại Vũ.

“Ân ta nghĩ cơ thể của ta còn chưa khỏe a cho nên từ từ ” Long Tại Vũ rất muốn nói đầy đủ, nhưng lại vất vả cũng nói không xong, Phi Long Liệng Thiên ở trên người hắn không ngừng đốt lửa, không cho hắn một cơ hội nào.

“Không cần. Vũ nhi cũng thực muốn đi!” Phi Long Liệng Thiên ác liệt xoa bóp dục vọng đã muốn đứng lên một nửa của Long Tại Vũ “Cho nên ta không thể nhìn bảo bối khổ sở. Không cần lo lắng, sẽ không để ngươi đau.”

“Nhưng mà ” Long Tại Vũ vội vàng kéo tay Phi Long Liệng Thiên “Lần đó rất đau a!”

“Lần này sẽ không!” Phi Long Liệng Thiên cười hắc hắc “Lần đó là ngoài ý muốn, lần này ta nhất định sẽ chậm lại.”

“Thiên tài mới tin ngươi.” Long Tại Vũ bĩu môi “Ta biết ở mặt dưới sẽ rất đau.”

“Chẳng lẽ ngươi muốn ở mặt trên?” Phi Long Liệng Thiên ánh mắt chợt lóe, suy nghĩ xem mình có thể nhịn đau hay không?

“Ta tự hiểu bản thân mình.” Mình vừa nhìn đã biết không thể nào ở mặt trên được, hơn nữa, người này là cha mình.

“Chúng ta tới đi!” Phi Long Liệng Thiên nhẹ nhàng thở ra, lấy tay vét lấy thuốc trong chén dược đen sì, cẩn thận thoa vào mặt sau Long Tại Vũ.

“Ngươi cái kia ” Long Tại Vũ cảm giác phía sau bị nước dược biến thành nóng lên rất không thoải mái, đây rốt cuộc là dược gì? Vì cái gì lại quái dị như vậy?

“Xem ra thật hữu hiệu a!” Phi Long Liệng Thiên nhìn nơi đó của Long Tại Vũ dần dần biến thành màu đỏ xinh đẹp, vừa lòng gật đầu “Xem ra hiệu quả không tồi!”

“Đó là cái gì?” Phía sau Long Tại Vũ nóng lên rất khó chịu “Sẽ không phải là xuân dược đó chứ?”

“Đương nhiên không phải!” Phi Long Liệng Thiên trả lời ngay thẳng “Tuy rằng tác dụng không khác là bao. Nếu uống thì đây chính là thuốc bổ, còn nếu thoa thì ”

“…” Long Tại Vũ hiện tại rất muốn mắng chửi người, bởi vì hiện tại thực nóng, trong lòng thề ‘chờ hắn tỉnh lại, nhất định phải làm cho người cha không chịu trách nhiệm này quỳ xuống.’

“Thực ngoan hắc hắc ” Phi Long Liệng Thiên lộ ra nụ cười tiêu chuẩn sắc lang “Đến, để phụ thân hảo hảo yêu thương bảo bối của ta nha.”

“Nhanh lên một chút.” Long Tại Vũ thở phì phò mở hai chân ra, gắt gao quấn lấy thắt lưng Phi Long Liệng Thiên “Nơi đó nóng quá ”

“Ta biết. Ngoan a!” Phi Long Liệng Thiên ôn nhu đỡ lấy thắt lưng Long Tại Vũ, để cho hắn ngồi sát vào lòng mình, dục vọng nhẹ nhàng đi vào thân thể hắn.

“Ngô ngươi ” Long Tại Vũ mê ly tựa vào vai Phi Long Liệng Thiên, không ngừng thở phì phò “Động a ”

“Hảo!” Phi Long Liệng Thiên ngậm lấy khỏa anh đào trước ngực Long Tại Vũ, khiêu khích nó, cho đến khi nó cứng lên, rồi sau đó mới chậm rãi động, cẩn thận không làm đau Long Tại Vũ. Nhưng có người lại không nghĩ như hắn.

“Ngươi muốn tra tấn ta sao?” Long Tại Vũ không an phận động thân thể. Hắn đều đã nóng như vậy, đại sắc lang này còn thong thả động như vậy, thật là tên hỗn đản.

“Đây là ngươi muốn đó!” Phi Long Liệng Thiên đột nhiên động tác nhanh hơn, nguyên lai mình còn sợ tiểu Vũ nhi bị thương, ai biết hắn cư nhiên lại ngại mình chậm.

“Ưm a ” Long Tại Vũ bị người dùng sức lay động, đành phải dùng hết khí lực toàn thân ôm lấy người nam nhân trước mặt.

“Bảo bối của ta bảo bối của ta Vũ nhi Vũ nhi” Phi Long Liệng Thiên dùng sức động, miệng không ngừng gọi tên Long Tại Vũ.

"Ân " Long Tại Vũ trả lời, lại càng thêm dùng sức ôm nam nhân trước mặt.

Phi Long Liệng Thiên đem dục vọng bắn vào trong cơ thể Long Tại Vũ, ôm lấy Long Tại Vũ đã mệt mỏi có chút buồn ngủ "Vũ nhi, chờ thân thể ngươi tốt lên, chúng ta ra ngoài du ngoạn đi. Ta đáp ứng ngươi sẽ mang ngươi đi du ngoạn khắp nơi, chỉ cần ngươi vui vẻ."

"Hảo. Chúng ta cùng nhau. Vĩnh viễn cùng một chỗ." Long Tại Vũ ôm Phi Long Liệng Thiên vui vẻ đến nỗi con mắt cũng híp thành một đường nhỏ.

"Đúng vậy! Vĩnh viễn cùng một chỗ." Ánh mắt Phi Long Liệng Thiên đã có chút ươn ướt. Tiểu Vũ nhi của ta có biết hay không, nếu không có ngươi ta sẽ không có vĩnh viễn? Vì ngươi, ta cái gì cũng không để ý, cho nên ta sẽ thực yêu, thực yêu ngươi! Chúng ta sẽ thực hạnh phúc. Sẽ thực hạnh phúc! Bởi vì mặc kệ trước kia rốt cuộc chúng ta đã xảy ra chuyện gì, ít nhất hiện tại chúng ta đang ở cùng nhau, không phải sao?!

Long Tại Vũ cảm giác có một giọt chất lỏng ấm áp rơi trên mặt mình, ngẩng đầu thì thấy Phi Long Liệng Thiên đang rơi lệ, nhẹ nhàng cười, chạm vào hai má hắn "Đừng khóc hiện tại chúng ta đang ở cùng nhau, không phải sao?"

"Đúng vậy!" Phi Long Liệng Thiên gắt gao ôm Long Tại Vũ, cho dù là ai cũng không thể tách được bọn họ ra! Mặc kệ là ai!

113. Chương 112

"Khi ta ngủ có phải ngươi nói cái gì với ta không?". Long Tại Vũ nằm trong lòng ngực Phi Long Liệng Thiên: "Tuy rằng rất nhỏ, nhưng ta vẫn có nghe".

"Vậy vì cái gì ngươi vẫn bất tỉnh?". Tay Phi Long Liệng Thiên ôm Long Tại Vũ không khỏi chặt hơn: "Chẳng lẽ ngươi không muốn nhìn thấy ta sao?".

"Uy lực của trận pháp kia ngươi cũng biết đó. Cho dù ý thức ta thanh tỉnh nhưng thương thế của thân thể quá mức nghiêm trọng trong khoảng thời gian ngắn cũng vô pháp thức tỉnh". Long Tại Vũ đánh nhẹ vào ngực Phi Long Liệng Thiên: "Nói mau, ngươi nói với ta cái gì?".

"Ngươi thật muốn biết?". Phi Long Liệng Thiên bắt lấy tay Long Tại Vũ đưa lên miệng hôn khẽ: "Ngày mai nói được không?".

"Không được. Hiện tại ta muốn nghe". Long Tại Vũ rút tay về.

"Bảo bối nhi a, ngươi thực không có tình thú a". Phi Long Liệng Thiên ra vẻ ai oán nhìn Long Tại Vũ: "Chẳng lẽ ngươi không muốn hưởng thụ một chút dư vị khi tình cảm mãnh liệt qua đi sao?".

"Nói mau". Long Tại Vũ thần tình hắc tuyến mở miệng.

"Được rồi". Phi Long Liệng Thiên bất mãn mở miệng: "Đã tìm được hung thủ giết mẫu thân ngươi rồi. Ngươi muốn xử phạt hắn như thế nào?".

"Tìm được rồi?". Long Tại Vũ vội vàng từ trong ngực Phi Long Liệng Thiên ngồi dậy: "Là ai? Hiện tại ở nơi nào?".

"Ngươi sẽ làm như thế nào?". Phi Long Liệng Thiên nhãn thần có chút kỳ quái nhìn Long Tại Vũ: "Giết hắn sao?".

"Ta sẽ giết hắn". Long Tại Vũ oán hận mở miệng: "Đều là hắn làm hại mẫu thân chết thảm".

"Nàng không phải mẫu thân của ngươi. Mẫu thân của ngươi là giao long công chúa của Long tộc". Sắc mặt Phi Long Liệng Thiên lạnh lùng: "Ngươi gọi nàng một tiếng mẫu thân cũng đã... không làm nàng thất vọng".

"Ngươi ngươi hơi quá đáng". Long Tại Vũ không thể tin nhìn Phi Long Liệng Thiên: "Nếu không có nàng, ta với ngươi tuyệt đối sẽ không gặp mặt, lại càng sẽ không có Long Tại Vũ hiện tại".

"Ai nói? Ngươi là của ta, đây là chuyện không thể thay đổi". Phi Long Liệng Thiên một tay giữ chặt cánh tay Long Tại Vũ: "Không cần vì nàng mà hao tổn tinh thần. Không đáng".

"Ngươi đã có thể tra được, ta cũng có thể". Long Tại Vũ bỏ tay Phi Long Liệng Thiên ra tùy tiện cầm quần áo đi ra ngoài.

"Được rồi bảo bối nhi, là ta không tốt, ta nói là được!". Phi Long Liệng Thiên vội vàng đem Long Tại Vũ giữ chặt: "Ngươi không cần tức giận, hiện tại ta liền nói là được".

"Hừ, ta không muốn biết". Long Tại Vũ hờn dỗi không để ý đến Phi Long Liệng Thiên.

"Được rồi được rồi, không cần tức giận, ta nói cho ngươi. Người giết mẫu thân ngươi ở trong 'HoaTẫn Cốc' ". Phi Long Liệng Thiên sắc mặt phức tạp nhìn Long Tại Vũ: "Ngươi còn muốn giết hắn hay không?".

"Ở 'Hoa Tẫn Cốc' ". Long Tại Vũ thần sắc cứng đờ: "Ngươi gạt ta đúng hay không?".

"Ai, không có. Giết mẫu thân ngươi là Hoa Tề". Phi Long Liệng Thiên ôm chặt Long Tại Vũ: "Ngươi thật sự muốn giết hắn sao?".

"Ngươi gạt ta". Long Tại Vũ cứng ngắc khẽ động khóe miệng. Như thế nào lại là Hoa Tề? Hoa Tề từ nhỏ tốt với mình như vậy. Như thế nào lại là hắn? Sẽ không đâu.

"Không có lừa ngươi. Nếu ngươi không tin thì chúng ta quay về 'Hoa Tẫn cốc' để hỏi rõ ràng". Phi Long Liệng Thiên nhẹ vỗ về đầu Long Tại Vũ: "Bảo bối nhi. Ngươi muốn cái gì? Nếu ngươi thật sự giết Hoa Tề thì trong lòng ngươi sẽ dễ chịu sao?".

"Ta ta không biết ". Long Tại Vũ ngốc lăng lăng mở miệng: "Ta nên làm cái gì bây giờ?".

"Hãy nghĩ lại Hoa Tề đối với ngươi thật là tốt, nghĩ lại những điều hắn đã làm cho ngươi. Ngươi đã ở trong 'Hoa Tẫn cốc', nếu hắn muốn giết ngươi, tùy lúc tùy nơi đều có thể, nhưng hắn không làm vậy. Hắn mọi nơi đều che chở cho ngươi, nếu nói là bù lại sai lầm năm đó, như vậy lúc hắn giả trang ngươi tới để gạt ta coi như đã trả xong". Phi Long Liệng Thiên nhẹ nhàng hôn đầu Long Tại Vũ: "Bảo bối, hảo hảo nghĩ lại đi".

"Ta ". Long Tại Vũ ngơ ngác nhìn Phi Long Liệng Thiên, để hắn ra quyết định cuối cùng sao?". Giết Hoa Tề? Không, không có khả năng. Không giết hắn? Nhưng thù của mẫu thân vì cái gì? Vì cái gì lại là Hoa Tề? Nếu là một người khác mình cũng sẽ không đau đầu như vậy.

Phi Long Liệng Thiên cứ như vậy ôm Long Tại Vũ nằm xuống: "Bảo bối, phàm là cái gì cũng không nên chỉ nhìn một mặt, nữ nhân kia chỉ cho ngươi một thân thể với ở cùng ngươi năm năm mà thôi, nhưng Hoa Tề đã ở bên cạnh ngươi suốt mười ba năm. Nếu ngươi cảm thấy thời gian mười ba năm không bù lại được sai lầm năm đó, sau đó giết hắn cũng không muộn".

Long Tại Vũ mâu thuẫn nhăn lại mi. Làm sao bây giờ?

"Năm đó Hoa Tề vì cái gì muốn giết mẫu thân ta?". Long Tại Vũ có chút mờ mịt mở miệng.

"Giết lầm". Khi Phi Long Liệng Thiên nói ra hai chữ không khỏi trở mình xem thường: "Chuyện năm đó chỉ là hiểu lầm".

"Như thế nào lại là giết lầm?". Long Tại Vũ nhịn không được đề cao thanh âm: "Nào có chuyện như vậy, giết người mà cũng giết lầm".

114. Chương 113

"Có cái gì mà không có khả năng?". Phi Long Liệng Thiên ôm chặt Long Tại Vũ: "Chuyện năm đó chỉ là một hiểu lầm. Ngươi ".

"Vậy Hoa Tề đến hoàng cung làm gì?". Long Tại Vũ khóe mắt dùng sức run rẩy vài cái. Là hiểu lầm sao? Như vậy mẫu thân chết có phải rất oan hay không?

"Hoa Tề muốn giết chính là tỷ tỷ Hoa Thái của Hoa Dung. Cũng chính là quản gia tiền nhiệm của 'Hoa Tẫn Cốc'. Kết quả, tình báo lầm, đem nơi ở của mẫu thân ngươi nói cho hắn, mới có kết quả hiện tại". Phi Long Liệng Thiên đỡ lấy cái trán có chút đau, hắn cũng không có ngờ lại tra được đáp án như vậy. Lúc trước hắn tìm thấy tình báo này thì cũng trợn mắt há hốc mồm, không thể tin tình báo của 'Hoa Tẫn Cốc' lại nát như vậy!

"Để ta có thời gian suy nghĩ đi". Long Tại Vũ rầu rĩ mở miệng, đưa lưng về phía Long Tại Vũ chùm chăn lại. Rốt cuộc là giết hay không giết?

Sáng sớm ngày hôm sau Long Tại Vũ mang hai con mắt gấu mèo xuất hiện ở trước mắt mọi người.

"Tối hôm qua thực kịch liệt?". Long Tứ vẻ mặt háo sắc nhìn hai người.

"Ngươi cũng không kém a". Phi Long Liệng Thiên nhìn chằm chằm hôn ngân lộ ra của Long Tứ cười đen tối: "Tựa hồ được yêu thương thực kịch liệt đi!".

Long Tại Vũ hung hăng trừng mắt nhìn hai người: "Câm miệng".

"Làm sao vậy? Có vấn đề gì khó giải quyết sao?". Đế Uyên ôn nhu sờ sờ đầu Long Tại Vũ: "Có gì có thể nói ra nga".

"Ân, ta biết". Mặt Long Tại Vũ có chút đỏ nhìn Đế Uyên.

Phi Long Liệng Thiên có chút ăn dấm chua kéo Long Tại Vũ qua: "Ngươi chỉ cần nhìn ta thì được rồi".

"Uy, ai cho ngươi tốt với tiểu quỷ chết tiệt này như vậy?". Long Tứ dùng sức vắt lỗ tai của Đế Uyên: "Không được ôn như với ai khác ngoài ta".

"Buông tay". Long Tại Vũ đẩy Phi Long Liệng Thiên ra: "Ta vài ngày có việc sẽ không quay về hoàng cung, các ngươi muốn đi theo ta không?".

"Dù sao chúng ta cũng không có việc gì". Long Tứ không sao cả nhún nhún vai, sau đó lại giống như cảnh cáo trừng mắt nhìn Đế Uyên: "Ngươi, không được câu dẫn tiểu quỷ này".

"Ngươi suy nghĩ nhiều". Đế Uyên ôn nhu vỗ vỗ đầu Long Tứ.

"Cũng không cho ngươi cùng hắn liếc mắt đưa tình". Phi Long Liệng Thiên theo sát cũng mở miệng.

"Ngươi phát điên cái gì?". Long Tại Vũ dùng sức đạp chân Phi Long Liệng Thiên: "Còn không thu thập hành lý? Hiện tại chúng ta đi".

"Gấp như vậy?". Long Tứ cùng Đế Uyên có chút kinh ngạc, cho dù muốn đi cũng không cần gấp như vậy đi!

"Không nên hỏi nhiều như vậy". Phi Long Liệng Thiên nháy mắt với Đế Uyên.

"Cũng không cần thu thập hành lý, dù sao có mang tiền là được". Long Tứ cùng Long Tại Vũ giống nhau đều là người đơn giản, căn bản không có để ý đến Phi Long Liệng Thiên cùng Đế Uyên trong lúc đó "liếc mắt đưa tình".

"Đi thôi". Đế Uyên hơi hơi sửng sốt theo sau cũng muốn biết chuyện này ra sao.

Bốn người cứ như vậy cũng không cùng bất luận kẻ nào chào hỏi liền ly khai hoàng cung.

Long Tại Vũ ngẩng đầu nhìn mặt trời lên cao, cứ như vậy một đường đi đến "Hoa Tẫn Cốc" đi. Nhiều ít cũng phải cân nhắc đến tình cảm với Hoa Tề, cùng với nên xử lý chuyện này như thế nào!

Phi Long Liệng Thiên cứ như vậy lẳng lặng nhìn Long Tại Vũ, hắn biết hiện tại Long Tại Vũ thực mâu thuẫn, một người là mẫu thân sinh thành, một người là bằng hữu cùng nhau lớn lên, dù sao Hoa Tề cũng cùng lớn lên với hắn, dù quyết định như thế nào cũng rất khó xử. Bất quá mặc kệ hắn quyết định như thế nào, mình vĩnh viễn vẫn sẽ cho hắn một lòng ngực để có thể dựa vào.

"Long tiểu tử, ngươi đem việc kia nói cho hắn?". Long Tứ rốt cục cảm giác được không đúng. Nếu là trước kia Long Tại Vũ đã sớm cùng hắn đấu võ, hôm nay hắn quá mức im lặng.

"Đúng vậy". Phi Long Liệng Thiên thở dài: "Các ngươi nghĩ ta sai hay sao?".

"Không. Hắn sớm muộn gì cũng sẽ biết". Đế Uyên cũng thở dài: "Thật khó lựa chọn a, một người là mẫu thân, một người là vừa là bằng hữu vừa là sư phụ, quyết định như thế nào đều là do một ý nghĩ của hắn a".

"Ân". Phi Long Liệng Thiên nhìn Long Tại Vũ rầu rĩ ở phía trước có chút đau lòng. Lập tức để hắn quyết định là rất khó, như vậy bọn họ cũng thong thả chậm rãi đến 'Hoa Tẫn Cốc' đi. Như vậy thời điểm đối mặt với Hoa Tề bảo bối nhi sẽ có quyết định!

"Uy, Long tiểu tử, nếu không chúng ta giúp hắn đem Hoa Tề giết thì được rồi". Long Tứ đột nhiên mở miệng: "Như vậy hắn sẽ không phiền não như vậy nữa!".

"Giết? Ta thấy sau đó hắn sẽ giết ngươi!". Phi Long Liệng Thiên mắt lé nhìn Long Tứ: "Nếu ngươi muốn chết thì cứ việc, ta không muốn chết với ngươi".

"Giúp hắn giải quyết như vậy không tốt sao?". Long Tứ có chút mờ mịt: "Hắn không phải thực đau đầu sao? Chỉ cần Hoa Tề chết hắn sẽ không đau đầu nữa".

"Ngươi ngốc a?". Rất muốn bổ đầu Long Tứ ra xem bên trong chứa cái gì, đã sống mấy vạn năm cư nhiên còn "ngu" như vậy!.

"Để hắn tự quyết định đi! Việc này cũng sẽ giúp hắn trưởng thành hớn". Đế Uyên ảm đạm cười: "Để hắn trưởng thành hơn đi!"

115. Chương 114

Long Tại Vũ buồn rầu đi về phía trước, ba người Phi Long Liệng Thiên đi theo sau hắn, lẳng lặng đi theo. Phi Long Liệng Thiên đột nhiên dừng lại, đem Long Tại Vũ ở phía trước giữ chặt, cảnh giác nhìn bốn phía.

"Làm gì vậy?". Long Tại Vũ đột nhiên bị giữ chặt có chút mờ mịt nhìn Phi Long Liệng Thiên.

"Có hơi thở của ma". Long Tứ đem Phi Long Liệng Thiên với Long Tại Vũ che ở phía sau.

"Ma? Ma tuyệt sao?". Long Tại Vũ không khỏi nhíu mi.

"Không giống". Long tứ lắc đầu: "Hơi thở của hắn chúng ta ít nhiều sẽ có chút quen thuộc, nhưng hơi thở này tựa hồ là lần đầu tiên đụng tới".

"Lần đầu tiên?". Long Tại Vũ cũng cảnh giác lên.

"Tại Vũ, đã lâu không thấy!". Một người xuất hiện, là Trương Dương đã lâu không gặp. Không, hiện tại có lẽ nên gọi hắn là Lãng Dương.

"Ngươi như thế nào lại ". Long Tại Vũ lăng lăng nhìn Lãng Dương tóc màu xanh, tóc hắn không phải màu đen sao? Vì sao?

"Tò mò sao?". Lãng Dương khẽ cười một tiếng, nhưng trong đó chứa đầy âm ngoan: "Ta có thể nói cho ngươi, chỉ cần ngươi theo ta".

Long Tại Vũ cau mày, vì cái gì Lãng Dương hiện tại lại gây cho hắn có cảm giác âm lãnh. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Ngươi muốn thế nào?". Phi Long Liệng Thiên đem Long Tại Vũ hộ ở sau người cảnh giác nhìn Lãng Dương.

"Muốn thế nào?". Lãng Dương đột nhiên khẽ cười một tiếng: "Ngươi nói ta muốn thế nào! Các ngươi giết hắn, ta sẽ giết các ngươi!".

"Giết ai?". Long Tại Vũ khó hiểu nhìn Lãng Dương. Sao lại bí hiểm như vậy?

"Ngươi không biết sao? Vậy ta nói cho ngươi biết! Phụ thân của ngươi, còn có Long Tứ chín năm trước bọn họ xông vào Ma giới, không kiêng nể gì chém giết, đánh Ma Tuyệt trọng thương. Nếu không phải hắn liều chết mang theo ta rời đi, nói không chừng ta hiện tại cũng đã chết". Lãng Dương hung hăng nhìn bốn người:

“Vì cái gì chờ đến khi ta yêu hắn thì giết hắn? Ta thật vất vả mới quên được Tại Vũ thì các ngươi lại giết hắn!”.

“Các ngươi ”. Long Tại Vũ ngạc nhiên nhìn Phi Long Liệng Thiên cùng Long Tứ: “Vì cái gì giết hắn?”.

“Hừ, người của Long tộc ta không thể để người ta tùy tiện khi nhục!”. Long Tứ hừ lạnh một tiếng: “Thật không nghĩ tới năm đó nhất thời sơ sót mà để sổng ngươi. Hiện tại ngươi so với Ma Tuyệt lúc đó cũng không kém. Cũng khó trách ngươi dám xuất hiện ở trước mặt bốn người chúng ta.

“Ha ha, xuất hiện ở trước mặt các ngươi thì thế nào? Dù sao Ma Tuyệt đã chết, chí ít ta phải có được Tại Vũ”. Lãng Dương nhìn Phi Long Liệng Thiên cùng Long Tứ: “Về phần hai người các ngươi phải chết”.

“Tiểu tử, ta xem ngươi còn chưa có tư cách này đi!”. Lâu chưa mở miệng Đế Uyên thản nhiên nói: “Ngươi tuy rằng rất mạnh, nhưng ngươi thật có nắm chắc đánh thắng bốn người chúng ta?”.

“Thử xem chẳng phải sẽ biết!”. Lãng Dương đột nhiên đưa tay nhắm ngay Long Tại Vũ: “Lại đây ”.

“A ”. Thân thể Long Tại Vũ rất nhanh bay đến tay của Lãng Dương.

“Sao lại như vậy?”. Phi Long Liệng Thiên vội vàng bắt lấy bả vai Long Tại Vũ, bọn họ không có nhìn thấy Lãng Dương có động tác gì, vì cái gì có thể khống chế hành động của Long Tại Vũ.

“Ngươi ngươi làm gì?”. Long Tại Vũ có chút khó đích mở miệng. Thân thể giống như trở thành của người khác, tứ chi cũng không chịu sự khống chế của mình.

“Chuyện gì thế này?”. Long Tứ cùng Đế Uyên cũng là một trận ngạc nhiên. Đây là pháp thuật gì?

“Công kích tay hắn?”. Phi Long Liệng Thiên gắt gao giữ chặt hai vai Long Tại Vũ, lực từ trong tay của Lãng Dương truyền đến càng lúc càng lớn!

“Hừ, nào có đơn giản như vậy”. Lãng Dương cười lạnh một tiếng: “Đánh bọn họ!”.

Theo lời nói của Lãng Dương, Long Tại Vũ vẫn bị Phi Long Liệng Thiên lôi kéo đột nhiên đem Phi Long Liệng Thiên đẩy ra, hướng Long Tứ cùng Đế Uyên đánh tới.

“Chết tiệt”. Phi Long Liệng Thiên nhất thời không giữ được bị Long Tại Vũ giãy ra, vì thế vội vàng đi bắt Long Tại Vũ.

“Chúng ta ngoạn ngoạn đi. Lúc trước ngươi không phải rất muốn giết ta sao?”. Lãng Dương ngăn trở đường đi của Phi Long Liệng Thiên, nghiêng đầu nhìn hắn: “Hay là hiện tại ngươi đã thay đổi chủ ý!”.

“Ngươi đã dùng biện pháp gì khống chế Ma Tuyệt?”. Phi Long Liệng Thiên lạnh lùng mở miệng: “Có phải cũng giống biện pháp không chế Vũ nhi hay không?”.

“Chờ ngươi chết ta liền nói cho ngươi!”. Lãng Dương cuồng tiếu một tiếng: “Các ngươi đều quên một việc, ta cùng Vũ chính là huynh đệ cùng cha khác mẹ a!”.

Phi Long Liệng Thiên nghe xong sửng sốt, sau đó sắc mặt rất là khó coi. Đây là lý do sao?

“Cho ngươi nhìn cái này”. Lãng Dương khẽ cười một tiếng, bốn phía bắt đầu nổi lên sương trắng, đem cảnh sắc chung quanh hoàn toàn che đậy. Thân ảnh của năm người cũng biến mất.

“Sao lại thế này?”. Phi Long Liệng Thiên kinh ngạc nhìn bốn phía, cái gì cũng nhìn không thấy, thậm chí ngay cả hơi thở của Lãng Dương cũng đã biến mất!

“Phụ thân”. Ngay tại lúc Phi Long Liệng Thiên khó hiểu là lúc phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm của Long Tại Vũ: “Ngươi ở trong này a? Thật là quá tốt!”.

“Bảo bối nhi”. Phi Long Liệng Thiên vội vàng ôm lấy Long Tại Vũ: “Thế nào? Có bị thương hay không?”.

“Không có a”. Long Tại Vũ thỏa mãn ôm lấy Phi Long Liệng Thiên: “Nhưng phụ thân ngươi có chuyện gì hay không?”.

“Chỉ cần ngươi không có việc gì là tốt rồi”. Phi Long Liệng Thiên nhẹ nhàng thở ra.

“Chỉ biết phụ thân ngươi phải có việc”. Long Tại Vũ đột nhiên lộ ra một tia cười tà.Taynhanh hướng tới Phi Long Liệng Thiên.

“Ngươi ”. Phi Long Liệng Thiên tránh thoát đòn hiểm yếu của “Long Tại Vũ”, không dám tin nhìn hắn: “Vì cái gì?”.

116. Chương 115

“Ha hả Thực cũng là giả, mà giả cũng là thực” ‘Long Tại Vũ’ khẽ cười một tiếng “Nói không chừng, hiện tại bảo bối của ngươi đang trên giường cùng ‘ngươi’ a ”

“Ngươi!!!” Phi Long Liệng Thiên rống giận một tiếng “Ta giết ngươi!”

“Ha ha, ngươi tới đi, ta chính là dùng gương mặt bảo bối của ngươi, ngươi nỡ lòng sao?” ‘Long Tại Vũ’ đem mặt để sát vào Phi Long Liệng Thiên “Ngươi thực sự giết được ta sao? Phụ thân, người đã nói sẽ bảo vệ ta.”

“Ta…” Phi Long Liệng Thiên biểu tình cứng đờ, hắn đích xác không thể xuống tay với Vũ nhi. Nhưng đây là giả a! Không đúng, Vũ nhi bị Lãng Dương khống chế! Chẳng lẽ là thật?

“Hắc hắc.” ‘Long Tại Vũ’ choàng hai tay qua cổ Phi Long Liệng Thiên “Ngươi thật sẽ giết ta sao? Ngươi đã nói phải bảo vệ ta cả một đời.” “Vũ nhi!” Phi Long Liệng Thiên ôm lấy ‘Long Tại Vũ’ “Ta sẽ bảo vệ ngươi, vĩnh viễn bảo vệ ngươi!”

“Ngu ngốc!!! Đồ ngu ngốc!!!” Bên này Long Tại Vũ khó thở giơ chân “Con mẹ nó Phi Long Liệng Thiên, ngay cả đứa con của mình còn không nhận ra, còn nói cái mẹ gì bảo vệ ta!”

“Như thế nào? Đau lòng?” Lãng Dương một tay chế trụ Long Tại Vũ “Để bọn họ ở chung không tốt sao?”

“Tốt cái huyệt khẩu!” Long Tại Vũ tức giận mắng một tiếng “Trương Dương, nếu ngươi không dừng lại, ta sẽ trở mặt!” style=“display:inline-block;width:300px;height:250px” data-ad-slot=“7309093013”> (adsby-google=window.adsbygoogle||[]).push({});“Được rồi, được rồi.” Lãng Dương bất đắc dĩ trở mình trợn trắng mắt “Quả nhiên không có giấu được ngươi.”

“Hừ.” Long Tại Vũ tức giận quay đầu “Nếu ngươi muốn giết ta thì đã giết rồi, còn chờ đến bây giờ sao?”

“Ngươi thông minh như vậy làm gì?” Lãng Dương hiếm khi đứng đắn mở miệng “Bất quá, những gì ta vừa nói đều là sự thật. Trừ bỏ chuyện Ma Tuyệt còn chưa chết ra, những cái khác đều là sự thật!”

“Hai người bọn họ thực sự huyết tẩy Ma giới?” Long Tại Vũ nhíu mày “Tổn thương tới trình độ nào?”

“Bị hủy hơn phân nửa.” Lãng Dương sờ sờ cái mũi “Ma Tuyệt tuy rằng không chết nhưng bị trọng thương, chỉ có ngươi mới có thể cứu hắn! Vài năm nay, mạng của hắn cứ như chỉ mành treo chuông.”

“Ta?” Long Tại Vũ khó tin, chỉ vào mũi mình “Ta có khả năng đó?”

“Đi cầu phụ thân tâm ngoan thủ lạt của ngươi a!” Lãng Dương nói ra lời này không khỏi nghiến răng nghiến lợi “Tên hỗn đản đó cư nhiên đem long khí của mình truyền vào cơ thể Ma Tuyệt. Nếu không phải ta với ngươi ít nhiều cũng là cùng cha khác mẹ, chỉ sợ đã không cứu được Ma Tuyệt.”

“Ngươi… ngươi thực sự thích hắn?” Long Tại Vũ yếu ớt hỏi “Ngươi không nói đùa chứ?”

“Ta hay nói đùa lắm sao?” Trên trán Lãng Dương gân xanh nổi lên.

“Ha ha, vậy có thể xua tan sương mù dày đặc kia không?” Long Tại Vũ cười gượng.

“Không được, ta muốn cho bọn họ chịu chút đau khổ.” Lãng Dương tính trẻ con quay đầu nhắm mắt “Thuận tiện cho người nhìn xem bộ mặt thật của tên Phi Long Liệng Thiên kia!”

“Ta hiện tại mới phát hiện người ngây thơ như vậy.” Long Tại Vũ rất muốn gõ đầu Lãng Dương.

"Ta ngây thơ đó, thì sao? Vài năm này, ta luôn phải đề phòng lo lắng, đương nhiên ta cũng sợ a!" Lãng Dương có chút ủy khuất mở miệng "Ngươi cũng không ngẫm lại xem, chúng ta vẫn luôn trốn sự tra xét của Phi Long Liệng Thiên cùng Long Tứ, hơn nữa a, ta còn luôn pahir mang theo Ma Tuyệt đang hôn mê đó!"

"Hảo, ta biết ngươi ủy khuất." Long Tại Vũ đỡ lấy cái trán "Đơin lát nữa ta nói hắn đem long khí trong người Ma Tuyệt lấy ra, là được chứ gì?"

"Còn phải thả cho chúng ta đi."

"Ngươi nói thật vô nghĩa!" Long Tại Vũ thần tình hắc tuyến. Đem long khí rút ra còn không tương đương với thả bọn họ hay sao?

"Lỡ như tên Phi Long Liệng Thiên đê tiện kia đổi ý thì sao?" Lãng Dương dùng sức gõ đầu Long Tại Vũ "Hắn chỉ đối tốt với ngươi mà thôi!"

"Ngươi nói cũng đúng, ta đích xác chỉ đối tốt với con ta mà thôi!" Thanh âm phía sau truyền đến làm cho Lãng Dương hoảng sợ.

"Ngươi… ngươi như thế nào lại…" Lãng Dương nuốt nuốt nước miếng, hắn không nghĩ Phi Long Liệng Thiên sẽ phát tan ảo cảnh của hắn nhanh như vậy.

"Hừ, một cái ảo thuật nho nhỏ mà thôi!" Thân ảnh Long Tứ cùng Đế Uyên cũng cùng lúc xuất hiện, chính là Long Tứ nhìn qua có chút thê thảm.

"Ảo thuật, ngươi còn không phải thảm như vậy!" Long Tại Vũ dùng ánh mắt cực kỳ khinh bỉ nhìn Long Tứ "Ngươi nhìn phụ thân xem, cũng không thảm như ngươi."

"Câm miệng, câm miệng!!!" Long Tứ hổn hển mở miệng "Nếu không phải ta đem Uyên Uyên trở thành… cũng sẽ không thảm như vậy."

"Trở thành cái gì?" Long Tại Vũ tò mò mở miệng.

"Bảo bối nhi, không cần nói sang chuyện khác." Phi Long Liệng Thiên cười tủm tỉm mở miệng "Hiện tại chúng ta nói chuyện chính đi."

Lãng Dương lập tức đem ánh mắt cầu cứu hướng tới Long Tại Vũ. Hắn cũng không muốn bị ba tên cuồng nhân đang nổi giận giết a! Hơn nữa, hai người trong đó còn là long tộc a.

117. Chương 116

Long Tại Vũ thấy Phi Long Liệng Thiên thản nhiên mở miệng: "Hôn ngân trên cổ ngươi nhìn rất được đi!".

"Ách ". Đang định giáo huấn Lãng Dương Phi Long Liệng Thiên sắc mặt cứng đờ: "Này này ".

"Cái gì?". Long Tại Vũ ra vẻ không thèm để ý mở miệng: "Không phải là nhận sai người thôi! Cũng không có gì khác, đúng hay không!".

"Ha ha ". Phi Long Liệng Thiên cười khan một tiếng: "Ta nghĩ tên kia là ngươi, bất quá cuối cùng ta đã nhận ra!". Bảo bối nhi sẽ không nhiệt tình như vậy!

"Thiết, Phi Long Liệng Thiên ngươi dám làm chuyện như vậy!". Long Tứ khinh thường nhìn Phi Long Liệng Thiên: "Bị dọa một chút liền ra cái dạng này!".

"Kỳ thật ta càng muốn nói, Long Tứ a, vết cắn cùng hôn ngân trên cổ ngươi cũng thật đẹp mắt!". Long Tại Vũ tươi cười khả cúc nhìn Long Tứ.

"Ta ". Long Tứ lập tức im miệng.

"Chúng ta hiện tại giống như phải nói đến Lãng Dương đi!". Đế Uyên thản nhiên mở miệng: "Tiểu quỷ không cần nói sang chuyện khác".

“Oa, ngươi là đang ghen sao?”. Long Tại Vũ khoa trương mở miệng.

“Tin hay không cả ngươi ta cũng đánh?”. Đế Uyên hừ lạnh một tiếng.

“Không cần”. Long Tại Vũ lắc đầu lia lịa. Hắn vẫn là không có can đảm chọc điên Đế Uyên.

“Hiện tại chúng ta nói vấn đề của ngươi”. Đế Uyên chuyển hướng Lãng Dương: “Năng lực của ngươi rất kỳ quái, không giống như năng lực của Ma tộc, ngươi rốt cuộc là cái gì?”.

“Không liên quan đến ngươi!”. Lãng Dương cảnh giác nhìn Đế Uyên: “Ta sẽ không nói cho ngươi!”.

“Nếu ngươi nghĩ muốn cứu Ma Tuyệt thì liền nói cho ta biết!”. Đế Uyên tung mồi.

“Này ”. Lãng Dương chút chút do dự, rốt cuộc nên nói như thế nào?

“Có cái gì khó nói?”. Long Tại Vũ khó hiểu nhìn Lãng Dương, chẳng lẽ có điều bí ẩn gì khó nói sao?

“Ngươi đồ ngu ngốc, ta với ngươi là huynh đệ cùng cha khác mẹ, hơn nữa ta hiện tại ít nhiều cũng có liên hệ với ngươi”. Lãng Dương hung hăng mở miệng: “Trong đầu ngươi trừ bỏ ăn thì còn có cái gì?”.

“Nào có? Ta rất là lợi hại đó!”. Long Tại Vũ phản bác.

“Vậy sao?”. Lãng Dương khinh bỉ nhìn Long Tại Vũ: “Nếu ngươi lợi hại sẽ bị ta khống chế sao?”.

“Ách ”. Long Tại Vũ xấu hổ cười cười: “Đó là ngoài ý muốn”.

“Trong từ điển tử vong không có hai chữ ngoài ý muốn này!”. Lãng Dương hừ lạnh một tiếng: “Nếu ta thật sự muốn giết ngươi, hiện tại ngươi đã chết không dưới mười lần!”.

“Nếu nói như vậy cũng không đúng, cho dù ngươi cùng Vũ nhi là huynh đệ cũng sẽ không có một ít năng lực đặc thù, Vũ nhi là long tộc, mà ngươi chỉ là một nhân loại!”. Phi Long Liệng Thiên trầm giọng mở miệng: “Ta cũng chẳng tin ngươi cùng ta có quan hệ gì!”.

Long Tại Vũ cắn chặt môi dưới: “Hắn là nói đến thân thể trước kia của ta sao?”.

“Có ý gì?”. Phi Long Liệng Thiên cả kinh: “Chẳng lẽ hắn ”

“Nếu hắn có thể sai sử thần thức của ta ”. Long Tại Vũ có chút phức tạp nhìn Lãng Dương: “Như vậy có thể giải thích tất cả!”.

“Nhưng các ngươi cũng không phải cùng sinh ra! Lãng Dương là ca ca trên danh nghĩa của ngươi”. Cái này ngay cả Long Tứ và Đế Uyên cũng không giải thích được!

“Có lẽ lúc là ta ở đường hầm thời gian không có bị phá tan thần thức, có một phần trong thần thức của ta đã chia lìa, mới có Lãng Dương hiện tại!”. Long Tại Vũ thở dài: “Bằng không ta cũng sẽ không mất đi trí nhớ trong khoảng thời gian lớn lên (mimi: đoạn này nói đến em quên đi lúc ẻm ở Long tộc). Đại khái là vì thần thức đã thất lạc kia gây nên đi!”.

“Như vậy hắn cũng coi như là con ta?”. Phi Long Liệng Thiên mặt đen giống như đống than!

“Ta mới sẽ không hay ho như vậy mà làm con của ngươi!”. Lãng Dương mặt đỏ nghiêm lên: “Tiểu nhân đê tiện giống như ngươi sao có thể là cha ta!”.

“Câm miệng”. Phi Long Liệng Thiên rống lên một tiếng: “Ngươi cho là ta thích sao? Nếu không có ngươi, nói không chừng trí nhớ của Vũ nhi đã sớm khôi phục”.

“Ngươi ”. Lãng Dương hung hăng nhìn Phi Long Liệng Thiên: “Vậy ngươi giết ta a, nhìn xem ta có thể trở về thân thể Tại Vũ hay không!”.

“Ngươi cho là ta không dám?”. Phi Long Liệng Thiên thân thủ đánh vào trên mặt Lãng Dương: “Ngươi chỉ là một phần nhỏ của Vũ nhi mà thôi, ta sẽ không mềm lòng!”.

“Các ngươi thôi đi”. Long Tại Vũ vội vàng đem hai người tách ra, vạn nhất bọn họ thật sự động thủ sẽ hư chuyện: “Lãng Dương, ngươi cũng không nên chọc giận hắn!”.

“Hừ”. Lãng Dương cùng Phi Long Liệng Thiên cơ hồ đồng thời quay đầu đi.

"Ai, ta sao lại cảm thấy chuyện càng ngày càng phức tạp?". Long Tại Vũ đau đầu thở dài, ai biết lại dẫn đến nhiều chuyện như vậy a!

"Còn không phải đều là chuyện của ngươi sao?". Long Tứ khinh bỉ nhìn Long Tại Vũ: "Ta còn hoài nghi, Long tộc như thế nào lại sinh ra một ngôi sao phiền toái như ngươi!".

118. Chương 117

"Thế nào?". Long Tại Vũ hung tợn nhìn Long Tứ: "Không phục, ngươi đánh ta a!".

"Ngươi cho rằng ta không dám sao?". Long Tứ làm bộ muốn đi đánh Long Tại Vũ.

"Một lão ngoan đồng với một tiểu ngoan đồng". Đế Uyên thở dài: "Các ngươi thật là thích lệch khỏi chủ đề a, hiện tại giống như phải xử lý chuyện của Lãng Dương đi!".

"Không có gì, hắn chỉ là một phần của Vũ nhi mà thôi, không có quan hệ với chúng ta!". Phi Long Liệng Thiên như trước bày ra gương mặt thối.

"Ngươi nghĩ rằng ta muốn sao". Lãng Dương có chút ủy khuất mở miệng: "Tuy rằng ta chỉ là một phần của Tại Vũ, nhưng hiện tại ta đã sinh ra, ngươi đánh ta tàn tật ta cũng chưa tính, ngược lại còn đuổi giết chúng ta tám chín năm ".

"Ta trước kia như thế nào biết ngươi cùng Vũ nhi có quan hệ!". Phi Long Liệng Thiên trở mình xem thường có chút vô lại mở miệng: "Còn có a, ngươi cũng coi như là con của ta, như vậy ngươi hiện tại đi tìm người mẹ không chịu trách nhiệm kia của ngươi đi, dù sao ngươi cũng là con của nàng!". (mimi: anh đang nói đến Giao Long công chúa của Long tộc, truyện này có đến 3 kiếp, loạn hết cả lên)

"Ngươi không phải nói nương ta đã chết sao?". Long Tại Vũ bắt lấy tay áo của Phi Long Liệng Thiên: "Rất lâu trước kia ngươi nói với ta, nói nương ta khó sanh mà đã chết!".

"Này nàng bỏ trốn cùng tình nhân nói ra sợ dọa người a, cho nên ta mới nói với ngươi, nàng vì khó sanh mà chết!". Phi Long Liệng Thiên xấu hổ cười cười, "Dù sao ta đường đường là tộc trưởng của Long tộc, lão bà cư nhiên lại bỏ trốn cùng tình nhân, nói ra thật dọa người a!".

"Là thực dọa người!". Long Tứ bĩn cợt gật gật đầu: "Nếu là ta, ta sẽ tình nguyện đem điều bí mật này chôn trong bụng sẽ không nói ra!".

"Đứng sang một bên đi". Phi Long Liệng Thiên liếc nhìn Long Tứ một cái: "Còn muốn đi hay không?". (mimi: anh đang hỏi em còn muốn đi 'Hoa Tẫn Cốc' hay không)

"Ngươi cứu Ma Tuyệt đi!". Long Tại Vũ giữ chặt Phi Long Liệng Thiên: "Hiện tại Trương Dương thực thích hắn, nếu hắn vì ngươi mà chết, Trương Dương sẽ hận ngươi cả đời nga!".

"Hận liền hận đi, dù sao hắn đã hận đến tám chín năm!". Phi Long Liệng Thiên không cho là đúng mở miệng.

"Nhưng là, hắn dù sao cũng coi như một nửa của ta a, ngươi nhẫn tâm làm ta thương tâm sao?". Long Tại Vũ ai oán nhìn Phi Long Liệng Thiên: "Ngươi không quan tâm ta một chút cũng không quan tâm ta ".

"Ta không có được rồi, bảo bối nhi, hiện tại chúng ta đi được không!". Phi Long Liệng Thiên nhìn thấy Long Tại Vũ trong cái dạng này lập tức thỏa hiệp.

"Hảo". Long Tại Vũ lặng lẽ làm cái tư thế thắng lợi, hắn chỉ biết làm như vậy phụ thân nhất định sẽ đáp ứng hắn!

"Coi như đây là lễ vật ta đưa cho ngươi đi! Nhưng từ nay về sau nếu lại có chuyện gì thì không được tới tìm ta, đi tìm người mẹ vô tâm vô phế của ngươi đi". Phi Long Liệng Thiên như trước dùng ngữ khí không ôn hoà nói chuyện với Lãng Dương.

"Ngươi nghĩ rằng đến tìm ngươi ta sẽ cao hứng lắm sao". Lãng Dương cũng không cam chịu yếu thế hừ lạnh một tiếng: "Nếu không nhất định phải là ngươi, ta mới không thèm!".

"Người già rồi thật dễ thỏa mãn". Lãng Dương nhìn Long Tứ từ trên xuống dưới: "Thật là thê thảm a, bị 'yêu thương' rất lợi hại đi!".

Nghe nói xong mặt Long Tứ lập tức một trận xanh một trận trắng.

"Chúng ta đi thôi". Đế Uyên thản nhiên nhìn Lãng Dương, lôi kéo Long Tứ đi tuốt ở đàng trước. Sau đó chỉ có hai người bọn họ mới nghe thấy thanh âm của Đế Uyên: "Lần này trước thả ngươi, nếu lần sau lại đem ta trở thành hắn sẽ không dễ dàng buông tha ngươi đâu. Còn ngươi, không cần phải áy náy với hắn, ngươi không có nợ hắn gì cả!".(mimi: đây là chuyện "xưa" của Long Tứ ^^)

Long Tứ ánh mắt phức tạp nhìn Đế Uyên một hồi lâu, mới thở dài: "Hắn dù sao cũng là đệ đệ song sinh của ngươi a!".

"Hắn đã chết". Đế Uyên căng thẳng nắm chặt tay: "Người đã mất thì cái gì cũng sẽ mất đi giá trị".

"Ta đã biết". Long Tứ ăn đau bỏ tay Đế Uyên ra: "Ngươi cũng ăn một ít dấm chua vô nghĩa a".

"Bọn họ đang làm cái gì?". Long Tại Vũ lôi kéo Lãng Dương đi theo phía sau Phi Long Liệng Thiên, nhìn hai người phía trước giống như đang thân mật tò mò hỏi.

"Bé ngoan, có một ít chuyện vẫn không nên hỏi nga!". Phi Long Liệng Thiên quay đầu lại ôn hòa cười cười với Long Tại Vũ, thuận tiện hung hăng trừng mắt nhìn Lãng Dương đang nắm tay hắn.

"Vì cái gì?". Long Tại Vũ khó hiểu: "Vì cái gì ta không thể hỏi?"

"Ngươi chỉ cần biết rằng không nên hỏi thì được rồi! Mỗi người đều có bí mật của riêng mình". Lãng Dương khó khi nào cùng Phi Long Liệng Thiên đứng chung trên một trận tuyến.

"Nga". Long Tại Vũ cái hiểu cái không gật gật đầu: "Như vậy phụ thân với Trương Dương ngươi cũng sẽ có bí mật không thể cho ai biết!".

"Không có". Lãng Dương cùng Phi Long Liệng Thiên đồng thời mở miệng: "Chúng ta không có gì gạt ngươi hết!".

"Thật không có?". Mắt Long Tại Vũ mị lên.

"Thật sự không có". Phi Long Liệng Thiên chà sát mồ hôi lạnh: "Ta như thế nào sẽ có bí mật gạt bảo bối chứ!".

Thuận tiện hướng ánh mắt cầu cứu đến Lãng Dương.

119. Chương 118

"Được rồi, chúng ta đi nhanh đi". Lãng Dương thần ngữ ám chỉ với Phi Long Liệng Thiên: Ngươi thiếu ta một cái nhân tình!

Mặt Phi Long Liệng Thiên nháy mắt biến càng đen hơn.

"Vậy đi thôi". Long Tại Vũ quái dị nhìn Lãng Dương, người này khi nào thì cùng phụ thân đứng chung một chiến tuyến?

Lãng Dương vội vàng ở phía trước dẫn đường. Ma Tuyệt đã muốn đợi chín năm, đã muốn thật lâu!

"Này thật là Ma Tuyệt?". Long Tại Vũ ngơ ngác nhìn người trên giường, Ma Tuyệt lúc trước luôn hăng hái bây giờ lại là một nam nhân nằm ở nơi này, gầy đến nỗi chỉ còn lại bộ xương?

"Hắn đã nằm chín năm, được như vậy đã là tốt lắm rồi". Lãng Dương chua sót cười cười: "Lúc trước mỗi lần phát tác sẽ đau đến tỉnh, nhịn không được sẽ tự mình hại mình, hắn, không thể đợi được nữa. Ta cũng sắp điên rồi".

"Như vậy ngươi như thế nào biết ta sẽ xuất hiện ở nơi nào?". Long Tại Vũ khó hiểu nhìn Lãng Dương, theo lời hắn nói thì cũng không hẳn sẽ biết mình đi đâu đi!

"Chỉ cần ngươi dụng tâm cảm ứng là có thể biết vị trí của ta". Lãng Dương trở mình mắt trợn trắng: "Chớ quên, ta hiện tại tuy rằng chỉ là do một phần nhỏ tạo nên, nhưng là, dù sao chúng ta cũng đã từng là một thể!".

"Nga". Long Tại Vũ cái hiểu cái không gật gật đầu.

"Hiện tại có thể bắt đầu rồi chứ?". Lãng Dương vẻ mặt chờ mong nhìn Phi Long Liệng Thiên đứng phía sau Long Tại Vũ.

Phi Long Liệng Thiên quái dị nhìn Long Tại Vũ, lại nhìn nhìn Lãng Dương. Đột nhiên lôi kéo Long Tại Vũ đi ra ngoài: "Ta không cứu!".

"Vì cái gì?". Mấy người không khỏi thét lên quái dị, không rõ Phi Long Liệng Thiên đột nhiên phát điên cái gì.

"Vạn nhất ngươi thích thượng tên hỗn đản này thì làm sao bây giờ?". Phi Long Liệng Thiên chỉ vào Ma Tuyệt đang hôn mê: "Vì để ngừa vạn nhất vẫn là để cho hắn tự sinh tự diệt đi!".

"Ta nếu thích hắn, đã sớm thích còn chờ tới bây giờ?". Long Tại Vũ có chút dở khóc dở cười, hắn lại có ý tưởng quái dị gì đây?

"Nhưng ngươi cùng Lãng Dương không phải có thể cảm ứng với nhau sao? Vạn nhất ngươi cũng bị cuốn hút bởi cảm tình của Lãng Dương thì làm sao bây giờ?". Phi Long Liệng Thiên lôi kéo Long Tại Vũ đi ra ngoài.

"Sẽ không đâu". Long Tại Vũ có loại cảm giác không biết nên khóc hay nên cười, cũng chỉ có hắn mới có ý nghĩ như vậy.

"Ngươi còn phải nhìn xem ta có đồng ý hay không". Lãng Dương cũng trở mình xem thường, Phi Long Liệng Thiên này cũng phông phải điên bình thường nha!

"Hừ, dù sao ta cũng không cứu!". Phi Long Liệng Thiên nhắm hai mắt lại, rõ ràng một bộ dáng là ai cũng sẽ không để ý đến.

"Không phải chỉ là long khí thôi! Chút lòng thành". Long Tứ cười hắc hắc: "Ta thích các ngươi cãi nhau!" (t/g: này thật là xấu a! Hãn!!!)

"Ngươi dám". Phi Long Liệng Thiên giận rống một tiếng: "Nếu ngươi dám làm như vậy, ta sẽ đem ngô ngô ".

"Cái gì?". Đế Uyên biến sắc, đem Long Tứ kéo qua: "Các ngươi làm chuyện gì mà ta không biết?".

"Chúng ta nói cái gì sao?". Long Tứ giả ngu mở miệng: "Chúng ta cái gì cũng chưa nói a".

"Các ngươi có thể yên lặng không?". Trán Lãng Dương nhảy lên mấy cái gân xanh, chỉ là cứu một người mà cũng khó vậy sao?

"Được rồi, ngươi nhanh lên được không?". Long Tại Vũ lôi kéo tay Phi Long Liệng Thiên, kề sát vào tai hắn nói: "Coi như là lễ vật nhỏ ta tặng cho Lãng Dương đi, đêm nay ta tùy ngươi thế nào?".

"Thật sao?". Con mắt Phi Long Liệng Thiên sáng ngời: "Ta lập tức cứu".

Lãng Dương tức giận, cứu người mà còn phải dùng đến "sắc dụ" mới chịu đáp ứng!

Phi Long Liệng Thiên đưa tay đặt ở trên ngực Ma Tuyệt, chỗ bị thương nổi lên một ánh sáng kim sắc, dần dần đem Ma Tuyệt bao lấy, sau đó một đạo hơi thở màu trắng mắt thường có thể thấy được chậm rãi từ trong cơ thể Ma Tuyệt bay lên, cùng kim quang Phi Long Liệng Thiên phóng ra dung hợp lại.

"Được chưa?". Lãng Dương nhìn Phi Long Liệng Thiên thu tay lại thì vội vàng mở miệng hỏi.

"Được rồi". Phi Long Liệng Thiên cười giống như một con mèo tinh ăn trộm thành công: "Ngươi hiện tại có thể đánh thức hắn!".

"Thật tốt quá". Lãng Dương hưng phấn lay lay Ma Tuyệt: "Tuyệt, ngươi tỉnh tỉnh".

Long Tại Vũ khó hiểu nhìn Phi Long Liệng Thiên đang cười vui vẻ, vì cái gì hắn cảm giác Phi Long Liệng Thiên làm chuyện gì đó kì quái? Bất quá hoài nghi của hắn rất nhanh sẽ rõ.

Ma Tuyệt mở mắt nhìn Lãng Dương một hồi, lộ một một cái tươi cười thâm tình: "Dương, ngươi gầy đi!".

"Ngươi ngươi tự nhìn mình đi". Lãng Dương bổ nhào vào trên người Ma Tuyệt: "Ngươi đã ngủ chín năm!".

"Sao lại như vậy?". Ma Tuyệt đỡ lấy cái đầu ẩn ẩn có chút đau: "Ta như thế nào lại ngủ lâu như vậy?".

"Ngươi không nhớ?". Long Tại Vũ nhịn không được kinh hô một tiếng, Ma Tuyệt cư nhiên không nhớ mình đã hôn mê chín năm?

"Các ngươi là ai?". Ma Tuyệt tràn ngập địch ý nhìn bốn người Long Tại Vũ: "Muốn làm cái gì?".

120. Chương 119

Long Tại Vũ ngây ngẩn cả người, ánh mắt tràn ngập địch ý này lần đầu tiên gặp Ma Tuyệt hắn đã nhìn thấy, không nghĩ tới cách ngàn năm sau lại được nhìn thấy lần nữa.

"Ngươi biết chúng ta?" Long Tứ kinh ngạc nhìn Ma Tuyệt, chẳng lẽ Phi Long Liệng Thiên đã làm cái gì?

"Ngươi đã làm cái gì?" Long Tại Vũ đau đầu nhìn Phi Long Liệng Thiên, cho dù là ghen cũng hơi quá rồi đi! Hơn nữa vì cái gì Ma Tuyệt còn nhận ra Lãng Dương mà quên mất bọn họ?

"Ha hả, chỉ cần ngươi hôn ta một cái, ta liền nói cho người biết." Phi Long Liệng Thiên nhân cơ hội đưa ra điều kiện.

"Ngươi nằm mơ." ptv một cước, đá vào đùi Phi Long Liệng Thiên. "Ngươi có cái gì… không thoải mái không?" Bên này Lãng Dương khẩn trương hỏi Ma Tuyệt vừa thức tỉnh.

"Ma lực của ta giống như hoàn toàn biến mất." Ma Tuyệt chần chờ một chút rồi mở miệng "Dương, ta không phải đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?"

"Biến mất?" Lãng Dương ngây ngẩn cả người.

Lần này tất cả mọi ánh mắt đều đồng thời nhìn về Phi Long Liệng Thiên, nơi này cũng chỉ có hắn biết chân tướng đi. style="display:inline-block;width:300px;height:250px" data-ad-slot="7309093013"> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});"Chỉ cần hắn không chết là tốt rồi, ta không có nói là sẽ không thu lãi đi!" Phi Long Liệng Thiên nhún nhún vai "Như vậy đã là tốt lắm rồi, ít nhất các ngươi có thể ở cùng một chỗ, Lãng Dương ngươi có thể tưởng tượng được nỗi đau xa cách cả ngàn năm giữa ta và Vũ nhi không?"

"Ta…" Lãng Dương nghẹn lời.

"Ta không phải đã thực sự quên đi cái gì chứ?" Ma Tuyệt đỡ lấy đầu "Vì cái gì ta cảm thấy bọn họ đều quen thuộc như vậy? Nhưng, ta không thể nghĩ ra bọn họ là ai."

"Các ngươi có chuyện, chúng ta đi trước." Phi Long Liệng Thiên vội vàng lôi kéo Long Tại Vũ rời đi, vạn nhất hắn lại thích thượng Long Tại Vũ thì làm sao đây?

"Ngươi gấp cái gì?" Long Tại Vũ bị Phi Long Liệng Thiên lôi kéo đi, vẫn chưa kịp nói gì với Lãng Dương.

"Nhanh lên đi." Phi Long Liệng Thiên liều mạng lôi kéo Long Tại Vũ đi về phía trước, giống như có cái gì đó khủng khiếp lắm đang đuổi theo bọn họ.

Long Tứ cùng Đế Uyên nhìn nhau cười, bọn họ giống như đã hiểu được nguyên do của chuyện này.

"Chúng ta cũng đi thôi." Long Tứ ảm đạm cười "Ngươi như thế nào cũng coi như tộc nhân trong long tộc ta, nếu gặp chuyện gì có thể tìm Tại Vũ" (Mỗ Kỷ: Chuyện này đâu có liên quan gì đến ngươi.)

"Tái kiến" Lãng Dương lễ phép nói lời từ biệt, đợi bọn hắn rời đi mới chuyển hướng Ma Tuyệt "Ngươi thực sự không xảy ra chuyện gì sao?"

"Dương, ngươi hôm nay thực sự rất kỳ quái!" Ma Tuyệt không giải thích được nhìn Lãng Dương "Chẳng lẽ ngươi hy vọng ta có việc?"

"Mấy người vừa rồi ngươi thực sự không biết?" Lãng Dương thử mở miệng "Nghĩ kỹ lại đi!"

"Không biết, không biết!!!" Ma Tuyệt nổi giận gầm lên một tiếng "Chẳng lẽ ta có thể lừa ngươi sao?"

"Hảo, hảo, ngươi không cần tức giận!" Lãng Dương vội vàng an ủi "Ngươi vừa mới tỉnh, nhất định là đói bụng rồi, để ta đi tìm chút đồ cho ngươi ăn."

"Ân" Ma Tuyệt im lặng lại. Đợi đến khi Lãng Dương đi, mới mờ mịt nhìn ra bên ngoài, mấy người vừa rồi cho hắn một loại cảm giác quen thuộc, nhưng hắn không thể nghĩ ra bọn họ là ai. Hắn giống như đã đánh mất một thứ gì đó rất quan trọng.

……

"Rốt cuộc là làm sao vậy?" Long Tại Vũ bắt đầu 'nghiêm túc bức cung'.

"Ta nói cho ngươi là được." Long Tứ mở miệng "Ngươi có biết chim con khi mới mở mắt, nhìn thấy cái gì đầu tiên cũng sẽ cho rằng đó là mẹ mình?"

"Biết a, nhưng điều này cùng Ma Tuyệt thì có liên quan gì?" Long Tại Vũ khó hiểu nhìn Long Tứ, chuyện này cùng Ma Tuyệt quên mất bọn họ có liên quan gì?

"Phi Long Liệng Thiên đầu tiên là đem ý thức của Ma Tuyệt phong bế hoàn toàn, sau đó Ma Tuyệt nhìn thấy người nào đầu tiên thì người đó sẽ trở thành người quan trọng nhất của hắn, nên trong đầu hắn chỉ có trí nhớ về người này với lai lịch của mình mà thôi, hiểu chưa?" Long Tứ tự tiếu phi tiếu nhìn Phi Long Liệng Thiên "Xem ra, ngươi tốn rất nhiều công sức a "

"Hừ!" Phi Long Liệng Thiên hừ lạnh một tiếng "Muốn cùng ta tranh bảo bối nhi hả, không có cửa đâu!"

"Khó trách khi đó ngươi vẫn nắm chặt ta, không cho ta đi về phía trước." Long Tại Vũ giật mình "Ngươi không sợ Ma Tuyệt khi tỉnh lại, người đầu tiên nhìn thấy, sẽ là ta hay sao?"

"Vô nghĩa, nếu không hắn phí nhiều sức như vậy làm gì?" Đế Uyên nhịn không được trở mình xem thường, chưa từng thấy qua Phi Long Liệng Thiên ngây thơ như vậy, nếu hắn đã có được tâm của Long Tại Vũ, còn sợ bị người khác giành mất sao? Chẳng lẽ hắn không tự tin như vậy sao?

"Ngươi thật nhàm chán." Long Tại Vũ tuy rằng hiện tại trở mình xem thường, nhưng trong lòng lại ngọt ngào.

"Nếu ngươi vẫn ở bên ta, ta cũng không ngại tiếp tục 'nhàm chán' đâu." Phi Long Liệng Thiên cười ôm chặt Long Tại Vũ, nếu thực sự lại có thêm một Ma Tuyệt nữa, nói không chừng hắn sẽ nổi điên.

"Nếu ngươi thực sự giết Ma Tuyệt, Lãng Dương có thật sẽ tới tìm ngươi liều mạng hay không?" Long Tại Vũ đột nhiên lầm bầm mở miệng.

"Có lẽ đi." Phi Long Liệng Thiên ôm chặt Long Tại Vũ "Nhưng ta nhất định sẽ không thua, bởi vì ta sẽ luôn bảo vệ ngươi."

121. Chương 120

"Hy vọng là như vậy". Long Tại Vũ thở dài, Lãng Dương có phải hay không cũng ôm ý nghĩ như vậy bảo vệ Ma Tuyệt chín năm?

"Chúng ta còn đi 'Hoa Tẫn Cốc' không?". Long Tứ liếc nhìn Long Tại Vũ: "Nếu ngươi vì muốn báo thù cho mẫu thân mà giết Hoa Tề, Phượng Khiếu có phải cũng sẽ tìm ngươi báo thù hay không?".

"Nhưng, lấy tình báo của 'Hoa Tẫn Cốc' như thế nào lại nhầm lẫn?". Long Tại Vũ không thể chấp nhận, hắn ở 'Hoa Tẫn Cốc' suốt mười ba năm, hết thảy của 'Hoa Tẫn Cốc' hắn đều hiểu rất rõ ràng, muốn nói tình báo báo sai hắn như thế nào cũng sẽ không tin! Trừ phi

"Ngươi không tin thì thế nào? Nàng cũng đã chết, không cần vẫn cứ canh cánh trong lòng, nàng cũng chỉ ở với ngươi năm năm mà thôi". Phi Long Liệng Thiên rất không vui, vì cái gì đứa con này lại đối với mẫu thân nhân loại lại càng để ý hơn cả mẫu thân thân sinh của hắn? (t/g: bởi vì hắn chưa từng gặp qua mẫu thân thân sinh của mình!!!)

"Ngươi câm miệng". Long Tại Vũ hung hăng trừng mắt Phi Long Liệng Thiên.

"Hảo". Phi Long Liệng Thiên hiện tại tâm tình tốt lắm, nhất là về sau sẽ mất đi một tình địch không phải sao?

"Đi thôi, chúng ta đi 'Hoa Tẫn Cốc' ta nghĩ đã biết điều mình muốn!". Long Tại Vũ hít sâu một hơi. Đi về nơi đã nuôi dưỡng hắn suốt mười ba năm.

"Đợi khi nào chúng ta quay về sẽ tính toán hết nợ nần". Đế Uyên nói nhỏ bên tai Long Tứ: "Hảo hảo tính đến năm đó. Tốt nhất là ở trên giường". (Đế Uyên: thân mẫu, vì cái gì ta vẫn không có cơ hội nói gì? Kì: đứa nhỏ a, ngươi là loại hình trầm mặc đó! Đế Uyên: ——#)

"". Long Tứ rụt cổ không dám nói, hiện tại mặc kệ hắn nói cái gì Đế Uyên cũng sẽ không tin!

Long Tại Vũ mang theo ba người đi đến rừng cây lúc trước đã gặp Phi Long Liệng Thiên, hít sâu một hơi, chậm rãi đi về phía trước.

"Ai". Phi Long Liệng Thiên thở dài, lát nữa xem bảo bối sẽ quyết định như thế nào! Chỉ mong hắn sẽ không hối hận!

"Di, ngươi còn bỏ về được sao?". Long Tại Vũ vừa về đến 'Hoa Tẫn Cốc' liền gặp Hoa Luân.

"Hoa Tề có ở trong cốc không?". Long Tại Vũ rầu rĩ mở miệng.

"Có a". Hoa Luân khó hiểu nhìn Long Tại Vũ: "Ngươi không sao chứ? Như thế nào vừa về liền tìm Hoa Tề?".

"Hắn ở nơi nào?". Hoa Tề từ sau lưng Hoa Luân xuất hiện: "Ngươi vừa trở về đã tìm ta, thật là vinh hạnh của ta a! Cốc chủ".

"Ngươi ". Long Tại Vũ kinh ngạc nhìn Hoa Tề có chút không giống như ngày thường, vì cái gì hắn hiện tại cảm thấy Hoa Tề so với trước kia giống như có thêm cái gì đó? Chẳng lẽ là ảo giác do mười năm không gặp sao?

"Ta biết ngươi muốn hỏi cái gì!". Hoa Tề xoay người: "Theo ta, muốn giết hay làm gì cũng được".

"Sao ngươi lại biết?". Hai mắt Long Tại Vũ phát lạnh, hắn sớm đã có ý muốn chết?

"Chờ một chút". Long Tại Vũ mới vừa nhấc chân, đã bị một đạo nữ âm quen tai gọi lại: "Chuyện này cũng có liên quan đến ta".

"Dung di?". Long Tại Vũ ngạc ngạc nhìn Hoa Dung: "Ngươi làm sao biết ta tìm Hoa Tề vì chuyền gì?".

"Đứa nhỏ, người mà trước kia Hoa Tề muốn giết chính là tỷ tỷ ta". Hoa Dung cười khổ: "Ngươi nếu muốn trách thì trách ta đi, chuyện này không liên quan đến Hoa Tề, cho dù ngươi muốn giết, người hại chết mẫu thân ngươi, là kế mà do một tay ta bày ra, không liên quan đến Hoa Tề!".

“Ngươi ”. Long Tại Vũ khó hiểu, cái gọi là tình báo sai đơn giản chính là do Hoa Dung cài đặt.

“Dung di ngươi ”. Hoa Tề cũng kinh ngạc nhìn Hoa Dung, trong ấn tượng của hắn Hoa Dung vẫn luôn là một nữ nhân ân oán rõ ràng, nàng như thế nào lại

“Nàng dù sao cũng là tỷ tỷ của ta a!”. Hoa Dung chua sót cười cười: “Nàng là tỷ tỷ duy nhất của ta, nhưng ta không nghĩ tới sai lầm năm đó cư nhiên lại gián tiếp đem Tại Vũ đưa đến ‘Hoa Tẫn Cốc’ ”.

“Không không có khả năng ”. Long Tại Vũ lắc đầu lui về sau vài bước, hắn như thế nào cũng vô pháp tin tưởng hết thảy chuyện của năm đó đều liên quan đến Hoa Dung.

“Đây là sự thật”. Hoa Dung hít sâu một hơi: “Ta sẽ không phủ nhận cái gì, năm đó là ta nhất thời hồ đồ, mệnh của tỷ tỷ là mệnh, mệnh của người khác cũng là mệnh! Phạm vào cốc quy của ‘Hoa Tẫn Cốc’ thì phải chết, nhưng ta lại giúp nàng tránh được một kiếp”.

“Dung di”. Long Tại Vũ hiện tại không biết phải mở miệng như thế nào, chưa từng nghĩ tới người giết mẫu thân mình lại là người tối thân cận nhất của mình, này có tính là tạo hóa trêu người không?

“Đây là ta thiếu mẫu tử các ngươi!”. Hoa Dung đột nhiên từ tay áo lấy ra đoản chủy hướng tới cổ mình.

“Không ”. Long Tại Vũ, Hoa Tề cùng Hoa Luân ba người kinh hô một tiếng, muốn cứu Hoa Dung, nhưng ba người lại cách nàng quá xa, chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy chủy thủ sắc bén đem cổ của Hoa Dung tạo ra một vệt máu diễm lệ

“Dung di Dung di ngươi thế nào?”. Long Tại Vũ không biết làm sao muốn che lại vết thương trên cổ Hoa Dung, nhưng máu tươi vẫn không ngừng chảy ra ngoài.

122. Chương 121

“Thật tốt ngươi ngươi còn gọi gọi ta một một tiếng Dung di ”. Hoa Dung cố cười, cố sức nâng tay lên, sờ lấy mặt Long Tại Vũ: “Ngươi ngươi có biết khi ta khi ta nghe được Hoa Hoa Tề nói nói ngươi là là đứa nhỏ kia lúc đó ta rất vui mừng bởi vì bởi vì ta, ta cuối cùng cuối cùng cũng có một cơ hội cơ hội chuộc tội hảo hảo hài tử ”.

“Dung di, ngươi ngươi đừng nói nữa, ta sẽ liền ta nhất định sẽ cứu ngươi ”. Long Tại Vũ luống cuống tay chân nghĩ muốn ôm Hoa Dung.

“Ngươi làm gì?”. Hoa Tề vội vàng kéo Long Tại Vũ: “Làm như vậy máu sẽ chảy nhiều hơn!”.

“Làm sao bây giờ?”. Long Tại Vũ gắt gao bắt lấy tay Hoa Tề: “Ngươi nhất định có biện pháp đúng hay không?”.

“Ta không có”. Hoa Tề không tiếp thu quay đầu đi: “Ta không phải thần tiên”.

“Phụ thân còn ngươi? Còn Đế Uyên cùng Long Tứ các ngươi nhất định có biện pháp! Đúng hay không?”. Long Tại Vũ chuyển hướng ba người Phi Long Liệng Thiên, bọn họ đều đã sống mấy ngàn mấy vạn năm nhất định sẽ có biện pháp gì có thể cứu người!

“Không có”. Phi Long Liệng Thiên nhíu mày: “Chúng ta cũng vô pháp cứu một người một lòng muốn chết”.

“Một lòng muốn chết?”. Long Tại Vũ ngây ngẩn cả người.

“Thế nào?”. Long Tại Vũ khẩn trương nhìn Đế Uyên. Xem miệng vết thương khép lại như vậy Dung di sẽ không có việc gì đi.

“Đợi khi nào nàng tỉnh lại mới biết được”. Đế Uyên thản nhiên mở miệng: “Đại khái sẽ chịu kích thích gì đi”.

“Kích thích?”. Long Tại Vũ khó hiểu.

"Về sau rồi nói". Đế Uyên phất phất tay: "Hai tiểu tử bên kia, lại đây đem nàng ôm vào phòng đi".

Hoa Tề cùng Hoa Luân bị Đế Uyên dọa sợ, bọn họ tuy rằng kiến thức rộng rãi, nhưng dù sao cũng là nhân loại, hiện tại Đế Uyên gọi bọn hắn, cũng không có phản ứng gì, chỉ là dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn bọn họ.

"Sợ cái gì? Ta có thể ăn các ngươi a?". Long Tại Vũ hung hăng mở miệng: "Nhanh lên a, nếu Dung di thật sự chết, ta sẽ ăn các ngươi!".

"Bảo bối a, chúng ta không có thói quen ăn thịt sống". Phi Long Liệng Thiên nhắc nhở nói: "Hơn nữa chúng ta cũng không ăn thịt người".

"Ngươi câm miệng". Cái trán Long Tại Vũ nhảy lên một cái gân xanh.

"Tại Vũ ". Hoa Tề ánh mắt phức tạp ôm lấy Hoa Dung: "Ngươi vẫn là cốc chủ của 'Hoa Tẫn Cốc' sao?".

"Chẳng lẽ ngươi không muốn ta làm?". Long Tại Vũ bi thương nhìn Hoa Tề: "Chẳng lẽ ngươi thật sự chán ghét ta như vậy?".

"Không phải ý này!". Hoa Luân bĩu môi: "Ý của Hoa Tề là ".

"Ý của ta là nếu ngươi vẫn muốn làm cốc chủ của 'Hoa Tẫn Cốc', thì đem ba người kỳ quái này đi đi!". Hoa Tề ôm Hoa Dung có chút tố chất thần kinh rống to: "Bọn họ thật là người sao? Người có thể trị liệu trọng thương như vậy? Người thì trên tay có thể xuất hiện kiếm mũi nhọn sao?". Người sẽ ".

"Dừng!". Cái trán Long Tại Vũ lại nhảy lên thêm một cái gân xanh: "Bọn họ sẽ không thương tổn một người một vật nào của 'Hoa Tẫn Cốc' ".

"Nhưng bọn họ cũng thật là quá kỳ quái đi!". Hoa Luân cũng hét lớn một tiếng: "Hơn nữa bọn họ nhìn qua không giống người bình thường! Không đúng, ngay cả nếu là yêu cũng không giống bình thường ".

Cái này không chỉ làm trán Long Tại Vũ nổi gân xanh, vẻ mặt của ba người ở phía sau hắn cũng y chang như vậy. Cái gì gọi là "ngay cả nếu là yêu cũng không giống bình thường?" Bọn họ gặp qua yêu sao? Mấy con yêu kia có thể có phong thái như bọn họ sao? (t/g: hãn, đây là lý do chính!)

"Trước chờ Dung di tỉnh lại đi". Long Tại Vũ đỡ lấy cái trán ẩn ẩn đau, hắn quen biết con người thì bọn họ cũng không thể có bộ dáng bình thường a! (t/g: ra vẻ, ngươi cũng không bình thường đi!!!)

"Hảo". Hoa Tề tuy rằng đi đầu ở phía trước, nhưng lại cách bốn người Long Tại Vũ rất xa!

"Hoa Luân lấy rượu thuốc đến". Long Tại Vũ ngồi ở bên giường Hoa Dung, đặt nàng nằm chính giữa.

"Đây". Hoa Luân đem rượu thuốc giao cho Long Tại Vũ: "Ngươi muốn xử lý nàng như thế nào?".

Tay Long Tại Vũ tiếp rượu thuốc trở nên cứng đờ, sau đó thở dài: "Nàng có ân với ta".

"Vậy ngươi ". Hoa Tề ánh mắt phức tạp nhìn Long Tại Vũ. Hoa Tề hiểu được trước kia Long Tại Vũ vì muốn báo thù cho mẫu thân, mà khi sinh hoạt tận lực không làm cho mình làm phiền đến ai cả.

"Không được tốt lắm". Long Tại Vũ chua sót cười: "Dù sao nàng cũng đã chết qua, thù của mẫu thân coi như đã báo".

"Như vậy chúng ta cũng đi thôi". Phi Long Liệng Thiên kéo Long Tại Vũ.

"Hảo". Long Tại Vũ nhìn Phi Long Liệng Thiên nở nụ cười ngọt ngào, kiếp này coi như không còn gì vướng bận, nên hảo hảo bồi nam nhân đã đợi mình cả ngàn năm này!

"Ngươi không đợi Dung di tỉnh lại?". Hoa Tề kinh ngạc nhìn Long Tại Vũ: "Còn có ngươi lần này đi thì khi nào trở về?".

"Hoa Tề, từ nay về sau ngươi cùng Hoa Luân hảo hảo quản lý 'Hoa Tẫn Cốc' đi, còn có khi Dung di tỉnh lại, ngươi giúp ta nói cho nàng: Ta không có hận nàng, để nàng không cần phải áy náy nữa. Ngươi cũng vậy Hoa Tề, không cần áy náy, có thời gian ta sẽ trở về!". Long Tại Vũ hít sâu một hơi, buông xuống hận thù trong lòng, thân thể giống như cũng nhẹ đi, nên hảo hảo hưởng thụ cuộc sống kế tiếp, còn nam nhân đã đợi mình ngàn năm này, có phải nên hảo hảo bồi hắn hay không?

"Đi thôi". Phi Long Liệng Thiên lôi kéo Long Tại Vũ, Đế Uyên lôi kéo Long Tứ. Bốn người nhìn nhau cười, lập tức biến mất ở phòng.

Về sau sẽ như thế nào? Ai biết a! Chỉ cần bọn họ một mực cùng nhau thì cái gì cũng không cần phải để ý.

Hoa Tề cùng Hoa Luân nhìn theo bốn người biến mất, không khỏi nhìn nhau cười khổ, đi rồi a! Lần này có phải chờ thêm mười năm nữa hay không? Hoặc là hai mươi, ba mươi năm thậm chí là cả đời đi!

Nguyên bản đang hôn mê Hoa Dung mở to mắt, hai giọt thanh lệ chảy xuống. Tại Vũ không có hận mình! Hắn đã tha thứ cho mình a! Thật tốt!

123. Chương 122: Pn1: Thanh Trúc

Ta không biết mình gọi là gì. Chỉ biết mình là tiểu hài tử không ai thích, từ nhỏ chỉ có một mình, không ai nguyện ý ngoạn cùng ta, những người lớn nhìn thấy ta có khi còn đá ta mấy đá, dần dần ta trưởng thành, hiểu được ta là cô nhi, là tên khất cái, nguyên lai còn có một lão khất cái mang theo ta, nhưng sau đó hắn đã chết, bị những tên khất cái trẻ tuổi vì tranh một khối thịt mốc đánh chết! Ta liều mạng che chở hắn, nhưng ta còn quá nhỏ, ta đánh không lại bọn họ, chỉ có thể nhìn phụ thân khất cái bị những người đó đánh chết!

Dần dần ta trưởng thành, nhưng ta vẫn là tiểu khất cái dơ bẩn trên đường bị người khác khi dễ. Đến một ngày ta bị một tên khất cái cường tráng đánh, toàn thân đều đau nhứt, ta cảm giác mình sắp chết! Nhưng ta không muốn chết như vậy, ta còn muốn đến nhìn mộ phần của phụ thân khất cái. Chỉ là muốn nhìn hắn một chút mà thôi

Có lẽ là ông trời nghe được lời cầu nguyện của ta, khi ta hoàn toàn tuyệt vọng có người đứng ở trước mặt của ta, ta giữ chặt vạt áo hắn: "Van cầu ngươi mang mang ta đi lên núi đi ".

"Vì cái gì?". Thanh âm thực già nua, ta nâng đầu lên không nổi, chỉ là nói chuyện lung tung: "Ta ta muốn ta muốn đi nhìn phụ thân khất cái van cầu ngươi mang ta đi đi ".

"Hảo". Người nọ đem ta nâng dậy, ta cảm giác được trên người hắn có hương vị rất dễ ngửi. Làm cho người ta an tâm! Ta đang dần dần ngủ! Ta nghĩ mình sắp chết rồi! Ta cảm thấy thật đáng tiếc, còn chưa nhìn thấy phụ thân khất cái, không có nhìn thấy hình dáng của người hảo tâm này! Hơn nữa ta còn mang phiền toái đến cho người ta!

"Ngươi tỉnh chưa?". Ý thức của ta dần dần khôi phục! Ta nhìn thấy khuôn mặt tràn ngập nếp nhăn, khi nhìn thấy ta mở to mắt, có chút vui mừng nở nụ cười!

"Là ngươi đã cứu ta phải không?". Ta thật cẩn thận nhìn lão nhân hiền lành trước mắt. Hắn không có chê ta bẩn mà quăng sang một bên, còn cứu ta!

"Đúng vậy! Ngươi nguyện ý làm đồ đệ của ta không?". Lão nhân nhẹ nhàng đỡ đầu của ta, tay hắn rất lớn, thực ấm áp. Ta một mực nghĩ hắn là phụ thân của ta thì tốt biết bao!

"Nếu ngươi có thể mang ta đi nhìn phụ thân khất cái ta coi như là đồ đệ của ngươi". Ta chân thành nhìn lão nhân.

"Hảo. Chờ ngươi khỏe hơn chúng ta sẽ đi! Ngươi tên gì?". Lão nhân từ ái đem ta nâng dậy, nhẹ nhàng uy nước cho ta.

"Ta không có tên!". Ta nhỏ giọng mở miệng. Hắn có thể vì ta không có tên mà không muốn ta hay không?

"Đứa nhỏ đáng thương a! Như vậy ta đặt cho ngươi cái tên!". Lão nhân thở dài.

"Hảo!". Ta cao hứng nhìn lão nhân. Hắn cùng phụ thân khất cái giống nhau đều là người tốt!

"Ngươi gọi là Thanh Trúc đi! Được không?". Lão nhân lại lấy cho ta một mẩu bánh mỳ. Ta lập tức ăn đến lang thôn hổ yết, căn bản là không có nghe hắn nói cái gì?

"Ta gọi là Vô cực đạo trưởng. Về sau chính là sư phụ của ngươi!". Vô cực đạo trưởng bưng tới cho ta một cái đĩa ăn sáng, ta một bên lấy tay nắm lấy một bên gật đầu lung tung. Ta khi đó đã vài ngày không có ăn cái gì rồi!

"Khụ khụ ". Ta ăn nhanh đến nỗi bị nghẹn, khụ mạnh một cái.

"Chậm một chút. Ta không giành với ngươi a!". Sư phụ vội vàng bưng chén nước tới cho ta.

Ta cầm lên uống, ánh mắt có đỏ lên. Trừ bỏ phụ thân khất cái không ai đối với ta tốt như vậy!

"Được rồi! Không có việc gì! Từ từ ăn a! Có sư phụ đây về sau sẽ không cho bất luận kẻ nào thương tổn ngươi!". Sư phụ nhẹ nhàng đem ta ôm vào trong ngực an ủi, khi đó ta đã khóc ra. Khóc đến không gì có thể ngăn lại được! Giống như đem hết thống khổ đã chịu mười mấy năm nay khóc ra!

Ngày hôm đó sư phụ vẫn ôm ta từ khi ta khóc đến khi ta ngủ đi!

Cùng phụ thân khất cái chào từ biệt sau ta liền đi cùng sư phụ! Đi theo hắn dạo chơi tứ hải! Ta dần dần phát hiện sư phụ thực thích đổ, ta bắt đầu hạn chế cơ hội để hắn tiếp cận bài bạc, sau lại đem bạc giữ lấy! Sư phụ cũng dần dần thu liễm! Nhưng hắn vừa nhìn thấy đổ phường sẽ dùng ánh mắt thực ủy khuất nhìn ta! Ta lại nhịn không được mà lại đưa hắn bạc!

Sau sư phụ lại nhìn thấy một cái bố cáo, trên đó nói nếu có thể bắt được hai người trên bức tranh sẽ được thưởng năm nghìn lượng hoàng kim! Lúc ấy ta xem ánh mắt sư phụ sáng như tuyết liền cảm thấy không xong rồi!

Hoàn hảo sư phụ không có hoàn toàn mất đi lý trí mà đi tranh năm nghìn vạn lượng hoàng kim, trở về liền vì hai người kia bói một quẻ. Thì tính ra phàm là những người tìm bọn họ gây phiền toái sẽ chết vô cớ, liền cải biến kế hoạch, đi giúp bọn họ!

Ta bất đắc dĩ thở dài. Sư phụ tính ra nơi bọn họ có thể xuất hiện, khi chúng ta tới thì vừa đúng lúc bọn họ bị hủ thi vây công, nhìn qua trên người thì thấy rất giàu nhưng ta không nghĩ tới sư phụ cư nhiên bị một thỏi vàng thu mua! Nhưng là không thể không nói tên Hiên Viên Thiên Hành kia rất am hiểu công kích nhược điểm của người khác, hai ba câu đã đem sư phụ thu phục! Không có biện pháp ta chỉ đành phải đi theo sư phụ!

Sau ta lại phát hiện hai người kia kỳ thật đều là người tốt! Long Tại Vũ tuy vẫn luôn cùng sư phụ đấu võ mồm nhưng hắn không hề có ác ý! Hiên Viên Thiên Hành mỗi lần nhìn thấy Long Tại Vũ cùng sư phụ đấu võ mồm sẽ ghen lên! Cuối cùng ta rốt cục cũng hiểu được, nguyên lai tên Hiên Viên Thiên Hành kia yêu Long Tại Vũ. Không phải là loại tình yêu của phụ tử, mà là yêu của tình nhân! Nhưng ta lại cảm thấy có như vậy cũng sẽ không sao! Bọn họ thực đẹp mắt! Long Tại Vũ rất đẹp, Hiên Viên Thiên Hành thực anh tuấn. Bọn họ ở cùng một chỗ giống như là trời sinh một đôi! Tuy rằng ở mặt ngoài Long Tại Vũ mang bộ dáng thực chán ghét Hiên Viên Thiên Hành, nhưng kỳ thật cũng thực để ý hắn!

Theo chân bọn họ thì phiền toái cũng sẽ tự tìm đến cửa! Biểu hiện là tên Long Hân Nguyệt kia! Được rồi bọn họ quen biết nhau! Bất quá không thể không nói Long Tại Vũ thực trì độn! Hắn không phát hiện Long Hân Nguyệt thích A Ý, một mực khiêu chiến kiên nhẫn của Long Hân Nguyệt! Cuối cùng Hiên Viên Thiên Hành cùng Long Hân Nguyệt bị Long Tại Vũ cùng A Ý chọc giận! Bọn họ mỗi người ôm đi một tên, khi Hiên Viên Thiên Hành hôn Long Tại Vũ ta cảm thấy thật không có ý tốt! Nhưng nhìn thấy sư phụ chẳng những nhìn lén, còn ở đó mà chỉ trỏ! Ta nhất thời tức quá mà đánh sư phụ hôn mê! Khi tránh ở phía sau gốc cây ta vẫn luôn nhìn trộm, không rõ bọn họ vì cái gì lại hôn lâu như vậy còn chưa chịu tách ra! Không thấy khó thở sao?

A Ý cùng Long Hân Nguyệt đi rồi! Hiên Viên Thiên Hành cũng thật cao hứng đưa tiễn bọn họ! Ở trong mắt hắn A Ý tình địch này đi rồi thì thật là tốt!

Không biết vì cái gì càng đi về phía trước ta càng sợ hãi! Ta cũng không biết là sợ hãi cái gì! Trực giác mách bảo ta sẽ phải rời khỏi bọn họ! Khi ta nhìn thấy Ma Tuyệt kia ta đã hiểu được! Ta sẽ chết trong tay hắn! Ta sẽ vĩnh viễn cùng sư phụ và bọn họ tách ra! Ta không muốn!

Khi nhìn thấy Ma Tuyệt vung roi ta hoàn toàn có thể tránh né! Nhưng ta lựa chọn đẩy bọn họ ra, bởi vì bọn họ thật sự rất tốt với ta! Ta không muốn bọn họ bị thương! Nơi đau nhức truyền đến trái tim, ta biết ta xong rồi!

Ta nhìn sư phụ thương tâm ôm lấy ta! Ta nhìn thấy bộ dáng của Tại Vũ thống khổ nhìn ta! Bọn họ thống khổ vì ta! Cứ như vậy là đủ rồi! Ít nhất còn có người quan tâm ta.(mimi: đọc cái phiên ngoại này ta thấy tác giả đúng mà mẹ kế mà, Thanh Trúc đáng thương như thế.... Y^Y ko chịu đâu)

124. Chương 123: Pn 2: Mua Y Phục

"Vũ nhi a, chúng ta đến chỗ Liên Tâm được không?". Phi Long Liệng Thiên dụ dỗ tiểu cừu thuần khiết.

"Vì cái gì? Không phải hôm trước Liên Tâm mới đến đây sao?". Long Tại Vũ khó hiểu nhìn Phi Long Liệng Thiên, thật là ngạc nhiên a, phụ thân quỷ này của hắn cư nhiên lại chủ động muốn đi ra ngoài, chẳng lẽ gần đây rất nhàm chán sao?

"Chúng ta đi ra ngoài ngoạn a. Ngươi còn chưa thấy hoàng thành như thế nào đi, ta dẫn ngươi đi xem". Phi Long Liệng Thiên tiếp tục dụ dỗ.

"Nhưng cơ thể của ta vẫn thực cứng ngắc, không thể đi đường xa a". Long Tại Vũ nói xong rất là buồn bực, bởi vì ở trên giường nằm mười năm cho nên thân thể thực cứng ngắc, hiện tại đã nửa tháng, mà chỉ có thể để Phi Long Liệng Thiên giúp đỡ mới có thể đi được một chút.

"Không sao, ta cõng ngươi a". Phi Long Liệng Thiên nói xong đã đem Long Tại Vũ nhấc liên khiến hắn hét to một tiếng: "Long Tứ, chúng ta phải đi ra ngoài, ngươi muốn đi hay không?".

"Muốn. Đương nhiên muốn". Phi Long Liệng Thiên vừa nói ra Long Tứ liền hiện ra ở trước mặt bọn họ, đương nhiên vẫn như hình với bóng với Đế Uyên.

"Chúng ta đi thôi". Phi Long Liệng Thiên cứ như vậy cõng Long Tại Vũ trên lưng rồi đi ra ngoài.

Long Tứ đầu tiên là kỳ quái nhìn bọn họ, sau đó bừng tỉnh đại ngộ vỗ vỗ đầu, đi đến phía sau Đế Uyên, nhảy lên trên lưng hắn: "Ta cũng muốn ngươi cõng ta".

"Đương nhiên là được". Đế Uyên lưng cõng theo Long Tứ đi theo đi ra ngoài.

"Chẳng lẽ ngươi cứ muốn như vậy mà đi ra hoàng cung?". Long Tại Vũ không thấy Phi Long Liệng Thiên gọi cung thị chuẩn bị mã xa không khỏi tò mò, hoàng cung nói lớn không lớn, nhưng nói nhỏ cũng không nhỏ, chẳng lẽ hắn muốn cứ cõng như vậy mà đi ra ngoài? Vừa nãy ánh mắt của cung nữ với thái giám còn không ngừng hướng tới bọn họ.

"Đương nhiên a". Phi Long Liệng Thiên đắc ý mở miệng: "Như vậy chúng ta mới có vẻ ân ái a!".

"". Long Tại Vũ quyết định không để ý tới loại tình thú buồn nôn này nữa.

"Bọn họ hiện tại thật tốt". Long Tứ hâm mộ nhìn hai người ở phía trước.

"Chẳng lẽ chúng ta hiện tại không hạnh phúc sao?". Đế Uyên trở mình trợn trắng mắt: "Hay là ngươi thấy mình không hạnh phúc?".

"Không a". Long Tứ vô tội mở miệng: "Ta chỉ là cảm khái một chút mà thôi, ngẫm lại mười năm trước Phi Long Liệng Thiên còn không có loại tâm tình này chúng ta cũng đều thấy vậy không phải sao?".

"Đã là quá khứ rồi". Đế Uyên thở dài: "Đem chuyện này quên đi không tốt hơn sao?".

"Hừ". Long Tứ hừ lạnh một tiếng, muốn hắn quên cái gì? Là quên hắn đã cũng nữ nhân kia sinh một hài tử, hay là quên hắn đã từng vì nữ nhân kia mà phong ấn hắn trong động hàn băng mấy năm?

"Ngươi ngươi lại suy nghĩ tới cái kia ". Đế Uyên biết Long Tứ lại nghĩ đến chuyện lúc đó, có chút hổn hển mở miệng: "Ta cũng chỉ bất đắc dĩ mà thôi ".

"Ta biết". Long Tứ rầu rĩ mở miệng: "Cho nên ta không so đo nữa, nhanh lên đuổi kịp bọn họ đi, bằng không hai tiểu tử hỗn đản kia khẳng định sẽ bỏ rơi chúng ta!".

"Dù sao bọn họ đi đến chỗ Liên Tâm còn sợ cái gì? Chúng ta khẳng định tìm được bọn họ!". Đế Uyên ngoài miệng tuy rằng nói như vậy nhưng vẫn bước nhanh hướng tới chỗ Phi Long Liệng Thiên.

"Các ngươi thực chậm". Phi Long Liệng Thiên đi ra khỏi cửa cung một hồi lâu, hai người Long Tứ mới chậm rãi đi tới.

"Vậy nhanh lên đi". Đế Uyên liếc nhìn Phi Long Liệng Thiên: "Ta là sợ đi quá nhanh ngươi sẽ không theo kịp".

"Ai sợ ai a". Phi Long Liệng Thiên lập tức đi nhanh hơn, đem hai người bỏ lại thật xa.

"Mau. Đuổi theo bọn họ". Long Tứ dùng sức chụp mạnh bả vai của Đế Uyên.

"Nhẹ chút a". Đế Uyên cũng đi nhanh hơn đuổi theo Phi Long Liệng Thiên.

"Tới rồi". Cuối cùng vẫn là Đế Uyên tới trước, không có biện pháp, sống vạn năm cũng không phải là uổng phí!

"Các ngươi ". Tô Liên Tâm bị bốn người từ trên trời giáng xuống làm hoảng sợ, khi nhìn thấy rõ là ai, không khỏi căm tức trừng mắt bọn họ.

"Liên Tâm, ta rất nhớ ngươi a". Long Tại Vũ ở trên lưng Phi Long Liệng Thiên chào hỏi với Tô Liên Tâm.

"Ta cũng vậy a. Đến, ta ôm một cái". Hai mắt Tô Liên Tâm tỏa ánh sáng nhìn Long Tại Vũ, nàng phát hiện tiểu Vũ nhi hiện tại càng ngày càng ngốc!

"Chanh y, hắc y, lão bà các ngươi khinh bạc Vũ nhi nhà ta". Phi Long Liệng Thiên chậm chậm mở miệng.

Quả nhiên hắn vừa mới nói xong Liên Tâm đã bị người dẫn ra tiền viện: "Ngoan, Liên Tâm a, ngươi ra xem sinh ý bên ngoài một chút, ta nghe thấy có khách đến, hai người chúng ta đi ra đón khách thì thật ngại". Hắc y nói đúng, ngoài tiền viện có một nam một nữ mới tới, hắn nếu hướng nữ nhân kia giới thiệu nội y có thể bị người diệt hay không?

"Thật sao?". Tô Liên Tâm bán tín bán nghi đến đến tiền viện. Nhưng khi nàng nhìn thấy người kia thì không khỏi sửng sốt. Cư nhiên là hắn!

"Làm sao vậy?". Chanh y cảm giác Tô Liên Tâm có chút không thích hợp, vội vàng đi qua hỏi, Tại Vũ cũng vỗ vỗ vai Phi Long Liệng Thiên ý bảo hắn cõng mình qua đó.

"Thi Dương?". Long Tại Vũ nhìn thấy nam nhân có chút quen mắt thử mở miệng.

"Ngươi là Long cốc chủ". Thi Dương cũng sửng sốt, hắn không nghĩ tới ở trong này cư nhiên lại nhìn thấy người quen, mười năm trước tương truyền hắn đi theo Hiên Viên Thiên Hành bị người đuổi giết, không nghĩ tới cư nhiên lại nhìn thấy hắn.

"Phải"". Long Tại Vũ lạnh lùng mở miệng. Kéo kéo quần áo Phi Long Liệng Thiên: "Thả ta xuống dưới".

Phi Long Liệng Thiên đem Long Tại Vũ thả xuống, nhìn thấy hắn tiêu sái đi đến bên người Thi Dương, sau đó giơ cánh tay lên cao tát một cái vào mặt hắn: "Này là ta đánh giúp Liên Tâm".

"Tại Vũ ". Tô Liên Tâm vội vàng chạy ra, nàng cũng không nghĩ tới lại gặp lại Thi Dương nên trong khoảng thời gian ngắn sửng sờ, khi nàng muốn Thi Dương xuất hiện thì hắn lại không thấy, cho tới hiện tại mới lòi mặt ra.

"Ngươi làm gì?". Nữ nhân bên người Thi Dương hét lên một tiếng đẩy Long Tại Vũ ra, nhưng Phi Long Liệng Thiên so với nàng nhanh hơn đem Long Tại Vũ ôm vào trong ngực.

"Ngươi không sao chứ?". Tô Liên Tâm lôi kéo tay Long Tại Vũ lo lắng hỏi. (t/g: ra vẻ, hẳn là đi đến vuốt mặt Thi Dương thì hắn không có việc gì đi!).

“Không có việc gì. Ngươi còn thương tâm sao?”. Long Tại Vũ kéo kéo quần áo Tô Liên Tâm: “Hắn không đáng a!”.

“Ta biết”. Tô Liên Tâm ôn nhu lôi kéo cánh tay chanh y cùng hắc y: “Ta hiện tại đã là vợ của người ta, còn có con nữa, không hề thương tâm!”.

“Vậy là tốt rồi. Ta đã nói, Liên Tâm mới không cần hắn. Hừ, vứt bỏ Liên Tâm là tổn thất của hắn, uy, hắc y, chanh y các ngươi hẳn là nên cám ơn người ta a, nếu không phải hắn không cần Liên Tâm sẽ không đến phiên các ngươi a!”. Long Tại Vũ cố ý kích thích Thi Dương đang quan sát giơ lên nắm tay quay đầu lại nói với hai người.

“Hừ”. Chanh y hung hăng trừng mắt nhìn Thi Dương liếc mắt một cái, chính là tên nam nhân chết tiệt này làm cho Liên Tâm đau lòng lâu như vậy.

“Liên Tâm ta ”. Thi Dương chỉ ngây ngốc nhìn dung nhan kiều mỵ trước mắt. Lúc đuổi Liên Tâm đi hắn liền hối hận, nhưng từ đó về sau cũng không có tin tức của nàng, cho nên vẫn không có cơ hội giải thích, hiện tại nhìn thấy nàng mới phát hiện mình đã muốn mất đi nàng. (mimi: mất lâu rồi ==, đồ phụ tình đáng ghét)

“Hai người đi thôi. Nhanh rời đi đi”. Liên Tâm lạnh lạnh lùng mở miệng: “Nơi này không chào đón các ngươi”.

“Chúng ta là tới mua quần áo, ngươi là kêu lão bản ra”. Phụ nhân bên người Thi Dương thét chói tai khoa tay múa chân với Tô Liên Tâm.

“Ta chính là lão bản, sinh ý với các ngươi chúng ta không làm. Mau cút”. Hắc y trực tiếp đem kiếm chỉ hai người rất có tư thế ngươi không đi ta liền động thủ.

“Thực xin lỗi Liên Tâm thực xin lỗi ”. Thi Dương kích động muốn tới gần Tô Liên Tâm: “Lúc ấy là ta hồ đồ, ngươi không cần tức giận”.

“Mẫu thân mẫu thân ”. Đang lúc hắc y muốn phát tác, hai đạo đồng âm truyền đến, hai nam hài một đỏ một vàng chạy tới, đột nhiên hướng tới Long Tại Vũ ôm: “Cha nuôi ”.

“Ngoan, đi tìm mẫu thân các ngươi đi”. Long Tại Vũ mềm nhẹ vỗ vỗ đầu hai nam hài, bọn họ chính là đứa nhỏ của Liên Tâm cùng hắc y với chanh y.

“Mẫu thân ngươi làm sao vậy? Ai khi dễ ngươi sao? Để cho các phụ thân đánh hắn ”. Hai nam hài nhìn sắc mặt Tô Liên Tâm không tốt quan tâm hỏi.

“Nương không có việc gì”. Tô Liên Tâm vừa nhìn thấy hai bảo bối, không khỏi ôm bọn họ.

“Ngươi đứa nhỏ của ngươi sao?”. Thi Dương có chút chua sót nhìn hai nam hài đáng yêu, thủy chung không có cơ hội vãn hồi sao?

“Phải, các ngươi đi thôi”. Tô Liên Tâm trực tiếp ôm đứa nhỏ đi, lưu lại Thi Dương một mặt không thể tin.

“Còn không đi? Chẳng lẽ ngươi hại Liên Tâm còn chưa đủ sao?”. Long Tại Vũ châm chọc mở miệng: “Mang kiều thê của ngươi đi nhanh đi, xong rồi ta cũng không biết nói thế nào”.

“Chúng ta đi thôi”. Thi Dương có chút không tha nhìn bên trong, sau đó từng bước vừa quay đầu lại rời đi.

“Đi xem Liên Tâm”. Chanh y cùng hắc y hai người vội vàng chạy tới an ủi tô Liên Tâm.

“Bảo bối nhi a ”. Phi Long Liệng Thiên đột nhiên ôm Long Tại Vũ, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn “quần áo” có ít vải đến đáng thương treo trên tường: “Chúng ta cũng mua về vài món được không?”.

“Cút”. Long Tại Vũ sắc mặt tối sầm, hắn chỉ biết người này không có ý tưởng hay ho gì, quả nhiên đúng là như vậy!

“Đúng vậy a!”. Đế Uyên có chút đen tối nhìn Long Tứ: “Ngẫu nhiên có chút tình thú cũng không sai a”.

“”.

“”.

Long Tứ cùng Long Tại Vũ cảm giác sau lưng chấn động, bọn họ chỉ biết hai tên hỗn đản này căn bản là sẽ không có hảo tâm gì!

"Liền định như vậy. Hắc hắc ". Phi Long Liệng Thiên cùng Đế Uyên hai người cười gian bắt lấy hai người muốn trốn chạy, thuận tay mang đi vài món nội y gợi cảm!

Cứ như vậy đêm đó hai tiểu thụ đáng thương bị chỉnh đến thực thảm, nghe có người nói vì nhìn thấy vợ của bọn họ quá mức gợi cảm mê người, mà làm cho bọn họ quá mức hưng phấn (mimi: đang chỉ những người đã mua nội y ở chỗ Tô Liên Tâm)

Đáng thương a, chúng ta vì bọn họ cầu nguyện đi! Hy vọng không cần có về sau! Bất quá, ra vẻ, hai người Long đế mang đi không ít bộ đồ có nhiều kiểu dáng! Tự cầu phúc đi!

125. Chương 124: Pn 3: Làm Sao Để Dạy Hư Tiểu Hài Tử!

Bị cấm túc, Thất Dạ điện hạ rốt cục nghênh đón buổi sáng đầu tiên của ngày cởi bỏ lệnh cấm, sau đó phát huy tinh thần AQ bất tử (mimi: AQ: 1 bộ truyện của Lỗ Tấn) hướng tới cái trúc ốc đáng yêu kia. Bởi vì khi hắn bị cấm túc thì có nghe nói hoàng gia gia đã cho người mang thức ăn đến đó, nên xem ra là có thể đi vào, cho nên, Thất Dạ điện hạ của chúng ta lại mang theo vẻ mặt cầu xin tiểu thái giám tiến quân vào căn phòng nhỏ lúc trước đã bị đuổi ra.

"Đừng hỗn đản dừng tay ". Thất Dạ còn chưa tiếp cận trúc ốc chợt nghe từng trận tiếng rên rỉ thống khổ. Thân là con cháu hoàng gia, tinh thần trượng nghĩa không cho phép hắn "thấy chết mà không cứu". Vì thế, Thất Dạ điện hạ "anh dũng" cứ như vậy mà xông vào trúc hiên, cho đến khi đi đến gian phòng truyền đến thanh âm.

"Ác đồ lớn mật, cư nhiên dám ở nơi này hành hung!". Thất Dạ điện hạ xông thẳng vào phòng, đang giúp đỡ Long Tại Vũ khôi phục lại hai chân Phi Long Liệng Thiên tức giận đến đỏ mặt, khi phản ứng lại không khỏi đen mặt. Lại là tiểu quỷ này, lần trước xông vào xem như nó đã giúp hắn một lần, nhưng lần này

"Ngươi đang làm cái gì?". Phi Long Liệng Thiên nghiến răng nghiến lợi nhìn Thất Dạ đang trợn mắt há hốc mồm: "Không ai dạy ngươi tiến vào phải gõ cửa sao?".

"A? Hoàng hoàng gia gia ". Thất Dạ giật mình nhìn Phi Long Liệng Thiên đang giúp đỡ Long Tại Vũ: "Mỹ nhân này là ai? Ngài vì cái gì lại khi dễ hắn?".

"Ta không có ". Phi Long Liệng Thiên mặt không khỏi đen hơn, chẳng lẽ người ở bên ngoài đều chết hết rồi sao? Cư nhiên không thông báo lại để tiểu quỷ này tiến vào!

"Hoàng gia gia nói dối. Vừa mới nãy mỹ nhân này rên rỉ rất thống khổ!". Thất Dạ thực "chính nghĩa" trừng mắt nhìn hoàng gia gia của hắn: "Mỹ nhân đã khóc rồi! Phụ hoàng nói nếu Thất Dạ thấy có ai đó đang khi dễ người thì nhất định phải ra tay trợ giúp. Cho nên cho dù có là hoàng gia gia cũng không thể tùy tiện khi dễ người".

"". Phi Long Liệng Thiên rất muốn nổi nóng. Nếu không phải thấy nó còn nhỏ thì hắn nhất định sẽ đánh nó đến mẹ nó cũng nhận không ra!

"Ngươi là ai a?". Long Tại Vũ tò mò nhìn tiểu hài tử đáng yêu phi thường chính nghĩa này. Gọi phụ thân là hoàng gia gia, thì nhất định là con của hoàng huynh!

"Ta gọi là Thất Dạ. Mỹ nhân ngươi yên tâm ta sẽ không để cho hoàng gia gia khi dễ ngươi!". Thất Dạ còn chắc chắn mở miệng, chính là hắn dùng khuôn mặt tròn tròn kia thì thực không có tính quyết đoán nên chỉ làm cho người ta cảm thấy đáng yêu mà thôi.

"Ngươi là con của ai?". Long Tại Vũ buồn cười nhìn "tiểu hiệp sĩ" chính nghĩa. Thật không nghĩ tới còn có đứa nhỏ đáng yêu như vậy.

"Phụ hoàng ta là đương kim Thánh Thượng, mỹ nhân ngươi tên gì?". Thất Dạ nhìn thấy mỹ nhân cười với nó không khỏi hắc hắc cười ngây ngô, trong lòng tính toán có nên đưa hắn trở về làm phi tử của phụ hoàng hay không! (t/g: Đứa nhỏ này lớn sớm quá! Cư nhiên lại giúp phụ hoàng tuyển phi tử!)

"Con của Hiên Viên Tử Giá?". Long Tại Vũ nghiêng đầu nhìn Phi Long Liệng Thiên: "Con của hắn đã lớn như vậy rồi sao?".

"Đúng vậy. Cho nên Vũ nhi đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện nga!". Phi Long Liệng Thiên sủng ái nhéo nhéo ở mũi Long Tại Vũ: "Ngươi xem ngay cả con của hoàng huynh ngươi đều đã lớn như vậy, ngươi cũng không biết!".

"Ta có thể làm sao bây giờ? Cũng không phải ta muốn ngủ!". Long Tại Vũ tức giận nói thầm, sau đó đẩy Phi Long Liệng Thiên ra, tự mình ngồi lên giường, sau đó hướng Thất Dạ vẫy tay: "Thất Dạ lại đây".

"Mỹ nhân ngươi gọi ta có chuyện gì?". Thất Dạ không để ý tới sắc mặt Phi Long Liệng Thiên không tốt, vui vẻ chạy đến bên người Long Tại Vũ, thực tự nhiên ôm lòng ngực Long Tại Vũ.

"Ta không phải mỹ nhân nga. Ta là nam. Ngươi có thể gọi ta là hoàng thúc". Long Tại Vũ buồn cười ôm Thất Dạ: "Tiểu hài tử không cần sớm như vậy đã muốn lấy lòng mỹ nhân".

"Hoàng thúc?". Thất Dạ nghĩ nghĩ: "Chính là huynh đệ của phụ hoàng sao?".

"Đúng vậy". Long Tại Vũ vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Thất Dạ: "Ngươi như thế nào lại tới nơi này".

"Ta trước kia đến đây kết quả bị hoàng gia gia cấm túc một tháng. Ô ô hoàng thúc, người ta thực đáng thương đúng hay không?". Thất Dạ nước mắt lưng tròng nhìn Long Tại Vũ lên án "hành vi phạm tội" của Phi Long Liệng Thiên.

"Hảo đáng thương a! Về sau Thất Dạ đi theo hoàng thúc được không?". Long Tại Vũ một bên hung hăng trừng mắt Phi Long Liệng Thiên một bên an ủi tiểu Thất Dạ còn không biết tai vạ sắp đến nơi.

"Thất Dạ, ngươi thực nhàn sao?". Phi Long Liệng Thiên bình tĩnh mở miệng.

"Không phải a, hôm nay phu tử muốn lên lớp". Tiểu Thất Dạ đáng thương liền như vậy mà tự bán đứng mình.

"Vậy sao ngươi lại ở đây?". Thanh âm Phi Long Liệng Thiên ngày càng ôn nhu: "Ngươi không phải là nên ở lớp học sao?".

"Người ta bị cấm túc một tháng cũng muốn thả lỏng một chút a!". Thất Dạ hợp tình hợp lý mở miệng: "Hoàng gia gia thật là xấu, cũng không để cho người ta nghỉ ngơi một chút. Ngươi như vậy là ngược đãi nhi đồng".

"Thật sự là hảo ngoạn". Long Tại Vũ cười hì hì ở trên mặt Thất Dạ hôn vài cái.

"Hoàng thúc cười rộ lên thật đẹp a!". Thất Dạ nước miếng giàn giụa sờ sờ mặt Long Tại Vũ. (mimi: cái gia tộc sắc lang này…..)

Phi Long Liệng Thiên nhìn thấy một lớn một nhỏ ở trong này "thân thiết", lập tức nhấc Thất Dạ đi ra ngoài: "Ngươi đi đến trường học cho ta".

"Oa hoàng gia gia keo kiệt, người ta bất quá là hôn nhẹ hoàng thúc mà thôi ". Thất Dạ oa oa kêu to lên án hành vi phạm tội của Phi Long Liệng Thiên.

"Hắn là vợ của ta, nếu là vợ của ngươi ngươi sẽ để nàng thân người khác hay sao?". Phi Long Liệng Thiên hung tợn trừng mắt nhìn Thất Dạ nho nhỏ.

"Nhưng hắn không phải là con của hoàng gia gia sao? Sao lại là vợ?". Thất Dạ mang biểu tình "ngươi không lừa ta được đâu".

"Ai nói là con thì sẽ không thể thích!". Phi Long Liệng Thiên giống như cùng tiểu hài tử này câu thông: "Chỉ cần ta thích thì quản hắn là ai!".

"Vậy nếu về sau Thất Dạ có người thích thì làm sao bây giờ?". Thất Dạ còn dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn Phi Long Liệng Thiên.

"Trước tiên gạo nấu thành cơm rồi nói sau". Phi Long Liệng Thiên không chút để ý trả lời. Nhưng hắn không biết bởi vì một câu này lại làm cho cuộc sống sau này của Thất Dạ sinh ra nhiều ảnh hưởng. (mimi: không biết tác giả có viết hệ liệt cho bộ này không, nếu có phần của em Thất Dạ này thì dài mấy ta cũng làm)

"Ta đã biết!". Thất Dạ còn thật sự nghiêm túc gật gật đầu, tuy rằng hắn hiện tại không biết "Gạo nấu thành cơm" là có ý gì, nhưng về sau hắn sẽ biết, đến lúc đó hắn nếu tìm được người mình thích nhất định "gạo nấu thành cơm" với hắn/nàng trước rồi nói sau. Cho nên, cũng là một câu lơ đãng này của Phi Long Liệng Thiên lại làm cho con đường tình yêu sau này của hắn càng thêm gian nan! (t/g: cho nên a, tiểu hài tử càng phải hảo hảo giáo dục a! Nếu không sau này liền thảm a!!!)

"Vậy trở về đi". Phi Long Liệng Thiên vừa lòng thúc giục Thất Dạ: "Sau khi trở về thì chép một trăm lần Đạo Đức Kinh cho ta, nếu để ta phát hiện ngươi để người khác làm giúp ngươi thì sẽ phải chép hai trăm lần. Có nghe hay không!".

"Ô ô nghe được ". Thất Dạ khóc bước đi, cũng chính vì lý do này, về sau chỉ cần cùng Thất Dạ nhắc tới Đạo Đức Kinh hắn sẽ né như tránh rắn rết! Cho nên, đầu sỏ gây nên hết thảy đau thương của hắn chính là hoàng gia gia hắn!

Phi Long Liệng Thiên vui vẻ tiễn bước Thất Dạ, ở trúc hiên bày ra kết giới. Tiểu quỷ chết tiệt, mấy ngày trước Long Tứ bị Đế Uyên lôi đi hắn còn tưởng sẽ không có ai tới quấy rầy, giờ xem thử còn ai có thể quấy rầy hắn được nữa không.

"Thất Dạ đâu?". Long Tại Vũ nhìn thấy Phi Long Liệng Thiên đi vào một mình thì tò mò mở miệng: "Ngươi tiễn hắn đi rồi?".

"Đúng vậy! Bằng không hắn sẽ quấy rầy chúng ta a!". Phi Long Liệng Thiên tức giận mở miệng: "Ngươi thực thích hắn?".

"Thực đáng yêu a!". Long Tại Vũ khẽ cười một tiếng: "Không phải ngươi ghen chứ?".

"Đúng thì sao! Hôm nay thật vất vả Long Tứ với Đế Uyên mới không tới quấy rầy ta cũng không muốn ai khác quấy rầy thế giới hai người của chúng ta!". Phi Long Liệng Thiên nói xong chạy tới bên giường nắm Long Tại Vũ: "Thật tốt, ngươi tỉnh!".

"Ta đương nhiên phải tỉnh, bằng không làm sao có thể ăn nhiều món ngon như vậy a!". Long Tại Vũ ra vẻ không chút nào để ý nhún nhún vai, hắn biết nam nhân này lo lắng, nhưng hiện tại hắn đã tỉnh không phải sao? Chuyện này cũng không cần phải để ý nữa.

"Chúng ta diệt Ma giới đi, cho dù không giết Ma Tuyệt thì cũng muốn đem Ma giới quấy rối, như vậy Ma Tuyệt sẽ có một đoạn thời gian phải bận rộn, sẽ không phân tâm mà đi quan tâm đến ngươi!". Phi Long Liệng Thiên vẫn muốn tính sổ với Ma Tuyệt, nhưng Vũ nhi không đồng ý.

"Ta đã tỉnh, không có việc gì!". Long Tại Vũ khẽ hôn nam nhân, ý đồ làm cho hắn quên chuyện tìm Ma giới trả thù. Dù sao cuối cùng vẫn coi như là Ma Tuyệt cứu hắn!

"Hảo, đều nghe lời ngươi!". Phi Long Liệng Thiên bị Long Tại Vũ chủ động hôn liền gợi lên dục hỏa, xoay người đặt hắn ở dưới thân.

"Ngươi phải chậm một chút, cơ thể của ta còn chưa tốt lên". Long Tại Vũ vội vàng nhắc nhở Phi Long Liệng Thiên, gần đây hắn luôn không biết tiết chế mà đòi hỏi, giống như muốn làm để bù cho đủ mười năm không làm vậy!

"Là ngươi rất mê người". Phi Long Liệng Thiên khẽ cười một tiếng ngăn chặn miệng Long Tại Vũ.

"Ngu ngốc, khi làm thì tiết chế đi". Long Tại Vũ có chút thẹn quá thành giận!

"Hảo". Phi Long Liệng Thiên khẽ cười một tiếng, bắt đầu tìm kiếm tất cả điểm mẫn cảm trên người Long Tại Vũ! Suỵt, hiện tại là thời gian thân thiết, những người khác chớ quấy rầy!

(^^) hì hì

126. Chương 125: Pn 4: Dạo Ngự Hoa Viên

Bị con sắc lang khi dễ một tháng nên nhân cơ hội Phi Long Liệng Thiên không đến mà trộm chạy trốn, vẻ mặt đắc ý tiêu sái đi dạo ngự hoa viên trong hoàng cung, tự cho là tiêu dao mà tản bộ.

"Uy, nam sủng phía trước kia ". Đang lúc Long Tại Vũ ngắm hoa đến vui vẻ thì có một thanh âm bén nhọn sát phong cảnh vang lên. Trong lòng không khỏi khó chịu căm giận xoay người muốn nhìn xem là ai đã quấy rầy yên bình của hắn.

"Ta không phải nam sủng". Thì thấy có một tiểu nam hài vẻ mặt hoảng sợ nhìn nữ tử trang điểm dày đặc: "Ta thật sự không phải nam sủng. Nương nương ngươi hiểu lầm!".

"Hiểu lầm cái gì. Ta rõ ràng nhìn thấy Hoàng Thượng đến chỗ của ngươi!". Hoa phi vẻ mặt chán ghét nhìn nam hài nhỏ xinh trước mắt: "Nhìn thấy ngươi liền chán ghét, thật không nghĩ ra sao Hoàng Thượng lại coi trọng thứ quái dị như ngươi!".

"Ta thật sự không phải nam sủng a!".Namhài lập tức khóc. Nghĩ hắn đường đường là con của Tể tướng cư nhiên lại bị coi như nam sủng, tuy rằng hắn rất ít khi xuất hiện, nhưng hắn bất quá là ở chỗ của tỷ tỷ ở vài ngày, Hoàng Thượng tới vài ngày đã bị người gọi là nam sủng, thật là không có thiên lý a!

"Còn dám nói láo, người tới a, đánh cho bản cung". Hoa phi cười lạnh nhìn nam hài nho nhỏ này: "Đừng tưởng rằng ngươi là con của tể tướng thì giỏi lắm, đã đến nơi này thì ngươi không là cái gì hết!".

"Ta thật sự không phải a ".Namhài bị dọa đến khóc, nhìn thấy thái giám dần dần tiếp cận liên tục lui về phía sau. Hắn như thế nào lại không may như vậy? Bởi vì phụ thân mang mẫu thân đến nơi khác du ngoạn nên đem hắn tạm thời đến chỗ của tỷ tỷ, ai biết phi tử hoàng cung lại khủng bố như vậy, mặc kệ ai nhìn thấy hắn đều nói hắn là nam sủng, hiện tại vết thương trên người hắn còn chưa có hảo a, ô ô hắn chán ghét hoàng cung

"Các ngươi làm gì a, mau đánh hắn cho ta a!". Hoa phi ra lệnh một tiếng bọn thái giám lập tức đem cánh tay nam hài nắm lấy, mắt thấy bàn tay sẽ đánh vào mặt.

Hoa phi đắc ý nhìn thấy nam hài bị người chế trụ, nàng không động đến tỷ tỷ hắn được thì đem hắn ra trút giận cũng như nhau thôi.

"Ôi ". Đang lúc bàn tay của thái giám đã muốn đánh ở trên mặt nam hài, đột nhiên từ bên cạnh toát ra một thiếu niên, thái giám muốn hạ thủ kia đã bị thiếu niên đạp trên mặt đất.

"Oa, các ngươi đang khi dễ người sao?". Long Tại Vũ ra vẻ khờ dại mở miệng: "Không thể nga, phụ thân nói cho ta biết, không thể tùy tiện đánh người, bằng không sẽ có báo ứng!".

"Ngươi ngươi là ai?". Hoa phi mắt thấy có thể giáo huấn tiểu quỷ này, không ngờ lại nhảy ra môt tên xen vào việc của người khác.

"Ta? Ta sao có thể là cái gì chứ? Ta là người đó! Chẳng lẽ ngươi mới là cái gì?". Long Tại Vũ khinh bỉ nhìn hoa phi: "Chẳng trách a, ngươi nhất định rất là xấu cho nên mới trang điểm đậm như vậy! Ai, thật là đáng thương a!".

"Ngươi ngươi ". Hoa phi bị Long Tại Vũ làm cho tức giận sắc mặt một trận xanh một trận trắng, phấn trên mặt một tầng một tầng rơi xuống.

"Ta thế nào a?". Long Tại Vũ vô tội đem các thái giám bên người thiếu niên đẩy ra, đem thiếu niên nâng dậy: "Ngươi là con của đương kim Tể tướng?".

"Đúng vậy! Ngươi là?".Namhài cảm kích nhìn Long Tại Vũ: "Ngươi tên là gì? Lần này ngươi giúp ta, về sau ta nhất định sẽ báo đáp ngươi!

"Vậy thì không cần. Ta đưa ngươi trở về". Long Tại Vũ giống như không để ý đến người khác lôi nam hài bước đi".

“Ngăn bọn họ lại cho ta”. Hoa phi tức giận sắc mặt trắng bệch, mệnh lệnh thị vệ bên cạnh đem hai người ngăn lại.

“Làm gì?”. Long Tại Vũ tức giận trừng mắt mấy người trước mắt: “Các ngươi muốn đánh hội đồng hả?”.

“Ai bảo ngươi xen vào việc của người khác? Ngươi là mới tới?”. Hoa phi khinh thường nhìn hai người: “Hảo hảo giáo huấn hai người kia một chút cho ta, thuận tiện dạy cho bọn họ biết quy củ trong cung”.

“Quy củ gì?”. Long Tại Vũ mờ mịt hỏi thiếu niên bên người: “Trong cung có quy củ gì?”.

“Nàng nói chính là quy củ của hậu cung”.Namhài xấu hổ nhìn Long Tại Vũ: “Thực xin lỗi hình như ta đã liên lụy đến ngươi!”.

“Không có gì. Ngươi đem ta trở thành nam sủng?”. Long Tại Vũ buồn cười nhìn Hoa phi.

“Nhìn dáng vẻ của ngươi thì biết ngươi là cái đồ đê tiện bị người cưỡi”. Trong mắt Hoa phi khinh thường càng thêm lợi hại.

“Lời này ngươi nói thật đúng”. Long Tại Vũ vạn phần đồng ý gật gật đầu: “Ngươi nói đúng, ta chính là bị người áp!”.

Hoa phi nghe được lời trong nói không khỏi ngốc lăng, sau đó trên mặt lại càng thêm chán ghét: “Thật là không biết vô sỉ, còn nói ra như vậy”.

“Thiết, ra vẻ dối trá”. Long Tại Vũ trực tiếp dùng lỗ mũi nhìn Hoa phi: “Lão tử muốn thế nào thì được thế đó không liên quan đến ngươi”.

“Thô lỗ, thật là thô lỗ đến cực điểm”. Hoa phi tức giận cả người run rẩy: “Đến người tới a đánh hắn cho ta đánh hắn ”.

“Yêu, bảo bối a, ta không có mặt một lúc ngươi liền gặp rắc rối!”. Phi Long Liệng Thiên có chút đau đầu tiêu sái lại gần, thật là tai tinh a!

“Không liên quan đến ngươi”. Long Tại Vũ càng thêm tức giận với Phi Long Liệng Thiên: “Ngươi không phải đi ra ngoài sao, như thế nào lại trở về?”.

“Nhớ ngươi!”. Phi Long Liệng Thiên đi đến trước mặt Long Tại Vũ ở trước mặt mọi người trực tiếp cho hắn một nụ hôn nóng bỏng.

“Thật là thật là ”. Hoa phi đã muốn tức giận nói không ra lời.Namsủng chết tiệt này cư nhiên công khai ở ngự hoa viên cùng người khác yêu đương vụng trộm, thật là thiên lý khó dung! Thiên lý khó dung!

“Thật là cái gì?”. Phi Long Liệng Thiên nhìn nữ nhân đang vì mình bi ai. Hiên Viên Tử Giá thật đúng là không có mắt cư nhiên lại muốn nữ nhân như vậy làm phi tử!

“Ta ”. Hoa phi nhìn thấy nam tử này có chút quen mắt chính là nghĩ không ra đã gặp hắn ở nơi nào.

“Hoàng Thượng giá lâm ”. Lúc này Hiên Viên Tử Giá rốt cục cũng chậm chạp mà tới. Vừa rồi hắn đang cùng Phi Long Liệng Thiên thảo luận một ít việc, đột nhiên có ám vệ báo cáo nói con của tể tướng cùng Hoa phi còn có một vị thiếu niên ở ngự hoa viên cãi nhau. Sau đó Phi Long Liệng Thiên đột nhiên chạy ra khỏi cửa phòng, hắn mới chậm rãi mà đi theo sau.

“Hoàng Thượng a ”. Hoa phi vừa thấy Hiên Viên Tử Giá lập tức õng ẹo tức giận chạy đến bên người hắn: “Người xem hai nam sủng kia cư nhiên lớn mật như vậy”.

“Ngươi nói ai là nam sủng?”. Hiên Viên Tử Giá cảm thấy thanh âm của mình có chút run rẩy, sẽ không như hắn nghĩ chứ!

“Chính là bọn họ a!”. Hoa phi như trước cáo trạng: “Ngươi xem, bọn họ thấy ngài đến đã không quỳ mà còn ôm nhau!”.

Hiên Viên Tử Giá chà chà mồ hôi trên trán. Để bọn họ quỳ? Giỡn cái gì chứ! Cho dù phụ hoàng hiện tại không phải là hoàng đế nhưng hắn muốn giết ai thì ai có thể cản được? Ta không muốn sống mới có thể để cho hắn quỳ!

"Hoàng đệ thân thể khỏe chứ?". Hiên Viên Tử Giá xấu hổ hỏi Long Tại Vũ.

"Cám ơn hoàng huynh quan tâm, Tại vũ rất tốt". Long Tại Vũ vẫn cứ dựa vào ngực Phi Long Liệng Thiên hắc hắc cười gian: "Bất quá phi tử của hoàng huynh đúng là mạnh mẽ a, vừa rồi còn nói thần đệ cùng phụ thân thông *** đó!".

Hiên Viên Tử Giá lần đầu nghe xong còn chút xíu nữa là ngất đi, muốn mắng Hoa phi thật to, cho dù ngươi có nghĩ vậy cũng không thể nói ra a!

"Vũ nhi chúng ta trở về đi. Ta nghĩ Tử Giá chắc chắn sẽ cho ngươi một đáp án vừa lòng!". Ôm lấy Long Tại Vũ hướng trúc hiên đi tới.

"Hoàng Thượng, thảo dân cũng lui xuống!".Namhài thi lễ với Hiên Viên Tử Giá sau đó rời đi rất nhanh. Giống như phía sau có người đang muốn bắt hắn.

"Hoa phi! ". Hiên Viên Tử Giá nghiến răng nghiến lợi mở miệng: "Người đâu đem Hoa phi biếm vào lãnh cung cho trẫm".

"A ". Hoa phi kêu lên sợ hãi một tiếng cứ như vậy hôn mê bất tỉnh.

Hiên Viên Tử Giá nhìn nơi nam hài đã biến mất lắc đầu, thật vất vả mới làm hắn không sợ mình, cư nhiên lại xảy ra chuyện như vậy.

Trời ạ, ngươi là cố ý phạt ta đi!

Hiên Viên Tử Giá đáng thương cứ như vậy từng bước từng bước trở về tẩm cung của mình, trên đường nhìn thấy thân ảnh nam hài có chút ai oán nhìn nhìn, nhưng vẫn là không có dũng khí đi qua nên phải quay về tẩm cung!!!

127. Chương 126: Pn 5: Bí Mật Của Phi Long Liệng Thiên!

Tên của ta gọi là Phi Long Liệng Thiên là vua của Long tộc, ta có một đứa con thực đáng yêu. Từ khi hắn từ trứng rồng nở ra thì ta chỉ biết mình đã rơi vào một cơn lốc xoáy có tên gọi là tình yêu. Mặc dù khi đó hắn chỉ lớn hơn cây đinh một chút xíu!

Ta nhìn hắn dần dần lớn lên, nhìn thấy hắn vui cười. Nhưng là, có một điều không tốt, chính là phụ thân ta cùng cha, bọn họ luôn giành lấy tiểu bảo bối đáng yêu trộm ra ngoài ngoạn, hơn nữa mỗi lần bọn họ trở về thì tiểu bảo bối luôn dính lấy bọn họ không buông, vì thế ta đau lòng thật lâu, nhưng không có biện pháp, phụ thân đối với cha bảo hộ quá mạnh mẽ, cho nên ta chỉ đành nhịn đau nhìn tiểu bảo bối bị kia tên vô nhân tính kia mang đi ngoạn! (t/g: tiểu Vũ nhi trước đây chính là món đồ chơi của họ!)

Thật vất vả phụ thân với cha mới chán ghét cuộc sống ở Long tộc mà xuất ngoại du lịch, ta không khỏi nhẹ nhàng thở ra, thật tốt quá hai cái tên hỗn đản này rốt cục đi rồi, sẽ không có ai cùng ta giành tiểu bảo bối nữa! Nhưng ai ngờ bọn họ thế nhưng muốn bắt cóc bảo bối nhi, hoàn hảo ta đuổi theo mới đem tiểu bảo bối cướp về, nhìn thấy hắn nước mắt lã chã đáng thương rất là đau lòng, bất quá hoàn hảo về sau ta vẫn có thể nhìn thấy hắn, nhìn thấy hắn lớn dần, nhìn thấy hắn khoái hoạt, thuận tiện chờ hắn trưởng thành, sau đó nhấm nháp hương vị của hắn!

Nhưng là đột nhiên có một ngày hắn kích động chạy tới nói cho ta biết hắn mới kết giao một bằng hữu mới, ta có chút ghen tị rốt cuộc là cái dạng người gì có thể làm bảo bối cao hứng như vậy, là đưa nhỏ thụ yêu đã lớn lên cùng hắn sao?

"Phụ thân ta nói cho ngươi nga, hắn ngoạn tốt lắm. Tuy rằng hắn một bộ lạnh như băng, nhìn qua giống như không thể tiếp cận, nhưng tâm hắn một chút cũng không giống như bề ngoài, hì hì nếu phụ thân nhìn thấy hắn nhất định cũng sẽ thích!". Tiểu Vũ nhi kích động vây quanh ta nói không ngừng. Ta nghĩ ta đang ghen tị!

“Hắn là ai vậy?”. Thực buồn bực lôi kéo hắn ngồi xuống.

“Hắn gọi là Ma Tuyệt, ngoạn tốt lắm a! Hắn còn rất mạnh na! Có thể đánh ngang tay với ta na!”. Tiểu Vũ nhi cười mở miệng: “Ngươi không biết nga, chính hắn chạy qua biên cảnh trái lại còn hỏi ta vì cái gì lại vượt qua cảnh giới của Ma giới, thật là hảo ngoạn, hơn nữa a, hắn còn nói cho ta biết về sau ta có thể tùy thời đến Ma giới tìm hắn, phụ thân về sau chúng ta cùng đi để ngoạn được không?”.

Nhìn thấy bộ dáng hắn vui vẻ ta có chút tối tăm nhìn bên ngoài, Ma Tuyệt sao? Hắn không có khả năng chưa từng thấy qua Vũ nhi, hăn rốt cuộc muốn làm gì?

Ngày hôm sau rời giường thì không có nhìn thấy hắn, ta có chút nóng nảy, hắn đi đâu? Vũ nhi nếu ra ngoài nhất định sẽ nói cho ta biết, lần này vì cái gì không có nói?

“Người đâu ”. Ta phẫn nộ gọi hộ vệ: “Tiểu Vũ nhi đi nơi nào?”.

“Vương, tiểu vương tử nói muốn đi tìm Ma Tuyệt, bảo thuộc hạ bẩm báo với vương”. Nghe thị vệ có chút run rẩy trả lời, ta càng thêm phẫn nộ, hắn cư nhiên đi tìm Ma Tuyệt!

Ta không tự chủ được hướng Ma giới bay đi, không muốn cho hắn đến nơi đó, không muốn cho hắn cùng bất cứ kẻ nào thân mật quá mức, không muốn cho hắn rời ta quá xa!

“Vũ nhi”. Ta không chút nào cố sức một đường xông vào Ma giới ở trong cung điện Ma giới tìm được hắn. Hơn nữa hắn còn đang cùng Ma Tuyệt kia thực thân mật mà tựa vào nhau, nhìn vào bên trong, Ma Tuyệt khiêu khích nhìn ta.

“Di, phụ thân”. Vũ nhi vui vẻ chạy đến trước mặt ta: “Sao ngươi lại tới đây?”.

“Mang ngươi về nhà”. Ta cơ hồ là rống ra. Tiểu quỷ này cư nhiên dùng loại ngữ khí này hỏi ta, chẳng lẽ hắn không biết hiện tại Thiên giới, Ma giới còn có Long tộc rất không vững vàng sao? (t/g: đại thúc ngươi đều trực tiếp xông vào cung điện người ta!)

“Nhưng là ”. Vũ nhi quay đầu lại có chút không tha nhìn một con ma thú trên bàn.

“Ngươi là Long. Muốn ma thú làm gì?”. Ta hổn hển lôi kéo hắn đi: “Theo ta trở về”.

“Vũ, về sau ngươi có thể tùy ý đến nơi này. Con ma thú này sẽ vẫn lưu lại cho ngươi!”. Phía sau Ma Tuyệt thản nhiên mở miệng, nhìn thấy ta quay đầu lại lập tức khiêu khích nhìn ta.

“Hảo. Ta ngày mai lại đến”. Vũ nhi vừa đi vừa quay đầu lại, ngu ngốc này chẳng lẽ không biết hắn là vua của Ma giới sao? Chẳng lẽ không biết hiện tại tam giới thực loạn sao?

“Đi mau”. Ta nổi giận đùng đùng đưa hắn về: “Về sau không được quay lại”.

“Được rồi”. Vũ nhi có lệ thuận miệng đáp ứng.

Ta âm thầm thở dài, phải nghĩ biện pháp nào mới tốt, ta cũng không muốn có nhiều tình địch như vậy, vừa nhìn là biết Ma Tuyệt kia có ý với bảo bối.

“Phụ thân, lần trước ngươi có nhìn thấy vua của Thiên giới hay không?”. Đột nhiên Vũ nhi hưng phấn mở miệng: “Hắn thật khá a!”.

Ta hơi hơi sửng sốt, Đế Hành Thiên sao? Cái bao cỏ kia sao?

“Đáng tiếc a, hắn trừ bỏ bộ dạng xinh đẹp cái gì cũng không tốt, thật là đem từ ‘bên ngoài tô vàng nạm ngọc’ phát huy vô cùng nhuần nhuyễn a!”. Sau đó hắn lại tiếc hận mở miệng: “Nếu hắn có bản lĩnh thì tốt!”.

Ta biết Long đều tôn trọng cường giả, đột nhiên một cái kế hoạch hình thành ở trong lòng ta, thành công hay không đối với ta cũng không quan trọng, nếu Vũ nhi không có thích Đế Hành Thiên thì ta sẽ diệt Thiên giới. Chỉ cần hắn rời xa Ma Tuyệt. Người kia cũng không giống hắn bề ngoài đơn giản như vậy, người Ma giới thiên tính tàn nhẫn, nếu nói năng lực của hắn cùng Vũ nhi sàn sàn như nhau là không có khả năng!

Tiếp theo vài ngày này Vũ nhi cơ hồ mỗi ngày đều chạy ra bên ngoài, ta biết hắn đi đến Ma giới tìm Ma Tuyệt, vì thế chỉ cần ta không có việc, sẽ đến Ma giới đưa hắn bắt trở về. Thẳng cho đến khi ta dùng thân phận mới xuất hiện trước mắt hắn.

"Ngươi ngươi là Đế Hành Thiên?". Hắn đầu tiên là cẩn thận tới gần, sau đó dùng tay kéo mặt của ta: "Hình như là thật!".

"Ngươi là ai?". Đúng vậy, ta giết Đế Hành Thiên, sau đó biến thành bộ dạng của hắn xuất hiện ở trước mặt Vũ nhi (Cừu: ách, anh ghen kiểu gì mà xử luôn vua của Thiên giới vậy trời, bó tay thật @.@. mimi: ko phải ghen đâu nàng, ảnh muốn loại bỏ Ma Tuyệt nên mới tìm đến Đế Hành Thiên có vẻ ngoài đẹp trai thôi). Là hậu duệ của Long tộc cùng hồ ly, ta có một ít năng lực đặc thù, một là có thể tùy ý biến thành bộ dáng của bất luận kẻ nào mà không bị người khác vạch trần, còn có thể bắt chước chiêu thức của người khác. Đương nhiên chuyện này không thể cho bất luận kẻ nào biết, cho dù là bảo bối của ta cũng không thể!

Ta quả nhiên hấp dẫn lực chú ý của hắn, hắn bắt đầu không đến Ma giới nữa, mà cả ngày đều ở bên người ta, ta thật cao hứng, ít nhất có thể cùng hắn cùng một chỗ không phải sao? Nhất là hiện tại trong mắt hắn chỉ có ta không phải sao?

"Hành Thiên, hôm nay ta muốn tới nơi khác một chút, đợi lát nữa lại đến tìm ngươi nga!". Có một ngày hắn đột nhiên vội vàng nói một câu sau đó lại vội vàng rời đi, ta có chút lo lắng đi theo phía sau hắn, phát hiện hắn hướng Ma giới bay đi. Ta có chút tức giận, hắn cư nhiên đi gặp Ma Tuyệt sau lưng ta.

Ta nhìn bọn họ cùng nhau uống trà, cùng nhau nói một hồi, sau đó Vũ nhi muốn đi, ta không nghĩ tới Ma Tuyệt cũng không có lưu hắn, mà đưa hắn đến ngoài cửa. Đợi Vũ nhi đi xa, Ma Tuyệt đột nhiên chuyển hướng đến ta lộ ra bộ mặt tươi cười quỷ dị. Người này thật sự là không đơn giản! Nhưng hắn rốt cuộc là có mục đích gì?

Rất nhanh ta liền phát hiện Vũ nhi bắt đầu ngẩn người, bắt đầu cười ngây ngô, bắt đầu không bình thường.

Ta bắt đầu lo lắng, chén trà kia

Ta đi tìm Ma Tuyệt, nhất định là do hắn, nhưng hắn rốt cuộc cho Vũ nhi ăn gì?

"Vì cái gì?". Ma tuyệt một bộ dáng đang đợi ta.

"Ta muốn hắn". Ma Tuyệt cười cười quỷ dị: "Hắn bắt đầu không bình thường đi! Ngẫm lại cũng đúng, hắn hiện tại phỏng chừng thường xuyên ngẩn người!".

"Ngươi cho hắn uống cái gì?". Ta ngăn chặn hận ý nơi đáy lòng, là ta quá sơ suất sao?

"Ngươi đã muốn đoán được không phải sao?". Ma Tuyệt hừ lạnh một tiếng: "Thản nhiên".

"Chết tiệt". Ta nổi giận gầm lên một tiếng, rất nhanh lao vào Ma Tuyệt. Không thể để cho hắn cứ như vậy biến thành con rối. Vô luận như thế nào cũng không thể.

"Phải lựa chọn như thế nào thì do ngươi thôi!". Phía sau là tiếng cười kiêu ngạo của Ma Tuyệt.

Con rối sao? Không! Ta không đồng ý!

Ta trở lại Long tộc tự hỏi thật lâu, cuối cùng vẫn là hạ quyết tâm. Nếu không muốn hắn biến thành một con rối bị người khống chế vậy thì giết hắn!

"Vũ. Nếu ta làm chuyện gì để ngươi thương tâm, ngươi sẽ thế nào?". Mang theo Vũ đến trận pháp đã bố trí tốt. Si mê nhìn dung nhan tuyệt mỹ kia, ngươi yên tâm, ta sẽ không để ngươi phải một mình, ta sẽ đi cùng ngươi.

"Chuyện thương tâm? Ta không biết". Cứ như trước ngây ngẩn.

Ta có chút tuyệt vọng nở nụ cười. Ma Tuyệt a, ngươi thắng!

Ta đem kiếm chỉ vào hắn, hướng chỗ yếu hại của hắn đâm tới.

"Ngươi làm gì?". Hắn kinh ngạc nhìn ta: "Hành Thiên, ngươi sao lại thế này?".

"Vũ. Ta yêu ngươi". Ta nở nụ cười, cười đem kiếm đâm vào ngực hắn, cười đem huyết ngọc đặt ở phía trên hắn, hấp thu hồn phách của hắn, cười dụng thần hỏa thiêu thân thể hắn có ai biết một khắc kia trong lòng ta đau đớn bao nhiêu?

Ta rất nhanh rời đi sau biến lại thành bộ dáng của Phi Long Liệng Thiên, đưa hồn phách cuối cùng của hắn vào cánh cửa không gian. Che lại linh lực của hắn, che lại trí nhớ của hắn. Hài tử của ta, một ngàn năm sau ngươi phải trở về!

Sau đó ta cũng tự sát! Đi theo hồn phách của hắn tiến vào đường hầm thời gian, chúng ta nhất định phải cùng một chỗ! Nhưng ta thật không ngờ chính là, năng lực của ta cũng không thể an ổn vượt qua đường hầm thời gian, ta cùng hắn thất lạc, hồn phách của ta ở trong đường hầm thời gian bị thương nặng, cũng mất đi trí nhớ, cho đến ngàn năm sau này!

Đầu thai làm Hiên Viên Thiên Hành ta cùng tiểu Vũ nhi lại gặp nhau, bất quá ta sẽ không nói cho hắn ta chính là Đế Hành Thiên kia, để cho hắn chậm rãi phát giác không tốt hơn sao?

Bảo bối của ta, về sau chúng ta vĩnh viễn cũng không tách ra!

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/long-vu-phi-thien